

ORASUL OGLINZILOR

JUSTIN CRONIN

Lumea pe care o știam nu mai este.

Al treilea
volum din seria
TRANSFORMAREA

NEMIRA

Justin Cronin

Transformarea

3

Oraşul oglinzilor

Cuprins

PROLOG

I. FIICA

1. CENTRUL PENNSYLVANIEI

II. IUBITA

14

III. FIUL

24

IV. JAFUL

34

V. MANIFESTUL

46

VI. ORA ZERO

49

VII. TREZIREA

55

VIII. ASEDIU

56

IX. CAPCANĂ

69

X. EXODUL

73

XI. ORAȘUL OGLINZILOR

78

XII. PUSTIU DE DINCOLO

83

XIII. MUNȚII ȘI STELELE

85

XIV. GRĂDINA DE LÂNGĂ MARE

89

EPILOG

90

PERSONAJE

MULȚUMIRI

Justin Cronin s-a născut în New England, în 1968. A studiat la Harvard. A ținut cursuri de scriere creativă la La Salle University din Philadelphia până în 2003 și a predat literatură engleză la Rice University. Primul său roman, *Mary and O'Neil* (2001), a câștigat PEN/Hemingway Award și Stephen Crane Prize. Romanul *The Passage*, 2010 (*Transformarea* – Nemira, 2017) s-a bucurat de un real succes în rândul cititorilor și a devenit repede bestseller New York Times. Seria omonimă a continuat cu *The Twelve*, 2012 (*Cei Doisprezece* – Nemira, 2019) și *The City of Mirrors*, 2016 (*Orașul oglinzilor* – Nemira, 2020).

Coperta: Adnan VASILE, Alexandru CSUKOR

Redactor: Oana IONAȘCU

Tehnoredactor: Magda BITAy

Lector: Cătălina MIHAI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

cronin, justin

Orașul oglinzilor / Justin Cronin ; trad. din lb. engleză: Andreea Florescu.–

București: Nemira Publishing House, 2020

ISBN print 978-606-43-0679-1

ISBN epub 978-606-43-0866-5

ISBN mobi 978-606-43-0867-2

I. Florescu, Andreea (trad.)

821.111

Justin Cronin

The city of mirrors

Copyright © 2016 by Justin Cronin

Maps and illustrations copyright @ 2016 by David Lindroth Inc.

All rights reserved.

© Nemira, 2020

Pentru familia mea

„Și cum să mă confrunt cu sorții

Omului și ai torturii lui Dumnezeu?

Eu, un străin înfricoșat,

Într-o lume pe care nu am înțeles-o.“

A.E. Housman, Ultimele poeme

PROLOG

Din **Însemnările primului observator („Cartea Celor Doisprezece“)**

Prezentate la cea de-a Treia Conferință Globală despre Perioada de Carantină din America de Nord

Centrul pentru Studiul Culturilor și Conflictelor Umane

Universitatea din New South Wales, Republica Indo-Australiană

16–21 aprilie, 1003 D.V.

[Începutul fragmentului 2]

CAPITOLUL CINCI

1. Și astfel Amy și tovarășii ei s-au întors în Kerrville, în locul numit Texas.

2. Iar acolo aveau să afle că trei dintre ai lor pieriseră. Aceștia erau Theo și Mausami, soția lui, și Sara, cunoscută sub numele de Vindecătoarea, soția lui Hollis.

3. Căci, pe acel loc numit Roswell, unde se adăpostiseră cei trei, o mare armată de virali pusese stăpânire, ucigând pe oricine le ieșea în cale. Iar numai doi dintre tovarășii lor au supraviețuit. Aceștia erau Hollis Puternicul, soțul Sarei, și Caleb, fiul lui Theo și al lui Mausami.

4. De o mare mâhnire au fost încercați pentru prietenii pe care îi pierduseră.

5. În Kerrville, Amy s-a dus ca să trăiască printre Surori, femeii care se închinau lui DUMNEZEU. La fel și Caleb, de care Amy se îngrijea.

6. Cam în același timp, Alicia, numită Alicia Tăișurilor, și Peter, Bărbatul Zilelor, s-au alăturat Forțelor Expediționare, formate din soldați ai Texasului, ca să dea de urma Celor Doisprezece. Căci aflaseră că, dacă îi omorau pe Cei Doisprezece, aveau să-i omoare și pe Cei Mulți, trimițându-le sufletele la DOMNUL.

7. Multe au fost bătăliile purtate; și tot multe viețile pierdute. Dar nici pe Cei Doisprezece să-i ucidă n-au putut, nici să găsească locul în care sălășluiau. Căci nu asta era atunci voia lui DUMNEZEU.

8. Și astfel au trecut anii, cinci la număr.

9. După această perioadă, Amy a primit un semn; acest semn era un vis. Iar în acel vis i s-a arătat Wolgast, sub chip de bărbat. Și Wolgast astfel a grăit:

10. „Stăpânul meu așteaptă; iar locul în care așteaptă este o navă uriașă, în care și sălășluiește. Căci se pregătește o schimbare. Cât de curând, va veni după tine, să-ți arate calea.“

11. Iar bărbatul numit Carter, Al Doisprezecelea dintre Cei Doisprezece, avea să fie cunoscut și drept Carter Cel Trist; un bărbat

cinstit printre cei din generația lui și iubit de DUMNEZEU.

12. Astfel, Amy a așteptat întoarcerea lui Wolgast.

CAPITOLUL ȘASE

1. Dar, tot în acea perioadă, se mai afla un oraș populat de oameni: Iowa. Acesta era cunoscut sub numele de Patria.

2. Acolo trăia o specie de oameni care băuseră sânge de viral, așa încât să aibă viață lungă și să conducă de-a lungul mai multor generații. Aceștia erau Ochii-Roșii. Iar mai-marele peste aceștia era Directorul Guilder, un bărbat din Vremea Dinainte.

3. Viralul din care se hrăneau era Grey, numit Sursa. Căci în sângele lui se găsea sămânța lui Zero, părintele Celor Doisprezece. Iar Grey zăcea în lanțuri, unde suferea cumplit.

4. Tot acolo trăiau și prizonierii care-i serveau pe Ochii-Roșii și care le împlineau toate dorințele. Unul dintre acești prizonieri era Sara Vindecătoarea, capturată în Roswell, ai cărei prieteni nu știau că mai era în viață.

5. Și Sara avea o fiică, pe nume Kate; însă copilul îi fusese luat. Ochii-Roșii îi spusese Sarei că fiica ei nu supraviețuise, pricinuindu-i mare durere sufletească.

6. Dar s-a aflat că unei femei de-ale Ochilor-Roșii îi fusese dată copila. Aceasta era Lila, soția lui Guilder.

7. Căci fiica Lilei murise în Vremea Dinainte și, deși mulți ani trecuseră de-atunci, rana era încă proaspătă în mintea ei. Așa că-și găsea alinarea în Kate, închipuindu-și că era fiica pe care o pierduse.

8. S-a întâmplat că unii locuitori ai Patriei s-au răsculat împotriva asupritorilor lor; aceștia se numeau Insurgenți. Sara li s-a alăturat. A fost trimisă la Lila, pe care s-o slujească în Dom, acolo unde trăiau Ochii-Roșii, așa încât să le învețe obiceiurile. Și astfel a aflat că fiica ei trăia.

9. Tot atunci, Alicia și Peter au dat peste bârlogul lui Martínez, Al Zecelea dintre Cei Doisprezece, în locul numit Carlsbad; acolo au purtat bătălia cu Cei Mulți ai lui. Însă nu l-au găsit pe Martínez, care părăsise acel loc.

10. Căci Zero poruncise Directorului Guilder să construiască o fortăreață grandioasă, unde să aibă sălaș Cei Doisprezece, care să se hrănească din sângele animalelor deopotrivă cu cel al locuitorilor Patriei. Fiindcă Cei Mulți devorau aproape orice ființă care trăia pe pământ, transformându-l în pustiu, unde nici om, nici viral, nici vreun soi de animal nu putea trăi.

11. Potrivit acestui plan, Cei Doisprezece le-au spus Celor Mulți să-și părăsească locurile întunecate, astfel murind cu toții. Aceasta este cunoscută drept Marea Alungare.

12. Cei Doisprezece și-au început călătoria spre Patrie, la o

depărtare de multe mile, pentru a lua în stăpânire pământul.

CAPITOLUL ȘAPTE

1. Unul însă nu a dat ascultare celor spuse de Zero; acesta era Carter cel Trist, al Doisprezecelea dintre Cei Doisprezece. El l-a învățat pe Wolgast cum s-o ghideze pe Amy înspre locul unde își ducea veacul, cei doi să i se alăture astfel împotriva tovarășilor săi.

2. Amy a dat ascultare poruncii și a plecat din Kerrville spre Houston. În tovărășia ei se afla Lucius cel Credincios, care să-i dea o mână de ajutor, un om drept înaintea lui DUMNEZEU.

3. În Houston, Amy a găsit nava, anume Chevron Mariner, în pânțele careia sălășluia Carter. Multe și-au spus cei doi. Când a ieșit de acolo, Amy nu și-a mai simțit trupul de copil, ci de femeie; alături de Lucius, a pornit spre Patrie, ca să se lupte cu Cei Doisprezece.

4. Tot atunci, Peter, Bărbatul Zilelor, și Michael, căruia i se spunea Michael Istetul, și Hollis, soțul Sarei, au pornit și ei spre Patrie, ca să vadă ce aveau să găsească acolo. Căci auziseră că Sara era ținută prizonieră și, împreună cu ea, mulți alții.

5. Lor li s-au alăturat doi tovarăși: Lore, căreia i se mai spunea și Lore Călăuza, cel de-al doilea fiind un criminal, numit Tifty Mafiotul.

6. În același timp, Alicia își croia și ea drum spre Iowa, pe urmele lui Martínez, al Zecelea dintre Cei Doisprezece, pe care jurase să-l ucidă. Căci Martínez era cel mai rău dintre acești demoni, ucigaș a nenumărate femei, o lepădătură pe fața pământului.

7. Însă Alicia a căzut prizonieră în Patrie, unde a îndurat multe cazne din partea Ochilor-Roșii și a acoliților lor, numiți colabi. Iar cel mai rău dintre colabi era Sod. Alicia a fost însă puternică și nu a cedat.

8. Iar când, într-o noapte, Sod a venit în celula ei, așa încât să-și facă încă o dată mendrele cu ea, Alicia i-a spus: „Slăbește-mi legăturile, ca să-ți satisfaci poftele mai ușor.“ Astfel, i-a petrecut lanțul în jurul gâtului, omorându-l. Și a scăpat de-acolo, omorând mulți alții în calea ei.

9. În pustiul de dincolo de Patrie, s-a întâlnit cu Amy; Alicia a văzut atunci că aceasta era acum femeie atât la minte, cât și la trup. Amy a alinat-o, căci amândouă erau surori prin sânge.

10. Alicia însă avea o taină, și anume foamea de sânge. Căci sămânța Celor Doisprezece creștea viguros în ea, transformând-o în viral. Aceasta era marea ei durere, căci își iubea nespus tovarășii și nu voia de ei să se despartă.

11. Tot atunci, Sara a fost din nou aflată de Ochii-Roșii; a fost luată prizonieră, îndurând multe suferințe. Căci Directorul Guilder își dorea ca toți cei care se răsculasera împotriva lui să-i cunoască mânia neabătută.

12. Însă ceasul răfuielii venise; Amy și Alicia se alăturară Insurgenților, împotriva Ochilor-Roșii. Planul lor era să-i elibereze pe locuitorii Patriei, să-i distrugă pe Cei Doisprezece și s-o salveze pe Sara.

CAPITOLUL OPT

1. Astfel, Peter și tovarășii lui au ajuns în Iowa, fiind toți în așteptare, alcătuind o forță de luat în seamă. Iar cea mai puternică dintre toate era însăși Amy.

2. Căci ea se predase Ochilor-Roșii, spunând: „Eu sunt conducătorul Insurgenților, faceți cu mine după cum veți vrea.“ Planul ei era ca Guilder, în mânia lui, să-i asmută pe Cei Doisprezece asupra ei, ca s-o omoare.

3. Totul s-a petrecut după cum a prevăzut Amy; ora execuției fusese stabilită. Aceasta urma să aibă loc pe stadion, un mare amfiteatru din Vremea Dinainte, așa încât toți locuitorii Patriei să fie martori.

4. Alicia și ceilalți din acel loc s-au ascuns, astfel că, atunci când Cei Doisprezece aveau să se arate, ei să-și folosească armele asupra lor și asupra Ochilor-Roșii deopotrivă.

5. Amy a fost adusă înaintea mulțimii, legată în lanțuri și pusă să atârne într-o armătură din metal. Guilder se desfăta nespus văzând-o că suferă și îndemna mulțimea să-i urmeze exemplul.

6. Însă Amy a refuzat să-i facă pe plac. Drept urmare, Guilder a ordonat Celor Doisprezece s-o devoreze, astfel ca toți cei de față să-i cunoască puterea și să se plece în fața lui.

7. Doar că Amy nu era singură, căci printre Cei Doisprezece era și Wolgast, care îi luase locul lui Carter, cu scopul de a o proteja. Astfel că Amy s-a adresat lor:

8. „Frații mei, bine v-am găsit! Sunt eu, Amy, sora voastră.“ Acestea fură singurele ei cuvinte.

9. Căci începuse să tremure, trupul ei devenind strălucitor ca o rază de lumină care sfâșie întunericul; și cu un răcnet plin de furie, Amy a devenit una de-a lor, căpătând înfățișarea unui viral, prea grozav pentru a putea fi privit. Aceasta a fost Renunțarea. Martori la ea au fost Peter, Alicia și Lucius, dar și ceilalți deopotrivă.

10. Iar lanțurile au fost sfărâmate, o mare bătălie astfel se dezlanțui, urmată de o mare victorie. Multe vieți s-au pierdut. Printre ele s-a numărat și a lui Wolgast, care s-a sacrificat ca s-o salveze pe Amy; căci dragostea lui pentru Amy era ca a unui tată pentru copilul său.

11. Astfel, Cei Doisprezece au pierit de pe fața pământului, eliberându-i pe toți cei captivi lor.

12. Despre ce i se întâmplase lui Amy, nimeni nu știa nimic, căci

ea nu era de găsit.

I. FIICA

98–101 D.V.

„Există o altă lume, dar se află în cea de aici.“
Paul Éluard

1.

CENTRUL PENNSYLVANIEI

August, 98 D.V.

La opt luni după eliberarea Patriei

Solul ceda cu ușurință sub lama ei, emanând un miros greu, de pământ reavăn. Aerul era fierbinte și umed; păsările cântau prin copaci. Stând în patru labe, împunea pământul, destelenindu-l. Îl scobeia, scoțând pe rând câte un pumn de țărană. Senzația de slăbiciune se mai estompase, însă nu de tot. Își simțea organismul slăbit, avea o stare de sfârșeală. Și durere, o amintire a durerii. Trecuseră trei zile. Sau să fi fost patru? Transpirația i se adunase broboane pe frunte; își trecu limba peste buze și dădu de gustul sărat. Săpa și tot săpa. Sudoarea i se scurgea șiroaie, fiind absorbită de pământ.

Acolo unde sfârșesc toate, se gândi Alicia. Toate sfârșesc în pământ.

Grămada din dreptul ei creștea. Cât de mult trebuia să sape? La o adâncime de aproape un metru, solul începu să fie diferit. Devenise mai rece, emanând miros de lut. Părea un indiciu bun. Se sprijini în călcâie și bău îndelung din ploscă. Mâinile îi erau zdrelite; carnea de la baza degetului mare i se jupuipe într-o pieleță groasă. Își duse mâna la gură și, cu dinții, rupse fâșia de piele moartă și o scuipă.

Soldat o aștepta la marginea luminișului, mâncând zgmosos dintr-un mănunchi de iarbă înaltă. Grația crupei, coama bogată, splendoarea copitelor și a dinților, ochii ca două mărgele negre îi dădeau o aură de măreție. Era stăpânit, atunci când voia, de un calm desăvârșit, pentru ca în secunda următoare să dea dovadă de cele mai uimitoare isprăvi. Auzind-o venind, își ridică fața lui înțeleaptă: *Înțeleg. Suntem gata.* Se întoarse lent și, cu capul plecat, o urmă printre copaci, până la locul unde ea își instalase prelată. Pe pământ, lângă sacul de dormit însângerat al Aliciei, se afla o mică legătură înfășurată

într-o pătură murdară. Fiica ei trăise mai puțin de un ceas, și totuși, în acel ceas, Alicia fusese mamă.

Soldat o urmărea cu privirea. Chipul bebelușului era acoperit; Alicia îndepărtă cârpa. Soldat își apropie fața de cea a copilului, cu nările fremătânde, adulmecându-i pielea. Un nas mic, ochi și o gură abia înmugurită, uimitoare în umanitatea ei; căpșorul îi era acoperit cu un perișor roșcat și moale. Însă trupul era lipsit de viață, de suflare. Alicia se întrebase dacă ar fi putut să-l iubească pe acest copil conceput în groază și durere, având drept tată un monstru. Un bărbat care o bătuse, o violase și o blestemase. Cât de naivă fusese!

Se întoarse în luminiș. Soarele era tocmai deasupra lor; insectele bâzâiau în iarbă, o pulsație ritmică. Soldat îi rămase alături, în timp ce ea își așează fiica în mormânt. Când intrase în travaliu, Alicia începuse să se roage. *Dă, Doamne, să fie bine!* Pe măsură ce orele de agonie se pierdeau una într-alta, simțise cum prezența rece a morții se strecoară înăuntrul ei. Durerea o șfichiuia ca un vânt tăios, ca o lamă de cuțit; răsuna pe dinăuntrul celulelor ei asemenea unui tunet. Ceva nu era în regulă. *Te rog, Doamne, ai grijă de ea, ai grijă de noi!* Însă rugăciunile ei fuseseră zadarnice.

Primul pumn de pământ fusese cel mai greu. Cum reușeau alții? Alicia îngropase mulți oameni. Pe unii îi cunoscuse, pe alții, nu; pe unul singur îl iubise. Pe acel puști, Baschețel. Era atât de amuzant, atât de plin de viață, pentru ca apoi să moară. Lăsa pământul să-i alunece printre degete. Acesta căzu pe cârpă cu un ropot, întocmai ca primele picături de ploaie asupra frunzelor. Puțin câte puțin, fiica ei dispăru sub el. *Adio*, își spuse în sinea ei, *adio, draga mea, scumpa mea!*

Se întoarse în cort. Își simțea inima zdrobită, un milion de cioburi împrăștiate. Propriile oase îi păreau tuburi de oțel. Avea nevoie de apă, de hrană; era sleită de puteri. Însă vânătoria ieșea din discuție, iar pâraul, care se afla la cinci minute de mers în josul dealului, părea acum la kilometri depărtare. Nevoile unui trup: ce însemnătate aveau ele? Nimic nu avea vreo însemnătate. Se întinse pe sacul de dormit, închise ochii și, cât de curând, adormi.

Visă un râu. Un râu lat, întunecos, deasupra căruia strălucea luna. Lumina ei se răsfrângea pe suprafața apei alcătuind o cărare aurie. Alicia nu știa ce o așteaptă la capătul lui. Nu știa decât că trebuie să traverseze râul. Cu grijă, puse piciorul pe oglinda lui strălucitoare. Mintea îi era parcă împărțită în două: pe jumătate se minuna de acest mod neobișnuit de deplasare, cealaltă jumătate considera acest lucru drept firesc. Când razele lunii atinseră celălalt mal, ea își dădu seama că fusese păcălită. Cărarea lucitoare se destrăma. O luă la goană, disperată să ajungă pe malul opus înainte ca râul s-o înghită. Însă distanța era mult prea mare; cu fiecare pas pe care-l făcea, orizontul părea că se îndepărtează și mai mult. Apa îi cuprindea gleznele,

genunchii, talia. Nu avea forța să se opună strânsorii ei. *Vino la mine, Alicia! Vino la mine, vino la mine, vino la mine!* Se scufunda, râul o acapara, iar ea se adâncea în întuneric...

Se trezi scăldată într-o lumină slabă, portocalie; ziua era pe sfârșite. Rămase nemișcată, adunându-și gândurile. Se obișnuise cu aceste coșmaruri; piesele se schimbau, dar nu și senzația pe care i-o lăsau – aceea de zădărnice, de frică. Și totuși, de data asta fusese diferit. O parte din visul ei prinsese viață; tricoul îi era ud learcă. Privi în jos la petele care se măreau. Îi curgea laptele.

Să rămână pe loc nu era o decizie conștientă; pur și simplu, impulsul de a merge mai departe lipsea cu desăvârșire. Își recăpătase puterile. Mai întâi, se apropiaseră cu pași mici; apoi, întocmai ca un oaspete îndelung așteptat, sosiră toate deodată. Își ridicase un adăpost dintr-o cornișă și niște plante agățătoare, folosind o foaie de cort pe post de acoperiș. Pădurile musteau de viață: veruri și iepuri, prepelițe și porumbei, câprioare. Unele erau prea rapide pentru ea, însă nu toate. Punea capcane și aștepta să-și înhațe prada ori le doboră cu arbaleta: o singură săgeată, o moarte curată, apoi cina, crudă și caldă. La sfârșitul fiecărei zile, în lumina înserării, făcea baie în pârâu. Apa era limpede și extrem de rece. Cu o astfel de ocazie văzuse ea urșii. Un foșnet la zece metri în amonte, ceva greu mișcându-se prin desiş; pentru ca apoi să-și facă apariția pe malul pârâului o ursoaică și doi pui. Alicia nu mai văzuse pe viu asemenea animale, ci doar citise despre ele în cărți. Căutau împreună de mâncare, în apa puțin adâncă, scurmând noroiul cu boturile. Era ceva dezlânat și incomplet în anatomia lor, ca și cum mușchii nu fuseseră ferm lipiți de pielea acoperită de blana grea, încălțită și plină de rămurele. Însă urșii nu păreau să fie conștienți de acest lucru sau, dacă erau, nu îl considerau important.

Vara trecuse. Dintr-o lume de frunze verzi și crude, umbroasă, pădurea se transformase acum într-o mare de culori. Dimineața, întinderea pădurii scrâșnea sub stratul de brumă depus peste noapte. Apoi răcoarea iernii coborî cu o senzație de puritate. Zăpada se așternuse grea pe pământ. Linia neagră a copacilor, urmele mici ale păsărilor, cerul spălăcit, lipsit de orice culoare: totul părea golit de esență. Ce lună era? Ce zi? Pe măsură ce timpul trecea, mâncarea devenea o problemă. Uneori, rămânea nemișcată ore, poate chiar zile la rând, conservându-și energia. Nu vorbise cu nimeni de aproape un an întreg. Treptat, își dădu seama că nu mai gândea în cuvinte, ca și cum devenise o creatură a pădurii. Se întrebă dacă nu cumva își pierduse mințile. Începu să-i vorbească lui Soldat, de parcă acesta ar fi fost o persoană. *Soldat, obișnuia ea să spună, ce vrei să mâncăm la cină? Soldat, crezi că e timpul să aduc lemne pentru foc? Soldat, nu arată cerul ca zăpada?*

Într-o noapte, se trezi în adăpost și își dădu seama că trecuse ceva vreme de când nu mai auzise un tunet. Un vânt umed de primăvară sufla în rafale fără direcție, vuind printre vârfurile copacilor. Cu o senzație de detașare, Alicia ascultă apropierea furtunii care, nu peste mult timp, se dezlănțui. Un fulger brăzdă cerul, încremenind totul pentru o clipă, urmat de o bubuitură asurzitoare. Îl lăsă pe Soldat să intre când baierile cerului se desfăcură, împrôscând cu picături de ploaie grele precum gloanțele. Calul tremura de groază. Alicia fu nevoită să-l calmeze; o singură mișcare speriată în locul acela strâmt, și trupul lui masiv ar fi culcat la pământ tot adăpostul. Tu ești băiatul meu bun, murmură ea, mângâindu-i crupa. Cu mâna liberă, îi petrecu o funie pe după gât. *Băiatul meu bun, bun de tot. Ce spui? Îmi ții de urât în noaptea asta ploioasă?* Trupul îi era încordat de frică, un perete de mușchi tensionați, și totuși, când îl trase ușor în jos, o lăsă. Deasupra adăpostului lor, fulgerele luminau, iar cerul răsună puternic. El se lăsă în genunchi cu un oftat prelung, se întoarse pe partea liberă a sacului ei de dormit și astfel adormiră amândoi, în timp ce ploaia se revărsă întreaga noapte, luând iarna cu ea.

Rămase acolo vreme de doi ani. Nu îi fu ușor să plece; pădurea devenise o consolare. Îi deprinsese pulsul. Însă când intră în cea de-a treia vară, în Alicia se trezi un nou sentiment: era timpul să o ia din loc. Să termine ce începuse.

Își petrecu restul verii pregătindu-se. Asta însemna construirea unei arme. Porni la picior de-a lungul râului care ducea în oraș și se întoarse peste trei zile, ducând în spate o raniță în care zăngănea ceva. Știa ce are de făcut, fusese de multe ori martoră la acest proces; detaliile avea să le descopere pe parcurs, prin încercări și eșuări. Un bolovan plat de lângă pârau avea să-i servească drept nicovală. Pe malul apei, făcu un foc și urmări cu privirea cum arde până când nu mai rămăseseră decât tăciuni aprinși. Secretul era să ajungă la temperatura potrivită. Când crezu de cuviință că o obținuse, scoase din sac prima piesă: o bară de oțel O1, lată de cinci centimetri, lungă de un metru și groasă de aproape un centimetru. Tot din sac, mai scoase un ciocan, clești de fier și mănuși groase din piele. Puse bara de oțel în foc și așteptă să i se schimbe culoarea, pe măsură ce metalul se încingea. Apoi se apucă de treabă.

Mai fu nevoie să facă încă trei drumuri în josul râului pentru materiale, rezultatele lăsând însă de dorit, până când, în cele din urmă, fu mulțumită. Mănerul îl înfășură cu vițe trainice, elastice, oferindu-i astfel o strângere zdravănă metalului de altfel neted. Îi făcea plăcere să-i simtă greutatea în mână. Vârful lustruit strălucea în soare. Însă prima tăietură avea să fie adevăratul test. În ultima ei călătorie în josul râului dăduse peste un câmp de pepeni galbeni, de mărimea unui cap de om. Creșteau îngrămădiți, printre vrejuri și

frunze ca niște mâini acaparatoare. Alesese unul și îl băgase în sac. Îl puse acum pe un buștean, îl luă la țință și lovi cu sabia. Cele două jumătăți se legănară leneșe, îndepărtându-se una de cealaltă, și căzură amândouă la pământ.

Nu mai era nimic care s-o țină aici. În noaptea dinaintea plecării, Alicia vizită mormântul fiicei ei. Nu voia să facă asta pe ultima sută de metri; plecarea ei avea să fie una curată. În doi ani, locul se făcuse una cu împrejurimile. Nu părea să mai aibă vreo însemnătate. Însă era greșit să-l lase nemarcat. Din ultima bucată de oțel, făcu o cruce. Cu ajutorul ciocanului, o înfipse în pământ, unde îngenunche. Probabil că din trup nu mai rămăsese mare lucru. Poate doar câteva oase sau urme de oase. Fiica ei devenise una cu solul, cu copacii, cu pietrele, poate chiar cu cerul și cu animalele. Se dusesse într-un loc neștiut. Glasul ei neuzit era acum în cântecul păsărilor, șuvițele ei de păr roșu, în frunzele arzânde de toamnă. Alicia se gândea la toate acestea, în timp ce cu o mână atingea pământul moale. Rugăciunile însă îi secaseră. Inima, odată frântă, rămânea frântă.

Îmi pare rău, spuse ea.

Zorii veniră pe nesimțite – fără vânt, cenușii, aerul încărcat de ceață. Sabia se afla înăuntrul tecii din piele de căprioară, așezată pieziș la spatele ei; lamele erau vârate în banduliere petrecute peste piept în forma literei „X“. Ochelarii mari și fumurii, cu protecții din piele la tâmpile, îi ascundeau privirea. Fixă șaua și se urcă în spinarea lui Soldat. Zile întregi rătăcise de unul singur, presimțind iminenta lor plecare. *Facem ce cred eu că facem? Începuse să-mi placă aici, să știi.* Planul ei era să meargă de-a lungul râului spre est, urmându-i cursul printre munți. Cu puțin noroc, avea să ajungă la New York înainte de căderea primelor frunze.

Închise ochii și își goli mintea. Doar când reușea acest lucru putea să audă vocea. Venea din același loc de unde veneau și visele, întocmai ca vântul dintr-o peșteră, șoptindu-i la ureche.

Alicia, nu ești singură. Îți cunosc suferința, pentru că e și a mea. Te aștept, Lish. Vino la mine! Vino acasă!

Îi dădu pintenii lui Soldat.

2

Ziua era pe sfârșite când Peter se întoarse acasă. Deasupra lui, nesfârșitul cer din Utah se răsfrângea cu degete prelungi de culoare pe fundalul albastrului din ce în ce mai închis. O seară de început de toamnă: nopțile erau reci, dar zilele erau încă plăcute. Își croi drum spre casă de-a lungul râului șopotitor, cu sabia pe umăr, câinele topăind jucăuș pe lângă el. În geantă avea doi păstrăvi grași, înfășurați în frunze aurii.

Pe când se apropia de fermă, auzi muzica venind dinspre casă. Își scoase cizmele murdare de noroi pe prispă, își puse geanta jos și intră. Amy stătea la vechiul pian, cu spatele la ușă. Se apropie în tăcere de ea. Era atât de concentrată, încât nu-l auzi intrând. El o ascultă nemișcat, abia respirând. Amy își legăna ușor trupul în ritmul muzicii. Degetele ei se mișcau în susul și în josul clapelor, nu atât apăsându-le, cât chemându-le la înaintare. Cântecele era întruparea unei emoții pure. O durere sfâșietoare răzbătea din frazele sale muzicale, însă era un sentiment exprimat cu atâta tandrețe, încât nu părea trist. Îl ducea cu gândul la timp, la felul cum se scurgea neconținut, devenind amintire.

— Ai ajuns acasă.

Cântecele se sfârșise fără ca el să-și fi dat seama. Își puse mâinile pe umerii ei, iar ea se întoarse și își ridică fața.

— Vino aici! îi spuse ea.

El se aplecă să-i primească sărutul. Frumusețea ei era uimitoare, o descoperirea de fiecare dată când o privea. Făcu un semn din cap spre clape:

— Eu tot n-am reușit să învăț, a zise el.

— Ți place? a întrebat zâmbind. Am exersat toată ziua.

El i-a răspuns că da, îi plăcea foarte mult. Îl ducea cu gândul la atât de multe lucruri. Era greu de descris în cuvinte.

— Cum era râul? Ai lipsit ceva timp!

— Serios?

Ziua, la fel ca multe altele, trecuse într-o stare de mulțumire.

— E atât de frumos în perioada asta a anului, că pur și simplu am pierdut noțiunea timpului.

O sărută pe creștet. Părul ei era proaspăt spălat și mirosea a ierburile pe care le folosea ca să îmblânzească mirosul de leșie dură.

— Tu cântă în continuare. Mă duc să pregătesc cina.

A traversat bucătăria și a ieșit în curte prin ușa din spate. Grădina pierdea; curând, avea să doarmă sub zăpadă, ultimele ei roade fiind puse la păstrare pentru iarnă. Câinele plecase de capul lui. Chiar dacă se îndepărta, Peter nu își făcea griji niciodată; mereu își găsea drumul înapoi, spre casă, înainte de lăsarea întunericului. Ajuns la pompă, Peter umplu ligheanul, își scoase cămașa, se stropi cu apă pe față și pe piept, apoi se șterse. Ultimele raze ale soarelui, ricoșând dinspre dealuri, răstrângeau umbre lungi pe pământ. Era partea lui preferată din zi, senzația că lucrurile se întrepătrund, că totul rămâne încremenit. Pe măsură ce întunericul devenea din ce în ce mai adânc, urmărirea cum stelele își făceau apariția, mai întâi una, apoi încă una, și încă una. Sentimentul pe care i-l dădea acest ceas al zilei era același lăsat de cântecele lui Amy: amintire și dorință, fericire și tristețe, un început și un sfârșit îngemănat.

Făcu focul, își curăță prada și așeză carnea albă și moale în tigaie, laolaltă cu o bucățică de slănină. Amy ieși și se așeză lângă el, urmărind împreună cum se cocea mâncarea. Luară masa în bucătărie, la lumina lumânărilor: păstrăv, roșii feliate, un cartof copt pe cărbuni. La sfârșit, împărțiră un măr. În sufragerie, făcură focul și se cuibăriră pe canapea sub o pătură, câinele ocupându-și locul lui obișnuit, la picioarele lor. Priviră flăcărilor în tăcere; nu era nevoie de cuvinte, tot ce era de spus fusese spus, știau sau își împărtășiseră totul. După o vreme, Amy se ridică și îi întinse mâna.

— Vino în pat, cu mine.

Luând lumânările cu ei, urcară scările. În micul dormitor de sub streșini, se dezbrăcară și se îmbrățișară pe sub pături, cu trupurile lipite ca să-și țină de cald unul altuia. La piciorul patului, câinele scoase un oftat prelung și se întinse pe podea. Era un câine bătrân și bun, loial ca un leu: avea să rămână acolo până dimineață, veghind asupra lor. Apropierea și căldura trupurilor lor: Peter nu simțea fericire, ci altceva mai adânc, mai bogat. Toată viața tânjise să fie dorit de o singură persoană. Asta înseamnă dragoste, își spuse el. Dragostea înseamnă să fii dorit.

— Peter? La ce te gândești?

Trecu ceva vreme. Minteia lui, plutind în spațiul infinit dintre somn și starea de trezie, îl purtase printre amintiri vechi.

— La Theo și la Maus. La noaptea aceea din hambar, când au fost atacați de viral. Îl străbătu un gând, pe care nu reuși să-l oprească. Fratele meu n-a aflat niciodată ce l-a omorât.

Preț de o clipă, Amy rămase tăcută.

— Ei bine, tu ai fost acela, Peter. Tu ești cel care i-a salvat. Ți-am zis doar. Nu-ți amintești?

Așa să fi fost? Și ce voia să-i spună cu asta? În momentul atacului, el era în Colorado, la mulți kilometri și la multe zile depărtare. Cum ar fi putut să fi fost el acela?

— Ți-am explicat cum funcționează asta. Ferma este un loc special. Trecutul, prezentul și viitorul sunt totuna. Ai fost în hambar pentru că acolo era nevoie de tine.

— Dar nu-mi amintesc s-o fi făcut.

— Asta, pentru că nu s-a întâmplat încă. Nu pentru tine. Dar va veni și timpul acela. Vei fi acolo ca să-i salvezi. Să-l salvezi pe Caleb.

Caleb, băiatul lor. Brusc, fu încercat de o tristețe copleșitoare, de o dragoste intensă și arzătoare. Simți un nod în gât. Atâția ani. Atâția ani care se scurseseră.

— Dar suntem aici acum, a spus el. Tu și cu mine, în pat. Asta e adevărat.

— Nu-i nimic mai adevărat pe lumea asta, a spus, strângându-se și mai mult în el. Hai să nu ne facem griji acum! Ești obosit. Îmi dau

seama de asta.

Era. Foarte, foarte obosit. Resimțea trecerea anilor în oase. O amintire îi răsări în minte: el, privindu-și chipul în oglinda râului. Când fusese asta? Azi? Ieri? Acum o săptămână, o lună, un an? Soarele era sus pe cer, făcând să scânteieze suprafața apei. Reflexia lui tremura din pricina curentului. Ridurile adânci și bărbia lăsată, pungile de sub ochii lui oboșiți de trecerea timpului, părul lui, sau puținul care îi mai rămăsese, albit, precum o tichie de zăpadă. Era chipul unui bătrân.

— Eram... mort?

Amy nu îi răspunse. Peter înțelese atunci ce încerca ea să-i spună. Nu doar că va muri, așa cum se întâmplă cu fiecare, ci că moartea nu era sfârșitul. Avea să rămână în locul acesta, un spirit protector, dincolo de zidurile timpului. Asta era cheia tuturor lucrurilor; cea care deschidea ușa dincolo de care se găseau răspunsurile la toate misterele vieții. Se gândi la ziua când venise la fermă, acum foarte mult timp. Totul arăta incredibil de asemănător, cămara era plină, perdelele atârnavă la ferestre și farfuriile erau puse pe masă, de parcă ar fi fost așteptați. Locul ăsta era singurul în care se simțea acasă.

Întins în întuneric, își simți pieptul plin de mulțumire. Fuseseră lucruri pe care le pierduse, oameni care muriseră. Toate treceau. Până și pământul însuși, cerul, râul și stelele pe care le iubea aveau, într-o bună zi, să-și înceteze existența. Dar nu era ceva de speriat; aceasta era frumusețea dulce-amăruie a vieții. Își imagină clipa propriei morți. Atât de puternică era această viziune, încât părea nu că-și închipuie, ci că-și amintește. Avea să-l găsească întins chiar în acest pat, într-o după-amiază de vară, cu Amy ținându-l de mână. Ea avea să arate ca acum, puternică, frumoasă și plină de viață. Patul avea să fie îndreptat spre fereastră, ale cărei perdele aveau să strălucească de o lumină difuză. Nu avea să simtă nicio durere, ci doar o senzație de disipare. *E în regulă, Peter*, îi spunea Amy. *E în regulă, o să se termine curând.* Lumina avea să crească și să tot crească în intensitate, umplându-i mai întâi vederea, apoi conștiința, și astfel avea să părăsească această lume: pe aripi de lumină.

— Te iubesc mult, îi spuse el.

— Și eu te iubesc.

— A fost o zi minunată, nu-i așa?

O simți cum încuviințează din cap, lipită de el.

— Și o să mai avem multe ca ea. Un ocean de zile.

El o trase mai aproape. Afară, noaptea era rece și liniștită.

— Era un cântec frumos, spuse el. Mă bucur că am găsit pianul ăla.

Și, acestea fiind spuse, cuibăriți în patul lor mare și moale de sub streșină, adormiră.

Mă bucur că am găsit pianul ăla.

Pianul ăla.

Pianul ăla.

Pianul ăla...

Peter se trezi gol pușcă, înfășurat în cearșafuri îmbibate de sudoare. Preț de o clipă, rămase nemișcat. Nu fusese...? Și nu era..? În gură avea gust de nisip, vezica îi era tare ca piatra. În spatele ochilor, primul junghi al mahnurii își făcea simțită îndelungata prezență.

— La mulți ani, locotenente!

Lore stătea lângă el. Nu atât *stătea*, cât era încolăcită în jurul lui, cu trupurile lipicioase de transpirație acolo unde se atingeau. Coliba, care avea doar două camere și o toaletă în spate, era cea pe care o folosiseră înainte, cu toate că nu-i era clar cui aparținea. Dincolo de piciorul patului, mica fereastră era un pătrat cenușiu de la lumina zorilor de vară abia iviți.

— Cred că m-ai confundat.

— O, crede-mă, spuse ea, împungându-l cu degetul în piept, n-am cum să te confund. Deci, cum te simți la treizeci de ani?

— Ca la douăzeci și nouă, dar cu o durere de cap.

Ea zâmbi seducător.

— Ei bine, sper că ți-a plăcut cadoul. Scuze c-am uitat de felicitare.

Se desprinsese de el, întorcându-se spre marginea patului și înhățându-și cămașa de pe podea. Părul îi crescuse suficient de mult încât să îl poată prinde la spate; umerii îi erau lați și puternici. Își trase pe ea o pereche de pantaloni murdari, își încălță bocancii și se răsuci din nou cu fața spre el.

— Scuze că trebuie să plec, mi amigo, dar am niște tancuri petroliere de mutat. Ți-aș pregăti micul dejun, dar mă îndoiesc serios că aș găsi ceva pe-aici. Se aplecă să-i lase un sărut scurt pe gură. Transmite-i salutarile mele lui Caleb, bine?

Băiatul rămăsese peste noapte la Sara și la Hollis. Niciunul nu-l întrebase pe Peter unde se ducea, cu toate că mai mult ca sigur ghiciseră despre ce era vorba.

— Așa o să fac.

— Ne vedem data viitoare când sunt în oraș? Cum Peter nu răspunse, ea își lăsă capul într-o parte și-l privi lung. Sau... poate nu.

El nu prea avea un răspuns. Ce era între ei nu se putea numi dragoste – subiectul nu fusese atins niciodată –, dar era ceva mai mult decât doar atracție fizică. Se încadra în spațiul cenușiu dintre cele două, nefiind nici una, nici alta, iar în asta și consta problema. Când era cu Lore, își amintea de ce nu putea avea.

Ei îi căzu fața.

— Ei, rahat! Și eu care începusem să te îndrăgesc, locotenente.

— Nu știu ce să zic.

Ea oftă și își mută privirea.

— Presupun că n-avea cum să dureze. Doar că-mi doresc să-ți fi dat eu papucii prima.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să las lucrurile să meargă atât de departe.

— Crede-mă, o să-mi treacă. Își ridică fața spre tavan și trase în piept o gură prelungă de aer, după care își șterse o lacrimă. La naiba, Peter! Uite ce mi-ai făcut!

El se simțea îngrozitor. Nu plănuise asta; până acum un minut, se așteptase ca ei doi să se lase pur și simplu purtați de valul situației lor, oricare ar fi fost natura ei, până când aveau să-și piardă interesul sau ar fi apărut în peisaj persoane noi.

— Asta n-are legătură cu Michael, nu? a întrebat Lore. Pentru că ți-am spus că s-a terminat.

— Nu știu, a răspuns el, ridicând din umeri. Bine, poate puțin. O să afle dacă o ținem tot așa.

— Și dacă află, ce?

— E prietenul meu.

Ea și-a șters ochii și a râs ușor, amar.

— Loialitatea ta este admirabilă, dar, crede-mă, eu sunt ultimul lucru la care se gândește Michael. Probabil ți-ar mulțumi că m-ai luat de pe capul lui.

— Nu-i adevărat.

— Spui asta doar ca să fii drăguț, a zis ea, ridicând din umeri. Și poate din cauza asta te și plac atât de mult. Dar nu trebuie să minți – știm amândoi ce facem aici. Îmi tot spun că o să mi-l scot din minte, dar firește că n-o fac niciodată. Dar știi ce mă ucide? Că nici nu-mi spune adevărul. Roșcata aia afurisită. Care-i treaba cu ea?

Preț de o clipă, Peter se simți pierdut.

— Vorbești despre Lish?

Lore îi aruncă o privire tăioasă.

— Peter, ești greu de cap? Ce crezi că face pe barca aia stupidă a lui? De trei ani a dispărut, iar el tot nu și-o poate scoate din cap. Poate că, dacă ar mai fi fost prin preajmă, aș mai fi avut o șansă. Dar nu pot concura cu o fantomă.

Lui Peter îi mai trebui o clipă ca să proceseze toate aceste informații. Acum un minut, nici n-ar fi zis că Michael o plăcea măcar pe Alicia; cei doi se aveau precum câinele și pisica. Dar, dincolo de asta, Peter știa că nu se deosebeau atât de mult – aveau aceeași forță, aceeași îndârjire, aceeași încăpățănare de a merge până la capăt atunci când își puneau ceva în minte. Și, firește, era o întregă poveste. Asta să fi fost barca lui Michael? Modul lui de a-i deplânge pierderea? Fiecare o făcuse în felul său. O vreme, Peter fusese supărat pe ea. Îi părăsise fără nicio explicație, nici măcar nu-și luase rămas-bun. Dar se schimbaseră multe; lumea însăși se schimbase. De cele mai

multe ori, nu simțea decât durerea pură a singurătății, un loc rece, gol în inima lui, acolo unde până atunci fusese Alicia.

— Cât despre tine, îi zise Lore, frecându-și ochii cu dosul palmei, nu știu cine e, dar e o fată norocoasă.

Nu avea rost să nege.

— Chiar îmi pare rău.

— Deci, recunoști. Cu un zâmbet chinuit, Lore se bătu cu palmele peste genunchi. Ei bine, eu am petrolul meu. Nicio fată n-ar putea cere mai mult. Fă-mi o favoare și simte-te prost, bine? Nu trebuie să o lungești prea mult. O săptămână sau două sunt suficiente.

— Mă simt prost acum.

— Bun. Se aplecă și îi cuprinse gura într-un sărut prelung, care avea gust de lacrimi, după care se desprinsе brusc. Unul pentru drum. Ne mai vedem, locotenente.

Soarele abia răsărise când Peter urcă scările care duceau în vârful barajului. Mahmureala se instalase deja și nu s-ar fi simțit nicidecum mai bine dacă și-ar fi petrecut ziua cu un ciocan în mână pe un acoperiș înfierbântat. I-ar fi prins bine o oră în plus de somn, dar, după discuția avută cu Lore, voia să-și limpezească mintea înainte să se prezinte la lucru.

Zorii îl întâmpinară când ajunse în vârf, acompaniați de un strat de nori care avea să se risipească într-o oră. Încă de când se retrăsese din Forțele Expediționare, barajul devenise un loc de-o importanță totemică pentru el. În zilele care urma ră fatidicei plecări din Patrie, își adusese nepotul aici. Nu se întâmplase nimic demn de menționat. Admirară priveliștea și vorbiră despre călătoriile lui Peter împreună cu Forțele Expediționare și despre părinții lui Caleb, Theo și Maus, apoi se duseră la diguri să înoate, ceva ce Caleb nu mai făcuse niciodată. O ieșire obișnuită, și totuși, până la sfârșitul zilei, ceva se schimbase. În inima lui Peter se deschisese o ușă. Nu înțelesese acest lucru atunci, însă, de cealaltă parte a ușii, se afla o ființă nouă, una care avea să preia responsabilitatea de a-i fi tată băiatului.

Asta era o viață, cea pe care o știau oamenii. Peter Jaxon, ofițer retras al Forțelor Expediționare, acum tâmplar și tată, cetățean al orașului Kerrville din Texas. Era o viață ca a orișicui, cu satisfacții și greutăți, cu sușuri și coborâșuri, cu zile bune și cu zile rele, și era bucuros s-o trăiască așa. Caleb tocmai făcuse zece ani. Spre deosebire de Peter, care la vârsta aceea servea deja ca alergător pentru Pază, băiatul își trăia copilăria. Mergea la școală, se juca cu prietenii lui, își îndeplinea obligațiile fără prea mult elan și plângându-se doar ocazional, iar în fiecare noapte după ce Peter îl învelea, aluneca în lumea viselor cu aceeași certitudine confortabilă că ziua următoare avea să fie întocmai precum cea de dinaintea ei. Era înalt pentru vârsta lui, ca un Jaxon; moliciunea de băiețel începuse să i se ducă de

pe chip. Cu fiecare zi care trecea, semăna din ce în ce mai mult cu tatăl lui, Theo, deși subiectul părinților săi nu mai fu abordat. Nu că Peter l-ar fi ocolit, ci pur și simplu băiatul nu mai întreabă nimic. Într-o seară, la vreo șase luni de când începuseră să locuiască împreună, cei doi jucau șah, când băiatul, așteptând să facă următoarea mișcare, îl întreabă, cu aceeași lejeritate cu care ar fi întrebat despre vreme. *E în regulă dacă îți spun tată?* Peter fu uimit; nu anticipase întrebarea. *Asta îți dorești?* vru să știe Peter, iar băiatul încuviință din cap. *Da*, răspunse. *Cred că ar fi bine.*

Cât despre cealaltă viață a lui, Peter nu putea s-o descrie, știa doar că există și că se petrece noaptea. Visele lui despre fermă cuprindeau o serie de zile și de evenimente, însă toate îi lăsau aceeași senzație: una de apartenență, de cămin. Atât de aieveau erau aceste vise, încât se trezea cu sentimentul că într-adevăr călătorise într-un alt timp și spațiu, ca și cum orele de somn și cele de trezie erau două fețe ale aceleiași monede, amândouă la fel de reale.

Ce erau aceste vise? De unde veneau? Erau oare un produs al minții lui sau era posibil să provină dintr-o sursă externă – poate chiar de la Amy însăși? Peter nu spusese nimănui despre prima noapte a evacuării din Iowa când Amy venise la el. Avea multe motive, însă cele mai multe se bazau pe faptul că nu era sigur dacă toate astea se întâmplaseră într-adevăr sau nu. Pătrunsese acolo atunci când adormise ținând-o în brațe pe fiica Sarei și a lui Hollis, cei doi strânși unul în altul din cauza frigului din Iowa, sub un cer atât de îmbătat de stele, încât simțea că plutește printre ele, iar acolo o și văzu. Nu își vorbiseră, însă nici nu era nevoie. Atingerea mâinilor lor fusese suficientă. Momentul durase o veșnicie și se sfârșise într-o clipită; în secunda următoare, Peter își dădu seama că Amy nu mai era.

Să fi fost tot un vis? Dovezile asta indicau. Toată lumea credea că Amy murise pe stadion, ucisă în explozia care îi distrusese și pe Cei Doisprezece. Nu se mai găsisse nici urmă de ea. Și totuși, momentul acela se simțise atât de aieveau. Câteodată, era convins că Amy era încă pe acolo, pe undeva; după care, i se strecura îndoiala. În cele din urmă, păstră toate aceste întrebări pentru el.

Rămase acolo o vreme, urmărind soarele cum își răsfrânge lumina deasupra dealurilor din Texas. Dedesubtul lui, suprafața digului era la fel de încremenită și de limpede precum o oglindă. Lui Peter i-ar fi plăcut să facă o baie ca să-și alunge mahmureala, însă trebuia să-l ia pe Caleb și să-l ducă la școală înainte să se întoarcă la datorie. Nu era el un tâmplar foarte priceput – nu știa să facă decât un singur lucru cum trebuie, și anume să fie soldat – însă primea regulat comenzi și îl ținea aproape de casă, iar cu câte se construiau, Autoritatea Comunală avea nevoie de toată mâna de lucru pe care o putea găsi.

Kerrville dădea pe-afară: cincizeci de mii de suflete plecaseră din

Iowa, populația dublându-și numărul și mai bine în doar doi ani. Nu fusese ușor să fie absorbiți atâția oameni, iar situația era încă dificilă. Kerrville fusese construit așa încât să nu-și permită o creștere a populației; cuplurilor nu li se permitea să aibă mai mult de doi copii fără să plătească o amendă grasă. Dacă unul dintre copii nu ajungea la vârsta maturității, îl puteau avea pe al treilea, dar numai dacă acel copil murea înainte să împlinească zece ani.

Odată cu venirea locuitorilor din Iowa, întregul concept fusese abandonat. Mâncarea, combustibilul și medicamentele fuseseră deficitare, avuseseră probleme sanitare – cei bolnavi trăiau laolaltă cu cei sănătoși, într-un spațiu mult prea mic, cu mult prea multe resentimente de ambele părți ca să mai poată continua așa. Un cort ridicat în grabă în centrul orașului îi înghițise iute pe primii veniți, dar, pe măsură ce au continuat să vină, această tabără temporară se transformase repede într-o mizerie. În vreme ce mulți din Iowa, după o viață de muncă silită, se căzniseră să se adapteze la o viață în care nu toate deciziile erau luate pentru binele lor – circula vorba „leneș ca un locuitor al Patriei” –, alții o luaseră pe un drum cu totul diferit: încălcau ora de stingere, umpleau bordelurile din Dunk și sălile de jocuri de noroc, beau și furau, se băteau și stârneau o debandadă generală. Singurul segment de populație care părea fericit era al celor din comerț, care făceau o grămadă de bani, vânzând pe piața neagră orice, de la mâncare la bandaje și la ciocane.

Oamenii începuseră să vorbească liber despre mutatul în afara zidurilor orașului. Peter presupunea că asta nu era decât o chestiune de timp; cum nu văzuseră nici picior de viral în trei ani, nici măcar de drac ori de moleșit, creștea presiunea asupra Autorității Comunale de a deschide poarta. În rândul populației, evenimentele de pe stadion căpătaseră o mie de versiuni diferite, de nu găseai două la fel, însă până și cei mai îndărătnici începeau să accepte ideea că amenințarea luase într-adevăr sfârșit. Iar Peter, dintre toți, ar fi trebuit să fie cel dintâi care să fie de acord.

Cuprinse orașul dintr-o singură privire. Aproape o sută de mii de suflete: fusese o perioadă când un asemenea număr l-ar fi copleșit. Crescuse într-un oraș – o lume – cu nu mai mult de o sută de oameni. La poartă, transporturile se adunaseră ca să-i ducă pe muncitori la complexul agricol, pufnindu-și fumurile diesel în aerul dimineții; de pretutindeni răzbăteau larmă și miros de viață, de oraș care se trezea din somn și își întindea mâinile și picioarele. Problemele erau adevărate, totuși mici în comparație cu ce promitea scena. Epoca virailor se încheiase; omenirea era în sfârșit pe val. Un continent aștepta să fie ocupat, iar Kerrville era locul potrivit de unde să înceapă această nouă eră. Atunci, de ce-i părea atât de neîncăpător, atât de fragil? De ce, stând acolo, pe baraj, într-o dimineață de vară de altfel

optimistă, era încercat de fiorul lăuntric al îndoielii.

Ei bine, își spusese Peter în sinea lui, fie ce-o fi. Dacă învățai ceva din meseria de părinte era că îți puteai face o mie de griji, și tot fără vreun rost. Avea un pachetel de făcut și încurajări de urat, apoi îl aștepta o zi de muncă simplă și cinstită, ca peste douăzeci și patru de ore s-o ia de la capăt. *Treizeci*, se gândi el. *Astăzi fac treizeci de ani*. Dacă i-ar fi spus cineva acum zece ani c-avea s-apuce ziua asta, ca să nu mai spunem să aibă și un fiu de crescut, l-ar fi considerat nebun. Deci poate că asta era chiar tot ce conta. Poate că doar să fii în viață și să ai pe cineva care să te iubească la rândul lui era suficient.

Îi spusese Sarei că nu voia să sărbătorească, dar normal că femeia se pregătise. *La urma urmei, treizeci de ani nu-s de colo. Treci pe aici după lucru. N-o să fim decât noi cinci. Țiți promit că n-o să fie mare lucru*. Îl luă pe Caleb de la școală și se duse acasă să se spele. Puțin după ora 18, ajunseră la apartamentul Sarei și al lui Hollis, ca să intre pe ușă și să găsească petrecerea pe care o refuzase. Veniseră zeci de oameni, înghesuiți cu toții în două încăperi mici, lipsite de aer – vecini, colegi de muncă, părinți de-ai prietenilor lui Caleb, bărbați alături de care servise în Armată, ba chiar și Sora Peg, care, în rochia ei cenușie și austeră, pălăvrăgea și râdea cot la cot cu ceilalți. Sara îl îmbrățișă din prag și îi ură la mulți ani, în vreme ce Hollis îi puse un pahar în mână și îl bătu pe spate. Caleb și Kate abia se puteau abține să nu chicotească. „Ai știut de asta?” îl întrebă Peter pe Caleb. „Și tu, Kate?” „Normal c-am știut!” exclamă băiatul. „Ar fi trebuit să vezi ce față ai făcut, tată!” „Ei bine, ai dat de belele, amice”, spusese Peter pe tonul autoritar de tată, cu toate că râdea și el.

Erau acolo mâncare, băutură, ba chiar și câteva cadouri, niște lucruri de care oamenii se putuseră lipsi, unele dintre ele aduse în glumă: șosete, săpun, un briceag, un pachet de cărți de joc, o pălărie uriașă din paie, pe care Peter și-o puse pe cap ca să facă pe toată lumea să râdă. De la Sara și de la Hollis, o busolă de buzunar, o amintire a călătoriilor pe care le făcuseră împreună, cu toate că Hollis îi strecură și o ploscă mică din oțel. „Ultima furie în Dunk, ceva special”, îi spusese el cu un semn din ochi. „Și nu mă întreba cum am făcut rost de ea. Încă mai am prieteni în locuri rău famate.”

După ce fură deschise și ultimele cadouri, Sora Peg îi dădu o bucată mare de hârtie, strâns rulată, pe care scria „La mulți ani, eroul nostru!”, împreună cu semnăturile – unele lizibile, altele nu – tuturor copiilor din orfelinat. Cu un nod în gât, Peter își petrecu brațele pe după gâtul bătrânei, luându-i pe amândoi prin surprindere.

— Vă mulțumesc tuturor, spusese el. Vă mulțumesc fiecăruia în parte și tuturor.

Era aproape miezul nopții când se sparse petrecerea. Caleb și Kate adormiseră pe patul Sarei și al lui Hollis, adunați unul într-altul ca doi

cățeluși. Peter și Sara se așezară la masă, în vreme ce Hollis se apucase să strângă.

— Vreo veste de la Michael?

— Nici un cuvânt.

— Ești îngrijorată?

Ea se încruntă brusc, apoi ridică din umeri.

— Michael e Michael. Nu pricep faza asta cu barca, dar oricum face numai ce vrea el. Am crezut că Lore ar putea să-l liniștească, dar bănuiesc că s-a terminat și cu asta.

Peter simți cum vina îi dă ghes; acum douăsprezece ore, se culcase cu femeia aceea.

— Cum merg lucrurile la spital? Întrebă el, sperând să schimbe subiectul.

— Ca la nebuni. M-au pus să moșesc. Sunt o grămadă de copii. Jenny e asistenta mea.

Sara vorbea de sora lui Gunnar Apgar, pe care o găsiseră în Patrie. Fiind însărcinată, Jenny se întorsese la Kerrville cu primul lot de evacuați și ajunsese tocmai la timp ca să nască. Se căsătorise acum un an tot cu un bărbat din Iowa, cu toate că Peter nu știa sigur dacă acesta era tatăl copilului. De multe ori, astfel de lucruri se ajustau din mers.

— Îi pare rău că n-a putut ajunge, continuă Sara. Însemni mult pentru ea.

— Așa să fie?

— Pentru mulți, de altfel. Nu-ți zic câți oameni m-au întrebat dacă te cunosc.

— Glumești.

— Scuză-mă, dar n-ai citit posterul ăla?

Ridică din umeri, stânjenit, deși, pe de altă parte, era încântat.

— Sunt doar un tâmplar. Și nici măcar unul bun, dacă vrei să știi adevărul.

Sara râse.

— Cum spui tu.

Trecuse de mult ora stingerii, dar Peter știa cum să evite patrulele. Caleb abia dacă își ținea ochii deschiși când îl puse în spate și porni spre casă. Doar ce-l băgase în pat pe băiat, când auzi o bătaie în ușă.

— Peter Jaxon?

Bărbatul din prag era ofițer militar, cu epoleții Forțelor Expediționare pe umeri.

— E târziu. Băiatul meu doarme. Cu ce vă pot fi de folos, căpitane? Acesta îi întinse o bucată de hârtie.

— S-aveți o noapte bună, domnule Jaxon.

Peter închise încet ușa, tăie sigiliul cu briceagul și citi mesajul:

Domnule Jaxon,

Ați putea să-mi faceți o vizită în biroul meu miercuri la ora 8? S-a aranjat cu superiorul dumneavoastră ca să vă scuze întârzierea la locul de muncă.

Cu stimă,

Victoria Sanchez,

Președinte, Republica Texas

— Tată, de ce era un soldat la ușă?

Caleb intrase în cameră, frecându-se la ochi cu pumnii. Peter citi încă o dată mesajul. Oare ce voia Sanchez de la el?

— Nu-i nimic, răspunse.

— Ești din nou în Armată?

Îl privi pe băiat. Zece ani. Creștea atât de repede.

— Firește că nu, spuse el, punând biletul de-o parte. Hai înapoi, în pat!

3

ZONA ROȘIE

La 16 km vest de Kerrville, Texas

Iulie 101 D.V.

Lucius Greer, Bărbatul Credinței, își ocupă poziția pe platformă cu o oră înainte de răsărit. Arma lui: o pușcă de calibru 308, meticolos restaurată, cu un mâner din lemn lustruit și cu cătare optică, cu ochiul geamului tulbure din pricina timpului, dar încă funcțional. Îi mai rămăseseră patru gloanțe; trebuia să se ducă la Kerrville cât de curând, să cumpere altele. Dar, în această dimineață a celei de-a cincizeci și opta zile, nu asta îi era grija. Un singur glonte era tot ce avea nevoie.

O ceață blândă se așternuse peste noapte în luminiș. Capcana lui – o găleată cu mere zdrobite – era la vreo sută de metri împotriva vântului, cuibărită în iarbă. Nemișcat, cu picioarele încrucișate sub el și cu pușca odihnindu-i-se în poală, Lucius stătea la pândă. Nu avea nicio îndoială că prada lui avea să-și facă apariția; mirosul merelor proaspete era irezistibil.

Ca să-i treacă timpul mai ușor, înălță o rugăciune simplă:

Doamne Dumnezeu! Stăpânitorul Universului, fi-mi călăuză și sprijin, dă-mi putere și înțelepciune ca să fac după voia Ta în zilele care-mi vor urma, ca să-mi dau seama ce se cere de la mine și să fiu demn de misiunea pe care mi-ai încredințat-o. Amin.

Căci ceva era pe punctul de a se petrece; Lucius simțea acest lucru. Era sigur de asta la fel cum era de inima care-i bătea în piept, de răsuflarea care-i umfla plămânii, de oasele care-i susțineau trupul. Prelungul arc de cerc al omenirii se apropia de ceasul testului final. Nu se știa când, dar cu siguranță avea să vină, iar atunci va fi vremea războinicilor. Vremea bărbaților ca Lucius Greer.

Trei ani trecuseră de la eliberarea Patriei. Amintirea celor petrecute în acea noapte era încă vie înăuntrul lui, crâmpie de neșters întipărite în conștiința lui. Nebunia de pe stadion, viralii făcându-și intrarea în scenă; insurgenții asmuțindu-și armele asupra Ochilor-Roșii, Alicia și Peter avansând înspre scenă, puști ațintite, împușcături și iar împușcături; Amy în lanțuri, o siluetă firavă, și urletul care se ridicase din gâtjeul ei când își dezlănțuisese puterea ce zăcuse înăuntrul ei; transformarea ei, lepădându-și forma umană, și zăngănitul lanțurilor când se eliberă, apoi saltul, iute ca fulgerul, cu care se năpustise asupra acelor dușmani monstruoși; haosul și confuzia provocate de încreștare, Amy prinsă sub Martínez, Al Zecelea dintre Cei Doisprezece; străfulgerarea orbitoare a distrugerii și liniștea mormântală de după aceea, lumea întreagă oprită în loc.

Când Lucius se întorsese în Kerrville, în primăvara următoare, știu că nu mai putea să trăiască printre oameni. Însemnătatea acelei nopți era limpede: fusese destinat unei existențe solitare. Își construise coliba modestă de pe malul râului de unul singur, ca să simtă mai bine atracția aceluia ceva mai profund, care-l chema în sălbăticie. *Arată-te, Lucius. Așterne-ți așezământul; lasă în urmă toate plăcerile lumești, dacă vrei să mă afli.* Doar cu un cuțit și cu hainele de pe el, se aventurase înspre dealurile uscate și dincolo de ele, fără vreo destinație anume în afară de aceea a găsirii celei mai profunde singurătăți, cu ajutorul căreia viața lui să-și afle adevărata formă. Zile fără mâncare, picioare zdrelite și însângerate, limba umflată în gură de sete; pe măsură ce treceau săptămânile, șerpilor-cu-clopoței, cactușii și soarele arzător fiind singurii care-i țineau tovărășie, începuse să halucineze. Un desiș de saguaro deveni un șir de soldați în poziție de drepti; dinaintea ochilor îi apăreau ochiuri de apă acolo unde nu erau; un lanț de munți lua forma unui oraș fortificat din depărtare. Aceste viziuni i se arătară în toată nevinovăția lor, neștiutoare de falsa lor natură; și erau adevărate pentru că el le credea a fi adevărate. Tot astfel, trecutul și prezentul deveniră un tot în mintea lui. Uneori era Lucius Greer, maior în Forțele Expediționare; alteori era prizonier în închisoare; iar alteori era un tânăr recrut ori chiar băiețandru de altădată.

Săptămâni bune rătăci astfel, o ființă de lumi multiple. Apoi, într-o zi, se trezi zăcând într-un șanț, sub soarele arzător al după-amiezii. Trupul îi era grotesc de atrofiat, plin de zgârieturi și de răni, degetele îi erau însângerate, câteva unghii îi fuseseră smulse. Ce se întâmplase?

El își făcuse asta? Nu-și amintea nimic, când, deodată, fu copleșit de amintirea imaginii care-i apăruse pe timpul nopții.

Lucius avusese o viziune.

Nu știa unde se află, ci doar că trebuie să se îndrepte spre nord. Șase ore mai târziu, se trezi pe drumul înspre Kerrville. Înebunit de sete și de foame, continuă să meargă până aproape de miezul nopții, când dădu peste marcajul cu X-ul roșu. Cutia era plină de provizii: mâncare, apă, haine, benzină, arme și muniție, ba chiar și un generator. Însă priveriștea cea mai îmbucurătoare era Humvee-ul. Își spală și își curăță rănile, petrecându-și noaptea pe un pat moale, iar de dimineață alimentă vehiculul, încarcă bateria și îi umflă cauciucurile, după care o porni spre est, ajungând în Kerrville în dimineața celei de-a doua zile.

La marginea Zonei Portocalii, abandonă Humvee-ul și își croi drum prin oraș la picior. Acolo, în încăperea întunecată din Orașul H, printre bărbații pe care nu-i cunoștea și care nici nu i se prezentaseră, vându trei dintre carabinele găsite în cutie și cumpără un cal și alte provizii. Când ajunse înapoi la coliba lui, începea să se întunece. Noaptea se răsfângea timidă peste culturile de bumbac și peste stejarii de pe malul râului, o singură încăpere cu o podea plină de noroi, și totuși, la vederea ei, inima i se umplu de căldura reîntoarcerii. Cât timp fusese plecat? Păreau ani, zeci de ani, și cu toate astea nu trecuseră decât câteva luni. Timpul își încheiase ciclul; Lucius sosise acasă.

Descălecă, își priponi calul și intră în colibă. Cuibul din pene și rămurele de pe patul lui indica faptul că acolo, în absența lui, vreo vietate își făcuse cămin, însă, altfel, interiorul golaș era neatins. Aprinse lampa și se așează la masă. La picioarele lui, era geanta plină de provizii: pistolul, o cutie cu gloanțe, șosete curate, săpun, o lamă dreaptă de ras, chibrituri, o oglinjoară de mână, șase pene de scris, trei sticlute cu cerneală de culoarea murei și coli groase de hârtie fibroasă. Umplu ligheanul la râu, după care se întoarse acasă. Imaginea din oglindă nu era nici mai mult, nici mai puțin șocantă decât se așteptase: obraji supti, ochi afundați în orbite, piele arsă de soare și bășicată, o claie de păr ca a unui nebun. Partea inferioară a feței îi era îngropată sub o barbă în care o familie de șoareci și-ar fi găsit fericiți culcuș. Doar ce împlinise cincizeci și doi de ani; bărbatul din oglindă avea pe puțin șaiszeci și cinci.

Ei bine, își spuse în sinea lui, dacă voia să fie soldat, chiar și unul bătrân și rablagit, trebuia să arate ca unul! Lucius își tăie bună parte din păr și din barbă, apoi se folosi de lamă și de săpun ca să se radă de tot. Aruncă apa plină de săpun la ușă, apoi se întoarse la masă, unde își înșiră hârtia și penele de scris.

Lucius închise ochii. Imaginea mentală care îi apăruse în noaptea

aceea din șanț nu era ca acele halucinații care-l urmăriseră în timpul călătoriei lui prin deșert. Semăna mai degrabă cu o amintire de mult uitată. Se concentra asupra detaliilor, încercând să cuprindă cu ochiul minții măreția ei vizibilă. Dar cum spera el să surprindă ceva atât de neasemuit de frumos cu mâna lui de amator? Avea totuși să facă o încercare.

Lucius se puse pe desenat.

Un foșnet în tufișuri: Lucius își ridică luneta în dreptul ochiului. Erau patru, scurmând prin noroi, adulmecând și scurmând: trei scroafe și un vier, maroniu-roșcați, cu niște colți mari și ascuțiți ca un tăiș. Un porc sălbatic de șaptezeci de kilograme, numai bun de prins.

Trase.

În vreme ce scroafele se împrăștiară, vierul se împletici înainte, se cutremură de un fior puternic și se prăbuși pe picioarele din față. Lucius continuă să-l privească prin lunetă. Încă un spasm, mai puternic decât primul, și animalul căzu într-o parte.

Lucius coborî scara și se duse până la locul în care animalul zăcea în iarbă. Rostogoli vierul pe foaia de cort, îl trase până în dreptul șirului de copaci, îi legă picioarele din spate, așeză cârligul și începu să-l ridice. Când capul vierului ajunse la înălțimea pieptului lui Lucius, legă frânghia, așeză ligheanul sub porcul sălbatic, își scoase cuțitul și tăie gâtul animalului.

Un jet de sânge fierbinte țâșni în lighean. Se adunară aproape patru litri. Odată stors tot sângele din vier, Lucius îl vărsă într-un bidon de plastic. Dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi tranșat animalul și i-ar fi afumat carnea ca s-o vândă. Însă era cea de-a cincizeci și opta zi, iar Lucius trebuia să pornească la drum.

Coborî stârvul la pământ – măcar coioții să profite de pe urma lui – și se întoarse în colibă. Trebuia să recunoască: locul arăta ca și cum ar fi fost căminul unui nebun. Se făceau aproape doi ani de când Lucius pusese pentru prima oară pana de scris pe hârtie, însă acum pereții erau plini de roadele muncii lui. Trecuse de la cerneală la cărbune, la creion din grafit și chiar la vopsea, ceea ce-l costase o groază. Unele erau mai bune decât altele – dacă le priveai în ordine cronologică, puteai observa autoeducarea lentă, uneori chinuitoare, a artistului din el. Însă cele care surprindeau cel mai bine imaginea care îi umplea toată ziua mintea lui Lucius erau întocmai ca notele unui cântec de care nu putea scăpa decât fredonându-l.

Michael era singurul care îi văzuse desenele. Lucius le ținuse ascunse de toată lumea, însă Michael îi dăduse de urmă prin intermediul unui prieten de-al lui Lore care făcea comerț. Într-o seară, în urmă cu un an, pe când Lucius se întorcea de la pusul capcanelor, se trezise cu o camionetă veche parcată în curtea sa și cu Michael sprijinit de hayonul deschis. Greer îl cunoștea de mulți ani și-l

urmărise transformându-se dintr-un băiețuș timid într-un bărbat bine făcut, în floarea vârstei: dur și arătos, cu trăsături puternice și cu o oarecare asprime în priviri. Genul de tovarăș pe care puteai să contezi într-o bătaie stărnită la bar care începea cu un pumn în nas și se sfârșea cu o goană nebună.

— La naiba, Greer! spuse el. Arăți oribil. Ce trebuie să faci pe aici ca să ți se arate puțină ospitalitate?

Lucius aduse o sticlă. Nu fusese limpede de la început scopul pentru care venise Michael. Lui Lucius îi părea schimbat, puțin cam preocupat, ușor abătut. Un lucru era sigur: Michael nu fusese niciodată tipul tăcut. Omul era un șuvoi de idei, de teorii și de propuneri, oricât de îndrăznețe și de absurde. Intensitatea aceea era încă acolo – mai că-ți puteai încălzi mâinile la craniul lui – însă căpătase o latură întunecată, o senzație de captivitate, ca și cum Michael rumega la ceva care nu putea fi exprimat în cuvinte.

Lucius auzise că Michael plecase de la rafinărie, se despărțise de Lore și își construise o barcă, pe care își petrecea mare parte din timp, aventurându-se de unul singur înspre Golf. Ce căuta în mijlocul unui ocean nu îi spusese niciodată și nici Lucius nu-l întrebase; el cum ar fi putut să-i explice traiul său de pustnic? Însă, pe parcursul serii petrecute împreună, bând din ce în ce mai mult din sticla care conținea rețeta specială a lui Dunk numărul 3 – Lucius se dezobișnuise de băut în ultima vreme, însă lichidul îi servea pe post de dizolvant – ajunse să creadă că motivul lui Michael de a-i bate la ușă nu era altul decât simpla nevoie umană de a fi în preajma unei alte persoane. La urma urmei, amândoi își duceau traiul în sălbăticie și poate că Michael, după ce dădea la o parte aberațiile de suprafață, voia doar câteva ore în compania cuiva care să înțeleagă prin ce trece – această dorință intensă de a fi singur tocmai când ar fi trebuit să sară în sus de bucurie și să aibă copii, sărbătorind cu toții o lume unde moartea nu mai cobora din copaci ca să te înhațe după bunul plac.

O vreme, s-au pus la curent cu vești despre ceilalți: slujba Sarei de la spital și mult așteptata mutare a ei și a lui Hollis din tabăra de refugiați într-o locuință permanentă; promovarea lui Lore ca șef de echipă în cadrul rafinăriei; retragerea lui Peter din Forțele Expediționare, ca să stea acasă cu Caleb; decizia lui Eustace, care nu surprinsese pe nimeni, de a se retrage din Forțele Expediționare și a se muta împreună cu Nina în Iowa. Conversația se purta pe un ton optimist și vesel, însă nu era decât de suprafață, iar Lucius nu se lăsă păcălit; căci, pe fund, zăceau numele pe care nu le pronunța.

Lucius nu vorbise nimănui despre Amy – numai el știa adevărul. Cât despre ce se întâmplase cu Alicia, Lucius nu știa nimic. Și, aparent, nici ceilalți; femeia dispăruse în marea pustietate a Iowe. La momentul acela, Lucius nu se îngrijorase – Alicia era ca o cometă:

înclinată spre absențe lungi, neanunțate și spre întoarceri subite, neașteptate – dar, pe măsură ce treceau zilele fără vreun semn de la ea, cu Michael ținut la pat, cu piciorul în ghips, Lucius urmări certitudinea dispariției ei arzând în ochii prietenului său precum un fitil lung fără bombă. *Nu pricepi*, îi spusese el lui Lucius, practic levitând în pat de frustrare, *acum nu e ca alte dată*. Lucius nu se obosise să-l contrazică – femeia nu avea nevoie de absolut nimeni – și nici nu încercase să-l oprească pe Michael atunci când, la douăsprezece ore după ce ghipsul îi fu dat jos, se urcase în șa și pornise val-vârtej în căutarea ei – o măsură extrem de îndoielnică, având în vedere cât timp trecuse și faptul că abia putea umbla. Dar Michael era Michael: nu-i puteai spune nu, plus că era ceva ciudat de personal la această chestiune, ca și cum plecarea Aliciei era un mesaj doar pentru el. Se întoarse cinci zile mai târziu, pe jumătate înghețat, după ce străbătuse un perimetru de o sută șaizeci de kilometri, și nu mai vorbi despre ea nici atunci, nici în zilele care urmau; de fapt, nici numele nu i-l mai pomenea.

Cu toții o iubiseră, însă Lucius știa că este o persoană al cărei suflet nu putea fi descifrat, care era menită să stea deoparte. Alicia pătrunsese în eter, iar după ce se scurseră trei ani, Lucius ajunsese să se întrebe nu ce se întâmplase cu ea, ci dacă într-adevăr fusese acolo.

Era trecut bine de miezul nopții, după ce ultimele pahare fuseseră umplute și golate, când Michael abordă în sfârșit subiectul care, privind în urmă, îl frământase toată noaptea.

— Chiar crezi că au dispărut? La draci mă refer.

— De ce întrebi asta?

Michael ridică o sprânceană:

— Ei bine, crezi?

Lucius își formulă cu grijă răspunsul.

— Ai fost acolo – ai văzut ce s-a întâmplat. Ucide-i pe Cei Doisprezece și îi ucizi și pe ceilalți. Dacă nu mă înșel, asta a fost chiar ideea ta. E puțin cam târziu să te răzgândești.

Michael își întoarse privirea și nu mai spuse nimeni. Oare îl mulțumise răspunsul?

— Ar trebui să vii odată cu mine pe barcă, zise în cele din urmă, ușor însuflețit. Chiar ți-ar plăcea. E o lume nesfârșită, cum n-ai mai văzut niciodată.

Lucius zâmbi. Indiferent de ce-l frământa pe bărbatul din fața lui, nu era ceva despre care să fie pregătit să vorbească.

— O să mă gândesc.

— Consider-o o invitație deschisă. Michael se ridică în picioare, ținându-se cu o mână de masă ca să-și mențină echilibrul. Ei bine, eu unul m-am făcut praf. Dacă nu te superi, mă duc să vomit și să cad lemn în camioneta mea.

Lucius îi făcu semn spre patul lui îngust.

— E al tău, dacă vrei.

El se împletici spre ușa, de unde își întoarse privirea, cuprinzând cu ea încăperea micuță.

— Ești un adevărat artist, maiorule. Ai niște desene foarte interesante. Va trebui să-mi spui cândva care e povestea lor.

Și asta fu tot. Când Lucius se trezi de dimineață, Michael nu mai era. Se gândi că avea să-l mai vadă, însă nu mai urmară alte vizite; presupuse că Michael găsisese ceea ce căuta ori că hotărâse că acel ceva nu-i putea fi dat de către Lucius. Chiar crezi că au dispărut...? Ce-ar fi spus prietenul său dacă Lucius îi răspundea într-adevăr la întrebare?

Lucius alungă aceste gânduri supărătoare. Lăasă cana plină de sângele vierului la umbra colibei și porni în josul dealului, spre râul Guadalupe. Apa era întotdeauna rece, însă astăzi era și mai rece decât de obicei; la întorsura râului se afla o gaură adâncă – șase metri până dădeai de fund – umplută de un izvor natural. Bancuri înalte de calcar îi înconjurau marginile. Lucius își dădu jos cizmele și pantalonii, apucă frânghia pe care o lăsase acolo, trase aer adânc în piept și se aruncă în apă cu un salt precis. Temperatura scădea cu fiecare metru adâncime. Geanta, făcută din pânză groasă, era prinsă bine sub o proeminență, protejată astfel de curenți. Lucius legă frânghia de mânerul genții, o trase de sub proeminență, eliberă aerul din plămâni și începu să urce.

Ieși pe malul opus, merse în aval, unde era apa mai mică, traversă din nou râul și urmări poteca ce ducea spre peretele de calcar. Acolo, se așeză pe mal, luă frânghia în mâini și scoase geanta afară.

Se îmbracă și cără geanta înapoi la colibă. Acolo, pe masă, o goli de conținut: opt pungi de sânge, treizeci de litri în total – aceeași cantitate de sânge, mai mult sau mai puțin, care curgea prin sistemul circulator a șase persoane adulte.

Odată scoasă din râu, comoara lui avea să se strice repede. Adună pungile laolaltă și își strânse proviziile de mâncare și de apă pentru trei zile, pușca și muniția, un cuțit, o lanternă, o bucată de frânghie zdravănă și le duse la padoc. Nu era nici măcar șapte, însă soarele deja ardea. Înșeuă calul, prinse pușca într-un suport, la brâu, și restul, de greabănul calului. Nu se mai obosi să-și ia și un sac de dormit; avea să meargă și noaptea, ajungând în Huston în dimineața celei de-a șasea zile.

Dădu pintoni calului și porni.

Douăzeci și două de mile marine până în sud-estul insulei Galveston

4:30: Michael Fisher se trezi cu ploaia picurându-i pe față.

Se ridică în capul oaselor, sprijinu-se de etambou. Nu erau stele, dar, înspre est, o dâră transversală de lumină abia mijită zăbovea între linia orizontului și cea a norilor. Aerul era încremenit, cu toate că asta nu avea să dureze; Michael știa că era rost de furtună.

Își dădu jos pantalonii scurți, se poziționa cu bazinul peste pupă și eliberă un jet de urină de un volum și de o durată satisfăcătoare în apele Golfului. Nu-i era neapărat foame, foamea fiind ceva ce corpul lui învățase să nu ia în seamă, însă își făcu timp să meargă sub punte și să-și facă un amestec de proteine pudră, pe care-l dădu pe gât din șase înghițituri mari. Dacă nu se înșela, și nu o făcea aproape niciodată, dimineața avea să-i aducă o bucurie; mai bine s-o întâmpine cu stomacul plin.

Se întoarse pe punte tocmai când sulița primului fulger străpunse orizontul. Cincisprezece secunde mai târziu, tunetul își făcu simțită prezența cu un bubuit hohotitor și prelung, ca și cum un zeu morocănos și-ar fi dres glasul. Aerul devenise și el mai încărcat, în maniera haotică din preajma unei furtuni. Michael dezlegă cârma și apucă strâns echea, tocmai când începu să plouă mai vârtos: o ploaie fierbinte, tropicală, înțepătoare ca o mie de ace, care-l udă leoarcă într-o secundă. Când venea vorba de vreme, Michael nu avea o părere prea fermă. Ca orice altceva, vremea era vreme, iar dacă furtuna asta avea să-l scufunde în cele din urmă, ei bine, nu era ca și cum n-ar fi căutat-o cu lumânarea.

Serios? Singur? În chestia aia? Ești nebun? Uneori, astfel de întrebări ascundeau intenții bune, erau expresia unei îngrijorări sincere; până și străinii încercaseră să-i alunge gândul. Însă, de cele mai multe ori, vorbitorul îl descuraja din start. Dacă nu-l omora marea, bariera avea s-o facă sigur – se zvonea că blocada de explozibili plutitori înconjură continentul. Cine, în deplinătatea facultăților mintale, și-ar risca astfel viața? Și mai ales acum, când nu se mai văzuse nici urmă de viral de, cât, aproape treizeci și șase de luni? Unui suflet neîmpăcat nu-i ajungea un continent întreg în care să hoinărească?

De acord, dar nu orice alegere se face în baza unui raționament; multe se bazau pe instinct. Iar instinctul lui Michael îi spunea că bariera aceea nu există, că nu existase niciodată. Îi arată degetul din mijloc istoriei, cei o sută de ani de umanitate spunându-i: Nu eu, nici gând, du-te fără mine. Lucru care, având în vedere trecutul familiei lui, nu ieșea neapărat din discuție.

Sinuciderea părinților lui nu era ceva la care să se gândească cu

plăcere, dar, firește, o făcea. Într-un colțișor din creierul lui, întâmplările din acea dimineață se derulau la nesfârșit. Chipurile lor cenușii, goale, tensiunea frânghiilor strânse în jurul gâtului lor. Scârțâitul ușor pe care-l scoteau. Siluetele alungite ale trupurilor, fragilitatea lor absolută, eliberată. Vârfurile picioarelor negre, umflate de sângele adunat. Prima reacție a lui Michael fu una de buimăceală deplină: se holbase la cadavre preț de mai bine de treizeci de secunde, încercând să pună informația cap la cap, informație care-i venea sub forma unui șir de cuvinte ce pluteau răzlețe, fără să le poată aduna (Mamă, tată, spânzurat, frânghie, hambar, moarte), asta înainte ca o groază albă și fierbinte să izbucnească în creierul său de copil de unsprezece ani, făcându-l să țâșnească înspre ei și să le cuprindă trupurile în brațe, în încercarea de a-i ridica, în vreme ce țipa cu disperare după Sara, ca să vină să-l ajute. Însă erau morți de multe ore, iar eforturile lui erau zadarnice. Și totuși, simțise că trebuie să încerce. Mare parte din viață, după cum avea să afle Michael, se reducea la încercarea de a repara lucruri care nu puteau fi reparate.

La fel și marea și peregrinările lui solitare în largul ei. Îi devenise un fel de cămin. Își numise barca *Nautilus*. Michael luase denumirea dintr-o carte pe care o citise cu ani în urmă, pe când era doar un Micuț în Sanctuar: *Douăzeci de mii de leghe sub mări*, o copertă cartonată și îngălbenită, pagini care se desprindeau, și, pe copertă, imaginea unei ambarcațiuni ciudate, cu înveliș blindat, o încrucișare între o barcă și un tanc subacvatic, prinsă între tentaculele acaparatoare ale unui monstru marin cu un singur ochi. Imaginea îi rămase în minte cu mult după ce uită detaliile poveștii, întipărită parcă pe retină; când veni momentul să-și boteze ambarcațiunea, după doi ani de planuri și de îndoieli, *Nautilus* păruse alegerea firească. Era ca și cum înmagazinase în creier numele, ca să-l poată folosi mai târziu.

Unsprezece metri de la pupa la bompres, cu un pescaj de un metru optzeci, o velă principală și o trincă, amândouă prinse de vârful catargului, și o cabină micuță (cu toate că, de cele mai multe ori, dormea pe punte). O găsisse într-un cimitir de bărci de lângă trecătoarea San Luis, ascunsă într-un depozit, încă pe cavalet. Carena, făcută din rășină poliesterică, era solidă, însă restul bărcii era un dezastru – puntea era putredă, velele se dezintegrau, iar părțile metalice, ruginite și nefuncționale. Cu alte cuvinte, era perfectă pentru Michael Fisher, prim-inginer de Lumină și Curent și petrolist de primă clasă. Într-o lună, își dădu demisia de la rafinărie și încasă cinci ani de cecuri nefolosite, cu ajutorul cărora își cumpără unelte și angajă o echipă care să le ducă la San Luis. *Serios? Singur? În chestia aia?* Da, le răspunsese Michael, desfăcându-și planul pe masă. *Serios.*

Cât de ironic era faptul că, după atâția ani de suflat în tăciunii

vechii lumi, în încercarea de a reaprinde flacăra civilizației cu mașinăriile ei demodate, tocmai cea mai străveche formă de propulsie inventată de om să fie cea care să-l cucerească. Vântul sufla, întorcând marginile velei, creând un gol pe care barca încerca la nesfârșit să-l umple. Cu fiecare călătorie pe care o făcea, mergea și mai mult, și mai departe, aventurându-se și mai în larg. La început, rămăsese pe lângă coastă, familiarizându-se cu mediul înconjurător. La nord și la est de coastă, până la New Orleansul îmbibat de petrol și de putoarea lui chimică, adusă de apele încleiate. La sud, spre Padre Island, cu întinderile lui de nisip alb ca pudra de talc. Pe măsură ce deveni mai încrezător, își extinse și direcțiile. Din când în când, dădea peste vreun semn anacronic de civilizație – grămezi de fiare ruginite, adunate de-a lungul bancurilor, atoli artificiali din pungi plutitoare, platforme petroliere eșuate pe dâmburi uriașe de reziduuri revărsate – curând însă le lăsă pe toate în urmă, cârmindu-și barca și mai adânc în inima pustiului oceanic. Culoarea apei se întunecă; era incredibil de adâncă. Ochi soarele cu sextantul, plănuindu-și cursul cu un ciot de creion. Într-o zi, își dădu seama că, dedesubtul lui, se găsea un kilometru și jumătate de apă.

În dimineața furtunii, Michael se afla pe mare de patruzeci și două de zile. Planul lui era să ajungă la Freeport până la prânz, să-și refacă stocul de provizii, să se odihnească pentru o săptămână sau două – chiar avea nevoie să pună pe el câteva kilograme – după care să pornească din nou la drum. Desigur, trebuia să mai discute și cu Lore, o treabă neplăcută de fiecare dată. Avea măcar să-i vorbească? Sau s-ar fi mulțumit să-l privească din depărtare? L-ar fi apucat de curea și l-ar fi tras înăuntrul barăcii pentru o oră de sex nebun pe care, în ciuda rațiunii lui, nu se putea convinge să-l refuze? Michael n-avea să știe niciodată, ceea ce îl făcea să se simtă și mai prost; rămânea fie ticălosul care-i frângea inima, fie ipocritul din patul ei. Și asta, pentru că, un lucru pe care nu-l putea explica în cuvinte, ea nu avea nicio treabă cu nimic din toate astea: nici cu Nautilus, nici cu nevoia lui de a fi singur, nici cu faptul că, deși Lore o merita pe deplin, nu putea să-i întoarcă aceeași dragoste.

Gândurile-i fugiră, așa cum se întâmpla deseori, la ultima oară când o văzuse pe Alicia – ultima oară când o văzuseră și alții pe Alicia, din câte știa el. De ce-l alesese pe el? Îl vizitase la spital, în dimineața dinainte ca Sara și restul să plece în Patrie ca să se întoarcă în Kerrville. Michael nu știa sigur ce oră era; dormea și se trezi cu ea stând pe marginea patului lui. Avea o... privire ciudată. Își dădu seama că stătuse/stătea acolo de ceva vreme, privindu-l cum doarme.

— Lish?

Ea zâmbi.

— Hei, Michael!

Și asta fu tot, cel puțin pentru următoarele treizeci de secunde. Nu tu Cum te simți? Sau Arăți caraghios cu ghipsul ăla, Circuit, nici măcar vreuna dintre miile de remarci răutăcioase pe care și le adresaseră unul altuia încă de când erau copii.

— Poți să faci ceva pentru mine? O favoare.

— Bine.

Însă gândul rămase neterminat. Alicia își întoarse privirea, după care îl privi din nou.

— Suntem prieteni de mult timp, nu-i așa?

— Normal, răspunse el. Suntem, cum să nu fim!

— Știi, mereu ai fost al naibii de deștept. Îți amintești... Hm, când a fost asta? Nu mai știu, eram copii. Cred că era și Peter pe acolo. Și Sara. Ne-am furișat cu toții până la Zid, într-o noapte, iar tu ne-ai ținut un discurs, unul adevărat, mă jur, despre cum funcționau luminile, turbinele, generatoarele și toate cele. Știi, până atunci, crezusem că mergeau de la sine. Doamne, m-am simțit atât de proastă.

El ridică din umeri, stânjenit.

— Bănuiesc că mă dădeam și eu mare.

— O, nu-ți cere scuze. Mi-am zis atunci: *Puștiul ăsta are ceva special. Într-o zi, când o să avem nevoie de el, o să ne salveze fundurile noastre demne de milă.*

Michael nu știa ce să răspundă. Nu văzuse pe nimeni care să arate atât de pierdut, atât de împovărat de viață.

— Ce voiai să-mi ceri, Lish?

— Să-ți cer?

— Ai spus că ai nevoie de o favoare.

Ea se încruntă, de parcă întrebarea nu avea nicio noimă pentru ea.

— Presupun că așa am făcut, nu?

— Lish, ești bine?

Ea se ridică din scaun. Michael dădu să mai spună ceva, nu știa sigur ce, când ea se aplecă înainte, îi dădu părul la o parte și, luându-l pur și simplu prin surprindere, îl sărută pe frunte.

— Ai grijă de tine, Michael. Faci asta pentru mine? O să aibă nevoie de tine pe aici.

— De ce? Pleci undeva?

— Doar promite-mi.

Iată: momentul în care o dezamăgise. Trei ani mai târziu, încă îl retrăia, ca un sughiț al timpului. Momentul când îi spusese că pleacă pentru totdeauna și singurul lucru pe care ar fi putut să i-l spună ca s-o facă să stea era: *Cineva te iubește, Lish. Eu te iubesc. Eu, Michael, te iubesc, am făcut-o dintotdeauna și n-am să mă opresc niciodată.* Însă cuvintele i se blocau undeva între gură și creier, iar momentul trecu.

— Bine.

— Bine, spuse ea. Și plecă.

Dar nu și furtuna din dimineața celei de-a patruzeci și doua zile a lui pe mare: pierdut printre gânduri, Michael își lăsa mintea să rătăcească – observă, însă nu reușise să proceseze în totalitate, faptul că marea devenea din ce în ce mai ostilă, cerul, din ce în ce mai negru și vântul, din ce în ce mai furios. Sosi mult prea repede, cu o bubuitură asurzitoare de tunet și cu o rafală saturată de ploaie, care-i plesni barca precum o mână uriașă, zdruncinând-o puternic. Uau, își spuse Michael în sinea lui, ținându-se de etambou. Ce naiba! Nu mai avea cum să strângă velele; singurul lucru care-i rămăsese de făcut era să înfrunte furtuna cu prova. Apucă strâns scota velei principale și îndreptă barca în direcția vântului. Turna cu găleata – marea înspumată se revărsa peste prova, căzând din ceruri în torente. Aerul era încărcat de curent. Prinse parâma între dinți, strânse pe cât de tare putu și o legă de macara.

În regulă, își spuse el. Măcar lasă-mă să-mi golesc vezica mai întâi. Și după aceea vedem de ce ești în stare, afurisito.

Și se avântă în furtună.

Șase ore mai târziu, ieși din ea, cu inima îmbătătită de victorie. Vijelia trecuse, lăsând în urma ei o spărtură de cer albastru. Habar n-avea unde se află; fusese mult abătut de la curs. Singurul lucru pe care îl avea acum de făcut era să se îndrepte spre vest și să vadă unde putea să acosteze.

Două ore mai târziu, o dâră lungă și cenușie de nisip își făcu apariția la orizont. O ajunsese la flux. Insula Galveston: își dădea seama de acest lucru după ruinele vechiului zid. Soarele era sus pe cer și vântul sufla ușor. Oare era mai bine să meargă la sud, spre Freeport – o casă, masă caldă, un pat adevărat și tot tacâmul – sau în altă parte? Însă evenimentele din acea dimineață făceau această perspectivă să pară deprimant de insipidă, o concluzie deloc suficientă a zilei.

Hotărî să exploreze canalul maritim Houston. Putea să ancoreze acolo peste noapte, apoi să pornească spre Freeport a doua zi. Își consultă harta. O fâșie îngustă de apă separa capătul de nord al insulei de peninsula Bolivar; în celălalt capăt se afla golful Galveston, un bazin aproape circular, lat de treizeci și doi de kilometri, partea nord-estică dând într-un estuar adânc, mărginit de epave și de plante chimice.

Înaintând cu vântul în spate, își croi drum în interiorul golfului. Spre deosebire de valurile maronii de-a lungul coastei, aici apa era limpede, aproape translucidă, cu o tentă verzuie. Michael putea să vadă până și peștii, siluete întunecate care înotau aproape de suprafață. Pe alocuri, coasta era împânzită cu grămezi uriașe de resturi, însă în alte părți părea destul de curată.

Când ajunsese la gura estuarului, începuse să se lase seara. O siluetă mare și întunecată se profila la intrarea în canal. Pe măsură ce se

apropia, imaginea deveni mai limpede: era un vas uriaș, lung de peste o sută de metri. Ajunsesse să stea între doi stâlpi de susținere ai unui pod suspendat, care traversa canalul. Își îndreptă barca mai aproape. Vasul era ușor înclinat la babord, cu prova în jos, doar partea de sus a elicelor lui uriașe fiind vizibilă de pe linia apei. Atingea oare uscatul? Cum ajunsesse acolo? Probabil la fel ca el, târât de curenți prin trecătoarea Bolivar. La pupa, cu litere mâncate de rugină, erau scrise numele vasului și pavilionul:

BERGENSFJORD
OSLO, NORVEGIA

O trase pe *Nautilus* cât mai aproape de primul stâlp. Da, era o scară. Legă barca, lăsă pânzele în jos, se duse apoi sub punte să ia o rangă, o lanternă, un set de scule și două bucăți de frânghie groasă, de câte o sută de metri lungime. Le puse pe toate într-un ruscac, urcă înapoi pe punte, trase aer adânc în piept și începu să se cațere.

Lui Michael îi era frică de înălțimi. Nu i se întâmpla prea des să se teamă de ceva, exceptând asta. La rafinărie, circumstanțele îl plasau deseori în locuri cu mult deasupra pământului – atârând într-un ham de vreun turn, curățând rugina – iar de-a lungul timpului, învățase să o înfrunte cu mai mult curaj sau cel puțin asta ar fi spus cei din echipa lui. Însă cam aici se terminau efectele curative ale expunerii. Scara, cu barele ei de oțel încastrate în cimentul stâlpului, nu era, la o privire mai atentă, nici pe departe la fel de zdravănă pe cât părea de dedesubt. Unele dintre bare abia se mai țineau. Când ajunse în vârf, își simți inima pe fundul gâtului. Se întinse pe spate pe drumul de pod, trăgându-și răsuflarea, după care se uită în jos. Ar fi spus că erau cam cincizeci de metri până la puntea vasului, poate mai mult. Iisuse.

Legă frânghia de balustradă și o aruncă în gol, urmărind-o cu privirea. Șmecheria era să își folosească picioarele ca să-și controleze coborârea. Luă frânghia în mâini, se întoarse cu spatele, aplecându-se peste margine, și păși în afară.

Preț de o jumătate de secundă, crezu că făcuse cea mai mare greșală din viața lui. Ce idee stupidă! Avea să se prăbușească pe punte ca un bolovan. Însă picioarele lui găsiră apoi frânghia și o prinseră într-o strânsoare de moarte. Își croi drum în jos punând o mână după cealaltă.

Michael bănuia că nava fusese un fel de cargobot. Se duse la pupa, unde era o trapă deschisă și niște scări de metal care duceau la cabina de comandă. La capătul scărilor, dădu peste o ușa grea, cu un mâner care era de neclintit. Îl desprinse cu ranga și înfipse vârful șurubelniței în mecanism. Cu puțin scuturat, încuietorea scoase un clic și, o clipă mai târziu, cu o a doua mișcare din rangă, ușa se deschise larg.

O duhoare de amoniac care-ți făcea ochii să lăcrimeze umplu

aerul – aer pe care nimeni nu-l respirase de un secol. Sub parbrizul lat, care dădea spre canal, era panoul de control al navei: șiruri de întrerupătoare și de butoane, de ecrane plate, de taste de computer. Într-unul dintre cele trei scaune cu spătar înalt îndreptate spre panou, era un cadavru. Timpul îl transformase în ceva puțin mai mult decât o pată maronie zbârcită printre zdrențele mucegăite ale îmbrăcămintei lui. Un ofițer, se gândi Michael, poate însuși căpitanul. Cauza morții era evidentă: o gaură în craniu, nu mai mare decât vârful degetului mic al lui Michael, marca locul pe unde intrase glonțul. Pe podea, sub mâna dreaptă căzută a bărbatului, se afla un revolver.

Michael găsi sub punte și mai multe cadavre. Aproape toate se găseau în paturile lor. Nu zăbovi mai mult decât îi luă să le numere: patruzeci și două de cadavre în total. Se sinucisese? După poziția ordonată a corpului, așa ai fi zis, și totuși, metoda nu era evidentă. Michael mai văzuse astfel de cazuri înainte, dar niciodată atât de multe într-un singur loc.

Coborând la următorul nivel, ajunsese într-o încăpere diferită de celelalte, nu cu un pat sau două, ci cu mai multe – suprapuse, înguste, câte două pe partiție, spațiul dintre ele despărțit de un coridor strâmt. Cabina echipajului? Multe dintre paturi erau goale; numără opt cadavre, inclusiv două dezbrăcate, cu membrele lor împletite unele printre altele în spațiul neîncăpător al patului de jos.

Locul ăsta era mai mic decât altele. Articole de îmbrăcămintă putrezite și tot felul de obiecte erau împrăștiate pe mare parte din suprafața podelei. Mulți dintre pereții despărțitori ai paturilor erau decorați: fotografii decolorate, imagini religioase, cărți poștale. Desprinse ușor una dintre fotografiile și o ținu în lumina lanternei. Înfățișa o femeie brunetă, zâmbind la cameră, cu un bebeluș în brațe.

Ceva îi atrase atenția.

O bucată mare de hârtie, fină ca un șervețel, lipită de tavanul despărțitor: în partea de sus, litere înflorate alcătuiau cuvintele INTERNAȚIONAL HERALD TRIBUNE. Michael dezlipi scotch-ul și puse bucata de hârtie pe pat.

OMENIREA, ÎN PERICOL

Criza se adâncește pe măsură ce numărul morților crește alarmant în întreaga lume

Atingerea mortală a virusului ajunge pe toate continentele

Milioane de oameni trec porturile și granițele,

Fugind din calea infecției.

Marile orașe cuprinse de haos, în timp ce pene uriașe de curent cufundă Europa în beznă.

ROMA (AP), 13 mai – Marți seara, lumea se găsește în pragul haosului, pe când boala cunoscută drept Virusul Paștelui își continuă marșul mortal de-a lungul globului.

Cu toate că răspândirea rapidă a bolii face dificilă estimarea numărului de morți, reprezentanții departamentului de sănătate a U.N. spun că cifrele se apropie de sute de milioane.

Virusul, varianta transmisă pe calea aerului a celui care a decimat America de Nord cu doi ani în urmă, a apărut în regiunea Caucazului din Asia Centrală acum cincizeci și nouă de zile. Oficialitățile nu au reușit să identifice sursa virusului și nici să găsească un tratament eficient.

„În momentul de față, putem afirma faptul că acest agent patogen este neobișnuit de rezistent și extrem de letal”, a declarat Madeline Duplessis, președintele Consiliului Executiv al Organizației de Sănătate Mondială, aflată la sediul acestuia din Geneva. „Rata mortalității se apropie cu repeziciune de 100%.”

Spre deosebire de tulpina originară din America de Nord, Virusul Paștelui nu are nevoie de contact fizic pentru a fi transmis de la o persoană la alta și poate parcurge distanțe mari lipindu-se de fire de praf sau de o picătură de salivă, făcându-i astfel pe mulți dintre reprezentanții Departamentului de Sănătate să o compare cu epidemia de gripă spaniolă din 1918, care a omorât aproape 50 de milioane de oameni la nivel global. Interdicțiile de călătorie nu au ajutat la încetinirea răspândirii lui și nici încercările oficialităților din marile orașe de a-i preveni pe oameni a nu se aduna în locuri publice.

„Mă tem că suntem pe punctul de a scăpa situația de sub control”, a spus ministrul sănătății italian Vincenzo Monti într-un amplu comunicat de presă, pe durata căruia s-au putut auzi mai mulți oameni tușind. „Nu pot să subliniez suficient de mult cât este de important ca oamenii să rămână în casă. Copii, adulți, vârstnici – nicio categorie de vârstă nu a fost scutită de efectele acestei crude epidemii. Singura cale de a supraviețui acestei boli este să nu o contractezi.”

Absorbit prin plămâni, Virusul Paștelui acționează rapid asupra sistemului imunitar al corpului, atacând sistemul respirator și tractul digestiv. Printre simptomele inițiale se număra dezorientare, febră, dureri de cap, tuse și vărsături aproape fără niciun avertisment. Pe măsură ce agentul patogen se instalează în organismul victimelor, acestea trec prin hemoragii interne masive, care duc de obicei la deces în decurs de 36 de ore, deși s-au înregistrat cazuri când organismul unor adulți sănătoși a cedat în mai puțin de două ore. În foarte puține cazuri, victimele acestei boli au suferit transformările întâlnite la tulpina nord-americană, inclusiv o agresivitate sporită, însă nu se știe dacă acești indivizi au depășit sau nu pragul de 36 de ore.

„Aparent, acest lucru se întâmplă într-un număr redus de cazuri”, le-a declarat Duplessis reporterilor. „În momentul de față, pur și simplu nu știm motivul pentru care acești indivizi se comportă diferit față de ceilalți.”

Oficialitățile OMS tind să creadă că boala a ajuns din America de Nord pe calea aerului, în ciuda carantinei internaționale impuse de Națiunile Unite în urmă cu doi ani, în luna iulie. Alte teorii care vizează originea acestui agent patogen susțin că ar fi vorba de o sursă aviară, care să aibă legătură cu numărul mare de decese înregistrate în rândul mai multor specii de păsări migratoare din sudul Munților Urali, la puțin timp înainte de apariția bolii.

„Verificăm absolut tot“, a spus Duplessis. „Nu lăsăm nicio piatră neîntoarsă.“

Conform unei a treia teorii, teroriștii ar fi în spatele acestei epidemii. Dând curs neconținutelor speculații din presă, secretarul general al Interpolului, Javier Cabrera, fost secretar de stat al Securității Naționale și membru al guvernului Statelor Unite, aflat în exil la Londra, a declarat reporterilor: „În momentul de față, potrivit informațiilor de care dispunem, nicio grupare sau individ nu și-a asumat răspunderea pentru aceasta, cu toate că investigațiile noastre nu se vor opri aici.“ Cabrera a mai afirmat că Organizația Internațională de Combattere a Criminalității, din care fac parte 190 de state, nu deține dovezi cum că vreo grupare teroristă sau vreo țară care susține terorismul să aibă posibilitatea de a crea un astfel de virus.

„În ciuda numeroaselor provocări, vom încerca în continuare să ne unim eforturile cu organizațiile polițienești și cu birourile de informații din întreaga lume“, a mai spus Cabrera. „Ne confruntăm cu o criză globală care are nevoie de un răspuns la nivel global. Dacă vom da peste vreo dovadă credibilă cum că epidemia a fost provocată de om, să fiți siguri că îi vom aduce pe vinovați în fața justiției.“

Cum majoritatea țărilor sunt acum sub o formă sau alta de lege marțială, sute de orașe au fost cuprinse de revolte, lupte ample de stradă înregistrându-se în Rio de Janeiro, Istanbul, Atena, Copenhaga, Praga, Johannesburg, Bangkok și multe altele. Venind în întâmpinarea valului crescând de violențe, Națiunile Unite, întrunindu-se într-o sesiune de urgență la cartierul general din Haga, a făcut apel la națiunile lumii să nu mai recurgă la forța letală.

„Acum este momentul ca omenirea să fie unită“, a afirmat secretarul general al Națiunilor Unite, Ahn Yoon-dae, într-o declarație scrisă. „Umanitatea noastră trebuie să fie farul călăuzitor în bezna acestor zile.“

În Europa, penele de curent continuau să încetinească eforturile de ajutorare și să amplifice starea de panică. Marți noapte, bezna s-a extins din nordul Danemarcei până în sudul Franței și în nordul Italiei. Căderi asemănătoare de curent s-au înregistrat și în subcontinentul asiatic, în Japonia și în vestul Australiei.

Liniile telefonice și rețelele mobile au fost și ele sever afectate,

lăsând mai multe orașe mici și mari izolate de restul lumii. În Moscova, criza apei și vânturile puternice sunt considerate vinovate pentru incendiile care au pârlit mare parte din oraș și au provocat decesul a mii de oameni.

„Nu a mai rămas nimic“, spune un martor. „Moscova nu mai există.“

De asemenea, crește și numărul sinuciderilor în masă și al așanumitelor „culte ale morții“. Luni dimineață, în Zurich, ofițerii de poliție, răspunzând unui apel care anunță un miros suspect, au descoperit într-un depozit mai mult de 2500 de cadavre, inclusiv copii și sugari. Potrivit polițiștilor, grupul a folosit Seconal, un derivat barbituric puternic, dizolvat într-o băutură din praf de fructe pentru a obține un cocktail letal. Deși majoritatea victimelor păreau să fi luat medicamentul de bunăvoie, unele dintre cadavre au fost găsite cu mâinile și cu picioarele legate.

Vorbind cu jurnaliștii, șeful poliției din Zurich, Franz Schantz, a descris scena ca fiind una de o „groază de nedescris“.

„Nu-mi pot închipui disperarea care i-a împins pe acești oameni să-și pună capăt nu numai propriei vieți, ci și a propriilor copii“, a spus Schatz.

De jur împrejurul lumii, mulțimi uriașe de oameni s-au strâns în biserici și în alte locuri de importanță religioasă pentru a-și găsi alinare spirituală pe durata acestei crize fără precedent. La Mecca, orașul cel mai sfânt al islamului, milioane de oameni continuă să se adune, în ciuda rezervelor scăzute de hrană și de apă, lucru care se adaugă suferințelor. La Roma, papa Cornelius al II-lea, despre care martorii oculari au susținut că ar fi bolnav, s-a adresat credincioșilor marți seară, de la balconul reședinței papale, îndemnându-i să „își lase viețile în mâna lui Dumnezeu cel Atotputernic și Milostiv.“

În timp ce clopotele răsunau în oraș, pontiful a spus: „Dacă este voia Domnului ca omenirea să-și trăiască ultimele zile, atunci haideți să-L întâmpinăm cu sufletele împăcate. Nu vă lăsați pradă deznădejdii, căci Dumnezeu nostru este adevărat și iubitor, în ale cărui mâini milostive copiii Lui se odihnesc încă de la începutul lumii și unde vor rămâne până la sfârșitul zilelor.“

Pe măsură ce numărul morților crește, oficialitățile organizației de sănătate se tem că rămășițele neîngropate ale decedaților ar putea să grăbească răspândirea infecției. În încercarea de a ține pasul, autoritățile din multe regiuni europene au început să deschidă gropi comune. Alții au recurs la aruncarea cadavrelor în mare, transportându-le pe coastă cu ajutorul camioanelor de marfă.

Totuși, în ciuda riscurilor, mulți dintre îndoliați iau situația în propriile mâini și folosesc orice parcelă liberă de pământ ca să-i îngroape pe cei dragi. Un peisaj des întâlnit în mai toate orașele din

lume, faimosul Bois de Boulogne din Paris, unul dintre marile parcuri urbane, adăpostește acum mii de morminte.

„Este ultimul lucru pe care îl mai pot face pentru familia mea“, declară Gerard Bonnaire, 36 de ani, stând lângă mormântul proaspăt săpat al soției lui și al fiului lor, care au murit la diferență de șase ore unul de celălalt. După încercări zadarnice de a anunța oficialitățile, Bonnaire, care s-a prezentat drept director la Banca Mondială, le-a cerut vecinilor să-l ajute să ducă cadavrele și să le sape un mormânt, pe care l-a marcat cu o fotografie a familiei și cu papagalul de pluș al fiului său, jucăria lui preferată.

„Nu pot decât să sper că mă voi alătura lor cât de curând“, a mai spus Bonnaire. „Ce mi-a mai rămas acum? Ce mai avem altceva de făcut decât să murim?“

Lui Michael îi luă o clipă să-și dea seama că ajunsese la capăt. Își simțea trupul amorțit, aproape imponderabil. Își ridică privirea din hârtie și se uită prin încăpere, ca și cum ar fi căutat pe cineva care să-i spună că se înșela, că totul nu era decât o minciună. Dar nu era nimeni, nimic în afară de cadavre și de apăsarea grea, scârțâitoare a vaporului.

Doamne Dumnezeule, își spuse el.

Suntem singuri.

5

Femeia din patul 16 făcea tărăboi. Cu fiecare contracție, elibera un șuvoi de înjurături adresate soțului, care l-ar fi făcut și pe un petrolist să roșească. Mai rău decât atât, cervixul abia dacă i se dilatase cu doi centimetri.

— Încearcă să-ți păstrezi calmul, Marie, îi spuse Sara. Nu te ajută cu nimic să ții și să strigi.

— Naiba să te ia! mârâi Marie la soțul ei. Tu mi-ai făcut asta, nenorocitul!

— Poți s-o ajuți cumva? întrebă soțul.

Sara nu era sigură dacă voia să-i aline suferința soției lui sau s-o facă să tacă din gură. Judecând după privirea speriată de pe fața lui, presupuse că abuzul verbal nu era ceva nou. Bărbatul lucra pe câmp; Sara își dădu seama de asta după stratul de pământ de sub unghiile lui.

— Spune-i să respire.

— Dar tu cum numești *asta*? Femeia își umflă obrazii și pufăi sarcastic de două ori.

Aș putea s-o lovesc cu un ciocan, își spuse Sara. *Poate așa o să se rezolve.*

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-i femeii ăleia să-și țină

fleanca! se auzi o voce din patul alăturat, ocupat de un bătrân bolnav de pneumonie. Acesta își încheie pledoaria cu o criză de tuse umedă.

— Marie, am nevoie să cooperezi, bine? spuse Sara. Deranjezi ceilalți pacienți. Și chiar nu am ce-ți face în momentul de față. Trebuie să lăsăm natura să-și urmeze cursul.

— Sara? o auzi pe Jenny din spatele ei. Părul ei castaniu era răvășit, lipit de fruntea plină de broboane de sudoare. Te așteaptă o femeie. A venit de departe.

— O clipă numai. Sara îi aruncă lui Marie o privire hotărâtă: *Gata cu prostiile*. Ne-am înțeles?

— Bine, pufni femeia. Cum vrei tu.

Sara o urmă pe Jenny la intrare, unde o femeie zăcea întinsă pe o targă, cu soțul lângă ea, ținând-o de mână. Era mai bătrână decât pacientele pe care Sara le vedea de obicei, având poate vreo patruzeci de ani, cu un chip tras, hotărât, și cu dinți înghesuiți unii într-alții. Prin părul lung și umed i se zăreau șuvițe cărunte. Sara îi citi numaidecât fișa.

— Doamna Jiménez, eu sunt doctorița Wilson. Sunteți însărcinată în treizeci și șase de săptămâni, așa e?

— Nu știu sigur. Cam așa.

— De când sângeați?

— De câteva zile. La început, doar m-am pătat, dar de dimineață e mai rău și mă și doare.

— I-am spus că trebuia să vină mai repede, dădu să lămurească soțul. Era un bărbat solid, într-o salopetă albastru-închis, cu mâini mari ca niște labe de urs. Eu eram la lucru.

Sara verifică tensiunea femeii și presiunea arterială, după care îi ridică halatul și o apasă ușor pe burtă. Femeia scânci de durere. Sara își mută mâinile mai jos, palpând zona în încercarea de a găsi de unde se desprinsese placenta. Abia atunci îi observă pe cei doi băieți puberi, care se țineau deoparte. Schimbă o privire cu bărbatul, însă nu spuse nimic.

— Avem certificat de drept de naștere, spuse bărbatul cuprins de nervozitate.

— Să nu ne facem griji pentru asta acum. Din buzunarul halatului, Sara scoase fetoscopul și apăsă discul argintiu de abdomenul femeii, ridicând mâna ca să se facă liniște. Un clic puternic, șfichiuitor îi umplu urechile. Notă în fișă ritmul cardiac al fetusului, 118 bpm – puțin cam scăzut, dar nimic îngrijorător deocamdată.

— În regulă, Jenny, hai s-o ducem în sala de operații. Se întoarce apoi spre soțul femeii. Domnule Jiménez...

— Carlos. Țsta e numele mic.

— Carlos. Totul o să fie bine. Dar va trebui să le spui copiilor să aștepte aici.

Placenta se desprinsese de peretele colului uterin; de acolo venea sângele. Ruptura ar fi putut să se vindece singură, însă fetusul era poziționat invers, ceea ce îngreuna o naștere naturală, iar la treizeci și șase de săptămâni, Sara nu mai avea niciun motiv să aștepte. În holul din fața sălii de operație, îi explică bărbatului ce avea de gând să facă.

— Am putea să mai amânăm, îi spuse ea soțului, dar nu cred că ar fi înțelept. Posibil ca bebelușul să nu primească suficient oxigen.

— Pot să stau cu ea?

— Nu și de data asta. Îl luă pe bărbat de braț și îl privi în ochi. O să am grijă de ea. Crede-mă, o să ai o grămadă de făcut mai târziu.

Sara ceru un anestezic și un termofor, în vreme ce ea și Jenny se dezinfectară și își puseră halatele. Jenny curăță burta femeii și zona pubiană cu tinctură de iod și o legă de masă. Sara ajustă lumina, își puse mănușile și turnă anestezic într-un vas mic. Cu ajutorul unui forceps, înmuie un burete în lichidul maroniu, după care îl puse în lăcașul măștii de oxigen.

— În regulă, doamna Jiménez, îi zise, trebuie să vă pun asta pe față. O să miroasă puțin ciudat.

Femeia o privi cu o groază deznădăduită.

— O să doară?

Sara zâmbi ca s-o liniștească.

— Nici n-o să mai conteze, crede-mă. Și după ce te trezești, bebelușul o să fie aici. Așează masca de oxigen pe gura femeii. Acum respiră ușor și egal.

Femeia adormi într-o clipită. Sara aduse tava cu instrumente, calde încă de la boiler, și își puse masca. Cu un bisturiu, făcu o incizie transversală deasupra osului pubian al femeii, apoi încă una, ca să deschidă uterul. Bebelușul își făcu apariția, încolăcit cu capul în jos în sacul amniotic, cu cordonul ombilical roz de la sânge. Sara sparse cu grijă sacul și introduse forcepsul.

— Fii pregătită.

Jenny veni lângă ea cu un prosop și cu un lighean. Sara scoase bebelușul prin incizie, strecurându-i mâna sub cap pe măsură ce-l trăgea afară, prinzându-l de umeri între degetul mare și cel mic. Prinzând-o, căci era fată. Încă o mișcare ușoară și avea să o scoată de tot. Înfășurând-o într-un prosop, Jenny îi curăță năsul și gurița, o întoarse pe burtă și o frecă pe spate; cu un sughiț umed, copilul începu să respire. Sara prinse cordonul ombilical, îl tăie cu o pereche de foarfece, îndepărtă placenta și o aruncă în lighean. În timp ce Jenny puse bebelușul în termofor și îi verifică semnele vitale, Sara cusu incizia femeii. Presiunea sângelui bună, fără complicații, un bebeluș sănătos: nu era rău pentru o treabă de zece minute.

Sara dădu jos masca de pe față femeii.

— Gata, îi șopti ea la ureche. Totul e bine. Ai o fetiță sănătoasă.

Soțul și fiii așteptau afară. Sara le oferi un moment împreună. Carlos își sărută nevasta, care începuse să-și revină, după care luă bebelușul din termofor și îl ținu în brațe. Băieții aruncară pe rând o privire.

— Aveți un nume pentru ea? Întrebă Sara.

Bărbatul încuviință din cap, cu ochii în lacrimi. Sara îl plăcu pentru asta; nu toți tații deveneau sentimentali. Unora nici nu părea să le pese.

— Grace, răspunse el.

Mama și fiica fură conduse afară în scaunul cu roțile. Bărbatul le spuse băieților să plece, după care își vârî mâna în buzunarul salopetei și întinse tremurător Sarei bucata de hârtie pe care o aștepta. Cuplurilor li se îngăduia să cumpere dreptul de a avea un al treilea copil de la cele care aveau mai puțini decât limita legală. Sarei nu-i plăcea regula asta; i se părea imorală, să cumperi și să vinzi dreptul de a concepe o nouă persoană, iar jumătate dintre certificate erau contrafăcute și vândute apoi pe piața neagră.

Examină documentul lui Carlos. Hârtia era din lotul eliberat de guvern, însă culoarea cernelii nu se apropia nici pe departe de cea originală, iar sigiliul fusese pus pe partea greșită.

— Nu știu de la cine ai cumpărat asta, dar ar trebui să-ți ceri banii înapoi.

Carlos rămase descumpănit.

— Te rog, sunt un simplu muncitor la hidrocentrală. Nu am suficienți bani ca să plătesc taxa. E numai vina mea. Ea mi-a spus că nu e ziua potrivită.

— Mă bucur că recunoști, dar mi-e teamă că nu asta e problema.

— Te implor, doctore Wilson. Nu ne obliga s-o dăm pe mâna surorilor. Fiii mei sunt băieți buni, poți vedea asta.

Sara nu avea de gând s-o trimită pe Grace la orfelinat. Pe de altă parte, certificatul bărbatului era atât de evident de fals, încât oricine din consiliu i l-ar fi respins.

— Fă-ne amândurora o favoare și scapă de ăsta. O să înregistrez nașterea, iar dacă hârtiile o să se întoarcă înapoi, o să invetez ceva – o să le spun că l-am pierdut sau ceva de genul ăsta. Cu puțin noroc, o să se amestece printre celelalte.

Carlos nu făcu niciun gest să accepte certificatul; părea să nu priceapă ce-i spunea Sara. Ea nu se îndoia că el își repetase de mii de ori în gând acest moment. Nici măcar o dată nu-și închipuise că cineva avea să-i rezolve pur și simplu problema.

— Haide, ia-l.

— Chiar ai face asta? Nu o să ai necazuri?

Ea îi întinse hârtia.

— Rupe-l, arde-l, aruncă-l la gunoi undeva. Doar uită că am vorbit

despre asta.

Bărbatul puse certificatul înapoi în buzunar. Preț de o clipă, păru să vrea s-o îmbrățișeze, însă se abținu.

— O să te pomenim în rugăciunile noastre, doctore Wilson. O să-i oferim o viață bună, îți jur.

— Mă bazez pe asta. Fă-mi numai o favoare.

— Orice.

— Data viitoare, când soția îți spune că nu e o zi bună, te rog s-o crezi, bine?

La punctul de control, Sara prezentă legitimația și își croi drum de-a lungul străzilor cufundate în beznă. În afară de spital și de alte clădiri importante, lumina se stingea la ora 22:00. Ceea ce nu însemna că orașul se ducea la culcare din momentul în care se lua curentul; la adăpostul întunericului, începea o viață cu totul diferită. Saloane, bordeluri, săli de jocuri de noroc – Hollis îi spusese o groază de povești, iar după doi ani petrecuți în tabăra de refugiați, Sara văzuse ea însăși destule.

Intră în apartament. Kate fusese de mult băgată în pat, însă Hollis o aștepta, citind o carte la lumina lumânării de pe masa din bucătărie.

— Ceva bun? întrebă ea.

Cum Sara rămânea deseori la spital până la ore târzii, Hollis devenise un cititor împătimit, împrumutând de la bibliotecă cărți cu teancul, pe care-l ținea lângă partea lui de pat.

— E cam greoaie pe alocuri. Michael mi-a recomandat-o acum ceva vreme. E despre un submarin.

Ea își puse haina în cuierul de lângă ușă.

— Ce-i ăla un submarin?

Hollis închise cartea și își dădu jos ochelarii de citit – încă o schimbare. Sarei i se părea că lentilele micuțe, în formă de semilună, opace și zgâriate, montate într-o ramă neagră din plastic, îi dădeau un aer distins, deși Hollis spunea că-l fac să arate bătrân.

— Pare un fel de barcă care merge pe sub apă. Mie îmi sună cam aberant, dar povestea nu e rea. Ți-e foame? Îți pregătesc ceva, dacă vrei.

Îi era, dar mâncatul ar fi necesitat un efort mult prea mare.

— Nu vreau decât să mă bag în pat.

O verifică pe Kate, care dormea buștean, apoi se spală la chiuvetă. Își luă un răgaz ca să se privească în oglindă. Nu era nicio îndoială, trecerea anilor începea să se vadă. În jurul ochilor i se formaseră evantaie de riduri; părul ei blond, care acum era mai scurt și dat pe spate, se rărise întrucâtva; iar pielea începea să-și piardă din fermitate. Întotdeauna se considerase drăguță și, într-o lumină bună, așa și era. Însă cândva, de-a lungul vieții, trecuse de punctul culminat. În trecut, când își privea reflexia, o mai vedea încă pe fetița de odinioară;

femeia din oglindă rămânea prelungirea copilului de altădată. Dar acum vedea viitorul. Ridurile aveau să se adâncească, pielea să i se lase, lumina din priviri avea să i se stingă. Tinerețea i se pierdea, devenind de domeniul trecutului.

Și totuși, gândul acesta nu o deranja, sau, cel puțin, nu foarte mult. Odată cu vârsta venea și autoritatea, și, odată cu autoritatea, puterea de a fi de folos – de a vindeca, de a alina și de a aduce oameni noi pe lume. *O să te pomenim în rugăciunile noastre, doctore Wilson.* Sara auzea astfel de cuvinte aproape în fiecare zi, însă nu se deprinsese niciodată cu ele. Nici măcar cu numele: doctor Wilson. Încă era luată prin surprindere când auzea pe cineva strigând-o așa, știind că i se adresează ei. Când Sara ajunsese în Kerrville, acum trei ani, se prezentase la spital să vadă dacă se putea face utilă cu pregătirea ei de asistentă medicală. Într-o încăpere fără ferestre, un doctor pe nume Elacqua o luă la întrebări – despre sistemele corpului, despre diagnostice și tratamente pentru diverse boli și afecțiuni. Pe chipul lui nu se citise nicio emoție, în timp ce-i marca răspunsurile cu însemnări într-un carnet. Interogarea dură mai mult de două ore; la sfârșitul ei, Sara se simți ca și cum ar fi înfruntat o vijelie. Cum putea modesta ei pregătire să fie de folos într-o bază medicală atât de avansată față de leacurile băbești din Colonie? Cum de putuse să fie atât de naivă? „Ei bine, cred că e suficient“, spuse doctorul Elacqua. „Felicitări.“ Sara era nedumerită. Fusesse oare ironic? Asta înseamnă că pot fi asistentă?“ întrebase ea. „Asistentă?“ „Nu. Avem o mulțime de asistente. Prezintă-te aici mâine la prima oră, domnișoară Wilson. Începi pregătirea la șapte fix. Aș zice că douăsprezece luni ar trebui să fie de ajuns.“ „Pregătire pentru ce?“ întrebase ea, iar Elacqua, al cărui interogatoriu nesfârșit nu fusese decât un început pentru ce avea să urmeze, răspunse, cu o nerăbdare nedisimulată: „Poate că nu m-am făcut înțeles. Nu știu de unde ai învățat ce ai învățat, dar știi de două ori mai mult decât ar trebui. Așa că o să devii medic.“

Apoi, firește, mai era și Kate. Frumoasa, uimitoarea, minunata lor fiică. Sara și Hollis și-ar fi dorit să mai aibă un copil, însă nașterea lui Kate fusese mult prea grea. O dezamăgire, nu lipsită de ironie, de vreme ce, zi de zi, mâinile ei aduceau alți și alți copii pe lume, din pricina căreia Sara nu voia să se plângă. Era o minune, nu alta, că-și găsisse fiica și că se reuniseră cu Hollis, că scăpaseră din Patrie și se întorseseră împreună la Kerrville ca să fie o familie. Sara nu era o persoană religioasă, în sensul că nu se ducea la biserică – le considera pe surori niște persoane cu inimă bună, deși puțin cam fanatice în credința lor – însă numai un prost ar refuza să vadă în asta mâna providenței. Nu puteai să te trezești în fiecare zi într-o astfel de lume și să nu te gândești o oră întreagă la căile de a fi recunoscător.

Nu se gândea decât rareori la Patrie sau, cel puțin, pe cât de rar

putea. Încă îi mai apărea în vise – deși, ciudat, aceste vise nu se concentrau pe cele mai rele lucruri care i se întâmplaseră acolo. Majoritatea erau despre foamete, frig, o senzație de neajutorare ori despre rotirea nesfârșită a mașinii de măcinat din centrala biodiesel. Uneori, își privea mâinile perplexă, ca și cum încerca să-și amintească ce anume trebuia să țină cu ele; din când în când, o visa pe Jackie, bătrâna cu care se împrietenise, sau pe Lila, față de care Sara ajunsese să aibă un fel de simpatie amară. Uneori, visele deveneau niște coșmaruri în adevăratul sens al cuvântului – fugea prin zăpada orbitoare, ținând-o pe Kate în brațe, fugărite fiind de ceva îngrozitor – însă acestea se răriseră. Încă un lucru pentru care să fie recunoscătoare: poate că într-o bună zi, deși nu prea curând, Patria avea să devină încă o amintire din șirul de amintiri, o reminiscență neplăcută care să le facă pe restul cu atât mai frumoase.

Hollis dormea deja dus. Uriașul picase lemn; de cum își pusese capul pe pernă, începuse să sforăie pe rupte. Sara stinse lumânarea și se strecură sub pături. Se gândi la Marie și dacă aceasta născuse deja sau încă zbiera la soțul ei; apoi se gândi la familia Jiménez și la privirea lui Carlos atunci când o luase în brațe pe bebelușa Grace¹. Poate asta era cuvântul pe care-l căuta și ea. Era încă posibil să fie prinși de oficiul de recensământ, dar Sara nu prea credea asta. Nu cu atâția copii care veneau pe lume. Asta era și chestia. Asta era și miezul problemei. Se năștea o lume nouă; o lume nouă care era deja aici. Poate că era ceva ce nu înțelegeai decât odată cu vârsta, când te priveai în oglindă și observai trecerea timpului pe propriul chip, când te uitai la fiica adormită și vedeai fetița care fusesei odinioară și care nu vei mai fi nicicând. Lumea era adevărată, iar tu erai în ea, o parte infimă, totuși o parte, iar dacă erai norocos, și chiar dacă nu erai, acțiunile pe care le-ai întreprins în numele dragostei aveau să rămână pe veci în amintirea ta.

6

Cerul de deasupra orașului Houston își luă ușor adio de la noapte, bezna neagră prefăcându-se în cenușiu. Greer intră în oraș. Acolo unde autostrada Katy se intersecta cu 610 într-o încâlceală de rampe surpate și de pasaje, o luă spre nord, îndepărtându-se de brațele de râuri secate și de mlaștini, cu noroiul lor acaparator și vegetația impenetrabilă, terenurile lichefiate făcând loc unora mai înalte, după care urma o stradă lată, plină de mașini abandonate până la sud de laguna din centru.

Barca cu vâsle îl aștepta acolo unde o lăsase cu două luni în urmă. Greer își priponi calul, dădu afară apa de ploaie infestată de țânțari și trase ambarcațiunea până la marginea apei. În lagună, *Chevron*

Mariner stătea aplecat într-un unghi puțin probabil, un templu măreț închinat ruginii și putreziciunii, ce se înălța printre celelalte turnuri înclinate din inima orașului. Își puse proviziile pe fundul bărcii, o lănsă la apă și vâsli departe de țarm.

În holul centrului comercial One Allen, opri în dreptul lifturilor și urcă, pe un umăr având geanta din pânză cu conținutul ei lichid. Ascensiunea până la etajul al zecelea prin aerul încărcat de mucegai îl ameți și îi tăie răsuflarea. În biroul gol, trase de frânghia pe care o legase acolo și lăsa în jos geanta, pe puntea vasului *Mariner*, după care coborî și el.

Întotdeauna îl hrănea pe Carter mai întâi.

La babord, chiar printre catarge, era o trapă care dădea sub punte. Greer îngenunche în dreptul ei și scoase pungile cu sânge din geantă. Legă trei de mâner cu una dintre frânghii. Soarele era chiar în spatele lui, inundând puntea cu lumină. Cu o cheie franceză grea, scoase șuruburile, întoarse mânerul și deschise trapa.

O rază de soare se revărsă în spațiul dinăuntru. Carter zăcea ghemuit în poziția fetusului lângă peretele etanș de compartimentare, cu trupul în umbră, departe de lumină. Pe podea, erau grămezi de pungi vechi și de frânghii răsucite. Ușor, Greer lăsa pungile proaspete în jos. Carter se mișcă numai atunci când acestea atinseră podeaua. În timp ce se îndrepta în patru labe spre sânge, Greer dădu drumul frânghiei, închise trapa și o prinse la loc în șuruburi.

Acum, Amy.

Greer se duse la cea de-a doua trapă. Șmecheria era să se miște repede, dar nu cuprins de panică nesăbuită. Mirosul sângelui: pentru Amy, membrana amărâtă de plastic a pungilor nu era suficientă ca să-l rețină. Greer își așază proviziile la îndemână, scoase șuruburile și le puse deoparte. Trase aer adânc în piept ca să se liniștească; apoi deschise trapa.

Sânge.

Ea sări. Lucius lăsa pungile în jos, trânti trapa și puse la loc primul șurub, tocmai când trupul lui Amy se izbi de ea. Metalul scrâșni de parcă ar fi fost lovit de un ciocan uriaș. Se aruncă peste trapă; urmă încă o izbitură, care-i scoase aerul din plămâni. Balamalele începeau să se îndoiaie; dacă nu reușea să pună la loc și celelalte șuruburi, trapa nu avea să mai țină. Reuși să mai înșurubeze încă două până când Amy lovi din nou; Greer privi neajutorat cum unul dintre șuruburi sări afară și se rostogoli pe punte. Întinse mâna și îl prinse cu vârful degetelor.

— Amy! Țipă el. Sunt eu! Lucius! Luă șurubul și îl lovi zdravăn cu cheia franceză, fixându-l în lăcașul lui. Sângele e înăuntru! Ia-te după mirosul sângelui!

Răsuci de trei ori cheia, iar șurubul se înțepea. Urmă al patrulea.

O ultimă izbitură în trapă, mai slabă de data asta; apoi se așternu liniștea.

Lucius, n-am vrut...

— E în regulă, spuse el.

Îmi pare rău...

Își luă uneltele și le puse înapoi în geanta goală. Sub el, în pântelele vaporului *Chevron Mariner*, Amy și Carter își beau porțiile. Mereu era la fel; Greer ar fi trebuit să se obișnuiască până acum. Și totuși, inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar mintea și trupul îi erau inundate de adrenalină.

— Sunt al tău, Amy, spuse el. Și așa va fi mereu. Indiferent de ce va urma, doar știi asta.

Acestea fiind spuse, Lucius traversă puntea și ieși pe fereastră.

7

Amy își veni în simțiri, ca să se trezească stând în patru labe pe pământ. În mână avea mânuși, iar lângă ea se aflau un ghiveci cu sporul casei și o lopătică ruginită.

— Te descurci, don'șoară Amy?

Carter stătea pe terasă, cu picioarele încrucișate pe sub masa din fier forjat, făcându-și vânt cu pălăria lui uriașă de paie. Pe masă erau două pahare cu ceai cu gheață.

— Omul ăla are mare grijă de noi, spuse el, oftând mulțumit. Nu am mâncat așa pe săturate nici nu mai știu de când.

Amy se ridică nesigură pe picioare. Fu cuprinsă de o moleșeală profundă, ca și cum doar ce se trezise dintr-un somn prelung.

— Vino și stai jos un minut, îi spuse Carter. Dă-i trupului tău răgazul să digere. Ziua de hrană e un fel de zi liberă pe aici. Florile alea pot s-aștepte.

Era adevărat; erau mereu alte și alte flori. De cum Amy termina de plantat o floare, una nouă apărea la poartă. La fel și cu ceaiul: într-o secundă, masa era goală, în următoarea, apăreau două scaune și două pahare cu ceai rece. Însă Amy nu știa ce mână nevăzute aducea toate acestea. Era unul dintre misterele locului, care mergea după propria lui logică. Zi după zi, anotimp după anotimp, an după an.

Își scoase mânușile și traversă curtea, ca să se așeze lângă Carter. Încă mai simțea în gură gustul gras al sângelui. Bău ceaiul ca să-l îndepărteze.

— E bine să-ți păstrezi forțele, don'șoară Amy, spuse Carter. Nu primești niciun premiu dacă te înfometezi.

— Doar că... nu-mi place. Se uită la Carter, care încă își făcea vânt cu pălăria. Și de data asta am încercat să-l omor.

— Lucius cunoaște foarte bine situația. Mă îndoiesc că o ia

personal.

— Nu asta e ideea, Anthony. Trebuie să învăț s-o controlez așa cum faci și tu.

Carter se încruntă. Era un bărbat cu o expresie neschimbată, cu gesturi puține și cu momente în care cădea pe gânduri.

— Nu fi atât de dură cu tine însăși. Nu ești aici decât de trei ani, mai durează până te obișnuiești. Ești încă un copil, pentru ceea ce ești.

— Nu mă simt ca un copil.

— Cum te simți, atunci?

— Ca un monstru.

Vorbise prea aspru; își întoarse privirea, simțindu-se rușinată. După ce se hrănea, mereu trecea printr-o fază de îndoială. Cât de ciudat era totul: cu trupul, era în carena unui vas, însă cu mintea se afla aici, împreună cu Carter, printre plante și flori. Doar atunci când Lucius le aducea sângele, aceste două lumi se atingeau, iar contrastul era derutant. Carter îi explicase că locul ăsta nu era cu nimic special pentru ei; doar că îl puteau vedea. Era o lume cu oameni în carne și oase, dar mai era o a doua – o realitate mai profundă, pe care oamenii obișnuiți nu puteau s-o vadă decât cel mult în frânturi. O lume a sufletelor, atât a viilor, cât și a morților, în care timpul și spațiul, amintirile și dorințele existau într-o stare de-a pururi fluidă, așa cum existau și în vise.

Amy știa acest lucru. Simțea de parcă ar fi știut-o dintotdeauna – că încă de când era mică, o copilă în întregime umană, simțise existența acestui de-al doilea regat, a acestei lumi-de-dincolo-de-lume, așa cum ajunsese s-o numească. Presupuse că mulți copii simțeau la fel. Ce era copilăria dacă nu trecerea de la lumină la întuneric, treptata încercare a sufletului în oceanul de materie obișnuită? În timpul petrecut pe Chevron Mariner, îi devenise limpede o bună parte din trecutul ei. Frânturi vii de memorie ieșiseră la suprafață, apropiindu-se cu pașii ușori ai amintirilor, până când lucrurile care se întâmplaseră cu ani în urmă începură să semene cu întâmplări recente. Își aduse aminte de o perioadă, nu foarte îndepărtată, într-un timp nevinovat căruia îi spunea „dinainte” – dinainte de Lacey și de Wolgast, dinainte de Proiectul Noe, dinainte de vârful Oregon unde își făcuseră cămin și dinainte de lungile ei peregrinări printr-o lume lipsită de oameni, în care numai viralii îi țineau tovărășie –, pe când putea vorbi cu animalele. Animale mari, precum câinii, sau mai mici, cărora nimeni nu le acorda nicio atenție – păsări și chiar și insecte. Pe atunci, nu gândea astfel, ci pur și simplu lua lucrurile așa cum erau. Nici nu o deranja faptul că nimeni altcineva nu părea să le înțeleagă; făcea parte din ordinea lumii ca animalele să-i vorbească numai ei, întotdeauna adresându-i-se pe nume, ca și cum ar fi fost prieteni vechi, povestindu-i despre viețile lor, și era fericită să primească darul

special al atenției lor, când toate celelalte lucruri care se petreceau în viața ei nu aveau nicio noimă: emoțiile ambigue și îndelungatele absențe ale mamei ei, mutările lor de colo-colo, străinii care veneau și plecau, în aparență fără vreun scop anume.

Și toate acestea continuaseră fără urmări până în ziua când Lacey o dusesse la zoo. La momentul acela, Amy nu înțelesese în totalitate faptul că mama ei o părăsise – că nu avea s-o mai vadă niciodată pe femeie – și primise cu bucurie invitația; auzise de grădini zoologice, dar nu văzuse niciodată una. De cum intrase, fusese întâmpinată de rumoarea animalelor. După întâmplările năucitoare din ziua precedentă – plecarea subită a mamei și prezența măicuțelor, care erau drăguțe, dar într-un fel ușor afectat, ca și cum și-ar fi recitat amabilitățile dintr-un manual de instrucțiuni – găsea aici o alinare familiară. Într-o izbucnire de energie, se smulse din mână lui Lacey și o zbughi spre cușca urșilor-polari. Trei se lăfăiau la soare, al patrulea înota sub apă. Cât de uimitori erau, cât de minunați! Chiar și acum, după mulți ani, îi făcea plăcere să-și amintească de ei, de splendida lor blană albă, de trupurile lor musculoase și de fețele expresive, care păreau să cuprindă toată înțelepciunea din lume. În vreme ce Amy se apropia de geamul despărțitor, cel din apă înotase înspre ea. Deși știa că era mai bine să comunice cu animalele în privat, nu-și putuse stăpâni entuziasmul. Brusc, i se făcuse milă de bietul animal, care fusese forțat să trăiască în captivitate, stând la soare pe pietre false, cu toată lumea aceea, care nu știa să-l aprecieze, holbându-se la el. „Cum te cheamă?“ îl întrebase ea pe urs. „Eu sunt Amy.“

Răspunsul lui fusese o coliziune de consoane incompatibile și la fel erau și numele celorlalți urși, pe care îi prezentase cu plăcere. Erau oare reale toate acestea? Nu cumva și le imaginase numai, fiind doar o fetiță? Dar nu, se întâmplaseră cu adevărat, credea cu tărie acest lucru, întocmai cum și le amintea. Pe când stătea dincolo de geam, Lacey venise în spatele ei. Avea pe chip o expresie de îngrijorare profundă. „Ușurel, Amy“, o sfătuisse Lacey. „Nu așa de aproape.“ Ca s-o liniștească și pentru că Amy simțise în această femeie blândă, cu accentul ei melodios, deschiderea spre fenomenele neobișnuite –, grădina zoologică, la urma urmei, fusese ideea ei – îi prezentase situația pe cât de simplu putuse. „Are un nume de urs“, îi spusese lui Lacey. „Ceva ce nu pot pronunța.“

Lacey se încruntase.

— Ursul are un nume?

— Normal că are, răspunsese Amy.

Își întorsese privirea spre noul ei prieten, care-și turtea botul de sticlă. Amy tocmai voia să-l întrebe despre viața lui, dacă îi era dor de Antarctica, când apa fusese zguduită de o împroșcătură uriașă. Un al doilea urs sărise în bazin. Cu labe mari cât capacele de roți, înotase

înspre ea, oprindu-se lângă primul urs, care lingea sticla cu limba lui imensă și roz. Dinspre mulțime, se ridicaseră exclamații de uimire și de mirare; oamenii începuseră să facă poze. Amy își pusese mâna pe geam în semn de salut, însă ceva nu era în regulă. Ceva se simțea diferit și deloc într-un sens bun. Ochii mari și negri ai ursului păreau să nu se uite la ea, ci prin ea, cu o privire atât de intensă, încât nu-și putea lua ochii de la el. Simțise că se pierde în ei, ca și cum s-ar fi topit, însoțită de senzația de cădere, de parcă ar fi pus piciorul pe o treaptă care de fapt nu exista.

Amy, spuneau urșii. Tu ești Amy Amy Amy Amy Amy Amy...

Se întâmpla ceva. Un fel de tumult. Pe măsură ce atenția lui Amy se lărgi, devenise conștientă de alte sunete, de alte voci, care veneau de peste tot din jur – nu de oameni, ci de animale. Zbieretele maimuțelor. Țipetele păsărilor. Urletele pisicilor sălbatice și tropotul elefanților și al rinocerilor, bătând cu picioarele în pământ de frică. După ce al treilea și al patrulea urs se aruncaseră și ei în bazin, făcându-i conținutul să se reverse din pricina volumului mare de blană albă, un zid de apă rece ca gheața se ridicase peste buza sticlei. Se răspândise peste mulțime, dezlănțuind haosul.

E ea, e ea, e ea, e ea...

Fata îngenunchease în dreptul geamului, udă learcă, cu capul lipit de suprafața umedă. Minteaa îi era înțesată de voci, un cor de groază neagră. Simțea ca și cum întreg universul se apleca asupra ei, copleșind-o cu întunecimea lui. Aveau să moară, toate acele animale. Asta însemna prezența ei pentru ele. Urșii și maimuțele, păsările și elefanții: aveau să moară toate. Unele, de foame, în cuștile lor, altele, pe căi mai violente. Moartea avea să le ia pe toate și nu doar pe animale. Ci și pe oameni. Lumea din jurul ei urma să moară, ea rămânând singură, în mijlocul ei.

Se apropie, moartea se apropie, tu ești Amy, Amy, Amy...

— Îți amintești, nu-i așa?

Minteaa lui Amy se întoarse înapoi pe terasă. Carter o privea fix.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă.

— E-n regulă. La fel am simțit și eu, la început. Mi-a luat ceva să mă obișnuiesc.

Vara era pe sfârșite; curând, avea să vină toamna. În apa albastru-verzuie din piscină, trupul lui Rachel Wood avea să se ridice la suprafață. Câteodată, în timp ce Amy îngrija de florile de lângă poartă, o vedea pe femeie trecând în viteză la volanul mașinii ei negre, marca Denali. Prin geamurile fumurii, o zărea pe Rachel îmbrăcată în costumul ei de tenis, privind lung la casă. Însă mașina nu se oprea niciodată, iar când Amy îi făcea cu mâna, femeia nu-i răspundea niciodată la salut.

— Cât timp crezi că trebuie să mai așteptăm?

— Asta depinde de Zero. Va trebui să se arate mai devreme sau mai târziu. Din cât știe el, eu am murit odată cu ceilalți.

Apa era cea care îi proteja, îi explicase Carter. Din cauză că era rece, mintea lui Fanning nu putea pătrunde dincolo de ea. Atâta vreme cât rămâneau acolo, Fanning nu-i putea găsi.

— Dar o să vină, spuse Amy.

Carter încuviință din cap.

— A tot amânat-o până acum, dar îi place să ducă o treabă la bun sfârșit. Asta a vrut de la început. Să termine odată pentru totdeauna.

Vântul se întetea – un vânt de toamnă, umed și rece. Norii începură să se adune, răpind din lumină. Era perioada din zi când se așternea o anumită liniște.

— Ce mai pereche facem și noi, așa-i?

— Așa-i, don'șoară Amy.

— Mă gândeam că poate ai putea să renunți la „don'șoară “. Trebuia să-ți spun asta mai demult.

— Voiam doar să fiu respectuos. Dar, dacă vrei tu, așa o să fac.

Frunzele se învârtteau în aer. Zburau desupra curții, a terasei, a piscinei, învârtindu-se în vânt asemenea unor mâini scheletice. Amy se gândi la Peter. Îi era atât de dor de el. Oriunde s-ar fi aflat acum, spera ca fericirea să-și fi găsit drumul și în viața lui. Asta era prețul pe care îl plătise; renunțase la el.

Luă o ultimă înghițitură de ceai ca să-și ia gustul de sânge din gură și își scoase mânușile.

— Gata?

— Oricând ești și tu, răspunse Carter, punându-și pălăria. Mai bine ne-am ocupa de frunzele alea.

8

— Michael!

Sora lui acoperi ultimii doi pași dintr-un salt și îl cuprinse într-o îmbrățișare atât de strânsă, de-i părăiră coastele.

— Uau! Și eu mă bucur să te văd.

Asistenta de la recepție se uită lung la ei, dar Sara nu se putuse abține.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea. Ce faci aici? Se dădu un pas înapoi, ca să-l cerceteze cu o privire maternă. Pe de-o parte, se simțea stânjenit; pe de alta, ar fi fost dezamăgit dacă nu ar fi făcut asta. Doamne, ce slab ești! Când ai ajuns? Kate o să fie încântată. Îi aruncă o privire asistentei, o femeie în vârstă, într-un halat apretat. Wendy, el e fratele meu, Michael.

— Cel cu barca?

El râse.

— Chiar el.

— Spune-mi că rămâi, zise Sara.

— Doar vreo două zile.

Ea scutură din cap și oftă.

— Presupun că trebuie să mă mulțumesc și cu atât. Îl strânse de braț, de parcă ar fi putut să-i fie luat de valuri. Sunt liberă într-o oră. Nu pleca *nicăieri*, bine? Te știi, Michael. Vorbesc serios.

El o așteptă și, împreună, merseară pe jos la apartament. Ce ciudat era să fii din nou pe uscat, să-i simți sub talpă nemișcarea derutantă. După aproape trei ani de singurătate, zumzetul atâtor oameni adunați laolaltă părea că-i zgârie pielea. Se strădui să-și ascundă agitația, crezând că astfel avea să treacă, deși se întrebă dacă nu cumva timpul petrecut pe mare îi schimbase definitiv temperamentul, împiedicându-l să mai poată trăi vreodată printre oameni.

Cu un junghi de vinovăție, băgă de seamă cât de mult se schimbase Kate. Fetița de odinioară nu mai era; până și buclele i se îndreptaseră. Cei doi jucară cărți, în vreme ce Hollis și Sara pregăteau cina; după ce mâncară, Michael se băgă cu ea în pat ca să-i spună o poveste. Nu o poveste dintr-o carte: Kate ceruse ceva din viața reală, istorisirea uneia dintre aventurile lui pe mare.

Alese povestea cu balena. Se petrecuse în urmă cu vreo șase luni, în largul Golfului. Era noapte târziu, marea calmă și strălucind în lumina lunii pline, când, deodată, barca începu să i se ridice, ca la flux. O umflătură uriașă apărură la babord. La început, nu știu exact ce anume era. Citise despre balene, însă nu văzuse niciodată una, iar ideea lui despre dimensiunile unei astfel de creaturi erau vagi, ca să nu spună greu de crezut. Cum putea trăi ceva atât de mare? Pe când balena ieșea ușor la suprafață, un jet de apă țâșni din capul ei; creatura se rostogoli leneșă pe o parte, ridicându-și una dintre imensele ei aripioare. Părțile laterale, negre și lucioase, erau pline de scoici încrustate. Michael era prea uimit ca să-i mai fie frică; abia mai târziu își dădu seama că, dintr-o singură mișcare a cozii, balena ar fi putut să-i facă barca fărâme.

Kate se uita la el cu ochii mari:

— Și ce s-a întâmplat?

Ei bine, continuă Michael, aici vine partea amuzantă. Se așteptase ca balena să-și vadă de drum, dar nu o făcuse. Aproape o oră îi dăduse târcoale lui *Nautilus*. Din când în când, își mai scufunda capul, doar ca să iasă din nou la suprafață câteva momente mai târziu, cu un jet de apă scos afară prin event, întocmai ca un imens strănut umed. Apoi, pe la răsăritul lunii, creatura coborî în adâncuri și nu mai reapăru. Michael așteptă. Să fi plecat oare de tot? Trecură astfel câteva minute; începu să se destindă. După care, într-o revărsare de apă sărată, balena se ivi la tribord, săltându-și trupul masiv în aer. Era, spuse

Michael, ca și cum ai urmări un oraș înălțându-se spre cer. *Vezi ce pot să fac? Nu te pune cu mine, frate.* Reveni în apă cu o a doua bufnitură care-l aruncă într-o parte și-l udă din cap până-n picioare. Fusesse ultima oară când o văzuse.

Kate zâmbea.

— M-am prins. Se juca cu tine.

Michael râse.

— Cred că da.

O sărută de noapte bună și se întoarse în camera mare, unde Hollis și Sara strângeau ultimele farfurii. Curentul se întrerupsese deja pentru noapte; două lumânări ardeau pe masă, scoțând fuioare groase de fum.

— E un copil pe cinste.

— E numai meritul lui Hollis, spuse Sara. Eu am atâta treabă la spital, încât abia o văd.

Hollis rânji.

— E adevărat.

— Sper că o saltea pe jos e suficient, spuse Sara. Dacă aș fi știut că vii, aș fi făcut rost de un pat în toată regula de la spital.

— Glumești? De obicei, dorm în șezut. Nici nu sunt sigur că mai am nevoie de somn, dacă stau să mă gândesc.

Sara ștergea cuptorul cu o cârpă. Puțin cam agresiv – Michael îi putea simți frustrarea. Era o discuție veche.

— Uite, încep Michael, nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Sunt bine.

Sara oftă din greu.

— Hollis, vorbește tu cu el. Eu știu că n-o s-o scot la capăt.

Urișul ridică neajutorat din umeri.

— Ce-ai vrea să spun?

— Ce zici de „Sunt oameni care țin la tine, nu mai căuta moartea cu lumânarea.“

— Nu e chiar așa, răspunse Michael.

— Ce încearcă Sara să spună, interveni Hollis, este că vrem doar să fim atent.

— Nu, nu spun doar asta. Se uită la Michael: E vorba de Lore? Ăsta e motivul?

— Lore n-are nicio treabă cu asta.

— Atunci, spune-mi. Chiar vreau să înțeleg, Michael.

Cum putea să explice? Motivele erau atât de încurcate, încât nu le putea pune laolaltă într-un singur argument.

— Simt că fac ce trebuie. E tot ce pot spune.

Ea reîncepu să frece cu sânge.

— Deci *simți* că trebuie să mă sperii de moarte.

Michael dădu să se apropie, însă ea îl respinse cu un gest din

mână.

— Sara...

— Nu. Refuză să se uite la el. Nu-mi spune că e în regulă. Nu-mi spune că e ceva în regulă în toată povestea asta. Fir-ar să fie, mi-am promis că n-o să fac asta! Trebuie să mă trezesc devreme.

Hollis veni în spatele ei. Îi puse o mână pe umăr, cealaltă pe cârpă, oprind-o și luându-i-o din mână.

— Trebuie să-l iei așa cum e.

— O, ascultă-te numai! Probabil crezi că totul e grozav.

Sara izbucni în plâns. Hollis o întoarse și o luă în brațe. Peste umărul ei, îi aruncă o privire lui Michael, care stătea stânjenit lângă masă.

— E doar extenuată. Ne lași un minut?

— Da, sigur.

— Mulțumesc, Michael. Cheia e chiar lângă ușă.

Michael ieși din apartament și din complex. Neavând unde să se ducă, se așeză jos lângă intrare, unde nu avea cine să-l deranjeze. Nu se mai simțise atât de prost de multă vreme. Sara se îngrijorase mereu, însă nu-i plăcea s-o supere; era unul dintre motivele pentru care trecea atât de rar prin oraș. Ar fi vrut s-o facă fericită – să găsească o fată cu care să se însoare, să se așeze la casa lui, să aibă o slujbă ca toți ceilalți, copii. Sora lui merita să-și găsească tihna după toate prin care trecuse: avusese grijă de el de când le muriseră părinții, chiar dacă ea însăși nu era decât un copil. Tot ce făceau și își spuneau unul altuia se învârtea în jurul acestui fapt nerostit. Dacă ar fi fost altfel, poate că ar fi fost și ei ca orice frate și soră, însemnătatea unuia pentru celălalt diminuându-se de-a lungul timpului pe măsură ce se stabileau noi relații. Dar nu și ei doi. Oameni noi puteau să apară oricând în viețile lor, însă în inima fiecăruia avea să fie mereu loc pentru celălalt.

Când crezu de cuviință că le acordase un răgaz suficient, se întoarse la apartament. Lumânările fuseseră stinse; Sara îi lăsase o saltea și o pernă. Se dezbracă pe întuneric și se întinse. Abia atunci băgă de seamă că Sara îi lăsase un bilet pe rucsac. Aprinse o candelă și citi.

Îmi pare rău. Te iubesc. Fii numai ochi. – S

Doar trei propoziții, dar nici nu era nevoie de mai mult. Erau aceleași trei propoziții pe care cei doi și le spusese unul altuia în fiecare zi din viața lor.

Se trezi și îi văzu fața lui Kate la doar câțiva centimentri de a lui.

— Unchiule Michael, trezește-te...

Se ridică în coate. Hollis stătea în prag.

— Scuze. I-am spus să te lase în pace.

Lui Michael îi luă un moment să-și revină. Nu obișnuia să doarmă atât de târziu. Nu obișnuia să doarmă deloc.

— Sara e aici?

— A plecat de ore bune. Îi făcu fiicei sale un semn din cap. Să mergem, altfel întârziem.

Kate își dădu ochii peste cap.

— Lui tati îi e frică de surori.

— Tatăl tău e un om deștept. Femeile alea îmi fac stomacul să se strângă ghem.

— Michael, făcu Hollis. Nu mă ajuti.

— Corect. Își întoarse privirea la fetiță: Fă cum spune tatăl tău, scumpo.

Kate îl surprinse cu o îmbrățișare strânsă.

— O să fii aici când mă întorc?

— Cu siguranță.

Îi ascultă pașii coborând scările. Trebuia să recunoști. Puștoaica era toată numai un șantaj emoțional, dar ce putea face el? Se îmbracă și se spală la chiuvetă. Sara îi lăsase niște chifle la micul dejun, însă nu-i era prea foame. Putea să găsească mai târziu ceva, dacă va fi nevoie, presupunând că într-adevăr avea să aibă poftă de mâncare.

Își luă rucsacul și ieși.

Sara tocmai își încheia tura de dimineață, când una dintre asistente o chemă. Se duse la recepție și o găsi pe sora Peg stând la birou.

— Bună, soră.

Sora Peg era unul dintre acei oameni care schimbă atmosfera din încăperea în care intră, încordând fiecare nerv. Nimeni nu știa ce vârstă avea – pe puțin șaiszeci, deși așa se credea de vreo douăzeci de ani încoace. Un caracter faimos pentru arțagul lui, deși Sara știa mai bine: sub învelișul acela dur de la exterior se afla o femeie devotată în totalitate copiilor aflați în grija ei.

— Pot să vorbesc ceva cu tine, Sara?

Câteva momente mai târziu, se îndreptau spre orfelinat. Pe măsură ce se apropiau, Sara auzi chiotele și strigătele copiilor; pauza de dimineață era în plină desfășurare. Intrară pe poarta principală.

— Doamnă doctor Sara!

Sara nu făcu nici cinci pași pe terenul de joacă, că și tăbărâra asupra ei copiii. O știau bine, dar o parte din entuziasmul lor, își dădea ea seama, era cauzat de prezența oricărui vizitator. Scăpă cu promisiunea că data viitoare avea să stea mai mult și o urmă pe sora Peg în clădire.

Fata stătea la masa din mica încăpere pe care Sara o folosea pentru examinări. Avea vreo doisprezece sau treisprezece ani; era greu să-ți dai seama din cauza stratului de mizerie. Purta o rochie murdară din pânză de sac, înnodată în dreptul unui umăr; picioarele, înnegrite de noroi și pline de cruste, erau desculțe.

— Securitatea Națională a adus-o aici aseară, spuse sora Peg. Nu a

scoș un cuvânt.

Fata fusese prinsă încercând să intre prin efracție într-un depozit agricol. Sara putea să înțeleagă de ce: copila părea pe jumătate moartă de foame.

— Bună! Sunt doctorița Sara. Poți să-mi spui cum te cheamă?

Fata, privind-o lung pe Sara de sub părul năclăit, nu răspunse. Ochiul ei – singura parte a corpului care se mișcase până atunci – fugiră degrabă la sora Peg, apoi din nou la Sara.

— Am încercat să aflăm cine sunt părinții ei, continuă sora Peg, dar nu s-a înregistrat cum că ar căuta-o cineva.

Sara bănuia că nici nu avea cine. Își scoase stetoscopul din geantă și i-l arătă fetei.

— Acum o să-ți ascult inima – e în regulă?

Niciun cuvânt, și totuși privirea fetei spunea că era. Sara îi dădu jos de pe umăr partea rochiei strânsă cu nod. Era subțire ca o crenguță de salcie, iar sânii abia începuseră să-i înmugurească. Când simți discul rece atingându-i pielea, față tresări ușor, însă asta fu tot.

— Sara, mai bine ai vedea asta.

Sora Peg se uita uluită la spatele fetei. Era acoperit de arsuri și de urme de bici. Unele erau vechi, altele încă supurau. Sara mai văzuse așa ceva și înainte, dar nu atât de rău.

O privi pe față.

— Scumpo, îmi poți spune cine ți-a făcut asta?

— Nu cred că știe să vorbească, răspunse sora Peg.

Sara începuse să priceapă cum stătea treaba. Copila o lăsă pe Sara să-i ridice bărbia. Apoi își duse mâna liberă în dreptul urechii drepte a feței. Pocni din degete de trei ori; fata nu reacționează. Schimbă mâinile ca să verifice și cealaltă ureche. Nimic. Uitându-se în ochii fetei, Sara își duse degetul la ureche și scutură ușor din cap, în semn că nu. Fata încuviință.

— Asta pentru că e surdă.

Apoi se întâmplă un lucru surprinzător. Fata se întinse după mâna Sarei. Cu degetul arătător, începu să traseze o serie de linii în palma Sarei. Nu linii, ci litere, își dădu Sara seama. P. I. M.

— Pim, spuse Sara. Se uită la sora Peg, apoi din nou la fată. Pim... e numele tău?

Ea dădu din cap că da. Sara luă palma fetei și scrisese SARA, arătând spre ea însăși.

— Sara. Ridică privirea. Soră, poți să-mi aduci ceva de scris?

Sora Peg ieși din cameră, întorcându-se peste câteva momente cu una dintre tăblițele cu cretă pe care copiii le foloseau la lecții.

— UNDE SUNT PĂRINȚII TĂI? îi scrisese Sara.

Pim luă tăblița. Șterse cuvintele Sarei cu palma și luă creta, ținând-o strâns în pumn.

— MORT.
— CÂND?
— MAMA DUPĂ TATA DEMULT TIM
— CINE ȚI-A FĂCUT RĂU?
— BĂRBAT.
— CE BĂRBAT?
— NUȘ TIU PLECAT.

Următoarea întrebare era delicată, dar trebuia să i-o pună.

— ȚI-A FĂCUT RĂU ȘI ÎN ALTĂ PARTE?

Fata ezită, apoi încuviință din cap. Sarei i se strânse inima.

— UNDE?

Pim luă tăblița.

— JOS.

Fără să-și dezlipească privirea de la fată, Sara spuse:

— Soră, ne poți lăsa un minut?

După ce Sora Peg ieși, Sara scrisese:

— DE MAI MULTE ORI?

Fata dădu din cap că da.

— TREBUIE SĂ VĂD. UMBLU CU GRIJĂ.

Pim se crispă toată. Scutură cu putere din cap înainte și înapoi.

— TE ROG, scrise SARA. TREBUIE SĂ MĂ ASIGUR CĂ EȘTI BINE.

Pim luă tăblița și mângăli:

— VINA MEA PROMT SĂ NU SPUN.

— NU. NU E VINA TA.

— PIM REA.

Sara nu știa dacă să plângă sau să verse. Mai văzuse astfel de lucruri la viața ei – lucruri îngrozitoare – și nu doar în Patrie. Nu puteai să traversezi holurile spitalului fără să dai peste ce era mai rău din natura umană. O femeie cu încheietura ruptă, având drept scuză o căzătură pe scări, recitând pățania, în vreme ce soțul ei o urmărea cu privirea. Un bătrân în stare avansată de malnutriție, abandonat de rude în poarta spitalului. Una dintre târfele lui Dunk, cu trupul distrus din cauza bolilor și a tratamentului prost, cu un pumn de austini cu care să scape de copilul pe care-l purta în pânțece, așa încât să se poată întoarce la treabă. Îți împietreai inima, pentru că altfel nu aveai cum să închei ziua, însă la copii era cel mai rău. De la copii nu-ți puteai întoarce privirea. În cazul lui Pim, nu era greu să faci reconstituirea celor întâmplute. Părinții ei muriseră, cineva se oferise să aibă grijă de fată, o rudă sau un vecin, și toată lumea se gândise ce om bun și generos, să-și asume responsabilitatea pentru o biată orfană care nu putea să audă și să vorbească, însă după aceea nimeni nu se mai obosise să verifice.

— Nu, scumpo, nu. Sara luă mâinile lui Pim într-ale ei și o privi în ochi. Era un sufleteț acolo, înspăimântat, respins de lume. Nu mai era

nimeni la fel de singur pe fața pământului, iar Sara înțelese ce i se cerea, numai pentru că era o ființă umană.

Nici măcar Hollis nu află povestea. Nu că Sarei i-ar fi fost frică să-i spună; știa ce fel de om era. Însă tăcerea era o decizie pe care o luase acum multă vreme. În Patrie se spunea că fiecăruia îi venea rândul, iar Sarei îi venise la timpul convenit. Îndurase pe cât de bine putuse, iar, când se sfârși, își imaginează o cutie, făcută din oțel, cu un lacăt zdravăn. Luase apoi amintirea și o puse în cutie.

Ridică tăblița și scrie:

— ȘI MIE MI-A FĂCUT RĂU CINEVA.

Fata examinează tăblița cu aceeași expresie precaută. Trecură poate zece secunde. După care luă din nou creta.

— SECRET?

— TU EȘTI SINGURA CĂREIA I-AM SPUS.

Expresia de pe chipul fetei se schimbă. Pe ea se citea resemnarea.

Sara scrie:

— SUNTEM LA FEL. SARA E BUNĂ. PIM E BUNĂ. NU E VINA NOASTRĂ.

Un strat fin de lacrimi îi apărură fetei în colțul ochilor. O singură picătură se revărsă peste barieră și se prelinse de-a lungul obrazului, un râu săpând prin mizerie. Buzele îi rămaseră lipite; mușchii gâtului și gura i se încordară într-atât, încât începură să-i tremure. Un sunet nou și ciudat pătrunse în încăperea. Era un fel de mârâit, ca de animal. Se auzea de parcă ceva se căznea să iasă afară.

Și chiar o făcu. Fata își deschise gura și scoase un urlet care păru să zdruncine orice idee despre limbajul uman, distilând-o într-o singură vocală susținută de durere. Sara o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă. Pim gemea, tremurând, zbatându-se să se elibereze din strânsoare, numai că Sara nu-i dădu drumul.

— E în regulă, îi spuse ea. N-o să-ți dau drumul. N-o să-ți dau drumul. Și o ținu așa până când fata se liniști, dar și mult timp după aceea.

9

Clădirea capitoliului, adăpostită în ceea ce fusese cândva prima Bancă de Succesiuni din Texas – numele era încă gravat pe frontispiciul clădirii cu litere din fascine – era foarte aproape de școală. O listă de pe hol anunța diversele departamente: Autoritatea locală, Sănătate publică, Agricultură și Comerț, Tipărire și Gravare. Biroul lui Sanchez se afla la etajul al doilea. Peter urcă treptele, care dădeau spre o a doua zonă deschisă cu un birou, în spatele căruia stătea un ofițer al Securității Naționale, îmbrăcat într-o uniformă ciudată de curată. Peter se simți brusc stânjenit din pricina hainelor lui

murdare de lucru și din pricina genții pline de scule și cuie zăngănitore pe care o ducea în mână.

— Pot să te ajut?

— Sunt aici să mă întâlnesc cu doamna președinte Sanchez. Am programare.

— Numele? Își întoarse privirea la birou, căutând vreo listă.

— Peter Jaxon.

Chipul bărbatului se luminează pe dată.

— Dumneata ești Jaxon?

Peter dădu din cap aprobator.

— Pe toate fumurile! Bărbatul rămase nemișcat, holbându-se la el stânjenit. Trecuse ceva vreme de când Peter nu mai provocase o astfel de reacție. Pe de altă parte, nu prea mai întâlnea persoane noi în ultima vreme. Niciodată, de fapt.

— Poate ai putea să anunți pe cineva? spuse Peter în cele din urmă.

— Corect. Ofițerul sări din scaun. O secundă numai. O să-i anunț că ați venit.

Peter remarcă pluralul. Oare cine mai participa la întâlnire? Și, că tot veni vorba, care era motivul venirii lui aici? Toate ceasurile în care analizase biletul președintelui se dovediră a fi neproductive. Poate că era așa cum sugerase Caleb și chiar voiau să se întoarcă în armată. Dacă era așa, atunci discuția nu avea să dureze mult.

— Puteți să vă întoarceți direct aici, domnule Jaxon.

Ofițerul luă geanta cu unelte a lui Peter și îl conduse de-a lungul unui hol. Ușa de la biroul lui Sanchez era deschisă. Când Peter intră, se ridică de la masă: o femeie scundă, cu părul aproape alb, trăsături aspre și o privire puternică. O a doua persoană, un bărbat cu o barbă scurtă, țepoasă, stătea vizavi de ea. I se părea cunoscut, deși Peter nu știa de unde să-l ia.

— Domnule Jaxon, mă bucur să te văd. Sanchez dădu ocol biroului și îi întinse mâna.

— Doamnă președinte, e o onoare.

— Te rog, răspunse ea. Spune-mi Vicky. Dă-mi voie să te prezint lui Ford Chase, șeful personalului.

— Cred că ne-am mai întâlnit, domnule Jaxon.

Peter își amintea acum: Chase participase la interogatoriul de după distrugerea podului peste Drumul Petrolului. Amintirea nu era una fericită; îl displăcuse din prima pe bărbat. Ca să se adauge la neîncrederea pe care o avea Peter față de el, Chase purta cravată, cel mai inutil articol de îmbrăcăminte de când era lumea.

— Și, desigur, îl cunoști pe generalul Apgar, spuse Sanchez.

Peter se întoarse și îl văzu pe fostul său comandant ridicându-se de pe canapea. Gunnar îmbătrânise puțin, părul îi încărunțise, cutele

dintre sprâncene i se adânciseră. Burta îi forța puțin nasturii uniformei. Impulsul de a-l saluta era puternic, însă Peter și-l înfrână, iar cei doi își strânsesă mâna.

— Felicitări pentru promovare, domnule. Spre surprinderea celor care îi fuseseră subaltern, Apgar fusese numit general după ce Fleet se retrăsese din Armată.

— O regret în fiecare zi. Spune-mi, ce mai face băiatul tău?

— Face bine, domnule. Mulțumesc de întrebare.

— Dacă aş fi vrut să mi te adresezi cu „domnule“, nu ți-aş mai fi acceptat demisia. Al doilea mare regret al meu, că tot veni vorba. Ar fi trebuit să mă opun mai mult.

Peter îl plăcea pe Gunar; prezența bărbatului îl liniştea.

— N-ar fi folosit la nimic.

Sanchez îl conduse la zona de întrunire, unde erau o canapea, două fotolii din piele și o masă joasă cu blat din piatră, pe care se afla un sul lung de hârtie. Pentru prima oară, Peter avu ocazia să arunce o privire prin jur: un perete plin de cărți, o fereastră fără perdele, un birou ciupit, cu teancuri de hârtie cât un munte. În spatele lui era un stâlp cu steagul Texasului, singurul obiect oficial din încăperea. Peter ocupă unul dintre fotolii, față în față cu Sanchez. Apgar și Chase se așezară de-o parte și de alta.

— Pentru început, domnule Jaxon, spuse Sanchez, sunt sigură că vă întrebați de ce vă aflați aici. Vreau să vă cer o favoare. Ca să înțelegeți contextul, dați-mi voie să vă arăt ceva. Ford?

Chase desfăcu sulul de pe masă și puse niște greutatea pe colțuri. O hartă topografică: Kerrville era în centru, cu zidurile și cu liniile de demarcație bine accentuate. La vest, de-a lungul râului Guadalupe, trei zone mari erau blocate cu un x, fiecare cu o notație: AP1, AP2, AP3.

— Cu riscul de a suna pompos, vă uitați la viitoarea Republică Texas, spuse Sanchez.

Chase explică:

— AP vine de la „așezământ-parcelă“.

— Acestea sunt zonele cele mai indicate unde putem muta populația, măcar pentru început. E apă, terenul este arabil, la suprafață e bun pentru pășunat. O să procedăm pe etape, folosind un sistem ca la loterie pentru cei care vor să plece.

— Și vor fi destui, adăugă Chase.

Peter ridică privirea. Toată lumea aștepta reacția lui.

— Nu păreți încântat, spuse Sanchez.

Încerca să-și găsească cuvintele.

— Presupun că... nu m-am gândit că o să apuc ziua asta.

— Războiul s-a sfârșit, răspunse Apgar. Trei ani fără nicio urmă de viral. Pentru asta ne-am luptat atâția ani.

Sanchez se aplecă înainte. Era ceva incredibil de atrăgător la femeia asta, o forță de netăgăduit. Peter auzise de ea – se spunea că fusese o mare frumusețe în tinerețe, cu pețitori ce se întindeau pe un kilometru – însă aceasta era o perspectivă foarte diferită la care să se gândească.

— Istoria te va pomeni, Peter, pentru tot ce-ai făcut.

— N-am fost singur.

— Știi și asta. Aici nu e vorba numai de felicitări. Îmi pare rău pentru prietenii tăi. Căpitan Donadio este o mare pierdere. Cât despre Amy, ei bine... Făcu o pauză, apoi reluă: O să fiu sinceră cu tine. Poveștile care circulă despre ea – n-am știut niciodată ce să cred. Și nici acum nu cred că le-am înțeles pe deplin. Dar știu că niciunul dintre noi nu ar mai fi fost acum aici dacă nu ați fi fost tu și Amy. Tu ești cel care a adus-o la noi. Asta știu oamenii. Și asta te face o persoană foarte importantă. Ai putea să afirmi că nu mai e altul ca tine. Nu-și luă privirea de la el; avea un fel de a te face să te simți ca și cum numai voi erați în încăpere. Spune-mi, cum îți place să lucrezi pentru Autoritatea Locală?

— E în regulă.

— Și ai timp să te ocupi și de băiat? Să-i fii alături?

Peter începu să-și dea seama de strategie. Încuviință din cap.

— Eu n-am avut copii, spuse Sanchez, pe un ton cumva plin de regrete. Unul dintre prețurile pe care a trebuit să le plătesc pentru funcția mea. Dar îți înțeleg sentimentele. Așa că dă-mi voie să-ți spun încă de la început că voi ține cont de prioritățile tale și nimic din ce-ți propun nu va sta în calea lor. Vei fi alături de el, la fel cum ești și acum.

Peter recunoștea un adevăr spus pe jumătate atunci când îl auzea. Pe de altă parte, abordarea lui Sanchez era atât de precaută, încât nu putea decât s-o admire.

— Ascult.

— Peter, ce-ai spune să te alături personalului meu?

Ideea era atât de ridicolă, încât aproape izbucni în râs.

— Iertați-mă, doamnă președinte...

— Te rog, îl întrerupse femeia cu un zâmbet. Spune-mi Vicky.

Trebuia să recunoască, se pricepea.

— Sunt atât de multe neajunsuri, încât nici nu știu de unde să încep. Întâi de toate, nu sunt politician.

— Nici nu-ți cer să fii unul. Dar ești un conducător, iar oamenii știu asta. Ești o resursă prea prețioasă ca să fii lăsat pe tușă. Nu deschidem poarta doar ca să facem mai mult loc, deși avem absolută nevoie de așa ceva. E o schimbare fundamentală la aproape orice nivel. Mai avem de pus la punct multe detalii, dar, de azi în nouăzeci de zile, vreau să suspend Legea marțială. Forțele Expediționare vor fi

chemate din teritorii ca să asiste la reaşezare şi vom face tranziţia la o guvernare în totalitate civilă. E o schimbare majoră, toată lumea o să primească loc la masa deciziilor şi o să iasă urât. Dar trebuie să se întâmple neapărat, iar acum e momentul potrivit.

— Cu tot respectul, nu văd ce legătură are asta cu mine.

— Ba chiar are. Sau cel puţin aşa sper. Poziţia ta este unică. Militarii te respectă. Oamenii te iubesc, mai ales cei din Iowa. Dar acestea sunt doar două picioare ale tripodului. Al treilea este comerţul. Vor avea o zi liberă pentru asta. O fi Tifty Lamont mort, dar relaţiile tale anterioare cu el îţi oferă acces la lanţul lor de comandă. Nu se pune problema să le închidem taraba; n-am putea face asta nici dacă am vrea. Viciul este o realitate a vieţii – o realitate urâtă, totuşi, o realitate. Îl cunoşti pe Dunk Withers, nu-i aşa?

Peter încuviinţă din cap.

— Ne-am întâlnit o dată.

— Mai mult decât atât, dacă e corect ce-mi spun sursele mele. Am auzit de cuşcă. Ăla da, număr de senzaţie!

Se referea la prima întâlnire a lui Peter cu Tifty, de la sediul lui subteran din nordul oraşului San Antonio. Ca un fel de distracţie terapeutică, membrii de la conducerea comerţului se înfruntau cu viralii în lupta corp la corp, în vreme ce restul paria pe rezultat. Dunk fusese cel dintâi care intrase în cuşcă, doborându-l pe moleşit cu o oarecare lejeritate, urmat de Peter, care se luptase cu un drac matur în încercarea de a-l convinge pe Tifty să-i ducă în Iowa.

— A părut lucrul potrivit la momentul acela.

Sanchez zâmbi.

— Asta spun şi eu. Eşti o persoană care face ce trebuie făcut. Cât despre Dunk, nu e nici pe departe la fel de deştept pe cât era Lamont, deşi mi-aş dori să fi fost. Înţelegerea noastră cu Lamont era una simplă. Omul deţinea unul dintre cele mai bine păstrate echipamente militare pe care le-am văzut în ultimii ani. Nu am fi putut depăşi Armata fără el. I-am spus să țină ce-i mai rău sub control, să continue să ne aprovizioneze cu arme şi cu muniţie, şi astfel o să-şi poată vedea de treabă. A înţeles principiul, dar mi-e teamă că Dunk n-o va face. Omul este un oportunist şi are şi tatuaje urâte.

— Atunci de ce nu-l băgaţi la împrejmuire?

Sanchez ridică din umeri.

— Am putea, şi posibil să ajungem şi acolo. Generalul Apgar e de părere că ar trebui să curăţăm tot lotul, să închidem buncărul şi casele de jocuri de noroc şi să terminăm odată cu toate. Dar o să se găsească cineva să-i ia locul mai repede decât ai crede şi o să ne trezim de unde am plecat. E un caz de cerere şi ofertă. Cererea există – cine o să vină cu oferta? Jocurile de cărţi, băutura, prostituatele? Nu-mi place, dar prefer să am de-a face cu un termen cunoscut, iar pentru moment

acela este Dunk.

— Deci vrei să vorbesc eu cu el.

— Da, în timp. E important să ținem comerțul sub control. Și la fel și în cazul militarilor și al populației civile pe durata tranziției. Tu ești singurul care se poate ocupa de toate trei aspectele deodată. La naiba! Probabil că ai putea să mă înlocuiești și pe mine dacă ai vrea, deși nu doresc asta nici celui mai mare dușman al meu.

Peter avu tulburătoarea senzație că deja încheiase un târg. Se uită la Apgar, a cărui expresie părea să spună: „Crede-mă, am trecut și eu prin asta.“

— Ce-mi ceri mai exact?

— Pentru moment, aș vrea să te numesc consilierul meu special. Un mediator, dacă îți place mai mult cum sună, între acționari. Putem găsi un titlu potrivit mai târziu. Dar te vreau în față, de unde să te poată vedea toată lumea. Vocea ta ar trebui să fie prima pe care o aud oamenii. Și îți promit că vei ajunge acasă în fiecare seară ca să iei cina cu băiatul tău.

Oferta era într-adevăr ispititoare: gata cu zilele toride în care să dea cu ciocanul. Dar se simțea și obosit. O parte din energie îl părăsise. Făcuse destule, iar acum nu voia decât o viață simplă, tihnită. Să-l ducă pe băiat la școală și să muncească cinstit, să-l învelească pe băiat la culcare, după care să petreacă opt ore dulci într-un cu totul alt loc – singurul loc în care fusese cu adevărat fericit.

— Nu.

Sanchez tresări; nu era obișnuită să fie refuzată atât de scurt.

— Nu?

— Nu. Țasta e răspunsul meu.

— Dar sigur există ceva care să te facă să te răzgândești.

— Sunt flatat, dar altcineva trebuie să se ocupe de asta. Îmi pare rău.

Sanchez nu părea supărată, cât uimită din cale-afară.

— Înțeleg. Zâmbetul dezarmant îi reapăru pe chip. Ei bine, trebuia să întreb.

Se ridică în picioare, toți ceilalți urmându-i exemplul. Acum era rândul lui Peter să fie surprins; își dădu seama că se așteptase să fie nevoit să opună mai multă rezistență. La ușă, ea îi strânse mâna de rămas-bun.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat, Peter. Oferta rămâne valabilă și sper că te vei mai gândi. Ai putea face mult bine. Îmi promiți că te mai gândești?

Nu părea să fie nimic rău în a fi de acord.

— Așa o să fac.

— Domnul general Apgar o să te conducă la ieșire.

Și asta fu tot. Se simțea puțin buimăcit și se întrebă, așa cum se

întreabă oricine când se închide o ușă în urma lui, dacă făcuse alegerea corectă.

— Peter, încă ceva, spuse Sanchez.

El se întoarse din prag. Femeia era înapoi, la biroul ei.

— Voiam să știu: câți ani are băiatul tău?

Întrebarea părea destul de nevinovată.

— Zece.

— Și-l cheamă Caleb, așa-i?

Peter încuviință din cap.

— E o vârstă frumoasă. Are toată viața înaintea. Dacă stai să te gândești, pentru copii muncim, nu? Noi nu vom mai trăi mult, însă deciziile noastre din următoarele luni vor hotărî lumea în care vor trăi ei. Zâmbi: Ei bine, gândește-te la asta, domnule Jaxon. Mulțumesc încă o dată c-ai venit.

Peter îl urmă pe Gunnar afară. Ajunși în hol, îl auzi pe bărbat chicotind în barbă.

— E bună, nu-i așa?

— Mda, răspunse Peter. E bună.

10

Michael avea trei lucruri în geantă. Primul era un ziar. Al doilea era o scrisoare.

O găsisese în buzunarul de la piept al uniformei căpitanului. Plicul era nedatat; bărbatul nu avusese niciodată intenția s-o trimită. Scrisoarea, care se întindea pe mai puțin de o pagină, era scrisă în engleză.

Dragul meu băiat,

Știu că tu și cu mine nu ne vom mai întâlni în viața asta. Combustibilul e pe sfârșite; ultima nostra speranță de a găsi refugiul este pierdută. Noaptea trecută, echipajul și pasagerii au suspus la vot. Rezultatul a fost unanim. Moartea prin deshidratare este o soartă pe care nu și-o dorește nimeni. Diseară va fi ultima seară pe care o petrecem pe acest pământ. Într-un sicriu de oțel, vom fi purtați de curenți până când Atotputernicul va crede de cuviință să ne ducă pe fundul mării.

Evident că nu trag nădejde că aceste ultime cuvinte vor ajunge la tine. Nu pot decât să mă rog că tu și mama ta ați fost cruțați de dezastru și că ați reușit cumva să supraviețuiți. Ce mă așteaptă acum? Sfântul Coran spune: „A lui Dumnezeu este Taina cerurilor și a pământului. Porunca Ceasului va fi ca o clipită ori chiar mai puțin. Dumnezeu are asupra tuturor putere.”² Fără îndoială, suntem ai Lui și la El ne vom întoarce. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, am credința că sufletul meu nemuritor va ajunge în mâinile Lui și că, atunci când ne vom întâlni în cele din urmă,

vom ajunge în Rai.

Ultimele mele gânduri din această viață se îndreaptă spre tine. Baraka Allahu fika.

Iubitorul tău tată,

Nabil

Michael chibzui la aceste cuvinte pe când își croia drum pe străzile Orașului H. Era obișnuit cu scene de abandon și distrugere; traversase orașe în ruină unde se găseau mii de schelete. Însă niciodată până atunci moartea nu i se adresase atât de direct. În cabina căpitanului, găsisese pașaportul bărbatului. Îl chema Nabil Haddad. Se născuse în Olanda, într-un oraș numit Utrecht, în anul 1971. Michael nu găsi niciun alt indiciu despre băiat – nici poze, nici alte scrisori –, însă la contactul de urgență din pașaport era trecută o femeie pe nume Astrid Keeble, cu o adresă din Londra. Poate că era mama băiatului. Michael se întrebă ce se întâmplase între cei trei, așa încât căpitanul nu mai avusese ocazia să-și vadă fiul. Poate că mama băiatului nu-l mai lăsa; poate că, dintr-un motiv sau altul, bărbatul nu se simțea demn. Și totuși, simțise nevoia să-i scrie, știind că peste câteva ore avea să fie mort și că scrisoarea nu va ajunge mai departe de propriul buzunar.

Însă scrisoarea îi spusese mai mult decât atât. Bergensfjord fusese undeva; avusese o destinație. Nu era vorba despre „un refugiu”, ci despre „acel refugiu”. Un loc ferit unde virusul nu putea ajunge.

De unde și al treilea lucru din geanta lui Michael și nevoia lui pentru bărbatul căruia îi spuneau Maestrul.

Dacă acesta avea un nume adevărat, Michael nu i-l știa. Maestrul mai avea și obiceiul de a vorbi în propoziții îngrijorător de sacadate, în timp ce se referea la el însuși la persoana a treia; îi luase ceva timp să se obișnuiască. Era destul de bătrân și avea o dispoziție atât de agitată, încât părea mai degrabă un fel de rozătoare supradimensionată decât un bărbat. Fusese cândva inginer electrician pentru Autoritatea Civilă; se pensionase demult, devenind persoana de contact din Kerrville la care să te duci pentru antichități electronice. Nebun de legat și nu doar puțin paranoic, omul știa însă cum să facă un hard drive vechi să-și mărturisească secretele.

Adăpostul Maestrului era imposibil de ratat; era singura clădire din Orașul H cu panouri solare pe acoperiș. Michael ciocăni cu putere și făcu un pas înapoi pentru camera de supraveghere; Maestrul voia mai întâi să te privească. Trecu o clipă, apoi se auziră mai multe încuietori grele deschizându-se.

— Michael. Maestrul se ivi în spațiul strâmt din ușa întredeschisă, având o salopetă de lucru și o vizieră din plastic cu lentile rabatabile.

— Ziua bună, Maestre.

Bărbatul scrută strada cu privirea.

— Repede, spuse el, făcându-i semn lui Michael să intre.

La interior, adăpostul arăta ca un muzeu. Computere vechi, echipamente de birou, osciloscoape, monitoare, coșuri uriașe pline cu telefoane mobile: pe Michael întotdeauna îl trecea un fior la vederea atâtor circuite.

— Cu ce-ți poate fi de folos Maestrul?

— Am o piesă de colecție pentru tine.

Michael scoase cel de-al treilea lucru din geantă. Bătrânul îl luă în mână și îl examinează iute.

— Gensys 872HJS. A patra generație, trei terabiți. Sfârșitul perioadei dinaintea războiului.

Ridică privirea:

— De unde?

— L-am găsit pe un vas abandonat. Am nevoie să recuperez fișierele.

— Necesită atunci o privire mai atentă.

Michael îl urmă la una dintre multele stații de lucru, unde Maestrul așează drive-ul pe o cârpă și își lăasă în jos lentilele vizorului. Cu o șurubelniță minusculă, îndepărtă carcasa și începu să cerceteze părțile interioare.

— Afectat de umezeală. Nu e bine.

— Poți să-l repari?

— Greu. Scump.

Michael scoase un teanc de austini din buzunar. Bătrânul îi numără pe masă.

— Nu e suficient.

— E tot ce am.

— Maestrul se îndoiește de asta. Un petrolist ca tine?

— Nu mai sunt petrolist.

Îi studie chipul lui Michael.

— A, Maestrul își amintește. A auzit niște povești bune. Adevărate?

— Depinde de ce ai auzit.

— Cauți bariera. Te duci în larg de unul singur.

— Mai mult sau mai puțin.

Bătrânul își strânse buzele ca de cauciuc, apoi își strecură banii în buzunarul salopetei.

— Maestrul o să vadă ce poate face. Întoarce-te mâine.

Michael se întoarse la apartament. În drum, trecuse pe la bibliotecă, geanta lui încărcându-se cu o carte grea: The Reader's Digest Great World Atlas. Nu era una dintre cele pe care oamenii aveau voie să o ia acasă. Așteptase ca bibliotecarul de serviciu să nu fie atent, o vârâse în geantă și se strecurase afară.

Încă o dată, fusese chemat pentru o poveste înainte de culcare.

Asta era una despre furtună. Kate ascultă cu un entuziasm încordat, ca și cum povestea s-ar fi putut sfârși cu el înecându-se în larg, în ciuda faptului că se afla chiar acolo, stând dinaintea ei. Cât despre Sara, subiectul de cu o seară înainte nu mai fu deschis. Așa făceau ei; își spuneau multe fără să rostească niciun cuvânt. De asemenea, părea și distrasă. Michael presupuse că se întâmplase ceva la spital, așa că o lăsa așa.

De dimineață, părăsi apartamentul când toți ceilalți încă dormeau. Bătrânul îl aștepta.

— Maestrul a reușit, declară el.

Îl conduse pe Michael dinaintea unui monitor. Mâinile îi alunecară pe tastatură; o hartă luminoasă apărui pe ecran.

— Nava. Unde?

— Am dat peste ea în Golful Galveston, la gura canalului maritim.

— Depart de casă.

Maestrul îl lămurii pe Michael în privința informațiilor găsite. Plecând din Hong Kong pe la jumătatea lui martie, Bergensfjord ajunsese în Hawaii, apoi traversase canalul Panama până în Atlantic. Potrivit datelor pe care Michael le pusese cap la cap din articolul din ziar, asta trebuie să se fi întâmplat dinainte să se declanșeze epidemia cauzată de Virusul Paștelui. Ancoraseră în portul Insulelor Canare, poate ca să-și facă plinul de combustibil, apoi își continuară drumul spre nord.

Din acest moment, datele se schimbau. Nava mersese în cerc de-a lungul coastei Europei de Nord. O scurtă incursiune pe la strâmtoarea Gibraltar, apoi schimbară cursul fără să intre în Mediterana, întorcându-se în Tenerife. Trecură câteva săptămâni, după care porniră din nou la drum. Pe atunci, epidemia deja se extinsese. Traversară strâmtoarea Magellan și o luară la nord spre Ecuator.

În mijlocul oceanului, părea că nava se opri. După două săptămâni în care nu se clintise din loc, datele se sfârșeau aici.

— Ne dăm seama încotro se îndreptau? întrebă Michael.

Un alt șir de date apărui pe ecran: acestea erau rutele, îi explică Maestrul. Dădu în josul paginii, îndreptându-i atenția lui Michael asupra ultimului șir.

— Poți să-mi faci și mie o copie? întrebă Michael.

— E deja făcută. Bătrânul scoase un stick din buzunarul salopetei; Michael îl vârî într-al lui. Maestrul e curios: ce e așa de important?

— Mă gândeam să-mi iau o vacanță.

— Maestrul a verificat deja. Oceanul gol. Nimic, acolo. Ridică din sprâncenele lui albicioase. Dar poate, totuși, e ceva?

Bărbatul nu era prost.

— Poate, răspunse Michael.

Îi lăsa Sarei un bilet. *Scuze, am plecat. În vizită la un prieten vechi.*

Sper să mă întorc peste câteva zile.

Al doilea transport spre Zona Portocalie pleca la 09:00. Michael se duse până la capăt de linie, se dădu jos și așteptă ca autobuzul să se îndepărteze. Pe semnul de acolo scria:

INTRAȚI ÎN ZONA ROȘIE.

CONTINUAȚI PE RISCUL VOSTRU.

DACĂ AVEȚI ÎNDOIELI, FUGIȚI.

Dacă ai știi tu, își spuse în sinea lui. Și porni la drum.

11

Sara se întoarse la orfelinat înainte de începerea turei de dimineață. Sora Peg o întâmpină în prag.

— Ce mai face? întrebă Sara.

Femeia arăta mai iritată decât de obicei; avusese o noapte lungă.

— Mi-e teamă că nu prea bine.

Pim se trezise țipând. Urletele ei fuseseră atât de zgomotoase, încât treziseră tot dormitorul. Acum se afla în camera surorii Peg.

— Am mai avut copii abuzați până acum, dar nimic atât de grav. Încă o noapte ca asta și...

Sora Peg o conduse pe Sara în dormitorul ei, o încăpere monastică, unde nu se găsea decât strictul necesar. Singurul obiect de decorațiune era crucea uriașă de pe perete. Pim era trează și stătea pe pat cu genunchii strânși la piept. Însă, când intră Sara, chipul i se destinsese vizibil. *Un aliat, cineva pe care-l cunosc*, părea să spună.

— Sunt afară, dacă ai nevoie de mine, spuse sora Peg.

Sara se așeză pe pat. Mizeria dispăruse, nodurile din păr fuseseră pieptănate sau tăiate cu totul. Surorile o îmbrăcaseră într-o rochie simplă, din lână.

— CUM TE SIMȚI AZI? scrise Sara pe tăbliță.

— BINE.

— SORA A SPUS CĂ N-AI PUTUT DORMI.

Pim scutură din cap.

Sara îi explică lui Pim că trebuie să-i schimbe pansamentele. Fata tresări pe când Sara i le dădu jos, însă nu scoase niciun sunet. Sara îi aplică alifia antibacteriană, precum și un unguent răcoritor din aloe, după care o bandajă la loc.

— SCUZE DACĂ TE-A DURUT.

Pim ridică din umeri.

Sara o privi în ochi. O SĂ FIE BINE, îi scrise ea. Apoi, cum fata nu schiță niciun gest, adăugă: DEJA E MAI BINE.

— FĂRĂ COJMRURI?

Sara scutură din cap.

— FĂRĂ.

— CUM?

Era fraza clasică: *Timpul le vindecă pe toate*. Dar asta nu era adevărat sau cel puțin nu într-un totu. Sara știa acum că ceea ce alungă suferința erau oamenii – Hollis, Kate și faptul că erau o familie.

— PUR ȘI SIMPLU.

— TREBUIE SĂ PLEC ACUM. ÎNCEARCĂ SĂ TE ODIHNEȘTI. SURORILE O SĂ AIBĂ GRIJĂ DE TINE.

— TE ÎNTORCI? îi scrisese Pim.

Sara dădu din cap că da.

— JURI?

Pim o privea intens. De când se știa, oamenii o tot abandonaseră; de ce ar proceda altfel Sara?

— Da, răspunse ea, făcându-și semnul crucii în dreptul inimii. Jur.

Sora Peg o aștepta pe Sara în hol.

— Cum se simte?

Ziua doar ce începuse, însă Sara se simțea deja sleită de puteri.

— Nu rănila de pe spate sunt problema. N-aș fi surprinsă dacă o să mai aibă nopți ca asta.

— Avem vreo șansă să-i găsim vreo rudă? Cineva care să aibă grijă de ea?

— Cred că ăsta ar fi cel mai rău lucru pentru ea.

Sora Peg încuviință din cap.

— Da, desigur. A fost o prostie din partea mea.

Sara îi dădu femeii o rolă de tifon, niște fașe sterile din cârpă și un recipient cu niște alifie.

— Schimbă-i pansamentele o dată la douăsprezece ore. Nu pare să se fi infectat, dar, dacă începe să arate mai rău sau să facă febră, trimite numaidecât după mine.

Sora Peg privi nedumerită obiectele din mâna ei. Apoi, cu o sclipire nouă în priviri, ridică ochii:

— Voiam să-ți mulțumesc pentru seara trecută. Mi-a prins bine ieșirea. Ar trebui s-o fac mai des.

— Peter s-a bucurat să te vadă.

— Caleb a crescut atât de mult. La fel și Kate. Uneori, e ușor să uităm cât de norocoși suntem. După care vezi ceva de genul ăsta și...

Nu-și mai sfârși gândul.

— Mai bine m-aș întoarce la copii. Ce s-ar face fără bătrâna și reaua soră Peg?

— Te prefaci bine, dacă-mi permiți să ți-o spun.

— Se vede? Chiar sunt o bătrână sentimentală, în adâncul meu.

O conduse afară pe Sara. În ușă, Sara se opri și spuse:

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Cam câți copii ajung să fie adoptați în cursul unui an?

— Într-un an? Femeia păru luată prin surprindere de întrebare.

Niciunul.

— Nici *măcar* unul?

— Se mai întâmplă, dar foarte rar. Și niciodată cu cei mai marișori, dacă asta vrei să știi. Uneori, ni se aduce câte un bebeluș, iar o rudă se găsește să vină să-l ia peste câteva zile. Dar un copil care se află aici de ceva vreme, aici rămâne, cel mai probabil.

— Nu știam.

Ochii ei cercetară chipul Sarei.

— Noi două nu suntem chiar atât de diferite și o știi și tu. Slujbele noastre ne dau motive de plâns de zeci de ori pe zi. Și totuși, nu o facem. N-ar ajuta pe nimeni dacă am plânge.

Era adevărat; dar asta nu însemna că Sara își simțea inima mai ușoară în vreun fel.

— Îți mulțumesc, soră.

Porni spre spital. Se simțea slăbită. Intră în clădire, iar Wendy îi făcu disperată semn să se ducă la recepție.

— Te așteaptă cineva.

— E pacient?

Femeia aruncă o privire în jur ca să se asigure că nu o aude nimeni. Își coborî vocea până deveni o șoaptă:

— Spune că e de la *Oficiul de Recensământ*.

Uau, își spuse Sara. *S-au mișcat repede.*

— Unde e?

— I-am spus să aștepte, dar s-a dus să te caute prin salon. Jenny e cu el.

— Ai lăsat-o pe Jenny cu el? Nu ești în toate mințile?

— Nu e ca și cum am avut ce face! Era chiar aici când a întrebat de tine!

Wendy își coborî din nou vocea:

— E vorba despre femeia cu desprinderea de placentă, nu-i așa?

— Să sperăm că nu.

În dreptul ușii care dădea în salon, Sara luă un halat curat. Avea două avantaje. Primul, funcția ei. Era medic și, deși nu-i plăcea s-o recunoască, putea să se folosească de asta dacă era nevoie. Un ton oarecum autoritar; referințe mai mult sau mai puțin voalate la anumite persoane influente, fără să le numească însă; responsabilitatea unei slujbe importante, o zi plină, vieți de salvat: Sara învățase toate trucurile. În al doilea rând, nu făcuse nimic ilegal. Să completezi greșit fișele nu era o crimă – ci mai degrabă o eroare. Era în siguranță, într-un fel, dar asta nu avea să-l ajute pe Carlos ori pe familia acestuia. Odată ce fraudă avea să fie descoperită, Grace urma să le fie luată.

Intră în salon. Jenny stătea lângă un bărbat care arăta indiscutabil a funcționar: vlăguit, chel, cu platfus și cu o piele lăptoasă, care

rareori vedea lumina soarelui. Privirea ei o întâlnește pe a lui Jenny, a cărei expresie abia reținută de panică părea să strige: *Ajutor!*

— Sara, începu ea, acesta este...

Nu o lăsa pe fată să-și termine propoziția.

— Jenny, du-te te rog și verifică la spălătorie dacă sunt pături curate. Am impresia că nu mai avem.

— Nu mai avem?

— Acum, te rog!

Plecă numaidecât.

— Eu sunt doctor Wilson, se adresa Sara bărbatului. Despre ce e vorba aici?

Omul își dresese glasul. Părea puțin cam neliniștit. Numai bine.

— A venit aici o femeie care a născut o fetiță acum patru nopți. Începu să caute prin hârtiile pe care le ținea. O anume Sally Jiménez? Mi se pare că dumneata ai fost doctorul de gardă.

— Iar dumneata ești?

— Joe English. Sunt de la Oficiul de Recensământ.

— Am mulți pacienți, domnule English.

Pretinse că se gândește:

— O, da, cred că-mi amintesc. O fetiță sănătoasă. E vreo problemă?

— Nu s-a înregistrat un certificat de drept de naștere când s-a completat fișa. Femeia are doi fii.

— Sunt sigură că am făcut asta. Va trebui să verificați încă o dată.

— Am petrecut toată ziua de ieri căutându-l. Sunt absolut sigur că nu a ajuns la biroul meu.

— La voi nu se face nicio greșală? Nu se pierd hârtii?

— Suntem foarte meticuloși, doamnă doctor Wilson. Potrivit asistentei de la recepție, doamna Jiménez a fost externată acum trei zile. De obicei, vorbim mai întâi cu familia în cauză, dar de data asta nu i-am găsit acasă. Soțul ei nu a mai fost la muncă de când a avut loc nașterea.

Proastă mișcare, Carlos, se gândi Sara.

— Nu sunt responsabilă pentru ce fac oamenii odată plecați de aici.

— Dar *sunteți* responsabilă de completarea corectă a documentației. Fără un certificat de drept de naștere valid, mi-e teamă că va trebui să înaintez cazul superiorilor mei.

— Ei bine, sunt sigură că aveau unul. Vă înșelați. Asta e tot? Suntem cam ocupați pe aici.

El o privi stânjenitor de insistent, preț de o clipă.

— Pentru moment, doamnă doctor Wilson.

Indiferent unde plecase familia Jiménez, Sara știa că Oficiului de Recensământ nu avea să-i ia mult să-i repereze. Nu prea avea unde să

te ascunzi.

Încercă să-și alunge problema din minte. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri să-i ajute, dar situația nu mai depindea de ea. Sora Peg avea dreptate; avea o datorie de îndeplinit. Era un lucru important, la care se pricepea. Asta conta cel mai mult.

În toiul nopții, se trezi cu senzația unui vis intens care-i spulberase somnul. Se ridică și se duse la Kate. Era sigură că fetița îi apăruse în vis, fie și numai în plan secund; nu fusese în centrul lui, ci mai degrabă observase totul, aproape ca un judecător. Sara se așeză pe marginea patului fetiței și urmări cum e pătrunsă de somn. Copila dormea adânc, cu buzele ușor întredeschise, cu pieptul urcându-i și coborându-i de la răsuflările lungi, regulate, care umpleau aerul cu mirosul ei de neconfundat. Pe când era în Patrie, înainte ca Sara s-o regăsească, mirosul lui Kate fusese cel care îi dăduse puterea de a merge mai departe. Păstrase o suviță de-a copilei într-un plic, ascunsă bine sub saltea, iar în fiecare noapte o scotea de acolo și o ducea la obraz. Gestul acesta era, Sara știa prea bine, un fel de rugăciune – nu ca fetița să fie încă în viață, pentru că era pe deplin convinsă că fiica ei murise, ci pentru că, oriunde s-ar fi aflat, indiferent unde ajunsese spiritul ei, să se simtă acasă.

— E totul în regulă?

Hollis venise în spatele ei. Kate se foi, întorcându-se pe cealaltă parte, după care se liniști la loc.

— Vino înapoi în pat, îi șopti el.

— Nu pot dormi mult. Sunt în schimbul de noapte.

Hollis nu răspunse.

— Bine, spuse ea.

În zori, Sara se trezi de-a binelea. Hollis îi spuse să mai rămână în pat, dar ea se dădu jos oricum; nu avea să se întoarcă la spital decât după cină, așa că voia s-o ducă pe Kate la școală. Era pe jumătate amețită de oboseală, cu toate că asta nu părea să-i afecteze judecata, ci, dimpotrivă, îi limpezea mintea. În dreptul ușii școlii, își îmbrățișă strâns fiica. Nu părea că trecuse atât de mult timp de când Sara era nevoită să îngenuncheze ca să facă asta; acum însă, Kate ajungea la pieptul Sarei.

— Mamă?

Îmbrățișarea ținuse prea mult.

— Scuze, spuse Sara și îi dădu drumul. Ceilalți copii treceau în grabă pe lângă ele. Își dădu seama ce anume simțea. Era fericire; o povară îi fusese luată de pe suflet.

— Du-te, puștoaico! Ne vedem mai târziu.

Oficiul de Înregistrări deschidea la nouă. Sara așteptă pe treptele din față, la umbra unui stejar viu. Era o dimineață frumoasă de vară; oamenii treceau cu pași repezi pe lângă ea. Cât de repede se schimba

viața, se gândi ea.

Când funcționara descuie ușa, Sara se ridică și o urmă pe femeie înăuntrul. Era mai în vârstă, cu o față plăcută, marcată de trecerea timpului și cu un șir de dinți falși și strălucitori. Nu se grăbi să ajungă la biroul ei, ridicându-și privirea la Sara și pretinzând că atunci o vedea pentru prima oară.

— Cu ce pot să vă ajut?

— Am nevoie să transfer un certificat de drept de naștere.

Funcționara își linse degetele și scoase un formular dintr-un dulap plin cu dosare, apoi îl puse pe birou, înmuindu-și pana într-o sticlă cu cerneală.

— Al cui?

— Al meu?

Pana femeii se opri deasupra paginii. Își ridică fața, pe care se citea îngrijorarea.

— Pari tânără, scumpo. Ești sigură?

— Vă rog, putem să facem asta pur și simplu?

Sara trimise formularul la Oficiul de Recensământ împreună cu un bilet – *Scuze! L-am găsit până la urmă!* – Și se duse la spital. Ziua trecu repede; Hollis era încă treaz când ea ajunsese acasă. Așteptă până când se băgară amândoi în pat, ca să-i de-a vestea.

— Vreau să mai avem un copil.

El se ridică în coate și se întoarse spre ea.

— Sara, am mai discutat despre asta. Știi că nu putem.

Ea îl sărută, lung și tandru, apoi se dădu înapoi ca să-l privească în ochi.

— De fapt, spuse ea, asta nu e chiar adevărat.

12

Din zece mișcări, Caleb îl puse la colț pe Peter. O fentă cu tura, un cal sacrificat cu cruzime și forțele inamice îl împresurară.

— Cum Dumnezeu ai făcut asta?

Peter nu se supăra, doar că i-ar fi plăcut să mai câștige și el din când în când. Ultima oară când îl bătuse pe băiat, Caleb fusese răcit rău și ațipise în toiul jocului. Chiar și atunci, Peter abia reușise să-și asume victoria.

— Ușor. Crezi că sunt în defensivă, dar de fapt nu e așa.

— Îmi întinzi o capcană.

Băiatul ridică din umeri.

— Capcana e în mintea ta. Te fac să vezi jocul așa cum vreau eu să-l vezi. Se apucă să aranjeze din nou piesele; o singură victorie nu era suficientă pentru o seară. Ce voia soldatul?

Caleb avea obiceiul să schimbe atât de brusc subiectul, încât lui

Peter îi era greu uneori să țină pasul.

— Voia să-mi ofere un post.

— Ce fel de post?

— Drept să-ți spun, nu prea știu. Ridică din umeri și își îndreptă privirea asupra tablei de joc. Nu era important. Nu-ți bate capul cu asta – nu plec nicăieri.

Pionii erau mutați cu indiferență.

— Eu tot vreau să mă fac soldat, să știi, cum ai fost și tu, îi spuse băiatul.

Din când în când, băiatul aducea subiectul în discuție. Peter nu prea știa ce să spună. Pe de-o parte, avea dorința puternică a părinților de a-l ține pe Caleb departe de orice primejdie. Dar, pe de alta, se simțea și flatat. La urma urmei, băiatul își dorea aceeași viață pe care o alesese și el.

— Ei bine, cred că ai fi un soldat priceput.

— Nu-ți lipsește?

— Uneori. Îmi plăceau oamenii mei, mi-am făcut prieteni buni. Dar prefer să fiu aici, cu tine. Pe lângă asta, s-au dus vremurile alea. Nu prea mai e nevoie de o armată dacă nu mai ai cu cine să te lupți.

— Orice altceva îmi pare plictisitor.

— Plictiseala e subestimată, crede-mă.

Continuă să joace în tăcere.

— Cineva a întrebat de tine, spuse Caleb. Un copil de la școală.

— Și ce a întrebat?

Caleb miji ochii la tabla de joc, se întinse după nebun, se opri și mută regina o căsuță mai în față.

— Cum ești ca tată. Știe multe despre tine.

— Ce copil?

— Julio.

Nu era unul dintre prietenii lui Caleb.

— Și ce i-ai spus?

— I-am spus că toată ziua lucrezi la acoperișuri.

Pentru prima oară, Peter făcu meci egal cu Caleb. Îl duse pe băiat la culcare, apoi își turnă ceva de băut din plosca primită de la Hollis. Cuvintele lui Caleb îl duruseră puțin. Peter nu era chiar tentat de oferta lui Sanchez, însă toată treaba îi lăsase un gust amar. Încercarea de manipulare a femeii era evidentă, însă asta era și scopul – de asta și era o mișcare atât de inteligentă. Îi trezise simțul datoriei și totodată îi dăduse de înțeles că era o femeie cu care nu trebuia să te pui rău. Pun eu mâna pe tine, *domnule Jaxon*.

Încearcă numai, își spuse el. O să fiu aici, amintindu-i băiatului să se spele pe dinți.

Reparau acoperișul unui vechi centru religios din centrul orașului. Stătuse gol vreme de zeci de ani, însă acum era transformat într-o

clădire de apartamente. Echipa lui Peter petrecuse două săptămâni dezmembrând clopotnița putredă și desprinzând plăcile vechi de ardezie. Acoperișul era foarte înclinat; lucrau pe scânduri late de treizeci de centimetri, numite pene, prinse cu guseuri metalice de pereți din doi în doi metri. Două scări, proptite de acoperiș de-o parte și de alta a penelor, serveau drept punte de trecere între ele.

Toată dimineața, lucraseră în bătaia soarelui la bustul gol. Peter era pe cea mai de sus pană, împreună cu alți doi muncitori, Jock Alvado și Sam Foutopolis, căruia i se spunea Foto. Foto lucra în construcții de mulți ani, însă Jock venise acum vreo două luni. Era tânăr, șaptesprezece ani sau cam așa ceva, cu o față îngustă, plină de coșuri, cu păr lung și slinos, pe care și-l ținea strâns într-o coadă. Nimeni nu-l plăcea; făcea mișcări prea bruște și vorbea prea mult. Era o regulă nescrisă a celor care lucrau la înălțimi să nu provoace pericolul. Era o formă de respect. Uitându-se în jos, Jock obișnuia să facă remarci prostești ca: „Vai, ar fi cam dureros“ sau „Asta clar ar da o persoană *peste cap*.“

La prânz, făcură pauză de masă. Era prea mare bătaia de cap să coboare, așa că mâncară acolo. Jock vorbea despre o fată pe care o văzuse la piață, însă Peter nu prea-l asculta. Sunetele orașului se ridicau într-o ceață aurie; din când în când, trecea în zbor câte o pasăre.

— Să ne întoarcem la treabă, spuse Foto.

Se folosiră de răngi și de ciocane ca să scoată țiglele vechi. Peter și Foto se mutară la a treia pană; Jock lucra dedesubt, la dreapta lor. Încă vorbea despre femeia aia – părul ei, felul cum mergea, privirea pe care au schimbat-o.

— Mai taci odată! izbucni Foto. Era un bărbat masiv, musculos, cu o barbă neagră presărată cu cenușiu.

— Cred că-i place doar să se audă vorbind.

— O să-l împing de pe acoperiș, mă jur.

Foto ridică privirea, mijind ochii în soare.

— Se pare c-am ratat câteva.

Mai rămăseseră niște țigle în vârf. Peter își puse ranga și ciocanul la cureaua cu scule.

— Mă duc eu.

— Lasă, să se ocupe iubărețul. Strigă apoi în jos: Jock, urcă-te 'ncoala!

— Nu-s eu de vină că alea sunt încă acolo. E sectorul lui Jaxon.

— Acum e-al tău!

— Bine, oftă băiatul. Cum spui tu.

Jock își dădu jos hamul, se urcă pe scară până la pana cea mai de sus și își înfipse ranga sub una dintre țigle. Pe când ridica ciocanul să lovească, Peter își dădu seama că era chiar deasupra lor.

— Stai așa...

Țigla sări. Căzu cu un vâjâit, ratând la mustață capul lui Foto.

— Idiotule!

— Scuze, n-am văzut că erai acolo.

— Dar unde *credeai* că suntem? izbucni Foto. Ai făcut dinadins. Și pune-ți hamul, pentru numele lui Dumnezeu!

— A fost un accident, se apără Jock. Calmează-te. O să trebuiască să vă mutați.

Se dădură într-o parte. Jock termină și începuse să coboare, când Peter auzi un pârâit. Jock scoase un țipăt. Un al doilea pârâit, urmat de un zgomot puternic, și scara căzu de pe acoperiș, cu Jock încă pe ea. Sări în ultima secundă, alunecând pe burtă în josul acoperișului. După primul țipăt, nu mai scosese niciun sunet. Căuta înnebunit cu mâinile după ceva de care să se prindă, degetele de la picioare agățându-se de țigle ca să-și încetinească căderea. Peter nu știa să fi căzut cineva până acum. Brusc, acest lucru părea nu doar posibil, ci inevitabil; Jock era cel ales.

Trupul i se opri la trei metri de margine. Dăduse cu mâna peste ceva: o sârmă ruginită.

— Ajutor!

Peter își scoase hamul și se repezi până la cea mai de jos pană. Se prinse de un guseu și se aplecă în afară:

— Ia-mă de mână!

Băiatul înghețase de spaimă. Mâna dreaptă îi era încheștată pe sârmă, iar cu cea stângă se ținea de marginea unei țigle. Fiecare centimetru din trup îi era lipit de suprafață.

— O să cad dacă mă mișc.

— N-o să cazi.

Mult dedesubtul lor, oamenii de pe stradă se opriseră să caște gura.

— Foto, aruncă-mi funia de siguranță, spuse Peter.

— N-ajung. O să trebuiască să schimb ancora.

Sârma începuse să se îndoaie sub greutatea lui Jock.

— O, Doamne, alunec!

— Nu te mai mișca atât! Foto, grăbește-te cu funia aia!

O aruncă de-ndată. Peter nu mai avu timp să-și pună hamul; băiatul era pe cale să cadă. În timp ce Foto ținea funia încordată prin scripete, Peter și-o înfășură pe antebraț și se întinse spre Jock. Sârma se rupse; Jock începu să alunece.

— Te-am prins! strigă Peter. Ține-te!

Peter îl apucase de încheietură. Picioarele lui Jock se aflau la doar câțiva centimetri de margine.

— Încearcă să te prinzi de ceva! îi spuse Peter.

— Nu e nimic!

Peter nu știa cât de mult putea să-l mai țină.

- Foto, poți să ne tragi în sus?
- Sunteți prea grei!
- Leag-o și vino aici cu niște guseuri!

În stradă, se adunaseră câțiva oameni. Mulți dintre ei arătau în sus. Distanța până jos se mărise, devenind un spațiu infinit care avea să-i înghită cu totul. Trecură câteva secunde; Foto începu apoi să înainteze pe pana de deasupra lor.

- Ce vrei să fac?

Peter spuse:

— Jock, e o fantă mică la margine, chiar sub tine. Încearcă s-o găsești cu picioarele.

- Nu e aici!

— Ba da, este – mă uit la ea.

O clipă mai târziu, Jock spuse:

- În regulă, am găsit-o.

— Trage adânc aer în piept, bine? O să-ți dau drumul o secundă.

Jock se prinse și mai strâns de încheietura lui Peter.

- Glumești?

— Nu te pot ridica dacă nu fac asta. Rămâi pe loc. Îți promit, fantă aia o să te țină, dacă nu te miști.

Băiatul nu avea de ales. Ușor, îi dădu drumul la mână.

- Foto, aruncă-mi un guseu.

Peter îl prinse cu mâna liberă, îl înfipse sub o țiglă, scoase un cui din centura cu scule și o apăsă în deschizătură până când se fixă. Trei lovături de ciocan și cuiul rămase înțepenit acolo. Făcu la fel și cu un al doilea cui, după care se lăsă în jos câțiva metri.

- Aruncă-mi încă unul!

— Te rog, se tângui Jock, grăbește-te!

— Respiră adânc. Termin într-un minut.

Peter mai fixă încă trei guseuri.

— Bun, acum întinde-te cu grijă spre stânga. Ai înțeles?

Jock se prinse cu mâna de guseu.

- Da. Iisuse!

— Acum ridică-te până la următorul. Nu te grăbi.

Jock urcă din guseu în guseu. Peter îl urmă. Jock se așeză pe pană, bând apă dintr-o ploscă, cu înghițituri mari. Peter se lăsă pe vine în dreptul lui.

- Ești bine?

Jock dădu ușor din cap. Era palid la față, iar mâinile îi tremurau.

— Ia-ți un minut liber, îi spuse Peter.

— La naiba, ia-ți toată ziua! făcu Foto. Ia-ți tot restul vieții!

Jock rămăsese cu privirea pierdută, deși Peter bănuia că nu se uită la ceva anume.

- Încearcă să te relaxezi, îi spuse Peter.

Jock își coborî privirea la hamul lui Peter.

— Nu erai prins?

— N-am avut timp.

— Deci doar ai... ținut frânghia?

— A mers, nu-i așa?

Jock își întoarse privirea.

— Am crezut că sunt ca și mort.

— Știi ce mă enervează? spuse Foto. Rahatul ăla cu ochi nici nu ți-a mulțumit.

Terminaseră mai devreme; cei doi stăteau acum pe treptele din față, dându-și o ploscă din mână în mână. Jock demisionase; își predase centura cu scule și își luase tălpășița.

— Isteață mișcare, cu guseurile, continuă Foto. Nu m-aș fi gândit la asta.

— Te-ai fi gândit. Doar că am ajuns acolo înaintea ta.

— Puștiul ăla e al naibii de norocos, e tot ce pot spune. Și uită-te la tine, nicio zgârietură!

Era adevărat: se simțise invincibil, mintea îi fusese pe deplin concentrată, gândurile, limpezi ca gheața. De fapt, nu exista nicio fantă la marginea acoperișului; suprafața era perfect netedă. *Te fac să vezi jocul așa cum vreau eu să-l vezi.*

Foto puse capacul la ploscă și se ridică în picioare.

— Bănuiesc că ne vedem mâine.

— Sincer, cred că am terminat-o, răspunse Peter.

Foto îl privi lung, apoi scoase un chicot înăbușit.

— Dacă ar fi fost vorba de altcineva, aș fi zis că-i e frică să nu moară. Dar ție probabil că ți-ar plăcea dacă ar cădea câte unul în fiecare zi, ca să-l prinzi. Ce-o să faci?

— Mi s-a oferit un post. Am crezut că nu mă interesează, dar cred că m-am răzgândit.

Bărbatul dădu ușor din cap.

— Orice ar fi, trebuie să fie mult mai palpitant decât ăsta. E adevărat ce se spune despre tine.

Își strânsesă mâinile:

— Noroc bun, Jaxon!

Peter îl urmări cu privirea cum se îndepărtează, apoi se duse la Capitoliu. Când intră în biroul lui Sanchez, aceasta își ridică ochii din hârtii și spuse:

— Domnule Jaxon! Te-ai mișcat repede! Mi-era că trebuie să duc mai multă muncă de lămurire!

— Am două condiții. Trei, de fapt.

— Prima este fiul tău, desigur. Ți-am dat cuvântul meu. Ce altceva?

— Vreau să am contact direct cu tine. Fără intermediari.

— Cum rămâne cu Chase? E șeful personalului.

— Direct cu tine.

Ea păru că se gândește o clipă.

— Bine, dacă asta vrei. Și care e a treia?

— Nu mă pune să port cravată.

Soarele doar ce apusese când Michael bătu la ușa cabanei lui Greer. Nu răzbătea nicio lumină dinăuntru, niciun sunet. *Ei bine, am bătut un drum prea lung ca să aștept afară, îşi spuse el. Sunt sigur că Lucius n-o să se supere.*

Îşi lăsă geanta pe podea şi aprinse lampa. Privi în jur. Văzu desenele lui Greer: câte să fi fost? Cincizeci? O sută? Se apropie. Da, memoria nu-l trădase. Unele erau doar nişte schiţe făcute la repezeală, pe când altele era evident că avuseseră nevoie de ore bune de lucru migălos. Michael alese unul dintre desene, îl dădu jos de pe perete şi îl întinse pe masă: o insulă muntoasă, scăldată în verde, văzută de la prova unei nave, a cărui margine era vizibilă doar în partea de jos. Cerul de deasupra şi din spatele insulei era de un albastru-închis crepuscular; în mijlocul lui, la patruzeci şi cinci de grade faţă de orizont, era o constelaţie formată din cinci stele.

Uşa se dădu de perete. Greer apăru în prag, cu puşca îndreptată spre capul lui Michel.

— Pe toţi zburătorii, las-o jos! făcu Michael.

Greer coborî arma.

— Oricum nu e încărcată.

— Bine de ştiut.

Michael bătu cu degetul pe desen:

— Ți-aduci aminte când ți-am spus că ar trebui să vorbim despre astea?

Greer încuviință din cap.

— Acum ar fi momentul.

Constelația se numea Crucea Sudului – cea mai vizibilă pe cerul nopții de la sud de Ecuator.

Michael îi arătă lui Greer ziarul, pe care bărbatul îl citi fără să aibă vreo reacție, ca și cum conținutul lui nu-l surprindea câtuși de puțin; îi povesti despre *Bergensfjord* și despre cadavrele găsite acolo; îi citi cu voce tare scrisoarea căpitanului, prima oară când făcea asta. Era foarte diferit să rostească acele cuvinte, ca și cum nu auzea o conversație, ci o reproducea. Atunci își dădu seama ce intenționase omul când scrisese o scrisoare care nu putea nicicând să fie trimisă; oferea un fel de permanență cuvintelor și emoțiilor pe care le conținea. Nu era o scrisoare, ci un epitafor.

Michael salvase informațiile din computerul navigațional de pe *Bergensfjord*. Destinația navei fusese o regiune din Pacificul de Sud, pe la jumătatea distanței dintre nordul Noii Zeelande și Insulele Cook;

Michael folosi atlasul ca să-i arate lui Greer. Când motoarele navei cedaseră, erau la doar o mie cinci sute de mile Nord-Nord-Est depărtare de ținta lor, navigând în curenții ecuatoriali.

— Atunci, cum a ajuns în Galveston? întrebă Greer.

— N-ar fi trebuit. Ar fi trebuit să se scufunde, așa cum spune căpitanul.

— Și totuși, n-a făcut-o.

Michael se încruntă.

— E posibil să fi fost adusă de curenți. Nu prea știu multe despre asta. Dar îți zic ce înseamnă: că nu există nicio barieră și nici nu a existat vreodată.

Lucius se uită încă o dată la ziar. Arătă cu degetul în josul paginii.

— Uite aici, scrie că virusul ar putea fi de sursă aviară...

— Păsări.

— Știu cuvântul, Michael. Dar nu înseamnă că virusul ar putea fi încă acolo?

— Dacă sunt purtătoare, ar putea. Pare că nici cei responsabili cu asta nu i-au dat de capăt.

— „În foarte puține cazuri“, citi Greer cu voce tare, „victimele acestei boli au suferit transformări întâlnite la tulpina nord-americană, inclusiv o agresivitate sporită, însă nu se știe dacă acești indivizi au supraviețuit mai mult de 36 de ore sau nu.“

— Asta mi-a atras și mie atenția.

— Vorbesc despre virali?

— Dacă e așa, înseamnă că sunt infectați de o tulpină diferită.

— Adică e posibil să fie încă în viață. Nu au fost afectați de moartea Celor Doisprezece.

Michael nu răspunse.

— Doamne, Dumnezeuule!

— Știi ce e amuzant? spuse Michael. Poate amuzant nu e cuvântul potrivit. Dar lumea ne-a pus în carantină și ne-a lăsat să murim. Iar în cele din urmă, e singurul motiv pentru care suntem încă aici.

Greer se ridică de la masă și luă o sticlă de whisky de pe raft. Turnă în două pahare, îi dădu unul lui Michael și luă o înghițitură din al lui. Michael îi urmă exemplul.

— Gândește-te, Lucius. Nava aia a parcurs o jumătate din glob și nu a dat peste nimic, nu a eșuat nicăieri, nu a fost scufundată de nicio furtună. Cumva, a reușit să ajungă în stare perfectă până în golful Galveston, chiar sub nasul nostru. Care să fie șansele?

— Nu prea mari, aş spune.

— Așa că explică-mi ce căuta aici. Tu ești cel care a făcut desenele alea.

Greer își mai turnă în pahar, dar nu bău. Rămase tăcut pentru o clipă, apoi spuse:

- Asta am văzut.
- Cum adică „ai văzut“?
- E greu de pus în cuvinte.

— Nimic din toate astea nu e ușor de spus în cuvinte, Lucius.

Greer se uită lung la pahar, tot răsucindu-l într-o parte și-n alta pe masă.

— Eram în deșert. Nu mă întreba ce căutam acolo – e o poveste lungă. Nu mâncasem și nu băusem nimic de zile bune. Mi se întâmplase ceva peste noapte. Nu sunt sigur cum s-o numesc. Aș zice că a fost un vis, cu toate că s-a simțit mult mai intens, mai real.

— Te referi la imaginea asta? La insulă, la constelație?

Lucius încuviință din cap.

— Eram pe o navă. O simțeam mișcându-se sub mine. Auzeam valurile, simțeam aerul sărat.

— Erai pe *Bergensfjord*?

Scutură din cap.

— Nu știu decât că era mare.

— Erai singur?

— Posibil să mai fi fost și alți oameni, dar eu nu-i puteam vedea. Nu mă puteam întoarce. Greer îl fixă cu privirea. Michael, te gândești la ce mă gândesc și eu?

— Depinde.

— Că nava aceea ne-a fost destinată. Că trebuie să mergem pe insulă.

— Cum îți explici altfel?

— N-am cum. Se încruntă sceptic: Asta nu-ți stă în fire. Să te încrezi într-un desen făcut de un bătrân nebun.

Preț de o clipă, niciunul dintre cei doi nu mai spuse nimic. Michael sorbi din whisky-ul lui.

— Nava, continuă Greer. O să plutească?

— Nu știu câte stricăciuni sunt sub linia de plutire. Punțile inferioare sunt inundate, dar sala motoarelor nu.

— Ai putea s-o repari?

— Posibil, dar ar fi nevoie de o armată de oameni. Și de mulți bani, ceea ce nu avem.

Greer bătu cu degetele în masă.

— Asta se poate rezolva. Să presupunem că am avea mâna de lucru, cât timp ne-ar lua?

— Ani, poate chiar zeci de ani. Ar trebui să scoatem toată apa, să construim un doc uscat, s-o lansăm la apă și să vedem dacă plutește. Iar asta e doar începutul. Afurisenia are o sută optzeci de metri lungime.

— Dar se poate face.

— În teorie.

Michael cercetă chipul prietenului său. Încă nu vorbiseră despre piesa lipsă, singura întrebare de unde pornea totul.

— Deci cât timp crezi că avem? Întrebă Michael.

— Până când?

— Până când se întorc viralii.

Greer nu răspunse imediat.

— Nu sunt sigur.

— Dar, de venit, *vin*.

Greer ridică privirea. Michael citi ușurarea din ochii bărbatului; îndurase singurătatea atâta amar de vreme.

— Spune-mi, cum ți-ai dat seama?

— E singurul lucru care are sens. Întrebarea este cum ți-ai dat tu seama?

Greer dădu pe gât paharul de whisky, își turnă altul și îl bău și pe acela. Michael aștepta.

— O să-ți spun ceva, Michael, dar să nu mai spui la nimeni. Nici Sarei, nici lui Hollis, nici lui Peter. *Mai ales* lui Peter.

— De ce mai ales?

— Nu eu fac regulile, îmi pare rău. Dar trebuie să-mi dai cuvântul tău.

— Ți-l dau.

Greer trase în piept o gură prelungă de aer, pe care-l eliberă apoi ușor.

— Știu sigur că viralii se întorc, Michael, pentru că așa mi-a spus Amy.

Începuse să plouă în timp ce Alicia se apropia de oraș. Văzut de sus, în lumina palidă a dimineții, râul era întocmai cum și-l închipuisese: lat, întunecos, curgând neîntrerupt. Dincolo de el se ridicau acoperișurile înalte și ascuțite ale orașului, ca un desiș. De-a lungul malurilor se înșirau debarcadere în ruină; valurile se spărgeau de epavele eșuate la țarm. Părți din capetele de sud ale insulei păreau scufundate, apa spărgându-se de zidurile clădirilor.

Porni spre nord, croindu-și cu greu drum printre dărâmături și căutând o cale de a ajunge dincolo. Ploaia se oprise, reîncepuse, se oprise din nou. Era după-amiază târziu când ajunse în dreptul podului: doi piloni imenși, ca niște gemeni uriași, țineau platforma ridicată cu ajutorul cablurilor pe care le purtau pe umeri. Gândul de a-l traversa o umplu pe Alicia de o neliniște profundă, pe care nu o îndrăzni s-o arate, însă Soldat o simți oricum. În mersul lui se citi doar o mică urmă de șovăire: Iar asta?

Da, își spuse în sinea ei. Iar.

O luă spre uscat și localizează rampa. Baricade, amplasamente de arme, vehicule militare afectate de un secol de intemperii, unele răsturnate sau zăcând pe o parte: aici se dusese o bătălie. Nivelul superior era ticsit cu carcase de automobile, împrăscate cu alb de la găinaț. Alicia descălecă și îl conduse pe Soldat printre resturi. Temerea ei creștea cu fiecare pas. Era ceva involuntar, ca o alergie, ca un strănut pe care nu-l puteai ține în frâu. Își menținu privirea înainte, punând un picior înaintea celuiilalt.

După ce parcurseră cam jumătate din distanță, ajunseră în dreptul unei străzi surpate. Mașinile zăceau contorsionate grămadă, la nivelul inferior. O bordură îngustă de-a lungul parapetului, lată cam de un metru, cel mult, părea singura cale de acces viabilă.

— Nu-i mare lucru, îi spuse Alicia lui Soldat. O nimica toată.

Înălțimea era irelevantă; de apă se temea ea. Dincolo de margine se căsca o gură acaparatoare a morții. Pas cu pas, înghețată de frică, îl conduse pe Soldat până pe partea cealaltă. Cât de ciudat, se gândi ea, să nu-ți fie frică de nimic altceva decât de asta.

Soarele era în spatele lor când ajunseră la capăt. O a doua rampă îi conduse până la nivelul străzii, într-o zonă cu depozite și fabrici. Încălecă înapoi pe Soldat și porni spre sud, de-a lungul arterei principale a insulei. Numărul străzilor scădea. În cele din urmă, fabricile cedară locul blocurilor de apartamente și caselor din piatră roșiatică, întrerupte de parcele neocupate, unele aride, altele năpădite de jungle în miniatură. Pe alocuri, străzile erau inundate, apa murdară de râu bolborosind printre gropile făcute de om. Alicia nu mai fusese

nicicând într-un asemenea loc; numai densitatea insulei o uimea din cale-afară. Auzea până și cele mai mici sunete și simțea până și cele mai neînsemnate mișcări: uguiul porumbeilor, furișatul șobolanilor, apa picurând în josul pereților interiori ai clădirilor. Mirosul acru al mușgaiului. Miasma putreziciunii. Putoarea orașului însuși, acel templu al morții.

Veni și noaptea. Liliiecii zburătăceau pe cer. Era acum pe Lenox Avenue, la intersecție cu 110, când un zid de vegetație îi apărură în drum. În inima orașului abandonat, prinsese rădăcini un desiș, care căpătase dimensiuni impresionante. La marginea lui, Soldat se opri, îndreptându-i atenția asupra copacilor; viralii aveau să vină de sus. Nu pe ea o voiau, desigur; Alicia era de-a lor. Însă trebuia să se gândească și la Soldat. Așteptă câteva minute, iar când consideră de cuviință că aveau să treacă în siguranță, îi dădu pînteni calului.

— Să mergem.

Și, uite așa, orașul dispărură. Putea foarte bine să se afle în cea mai adâncă dintre pădurile din vechime. Noaptea se așternuse pe deplin, luminată doar de o așchie de lună. Intrară pe o pășune întinsă, cu iarbă suficient de înaltă cât să-i atingă coapsele; apoi, copacii puseră din nou stăpânire pe zonă.

Ajunseră în dreptul unor trepte de piatră, la numărul 59. Aici, toate clădirile aveau un nume. Helmsley Park Lane. Essex House. The Ritz-Carlton. The Plaza. Se îndreptă cu pas iute spre Madison Avenue, apoi o luă din nou spre sud. Clădirile creșteau din ce în ce mai mult în înălțime, tronând deasupra drumului; numărul străzilor continua să descrească. 56. 51. 48. 43. 42.

Descălecă. Clădirea era ca o fortăreață, mai mică decât mărețele turnuri care o înconjurau, dar cu un aspect impunător. Un castel, demn de un rege. Ferestrele înalte, cu boltă, priveau sumbru spre stradă; de-a lungul acoperișului, în mijlocul fațadei, o siluetă din piatră își întindea brațele în semn de bun venit. Dedesubtul ei, gravate pe frontispiciul clădirii, peste care se revărsa lumina lunii, scria GARA CENTRALĂ.

Sunt aici, Alicia. Ce mă bucur c-ai venit, Lish!

Acum își simțea frații și surorile cât se poate de deslușit. Erau peste tot dedesubtul ei, o mulțime uriașă, dormitând ghemuiți în măruntaiele orașului. Oare și ei îi simțiseră prezența? Alicia își dădu seama că toate zilele trăite încă de la naștere nu te îndreptau decât spre un singur ceas. Gândurile tale erau un labirint al alegerilor, multitudinea de posibilități care-ți puteau schimba viața erau, de fapt, o serie de pași pe care-i făceai de-a lungul unui drum, iar când ajungeai la destinație și priveai în urmă, doar o singură cale – cea aleasă pentru tine – era vizibilă.

Legă o frânghie de șaua lui Soldat. Cu două nopți în urmă, când

făcuseră tabără la periferia orașului Newark, confecționase o torță dintr-o creangă de pin. Acum, ghemuită pe caldarâm, adună o grămăjoară de iască, o aprinse cu cremenele și înmuie vârful torței în flacăra, până când aceasta începu să ardă. Se ridică apoi în picioare, ținând-o deasupra capului. Torța, care avea să ardă ore bune, dădea o lumină de un portocaliu fumuriu. Își prinse bandulierele strâns peste piept, apoi își duse mâna dreaptă la șoldul stâng ca să-și scoată sabia din teacă. Cu margini lucioase, cu vârș ascuțit și cu mânerul tocit din pricina lungilor ore de antrenament, obiectul nu avea nicio încărcătură simbolică pentru ea; era pur și simplu o unealtă. O flutură ușor înainte și înapoi, simțind cum forța armei se împletește cu a ei. Soldat o urmărea cu privirea. Când simți că venise momentul potrivit, Alicia își vârș sabia înapoi în teacă și deschise ușa gării.

— E timpul.

Îl conduse înăuntru. Cioburi de sticlă spartă îi scrâșneau sub tălpi; auzi chițăitul șobolanilor. Zece pași făcuse de la ușă și se trezi în fața unei alegeri: drept înainte, de-a lungul unui coridor în pantă care ducea la nivelul inferior al gării, sau la stânga, printr-o arcadă.

O luă la stânga.

Spațiul din jurul ei se mări. Se afla acum în sala principală a gării, însă locul nu aducea deloc cu o gară – ci mai degrabă cu o biserică. Acolo se adunau mulțimi de oameni ca să intre în comuniune unii cu ceilalți în prezența unui spirit mai înalt. Prin ferestrele înalte, razele lunii se răsfrângeau pe podea, împrăștiindu-se ca un lichid galben-alburiu. Tăcerea era adâncă; putea auzi sângele cum i se urcă la urechi. Ridică priviră și văzu pictura pe care ea o luase drept cer. Stelele se răsfirau de-a lungul tavanului, iar printre ele se găseau siluete – un taur, un berbec, un bărbat turnând apă dintr-un urcior.

— Bună, Alicia!

Tresări. Era vocea lui. O voce puternică, omenească.

— Sunt chiar aici.

Sunetul venea din celălalt colț al încăperii. Alicia porni într-acolo, cu Soldat în dreptul ei. În față, văzu o clădire ce părea o casuță. În vârful ei, asemenea unei coroane, se afla un ceas uriaș cu patru fețe. Pe măsură ce se apropia, ceasul fu cel dintâi care să capteze strălucirea emanată de torță, nu atât reflectând lumina ei, ci absorbind-o, făcându-i fețele să radieze o scânteiere portocalie.

— Aici sus, Lish.

O serie de trepte late urcau până la un balcon. Dădu drumul funiei și își puse mâna pe greabănul lui Soldat. Coama îi era umedă de sudoare. Își lipi palma de el, într-un gest menit să-l liniștească: Așteaptă aici.

— Nu te teme, prietena ta e în siguranță. E un tovarăș uimitor, Lish. Mai mult decât mi-am închipuit vreodată. Un adevărat soldat din

cap până-n picioare, la fel ca tine. La fel ca Lish a mea.

Urcă scările, fără să facă vreun efort să se ascundă – nu avea niciun rost. Ce fel de creatură o aștepta? Vocea era de om, oarecum slăbită, însă nu la fel avea să fie și trupul. Ci mai degrabă un uriaș, un monstru de dimensiuni gargantuești, un titan al rasei lui.

Ajunse sus. La dreapta ei, un bar cu scaune, drept în față, o zonă de mese, unele întoarse, altele încă având pe ele farfurii și tacâmuri.

La una dintre mese stătea un bărbat.

Era un truc? Îi făcuse ceva minții ei? Stătea liniștit, cu mâinile în poală, îmbrăcat într-un costum negru și o cămașă albă, cu gulerul desfăcut. Părul de culoarea nisipului, aproape roșu, dat mult într-o parte; fâlcile puțin lăsate; privire de o intensitate nedefinită. Deodată, nimic nu mai părea adevărat. Totul era o glumă de proporții uriașe. Era ca orice alt bărbat, unul dintr-o mie, o persoană ca oricare alta.

— Te surprinde înfățișarea mea? întrebă el. Poate ar fi trebuit să te previn.

Glasul lui o trezi la realitate. Dădu drumul torței și își scoase sabia, repezindu-se înspre el; o depărtă de trup, își îndoi șoldul, transferându-și energia spre grupele mari de mușchi – umeri, pelvis, picioare – și o ridică înapoi, oprind-o la doar câțiva centimetri de gâtul lui.

— Cine naiba ești tu?

Nu schiță niciun gest. Până și fața îi era relaxată.

— Cine crezi că sunt?

— Nu ești om. N-are cum.

— Pot să te întreb același lucru. Ce înseamnă să fii uman.

Își presă capul de tăișul sabiei:

— Dacă tot ai de gând să folosești asta, îți sugerez să-i dai bătaie.

— Asta vrei?

El își îndreptă fața spre tavan. În colțurile gurii, incisivii ca niște pumnale ieșiră la iveală. Erau dinți de prădător și totuși chipul dinaintea ei era blând.

— Știi, aștept aici de multă vreme. Într-o sută de ani, ajungi să te gândești la aproape tot. La toate lucrurile pe care le-ai făcut, la oamenii pe care i-ai cunoscut, la greșelile pe care le-ai comis. La cărțile citite, la cântecele auzite, la cum se simțea soarele, ploaia. Totul e încă acolo, înăuntrul tău. Dar nu e suficient, nu-i așa? Aici e problema. Trecutul nu e niciodată suficient.

Sabia încă îi atârna deasupra gâtului. Cât de simplu făcea să fie totul, cât de ușor. O privea cu o expresie de calm desăvârșit. O singură lovitură rapidă și ar fi fost liberă.

— Vezi tu, noi doi suntem la fel. Vocea îi era calmă, ca de dascăl. Atâtea regrete. Atâtea lucruri pierdute.

De ce n-a făcut-o? De ce nu l-a lovit? O imobilitate stranie pusese

stăpânire pe ea – nu o paralizie fizică, ci mai degrabă un fel de diminuare a voinței.

— Nu mă îndoiesc că ești mai mult decât capabilă. Arată cu degetul un punct pe gât. Chiar aici, cred. Ar trebui să meargă.

Ceva era în neregulă. Ceva era foarte în neregulă. Nu trebuia decât să dea sabia pe spate și s-o coboare înapoi, și totuși, nu reușea s-o facă.

— Nu poți, așa-i? Se încruntă; în ton aproape că i se citea regretul. La urma urmei, patricidul e contrar naturii umane.

— L-am ucis pe Martínez. A murit sub ochii mei.

— Da, dar nu-i aparțineai lui, Lish. Ci mie. Viralul care te-a mușcat era de-ai mei. Amy e doar o parte din tine; eu sunt cealaltă. N-ai putea folosi sabia asta împotriva mea mai mult decât ai putea împotriva ei. Sunt surprins că nu ți-ai dat încă seama de asta.

Simțea adevărul din spusele lui. Sabia, sabia; nu putea s-o miște din loc.

— Dar nu cred c-ai venit să mă omori. Țasta nu e nici pe departe motivul pentru care ești aici. Ai întrebări. Sunt lucruri pe care vrei să le afli.

— Nu vreau nimic de la tine, răspunse ea printre dinții încleștați.

— Nu? Atunci dă-mi voie să te întreb eu ceva. Spune-mi, Alicia, ce-ți plăcea la a fi om?

Se simțea confuză; nimic din toate astea nu aveau vreo noimă.

— E chiar o întrebare simplă. Majoritatea lucrurilor sunt, la final.

— Aveam prieteni, răspunse ea și-și auzi tremurul din voce. Oameni care țineau la mine?

— Așa să fie? De-asta i-ai părăsit?

— Nu știi despre ce vorbești.

— Ba cred că știu. Minte ta este o carte deschisă pentru mine. Peter, Michael, Sara, Hollis, Greer. Și Amy. Marea și puternica Amy. Știu totul despre ei. Chiar și despre băiat, Baschețel, care a murit în brațele tale. Ai promis că o să ai grijă de el. Dar s-a dovedit că n-ai putut să-l salvezi.

Ființa i se dizolva; simțea sabia grea ca o nicovală în mâinile ei, incomparabil mai densă.

— Ce ți-ar spune prietenii tăi acum? Dă-mi voie să răspund eu în locul lor. Ar crede că ești un monstru. Te-ar alunga din rândul lor, asta, dacă nu te-ar ucide mai întâi.

— Taci din gură, fir-ai să fii!

— Nu ești de-a lor. N-ai fost niciodată. Nu mai ești din ziua când Colonelul te-a dus dincolo de zidurile orașului și te-a lăsat acolo. Ai stat acolo, la umbra copacilor, și ai plâns toată noaptea. Adevărat?

Cum era posibil să știe toate astea?

— Te-a alinat, Alicia? Ți-a spus că-i pare rău? Erai doar o fetiță, iar

el te-a lăsat de una singură. Dintotdeauna ai fost... singură.

Iată că se năruia și ultima fărâmă de hotărâre; abia mai putea ține sabia ridicată.

— Știu asta pentru că te cunosc, Alicia Donadio. Îți știu cele mai ascunse secrete. Nu pricepi? Ăsta e motivul pentru care ai venit la mine. Sunt singurul care te cunoaște.

— Te rog, îl imploră ea. Nu mai vorbi.

— Spune-mi, ce nume i-ai dat?

Asta a fost; nu-i mai rămăsese nimic. Indiferent de cine fusese sau de cine își dorise să fie, simțea cum acea persoană o părăsește.

— Spune-mi, Lish. Spune-mi ce nume i-ai pus fiicei tale.

— Rose. Rosti cuvântul cu un gâlgâit. Am numit-o Rose.

Începuse să suspine. Undeva, în depărtare, sabia căzu cu zgomot la podea. Bărbatul se ridicase și își petrecuse brațele pe după ea, cuprinzând-o într-o îmbrățișare strânsă. Ea nu se opuse, nemaiaivând putere. Se puse pe plâns și tot plânse. Fetița ei. Draga ei Rose.

— De-asta ai venit aici, nu-i așa? Vocea lui era blândă, o șoptă la urechea ei. Asta e menirea locului ăstuia. Ai venit să rostești numele fiicei tale.

Ea încuviință la pieptul lui, apoi se auzi spunând:

— Da.

— Of, Alicia mea. Lish a mea. Știi măcar unde te afli? Toate căutările tale au luat sfârșit. Ce e căminul dacă nu locul unde se știe cine ești cu adevărat? Repetă după mine: „Sunt acasă “.

O scânteie de rezistență; apoi o lăsă să se stingă.

— Sunt acasă.

Cât de ușor devenise brusc totul.

— Și nu mai plec niciodată de aici.

Trecu o clipă; el se depărtă. Printre lacrimi, îi privi chipul blând, atât de înțelegător. Trase un scaun de la masă.

— Acum vino și așază-te lângă mine, îi spuse el. Avem tot timpul din lume. Așază-te și povestește-mi totul.

II. IUBITA

28 – 3 B.V. (1989–2014)

*O zi de vară a căzut, din zori
Și până-n seară și din amurg până la răsărit
O dată cu amurgul, din zenit se prăbuși
Asemeni unei stele căzătoare.
MILTON, Paradisul pierdut³*

În spatele oricărei uri mari este o poveste de dragoste.

Căci sunt un om care a cunoscut dragostea și a gustat din ea. Spun „om“ pentru că așa mă identific. Uitați-vă la mine! Ce vedeți? Nu arăt a om? Nu simt și eu ca tine, nu sufăr ca tine, nu iubesc ca tine, nu jelesc ca tine? Care este esența unui om dacă nu toate acestea? În timpul vieții, am fost cercetător, mi se spunea Fanning. Fanning, Timothy J., șef al distinsei catedre de Științe biochimice la Universitatea din Columbia. Eram cunoscut și respectat, o personalitate a vremurilor acelora. Mi se cerea părerea în multe domenii; peste tot mergeam cu capul sus. Eram un om cu relații. Strângeam mâini, sărutam obraji, îmi făceam prieteni, aveam amante. Calea mi-era presărată cu faimă și succes; luam masa cu crema societății moderne. Apartamente la oraș, case la țară, mașini elegante, vinuri bune: le aveam pe toate. Cinam în restaurante selecte, dormeam în hoteluri de lux; pașaportul îmi era plin de vize. De trei ori am curtat și tot de atâtea ori mi-am pus pirostriile, dar, deși s-a ales praful de aceste uniuni, niciuna dintre ele, în definitiv, nu a fost o chestiune de regret. Am lucrat și m-am odihnit, am dansat și am plâns, am sperat și am depănat amintiri – ba chiar, din când în când, m-am și rugat. Pe scurt, mi-am trăit traiul.

Apoi, în jungla din Bolivia, am murit.

Mă cunoașteți drept Zero. Acesta este numele pe care mi l-a hărăzit istoria. Zero Distrugătorul, Marele Devorator al Lumii. Faptul că această istorie nu va fi nicicând scrisă este o chestiune de dezbateri deontologice. Ce se întâmplă cu trecutul atunci când nu mai e nimeni care să-l consemneze? Am murit, după care am fost readus la viață, povestea clasică. M-am trezit din morți și ce-am văzut? Eram într-o încăpăre cu cea mai albastră lumină – un albastru pur, un albastru azuriu, albastrul pe care l-ar avea cerul dacă s-ar contopi cu marea. Brațele mele, picioarele, până și inima îmi erau legate; în acel loc eram un prizonier. Frânturi de imagini îmi străfulgerau prin minte, licăriri de lumină și de culoare care refuzau să capete un înțeles. Trupul îmi vibra. E cuvântul cel mai potrivit. Aveam să află că doar ce mă trezisem din ultima etapă a transformării mele. Încă nu-mi văzusem trupul, aflându-mă în interiorul lui.

Tim, mă auzi?

O voce, care venea de peste tot și de nicăieri. Murisem? Era vocea lui Dumnezeu, care-mi vorbea? Poate că viața pe care o dusesem nu era dintre cele mai virtuozose și ajunsesem, în schimb, în partea cealaltă.

Tim, dacă mă auzi, ridică o mână.

Nu mi se părea o cerință prea mare din partea lui Dumnezeu, din partea oricărui Dumnezeu, de altfel.

Așa. Acum, cealaltă. Excelent! Bravo, Tim!

Știi a cui e vocea asta, mi-am spus. Nu ești mort; este vocea unei ființe umane, așa cum ești și tu. E a unui bărbat care-ți spune pe nume, care-ți zice „bravo“.

Așa. Respiră. Te descurci foarte bine.

Natura situației începea să devină limpede. Fusesem bolnav, într-un fel sau altul. Poate că suferisem vreun atac cerebral; asta ar fi explicat legăturile. Nu puteam încă să-mi amintesc circumstanțele, motivul pentru care ajunseseam în locul ăsta. Vocea era cheia. Dacă puteam să-i identific stăpânul, totul avea să mi se reveleze.

O să desfac curelele acum, bine?

Am simțit presiunea care se ridica; acționate de cine știe ce mecanism necunoscut, legăturile mele au renunțat la strânsoarea lor.

Poți să te ridici, Tim? Poți face asta pentru mine?

Era totuși adevărat că, oricare ar fi fost afecțiunea de care sufeream, ce-i mai rău trecuse. Nu mă simțeam bolnav – dimpotrivă. Senzația de vibrație, care pornea din piept, căpătase proporții orchestrale, un vibrato care-mi străbătea tot trupul, ca și cum toate moleculele anatomiei mele cântau o singură notă. Era o senzație puternică, de o plăcere aproape sexuală. Vintrele, vârfurile degetelor de la picioare, până și rădăcinile firelor de păr – nu mai trăisem nicicând ceva atât de minunat.

O a doua voce, mai gravă decât prima:

Domnule doctor Fanning, sunt colonelul Sykes.

Sykes. Cunoștea pe cineva pe nume Sykes?

Ne auziți? Știți unde vă aflați?

O gaură se deschise înăuntrul meu. Nu o gaură: un hău. Mi-era foame. O foame acută, nebună. Pofta pe care o simțeam nu era a unui om, ci a unui animal. O foame cu colți și dinți care voiau să se înfigă în carne moale, s-o simtă între fălci, sucurile ei să-i împrăște cerul gurii.

Tim, ne-am făcut griji în privința ta. Vorbește cu mine, amice.

Și, uite așa, porțile memoriei se deschiseră larg, revărsând șuvoiul. Pădurea tropicală, cu aerul ei dens și cu desigurile de verdeață ticsite de animale hohotitoare; pielea mereu lipicioasă și roiul omniprezent de insecte care-mi venea în față; soldații, scanând copacii cu puștile lor pe măsură ce înaintam, cu chipurile vopsite în culori de camuflaj; statuile, având siluete omenеști, dar cu o înfățișare monstruoasă, avertizându-ne și totodată ademenindu-ne și mai adânc în inima acelui loc josnic; liliecii.

Veneau noaptea, împresurându-ne tabăra. Erau cu sutele, cu miile, cu zecile de mii, o mulțime de zburătoare. Rupeau barierele cerului. Întunecau orizontul. Porțile iadului se deschiseseră și-și revărsau voma neagră. Păreau nu că zboară, ci că înoată, înaintând în valuri

organizate, întocmai ca un banc de pești aerieni. Se năpusteau asupra noastră, numai aripi, colți și sunete ascuțite de bucurie. Mi-aduc aminte împușcăturile, țipetele. Eram într-un loc inundat de o lumină albastră și de o voce care mă striga pe nume, dar în mintea mea alergam înspre râu. Am zărit o femeie, zvârcolindu-se pe mal. O chema Claudia; era una de-ale noastre. Lilieci o acoperiseră întocmai ca o mantie. Închipuți-vă numai ce grozăvie! Nu se mai vedea nicio parte din ea. Se zbătea ca într-un dans diavolesc și agonizant. Adevărul este că primul meu instinct a fost să nu fac nimic. Nu am o inimă de erou. Și totuși, uneori descoperim lucruri la noi înșine despre care nu știam că le avem. Am făcut doi pași mari și am înșfăcat-o, aruncându-mă cu ea cu tot în apa fetidă a junglei. Am simțit mușcătura fierbinte a dinților de liliac în carnea brațelor și a gâtului meu. Apa fierbea de sânge. Atât de înverșunați erau, încât nici măcar apa nu-i mai făcea să dea înapoi; aveau să se înfrupte cu sângele nostru chiar și în timp ce se înecau. Mi-am petrecut brațul pe după gâtul Claudiei și m-am scufundat și mai mult, cu toate că știam că asta nu avea să ajute cu nimic: femeia era deja moartă.

Îmi aminteam toate acestea și mai mult decât atât. Mi-aminteam chipul unui bărbat. Plutea deasupra mea, încadrat de cerul junglei. Eu nu-l luam în seamă, ardeam de febră. Aerul din jurul meu pulsa de zgomotul făcut de elicele unui elicopter. Bărbatul țipa. Am încercat să mă concentrez asupra gurii lui. Era viu, spunea prietenul meu, Jonas Lear. *Era viu, era viu, era viu...*

Mi-am ridicat capul și am privit în jur. Încăperea era goală, întocmai ca o celulă. Pe peretele din fața mea, un geam lat și negru îmi reflecta imaginea.

Am văzut ce devenisem.

Nu m-am ridicat în picioare. Am sărit de-a dreptul. Am țâșnit în celălalt colț al încăperii și m-am izbit de geam cu zgomot. Dincolo de el, doi bărbați s-au dat înapoi. Jonas și celălalt, Sykes. Aveau ochii cășcați de frică. Am lovit. Am urlat. Mi-am deschis fălcile ca să le arăt dinții, așa încât să-mi cunoască furia. Îmi venea să-i omor. Nu, nu să-i omor. „Omorul“ era un cuvânt prea blând față de ce-mi doream pentru ei. Voiam să-i nimicesc. Voiam să le smulg membru cu membru. Voiam să le sfărâm oasele și să-mi îngrop fața în rămășițele lor umede. Voiam să le despic pieptul, să le scot inima și să devorez bucata însângerată de carne, până când mușchiul zvâcnea pentru ultima oară, în timp ce-i priveam în ochi cum mor. Țipau, urlau. Nu asta era ceea ce vruseră. Geamul se îndoia, tremurând sub loviturile mele.

O străfulgerare albă și fierbinte cuprinse încăperea. Am simțit ca și cum aș fi fost străpuns de sute de săgeți. M-am împleticit înapoi și am căzut, ghemuindu-mă la podea. Deasupra mea, un scrâșnet mecanic,

urmat de zgomotul unor bare, menite să mă țină la distanță.

Tim, îmi pare rău. Nu asta a fost intenția mea. Iartă-mă...

Așa o fi fost. Dar nu conta. Chiar și atunci, pe când zăceam chircit în agonie, eram conștient de faptul că avantajul lor nu avea să dureze; era lipsit de însemnătate. Pereții închisorii nu-mi erau de vreun ajutor, însă, în cele din urmă, aveau să cedeze în fața puterii mele. Eu eram floarea întunecată a omenirii, menită încă de la începuturile timpului să se nască spre a distruge lumea pe care nu o mai iubea niciun Dumnezeu.

Din unu, am devenit Doisprezece. Și acest lucru este demn de consemnat. Din sângele meu a fost luată sămânța străveche și transmisă la alți bărbați, pe care, în cele din urmă, am ajuns să-i cunosc. La început, m-au speriat. Viețile lor omenești fuseseră atât de diferite de a mea. Nu aveau nicio fărâmbă de conștiință, de milă, de moralitate. Erau ca niște animale, inimile lor sălbatice, încărcate de faptele cele mai negre. Știam că există și astfel de oameni, însă răul, pentru a fi cu adevărat înțeles, trebuie simțit, încercat pe propria piele. Trebuie să pătrunzi în el, ca într-o peșteră întunecoasă. Mi-au apărut în minte unul câte unul, și eu, într-a lor. Babcock a fost cel dintâi. Ce vise îngrozitoare avea – deși, sincer să fiu, nu erau mai groaznice decât ale mele. Ceilalți i-au urmat cât de curând, adăugându-se grupului. Morrison și Chávez. Baffes și Turrell. Winston și Sosa, Echols și Lambright, Reinhardt și Martínez, cel mai rău dintre toți. Și Carter, ale cărui amintiri de suferință îi stinseseră și ultimii tăciuni de compasiune din inima sa. De-a lungul timpului, în tovărășia acestor suflete greu încercate, mi s-a dezvoltat sensul unei misiuni. Erau moștenitorii mei, acoliții mei; numai eu, dintre toți, aveam abilitatea de a conduce. Nu urau această lume, așa cum făceam eu; pentru astfel de oameni, lumea nu reprezintă nimic, de vreme ce totul este nimic. Foamea lor nu cunoștea margini; în lipsa unui îndrumător, ar fi adus distrugere totală asupra noastră, a tuturor. Se aflau sub comanda mea, dar cum să-i fac să mă urmeze?

Aveau nevoie de un Dumnezeu.

Nouă și cu unu, le-am poruncit eu, pe cea mai bună voce de Dumnezeu. Nouă sunt ai tăi, dar unul este al meu, așa cum tu ești al meu. Într-al zecelea va fi plantată sămânța, așa încât să devenim Cei Mulți, de milioane de ori mai numeroși.

O persoană cu judecată ar putea să mă întrebe: „De ce ai făcut-o?” Dacă aveam puterea de a-i conduce, cu siguranță că aș fi putut opri toate astea. O parte, din furie, recunosc. Tot ceea ce iubisem vreodată îmi fusese luat de lângă mine, la fel și ceea ce nu iubisem, adică viața mea de om; poți să-i ceri unui leu flămând să ignore prada din stepă? Nu spun acestea ca să servească drept scuză vreunei persoane, căci acțiunile mele sunt impardonabile, nici ca să-mi cer iertare, deși aș

vrea. (Te surprinde acest lucru? Faptul că lui Timothy Fanning, cel numit Zero, îi pare rău? E adevărat: îmi pare rău pentru tot.) Nu-mi doream decât să pregătesc scena, să îi conturez mental contextul potrivit. Ce-mi doream? Să fac din lume un pustiu; s-o fac să reflecte propriul meu eu nenorocit; să-l pedepsesc pe Lear, prietenul meu, dușmanul meu, care credea că poate salva o lume ce nu putea fi salvată, care nu meritase nicicând să fie salvată, în primul rând.

Atât de aprigă îmi era furia pe atunci. Și totuși, nu am putut să nu iau în seamă aspectele metafizice ale condiției mele pe termen lung. Pe când eram mic, mă adresam deseori lui Dumnezeu. Mă rugam pentru lucruri superficiale și copilărești, de parcă aș fi vorbit cu Moș Crăciun: spaghete la cină, o bicicletă nouă de ziua mea, o zi cu zăpadă ca să nu facem școală. „Doamne, dacă Ție, în infinita Ta bunătate, nu Ți-ar fi prea greu să...” Ce ironie! Ne naștem plini de credință și temători, când ar trebui să fie exact contrariul; viața este cea care ne învață câte avem de pierdut. Adult fiind, am pierdut pe drum această motivație, ca mulți alții, de altfel. N-aș putea spune că nu credeam, ci mai degrabă că nu acordam decât puțină atenție sau deloc chestiunilor de natură cerească. Nu-mi părea că Dumnezeu, oricine ar fi fost el, era interesat de nimicnicia problemelor omenești, ori că acest lucru ne elibera de datoria de a ne vedea în continuare de viețile noastre într-o manieră care să nu-i supere pe cei de lângă noi. E adevărat că întâmplările din viața mea m-au adus într-o stare de disperare nihilistă, și totuși, chiar și în cele mai negre momente din viața mea de om – momente care mă influențează până și astăzi – nu am dat vina pe nimeni altcineva în afară de mine.

Dar dragostea se transformă în amărăciune, amărăciunea devine furie, iar furia dă naștere gândurilor, în încercarea de a se cunoaște pe sine. Proprietățile mele simbolice erau de netăgăduit. Făcut de știință, eram un produs perfect industrial, însăși întruchiparea destinului neobosit. Încă de când primii, blănoșii noștri strămoși au început să cioplească în piatră și au alungat întunericul cu foc, am început ascensiunea spre Rai pe o scară făcută din propria noastră aroganță. Dar numai asta să fi fost? Eram eu dovada vie că omenirea își ducea traiul într-un univers lipsit de scop, pe care nu-l supraveghea nimeni, sau să fi fost ceva mai mult de atât?

Astfel contemplam asupra existenței mele. În cele din urmă, aceste cugetări m-au condus la o singură concluzie. Fusesem conceput pentru un scop anume. Nu eram autorul distrugerii, ci instrumentul ei, făurit în atelierul raiului de către un zeu al ororilor.

Ce era să fac dacă nu să-mi îndeplinesc rolul?

Cât despre prezență, mult mai umana mea înfățișare, nu pot să spun decât că Jonas ăsta a avut până la urmă dreptate, deși afurisitul n-a știut-o niciodată. Întâmplările pe care urmează să vi le povestesc s-

au petrecut cu doar câteva zile după emanciparea mea, într-un cătun de prerie cunoscut sub numele (cum aveam să aflu mai târziu) Sewanee, Kansas. Până în ziua de azi, amintirile din acea perioadă timpurie sunt inundate de bucurie. Ce libertate înălțătoare! Ce abundență care să-mi satisfacă poftele! Lumea nopții era un festin glorios pentru simțurile mele, un bufet nesfârșit. Și totuși, acționam cu o oarecare prudență. Nu masacre la tavernele de la marginea drumului. Nu familii măcelărite în timpul somnului. Nu lanțuri de fast-food mânjite de roșu, cu patroni zăcând dezmembrați într-o baltă de sânge. Lucrurile acestea aveau să urmeze; dar, pentru moment, încercam să nu las urme prea adânci. Noapte de noapte, îmi croiam drum către est, mă ospătam doar din câțiva și doar în situațiile care nu-mi dădeau bătăi de cap, descotorosindu-mă degrabă de rămășițe.

Astfel, inima îmi cânta de bucurie la vederea camionului.

Vehiculul, o camionetă exagerat de umflată și mult prea echipată – cu burlane, comenzi duble, lumini pe bara stabilizatoare, abțibild cu steagul Confederației lipit pe bara de protecție – era parcat cu fața pe buza unei cariere de piatră inundate. Starea ei de izolare era ideală și la fel și cea a ocupanților săi: un bărbat și o femeie în plină activitate pasională, bucurându-se unul de altul pe cât urma să mă bucur eu de ei. O vreme, m-am mulțumit să-i urmăresc cu privirea. Curiozitatea mea nu era una carnală, ci mai degrabă observam din perspectiva unui om de știință. De ce locul ăsta înghesuit ca s-o faci? De ce limitarea stânjenitoare a unei camionete (bărbatul practic își strivea iubita de bord) ca să-și dezlănțuie splendoarea animalică? Fără îndoială că mai erau destule paturi în lume, încât să ajungă tuturor. Nu erau tineri, departe de asta – el era chel și cam corpulent, ea era costelivă și cu pielea lăsată, amândoi un spectacol de carne îmbătrânită. Ce-i atrăsese la locul ăsta? Să fi fost nostalgia? Mai veniseră aici când erau tineri? Eram oare martor la o reconstituire a gloriei tinereții? Atunci mi-am dat seama. Erau căsătoriți. Doar că nu unul cu celălalt.

Am luat-o mai întâi pe femeie. Călare pe tovarășul ei de pe bancheta din spate, sălta atât de sălbatic pe organul lui – mâinile încleștate pe suportul de cap, fusta ridicată până la mijloc, chiloții atârându-i de glezna osoasă, fața îndreptată spre tavan ca într-o rugăciune – încât, atunci când am deschis ușa, a părut mai degrabă iritată decât alarmată, de parcă i-aș fi întrerup șirul unor gânduri de o importanță deosebită. Firește, impresia nu a durat mult, doar câteva secunde. Este un adevăr interesant faptul că trupul uman, odată eliberat de cap, este în esență o pungă de sânge cu pai încorporat. Ținându-i drept trunchiul fără cap, mi-am așezat gura deasupra orificiului țâșnitor și am început să sug cu nesaț. Nu mă așteptam la cine știe ce. Ai fi zis că regimul ei alimentar specific unui orașel de

provincie, bogat în conservanți, o să-i dea un gust chimic. Dar nu a fost așa. De fapt, femeia era delicioasă. Sângele ei avea într-adevăr un buchet de arome complexe, întocmai ca un vin bun.

Am mai sorbit vârtos de două ori din ea, după care am dat-o la o parte. În timpul ăsta, asociatul ei, cu pantalonii adunați în jurul gleznelor, cu membrul dezumflându-i-se cu repeziciune, își adunase cele necesare ca să se strecoare înspre scaunul șoferului, unde încerca cu disperare să găsească cheia de la mașină de pe un belciug plin. Belciugul era enorm. Semăna cu acelea pe care le poartă oamenii de serviciu. Cu degete tremurătoare, introducea cheie după cheie în orificiu, dar în zadar, bolborosind întruna „O, Doamne“ și „Sfinte Sisoe“, care nu erau decât o ușoară readaptare a sunetelor extatice și a încurajărilor perverse pe care le șoptise la urechea tovarășei lui cu doar câteva secunde în urmă.

Era o comedie nemaipomenită. Sincer vorbind, nu mă mai săturam de ea.

Și asta a fost greșeala mea. Dacă l-aș fi omorât mai repede, fără să savurez scena demnă de tot râsul, lumea pe care o știm ar fi fost cu totul altfel. Dar așa, șovăirea mea i-a oferit răgaz să dea peste cheia potrivită, să o bage în contact, să pornească motorul și să acționeze cutia de viteze înainte ca eu să dau buzna în cabină, să-l apuc de cap, să i-l dau într-o parte și să-i zdrobesc traheea între fălcile mele cu un scrâșnet puternic. Atât eram de prins să mă ospățez din biata mea victimă, încât nu am băgat de seamă ce se întâmplă – și anume că băgase în viteză.

Aversiunea speciei noastre față de apă e bine cunoscută; apă egal moarte pentru noi. Ne ducem la fund ca bolovanii, corpurile noastre neavând țesut adipos ca să poată pluti. Din plonjonul în cariera de piatră nu-mi aduc aminte decât foarte puțin. Înaintarea lentă a camionului până pe buza prăpăstiei; smucirea provocată de gravitație și picajul inevitabil; apă peste tot în jurul meu, un cocon rece al morții, care-mi intra în ochi, în nas și în plămâni. Din greșeli mărunte survin catastrofe de proporții; invincibili în cele mai multe situații, găsim calea cea mai rapidă de a muri. Pe când camionul atingea fundul carierei inundate cu o zguduire ușoară, eu m-am strecurat afară din cabină și am început să mă târăsc de-a lungul lui. Chiar și în starea mea panicată, ironia nu mă părăsise. Subiectul Zero, Distrugătorul Lumii, umblând asemenea unui crab! Speram să ajung până la marginea hăului și să mă cațăr afară. Timpul lucra împotriva mea; nu mai aveam decât o gură de aer ca să mă salvez. Am dat peste un zid de piatră; am început să urc. Înaintam punând o mână în fața celeilalte. Vederea mi se întuneca, sfârșitul era aproape...

Cum am ajuns în patru labe – cu pielea roz, cu mâini și picioare indiscutabil de om – în vreme ce dădeam afară cantități uriașe de

vomă apoasă, este o întrebare pe care o las în seama teologilor. De murit, sigur am murit; corpul meu își amintește toate acestea. Eliberându-mă din vârtoarea apelor, murisem și, pentru o vreme, zăcusem pe stânci, un cadavru înecat, doar ca să fiu aruncat înapoi în existență.

Se pare că, la urma urmei, pe ușa care duce spre moarte poți să și ieși, nu doar să intri.

După ce am dat afară și ultimele înghițituri de apă, am reușit, într-o stare de uimire absolută, să mă ridic. Unde eram? Când eram? Ce eram? Atât de mare îmi era nedumerirea, încât îmi părea că totul fusese doar un vis – apoi, dimpotrivă, că încă visam. Mi-am ridicat mâna în lumina lunii. Era, în toate aspectele vizibile, o mână de om – mâna lui Timothy Fanning, șef al distinsei catedre de Științe biochimice la Universitatea din Columbia etc. etc. Mi-am privit și restul trupului; cu degete tremurătoare, mi-am pipăit fața, cercetând fiecare trăsătură a persoanei mele ca un orb citind alfabetul Braille.

Să fiu al naibii! mi-am spus.

M-am așezat pe o proeminență stâncoasă ce ieșea din peretele carierei de piatră; o cărare în zigzag m-a condus înapoi în vârf, unde am ieșit într-o zonă plină cu mașini ruginite, pe jumătate năpădite de buruieni. Nu știam cât era ceasul. În afară de lună, nu era nicio lumină pe nicăieri. Peisajul era de o asemenea pustietate dezolantă, încât ai fi zis că venise deja sfârșitul lumii.

Apele din carieră aveau să înghită cea de-a doua victimă a mea, însă trebuia să fac ceva și cu femeia; ultimul lucru pe care-l voiam era să fiu căutat de poliție. Am înconjurat cariera până înapoi la locurile de parcare. Nu am simțit nicio urmă de regret la vederea ei, ci mai degrabă o senzație trecătoare, detașată, de milă, ca atunci când citești într-un ziar despre cine știe ce dezastru din alt colț al lumii, în timp ce-ți mănânci a doua felie de pâine prăjită de la micul dejun. Două împrăștiuri îndepărtate – cap și trunchi – și se scufundă în adâncul apelor.

Însă nimic din toate acestea nu rezolva faptul că eram un bărbat în toată firea, complet dezbrăcat, aflat într-o zonă rurală neștiută. Aveam nevoie de haine, de adăpost și de o poveste. Pe deasupra, o oarecare agitație mentală, întocmai ca o sirenă care-mi suna surd în creier, îmi spunea că, dacă zorii mă prindeau în câmp deschis, nimic bun nu avea să urmeze.

Era prea riscant s-o iau pe autostradă. M-am îndreptat spre pădure, sperând ca, în cele din urmă, să ajung la o arteră mai puțin circulată. După o vreme, am ieșit într-o zonă de câmpuri proaspăt semănate, traversate de un drum de pământ. În depărtare, am zărit o lumină, așa c-am pornit într-acolo. Era o casă mică, dărăpănată, cu un singur etaj, fără vreo formă anume și care era puțin mai mare decât o cutie în care

să depozitezi o ființă umană: lumina pe care o văzusem era de la o lampă aflată la una dintre cele două ferestre din față. Nu era nicio mașină parcată pe alee, ceea ce sugera că nu era nimeni acasă, lumina fiind lăsată să ardă în așteptarea proprietarului.

Ușa s-a deschis ascultătoare, dând în sufrageria cu mobilă din plăci aglomerate, plină cu nimicuri, așa cum găsești la țară, și cu un televizor de mărimea unui ecran de pe stadion. O scanare rapidă a interiorului – patru camere și o bucătărie – mi-au confirmat prima impresie, și anume că nu era nimeni acasă. O inspecție mai amănunțită mi-a revelat faptul că locuitorul ei era de fapt o femeie, care făcuse școala de asistente la Universitatea din Wichita, avea patruzeci de ani, un chip blând, rotund și păr cărunt, pe care nu și-l purta în vreun fel anume, mărimea 48, deseori fotografiată în restaurante cu tematică etnică într-o stare ușoară de ebrietate, care-i înroșea obraji, (purtând ghirlande de flori, flirtând cu nerușinare cu muzicanții, ținând în mână o țepușă cu o beza flambată) și că locuia singură. Din șifonierul ei, am selectat cele mai neutre piese pe care le-am găsit – o pereche de pantaloni de trening, mari chiar și pe configurația mea masculină de înălțime medie, un hanorac cu glugă, la fel de uriaș, și o pereche de șlapi – după care am intrat în baie.

Reflexia care m-a întâmpinat din oglindă nu a fost întru totul neașteptată. De-acum, înțelesesem că procesul fizic al înecării nu numai că îmi restituise în întregime condiția umană, dar îmi oferise o înfățișare mult mai prezentabilă. Virusul era încă acolo; moartea mea nu făcuse decât să stârnească o interacțiune nouă cu gazda lui. Multe dintre atribute rămăseseră neatinse. Vederea, auzul, mirosul: toate își păstrasera acuitatea extrasenzorială. Deși nu le testasem încă așa cum trebuie, membrele mele – ba întreg învelișul meu fizic, de la oase, la sânge – vibra de o forță animalică.

Și totuși, aceste lucruri nu mă pregătiseră pentru ce urma să văd. Tenul îmi era incredibil de palid, aproape cadaveric. Părul, care îmi crescuse înapoi în chip miraculos, forma în dreptul frunții un trunghi ce se termina cu o cărare în stil „V” ridicol de perfectă. Ochii aveau nuanța straniu de trandafir a unui albinos. Însă detaliul final a fost cel care m-a lăsat mască. La început, am crezut că era o glumă. În colțurile gurii, printre ceilalți dinți, de altfel obișnuiți, se zăreau două vârfuluri albe, ca niște țurțuri de gheață – sau, mai precis, doi colți.

Dracula. Nosferatu. Vampir. Abia puteam pronunța numele astea fără să-mi dau ochii peste cap. Și iată-mă pe mine, încarnarea fantastică a lui Jonas Lear, o legendă trezită la viață.

M-am dezmeticit la auzul cauciucurilor pe pietriș; pe când ieșeam din baie, încăperea fu inundată de luminile farurilor. M-am ascuns după un cuier tocmai când ușa s-a dat de perete, aducând înăuntru o pală de vânt primăvărat. Femeia, al cărei nume era Janet Duff – îl

aflasem de pe o diplomă înrămată care atârna deasupra biroului aglomerat din dormitorul ei –, intră în cameră. Era îmbrăcată cu un halat înflorat, pantaloni albi de poliester și o pereche de papuci de asistentă care se întoarce din tura de noapte. Fără să piardă o clipă, și-a lăsat brelocul cu chei pe măsuta de lângă ușă, și-a aruncat încălțărilor cât colo, poșeta plină până la refuz și-a azvârlit-o pe un scaun, și s-a dus în bucătărie, de unde a răzbătut zgomotul frigiderului deschis și al unui pahar care era umplut. O clipă de răgaz, atât cât să dai pe gât o cantitate generoasă de vin (am simțit mirosul: Chamblis ieftin, probabil la cutie), și sora Duff s-a întors în sufragerie, ținând în mână un pahar de mărimea unei cutii de vopsea, a aprins televizorul uriaș și s-a prăbușit pe canapea, scufundându-se între perne ca un car alegoric perforat.

Cum de nu mă observase ascuns după cuier n-aș putea spune, doar dacă nu cumva noua mea condiție nu-mi oferea și abilitatea de a sta nemișcat și de a mă confunda cu decorul, făcându-mă astfel invizibil privirii unui om obișnuit, sătul de lumea înconjurătoare. Am urmărit-o cum schimbă canalele – un film polițist, buletinul meteo, un documentar despre o închisoare – până când a lăsat pe un reality show despre, ce altceva, un concurs de făcut brișe. Stătea cu spatele la mine. A dat vinul pe gât sorbitură cu sorbitură. N-a trecut mult până când sora Duff, anesteziată de alcool, a început să sforăie. Cu lumina zorilor bătând de-acum înspre mine și cu alte nevoi care începeau să mă apese – bani, o mașină, un loc sigur unde să aștept de-a lungul zilei – nu am văzut niciun motiv de amânare. Am ieșit din ascunzătoare și am venit în spatele ei.

— Hei!

Nu am omorât-o imediat. Încă o dată, nu caut iertare, ci răbdare să-mi duc până la capăt povestea. Aveam informații de strâns, iar pentru asta, sora Duff trebuia să fie în viață.

O singură gură și treaba a fost dusă la bun sfârșit. Numaidecât, femeia căzu leșinată – cu ochii dați peste cap, cu răsuflarea tăiată, fiecare centimetru de piele atârânându-i flasc. Întocmai ca un mire nerăbdător, am luat-o în brațe și am dus-o în dormitor, unde am așezat-o pe cuvertură, după care m-am dus în baie și am umplut cada. Când m-am întors, transformarea începuse. O spumă albă îi bulbucea la gură. Au început să-i zvâcnească degetele, apoi mâinile. S-a apucat să geamă, apoi să mormăie, după care n-a mai scos niciun sunet, cuprinsă fiind de o serie de spasme puternice care îi scuturau trupul atât de violent, încât am crezut că biata soră Duff avea să se frângă precum un pesmet.

Apoi s-a întâmpat. Cea mai apropiată aproximare vizuală pe care pot s-o ofer este un clip redând un boboc de floare deschizându-se dat pe repede înainte. Cu un scrâșnet cartilaginos, degetele au început să i

se alungească. Părul i s-a deprins deodată de pe craniu, căzând pe pernă ca un evantai. Ca și cum i-ar fi fost aruncat acid pe față, trășăturile i s-au uniformizat până când nu a mai rămas nici urmă de ele. De-acum, convulsiile încetaseră; ochii îi erau închiși, chipul aproape că îi părea pașnic. M-am așezat lângă ea pe pat, șoptindu-i dulci alinări. O lumină verde a început să radieze din ea, inundând încăperea cu o strălucire blândă, ca de creșă. Gura i s-a descleștat; scoțând un sunet de câine care strănută, dinții i-au sărit afară din gură ca o mână de boabe de porumb, făcând loc baricadei de sulite care țâșniră sângeros din gingiile ei.

Era oribil. Era frumos.

Și-a deschis ochii. Preț de o clipă nesfârșită, m-a privit lung. Și ce patimă avea în privire! Fiecare dintre noi este personajul propriei povești; numai așa reușim să dăm un sens vieții. Însă femeia care fusese sora Duff – o servitoare venind în ajutorul celor bolnavi și suferinzi, cea care strângea pături și blide de unt, băutoare de *mai tai*, de marguerita și de Bahama Mama; fiică, soră, visătoare, vindecătoare, celibatară – devenise o străină pentru ea însăși. Făcea acum parte din mine, o extensie a voinței mele; aș fi putut s-o fac să sară într-un picior, în timp ce cânta la un ukulele invizibil, dacă asta aș fi vrut.

— Nu trebuie să-ți fie frică, i-am spus, luându-i mâna într-a mea. Tot răul, spre bine, ai să vezi.

Încă o dată, am ridicat-o în brațe. Forța mea era de o asemenea natură, încât trupul ei masiv îmi părea nu mai greu decât o jucărie. Atunci, mi-am adus aminte de ceva – mai dusesem astfel o femeie, mai demult. Deși circumstanțele fuseseră foarte diferite, și ea îmi păruse aproape imponderabilă. Amintirea mi-a trezit un sentiment de tristețe atât de copleșitor, încât, preț de o clipă, m-am îndoit de propriile acțiuni. Dar mai aveam lucruri de învățat, iar datoria pe care urma s-o duc la bun sfârșit era, în felul ei dubios, un act de bunătare.

Am dus-o pe sora Duff în baie și i-am ridicat trupul deasupra căzii. Prin nu știu ce reminiscență a unui instinct feminin, își petrecuse brațele pe după gâtul meu; nu observase încă apa, așa cum sperasem și eu. O priveam adânc în ochi, încercând să-i transmit gânduri alinătoare. Încrederea ei în mine era absolută. Ce eram eu pentru ea? Tată? Iubit? Mântuitor? Dumnezeu?

Vraja s-a destrămat în momentul când a atins apa. A început să se zvârcolească sălbatic, luptându-se să scape din strânsoare. Însă forța ei nu se compara cu a mea. Apăsând-o de umeri, i-am împins fața de gargui sub apă. Panica și confuzia ei mi se transmiteau și mie. Ce trădare! Ce înșelătorie de neînțeleș! Alții ar fi fost poate mișcați, cuprinși de milă, și totuși, aceste senzații nu au făcut decât să-mi întărească și mai mult hotărârea. Am simțit cum a înghițit prima gură

de apă. A scuturat-o ca un sughiț. A luat o a doua, apoi o a treia, umplându-și plămânii. Un ultim spasm agonizant, după care și-a dat duhul.

M-am dat înapoi. Trecusem primul test. Urma cel de-al doilea. Număram secunde, așteptând să-și recapete forma umană; cum nu s-a întâmplat nimic, am scos-o din apă și am întins-o cu fața în jos pe podea, crezând că asta avea să încurajeze procesul. Dar s-au scurs câteva minute și astfel am fost forțat să recunosc că nu avea să urmeze nicio transformare; sora Duff părăsise definitiv această viață.

Am ieșit din cameră și m-am așezat pe patul femeii, ca să reflectez asupra situației. Singura concluzie pe care am putut s-o trag a fost că efectul transformator al morții prin înecare nu se aplica decât la mine și că descendenții mei nu aveau acest dar al reînvierii. Și totuși, de ce era așa – de ce stăteam acolo, arătând întocmai ca bărbatul care fusesem cândva, în vreme ce ea zăcea moartă pe podeaua băii ca un monstru marin eșuat la mal – era dincolo de puterea mea de înțelegere. Să fi fost eu o versiune mai robustă a speciei noastre, fiind masculul alfa, Întâiul, Zero? Ori poate diferența să fi constat nu în trup, ci în minte? În faptul că eu îmi dorisem să trăiesc, în vreme ce ea nu? Mi-am analizat emoțiile. Nu simțeam nimic. Înecasem o femeie nevinovată în cadă, și totuși, eram complet golit de sentimente. Din clipa în care îmi înfipsesem incisivii în carnea moale a gâtului ei și luasem prima înghițitură, dulce ca mierea, ea devenise una cu mine; mai bine spus, devenise un fel de prelungire a mea. S-o omor nu păruse cu nimic mai însemnat moralicește decât tăiatul unei unghii. Deci poate că în asta consta diferența. În singura chestiune care conta cu adevărat, și anume că sora Duff era deja moartă când am scufundat-o în apă.

Brusc, alarmele dinăuntrul meu au început să sune. Lumina din cameră se schimba; zorii, Nemesisul meu, erau aici. Am dat goană prin casă, trăgând fiecare draperie și oblon, încuind ușa din față și pe cea din spate. Pentru următoarele douăsprezece ore, nu aveam să plec nicăieri.

M-am trezit într-o beznă delicioasă, după ce avusesem parte de cel mai revigorant și lipsit de vise somn de când mă știam. Nu m-a trezit nicio bătaie în ușă; plecarea de pe această lume a sorei Duff trecuse neobservată. Mi-am pregătit repede ce aveam de pregătit. Pe străzile din America, până și un vampir, mai ales unul care nu vrea să fie reperat, are nevoie de bani ca să se descurce. Într-un borcan de biscuiți, am dat peste două mii trei sute de dolari în bancnote, mai mult decât suficient, și peste un revolver calibru 38, de care aveam mai puțină nevoie decât oricare persoană de pe lumea asta.

Planul meu era să-mi croiesc drum spre est, evitând drumurile principale. Călătoria avea să-mi ia cinci, poate șase nopți. Vechea

Corolla a sorei Duff, plină de ambalaje de bomboane, de doze goale de suc și de bilete răzuite necâstigătoare, îmi prindea bine pentru moment, însă aveam să scap de ea cât de curând; cineva urma să descopere demonul mort din baie și să observe că-i lipsește mașina. Pe deasupra, mă simțeam – și arătam – ridicol în treningul mult prea mare al femeii și în șlapi; trebuia să găsesc o ținută mai potrivită, cu prima ocazie.

Opt ore mai târziu, mă aflu în sudul statului Missouri, unde am început tiparul după care aveam să-mi organizez viața pe termen lung. Fiecare răsărit mă găsea ascuns în siguranță în vreun motel anonim, în spatele draperiilor trase, al cartoanelor lipite cu scotch și al semnelui de Nu deranjați; de îndată ce se lăsa întunericul, porneam din nou la drum, conducând fără oprire până la o oră sau două înainte de ivirea zorilor. În Carbondale, Illinois, am hotărât să scap de mașină. De asemenea, mi-era și foarte foame. Am stat la hotel până când s-a făcut noapte, așteptând în mașina parcată, așa încât să observ venirile și plecările vecinilor mei și să identific astfel cea mai potrivită sursă de hrană, de haine și de transport. Bărbatul pe care l-am ales era cam de aceeași greutate și înălțime cu mine; părea, în mod convenabil, și amețit de băutură. Pe când a dat să intre în camera lui, eu l-am împins înăuntru de la spate, l-am omorât frumușel înainte să apuce să scoată mai mult de un geamăt de bețiv – avea gust de nicotină râncedă și de whisky la butoi – i-am înfășurat trupul în perdeaua de la duș, ca să ascund mirosul de putrefacție, l-am îndesat în dulap, m-am servit din conținutul portofelului și al servietei lui (pantaloni de la Dockers, cămăși necălcate, cu un imprimeu ecosez oribil, șase chiloți și o pereche de boxeri „amuzanți“, pe care era scris SĂRUTĂ-MĂ, SUNT IRLANDEZ, în zona genitală), și am spălat putina în Sedanul lui luxos, tipic american. Cărțile de vizită din portofel îl identificau drept un agent de vânzări pentru un producător de echipamente de ventilație industriale. Puteam foarte bine să fiu în locul lui.

Astfel, am traversat cu grijă marele și anostul platou al Vestului Mijlociu american. Pe măsură ce nopțile și kilometrii se scurgeau unul după altul, hipnoza drumului mă făcea să mă gândesc la trecut. La părinții mei, morți demult, și la orașelul în care crescusem – o copie a multor altor cătune anonime prin care eu, Regele Distrugerii, am trecut neobservat, doar o pereche de faruri înaintând prin beznă. La oamenii pe care îi cunoscusem, la prietenii pe care mi-i făcusem, la femeile cu care mă culcasem. La o masă cu flori, vase de cristal și vedere la mare și la o noapte – o noapte frumoasă și tristă – când, pe ninsoare, mă întorceam la iubitul meu cămin. M-am gândit la toate aceste lucruri și la multe altele pe lângă ele, dar, cel mai mult, m-am gândit la Liz.

Luminile New Yorkului se înălțau din amărătul New Jersey în

noaptea celei de-a șasea zile. Opt milioane de suflete: simțurile îmi cântau ca o soprană. Am intrat în Manhattan prin tunelul Lincon, am lăsat mașina pe Eighth Avenue și am luat-o la picior. M-am oprit la prima tavernă care mi-a ieșit în drum, un bar irlandez, cu o tejghea lăcuită din greu și cu rumeguș pe podea. Patronii nu păreau cu nimic ieșiți din comun; newyorkezii sunt atât de izolați, încât ceea ce se întâmpla în mijlocul țării nu căpătase încă proporțiile unei crize generale. Stând singur la bar, am comandat un scotch, fără să am intenția să-l beau, deși, după aceea, mi-am dat seama că vreau și, cu atât mai interesant, nu a avut niciun efect. A fost delicios, aromele lui subtile dansându-mi pe cerul gurii. Eram la al treilea pahar când am devenit conștient de alte două lucruri: unu, nu eram câtuși de puțin băut și doi, aveam mare nevoie să urinez. La toaleta bărbaților, corpul meu a eliberat un șuvoi atât de puternic, încât a făcut până și porțelanul să răsunе. Până și asta era un lucru extrem de satisfăcător; părea că fiecare plăcere trupească era amplificată de o sută de ori.

Însă ceea ce mi-a atras cu adevărat atenția a fost televizorul de la bar. Era dat pe un meci al celor de la Yankees. Am așteptat până când a fost aruncată ultima minge și l-am întrebat pe barman dacă nu vrea să schimbe pe CNN.

N-a trebuit să aștept mult: cuvintele „Omor în masă în Colorado“ au apărut pe banda din josul ecranului. Nebunia se extindea. Reportajele veneau din localități din tot statul: familii întregi omorâte în somn, orașele rămase fără un om în viață, un restaurant de la marginea drumului, ai cărui patroni fuseseră eviscerați ca niște păstrăvi. Dar existau și supraviețuitori – mușcați, dar în viață. *M-a privit drept în ochi. Nu era om. Radia o strălucire ciudată.* Aiurelile celor în stare de șoc sau ceva mai mult? Nimeni nu pusese încă lucrurile cap la cap, dar eu o făcusem. Conform instrucțiunilor mele, la fiecare nouă uciși, unul era chemat să ni se alăture. Spitalele erau pline cu bolnavi și cu răniți. Greață, febră, spasme, apoi...

— Ce situație de tot rahatul!

M-am întors spre bărbatul de lângă mine. Când fusese ocupat scaunul de alături? Un tip de oraș, așa cum sunt cu miile: chel și aducând a avocat, cu o expresie inteligentă pe fața ușor agresivă, neras de o zi și cu o mică burtă care spunea că trebuie să facă ceva în privința ei. Pantofi cu model perforat, costum albastru, cămașă albă, apretată, cravată desfăcută la gât. Cineva îl aștepta acasă, dar nu se putea convinge încă să dea ochii cu ei, nu după ziua pe care o avusese.

— Mie-mi spui.

Pe bar, dinaintea lui, se afla un pahar cu vin. Privirile ni s-au întâlnit pentru ceea ce a părut o clipă neobișnuit de lungă. M-a copleșit mirosul de transpirație pe care încercase să-l ascundă cu

parfum. Și-a plimbat privirea de-a lungul corpului meu, oprindu-se în dreptul gurii:

— N-ai mai venit cumva pe-aici?

Hmm, mi-am spus eu, aruncând o privire prin încăpere. Nu era nicio femeie.

— Nu prea cred. Sunt nou.

— Aștepți pe cineva?

— Nu până acum.

El a zâmbit și mi-a întins mâna – cea fără verighetă.

— Eu sunt Scott. Dă-mi voie să-ți fac cinste cu un pahar.

Treizeci de minute mai târziu, îmbrăcat în costumul lui, l-am lăsat pe alee, cuprins de spasme și cu spume la gură.

M-am gândit să trec pe la fostul meu apartament, însă am alungat numaidecât ideea; nu era, și nici nu fusese vreodată, un cămin. Ce înseamnă cămin pentru un monstru? Pentru oricine altcineva, de altfel?! Existența unui punct de sprijin geografic, un loc atât de încărcat de amintiri, încât trecutul să fie întotdeauna prezent. Era târziu, trecut de două noaptea, când am intrat în holul principal al Gării Centrale. Restaurantele și magazinele erau de mult închise, la adăpost în spatele gratiilor lor; orarul de deasupra ghișeului de bilete arăta numai trenurile de dimineață. Nu mai erau decât câțiva oameni: omniprezenta poliție de transport, cu vestele ei antiglonț și cu echipament din piele scârțâitor, un cuplu îmbrăcat de seară, alergând după un tren care plecase demult, un bătrân de culoare care împingea un mop, cu căștile îndesate pe cap. În mijlocul holului de marmură se afla o cabină de informații, deasupra căreia era legendarul ceas de epocă. *Ne întâlnim la chioșcul unde e ceasul cu patru fețe...* Era cel mai popular loc de întâlnire din New York, poate cel mai cunoscut din întreaga lume. Câte întâlniri hotărâtoare de destin or fi având loc aici? Câte relații să fi început, câte nopți de iubire? Câte generații să fi venit pe lume doar pentru că un bărbat și o femeie și-au dat întâlnire aici, sub ceasul vechi, strălucitor, din alamă și din sticlă opalescentă? Mi-am lăsat capul pe spate, privind la tavanul boltit, înalt de treizeci și opt de metri. În tinerețea mea, frumusețea lui fusese astupată de straturi de funingine și de nicotină, însă acela era vechiul New York; în anii '90, o curățare temeinică a redat luciul original al reprezentărilor astrologice poleite cu aur. Taurul. Gemenii. Vărsătorul, cu urciorul lui cu apă; o urmă lăptoasă de braț galactic, pe care îl poți vedea numai în nopțile senine. Un lucru puțin cunoscut, deși nerecunoscut de omul de știință din mine, este că tavanul Gării Centrale este de fapt pe dos. Este imaginea în oglindă a cerului înstelat; se spune că artistul l-a reprodus dintr-un manuscris medieval, care reprezenta cerurile nu dinăuntru, ci din afară – nu așa cum îl vede omul, ci cum îl vede Dumnezeu.

M-am așezat la capătul treptelor de la balconul vestic. Unul dintre cei doi polițiști mi-a aruncat o privire scurtă, dar, cum eram îmbrăcat acum ca un funcționar respectabil și nu eram nici adormit, nici beat, m-a lăsat în pace. Am trecut în revistă împrejurimile. Gara Centrală era mai mult decât o simplă gară; era principala legătură cu substraturile orașului, o vastă lume subterană compusă din tunele și încăperi. Era circulată zilnic de sute de mii de oameni, majoritatea fără să vadă mai departe de vârfurile propriilor pantofi. Cu alte cuvinte, era perfectă pentru scopul meu.

Am așteptat. Au trecut ore, apoi zile. Nimeni nu a părut să mă observe sau, dacă m-au observat, nu le păsa. Se întâmplau mult prea multe în jur.

Iar după ce a trecut o perioadă de timp, am auzit un sunet pe care nu-l mai sesizasem până atunci. Era sunetul pe care-l face liniștea atunci când nu mai e nimeni care s-o asculte. Se lăsase noaptea. M-am ridicat de pe trepte și am ieșit afară. Nu ardea nicio lumină pe nicăieri; bezna era atât de adâncă, încât aș fi zis că eram pe mare, la leghe depărtare de țărm. Am ridicat privirea și am rămas uimit de ce am văzut. Stele cu sutele, cu miile, cu milioanele, prinse în rotația lor lentă deasupra unei lumi pustii, așa cum erau de la începuturile timpului. Razele lor firave îmi picau pe față întocmai ca niște picături de ploaie, izvorâte din trecut. Nu știam cum se numește ceea ce simțeam, doar că simțeam; iar atunci am început, în sfârșit, să plâng.

15

Să ne întoarcem deci la trista mea poveste.

Uitați-vă la el, un tânăr respectabil, cu o înfățișare decentă, slăbuț și cu păr zburlit, bronzat după o vară de muncă cinstită în arșiță, bun la matematică și la mecanică, nu lipsit de ambiție și cu speranțe mari, înclinat spre solitudine, singur în dormitorul său de sub streășină, în timp ce-și umple valiza cu cămăși împăturite, șosete, chiloți și cam atât. Este anul 1989; ne aflăm în orașelul de provincie pe nume Mercy, Ohio – faimos, o scurtă perioadă, pentru precizia cu care se lucrau alămurile. Se spunea că produce cele mai fine învelișuri de glonț din istoria războiului modern, deși și aceasta, la fel ca multe alte îndeletniciri din oraș, nu mai e ce a fost cândva. Camera, care urmează să fie golită într-o oră, este un templu închinat tinereții tânărului. Iată etalarea de trofee. Iată soldăței de plumb de lângă lampă și perdelele cu imprimeu de luptă asortate; iată rafturile pline cu serii de romane despre triouri curajoase de adolescenți subapreciați al căror intelect îi ajută să rezolve crime pe care cei în vârstă nu reușesc. Aici, lipite de pereții văruiți în culori neutre, sunt emblemele echipelor sportive preferate, precum și *Mâinile care desenează* ale

intrigantului M.C. Escher, iar în fața patului de o persoană, posterul caracteristic epocii, al modelului în costum de baie din *Sports Illustrated*, cu sfârcurile împungând materialul, sub ale cărei picioare lascive, priviri ademenitoare și vulve abia acoperite, băiatul s-a masturbat cu ferocitate noapte după noapte în adolescența lui.

Dar să revenim la tânăr: își vede de împachetat cu solemnitatea uimită a unuia care jelește la înmormântarea unui copil, o analogie cât se poate de potrivită acestei scene. Problema nu este că nu-i încap toate lucrurile în valiză – îi încap – ci dimpotrivă: conținutul ei sărăcăcios nu pare să fie pe măsura măreței lui destinații. Aruncată pe biroul ticsit al băiatului, o scrisoare ne elucidează misterul. *Dragă Timothy Fanning*, scrie pe foaia cu antet minuțios și cu o emblemă stacojie, în formă de scut, sub care cuvântul VERITAS își anunța amenințător înțelepciunea străveche. *Felicitări și bine ați venit la Harvard, promoția 1993!*

Este început de septembrie. Afară, o ploaie mărunță, atinsă de verdele verii, îmbrățișează cătunul cu casele, curțile și prăvăliile lui, una dintre ele aparținând și tatălui băiatului, singurul oftalmolog al micului oraș. Asta îl plasează pe băiat pe treptele superioare ale stării financiare limitate a orașului; ei sunt, după standardele acelor vremuri, înstăriți. Tatăl său este cunoscut și respectat; merge pe străzile din Mercy într-un cor de saluturi politicoase, pentru că cine merită mai mult să fie admirat și demn de recunoștința ta dacă nu omul care ți-a pus ochelarii pe nas, așa încât să poți vedea lucrurile și oamenii care te înconjoară? Când era mic, băiatului îi plăcea să meargă pe la cabinetul tatălui său și să încerce ochelarii care decorau rafturile și vitrinele, tânjind după ziua când avea să aibă și el nevoie de o pereche, cu toate că ziua aceea nu mai venise: avea o vedere perfectă.

— E timpul de plecare, fiule.

Tatăl lui era în ușă: un bărbat scund, cu pieptul bombat, ai cărui pantaloni gri din flanel, dintr-o necesitate impusă de gravitație, stau pe el cu ajutorul bretelelor. Puținul lui păr este încă ud de la duș, obrajii sunt proaspăt iritați din cauza lamei de modă veche pe care o preferă ultimelor invenții în tehnologia bărbieritului. În jurul lui plutește mirosul marca Old Spice.

— Dacă uiți ceva, putem oricând să-ți trimitem.

— Cum ar fi?

Tatăl său ridică nevinovat din umeri; nu încearcă decât să fie de ajutor.

— Nu știu. Haine? Pantofi? Ți-ai luat diploma? Sunt sigur că vei avea nevoie de ea.

Vorbește despre premiul pentru locul doi câștigat de tânăr în cadrul competiției Ziua științei la Universitatea Western Reserve,

districtul 5. „Scânteia vieții: echilibrul Gibbs-Donnan și potențialul Nernst la originea critică a viabilității celulei.” Diploma, pusă într-o rama neagră, simplă, atârna pe perete, chiar deasupra biroului. Adevărul este că îi e rușine cu ea. Studenții de la Harvard nu ies numai pe primul loc? Cu toate acestea, mulțumește că i s-a amintit și o ia de acolo, punând-o peste hainele din valiza deschisă. Odată ajuns în Cambridge, n-o s-o scoată din sertarul biroului; trei ani mai târziu, o va descoperi sub un teanc de hârtii, o să-i arunce o privire scurtă, ușor nostalgică, și o s-o azvârle la gunoi.

— Așa te vreau! a spus tatăl său. Arată-le deșteptilor ăloră de la Harvard cu cine au de-a face!

De la baza scărilor, vocea mamei lui urcă într-un îngânat insistent:

— Tim-o-thy! Ești gata?

Nu-l strigă niciodată Tim, ci numai Timothy. Numele îl stânjenește – i se pare pompos și degradant deopotrivă, ca și cum ar fi un mic lord englez cocoțat pe o pernă din mătase –, deși, în secret, îi place. Însă nu e niciun secret faptul că mama lui îl preferă de departe pe el soțului; e valabil și viceversa. Adolescentului îi vine mult mai ușor s-o iubească pe ea decât pe tatăl său, al cărui vocabular emoțional se restrânge la o bătaie pe umăr sau la ocazionalele excursii cu cortul. Ca mulți alți copii, tânărul își cunoaște valoarea în economia gospodăriei și, nicăieri, această valoare nu este mai apreciată decât în ochii mamei sale. „Tu ești *Timothy al meu*“, îi plăcea ei să-i spună, de parcă mai erau și alți Timothy care nu erau ai ei, dar numai la al ei ținea. „Timothy, tu ești băiatul meu special.“

— Haaa-rol! Ce faci acolo? O să piardă autobuzul!

— Pentru numele lui Dumnezeu, așteaptă un minut!

Își întoarce privirea spre băiat:

— Sincer, nu știu ce-o să facă fără tine. Femeia asta o să mă scoată din minți.

O glumă, băiatul înțelege, însă în vocea tatălui său detectează o umbră de seriozitate. Pentru prima oară se gândește la dimensiunile încărcăturii emoționale din acea zi. Viața lui e pe cale să se schimbe, dar la fel și cea a părinților săi. Întocmai ca un habitat privat brusc de majoritatea speciilor, casa va fi zguduită din temelii de plecarea lui. La fel ca toți tinerii, habar nu are cine sunt cu adevărat părinții lui; vreme de optsprezece ani, se raportase la existența lor doar în măsura în care îi satisfăceau nevoile. Brusc, mintea i-a fost năpădită de întrebări. Despre ce vorbesc când nu e prin preajmă? Ce secrete țin unul față de celălalt, ce aspirații au fost lăsate să lânzezească? Ce nemulțumiri personale, puse pe plan secund din cauza proiectului comun de a sprijini copilul, vor ieși acum, în absența lui, la suprafață? Pe el îl iubeau, dar ei între ei se iubeau oare? Nu ca părinți, nici măcar ca soț și soție, ci ca simpli oameni – așa cum mai mult ca sigur o

făcuseră cândva? N-avea nici cea mai vagă idee; nu putea înțelege lucrurile astea mai mult decât putea să-și închipuie cum era lumea dinainte să se fi născut el.

Dificultatea înțelegerii acestui lucru consta în faptul că băiatul nu fusese niciodată îndrăgostit. Deși tiparele sociale din Mercy, Ohio, sunt de așa natură încât până și o persoană nu prea atractivă se poate bucura de oportunități pe piața sexuală, iar băiatul, deși virgin, fusese de câteva ori beneficiarul acesteia, ceea ce trăise el era doar preambulul lipsit de durere al dragostei, expresia fără conținut. Se întrebă dacă îi lipsește ceva. Dacă partea din creier de unde vine iubirea s-a defectat iremediabil în cazul lui? Lumea abundă de dragoste – la radio, în filme, în paginile romanelor. Dragostea romantică este fondul popular comun, și totuși, el pare imun la ea. Astfel, deși nu a gustat încă și din durerea care vine odată cu dragostea, a încercat durerea într-un alt fel, oarecum similar: teama de a-și trăi viața în lipsa ei.

Se întâlnește cu mama băiatului în bucătărie. Se așteaptă s-o găsească îmbrăcată și gata de plecare, dar ea e în halatul de casă înflorat și în papucii de pânză. Prin cine știe ce înțelegere tacită, se hotărâse ca numai tatăl să-l însoțească la gară.

— Ți-am făcut pachet pentru prânz, anunță ea și îi pune în mâini o pungă de hârtie.

Băiatul derulează capătul strâns: un sendviș cu unt de arahide în hârtie ceruită, morcovi tăiați într-o punguță, o cutie de lapte și una de cereale Barnum's Animal Crackers. Are optsprezece ani: ar putea devora conținutul a zece astfel de pungi și încă să-i mai fie foame. E pachetul pentru un copil și, totuși, se trezește absurd de recunoscător pentru acest mic dar. Cine știe când o să mai aibă pachet pregătit de mama lui?

— Ai destui bani? Harold, i-ai dat ceva?

— Sunt bine, mamă. Am destui pentru toată vara.

Ochii mamei lui au început să se umple de lacrimi.

— Vai, mi-am zis că n-o să fac asta!

Începe să-și fluture mâinile dinaintea feței.

— Lorraine, mi-am zis, să nu cumva să plângi!

El se lasă moale în îmbrățișarea ei caldă. E o femeie masivă, numai bună de îmbrățișat. Îi absoarbe mirosul – o aromă dulceagă de fructe, cu un iz chimic, de la fixativ, și de nicotină de la țigara de dimineață.

— Poți să-i dai drumul acum, Lori. O să întârziem.

— Harvard! Timothy al meu se duce la Harvard! Pur și simplu nu-mi vine să cred.

Drumul până la stația de autobuz din orașul învecinat durează treizeci de minute pe șoseaua națională. Mașina, un Buick LeSabre model vechi, cu suspensie ușoară și scaune din velur tocit, face ca

drumul de sub ei să pară vag, ca și cum ar levita. Este singura plăcere a tatălui său: la fiecare doi ani, un nou LeSabre apare pe alee, identic cu precedentul. Au lăsat în urmă și ultimele case, intrând în zona rurală. Câmpurile sunt doldora de porumb; păsările ocolesc parbrizul. Pe ici, pe colo, se vede câte o fermă ținută în stare perfectă, altele, lăsate în paragină – cu vopseaua scorjită, cu fundația aplecată într-o parte, cu tapiserii scoase pe prispă ori cu jucării abandonate prin curte. Tot ceea ce vede tânărul îl mișcă până în adâncul inimii.

— Ascultă, începe tatăl său, pe când se apropiau de stație, voiam să discut ceva cu tine.

Uite că vine! se gândește băiatul. Anunțul iminent, despre orice ar fi el, este motivul pentru care nu a venit și mama lui. Despre ce să fie oare? Nu despre fete și sex; în afară de discuția stânjenitoare de când avea treisprezece ani, subiectul nu mai fusese deschis niciodată. Să învețe din greu? Să-și vadă de treaba lui? Dar și despre lucrurile astea i se vorbise deja.

Tatăl își drege glasul:

— N-am vrut să-ți spun mai devreme. Ei bine, poate că am vrut. Poate c-ar fi trebuit. Ce încerc să spun este că ești menit să faci lucruri mari, fiule. Lucruri *mărețe*. Am fost dintotdeauna sigur de asta.

— O să mă străduiesc, promit.

— Știi c-așa o să faci. Nu la asta mă refer. Tatăl își întoarce privirea asupra băiatului: Vreau să spun că locul ăsta nu mai e de tine.

Remarca este profund tulburătoare. Ce poate să sugereze tatăl lui?

— Asta nu înseamnă că nu te iubim, continuă bărbatul. Dimpotrivă. Nu vrem decât ce-i mai bine pentru tine.

— Nu înțeleg.

— În vacanțe, în regulă. Ar fi aiurea să nu fii aici de Crăciun. Doar știi cum e mama ta. Dar, în rest...

— Îmi spui că nu vrei să vin acasă?

Tatăl său vorbea repede, nu atât rostind cuvintele, cât revărsându-le.

— Poți suna, firește. Sau te putem suna noi. Din două în două săptămâni, să zicem. Sau o dată pe lună.

Băiatul nu știa ce să creadă despre toate astea. Detectă și umbra de falsitate în cuvintele tatălui său, o oarecare rigiditate prefăcută. Era ca și cum le-ar fi citit de pe un cartonaș.

— Nu cred ce-mi spui.

— Știu că probabil îți vine greu s-auzi asta. Dar chiar nu se poate altfel.

— Cum adică nu se poate? De ce nu se poate?

Tatăl său trage o gură de aer în piept.

— Ascultă, o să-mi mulțumești mai târziu. Ai încredere în mine, bine? Poate că nu ești de aceeași părere acum, dar ai toată viața

înainte. Asta e și chestia.

— Ba nu e nicio afurisită de chestie!

— Hei, ai grijă cum vorbești! Nu e nevoie de un limbaj ca ăsta.

Deodată, îi vine să plângă. Plecarea lui se transformase într-o izgonire. Tatăl său nu mai zice nimic, iar băiatul înțelege că limita a fost atinsă; n-o să mai scoată nimic de la bărbat. *Nu vrem decât ce-i mai bine pentru tine. Ai toată viața înainte.* Oricare ar fi adevăratele sentimente ale tatălui său, ele se ascund în spatele acestei baricade de clișee.

— Șterge-ți lacrimile, fiule! Nu e cazul să faci din țânțar armăsar.

— Cum rămâne cu mama? Asta a fost și ideea ei?

Tatăl ezită; băiatul observă umbra de durere de pe chipul bărbatului. Un indiciu despre ceva sincer, un adevăr mai profund, însă acesta dispăre în secunda următoare.

— Nu-ți face griji în privința ei. Înțelege cum stau lucrurile.

Mașina s-a oprit; băiatul ridică privirea, uimit să descopere că au ajuns la stație. Trei locuri, unul ocupat de un autobuz care așteaptă; pasagerii se urcă la bord.

— Ai biletul?

Lăsat fără cuvinte, băiatul încuviințează din cap; tatăl îi întinde mâna. Se simte ca și cum este concediat de la o slujbă. Când își dau mâna, tatăl i-o strânge înaintea lui, strivindu-i degetele. Gestul este stânjenitor și ciudat; amândoi sunt ușurați când se sfârșește.

— Du-te acum! îl îndeamnă tatăl cu o încurajare prefăcută. Să nu pierzi autobuzul.

Nu are cum să mai salveze momentul. Băiatul coboară, încă strângând în mână punga cu pachetul. Îi apare ca un totem, un ultim vestigiul al unei copilării nu atât lăsate în urmă, cât șterse cu totul. Își scoate valiza din portbagaj și așteaptă o clipă, să vadă dacă tatăl său se dă jos din Buick. Poate că, într-un gest de împăcare pe ultima sută de metri, bărbatul o să-i ducă valiza la autobuz, ba chiar o să-și ia la revedere cu o îmbrățișare. Dar nu se întâmplă așa ceva. Tânărul se apropie de autobuz, își pune valiza într-unul dintre compartimentele libere și se așază la coadă.

— Cleveland! urlă șoferul. Îmbarcarea pentru Cleveland!

Se produce o oarecare confuzie în capătul cozii. Un bărbat și-a pierdut biletul și încearcă să explice ce s-a întâmplat. În vreme ce toată lumea așteaptă ca situația să se rezolve, femeia din fața băiatului se întoarce brusc spre el. Să tot fi avut șaiszeci de ani, cu părul strâns frumos în agrafe, cu ochi albaștri, strălucitori și cu o ținută care-i pare nobilă, poate chiar aristocratică – cineva care ar trebui să se imbarce pe un vapor oceanic de linie, nu într-un autobuz murdar.

— Pun pariu că un tânăr ca tine se duce într-un loc interesant, i se adresează ea veselă.

El n-are chef să vorbească – dimpotrivă.

— La colegiu, îi răspunde, cuvântul abia ieșindu-i de pe buze.

Cum femeia nu zice nimic, adăugă:

— Mă duc la Harvard.

Ea afișează un zâmbet cu niște dinți absurd de falși.

— *Ce frumos!* Un student la Harvard. Părinții tăi trebuie să fie tare mândri.

I-a venit rândul; arată biletul șoferului, înaintează de-a lungul culoarului și își alege un loc din spate, cât mai departe posibil de femeia aceea. În Cleveland, o să schimbe autobuzul pentru unul spre New York; după o noapte de dormit pe banca tare din stația din Port Anthony, cu valiza strânsă între picioare, va lua primul autobuz spre Boston, care pleacă la 5 dimineața. În timp ce uriașul motor diesel se trezește la viață cu un huruit, el se uită în cele din urmă pe fereastră. Locul unde parcase tatăl său e acum gol.

Pe când autobuzul dă cu spatele, el își deschide punga în poală. E surprinzător cât de foame îi este. Se repede în sendviș; șase îmbucături și l-a dat gata. La fel și cu laptele, fără ca măcar să-și dezlipească buzele de pe carton. Urmează morcovii, devorați și ei într-o secundă. Abia dacă le simte gustul; toată chestia este să mănânce, să-și umple un spațiu gol. După ce termină totul, deschide o cutie mică de biscuiți, oprindu-se mai întâi să privească ilustrația colorată reprezentând niște animăluțe de circ în cuști: un urs-polar, un leu, un elefant, o gorilă. Barnum's Animal Crackers fuseseră un simbol al copilăriei lui, și totuși, abia acum observă că animalele nu sunt singure în cuștile lor; în fiecare e o mamă cu puiul ei.

Pune un biscuit pe limbă și îl lasă să se topească, umplându-i pereții gurii cu dulceața lui de vanilie, apoi urmează încă unul și încă unul, până când cutia se golește, apoi închide ochii și așteaptă să-i vină somnul.

De ce relatez această scenă la persoana a treia? Presupun că așa e mai ușor. Știu că tata mi-a vrut binele, dar mi-au trebuit mulți ani ca să procesez durerea lăsată de ordinul pe care mi-l dăduse. L-am iertat, firește, dar iertarea nu este același lucru cu înțelegerea. Chipul lui impasibil, tonul lui hotărât: chiar și după atâția ani, încă sunt uimit de aparenta ușurință cu care m-a îndepărtat din viața lui. După părerea mea, unul dintre cele mai mari satisfacții în a avea un fiu este să te bucuri pur și simplu de compania lui, în timp ce ajunge la maturitate. Dar, cum nu am niciun fiu, nu pot nici să confirm, nici să infirm acest lucru.

Așa se face că am ajuns la Universitatea Harvard în septembrie 1989 – Uniunea Sovietică era pe punctul de a se prăbuși, economia era într-o stare generală de declin, starea nației era una de plictiseală, obosită fiind după un deceniu de plutire în derivă –, fără prieteni,

orfan din toate punctele de vedere, numai cu numele nu, cu puține posesiuni materiale și fără să am habar de ce o să se ajungă de mine. Nu pusesem niciodată piciorul în campus și, că tot veni vorba, nici nu mersesem la est de Pittsburgh, iar cum în ultimele douăzeci și patru de ore fusesem numai în tranzit, mintea îmi era într-un așa hal, încât totul din jur căpătase un caracter aproape iluzoriu. De la stația de sud am luat metroul până la Cambridge (prima oară când mergeam cu metroul) și am ieșit de pe platforma îngustă cât o țigară direct în vânzoleala din Harvard Square. Se părea că se schimbase anotimpul de când eram eu pe drumuri; vara cețoasă lăsase loc toamnei din New England, cerul fiind atât de șocant de albastru, încât practic îți sărea în ochi. Îmbrăcat în blugi și cu un tricou în care și dormisem, tremuram în briza uscată. Era ora prânzului, piața înțesată de oameni, toți tineri, toți perfect obișnuiți cu împrejurimile, umblând intenționat câte doi sau în gașcă, vorbind și râzând cu aceeași siguranță cu care știi că o să găsești ștafeta la o probă de ștafetă. Intrasem pe un târâm necunoscut, care pentru ei era acasă. Destinația mea era căminul studentesc Wigglesworth Hall, deși, nevrând să cer indicații – mă îndoiam că s-ar fi oprit cineva să-mi vorbească – și descoperind că eram mort de foame, am mers la o stradă depărtare de piață, căutând un loc ieftin unde să mănânc.

Aveam să aflu mai târziu că restaurantul pe care-l alesesem, Mr. Bartley's Burger Cottage, era o marcă englezească foarte îndrăgită. De cum am intrat, am fost asaltat de fumul de ceapă prăjită care îți înțepa ochii și de zumzetul mulțimii. Părea că o jumătate de oraș se înghesuisese în locul acela strâmt, umplând mesele lungi, toată lumea încercând să vorbească peste toată lumea, inclusiv bucătarii, care-și strigau comenzile în gura mare ca niște fundași anunțându-și intențiile. Pe peretele de deasupra grătarului era o tablă uriașă cu descrieri elaborate scrie cu cretă colorată a celor mai dezgustători burgeri de care auzisem vreodată: cu ananas, cu brânză cu mușcăi albastru, cu ou prăjit.

— Doar tu?

Bărbatul care mi s-a adresat arăta mă degrabă ca un luptător de wrestling decât ca un ospătar – un bărbos masiv, cu un șorț la fel de murdar ca al unui măcelar. Am dat prosteste din cap.

— Cei singuri stau numai la bar, mi-a ordonat el. Trage-ți un scaun!

Doar ce se eliberase un loc. În timp ce chelnerița din spatele barului lua farfuria murdară a ultimului ocupant, eu mi-am sprijinit valiza de bar și am luat loc pe scaun. Nu era foarte confortabil, dar măcar bagajul nu mai era acum ascuns vederii. Mi-am scos harta din buzunar și am început s-o cercetez.

— Ce dorești, scumpule?

Chelnerița, o femeie în vârstă, arătând cam răvășită și cu pete de transpirație la subrațul tricoului ei cu Burger Cottage, stătea dinaintea mea, cu pixul și carnețelul pregătite.

— Un cheeseburger?

— Salată, roșie, ceapă, murături, ketchup, maioneză, muștar, cașcaval, cheddar, provolone topită, și ce fel de pâine, prăjită sau simplă?

Era ca și cum încercai să prinzi gloanțele lansate de o mitralieră.

— Cu de toate, cred.

— Vrei toate cele patru tipuri de brânză?

Nu-și ridicase încă privirea din carnet.

— O să te coste în plus.

— Nu la asta mă refeream. Scuze. Doar cheddar. E suficient.

— Prăjită sau simplă?

— Poftim?

Își ridică în sfârșit ochii, obosiți de plictiseală.

— Vrei... chiflă... prăjită... sau... simplă?

— Iisuse, Margo, ia-l și tu mai ușor pe puști!

Vocea venise de la bărbatul care stătea în dreapta mea. Eu avusesem grijă să-mi țin privirea înainte, însă acum m-am întors să mă uit. Era înalt, lat în umeri, dar nu foarte musculos, cu genul acela de față bine proporționată care îți dă impresia că a fost făcută cu mai multă grijă decât a majorității. Purta o cămașă cu carouri șifonată, pe care o avea băgată în blugii marca Levi's; pe cap avea o pereche de ochelari de soare, ținută în loc de valurile de păr castaniu. Una dintre glezne, cea dreaptă, era pusă pe genunchiul opus, lăsând la vedere un mocasin purtat fără șosetă. Din colțul ochiului, îl luasem drept un adult în toată regula, însă acum vedeam că nu era decât cu un an sau doi mai mare decât mine. Diferența nu era la vârstă, ci la port. Totul la el radia o aură de apartenență, era un descendent veritabil al tribului și îi cunoștea bine obiceiurile.

Și-a închis cartea, a pus-o pe tejghea lângă ceașca goală de cafea și mi-a adresat un zâmbet dezarmant care părea să spună: *Nu-ți face griji, mă ocup eu!*

— Omul vrea un cheeseburger. Chiflă prăjită. Brânză cheddar. Și o porție de cartofi prăjiți, cred. Și de băut ce vrei? m-a întrebat el.

— Ăă, lapte?

— Și un pahar cu lapte. Nu, a spus el, corectându-se. Un milkshake. De ciocolată, fără frișcă. Ai încredere în mine.

Chelnerița mă privește îndoielnic.

— E în regulă?

Întreg schimbul de replici m-a lăsat mut. Pe de altă parte, milkshake-ul nu suna rău, iar eu nu eram în postura de a refuza o ofertă atât de binevoitoare.

— Desigur.

— Bun băiat!

Vecinul meu s-a dat jos de pe scaun și și-a pus cartea la subraț cu un gest care sugera că toate cărțile ar trebui duse numai în acest fel. Am văzut titlul, dar nu l-am înțeles: *Principiile fenomenologiei existențiale*.

— Margo o să aibă grijă de tine. Noi doi ne cunoaștem de mult. Mă hrănește de când purtam pantaloni scurți.

— Îmi plăceau mai mult atunci, a spus Margo.

— Și n-ai fi prima care să spună asta. Acum, fuguța! Prietenul nostru pare flămând.

Chelnerița a plecat fără să mai spună un cuvânt. Am priceput atunci schimbul lor de replici. Nu era o tachinare între prieteni, ci mai degrabă între o mătușă și nepotul ei precoce.

— Mulțumesc, am spus eu tovarășului meu.

— *De nada*. Câteodată, cei de-aici parcă se întrec în grosolănie, dar merită deranjul. Deci unde te-au repartizat?

— Poftim?

— În ce cămin? Ești boboc din provincie, nu-i așa?

Eram uimit.

— Cum de-ai ghicit?

— Cu puterea minții.

Și-a bătut un deget de tâmplă, după care a izbucnit în râs.

— Asta și valiza. Deci unde ești? Sper că nu te-au pus într-unul dintre căminele Uniunii. Vrei să fii în Yard.

Deosebirea dintre cele două nu-mi zicea nimic.

— Într-un loc numit Wigglesworth.

Răspunsul meu i-a fost evident pe plac.

— Ai noroc, amice. Vei fi chiar în mijlocul acțiunii. Desigur, ceea ce înseamnă acțiune pe aici e de fapt cam monoton. De obicei, înseamnă oameni trăgându-se de păr la patru dimineața din cauza unui set de probleme. M-a bătut bărbătește pe umăr: Nu-ți face griji! Toată lumea se simte puțin cam pierdută când vine prima oară aici.

— Am impresia că nu a fost și cazul tău.

— Eu sunt ceea ce ai numi un caz special. Născut și crescut la Harvard. Tata este profesor la catedra de Filosofie. Ți-aș spune cine este, dar nu vreau să te fac să te duci la cursurile lui din milă, ceea ce ar fi, scuză-mi limbajul, o greșală afurisit de mare. Prelegerile omului sunt ca un glonț pentru creier.

Pentru a doua oară în doar câteva zile, aveam să strâng mâna unuia care părea să știe mai multe despre viață decât mine.

— Oricum, noroc! Cum ieși, fă stânga și mergi până dai de o poartă. Wigglesworth e chiar la dreapta.

Și zicând acestea, a plecat. Abia atunci mi-am dat seama că am

uitat să-l întreb cum îl cheamă. Am sperat să ne mai întâlnim, deși nu prea curând, iar când s-a întâmplat, am putut să-i spun că mă adaptasem cât se poate de bine cu noua mea viață. Îmi pusesem în minte să merg cu prima ocazie să-mi cumpăr o cămașă albă și niște mocasini, ca măcar să arăt de-ai locului. Mi-am primit cheeseburgerul și cartofii, strălucind delicios de grăsimi, plus milkshake-ul de ciocolată promis, înălțându-se elegant în paharul din anii '50. Era mai mult decât o masă; era un semn. Mă simțeam atât de recunoscător, încât aș fi putut să spun și o rugăciune, ceea ce aproape am făcut.

Zilele petrecute la colegiu, la Harvard: senzația că timpul însuși s-a schimbat în acele prime luni, totul desfășurându-se într-un ritm frenetic. Pe colegul meu de cameră îl chema Lucessi. Numele lui de botez era Frank, deși nimeni nu-i spunea așa. Eram prieteni, într-o oarecare privință, aduși laolaltă de împrejurări. Mă așteptasem ca toată lumea de la colegiu să fie o replică a tipului pe care îl întâlnisem la Burger Cottage, vorbăreț, sociabil și un fin cunoscător al obiceiurilor locale, dar, de fapt, Lucessi era mai degrabă obișnuit: deștept în sensul ciudat, absolvent al liceului de știință din Bronx, nici pe departe câștigătorul vreunui premiu pentru înfățișare ori pentru igienă corporală și cu o mulțime de ticuri. Avea un corp masiv, dar moale, ca de animal de pluș umplut doar pe jumătate, mâini mari și umede cu care habar n-avea ce să facă și ochii căscați, de nebun, cum de altfel cred că și era. Hainele pe care le purta erau o combinație între cele ale unui ucenic contabil și cele ale unui elev de gimnaziu: prefera pantalonii cu pense și talie înaltă, pantofi maro de lac și cămăși brodate cu emblema celor de la New York Yankees. La cinci minute după ce ne-am întâlnit, ajunsese să-mi spună că luase nota maximă la examene, că intenționa să obțină o dublă specializare în matematică și fizică, că știa atât latină, cât și greaca vechea (și nu doar să le citească, ci chiar să le vorbească) și că odată primise o minge lovită de bâta marelui Reggie Jackson. Prietenia lui ar fi putut să mi se pară obositoare, însă, destul de curând, i-am descoperit avantajele; Lucessi mă făcea să arăt mai bine integrat prin comparație cu el, mai încrezător și mai atractiv decât eram de fapt și am câștigat nu puține simpatii în rândul colegilor de cămin, pentru faptul că-l suportam, așa cum ai fi făcut cu un câine care trage vânturi. În prima noapte când ne-am îmbătat amândoi cu bere – la doar o săptămână de la venirea noastră, la una dintre nenumăratele petreceri pentru boboci pe care administrația se mulțumea să le treacă cu vederea – el a vomitat atât de abundent și pentru un timp atât de îndelungat, încât mi-am petrecut toată noaptea având grijă să nu-și dea duhul.

Țelul meu era să ajung biochimist și nu am pierdut nicio clipă. Aveam orarul plin, singura mea desfătare fiind un curs de istoria artei la care doar stăteam pe întuneric și mă uitam la prezentări despre

Maria și pruncul Iisus în diverse reprezentări divine. (Cursul, un refugiu căruia i se dusese vestea pentru faptul că studenții în ani terminali de la științe își făceau numărul de credite pentru profilul uman, fusese poreclit „Bezna de la prânz“.) Bursa mea era generoasă, dar eu eram obișnuit cu munca și voiam bani de buzunar; pentru zece ore pe săptămână, la un salariu cu puțin peste cel minim, aranjam cărțile bibliotecii Widener, împingând un cărucior instabil printr-un labirint de rafturi atât de izolate și de vechi, încât femeile mă avertizaseră să nu trec pe acolo de unul singur. Credeam că o să mor de plictiseală la slujbă și, pentru o vreme, chiar asta am făcut, însă cu timpul a ajuns să-mi placă: mirosul de hârtie veche și gustul prafului; liniștea profundă a locului, un sacuar al tăcerii întrerupte doar de scârțâitul roților de la căruciorul meu; senzația plăcută de a scoate o carte de pe raft, verificându-i cartela și observând că nimeni nu o mai împrumutase din 1936. O ușoară simpatie antropomorfică pentru aceste volume subapreciate mă făcea câteodată să le citesc o pagină sau două, așa încât să se simtă dorite.

Dacă eram fericit? De ce n-aș fi fost? Aveam prieteni, studiile mă țineau ocupat. Aveam ceasurile mele de liniște în bibliotecă, unde puteam să visez cu ochii deschiși cât voiam. La sfârșitul lui octombrie, mi-am pierdut virginitatea cu o fată pe care am cunoscut-o la o petrecere. Eram amândoi foarte băuți, nu ne cunoșteam deloc și, deși nu a spus-o – abia dacă am vorbit, în afară de vorbăria obișnuită de început și de o scurtă nelămurire în privința mecanismului de prindere a sutienului –, am presupus că și ea era virgină și că intenția ei era să termine cât mai repede cu asta, așa încât să poată trece la următoarea ocazie, mai fericită. Presupun că și eu voiam același lucru. După ce am terminat, am ieșit atât de repede din cameră, de parcă aș fi fugit de la locul crimei, iar în patru ani abia dacă am mai văzut-o de două ori, și atunci de la distanță.

Da, eram fericit. Tata avusese dreptate: îmi făcusem o viață nouă. Sunam conștiincios la fiecare două săptămâni, cu taxă inversă, însă amintirea părinților – și la fel și a orașelului copilăriei mele, Ohio – începea să se estompeze, așa cum se întâmplă cu visele odată cu ivirea zorilor. Convorbirile erau întotdeauna aceleași. La început, vorbeam cu mama, care răspundea de obicei – lăsând să se înțeleagă că așteptase două săptămâni lipită de telefon – și apoi cu tata, al cărui ton jovial mă silea să-mi aduc aminte de edictul său final, iar spre sfârșit, cu amândoi deodată. Îmi puteam imagina cu ușurință scena: cu capetele plecate spre receptorul dintre ei, în timp ce-mi transmiteau nenumăratele „Te iubesc“, „Suntem mândri de tine“ și „Să fii cuminte“, privirea tatălui meu ațintită asupra ceasului de deasupra chiuvetei, urmărind cum banii i se duc pe apa sâmbetei la treizeci de cenți minutul. Vocile lor îmi stârneau un sentiment de tristețe,

aproape de milă, ca și cum eu fusesem cel care îi abandonase, nu invers, și totuși, de fiecare dată eram ușurat când se termina convorbirea, sunetul receptorului pus în furcă aducându-mă înapoi la propria realitate.

Înainte să-mi dau seama, frunzele s-au colorat, apoi s-au scuturat, covorul uscat împânzind împrejurimile și umplând aerul de mirosul dulceag al descompunerii; cea dintâi zăpadă a căzut cu o săptămână înainte de Ziua Recunoștinței, prima mea iarnă în New England fiind una umedă și rece. Părea încă un fel de botez într-un an în care avusesem parte de o mulțime. Nici nu se pusese problema să mă întorc acasă în vacanța de Ziua Recunoștinței, Ohio fiind oricum prea departe – aș fi pierdut jumătate din timp numai pe drum – așa că am acceptat invitația de a petrece sărbătorile cu Lucessi, în Bronx. Mă așteptam ca prostul la o scenă tipică din viața italienilor, ca în filmele de la Hollywood: un apartament înghesuit deasupra unei pizzerii, toată lumea țipând și strigând unul la celălalt, tatăl, cu o cămașă transpirată la subraț și mama, cu mustață, în halat și în papuci de casă, fluturându-și mâinile prin aer și exclamând Mamma mia din treizeci în treizeci de secunde.

Nici că aș fi putut găsi ceva mai diferit. Locuiau în Riverdale, care, deși, practic vorbind, aparținea tot de Bronx, era la fel de elegant ca oricare altul, într-o casă mare din piatră, în stil Tudor, care arăta de parcă ar fi fost desprinsă dintr-un peisaj din Anglia rurală. Nu tu spaghete cu chiftele în sos de roșii, nu tu altare închinare Sfintei Maria, nu fluturat teatral de mâini; casa era sobră ca un mormânt. Cina de Ziua Recunoștinței ne-a fost servită de o menajeră din Guatemala într-o uniformă apretată, iar după aceea, toată lumea s-a retras într-o cameră pe care chiar o numeau „cabinet“, ca să asculte o transmisiune radio a interminabilei tetralogii *Inelul Nibelungilor* a lui Wagner. Lucessi îmi spusese că familia lui făcea „afaceri în domeniul restaurantelor“ (de aici pizzeria din închipuirea mea), însă, în realitate, tatăl lui era contabilul-șef al rețelei de restaurante patronate de Golden Sachs, având un birou pe Wall Street la care făcea zilnic naveta într-un Lincoln Continental de mărimea unui tanc. Știam că Lucessi avea o soră mai mică; însă nu menționase că era întruchiparea unei zeițe mediteraneene, posibil cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată – foarte înaltă, cu un păr negru, strălucitor și cu un ten atât de fin încât îmi venea s-o mănânc, dar nici că avea obiceiul de a intra într-o cameră îmbrăcată doar în chiloți. O chema Arianna. Venise acasă de la internat, o școală pe undeva, prin Virginia, unde călăreau toată ziua, iar când nu stătea tolănită în chiloți, citind reviste, mâncând pâine prăjită cu unt sau vorbind la telefon, umbla prin casă în cizme înalte de călărie, cu pinteni zdrăgănitari, și în pantaloni strânși pe picior, o costumație având același efect asupra

mea: de a-mi trimite sângele în instalație. Arianna nu era nici pe departe de nasul meu, cu alte cuvinte, o afirmație la fel de evidentă ca vremea de afară, și totuși, făcea efortul de a-mi reaminti acest lucru, strigându-mă „Tom“ indiferent de cât de multe ori o corectase fratele ei și aruncându-mi priviri atât de disprețuitoare, de parcă m-ar fi stropit mereu cu apă rece.

În ultima mea noapte în Riverdale, m-am trezit la puțin timp după miezul nopții, constatând că mi-era foame. Mi se spusese să mă port „ca și cum aș fi fost acasă“ – ceea ce era ridicol de-a dreptul – și totuși, știam că nu puteam să adorm la loc dacă nu mâncam ceva. Am tras pe mine o pereche de pantaloni de trening și m-am strecurat jos pe scări, până la bucătărie, unde am dat peste Arianna, care stătea la masă, într-un halat din flanelă, răsfoind un exemplar din *Cosmopolitan* cu mâinile ei elegante și mâncând cereale cu gura ei perfectă, cu buze pline. Pe bufet erau o cutie de Cheerios și una de lapte. Primul meu instinct a fost să mă retrag, însă deja mă observase, stând ca un prost în ușă.

— Am venit să iau o gustare, te deranjez? am întrebat eu.

Ea își îndreptase deja atenția înapoi, asupra revistei. A luat o lingură de cereale și a făcut un gest din mână, care parcă spunea: „Fă ce vrei.“

Am luat un bol. Nu aveam unde să stau altundeva, așa că m-am așezat lângă ea, la masă. Chiar și în halatul din flanelă, nemachiată și nepieptănată, era superbă. Habar n-aveam ce puteam să vorbesc cu o așa ființă.

— Te holbezi la mine, a zis ea, întorcând pagina.

Am simțit cum îmi năvălește sângele în obraji.

— Ba nu mă holbez.

Ea n-a mai zis nimic. Eu nu aveam unde să mă uit, așa că am coborât ochii la cerealele din castronul meu. Mestecatul lor îmi părea mult prea zgometos.

— Ce citești? am întrebat-o eu în cele din urmă.

Ea a oftat iritată, a închis revista și și-a ridicat privirea.

— OK. Sunt numai urechi.

— Nu încercam decât să fac conversație.

— Poți să nu mai încerci, te rog? Am văzut cum te uiți la mine, Tim.

— Deci știi cum mă cheamă.

— Tim, Tom, tot aia, a zis, dându-și ochii peste cap. Hai să terminăm odată cu asta.

Și-a desfăcut partea de sus a halatului. Pe sub el nu purta decât un sutien din dantelă roz, strălucitoare. Numai privindu-l și m-a stârnit nepus.

— Haide! m-a îndemnat ea.

— Haide ce?

M-a privit cu o expresie de plictis batjocoritor.

— Ce ești așa greu de cap, studentule la Harvard? Uite, lasă-mă să te ajut!

Mi-a luat mâna și mi-a așezat-o, destul de mecanic, pe sânul ei stâng. Și ce sân nemaipomenit avea! Nu mai atinsesem o zeiță până atunci. Era de o moliciune sferică, adăpostit în mătase scumpă, cu bordură din dantelă delicată, ca o piersică în palma mea. Mi-am dat seama că râdea de mine, dar nici că-mi păsa. Ce avea să se întâmple acum? Avea să mă lase s-o sărut?

Aparent, nu. În timp ce eu îmi construiam în cap o secvență sexuală despre lucrurile minunate pe care le puteam face împreună, culminând cu un act pasional pe podeaua din bucătărie, brusc, ea îmi dă mâna la o parte și o lasă să cadă pe masa din bucătărie cu un gest disprețuitor folosit de obicei atunci când se aruncă gunoiul.

— Deci, a spus ea, deschizând din nou revista, ai primit ce-ai vrut? Ești mulțumit acum?

Eram complet buimăcit. A dat o pagină, apoi încă una. Ce naiba se întâmplase?

— Nu te înțeleg deloc, am zis eu.

— Normal că nu.

A ridicat din nou privirea, încrețindu-și nasul a dezgust.

— Spune-mi ceva. De ce ești prieten cu el? Adică, având în vedere toate astea, pari destul de normal.

Asta, am bănuț eu, trecea drept un compliment. De asemenea, a stârnit în mine un puternic instinct de a-i lua apărarea fratelui ei. Cine era ea, de vorbea așa despre el? Cine se credea, de mă necăjea în felul ăsta?

— Ești groaznică! i-am zis.

Ea a râs scurt și răutăcios.

— Așa-i viața, studentule la Harvard. Acum, dacă mă scuzi, încerc să citesc.

Și asta a fost tot. M-am întors în pat atât de încărcat de tensiune sexuală, încât abia am putut să adorm, iar de dimineață, înainte ca restul casei să se trezească, tatăl lui Lucessi ne-a condus până la gară în Lincolnul lui monstruos de mare. Pe când coboram, într-o încercare stânjenitoare de a-mi întoarce amabilitățile, mi-a mulțumit că am venit într-o asemenea manieră, încât sugera că până și el era puțin nedumerit de prietenia mea cu fiul său. Începea să se contureze o imagine: Lucessi era oaia neagră a familiei, un motiv de milă și de rușine. Îmi părea sincer rău pentru el, cu atât mai mult cu cât găseam situația lui asemănătoare cu a mea. Eram amândoi niște paria.

Am urcat în tren. Mă simțeam istovit și nu aveam chef de vorbă. O vreme, am mers amândoi în tăcere, zgâlțâiți de tren. Lucessi a fost cel

care a spart gheața.

— Scuze pentru tot.

Desena pe geam forme nedefinite, cu degetul arătător.

— Sunt sigur că te așteptai la ceva mai interesant.

Nu-i spuseseam ce mi se întâmplase și, firește, nici nu aveam de gând. Era adevărat și că furia mi se domolise, înlocuită fiind de o curiozitate abia înmugurită. Descoperisem ceva cu totul neașteptat în privința lumii, în privința vieții pe care o avea familia lui. Știam că există o asemenea bogăție, dar nu era același lucru cu a dormi chiar în sânul ei. Mă simțeam ca un explorator care dăduse peste un oraș de aur în inima junglei.

— Nu-ți face griji, i-am răspuns. M-am simțit bine.

Lucessi a oftat, s-a lăsat pe spate și a închis ochii.

— Câteodată, pot fi cei mai proști oameni de pe pământ, a spus el.

Ce m-a fascinat pe mine au fost banii, firește. Și nu doar pentru lucrurile pe care le puteau cumpăra, cu toate că și asta îmi făcea cu ochiul (sora lui Lucessi fiind proba numărul unu). Atracția mai profundă consta în ceva mult mai eteric. Nu fusesem niciodată în preajma oamenilor bogați, dar nu mă simțeam ca și cum aș fi avut ceva de pierdut din cauza asta. Nici în preajma marțienilor nu fusesem. Erau o mulțime de copii bogați la Harvard, firește, dintre cei care frecventaseră numai școli de elită private și se adresau unii altora cu porecle precum „Trip“, „Beemer“ sau „Duck“. Însă în zilele noastre, averea lor putea fi trecută cu vederea cu ușurință. Locuiam în aceleași cămine de rahat, ne curgeau transpirațiile pe aceleași teste și examene, mâncam aceeași mâncare oribilă în sala de mese, întocmai precum colocatarii unui kibbutz. Sau cel puțin așa părea. Vizita în casa lui Lucessi îmi deschisese ochii asupra unei lumi ascunse care zăcea dincolo de pojghița de egalitarism a vieților noastre, întocmai ca un sistem de peșteri subteran. Cu excepția lui Lucessi, în realitate, îmi cunoșteam prea puțin prietenii și colegii de clasă. Poate părea greu de crezut când o spun acum, însă nu-mi trecuse niciodată prin minte că poate fi ceva atât de fundamental de diferit la ei.

În săptămânile care au urmat Zilei Recunoștinței, am început să trec foarte bine în revistă oamenii care mă înconjurau. Era un băiat, care stătea într-o cameră de la capătul holului, al cărui tată era primarul din San Francisco; o fată pe care o știam doar vag și care vorbea cu accent spaniol, despre care se spunea că ar fi fiica unui dictator sud-american; unul dintre partenerii mei de laborator îmi mărturisise, fără nicio legătură, că familia lui deținea o casă de vacanță în sudul Franței. Toate aceste informații m-au făcut să percep o nouă dimensiune asupra locului în care mă aflam, iar gândul acesta m-a făcut să fiu nespus de jenat, chiar în timp ce-mi doream să aflu mai multe, să-i penetrez codurile sociale și să văd unde m-aș putea

încadra.

La fel de fascinant era și faptul că Lucessi însuși nu voia să aibă nimic de-a face cu asta. Pe parcursul weekendului, își dăduse pe față disprețul față de soră-sa, de părinți, ba chiar și de casă, pe care o numea, în stilul lui propriu, „o adunătură imbecilă de pietre“. Am încercat să-l mai trag de limbă, dar fără succes; sugestiile mele îl iritau și chiar îl înfuriau. Ceea ce începusem să descopăr în colegul meu de cameră era prețul pe care-l plătea pentru a fi prea deștept. Era capabil să calculeze cantități uriașe de date fără să găsească nicio plăcere în asta. Pentru Lucessi, lumea era o colecție de sisteme criptate, separate de orice înțeles, o realitate de suprafață guvernată numai de ea însăși. Putea, de exemplu, să recite media de lovituri reușite a fiecărui jucător de baseball de la New York Yankees, dar, când îl întrebai care era preferatul lui, nu avea niciun răspuns. Singura emoție de care părea să fie capabil era disprețul pentru ceilalți oameni, deși până și acesta avea un fel de uimire copilărească, ca și cum era un copil plictisit prins într-un trup de bărbat, forțat să stea la masa adulților și să asculte conversații ininteligibile despre prețul imobilelor și despre cine a divorțat de cine. Cred că asta era de fapt durerea lui – nu știa care era problema, ci doar că era una –, ceea ce rezultă într-un fel de singurătate nihilistă: ura și invidia pe toată lumea deopotrivă, în afară de mine, căruia îmi atribuia o viziune similară asupra lumii, doar pentru că eram mereu prin preajmă și nu îl luam peste picior.

Cât despre soarta lui nefericită: poate că nu-l prețuiam suficient ca prieten. Uneori mă gândeam că poate eram singurul prieten pe care-l avusese vreodată. Și e ciudat că încă mă gândesc la el câteodată, chiar și după atâția ani, chiar dacă, la urma urmei, nu a fost decât un personaj episodic în viața mea. Dar asta, probabil din cauza caracterului staționar al circumstanțelor mele. Având atâția ani de umplut cu ceva, inevitabil treci în revistă tot, ajungi să deschizi fiecare sertar al minții și să scotocești prin el. Nu-l cunoșteam prea bine pe Lucessi; nimeni nu putea face asta. Și totuși, a nu reuși să cunoști o persoană nu înseamnă că aceasta nu joacă un rol important în viața ta. Mă întreb cum m-ar privi Lucessi acum? Oare rătăcește, în chip miraculos încă în viață, prin această închisoare creată de mine, prin acest memorial al lucrurilor trecute, urcând scările de marmură în stilul lui lipsit de grație și, oprindu-se dinaintea mea în pantofii lui butucănoși, în pantalonii lălâi și în jerseyul celor de la Yankees mirosind a transpirație și a nespălat, ce mi-ar spune? Vezi? *Acum înțelegi și tu, Fanning. Acum înțelegi și tu în sfârșit.*

M-am întors în Ohio pentru Crăciun. Mă bucuram să fiu acasă, însă bucuria mea era cea a unui exilat; nu mă mai regăseam acolo, ca și cum aș fi fost plecat de ani buni, nu de câteva luni. Harvard nu era căminul meu, cel puțin nu încă, dar nici casa din Mercy, Ohio, nu era.

Însăși ideea de cămin, de loc căruia să-i aparții, devenise străină de mine.

Mama nu părea să se simtă bine. Slăbise mult, iar tusea tabagică i se înrăutățise. Acum, la cel mai mic efort, îi apăreau broboane de sudoare pe frunte. Nu am dat mare atenție acestui lucru, acceptând numaidecât explicația tatălui meu, și anume că se epuizase cu pregătirile de sărbători. Am trecut conștiincios prin etapele sentimentale: aranjatul bradului și coptul plăcintelor, dusul la slujba de la miezul nopții (în restul anului, nu prea dădeam pe la biserică), deschisul cadourilor mele sub privirile părinților – un ritual stânjenitor, năpasta copiilor singuri la părinți –, însă nu aveam niciun sentiment pentru nimic din toate astea și am plecat cu două zile mai devreme, explicându-le că aveam de dat niște examene și că trebuia să mă întorc la învățat. (Chiar aveam, dar nu asta era motivul.) La fel cum făcuse și în septembrie, tata m-a condus la gară. Ploaia de vară fusese înlocuită de zăpadă și de ger, iar curentul cald care intra prin fereastra deschisă, de o pală de aer uscat provenită de la ventilatoarele de la bord. Ar fi fost momentul potrivit să spună ceva important, asta dacă s-ar fi gândit vreunul dintre noi la un asemenea lucru. Când autobuzul a pornit, eu nu am privit în urmă.

Cât despre restul aceluia prim an, nu am multe de spus. Aveam note bune – mai mult decât bune. Deși știam că mă descurcasem bine, eram încă uimit când mi-am văzut foaia matricolă de pe primul semestru numai cu note de 10, fiecare dintre ele scoasă în evidență prin felul în care era ștanțată pe hârtie de către matrița de modă veche. Nu am folosit asta drept scuză pentru a mă culca pe o ureche, ci, dimpotrivă, mi-am dublat eforturile. De asemenea, pentru o scurtă perioadă de timp, am avut o iubită, pe fiica dictatorului sud-american. (Era de fapt ministrul de finanțe din Argentina.) Habar n-am ce-a văzut la mine, dar nu aveam de gând să-mi bat capul cu asta. Carmen avea mai multă experiență sexuală decât mine – mult mai multă. Era genul de femeie care folosea cuvântul „iubit“ cu sensul de „ești în posesia mea“ și se dedica acestui proiect al plăcerii cu un abandon lacom. Era binecuvântată cu o cameră de o persoană, lucru rar pentru un boboc, iar în acel loc sacru al eșarfelor și a tot felul de mirosuri feminine, m-a inițiat în ceea ce ar fi putut trece, ceea ce și era, drept erotism destinat adulților, parcurgând întregul meniu de plăceri corporale, începând cu aperitivele și terminând cu desertul. Nu ne-am iubit – un sentiment care pe mine încă mă lasă confuz, iar Carmen avea prea puțină nevoie de acest sentiment – și nici nu era atrăgătoare în sensul convențional al cuvântului. (Pot spune asta, pentru că și eu eram la fel.) Era puțin peste greutatea normală, iar fața ei avea o formă ușor masculină în jurul bărbiei, care semăna cu a unui boxer. Însă dezbrăcată și aprinsă de pasiune, vorbind murdar în spaniola ei cu accent argentinian, era

cea mai seducătoare ființă de pe Pământ, trăsătură amplificată de o sută de ori prin faptul că ea însăși era conștientă de asta.

Între aceste escapade carnale – în pauza de cursuri, eu și Carmen dădeam uneori fuga în camera ei pentru o oră de copulație agresivă – și volumul uriaș de teme și, bineînțeles, orele petrecute la bibliotecă – timp pe care îl foloseam ca să mă refac pentru următoarea întâlnire – mă vedeam din ce în ce mai puțin cu Lucessi. Întotdeauna avusese un program dezordonant, învățând noaptea și dormind în episoade, dar, pe măsură ce înaintam în semestru, venirile și plecările lui ajunseseră din ce în ce mai neregulate. Când dormeam la Carmen, puteam să nici nu-l văd zile în șir. De-acum, îmi lărgisem cercul de cunoștințe dincolo de zidurile căminului, incluzându-i și pe prietenii lui Carmen, toți mult mai cosmopoliți decât mine. Era evident că lui Lucessi nu-i plăcea asta, însă orice efort de a-l introduce și pe el în cercul nostru a fost numaidecât înăbușit. Igiena lui personală a mai cunoscut un declin; camera noastră mirosea a șosete și a tăvi cu mâncare mucegăită, pe care le aducea de la cantină și nu le mai returna. De multe ori am intrat ca să-l găsesc stând pe pat, îmbrăcat sumar, bălmăjind ceva ca pentru sine și făcând gesturi ciudate, sacadate, din mâini, ca și cum ar fi fost angajat într-o conversație cu cineva nevăzut. La culcare – când credea el de cuviință să facă asta, putea să fie și în mijlocul zilei – își acoperea fața cu un strat de cremă antiacnee, gros cât machiajul unui mim; a început să doarmă cu un cuțit pentru scafandri într-un toc din plastic pe care-l ținea legat de picior. (Asta ar fi trebuit să mă alarmeze mai mult decât a făcut-o.)

Îmi făceam griji în privința lui, dar nu foarte mult; pur și simplu eram prea ocupat. În ciuda mai noului și mai interesantului meu cerc de prieteni, dintotdeauna am presupus că noi doi aveam să rămânem colegi de cameră. La sfârșitul anului, toți bobocii au intrat într-o tragere la sorți care să hotărască în ce cămin aveau să locuiască pentru următorii trei ani. Asta era privită ca un ritual de trecere la fel de important din punct de vedere social ca persoana cu care te căsătoreai. Și avea două aspecte. Primul era căminul în care își dorea fiecare să stea. Erau douăsprezece, fiecare cu reputația lui: căminul studioșilor, căminul artiștilor, căminul sportivilor și tot așa. Cele mai râvnite erau cele situate pe malul râului Charles – un domeniu extrem de elegant, care costa cât taxa de școlarizare. Ultimele pe listă erau cele din vechiul cartier Radcliff, tocmai pe Garden Street. Să fii „încartiruit“ era egal cu exilul, îți legai pe veșnicie viața de orarul autobuzelor care, deloc convenabil, nu mai funcționau cu mult înainte de terminarea oricărei petreceri.

Al doilea aspect era, desigur, cine stătea cu cine. Acest lucru făcea ca primele săptămâni să fie extrem de stânjenitoare pentru toți, ca să-și stabilească alianțele și să-și dea prietenii înțietate. Să respingi

un coleg de cameră boboc în favoarea altcuiva era ceva des întâlnit, dar la fel de rușinos ca un divorț. M-am gândit să discut despre asta cu Lucessi, după care mi-am dat seama că aș fi lipsit de inimă. Cine să-l vrea drept coleg de cameră? Cine să-i accepte ciudățele, personalitatea lui melancolică, mirosurile lui nesănătoase? Dar, dacă stau să mă gândesc, nimeni nu mi-a propus să mă mut cu el. Se părea că Lucessi era al meu.

Pe măsură ce ziua tragerii la sorți se apropia, l-am căutat să văd ce voia să facem. I-am spus că aș vrea să mă duc la căminul Winthrop sau la Lowell. Și poate la Quincy, ca rezervă. Erau cămine pe malul râului, dar fără deschiderea socială aparte a celorlalte. Discuția noastră a avut loc în toiul unei după-amiezi călduroase de primăvară, în care, aparent, Lucessi dormise mai mult. Stătea la birou, îmbrăcat doar în boxeri și în maiou, jucându-se cu un calculator în timp ce vorbeam, apăsându-i tastele lipsite de înțeles cu capătul de gumă al unui creion. La colțul gurii avea o dungă albă de pastă de dinți întărită.

— Deci ce crezi?

Lucessi a ridicat din umeri.

— Am intrat deja.

Răspunsul lui nu avea nicio noimă.

— Despre ce vorbești?

— Am cerut să fiu repartizat într-o cameră de o persoană din cartier.

„Psihopații singuratici“ erau numiți. Căminul celor neadaptați; camera pentru cei care nu puteau să aibă un coleg de cameră.

— E chiar drăguț acolo, a continuat Lucessi. E mai liniște. Știi tu. Oricum, treaba e făcută.

Rămăsesem perplex.

— Ce naiba, Lucessi? Tragerea la sorți e abia săptămâna viitoare. Credeam că o să stăm împreună.

— Am presupus că n-o să vrei. Ai o grămadă de prieteni. Am crezut că o să te bucuri.

— Eu am crezut că ești prietenul meu.

Am început să măsoz furios camera cu pașii.

— Despre asta e vorba? Nu-mi vine să cred că faci asta! Uită-te la locul ăsta! Uită-te la tine! Ce altceva ți-a mai rămas? Și tu-mi faci asta mie?

Niște vorbe oribile, de nerepetat. Fața lui Lucessi s-a strâns ca o coală de hârtie.

— Iisuse, îmi pare rău! N-am vrut să...

Nu m-a lăsat să termin.

— Nu, ai dreptate. Chiar sunt cam jalnic. Crede-mă, nu e ca și cum n-am mai auzit-o înainte.

— Nu vorbi așa despre tine.

Vina care mă încerca era de nesuportat. M-am așezat pe pat, încercând să-l fac să se uite la mine.

— N-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Eram supărat.

— E în regulă, las-o baltă.

A trecut o clipă, Lucessi încruntându-se la calculator.

— Ți-am spus vreodată că am fost adoptat? Nici nu sunt rudă cu ea. Nu practic vorbind, cel puțin.

Remarca aparținea unui subiect atât de îndepărtat, încât mi-a luat o secundă să-mi dau seama că vorbea despre Arianna.

— Toată lumea crede că e de fapt invers, a continuat el. Adică, Dumnezeu, uită-te la ea! Dar nu. Părinții mei m-au luat de la un orfelinat. Au crezut că nu pot avea copii. Unsprezece luni mai târziu, ce să vezi, apare Domnișoara Perfecțiune.

Nu mai auzisem în viața mea o confesiune atât de plină de suferință. Ce era de spus? Și de ce-mi spunea asta tocmai acum?

— Chiar mă urăște, știi? Adică urât-urât. Ar trebui s-o auzi cum îmi vorbește.

— Sunt sigur că asta nu e adevărat.

Lucessi a ridicat deznădăjduit din umeri.

— Cu toții o fac. Ei cred că eu nu știu, dar nu-i așa. Bine, sunt regele rataților. Nu e ca și cum nu mi-am dat seama până acum. Dar Arianna... Ai văzut-o și tu, înțelegi despre ce vorbesc. Iisuse, mă ucide, pur și simplu!

— Sora ta e o afurisită și jumătate. Probabil se poartă așa cu toată lumea. Nu te mai gândi la ea.

— Da, ei bine, nu asta e problema.

Și-a ridicat ochii din calculator și m-a privit drept în față.

— Tu te-ai purtat foarte frumos cu mine, Tim, și apreciez asta. Serios. Îmi promiți că rămânem prieteni?

Am înțeles atunci ce încerca Lucessi să facă. Ce luasem eu drept gelozie sau milă față de propria persoană era de fapt un fel de generozitate cu două fețe. La fel cum făcuse și tatăl meu, Lucessi tăia legăturile cu mine pentru că se gândea că mi-e mai bine fără ele. Cea mai rea parte era că știam că are dreptate.

— Sigur, am spus. Normal că rămânem prieteni.

Mi-a întins mâna.

— Mi-o dai și tu pe a ta? Ca să știu că nu ești prea supărat pe mine.

Ne-am strâns mâinile, fără ca vreunul dintre noi să creadă în gest.

— Deci asta a fost? am zis eu.

— Da, cred că da.

Era îndrăgostit de ea, firește. Deși îmi spusese, asta era partea poveștii care mi-a luat mult – prea mult – timp s-o descifrez. Iubea

lucrul pe care îl și ura, iar asta îl distrugea pe dinăuntru. Încă un lucru pe care Lucessi mi l-a spus, fără să fie nevoie să-l rostească, era că stătea să pice la aproape toate cursurile. Aranjamentul cu căminul nu era bătut în cuie, pentru că nu avea să se mai întoarcă.

Între timp, a trebuit să rezolv problema de a-mi găsi un loc unde să stau. Mă simțeam trădat și eram furios pe mine însumi pentru că înțelesesem atât de greșit situația, dar mi-am acceptat soarta, care părea oarecum binemeritată. Era ca și cum pierdusem la un joc „Ocupă scaunul liber când se oprește muzica“ de proporții cosmice; cântecul se oprise, iar eu rămăsesem în picioare și pur și simplu nu aveam ce face în privința asta. Am sunat să văd dacă era cineva în căutarea unui coleg care să completeze locurile dintr-un apartament, dar nu am găsit pe nimeni și, decât să sap și mai adânc în lista cunoscuților mei, făcându-mă astfel și mai mult de răs, m-am hotărât să mă opresc. Nu erau camere de o persoană în căminele de pe malul râului, dar încă era posibil să intru la tragerea la sorți ca „suspendat“; urma să fiu trecut pe lista de așteptare a celor trei cămine alese, iar dacă un student renunța peste vară, universitatea avea să-mi dea locul lui. Am bifat Lowell, Winthrop și Quincy, fără să-mi mai pese la care intram, și am așteptat rezultatul.

Anul se apropia de sfârșit. Eu și Carmen am luat-o fiecare pe alt drum. Unul dintre profesori mi-a oferit un post de laborant. Salariul era neglijabil, dar era o onoare să ți se propună așa ceva și aveam să rămân în Cambridge pe perioada verii. Am închiriat o cameră în Allston, de la o doamnă de optzeci de ani, care prefera studenții de la Harvard; în afară de colecția de pisici, care era numeroasă – n-am fost niciodată sigur câte avea mai exact – și de mirosul copleșitor al litierelor, situația era una aproape ideală. Plecam devreme și mă întorceam târziu, mâncând de obicei la una dintre multele cantine ieftine de la periferia Cambridge-ului, și abia dacă ne vedeam. Toți prietenii mei pleaseră pe vară și mă așteptam să fiu singur, dar nu a fost așa. Anul școlar mă lăsase vlăguit și cu o senzație de supraplin, ca după o masă copioasă, așa că mă bucuram de liniște. Slujba mea, care presupunea confruntarea de date despre structura biologică a celulelor plasmactice la șoareci, putea fi practic efectuată fără interacțiunea cu o altă ființă umană. Câteodată, nu vorbeam zile la rândul.

Îmi e rușine să recunosc, dar, pe durata acelei veri tăcute, am uitat complet de părinții mei. Și nu mă refer la faptul că i-am ignorat, ci că am uitat pur și simplu de existența lor. Le spuseseam într-o scrisoare unde aveam să stau și de ce, fără să le dau numărul de telefon, pe care nu-l știam pe atunci – o omisiune care putea fi corectată. Nu i-am sunat, iar ei nu mă puteau suna, așa că, pe măsură ce vara trecea, această scăpare banală a devenit un amortizor psihologic care i-a eliminat cu totul din gândurile mele. Fără îndoială, într-un ungher al

minții mele eram conștient de ce făceam și de faptul că trebuia să-i contactez înainte de venirea toamnei, pentru depunerea hârtiilor necesare bursei; dar, în viața de zi cu zi, pur și simplu încetaseră să mai conteze.

Apoi, mama a murit.

Tata m-a informat de acest lucru printr-o scrisoare. Brusc, mi s-au lămurit o mulțime de lucruri. Cu o lună înainte să plec la Harvard, mama fusese diagnosticată cu cancer de col uterin. Amânase operația – o histerectomie totală – până după plecarea mea, nevrând să umbrească în vreun fel această ocazie. Biopsiile postoperatorii au arătat că era vorba de un adenosarcom rar și agresiv, de pe urma căruia nu avea nicio șansă să se recupereze. Până la venirea iernii, metastaza i se instalase deja la plămâni și la oase. Pur și simplu nu era nimic de făcut. Fusese, așa cum se exprimase tatăl meu, ultima ei dorință, ca fiul ei mult iubit să nu sufere vreo întrerupere în drumul lui către împlinirea tuturor speranțelor: cu alte cuvinte, trebuia să-mi văd de viața mea și să nu știu nimic. Murise cu două săptămâni înainte, cenușa ei fiind îngropată fără ceremonie, după cum voise. Nu suferise mult, scria tatăl meu, mai degrabă cu răceală, și plecase din această viață îndreptându-și cele mai bune gânduri către mine.

Scrisoarea se încheia astfel:

Probabil că ești supărat pe mine, pe amândoi, pentru că am ținut secretul ăsta față de tine. Dacă te ajută cu ceva, eu am vrut să-ți spunem, dar mama ta nici n-a vrut să audă. În ziua când te-am condus la autobuz, când ți-am spus să pleci și să ne lași în urmă, acelea au fost cuvintele mamei tale, nu ale mele, deși m-a convins și pe mine de înțelepciunea lor, în cele din urmă. Eu și mama ta am fost fericiți împreună, cred, dar nu m-am îndoit nicio clipă că tu ai fost marea dragoste a vieții ei. Nu ți-a vrut decât binele, Timothy. Poate că vrei să te întorci acasă, dar eu ți-aș spune să mai aștepți. Eu mă descurc destul de bine, având în vedere circumstanțele, și nu văd niciun motiv să-ți întrerupi studiile pentru ce ar putea fi, până la urmă, o distragere dureroasă care să nu servească la nimic. Te iubesc, fiule. Sper că știi asta și că mă poți ierta – că ne poți ierta pe amândoi – și că, atunci când ne vom reîntâlni, o vom face nu ca să plângem moartea mamei tale, ci ca să-ți sărbătorim reușitele.

Am citit scrisoarea în holul casei unei femei pe care abia o cunoșteam, cu pisicile frecându-mi-se de picioare, la ora zece a unei nopți călduroase de început de august, când aveam nouăsprezece ani. Nu am cuvinte ca să descriu ce am simțit atunci și nici nu voi încerca să le găsesc. Am avut un puternic impuls de a-l suna; voiam să țip la el până când aș fi răgușit, până când cuvintele ar fi ieșit cu sânge. La fel de puternică era și dorința de a mă urca în autobuzul de Ohio, de a

mă duce direct acasă și de a-l sugruma în pat – patul pe care-l împărțise cu mama pentru aproape treizeci și ceva de ani și unde, fără îndoială, fusesem și conceput. Dar n-am făcut nimic. Mi-am dat seama că mi-era foame. Trupul își cere drepturile – o lecție utilă – așa că m-am dus la cămara bătrânei și mi-am făcut un sendviș cu brânză și cu pâine veche și am băut un pahar din același lapte pe care-l pusese în farfuriuțele împrăștiate prin toată casa. Laptele se acrise, dar l-am băut oricum, iar asta e amintirea cea mai vie dintre toate: gustul acru al laptelui.

16

Restul verii a trecut ca într-un vis lipsit de emoții. La un moment dat, am primit o scrisoare prin care mi-era adus la cunoștință că fusesem repartizat în căminul Winthrop cu un coleg de cameră al cărui nume nu-l știam încă și care doar ce se întorsese după un an de stat în străinătate. Că nu-mi păsa de asta e mult spus. În ce mă privește, aș fi putut în continuare locui la bătrâna cu litierele ei jengoase. Cât despre mama, nu am spus nimănui. Am lucrat la laborator până în prima zi din semestru, nelăsându-mi nicio zi liberă în care să-mi fi găsit ceva care să mă distragă. Profesorul meu m-a întrebat dacă nu voiam să lucrez pentru el și pe parcursul anului școlar, însă l-am refuzat. Poate că nu a fost un lucru înțelept și a părut uimit să vadă că nu accept un asemenea privilegiu, dar nu aș mai fi avut timp pentru bibliotecă, de a cărei liniște îmi era sincer dor.

Am ajuns acum la partea poveștii în care situația mea se schimbă atât de radical, încât îmi aduc aminte de acea perioadă ca de un plonjon, ca și cum până atunci aș fi plutit doar la suprafața vieții. Totul a început în ziua când m-am mutat în căminul Winthrop. Eu și Lucessi ne vânduserăm mobila de la Armata Salvării, iar eu am ajuns acolo cu aproape nimic în plus față de valiza cu care venisem la Harvard cu un an în urmă, de o lampă de birou, o cutie cu cărți și cu impresia că, încă o dată, căzusem într-o anonimitate atât de pură, încât mi-aș fi putut schimba numele cu al cuiva mai înțelept decât mine, dacă voiam. Apartamentul, două camere care dădeau una într-alta, cu o baie la capăt, era la etajul patru din clădirea pătrată a căminului, cu vedere la modestele clădiri ale Bostonului ce se profilau la orizont. Nici urmă de colegul meu, al cărui nume încă nu-l aflasem. Am petrecut ceva timp gândindu-mă la ce loc să-mi aleg – camera interioară era mai mică, dar mai intimă; pe de altă parte, ar fi trebuit să îndur tropăitul colegului până la baie la orice oră – înainte să mă decid, dar, ca să începem cu dreptul, aveam să-l aștept, ca să putem hotărî împreună.

Terminasem de adus și ultimele lucruri, când o siluetă a apărut în

prag, cu chipul ascuns după un teanc de cutii pe care le ducea în brațe. A intrat în cameră, gemând de efort, și le-a lăsat pe podea.

— Tu, am zis eu.

Era tipul pe care-l întâlnisem la Burger Cottage. Purta o pereche de pantaloni kaki reiați și un tricou gri pe care scria HARVARD SQUASH, urme de transpirație ivindu-i-se la subraț.

— Așteaptă! a făcut el, zgâindu-se la mine. Te știi. De unde te știi?

I-am povestit de întâlnirea noastră. La început, nu a părut să-și amintească; apoi mi-am dat seama din privirea lui că m-a recunoscut.

— Firește! Tipul cu valiza. Să înțeleg că asta înseamnă c-ai știut sa-ajungi în Wigglesworth. Nu vreau să te jignesc, dar nu ai trecut în anul doi?

Era o întrebare bună, cu un răspuns complicat. Deși fusesem admis ca student în anul întâi, aveam suficiente credite cât să termin totul în trei ani. Nu mă gândisem prea mult la asta, întotdeauna crezusem că o să rămân acolo toți cei patru ani. Însă în săptămânile de după primirea scrisorii de la tata, opțiunea de a-mi abandona educația și de a da bir cu fugiții devenise din ce în ce mai atrăgătoare. Evident, la fel s-au gândit și mai marii de la Harvard, de vreme ce m-au pus în cameră cu un student dintr-un an superior.

— Asta înseamnă că ești deștept, nu glumă, a făcut el. Hai, spune-mi!

Felul în care vorbea era ușor sarcastic și cumva elogios deopotrivă.

— Ce să-ți spun?

— Știi tu. Nume, grupă, serie. Specializarea, locul de naștere, genul asta de lucruri. Cu alte cuvinte, istoricul tău. Scurt și la obiect – memoria mea nu funcționează bine pe căldura asta.

— Tim Fanning. Biochimie. Ohio.

— Frumos! Deși, dacă mă întrebi mâine, probabil n-o să-mi mai aduc aminte, asta ca să nu te superi.

A făcut un pas înainte și mi-a întins mâna:

— Apropo, eu sunt Jonas Lear.

M-am străduit să răspund cu o strângere fermă.

— Lear, am repetat eu. Ca avionul?

— Doamne, nu! Mai degrabă ca regele nebun al lui Shakespeare.

A aruncat o privire în jur.

— Deci, pe care dintre aceste două camere luxoase ți-ai ales-o să fie a ta?

— M-am gândit că ar fi corect să te aștept.

— Lecția numărul unu: nu aștepta niciodată. Legea junglei și așa mai departe. Dar, de vreme ce ești hotărât să fii un tip de treabă, putem să dăm cu banul.

A scos o monedă din buzunar:

— Alege!

A aruncat moneda în sus înainte să apuc să răspund. După care, a smuls-o din aer și și-a plesnit-o peste încheietură.

— Aș zice... cap?

— De ce toată lumea vrea cap? Cineva ar trebui să facă un studiu.

Și-a ridicat mâna:

— Ei bine, ce să vezi, cap!

— Aș fi vrut-o pe cea mică.

A zâmbit.

— Vezi? Cât de greu a fost? La fel aș fi făcut și eu. Nu promit, dar o să mă străduiesc să nu-ți confund patul cu buda, în toiul nopții.

— Nu mi-ai spus niciodată ce studiezi.

— Ai dreptate. Ce urât din partea mea! „Biologie organică și evoluționară“, a răspuns, făcând în aer gestul de ghilimele.

Nu auzisem niciodată de ea.

— Asta e o specializare?

El s-a aplecat să deschisă una dintre cutii.

— Așa îmi scrie în foaia matricolă. În plus, e amuzant de pronunțat. Sună puțin murdar.

A ridicat privirea și mi-a zâmbit:

— Ce? Nu e ce te așteptai?

— M-aș fi așteptat la ceva, nu știu, mai atractiv. Istorie, poate. Sau engleză.

A scos un teanc de manuale și a început să le înșire pe rafturi.

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Dintre toate subiectele din lume, de ce ai ales biochimia?

— Aș zice pentru că mă pricep.

El s-a întors, punându-și mâinile în șold.

— Ia de-aici! Adevărul este că sunt nebun după aminoacizi. Mi-i pun și în martini.

— Ce e un martini?

Lui i-a căzut fața:

— N-ai auzit de James Bond? Scuturat, nu amestecat? Nu aveți filme din astea în Ohio?

— Știu cine e James Bond. Mă refeream că nu știu din ce e făcut.

Gura i s-a lățit într-un rânjet ștrengăresc.

— A, asta! a făcut el.

Eram la al treilea pahar când am auzit o voce de fată strigându-l pe nume și zgomot de pași venind în sus pe scări.

— Sunt aici! a strigat Lear.

Amândoi stăteau pe podea, cu instrumentele din trusa lui Lear împrăstiate peste tot în jurul nostru. Nu mai întâlnisem pe nimeni care să-și care după el nu numai o cinzeacă de gin și o sticlă de vermut, ci și tot felul de ustensile de barman – pahare, shakere, cuțite mici și

delicate – pe care le vezi doar în filmele vechi. O pungă de gheață înota într-o baltă de apă topită, lângă un borcan deschis cu măsline luate de la piața din capătul străzii. Zece și jumătate dimineața, iar eu eram beat criță.

— Iisuse, uită-te la tine!

Mi-am ridicat cu greu ochii buimaci, încercând să mă concentrez asupra siluetei din prag. O fată, îmbrăcată într-o rochie de vară din bumbac albastru-deschis. Am observat rochia, pentru că era primul lucru pe care-l vedeai la ea. Nu pot spune că era frumoasă, deși era; mai degrabă, aș vrea să afirm că avea ceva aparte și, deci, imposibil de clasificat (spre deosebire de sora lui Lucessi, a cărei perfecțiune rece ca gheața se găsea pe toate drumurile, așa că nu mă marcase în niciun fel). Îmi dădeam seama de particularitățile ei – silueta subțire, cu sânii mici, aproape băiețească; degetele scurte de la picioarele încălțate în sandale, înnegrite de praful de pe drum; fața ei în formă de inimă și ochii albaștri și umezi; părul ei de un blond-pai, neținut în frâu de clame sau de bentițe, tuns până la umerii atinși de soare –, însă întregul, așa cum se spune, era mai bun decât suma părților.

— Liz!

Lear a făcut mare circ din ridicatul în picioare, încercând să nu-și verse băutura. Și-a aruncat brațele după ea într-o îmbrățișare neîndemânatică, pe care ea a respins-o cu o privire de dezgust absolut. Purta o pereche de ochelari mici, cu rame cu imprimeu tip carapace de broască țestoasă, perfect rotunzi, care pe altă femeie ar fi părut drept masculini, dar nu și pe ea.

— Ești beat.

— Sunt. Dar nu la fel de rău ca amicul meu, aici de față.

Și-a dus mâna la gură, vorbind într-o șoaptă exagerată:

— Nu-i spune că acum un minut părea că se topește de-a binelea.

Și-a ridicat paharul:

— Una mică?

— Mă întâlnesc cu profesorul coordonator în jumătate de oră.

— O să iau asta drept da. Tim, ea e Liz Macomb, prietena mea. Liz, Tim. Nu-mi aduc aminte numele de familie, dar sigur o să-mi vină. Faceți cunoștință până când îi pregătesc fetei ăsteia un cocktail.

Ar fi fost politicos să mă ridic în picioare, dar, cumva, gestul părea prea formal, așa că m-am răzgândit. De asemenea, nici nu știam dacă aș fi putut face asta.

— Bună! am zis eu.

Ea s-a așezat pe pat, și-a îndoit picioarele subțiri sub ea și și-a tras capătul rochiei peste genunchi.

— Bună, Tim! Deci, tu ești fericitul câștigător?

Lear a turnat neglijent niște gin.

— Tim este din Ohio. Asta e tot ce-mi amintesc despre el.

— Ohio!

A pronunțat cuvântul cu aceeași încântare pe care ar fi putut s-o folosească pentru Pago Pago sau Rangoon.

— Mereu am vrut să mă duc acolo. Cum e?

— Glumești, nu?

— Bine, puțin, a încuviințat ea râzând. Dar e căminul tău. *Patria ta. Ton pays natal.* Povestește-mi orice.

Sinceritatea ei era într-un totu dezarmantă. M-am străduit să găsesc ceva demn de menționat. Ce puteam spune despre căminul pe care-l lăsasem în urmă?

— E destul de banal, așa zice.

M-am rușinat în sinea mea de cât de jalnică era remarca.

— Oamenii sunt de treabă.

Lear i-a întins paharul, pe care ea l-a primit fără să-l privească în ochi. A băut o înghițitură mică, apoi spuse:

— E bine dacă sunt de treabă. Altceva?

Încă nu-și luase ochii de la mine. Intensitatea privirii ei era tulburătoare, însă nu părea deloc respingătoare, ba din contră. Am observat că avea un pufuleț ca de piersică, acoperit cu brobonele de sudoare, deasupra buzei superioare.

— Chiar nu sunt prea multe de zis.

— Și ai tăi? Cu ce se ocupă?

— Tata e optician.

— O profesie onorabilă. Eu nu pot să-mi văd lungul nasului din cauza cheștiilor ăstora.

— Liz e din Connecticut, a adăugat Lear.

Ea a mai sorbit o dată, mai lung de data asta, strâmbându-se ușor de plăcere.

— Dacă nu te superi, Jonas, prefer să vorbesc singură în numele meu.

— Din ce zonă? am întrebat eu, de parcă aș fi știut ceva despre Connecticut.

— Dintr-un orașel numit Greenwich, scumpule. Pe care ar trebui să-l urăsc, pentru că nu există loc mai ușor de urât decât ăsta, dar nu mi iese deloc. Părinții mei sunt niște îngeri, îi ador. Jonas, a spus ea apoi, întorcându-și privirea la pahar, chestia asta e chiar bună.

Lear a tras scaunul de la birou în mijlocul camerei și s-a lăsat pe el, cu spătarul întors. M-am hotărât ca așa să stau și eu de-atunci înainte.

— Sunt sigur că poți să o descrii mai bine, a zis el, zâmbind larg.

— Iar! Ți-am spus, nu sunt o maimuță dansatoare!

— Haide, dovrelece, că murim aici!

— Dovlecel... Ascultă-te numai!

A oftat, dezumflându-și obrazii.

— Bine, doar de data asta. Dar, ca să ne înțelegem, fac asta doar

pentru că avem companie.

Nu știam ce să cred despre acest schimb de replici. Liz mai sorbi o dată din pahar. Preț de o perioadă de timp stânjenitor de lungă, poate douăzeci de secunde, liniștea a cuprins încăperea. Liz a închis ochii, întocmai ca un medium la o ședință de spiritism care vrea să invoce sufletele morților.

— Are gust de...

A alungat gândul cu o încruntătură.

— Nu, nu e bine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a gemut Lear, nu mă mai chinui!

— Taci!

Încă o clipă, apoi chipul i s-a luminat:

— De... aer proaspăt în cea mai friguroasă zi de iarnă.

Eram uimit. Avea perfectă dreptate. Mai mult chiar: cuvintele ei, care erau mai mult decât o simplă descriere a experienței, accentuau realitatea faptului. Era pentru prima oară în viața mea când simțeam că limbajul putea să intensifice viața. Fraza, venită de pe buzele ei, era cu atât mai senzuală.

Lear a scos un fluierat admirativ printre dinți.

— Bună, asta!

Eu mă holbam pur și simplu la ea.

— Cum ai făcut asta?

— A, e un talent al meu. Total inutil.

— Ești vreo scriitoare?

A pufnit-o râsul:

— Doamne, nu! I-ai văzut pe oamenii ăia? Niște bețivi, cu toții.

— Liz aici de față este unul dintre acei studenți care are engleza drept specializare, zise Lear. O povară pe umerii societății, deloc apti pentru muncă.

— Scutește-mă de opiniile tale de bădăran!

Apoi, adresându-mi-se mie:

— Nu-ți spune că, de fapt, nu e acel bon vivant care se dă.

— Ba da, sunt!

— Atunci, de ce nu-i spui unde ai fost în ultimele douăsprezece luni?

Copleșit fiind de informații și sub influența a trei băuturi tari, uitasem să pun cea mai evidentă întrebare dintre toate. De ce Jonas Lear, dintre toți oamenii, avea nevoie de un flotant drept coleg de cameră?

— Bine, îi spun eu, a continuat Liz. A fost în Uganda.

Eu mi-am întors privirea spre el.

— Ce-ai făcut în Uganda?

— Ei, câte puțin din toate. S-a dovedit că sunt în plin război civil. N-a fost cum mi s-a promis în broșură.

— A lucrat pentru o tabără de refugiați a Națiunilor Unite, m-a lămurit Liz.

— Adică am săpat latrine, am cărat saci cu orez. Asta nu mă face vreun sfânt.

— În comparație cu noi, restul, te face. Ce nu ți-a mai spus colegul tău de cameră, Tim, este că are planuri mari să salveze lumea. Și vorbesc aici despre complexul salvatorului. Are un ego cât o casă.

— De fapt, mă gândeam să renunț, a intervenit Lear. Nu merită să faci dizenterie pentru asta. Nu m-am răhățat în halul ăla în viața mea.

— Răhățit, l-a corectat Liz. „Răhățat“ nu e un cuvânt din dicționar.

Abia puteam ține pasul cu cei doi, iar problema nu era nici pe departe că eram beat turtă sau că eram deja pe jumătate îndrăgostit de iubita noului meu coleg de cameră. Mă simțeam de parcă ieșisem de la Harvardul anilor 1900 și intrasem într-un film de prin '40, în care se ciondăneau Spencer Tracy și Katherine Hepburn.

— Ei bine, sunt de părere că engleza este o specializare grozavă, am remarcat eu.

— Mulțumesc. Vezi, Jonas? Nu toată lumea este un filistin, ca tine.

Îndreptând un deget înspre mine, Lear a spus:

— Te-am avertizat că stai de vorbă tot cu un om de știință plictisitor.

Ei i se citea exasperarea pe față.

— Brusc, am ajuns înconjurată numai de oameni de știință. Spune-mi, Tim, ce studiezi?

— Biochimie.

— Adică...? Mereu m-am întrebat ce e asta.

M-am simțit ciudat de fericit să mi se pună o asemenea întrebare. Poate că era din pricina persoanei care o punea.

— Practic, biochimia stă la temelia vieții. Ea e cea care face organismele să trăiască, care le face să funcționeze ori să moară. Cam asta e, pe scurt.

Ea a dat din cap aprobator.

— Ei bine, frumos spus. Aș zice că și în tine e un mic poet, la urma urmei. Începi să-mi placă, Tim din Ohio.

A dat pe gât restul băuturii și a pus apoi paharul deoparte.

— Cât despre mine, mă aflu de fapt aici ca să formulez o filosofie asupra vieții. O modalitate cam costisitoare de a face asta, dar a părut o idee bună la momentul respectiv și am hotărât să-i dau curs.

Această ambiție luxoasă – patru ani de colegiu de câte douăzeci și trei de miare fiecare, ca să clădești o personalitate – mi s-a părut a fi încă un aspect ciudat la ea, despre care speram să aflu mai multe. Iar când spun ciudat, vreau de fapt să spun angelic. Eram deja convins că era o ființă ce făcea parte din acele sfere înalte.

— Nu ești de acord?

Ceva de pe fața mea trebuie s-o fi informat de contrariu. Am simțit cum mi se aprind obraji.

— N-am spus asta.

— N-ai spus nimic. Îți dau un sfat: „Bărbatul are limbă să vorbească. Și nu-i bărbat acela ce nu poate să-ncânte-o biată minte femeiască.”⁴

— Poftim?

— Shakespeare, *Cei doi tineri din Verona*. Simplu spus. Când o femeie îți pune o întrebare, ar fi mai bine să răspunzi.

— Dacă vrei s-o bagi în pat, a completat Lear, după care s-a uitat la mine. Va trebui s-o scuzi. E precum postul de radio pe care se difuzează Shakespeare. Nu înțeleg jumătate dintre lucrurile pe care le zice.

Nu știam aproape nimic despre Shakespeare. Cunoștințele mele despre poetul bard se reduceau, ca ale majorității, de altfel, la o chinuitoare lectură a lui *Iulius Cesar* (violența, interesantă pe alocuri) și la *Romeo și Julieta* (care, până în acel moment, mi se păruse de-a dreptul ridicolă).

— N-am întâlnit pe nimeni până acum care să gândească așa.

— Ei bine, dacă vrei să mai pierzi timpul cu mine, scumpete, mai bine te-ai pregăti.

S-a ridicat de pe pat și a continuat:

— Acestea fiind spuse, a urmat, ridicându-se de pe pat, trebuie să plec.

— Dar nu ești nici pe jumătate la fel de amețită ca noi, a protestat Lear. Speram să-mi fac de cap cu tine.

— Vezi să nu!

Ajunsă în prag, mi-a aruncat o ultimă privire:

— Am uitat să te întreb. Ce ești?

Încă o întrebare la care nu aveam răspuns.

— Poftim?

— Muscă? Bufniță? A.D.? Spune-mi că nu ești porcellian.

Lear a răspuns în locul meu.

— De fapt, băiatul nostru, aici de față, deși practic vorbind este boboc, nu a experimentat încă acest aspect al vieții de la Harvard. E o poveste complicată, iar eu sunt prea beat ca să-ți explic.

— Deci nu ești în niciun club? m-a întrebat ea.

— Sunt și cluburi?

— Cluburi exclusiviste. Cineva să mă ciupească! Chiar nu știi ce-s alea?

Auzisem termenul, dar cam atât.

— Un fel de frății?

— Hm, nu chiar, a spus Lear.

— De fapt, a început Liz, sunt niște vestigii rămase de pe vremea

dinozaurilor, elitiste până în măduva oaselor. Care se întâmplă să organizeze cele mai tari petreceri. Jonas e în clubul Spee. La fel ca tatăl lui și ca tatăl tatălui lui și ca toți tăticii Lear pe care i-a cunoscut pământul de când au peștii coadă. Mai este și... cum-îi spune? Jonas, cum îi spune?

— Maestrul de ceremonii.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Halal titlu! Înseamnă practic că el hotărăște cine intră și cine nu. Scumpule, fă ceva!

— Doar ce l-am cunoscut pe tip. Poate că nu-i interesat.

— Ba sigur că sunt, am zis eu, deși nu eram deloc sigur.

În ce mă băgam? Și cu ce cost? Dar, dacă asta însemna că aveam să petrec mai mult timp în compania lui Liz, aș fi trecut și prin foc.

— Absolut! Clar sunt interesat de așa ceva.

— Bun! a spus ea, zâmbind triumfător. Sâmbătă seara. Costum și cravată neagră. Vezi, Jonas? S-a aranjat.

N-aveam nicio îndoială că așa era.

Prima problemă: nu aveam un costum.

Purtasem unul o singură dată în viața mea, pe care îl închiriasem. Un costum albastru-pastel, cu detalii de catifea albastru-marin, asortată cu o cămașă cu jabou, care numai unui pirat ar fi putut să-i placă, și cu un papion gros cât un pumn. Perfect pentru balul de absolvire cu tematică exotică de la liceul regional din Mercy („O noapte în paradis!“), dar nu și pentru încăperile selecte ale clubului Spee.

Aveam de gând să închiriez unul și de data aceasta, însă Jonas m-a făcut să mă răzgândesc. „Abia acum o să începi să porți costum“, mi-a explicat el. „Tu, prietene, ai nevoie de un costum de *luptă*.“ Magazinul la care m-a dus se numea Keezer's, și era specializat în haine de ocazie second-hand, suficient de ieftine cât să vomîți pe ele fără niciun regret. O încăpere vastă, la fel de lipsită de eleganță ca o stație de autobuz, cu capete de animale mâncate de molii înșirate de-a lungul pereților și cu aerul atât de încărcat de naftalină, încât simțeam că mă ustură nasul: de pe rafturile înșesate, am ales un smocking simplu, negru, și o cămașă adecvată, îngălbenită la subraț, o cutie cu butoni ieftini și niște pantofi de lac, care mă băteau doar când mergeam sau stăteam în picioare. În zilele de dinaintea petrecerii, Jonas a adoptat o personalitate care se încadra undeva între un unchi tânăr și înțelept și un câine-ghid pentru orbi. Mie mi-a aparținut alegerea costumului, însă el a insistat să-mi aleagă papionul și batista, examinând zeci înainte să se decidă asupra unuia din mătase roz, cu un imprimeu de diamante micuțe și verzi.

— Roz?

Nu mai era cazul să precizez că nu aș fi purtat așa ceva în Mercy,

Ohio. Un costum albastru-pastel, poate. Un papion roz, nu.

— Ești sigur?

— Ai încredere în mine, a spus el. Așa se obișnuiește pe la noi.

Petrecerea, așa cum am înțeles-o eu, avea să fie un fel de primă întâlnire mai pretențioasă. Membrii aveau ocazia să-i analizeze pe nou-veniți, numiți „saci de box“. Îmi făceam griji că nu aveam pe cine să aduc, însă Jonas m-a asigurat că mai bine era să vin singur. În felul ăsta, mi-a explicat el, aveam șansa să impresionez flota de femei neînsoțite, venite anume pentru această ocazie, de la alte colegii.

— Bagă vreo două în pat și ai intrat fără discuții.

Am râs de absurditatea cerinței.

— Doar două? am făcut eu.

Nu o mai văzusem pe Liz de la prima mea zi din căminul Winthrop. Nu mi se părea ciudat, de vreme ce locuia în Mather, cu mult în josul râului, și intrase într-un cerc artistic. Cu toate acestea, reușisem, foarte discret și pe ocolite, să aflu mai multe despre legătura ei cu Jonas. Nu erau unul dintre acele cupluri care se formaseră la Harvard, ci se cunoșteau din copilărie. Tații lor fuseseră colegi de cameră la școala pregătitoare, iar cele două familii își petreceau vacanțele împreună de ani buni. Avea sens; privind în urmă, schimburile lor de replici păreau mai degrabă ca acelea dintre doi frați precoce decât dintre doi iubiți. Jonas susținea că, ani la rând, nici nu se suportaseră; asta până pe la cincisprezece ani, când au fost forțați să îndure două săptămâni cețoase cu părinții lor, pe o insulă pustie de pe coasta statului Maine, și când antipatia lor reciprocă a dat în clocot. Ascunseseră acest lucru de familiile lor – până și Jonas recunoștea că era ceva ușor incestuos la toată chestiunea asta – păstrându-și secretă pasiunea, cu întâlnirile de vară de prin hambaruri și hangare, în vreme ce părinții lor beau în curte, fără să se gândească la ei ca la un cuplu. Asta, până când amândoi au ajuns la Harvard și au descoperit că se plăceau într-adevăr, până la urmă.

Asta explica, într-o oarecare măsură, și ciudățenia relației lor. Ce altceva putea să aducă împreună doi oameni cu temperamente atât de fundamental incompatibile și cu viziuni atât de diferite asupra vieții dacă nu un trecut comun? Cu cât ajungeam să-i cunosc mai bine pe amândoi, cu atât înțelegeam cât de diferiți erau. Se învățiseră în aceleași cercuri sociale încă de când erau copii, merseseră în excursii cu clasa și la pension, fuseseră cu metroul în New York, în Paris și în Londra înainte să împlinească doisprezece ani, dar asta nu spunea nimic despre ei ca persoane. E posibil ca aceleași circumstanțe să atragă două suflete laolaltă și să le țină împreună unul lângă celălalt. În asta consta adevărul dragostei, dar și esența tragediei. Nu eram suficient de matur ca să înțeleg acest lucru și nici nu voi fi fost decât după ce vor fi trecut mulți ani. Și totuși, cred că am conștientizat încă

de la bun început, și tocmai asta era sursa afinității mele, forța care mă trăgea înspre ea.

Sosise ziua petrecerii. Orele de peste zi nu au fost decât un preambul întrerupt; nu mă pregătisem deloc. Dacă aveam emoții? Cum se simte taurul când e mânat în arenă și vede mulțimea aclamând și pe bărbatul acela cu capă și spadă? Jonas își luase o zi liberă – nu știu unde plecase – și încă nu-și făcuse apariția, deși ceasul bătea aproape de opt, ora stabilită. Mă deranja întotdeauna diferența de punctualitate de la zonă la zonă, așa că, la nouă jumătate, când am hotărât să încep să mă îmbrac (îmi creasem fantezia adolescentină că aveam să fac asta împreună cu Lear), neliniștea mea devenise vecină cu furia. Părea că promisiunea făcută fusese uitată și că aveam să-mi petrec seara ca un mire părăsit, uitându-mă la televizor în smocking.

Cealaltă problemă consta în faptul că nu știam să leg o cravată. Probabil că n-aș fi reușit să fac asta nici cu ocazia vreunui alt eveniment; mâinile îmi tremurau de-a dreptul. Să-mi pun butonii era ca și cum încercam să bag ața în ac cu un ciocan. Mi-a luat zece minute de înjurat ca pe bulevard ca să îi pun în locașurile lor, iar după ce am terminat, fața mi-era acoperită de transpirație. M-am șters cu un prosop urât mirositor și m-am examinat în oglinda lungă de pe ușa băii, sperând să găsesc ceva încurajator. Eram un băiat care nu ieșea în evidență prin nimic; deși slab de la natură și fără vreo imperfecțiune vizibilă, dintotdeauna îmi considerasem nasul prea mare pentru fața mea, brațele, prea lungi pentru corpul meu și părul, prea voluminos pentru capul pe care se găsea. Totuși, chipul și silueta pe care le priveam în oglindă îmi păreau chiar promițătoare. Costumul negru și elegant, pantofii lucioși și cămașa apretată – chiar și cravata roz, contrar așteptărilor mele – nu mă stânjeneau deloc. Am regretat numaidecât că alesesem costumația albastru-pastel pentru balul de absolvire; cine ar fi zis că ceva atât de simplu precum un costum negru te făcea să arăți atât de bine? Pentru prima oară în viața mea, îndrăzneam să cred că eu, băiatul simplu din provincie, aș putea trece dincolo de ușile clubului Spee fără ca alarma să se declanșeze.

Ușa s-a dat de perete; Jonas a dat buzna în cameră.

— La naiba! Cât e ceasul?

A trecut în goană pe lângă mine, în drum spre baie, și a dat drumul la duș. L-am urmat până la ușă.

— Unde ai fost? am întrebat, dându-mi imediat seama cât de iritat a sunat. Nu e mare lucru, dar bate de zece.

— Am avut de lucru la laborator, a zis, începând să se descheie la cămașă. Chestia asta începe abia la unsprezece. Nu ți-am spus?

— Nu.

— O, scuze.

— Cum se leagă un papion?

El rămăsese acum în boxeri.

— Să fiu al naibii dacă știu! Al meu e cu capsă.

M-am retras în cealaltă cameră. Jonas a strigat ca să se facă auzit peste zgomotul apei.

— Liz a trecut pe aici?

— N-a trecut nimeni.

— Trebuia să vină cu noi.

Neliniștea mea era acum într-un tot concentrată asupra chestiunii papionului. M-am întors în fața oglinzii și l-am scos din buzunar. Șmecheria, auzisem eu, era să-l legi ca pe niște șireturi de pantofi. Cât de greu putea fi? Îmi legam singur șireturile, de la doi ani.

Răspunsul era: mai greu decât am crezut. Nimic din ce făceam nu ieșea nici pe jumătate cum ar fi trebuit. Era ca și cum mătasea era posedată.

— Dar ce spilcuit suntem!

Liz intrase pe ușa deschisă. Sau, mai bine spus, o femeie care semăna cu Liz; o ființă de-o eleganță pură. Purta o rochie de cocktail neagră, strânsă pe corp și cu decolteu adânc, iar în picioare avea o pereche de pantofi roșii de lac; își făcuse ceva la păr, dându-i volum, și își înlocuise ochelarii cu lentile de contact. Un șir lung de perle, fără îndoială adevărate, îi aungeau mult în interiorul decolteului.

— Uau! am exclamat eu.

— Asta, a zis ea, aruncându-și poșeta-plic pe canapea, e silaba pe care vrea să o audă orice femeie.

Norul de parfum care o învăluia o urmă în cameră.

— Văd că îți dă bătăi de cap chestia aia de la gât.

Eu i-am întins articolul buclucaș.

— Habar n-am ce să fac.

— Hai să aruncăm o privire!

A venit spre mine și mi l-a luat din mână.

— Aha! a zis ea examinând-o, aici e problema!

— Ce?

— E un papion! a spus ea, râzând. Dar ai noroc, sunt persoana potrivită pentru treaba asta. Fac asta pentru tata, de fiecare dată. Nu te mișca!

Mi l-a petrecut pe după gât și mi l-a aranjat pe sub guler. Pe tocuri, era aproape la fel de înaltă ca mine; chipurile noastre erau la doar câțiva centimetri depărtare. Cu privirea concentrată asupra gâtului meu, era pătrunsă de misterioasa ei îndeletnicire. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de o femeie pe care să nu o sărut. Privirea mi-a căzut instinctiv asupra buzelor ei, care arătau atât de moi și de calde, apoi mai jos, urmând conturul perlelor. Efectul a fost ca acela al unui curent de mic voltaj străbătându-mi fiecare celulă din corp.

— Privirea sus, amice!

Știam că roșisem. Mi-am ridicat privirea.

— Scuze.

— Ești bărbat, ce poți să-i faci? Sunteți ca niște jucării cu cheiță. Trebuie să fie îngrozitor.

Un ultim retuș, apoi făcu un pas în spate. Focul din obraji ei: oare roșise și ea?

— Gata, poți să te uiți acum!

Scoase o pudrieră din poșetă și mi-o întinse. Era făcută dintr-un material neted la atingere, precum osul șlefuit; se simțea caldă în mâna mea, ca și cum ar fi radiat o energie pură, feminină. Am deschis-o, scoțându-i la iveală pudra de culoarea pielii și oglinjoara rotundă, din care mă privea propria-mi față, plutind deasupra unui papion legat fără cusur.

— Perfect! am zis eu.

Dușul s-a închis cu un geamăt prelung, care m-a trezit la realitate. Uitasem cu desăvârșire de colegul meu de cameră.

— Jonas, a strigat Liz, suntem în întârziere!

El a intrat val-vârtej în cameră, ținând un prosop strâns în talie. Aveam sentimentul că fusesem prins făcând ceva greșit.

— Aveți de gând să vă uitați cum mă îmbrac? Doar dacă nu... Uitându-se la Liz, scutură sugestiv din prosop, precum un dansator exotic necăjindu-și spectatoarele. *Ça te donne du plaisir, mademoiselle?*⁵

— Grăbește-te odată! Am întârziat.

— Dar te-am întrebat în franceză!

— Va trebui să mai lucrezi la accent. Ne vedem afară, mulțumesc foarte mult. M-a luat de braț, împingându-mă spre ușă. Haide, Tim!

Am coborât scările până în curte. Un campus universitar într-o sâmbătă seara își urmează propriile principii: se trezește atunci când restul lumii se pregătește de culcare. Muzica răsună de peste tot, revărsându-se de la ferestre; siluete răsărânde traversau bezna; glasuri aprindeau noaptea din toate direcțiile. Pe când înaintam prin briza care adia, o fată a trecut în goană pe lângă noi, ținându-și poalele rochiei cu o mână și o sticlă de șampanie, în cealaltă.

— O să te descurci, m-a liniștit Liz.

Ne opriserăm chiar dinaintea porții.

— Îți par emoționat? am întrebat eu, deși, firește, eram.

— Trebuie doar să te porți ca și cum ai aparține locului. Asta e de fapt secretul. În majoritatea cazurilor, de altfel.

Depart de Jonas, devenise o persoană puțin diferită: mai înclinată spre filosofie, ba chiar puțin plictisită de lume. Am simțit că latura asta era mai aproape de ceea ce era ea cu adevărat.

— Am uitat să menționez, a spus Liz. Vreau să-ți prezint pe cineva. O să fie la petrecere.

Nu știam ce să zic despre asta.

— Suntem verișoare, a continuat ea. Ei bine, verișoare de gradul doi. Ea e la Universitatea din Boston.

Anunțul m-a derutat total. A trebuit să-mi amintesc că ceea ce se întâmplase sus nu fusese decât un flirt nevinovat, nimic mai mult, și că ea era iubită altcuiva.

— Bine.

— Încearcă să nu pari atât de entuziasmat.

— Ce te face să crezi că ne-am potrivi?

Remarca fusese prea directă, poate chiar puțin urâcioasă. Însă, dacă ea se simțise jignită din pricina asta, nu o arăta.

— Numai să ai grijă să nu bea prea mult.

— Asta e o problemă?

Ea ridică din umeri.

— Steph poate fi cam petrecăreață, dacă înțelegi ce vreau să zic. Așa o cheamă, Stephanie.

Jonas ne prinse din urmă, tot numai zâmbete și scuze. Am pornit împreună spre petrecere, care era la doar trei străzi depărtare. Îmi arătase dinainte care era clădirea clubului Spee, o casă din cărămidă cu o grădină împrejmuată de un gard din piatră, pe lângă care trecusem de mii de ori. O petrecere de colegiu este de obicei gălăgioasă, zgomotul răzbătând pe un perimetru larg, însă nu și aceasta. Habar n-aveai că se întâmplă ceva înăuntru, iar pentru o secundă, am crezut că Jonas încurcase serile. A urcat până la ușă și a scos din buzunarul costumului un toc cu o singură cheie. Mai văzusem cheia asta și înainte, zăcând pe biroul lui, însă nu făcusem niciodată vreo conexiune. Tocul era în forma unui cap de urs, simbolul clubului.

L-am urmat înăuntru. Eram într-un foaier gol, cu pardoseala în pătrate albe și negre, ca o tablă de șah. Nu simțeam ca și cum mă duceam la o petrecere, ci mai degrabă ca și cum aș fi căzut cu parașuta într-o țară străină. Spațiile pe care le puteam desluși erau închise la culoare și, pentru o clădire locuită de studenți, impresionant de curate. Un zgomot făcut de două obiecte din fildeș ciocnindu-se: undeva, prin apropiere, era o masă de biliard. Pe un pedestal, într-un colț, se afla un urs mare, împăiat – nu un urs de pluș, ci unul adevărat. Se sprijinea pe picioarele din spate, cu ghearele înainte, ca și cum ar fi dat să sfâșie un atacator invizibil. (Asta sau să cânte la pian.) De deasupra se auzea un cor de glasuri înveselite de alcool.

— Hai! ne-a îndemnat Jonas.

Ne-a condus în susul unor scări. Văzută din stradă, clădirea părea înșelător de modestă ca dimensiuni, dar nu și pe dinăuntru. Am urcat spre zgomotul și căldura mulțimii care se revărsase în cele două încăperi spațioase de la etaj.

— Jo, omule!

Pe când ne făceam intrarea, un bărbat masiv, roșcat, îmbrăcat într-

un sacou alb, și-a petrecut brațul pe după gâtul lui Jonas. Avea fața roșie și talia groasă a unui atlet rămas pe tușă.

— Jo, omule, Jo-jo, marele Jo-ster!

Pe neașteptate, i-a lăsat lui Jonas o pupătură umedă pe obraz.

— Și Liz, dă-mi voie să spun că arăți deosebit de apetisant în seara asta.

— Notat, a zis ea, dându-și ochii peste cap.

— Mă iubește? Întreb dacă fata asta mă iubește.

Cu brațul încă pe după Jonas, mi-a aruncat o privire îngrijorată:

— Sfinte Sisoe, spune-mi că nu ăsta e tipul!

— Tim, el e Alcott Spence. Președintele nostru.

— Și beat turtă. Deci, spune-mi, Tim, nu ești pe invers, nu? Pentru că, fără supărare, arăți ca un gay, cu papionul ăla.

Întrebarea m-a luat pe nepregătite:

— Ăăă...

— Glumesc! a spus, izbucnind într-un hohot de râs.

Eram acum împinși din toate părțile, pe măsură ce și mai mulți petrecăreți urcau scările din spatele nostru.

— Serios, doar râdeam de tine. Jumătate din tipii de aici sunt niște adevărați poponari. Mie însumi mi se zice c-aș fi un omnivor sexual. Corect, Jonas?

El a rânjit, făcându-i jocul:

— Adevărat.

— Jonas, aici de față, este unul dintre prietenii mei speciali. Foarte speciali. Așa că dă-i înainte și fii cât de gay simți nevoia să fii.

— Mulțumesc, am spus eu, dar nu sunt gay.

— Ceea ce e la fel de bine! Asta spun! Ascultă la tipul ăsta. Știi, noi nu suntem porcelliani. Serios acum, tipii ăia și-o trag întruna.

Cât de mult îmi doream ceva de băut? Foarte, foarte mult.

— Ei bine, mă bucur c-am vorbit, a continuat Alcott vesel, dar trebuie să plec. Am o întâlnire fierbinte în saună, cu o studentă în anul doi de la Universitatea de Moravuri Ușoare și niște cocaină măs excelente. Voi, copii, duceți-vă și distrați-vă!

Astea fiind spuse, s-a pierdut în mulțime. Eu m-am întors spre Jonas:

— Toată lumea de-aici e așa?

— De fapt, nu. Mulți dintre ei o să ți se pară cam duri.

Apoi, m-am întors spre Liz:

— Să nu cumva să mă lași baltă! i-am zis.

Ea a râs scurt:

— Glumești?

Ne-am croit cu greu drum către bar. Fără bere sleită la butoi, aici: în spatele unei mese lungi, un barman îmbrăcat cu o cămașă albă amesteca frenetic băuturi și împărțea sticle de Heineken. Pe când îmi

punea gheață în vodcă – tonicul meu (învățasem din primul meu an să aleg băuturi simple atunci când aveam ocazia) – simțisem nevoia să-i trimit pe ascuns un mesaj prietenesc de inspirație marxistă. „De fapt, sunt din Ohio“ aș fi putut să-i spun. „Pun cărți pe rafturi la o bibliotecă. Nu aparțin locului ăsta cum nu-i aparții nici tu.“ („P.S. Fii pe fază! Glorioasa revoluție a muncitorilor începe la miezul nopții!“)

Și totuși, pe când mi-a întins băutura, am fost cuprins de un nou sentiment. Poate că fusese din cauza felului în care făcuse gestul – automat, ca un robot pe repede înainte, cu atenția lui îndreptată deja spre următorul petrecăreț care stătea la coadă –, însă mi-a trecut prin minte gândul că reușisem. Trecusem testul. Mă strecurasem cu succes în cealaltă lume, lumea ascunsă. Într-acolo mă îndreptasem în tot timpul ăsta. Mi-am oferit un moment de răgaz să savurez senzația. Intrasem în Spee: ceea ce cu doar câteva clipe în urmă crezusem a fi imposibil părea deodată un fapt împlinit, o intervenție a destinului. Aveam să intru în rândurile membrilor lui, pentru că Jonas Lear urma să-mi paveze calea. Cum altfel să explic extraordinara coincidență a celei de-a doua întâlniri? Soarta mi l-a scos în cale cu un motiv anume, care mi s-a dezvăluit acum, în bogata atmosferă a privilegiului care radia pretutindeni în jurul meu. Era ca o formă nouă de oxigen, una pe care o așteptasem toată viața mea ca s-o inspir și care mă făcea să mă simt ciudat de viu.

Atât de prins eram de acest nou șir al gândurilor, încât nici nu am văzut-o pe Liz, care stătea dinaintea mea. Cu ea era încă o persoană, o fată.

— Tim! a strigat ea deasupra muzicii care răsuna din încăperea alăturată. Ea e Steph!

— Mă bucur să te cunosc!

— Și eu!

Era scundă, cu ochi căprui, cu o puzderie de pistrui și cu păr castaniu și lucios. Cu nimic ieșită din comun, în comparație cu Liz, dar drăguță în felul ei – *drăgălașă* ar fi cuvântul mai potrivit –, zâmbindu-mi într-o manieră care-mi spunea că Liz o pusese deja în temă. Ținea în mână un pahar aproape gol, cu un lichid transparent. Și al meu era gol. Să fi fost primul sau al doilea?

— Liz mi-a spus că ești la Universitatea din Boston!

— Da!

Pentru că muzica era dată atât de tare, stăteam foarte aproape unul de celălalt. Mirosea a trandafiri și a gin.

— Îți place?

— E în regulă! Ești la biochimie, nu?

Am dat din cap. Cea mai banală conversație din istorie, dar trebuia să trecem prin ea.

— Tu?

— Științe politice. Hei, vrei să dansezi?

Eram un dansator groaznic, dar cine nu era? Ne-am croit drum spre sala de bal frumos luminată și ne-am început stânenitoarea încercare de a întreprinde acest act intim, pretinzând că nu ne cunoscuserăm cu doar treizeci de secunde în urmă. Ringul de dans era aproape plin, muzica fiind strategic întârziată până când toată lumea băuse suficient; m-am uitat în jur după Liz, însă n-am văzut-o. Presupun că era prea bună ca să se facă de râs într-un asemenea fel și speram să nu mă vadă nici ea. Stephanie, spre surpriza mea, era o dansatoare entuziastă; n-aș fi bănuț că se pricepe atât de bine. În timp ce mișcările mele alcătuiau o imitație proastă de dans, cu totul pe lângă ritmul cântecului, ale ei aveau o expresivitate sprintenă, vecină cu grația. Se învârtea, se rotea, făcea piruete. Dădea din șolduri într-un fel care ar fi părut indecent, însă circumstanțele de față păreau coordonate de o moralitate diferită, mai puțin constrânsă. Reușise de asemenea să-mi mențină privirea concentrată asupra ei în tot timpul ăsta, cu un zâmbet seducător pe chip și cu ochii ca două lasere. Cum o numise Liz? „Petrecăreța?” Începeam să văd avantajele acestui lucru.

Ne-am desprins unul de altul la al treilea cântec, ca să mai luăm ceva de băut, le-am dat pe gât ca doi marinari în permisie și ne-am întors pe ringul de dans. Nu mâncasem nimic, iar băutura începea să-și facă efectul. Seara s-a dizolvat într-o ceață. La un moment dat, m-am trezit vorbind cu Jonas, care mă prezenta altor membri ai clubului, apoi jucând biliard cu Alcott, care până la urmă nu era un tip așa de rău. Tot ce spuneam și făceam părea învăluit într-un farmec aparte. După o perioadă de timp, Stephanie, de care uitasem pentru scurtă vreme, mă trăgea înapoi spre muzică, pompând fără încetare ca niște bătați de inimă ale nopții. Habar n-aveam cât era ceasul și nici nu-mi păsa. Încă o partidă de dans alert, cântecul s-a pierdut, iar ea și-a petrecut mâinile pe după gâtul meu. Abia dacă vorbisem, dar fata asta care mirosea bine era în brațele mele, cu trupul lipit de al meu, degetele ei jucându-mi-se prin părul de la ceafă. Nu mai promisem nicicând un asemenea dar nemeritat. Ce se întâmpla cu mădularul meu nu era ceva ce ar fi putut să-i scape neobservat; dar nici nu voiam asta. Când cântecul s-a sfârșit, ea și-a dus buzele la urechea mea, râsuflarea ei dulce stârnindu-mi fiori.

— Am cocaină.

M-am trezit apoi stând lângă ea pe o canapea lăsată din piele, într-o încăpere care semăna cu o cabană de vânătoare. A scos din poșetă un pachetel micuț făcut dintr-o pagină de caiet, împăturit bine. Mi-a folosit ecusonul de student ca să împartă cocaină pe măsuta de cafea în două linii groase, și a rulat o bancnotă de un dolar. Cocaina era unul dintre aspectele vieții la colegiu pe care încă nu-l

experimentasem. S-a aplecat spre masă, a tras praful pe nări cu o mișcare delicată, de fată, și mi-a întins bancnota rulată ca să fac la fel.

N-a fost rău deloc. Ba dimpotrivă. La câteva secunde după ce am asimilat pudra, am fost copleșit de o stare de bine care părea nu o îndepărtare de realitate, ci o pătrundere mai adâncă în adevăr. Lumea era un loc bun și frumos, plin de oameni minunați, o existență fermecătoare demnă de cea mai pură contemplare. M-am uitat la Stephanie, care era de-a dreptul frumoasă acum, că aveam ochi să văd, și am căutat cuvintele potrivite pentru a exprima această revelație dintre multe altele care aveau să urmeze în acea noapte.

— Ești o dansatoare bună! am remarcat eu.

Ea s-a aplecat în față și mi-a acoperit gura cu a ei. Nu era un sărut de școlăriță; era un sărut care spunea că nu există reguli dacă nu voiam să existe. Nu ne-a luat mult până când trupurile noastre au devenit o încâlceală de limbi, de mâini și de piele. Hainele alunecau de pe noi, descheiate la nasturi și la fermoare. Mă simțeam ca și cum fusesem absorbit într-un vortex de senzualitate pură. Era diferit față de cum fusesse cu Carmen. Nu tu margini, nu tu asperități. Parcă mă topeam pur și simplu. Stephanie s-a urcat în poala mea, și-a dat jos chiloții și s-a pus pe treabă, învăluindu-mă; a început să se miște unduios, acvatic, întocmai ca o anemonă strecurându-se printre valuri, legănându-se și ridicându-se și scufundându-se, fiecare variație însoțită de scârțâitul tapițeriei din piele.

— Uau! Scuze, amice!

Era Jonas. Stephanie s-a dat jos de pe mine într-o secundă. O clipă de activitate frenetică: pantalonii trași în sus, rochia coborâtă, diverse articole de lenjerie puse înapoi la locul lor. Stând în ușă, colegul meu de cameră abia se putea abține să nu râdă.

— Iisuse! am exclamat eu, trăgându-mi șlițul sau, mai bine spus, încercând.

Poalele cămășii mi se prinseseră în fermoar. Și mai multă comedie.

— Ai fi putut să bați la ușă!

— Iar tu ai fi putut s-o încui.

— Ai găsit-o, Jonas?

Liz a apărut în spatele lui. Când a pășit în încăpere, a făcut ochii mari.

— Vai! a exclamat ea.

— Încercau să se cunoască mai bine, a zis Jonas, râzând.

Stephanie își aranja părul; buzele îi erau umflate, fața roșie. N-aveam nicio îndoială că și a mea era la fel.

— Văd asta, a răspuns Liz.

Stătea cu buzele strânse, fără să se uite la mine.

— Steph, prietenii tăi te așteaptă afară. Asta dacă nu vrei să le spun că ești ocupată.

Asta era evident imposibil. Balonul pasiunii fusese spart.

— Nu, cred că mai bine plec.

Și-a adunat pantofii de pe podea și s-a întors spre mine. Eu, în mod absurd, încă eram așezat pe canapea.

— Ei bine, mulțumesc, a spus ea. Chiar mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Să ne sărutăm? Să dăm mâna? Ce se presupunea că trebuie să spun? „Cu plăcere“ nu prea își avea locul. În cele din urmă, distanța dintre noi fiind prea mare, nici măcar nu ne-am mai atins.

— Și mie, am zis.

A urmat-o pe Liz afară din încăpere. Mă simțeam prost – și nu doar din cauza tensiunii dureroase acumulate în mădular, ci și din cauza faptului că Liz era evident dezamăgită de mine. Mă dovedisem a fi la fel ca toți ceilalți tipi: un oportunist și nimic mai mult. Abia atunci mi-am dat seama cât de importantă ajunsese să fie părerea ei despre mine.

— Unde sunt ceilalți? l-am întrebat pe Jonas.

Clădirea era ciudat de tăcută.

— E patru dimineața. Toată lumea a plecat. În afară de Alcott, care a leșinat în camera de biliard.

M-am uitat la ceas. Așa era. Fie de la adrenalină, fie de la cocaină, care contracara băutura, mintea mi s-a limpezit. Începeam să-mi aduc aminte frânturi din cele petrecute în acea noapte: vărsând băutură pe prietena unuia dintre membri, încercând să dansez căzăcește pe melodia „Love Shack“ a celor de la B-52s, râzând prea tare la o glumă care era de fapt povestea tristă a cuiva care avea un frate cu dizabilități. Unde-mi fusese capul, de mă îmbătasem în halul ăsta?

— Ești bine? Vrei să te așteptăm?

Era ceva ce evitasem toată viața. Deja mă gândeam că voi dormi pe o bancă în parc. Oare oamenii mai dormeau pe băncile din parcuri?

— Duceți-vă înainte. Vin și eu.

— Nu-ți face griji în privința lui Liz, dacă la asta te gândești. A fost numai ideea ei.

— Serios?

Jonas a ridicat din umeri.

— Ei bine, poate nu se gândea chiar c-o să i-o tragi verișoarei ei pe canapea. Dar a vrut să te simți... Nu știu. Inclus.

Asta m-a făcut să mă simt și mai rău decât mă simțeam deja. În mod prostesc, presupusesem că Liz îi făcea verișoarei ei o favoare, când de fapt era exact pe dos.

— Ascultă, Tim, îmi pare rău...

— Las-o așa, am zis eu, făcându-i semn să plece. Sunt bine, serios. Du-te acasă!

Am așteptat zece minute, ca să mă adun, după care am părăsit clădirea. Jonas nu spusese unde se duceau el și Liz; probabil la ea, dar nu voiam să risc. Am luat-o în josul râului. Nu aveam nicio destinație în minte; voiam să fie un fel de pedeapsă, deși nu știam pentru ce anume mă pedepseam. La urma urmei, nu făcusem decât ceea ce se așteptase să fac, potrivit standardelor momentului și locului respectiv.

Zorii cenușii m-au găsit, o siluetă amărâtă îmbrăcată la costum, la opt kilometri de podul Longfellow, care traversa bazinul râului Charles. Ieșiseră deja primii vâslași, tăind apa cu vâslele lor elegante. Se spune că astfel de momente inspiră la revelații, însă eu nu am avut parte de niciuna. Eram foarte mahmur; pantofii îmi făcuseră bășici la ambele picioare. Mi-am dat seama că nu mai vorbisem cu tata de foarte mult timp și îmi părea rău, deși știam că tot nu aveam să-l sun.

Când m-am întors la Winthrop, era aproape ora nouă. Am descuiat și l-am găsit pe Jonas stând pe patul lui, proaspăt ras, trăgând pe el o pereche de blugi.

— Iisuse! a exclamat el. Ai fost jefuit sau ce?

— Am fost să mă plimb.

Radia tot de o nerăbdare veselă.

— Ce se întâmplă?

— Plecăm, asta se întâmplă.

S-a ridicat în picioare, băgându-și cămașa în pantaloni.

— Mai bine te-ai schimba.

— Sunt terminat. Nu plec nicăieri.

— Ar fi bine să te răzgândești. Alcott doar ce a sunat. Mergem cu mașina la Newport.

Habar n-aveam ce să cred despre planul ăsta ridicol. Newport era la cel puțin două ore de mers. Nu voiam decât să mă urc în pat și să dorm.

— Despre ce vorbești?

Jonas a bătut în ceas și s-a dus la oglindă să-și pieptene părul, încă ud de la duș.

— Despre petrecerea de după. Doar membrii clubului și bobocii, de data asta. Cei care au intrat, știi tu. Printre care te numeri și tu, amice.

— Glumești?

— De ce aș glumi cu așa ceva?

— Doamne, nu știu. Poate pentru că m-am făcut de tot râsul?

— Nu mai fi atât de dur cu tine! Te-ai îmbătat puțin, și ce? Toată lumea te-a plăcut, mai ales Alcott. Aparent, escapada ta din bibliotecă a făcut impresie.

Am simțit cum mi se strânge stomacul.

— A aflat și el?

— Vorbești serios? Toată lumea a aflat. La casa lui Alcott mergem, apropo. Să vezi numai ce casă are. Parcă e scoasă din revistă. S-a

întors de la oglindă: Pământul către Fanning. Vorbesc de unul singur aici?

— Ăă, nu cred.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, îmbracă-te!

17

Toamna era sezonul petrecerilor, una mai extravagantă decât alta. Noptile mi le petreceam la restaurantele unde nu mi-aș fi permis niciodată să mă duc, la cluburi de striptease, o croazieră pe un vas de douăzeci de metri, deținut de un fost elev care nici măcar n-a ieșit din cabina lui. Puțin câte puțin, candidații se retrăgeau, până când nu am mai rămas decât o mână. Imediat după Ziua Recunoștinței, m-am trezit cu un plic la ușă. Eram chemat la club la miezul nopții. Alcott m-a întâmpinat în hol, mi-a spus să nu vorbesc și mi-a pus în mână o cupă din cositor cu rom tare, pe care mi-a zis să-l dau pe gât. Clădirea părea goală; toate luminile erau stinse. M-a dus în bibliotecă, m-a legat la ochi și mi-a spus să aștept. Au trecut câteva minute. Începeam să mă simt amețit de la băutură și îmi era greu să-mi mențin echilibrul.

Atunci am auzit, venind din spatele meu, un zgomot alarmant – un mârâit grav, ca de animal, ca al unui câine pregătit să atace. M-am întors, împleticindu-mă, și mi-am dat jos legătura de la ochi, tocmai când ursul îmi sărea în față. M-a prins de mijloc, m-a trântit la pământ și s-a aruncat peste mine, lăsându-mă fără aer. În încăperea cufundată în beznă, nu deslușeam decât trupul lui mătăhălos și negru și dinții strălucitori, ațintiți asupra gâtului meu. Am țipat, convins că urma să mă omoare – asta până când mi-am dat seama că ursul, în loc să-mi rupă jugulara, a început să mă călărească.

Atunci s-au aprins luminile. Era Alcott, într-un costum de urs. Toți membrii clubului erau acolo, inclusiv Jonas. Hohote de râs, apoi s-a revărsat șampania. Fusesem acceptat.

Cotizația era de o sută zece dolari pe lună – mai mult decât aș fi pus deoparte, mai puțin decât m-aș fi putut lipsi. M-am înscris să fac ore suplimentare la bibliotecă și mi-am dat seama că diferența o puteam acoperi destul de ușor. Mi-am petrecut Ziua Recunoștinței la casa lui Jonas din Beverly, însă Crăciunul era o problemă. Nu-i spuseseam nimic despre situația mea și nici nu voiam să fiu obiectul milei lui. De asemenea, rămăseseam în urmă cu studiul, din cauza unui semestru de petreceri continue. Nu știam ce să fac până când mi-a venit ideea să o sun pe doamna Chodorow, femeia la care locuisem pe vară. A fost de acord să mă lase să stau, ba chiar mi-a oferit pe gratis încă o cameră – ar fi drăguț, mi-a spus ea, să am o persoană tânără prin preajmă de sărbători. În Ajunul Crăciunului, m-a invitat la parter

și am petrecut după-amiaza împreună, făcând fursecuri de dus la biserică și uitându-ne la *The Yule Log* la televizor. Ba chiar mi-a făcut și un cadou: o pereche de mănuși din piele. Crezusem că sunt imun la emoțiile de sărbători, însă am fost atât de mișcat, încât chiar mi s-au umezit ochii.

Abia în februarie m-am hotărât s-o sun pe Stephanie. Mă simțeam prost pentru cele întâmplate și intenționasem s-o sun mai devreme ca să-mi cer scuze, însă, cu cât așteptam mai mult, cu atât îmi venea mai greu. Am presupus că o să-mi închidă telefonul, dar n-a făcut-o. Părea sincer bucuroasă să mă audă. Am întrebat-o dacă ar vrea să ne vedem la o cafea și astfel am descoperit că ne plăceam reciproc, chiar și treji. Ne-am sărutat sub o streășină în timp ce ningeă – un sărut foarte diferit, timid, aproape curtenitor – după care am urcat-o într-un taxi spre Back Bay și, când m-am întors în camera mea, telefonul suna deja.

Aceștia au fost termenii care mi-au orânduit viața în următorii doi ani. Cumva, universul dăduse uitării greșelile pe care le făcusem, ambițiile mele deșarte, cruzimea egoistă și indiferentă. Împreună – Liz și Jonas, eu și Stephanie – am devenit un cvartet: petreceri, cinema, excursii la schi în Vermont și ieșiri extravagante, cu beții la Cape Code, unde părinții lui Liz aveau o casă în care, în mod convenabil, nu stătea nimeni în afara sezonului. Nu o vedeam pe Stephanie în timpul săptămânii, dar nici Jonas nu o prea vedea pe Liz, a cărei viață părea să se intersecteze numai ocazional cu a lui, însă ritmul părea să ne convină. De luni până vineri, munceam de-mi săreau capacele; când venea vineri seara, începea distracția.

Notele mele erau excelente, iar profesorii au remarcat acest lucru. Eram încurajat să încep să mă gândesc la a urma un doctorat. Harvard era în topul listei mele, dar mai erau și altele pe care le luam în considerare. Profesorul meu coordonator mă încuraja să aleg Columbia, șeful catedrei era pentru Rice, unde își luase el însuși doctoratul și unde încă avea strânse relații profesionale. Mă simțeam ca un cal care e scos la licitație, dar nu-mi păsa câtuși de puțin. Eram în țarc; curând, avea să se dea startul, iar eu voi porni într-o cursă nebună de-a lungul pistei.

Apoi, Lucessi s-a sinucis.

S-a întâmplat în vară. Eu rămăsesem la Cambridge, în gazdă la doamna Chodorow, și îmi reluasem lucrul la laborator. Nu mai vorbisem cu Lucessi din ultima zi a primului nostru an – nici nu mă gândisem la ce se întâmplase cu el, decât poate de câteva ori, și asta, dintr-o pură curiozitate. Sora lui, Arianna, a fost cea care mi-a telefonat. Cum a dat de mine, nu mi-a trecut prin minte să întreb. Se simțea că era în stare de șoc; vocea îi era plată și lipsită de emoție. Nu făcea decât să relateze niște fapte. Lucessi lucrase într-un magazin de

casete video. La început, părise că-și accepta cât de cât exmatricularea. Încercarea îl afectase, dar nu îl doborâse. Avea planuri vagi să se înscrie la un colegiu local, ba poate chiar din nou la Harvard, peste un an sau doi. Însă pe parcursul iernii și al primăverii, ticurile i se accentuaseră. Devenise morocănos și necomunicativ, refuzând să vorbească cu zilele. Bombănitul în barbă ajunsese la ordinea zilei, ca și cum ar fi fost implicat într-o conversație cu o persoană imaginară. Începuse să deprindă o serie de noi obsesii. Petrecea ore în șir citind ziarul, subliniind propoziții aleatorii din diverse articole și susținând că era urmărit de CIA.

Treptat, a devenit evident că avea episoade de criză psihotică, ba poate chiar suferea de schizofrenie în toată regula. Părinții lui au aranjat să fie internat la un spital de psihiatrie, însă a dispărut în noaptea dinaintea plecării. Aparent, luase trenul spre Manhattan, precum și o funie zdravănă, ascunsă într-o geantă de pânză. În Central Park, a ales un copac cu un bolovan la rădăcină, a agățat funia de una dintre crengi, și-a petrecut ștreangul pe după gât și a pășit în gol. Distanța nu a fost suficient de mare ca să-i frângă gâtul; ar fi putut să pună piciorul înapoi pe bolovan oricând. Însă atât de hotărât era, încă nu a făcut-o, moartea lui survenind în urma unei strangulări lente – un detaliu oribil pe care mi-aș fi dorit ca Arianna să nu mi-l spună. În buzunarul lui s-a găsit un bilet: *Sună-l pe Fanning*.

Înmormântarea era programată pentru sâmbăta următoare. Având în vedere circumstanțele, familia voia ca totul să fie cât mai restrâns, cu o slujbă scurtă și câțiva prieteni apropiați. Mă număram și eu printre ei, din pricina aceluși bilet, deși i-am zis Ariannei că nu știu ce să cred despre asta, ceea ce era cât se poate de adevărat. Fuseserăm prieteni, dar nu cei mai buni prieteni. Legătura noastră abia dacă fusese suficient de profundă încât să-mi câștig locul în gândurile lui de pe urmă. M-am întrebat dacă nu cumva biletul se presupunea a fi un fel de pedeapsă, deși nu mi-a venit în minte niciun păcat pe care să-l fi comis. O altă posibilitate era să-mi transmită un mesaj de o cu totul altă natură – acela că moartea lui, într-un fel înțeles numai de el, era spre binele meu. Dar nu aveam nici cea mai mică idee despre ce putea însemna de fapt.

Jonas își petrecea vacanța de vară la un sit arheologic din Tanzania; Stephanie câștigase o bursă de studiu în Washington, lucrând pe Dealul Capitolului, însă, la momentul morții lui Lucessi, călătorea cu părinții în Franța și nu putea fi contactată. Nu cred că moartea lui Lucessi m-a zguduit atât de tare, dar – firește, trebuie ca emoțiile mele, întocmai ca ale Ariannei, să fi fost amorțite de șoc – am avut totuși inspirația să o sun pe singura persoană în care aveam încredere și care chiar ar fi răspuns la telefon. Familia lui Liz era în Cape, însă ea lucra la o librărie din Connecticut. „Îmi pare rău de

prietenul tău“, a spus ea. „N-ar trebui să fii de unul singur. Hai să ne întâlnim la chioșcul din Gara Centrală, cel cu ceasul cu patru fețe.“

Trenul meu a ajuns în Gara Penn vineri, la primele ore ale dimineții. Am luat trenul 1 până la 42nd Street, l-am schimbat cu 7 și am ajuns la gară la ora de vârf. În afară de dățile când am schimbat autobuzele la Port Authority în toiul nopții, nu mai fusesem niciodată la New York, iar pe când urcam spre terminalul principal, am fost și eu, la fel ca alți călători de-a lungul vremii, uimit de măreția lui. Parcă intrasem într-una dintre cele mai mari catedrale. Nu arăta ca o simplă gară, ci ca o destinație în sine, demnă de pelerinaj. Până și cele mai mici sunete păreau amplificate de dimensiunile acelui spațiu. Tavanul pătat de fum, cu imaginile constelațiilor, se ridica maiestuos deasupra capului meu, părând să rescrie dimensiunile lumii. Liz mă aștepta lângă chioșc. Purta o rochie lejeră de vară și avea cu ea o geantă de voiaj. M-a îmbrățișat mai mult și mai strâns decât eram pregătit, însă abia la adăpostul îmbrățișării ei am simțit brusc greutatea morții lui Lucessi, întocmai ca o piatră rece care mă apăsa pe piept.

— O să stăm la apartamentul părinților mei din Chelsea, a zis ea. Și nu accept un refuz.

Am luat un taxi până în centru, printre străzile ticsite de mașini și de pietonii care se revărsau în torente la fiecare intersecție. Acesta era New Yorkul anilor '90, o perioadă când orașul părea să se afle cuprins de un haos de nestăpânit și, deși mai târziu aveam să trăiesc într-un Manhattan cu totul diferit – sigur, curat, înstărit –, prima mea impresie asupra orașului a fost atât de puternică, atât de încărcată cu lumină și căldură, încât mi-a rămas drept cea mai autentică viziune a acestui loc. Apartamentul era la etajul doi, într-o clădire din piatră roșie de pe 8th Avenue – două camere mici, mobilate compact, cu vedere spre micul teatru de pe 28th Street, cunoscut pentru producțiile avangardiste de neînțeles, și spre magazinul de galanterie masculină numit Lumea Cămășilor și a Șosetelor. Liz îmi explicase că părinții ei nu foloseau apartamentul decât atunci când veneau în oraș pentru cumpărături ori pentru vreun spectacol. Probabil că nimeni nu mai trecuse pe acolo de luni bune.

Înmormântarea era la ora zece, a doua zi. Am sunat-o pe Arianna să o anunț unde stau, iar ea mi-a spus că va trimite o mașină să ne ia de dimineață și să ne ducă la Riverdale. Nu era nici urmă de mâncare în apartament, așa că eu și Liz ne-am dus în susul străzii, la o cafenea micuță cu mese afară. Mi-a împărtășit veștile despre Jonas, deși nu avea foarte multe. Nu primise decât trei scrisori, niciuna dintre ele foarte lungă. Nu am înțeles niciodată ce făcea, de fapt, acolo – era biolog, sau cel puțin unul aspirant, nu arheolog – deși mă gândeam că trebuia să aibă de-a face cu extragerea patogenilor fosilizați din oasele primilor hominizi.

— Practic, mi-a spus ea, stă ghemuit în țărână toată ziua, curățând roci cu o pensulă.

— Nu pare distractiv.

— O, pentru el este!

Știam că așa trebuie să fie. Împărțind apartamentul cu el, am învățat că, în ciuda aparențelor, pozând într-un amator de distracții, Jonas își lua studiile foarte în serios, ba chiar devenea uneori obsedat de ele. În centrul pasiunii lui zăcea ideea că animalul uman era un organism cu adevărat unic și apartea din punct de vedere al evoluției. Înzestrat cu rațiune, limbaj, gânduri abstracte – așa ceva nu mai întâlneai nicăieri în regnul animal. Și totuși, în ciuda acestor daruri, rămâneam prinși în lanțul acelorași limitări fizice ca orice altă creatură de pe pământ. Ne nașteam, îmbătrâneam, muream, toate în decursul unei perioade scurte de timp. „Din punct de vedere evoluționist“, spunea el, „acest lucru nu are pur și simplu niciun sens. Natura tânjește după echilibru și, totuși, creierul nostru este complet desincronizat cu învelișul efemer al trupului care-l adăpostește.“

„Gândește-te la asta: Cum ar arăta lumea dacă oamenii ar trăi două sute de ani? Cinci sute? Ce zici de o mie? De ce invenții geniale ar fi capabil omul dacă ar avea un mileniu la dispoziție ca să acumuleze cunoștințe? Marea greșală a științei biologice moderne este că își asumă moartea ca fiind un proces natural, când de fapt este exact contrariul, și că o privește în termeni de eșecuri izolate ale corpului uman. Cancerul. Bolile inimii. Alzheimer. Diabet. Dacă încercăm să le vindecăm una câte una, este la fel de inutil ca încercarea de a strivi un cuib de albine. Poate că ai reuși să omori câteva, însă roiul te-ar doborî el pe tine în cele din urmă.“

El credea că secretul constă în a confrunța întreaga chestiune a morții, de a o întoarce pe toate părțile. La urma urmei, de ce trebuie să murim? Nu există oare, ascunsă bine în codul genetic al speciei noastre, o hartă spre următorul pas al evoluției – unul în care atributele noastre fizice să fie aduse în echilibru cu puterile gândurilor noastre? Și nu ar avea mai mult sens dacă natura, în genialitatea ei, ar vrea să descoperim acest lucru despre noi înșine, folosindu-ne de înzestrările unice pe care ni le-a pus la dispoziție?

Pe scurt, pleda pentru imortalitate ca apoteoză a condiției umane. Mie asta îmi suna a știință de nebuni. Singurele lucruri care lipseau din argumentul lui erau un trup reasamblat și un paratrăsnet, și i-am și zis-o. Pentru mine, știința nu era atât imaginea de ansamblu, cât cea de detaliu – aceeași ambiție modestă și aceleași cercetări amănunțite pe care Jonas le descria ca fiind o pierdere de timp. Și totuși, pasiunea lui era seducătoare – ba chiar, în felul ei ținut, inspiratoare. Cine nu ar fi vrut să trăiască veșnic?

— Ce nu înțeleg eu este de ce gândește asta, am zis eu. Pare atât de

rațional în alte privințe.

Tonul vocii îmi era plat, însă am simțit că atinsesem o coardă sensibilă. Liz l-a chemat pe chelner și a mai cerut un pahar cu vin.

— Ei bine, există un răspuns la întrebarea asta, a zis ea. Credeam că știi.

— Ce să știi?

— Despre mine.

Așa am ajuns să aflu povestea. Când Liz avea unsprezece ani, fusese diagnosticată cu boala Hodgkin. Boala începuse de la nodulii limfatici din jurul traheei. Operație, raze, chimioterapie – le încercase pe toate. Starea i se ameliorase de două ori, însă, de fiecare dată, boala recidivase. Ultima perioadă bună ținea de patru ani.

— Poate m-am vindecat, cel puțin așa îmi zic ei. Cred că n-o să știu niciodată.

Habar n-aveam cum să răspund. Veștile mă tulburaseră profund, dar, indiferent de ce aș fi zis, ar fi fost o platitudine goală. Și totuși, nu-mi dădeam seama cum, dar informația nu-mi părea într-un tot nouă. Simțisem acest lucru din ziua în care ne cunoscuserăm: anume că o umbră îi întuneca viața.

— Vezi tu, eu sunt cobai pentru proiectul lui Jonas, a continuat ea. Eu sunt problema pe care încearcă s-o rezolve. E destul de nobil din partea lui, dacă stai să te gândești.

— Nu cred asta, am spus eu. Te adoră, este cât se poate de evident.

Ea a sorbit o gură de vin, după care a pus paharul înapoi pe masă.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Tim. Spune-mi un singur lucru la Jonas Lear care să nu fie perfect. Și nu vorbesc despre faptul că întârzie mereu sau că se scobește în nas la semafor. Ceva important.

Mi-am scotocit prin minte. Avea dreptate. Nu era.

— Exact asta spun și eu. E frumos, e deștept, e fermecător și merit unor lucruri mărețe. Țsta e Jonas al nostru. A fost iubit de toată lumea încă din ziua când s-a născut. Și îl face să se simtă vinovat. *Eu* îl fac să se simtă vinovat. Ți-a spus că vrea să ne căsătorim? Mie îmi spune tot timpul. *Zi da, Liz, și am și cumpărat inelul.* Eu, care poate nici n-o să apuc douăzeci și cinci de ani dacă este să mă iau după statistici. Și chiar dacă boala nu recidivează, nu pot avea copii. Radiațiile au avut grijă de asta.

Se făcea târziu; simțeam că, în jurul meu, energiile orașului se schimbau. La capătul străzii, oamenii ieșeau de la teatru, se urcau în taxiuri, în căutarea a ceva de mâncat ori de băut. Eram obosit și copleșit de emoțiile ultimelor zile. I-am făcut semn chelnerului să ne aducă nota.

— Și să-ți mai spun ceva, a continuat Liz, pe când achitam nota. Chiar te admiră.

Asta, într-o oarecare măsură, era cea mai ciudată veste dintre

toate.

— Ce motiv ar avea să mă admire?

— O, sunt o mulțime de motive. Dar cred că principalul este că ai ceva ce el nu va putea avea niciodată. Originalitate, poate? Nu vorbesc despre faptul că ești modest. Prea modest, dacă mă întrebi pe mine. Te subestimezi. Dar ai ceva... pur, nu știu. O anumită hotărâre. Am știut-o din clipa în care te-am văzut. Nu vreau să te fac să te simți prost, dar singurul lucru bun la cancer, și vreau să spun *singurul* lucru, este că te învață să fii sincer.

Mă simțeam stânjenit.

— Sunt doar un puști din Ohio care a luat note bune la examene. Chiar nu e nimic atât de interesant la mine.

S-a oprit, uitându-se lung în pahar, apoi a spus:

— Nu te-am întrebat niciodată de familia ta, Tim, și nu vreau să fiu indiscretă. Nu știu decât ce mi-a spus Jonas. Nu vorbești niciodată de ei, nu îi suni, îți petreci toate vacanțele la Cambridge cu femeia aia și cu pisicile ei.

Am ridicat din umeri.

— Nu e atât de rea.

— Sunt sigură că nu e. Sunt sigură că e o sfântă. Și îmi plac pisicile așa cum îi plac unei persoane normale, în cantitatea potrivită.

— Nu prea sunt multe de spus.

— Mă îndoiesc.

S-a așternut tăcerea. Am descoperit că îmi venea foarte greu să înghit, ca și cum m-ar fi strâns cineva de gât. Când am deschis gura să vorbesc în cele din urmă, cuvintele păreau să vină dintr-un loc cu totul diferit.

— A murit.

Din spatele ochelarilor, ochii lui Liz erau ațintiți asupra mea.

— Cine a murit, Tim?

Eu am înghițit cu greu.

— Mama. Mama a murit.

— Când s-a întâmplat asta?

Aveam să dau totul afară acum; pur și simplu, nu puteam să mă opresc.

— Vara trecută. Chiar înainte să te cunosc pe tine. Nici nu știam că era bolnavă. Tata mi-a trimis o scrisoare.

— Și tu unde erai?

— La femeia cu pisicile.

Ceva se întâmpla. Ceva era pe punctul să se reverse. Știam că, dacă nu mă mișcam imediat – dacă nu mă ridicam în picioare să plec, să-mi simt inima bătându-mi în piept și aerul circulându-mi prin plămâni – aveam să mă prăbușesc.

— Tim, de ce nu ne-ai spus?

Am clătinat din cap. Brusc, m-am simțit rușinat.

— Nu știu.

Liz s-a întins peste masă și mi-a luat ușor mâna într-a ei. În ciuda strădaniilor mele, am izbucnit în plâns. Pentru mama, pentru mine, pentru prietenul meu mort, Lucessi, pe care știam că îl dezamăgisem. Trebuie să fi fost ceva ce aș fi putut face sau spune. Și nu biletul din buzunar îmi sugera asta, ci faptul că eu eram în viață și el era mort și că numai eu dintre toți oamenii ar fi trebuit să înțeleg durerea de a trăi într-o lume care nu părea să-l vrea. Nu mi-am retras mâna – părea singurul lucru care mă ține ancorat pe pământ. Eram într-un vis în care zburam și nu puteam ateriza dacă nu era femeia asta care să mă salveze.

— E în regulă, îmi spunea Liz, o să fie bine, o să fie bine...

Timpul și-a reluat cursul; mergeam, fără să știu încotro. Liz mă ținea încă de mână. Am simțit prezența apei, apoi am văzut fluviul Hudson. Diguri distruse își întindeau degetele lor lungi în interiorul apei. Peste râu, luminile orașului Hoboken formau o dioramă a lui și a vieților pe care le adăpostea. Aerul avea gust de sare și de piatră. Pe malul apei era un fel de parc, care părea abandonat și murdar; nu părea sigur, așa că am luat-o spre nord, de-a lungul 12th Avenue, amândoi tăcuți, înainte să pornim din nou către est. Nu mă gândisem deloc la ce urma să se întâmple, dar am început s-o fac atunci. În ultima oră, Liz îmi spusese niște lucruri despre care eram sigur că nu mai vorbise cu altcineva, la fel cum făcusem și eu cu ea. Mai era și Jonas de luat în considerare, însă aveam de-a face cu o femeie și cu un bărbat care își împărtășiseră cele mai intime adevăruri, chestiuni care, odată rostite, nu mai puteau fi date uitării.

Am ajuns la apartament. Nu am scos nicinul un cuvânt preț de câteva minute. Tensiunea era palpabilă – sunt sigur că o simțea și ea. Nu știam exact ce voiam, doar că nu voiam să fiu departe de ea nici măcar un minut. Rămăsesem ca prostul în mijlocul micii încăperi, încercând să găsesc cuvintele care să descrie ce simt. Trebuia să zic ceva. Și totuși, nu-mi venea nimic potrivit în minte.

A fost Liz cea care a spart tăcerea.

— Ei bine, mă duc să mă culc, a spus ea. Canapeaua este extensibilă. Găsești cearșafuri și pături în dulap. Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Bine.

Nu puteam să mă apropiu de ea, deși îmi doream asta, enorm. Pe de o parte, era vorba de Liz și de toate lucrurile pe care ni le împărtășiserăm, dar și faptul că o iubeam, din toate punctele de vedere, poate chiar din clipa când ne-am întâlnit; pe de alta, era Jonas, bărbatul care-mi oferise și mie o viață.

— Care era numele de botez al prietenului tău, Lucessi?

Chiar a trebuit să scormonesc puțin prin memorie.

— Frank. Dar nu i-am spus niciodată așa.

— De ce crezi c-a făcut-o?

— Era îndrăgostit de cineva. De cineva care nu-l putea iubi la rândul ei.

Abia atunci gândurile mi-au apărut în toată goliciunea lor. *Sună-l pe Fanning*, scrisese prietenul meu. *Sună-l pe Fanning și spune-i că dragostea e totul. Și că dragostea e durere. Și că dragostea îți este luată.*

— La ce oră vine mașina? a întrebat ea.

— La opt.

— Vin cu tine, ca să știi.

— Mă bucur că vii.

O clipă de tăcere. Liz s-a îndreptat spre ușa dormitorului, în pragul căreia s-a oprit și s-a întors către mine:

— Stephanie e o fată norocoasă. Îți spun asta în cazul în care nu ți-ai dat seama.

Apoi a plecat. Eu m-am dezbrăcat până la boxeri și m-am întins pe canapea. În alte circumstanțe, poate aș fi fost înclinat, în mod stupid, să cred că o femeie ca Liz m-ar fi primit în patul ei. Dar acum mă simțeam de-a dreptul ușurat; ea alesese calea onorabilă, luând decizia pentru amândoi. Mi-am dat seama că nu-mi pusesem problema nici măcar o dată, nici la restaurant și nici pe când ne plimbam, că aș fi trădat-o pe Stephanie. Ziua mi-a părut lungă cât un an; prin geamuri, azeam freamătul orașului, zgomotul oceanului. Părea să se strecoare înăuntrul meu, armonizându-se cu ritmul respirației mele. Eram istovit, așa că somnul nu a întârziat să mă învăluie.

Ceva mai târziu, m-am trezit. Aveam senzația inconfundabilă că eram urmărit. Simțeam în frunte o senzație ușor electrică, ca și cum aș fi fost sărutat. M-am ridicat în coate, așteptându-mă să văd pe cineva aplecat deasupra mea. Însă camera era goală, iar eu m-am gândit că probabil nu fusese decât un vis.

Despre înmormântare nu sunt prea multe de spus. S-o descriu cu lux de amănunte ar însemna să încalc acea suferință confidențială, acel circuit închis al durerii. În timpul slujbei, mi-am ținut privirea ațintită asupra Ariannei. Mă întrebam ce simțea: oare știa? Voiam să afle. Și totuși, nu; era doar o fată. N-ar fi ieșit nimic bun din asta.

Am refuzat invitația familiei de a lua prânzul cu ei. M-am întors împreună cu Liz la apartament ca să-mi iau bagajul. Pe peronul gării Penn, m-a îmbrățișat, apoi, răzgândindu-se, m-a sărutat scurt pe obraz.

— Deci ești bine?

Nu știam dacă se referea la mine sau la noi doi.

— Sigur, am zis. N-am fost niciodată mai bine.

— Sună-mă dacă ai vreo problemă.

M-am urcat în tren. Liz m-a urmărit prin geam în timp ce eu îmi croiam drum de-a lungul vagonului în încercarea de a găsi un loc liber. Mi-am adus aminte de când am luat autobuzul spre Cleveland, în acea zi lungă de septembrie – picăturile de ploaie de pe fereastră, cu punga de la mama strânsă în poală, uitându-mă să văd dacă tata mă petrece cu privirea până plec și constatând că nu este așa. Nu era și cazul lui Liz. M-a văzut, mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna. Un zguduit puternic, mecanic; trenul s-a pus în mișcare. Ea stătea încă acolo, urmărindu-mi vagonul cu privirea, până când am intrat în tunel și am dispărut.

18

Mai 1992: s-au încheiat și ultimele cursuri. Urma să absolv *summa cum laude*; am primit oferte de studiu cu bursă din belșug. MIT, Columbia, Princeton, Rice. Harvard, care hotărâse să nu mă piardă, dacă doream să rămân. Era alegerea evidentă, una pe care mă simțeam obligat s-o fac în cele din urmă, deși nu promisesem nimic, preferând să mă bucur cât mai mult de posibilități. Jonas urma să se întoarcă în Tanzania pe perioada verii, apoi să plece la Universitatea din Chicago să-și înceapă doctoratul; Liz se ducea la Berkeley pentru masteratul ei în literatură renașcentistă; Stephanie se întorcea la Washington să lucreze la o firmă de consultanță politică. Ceremonia de absolvire în sine nu avea să aibă loc decât în prima săptămână din iunie. Era vorba de o vreme de tranziție, o pauză între ceea ce fuseseră viețile noastre până atunci și ce aveau să devină de acum încolo.

Între timp, se organizau petreceri – și încă câte! Chefuri cu bere, baluri la patru ace, o sărbătoare în grădină unde toată lumea a băut whisky sau coniac cu mentă și unde toate fetele au purtat pălării. În costumul meu de luptă și cu papion roz – deja devenise o amprentă personală – am dansat pe Lindy, pe The Electric Slide, pe Hokey Pokey și pe Bump; eram beat sau mahmur la orice oră din zi. O oră de triumf, însă toate au venit cu un preț. Pentru prima oară în viață, am simțit durerea de a-ți fi dor de persoane de care încă nu te-ai despărțit.

Cu o săptămână înainte de absolvire, eu, Jonas, Liz și Stephanie ne-am dus cu mașina până la Cape, la casa lui Liz. Nimeni nu vorbea despre asta, dar nu părea posibil ca noi patru să mai rămânem împreună pentru mult timp. Părinții lui Liz erau și ei acolo și doar ce deschiseseră casa pentru noul sezon. Îi mai întâlnisem și înainte, în Connecticut. Mama ei, Patty, trecea drept o figură importantă, cu o grație vioaie și oarecum falsă și cu un accent grav, însă tatăl ei era unul dintre cei mai plăcuți și sociabili oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Un bărbat înalt și cu ochelari (Liz moștenise problemele de vedere de la el) și cu un chip pe care se citea cinstea, Oscar Macomb

fusese bancher, se pensionase devreme, iar acum, și citez, își petrecea zilele „aruncând cu bani în stânga și-n dreapta“. Își adora fiica – asta era evident pentru oricine avea ochi să vadă; mai puțin vizibil însă, deși incontestabil, era că o prefera de departe pe ea soției lui, pe care o privea cu o afecțiune amuzată, așa cum ai face poate cu un pudel de rasă. Cu Liz, bărbatul era tot numai zâmbet – cei doi pălăvrăgeau deseori în franceză – iar căldura lui se extindea la toată lumea din cercul lui, inclusiv la mine, pe care mă poreclise „Ohio Tim“.

Vila, aflată într-un orașel numit Osterville, se situa pe o faleză cu vedere la Nantucket Sound. Era enormă, cu multe camere, cu o curte imensă în spate și cu niște trepte șubrede care coborau pe plajă. Fără îndoială că valora multe milioane de dolari, și asta numai pentru teren, deși, pe atunci, nu puteam calcula astfel de lucruri. În ciuda mărimii ei, era confortabilă și o simțeai ca pe un cămin. Mare parte din mobilă arăta ca și cum ar fi fost cumpărată pe câțiva cenți la un târg de vechituri; după-amiezile, când bătea vântul, casa se zgâlțâia de parcă ar fi fost luată cu asalt de ofensiva celor de la New York Giants. Oceanul era încă prea rece pentru înotat și, pentru că era abia la începutul sezonului, orașul era aproape pustiu. Ne-am petrecut zilele pe plajă, pretinzând că nu înghețăm de frig ori pierzând vremea pe verandă, jucând cărți sau citind până la lăsarea întinericului, când veneau și băuturile. Tatăl meu obișnuia să bea o bere înainte de cină, în timp ce se uita la programul de știri de la televizor, însă asta era tot; mama nu a băut niciodată nimic. În casa familiei Macomb, ora de cocktailuri era sfântă. La șase fix, toată lumea se aduna în sufragerie sau, dacă vremea era bună, pe verandă, unde tatăl lui Liz ne prezenta o tavă din argint cu mixurile serii – whisky-uri vechi, sticle de Tom Collins, vodcă martini în pahare răcite, cu măslină pe scobitoare – însoțită de castronele elegante din porțelan cu nuci încălzite la cuptor. Acestea erau urmate de cantități generoase de vin la cină și, câteodată, de whisky sau vin de Porto. Sperasem ca zilele petrecute la Cape să dea o șansă ficatului meu să se recupereze, dar nici pomeneală.

Eu și Jonas împărțeam un dormitor, fetele, un altul, cele două aflate la capetele opuse ale casei, cu părinții lui Liz la mijloc. Când veneam aici în timpul semestrului, aveam întregul loc la dispoziția noastră și dormeam cum voiam noi. Dar nu și de data asta. Mă așteptam ca situația să rezulte în furișat dintr-o parte în alta, însă Liz ne-a interzis. „Vă rog să nu-i șocați pe adulți“, ne-a spus ea. „Oricum o să-i șocăm cât de curând.“

Ceea ce era la fel de bine. De-acum, începusem să mă plictisesc de Stephanie. Era o fată minunată, dar nu o iubeam. Nu avea nimic care să mă facă s-o iubesc, deși o merita din toate punctele de vedere. Inima mea era pur și simplu în altă parte, motiv pentru care mă

simțeam ipocrit. De când cu înmormântarea din New York, eu și Liz nu mai vorbiserăm despre mama și nici despre boala ei ori despre noaptea în care ne plimbaserăm pe străzile orașului, ca la final să alegă să facă un pas înapoi de pe marginea prăpastiei, păstrând astfel intactă relația noastră de prietenie. Și totuși, era clar că noaptea aceea ne marcase pe amândoi. Până atunci, prietenia noastră se desfășurase prin intermediul lui Jonas. Însă acum se deschisese un circuit nou – nu prin el, ci în jurul lui –, iar de-a lungul acestei căi pulsa un curent propriu de intimitate. Știam ce se întâmplase; fusesem de față. Simțisem acest lucru și eram sigur că și ea îl simțise, iar faptul că nu făcuserăm nimic întârea și mai mult legătura noastră, și cu atât mai mult decât dacă am fi sfârșit în pat împreună. Stăteam pe verandă, fiecare dintre noi citind câte o carte mirosind a mucegai, lăsată acolo de alți oaspeți; ridicam ochii în același timp, privirile ni se intersectau și un zâmbet ironic apărea în colțul gurii amândurora. *Uită-te la noi, parcă ne spuneam unul altuia, nu suntem cei mai devotați oameni? Numai dacă ar ști ei cât de fideli suntem. Ar trebui să primim un premiu.*

Nu aveam de gând să fac nimic în privința asta, firește. Îi datoram asta lui Jonas, și încă mult mai mult. Și nici Liz nu cred că ar fi îndrăznit să facă vreo mișcare. Relația pe care o avea cu Jonas, una cu un trecut bogat, era mai profundă decât ar fi putut a noastră să fie vreodată. Casa, cu labirintul ei nesfârșit de încăperi, cu vedere spre ocean și mobilier cu tapițerii uzate, dar pretențios, îmi amintea cât de adevărate erau toate acestea. Eram un vizitator în această lume, bine primit și, după cum îmi spusese Liz, chiar admirat. Totuși, un musafir. Noaptea pe care o petrecuserăm împreună, deși de neuitat, nu era nimic mai mult decât atât: o noapte. Și totuși, eram nespus de încântat doar să fiu în preajma ei. Felul cum ducea paharul la buze și sorbea. Gestul ei de a-și ridica ochelarii peste frunte ca să citească scrisul minuscul. Felul în care mirosea, ceva ce nu aș putea descrie, pentru că nu semăna cu nimic altceva. Durere sau plăcere? Amândouă. Voiam să mă scald în existența ei. Era oare pe moarte? Am încercat să nu mă gândesc la asta. Eram fericit numai să fiu lângă ea și acceptam situația așa cum era.

Cu două zile înainte de plecarea noastră, tatăl lui Liz a anunțat că vom avea homari la cină. (Numai el gătea; pe Patty nu am văzut-o să prăjească nici măcar un ou.) Asta era numai spre avantajul meu; aflase, spre marea lui surprindere, că nu mâncasem niciodată așa ceva. După-amiază târziu, s-a întors de la piața de pește cu un sac de monștri roșu cu negru ce se zvârcoleau încă, a scos unul cu un rânjel de carnivor și mi l-a dat să-l țin. Trebuie că arătam îngrozit; toată lumea a râs pe cinste, dar eu nu m-am supărat. Ba chiar a crescut simpatia mea față de tatăl ei. O ploaie leneșă căzuse toată ziua, consumându-ne toată energia; acum însă aveam un scop. Parcă

aprobând acest lucru, soarele a ieșit și el, la timp pentru pregătiri. Eu și Jonas am scos masa din sufragerie și am dus-o pe veranda din spate. Observasem o schimbare la el. În ultimele două zile, adoptase o atitudine pe care nu o puteam numi decât secretoasă. Ceva nu era în regulă. La ora de cocktailuri, am băut bere neagră la sticlă (singurul fel de băutură care mergea, mi-a explicat Oscar); apoi încă un rând, la evenimentul principal. Cu mare solemnitate, Oscar mi-a întins o bavețică. Nu înțelesesem niciodată practica asta infantilă; nimeni altcineva nu mai purta așa ceva și m-am simțit prost, asta până când am rupt un clește și am dat suc de homar peste tot pe mine, făcându-i pe toți de la masă să izbucnească în râs.

Închipuți-vă perfecțiunea scenei. Masa, cu șervețele în carouri roșii, abundența ridicolă a festinului; amurgul auriu răsfrângându-se înspre noi pe deasupra golfului, apoi soarele scufundându-se în mare cu o ultimă străfulgerare, precum un gentilom ridicându-și pălăria în semn de adio. Atunci au intrat în cadru lumânările, scaldându-ne chipurile în strălucirea lor pâlpâitoare. Cum de mă purtase viața într-un asemenea loc, printre asemenea oameni? Mă întrebam ce-ar fi avut părinții mei de spus despre asta. Mama s-ar fi bucurat pentru mine; indiferent unde se afla, speram că regulile includeau și observarea celor vii. Cât despre tata, nu știam. Tăiasem complet legăturile. Vedeam acum cât de nedrept fusesem și mi-am jurat să le reiau. Poate că nu era prea târziu să poată ajunge la ceremonia mea de absolvire.

După desert – o plăcintă cu rubarbă și căpșuni – Jonas a bătut cu furculița în pahar.

— Dacă puteți să-mi acordați puțină atenție...

S-a ridicat și a ocolit masa, așa încât să vină lângă Liz. Cu puțin efort, i-a întors scaunul, ca să vină cu fața spre el.

— Jonas, a spus ea, râzând, ce naiba faci?

El și-a vârat mâna în buzunar și atunci am știut. Am simțit cum mi se strânge stomacul, apoi întregul trup. Pe când se lăsa în genunchi, prietenul meu a scos o cutiuță din catifea. A deschis capacul și i-a întins-o. Pe chip avea un zâmbet larg, emoționat. Am văzut piatra. Era imensă, făcută anume pentru o regină.

— Liz, știu că am vorbit despre asta, dar am vrut să fie oficial. Simt că te iubesc de când mă știu.

— Jonas, nu știu ce să spun.

A ridicat privirea și a râs nesigură. Obrajii îi erau împurpurați de stânjeneală.

— Totul e atât de sentimental!

— Spune da. Asta e tot ce trebuie să faci. Promit că îți voi da tot ce-ți vei dori.

Îmi era rău.

— Haide, a spus Stephanie, ce mai aștepți?

Liz s-a uitat la tatăl ei.

— Spune-mi măcar că a vorbit cu tine mai întâi.

Bărbatul a zâmbit conspirativ.

— Așa a făcut.

— Și ce i-ai răspuns, o, înțeleptule?

— Scumpo, e numai decizia ta. E un pas important. Nu spun decât că nu sunt împotriva.

— Mamă?

Femeia plângea încetișor. A dat din cap cu ardoare, rămasă fără cuvinte.

— Doamne! s-a plâns Stephanie. Suspansul mă omoară! Dacă nu te căsătorești tu cu el, o fac eu!

Pe când Liz și-a întors privirea la Jonas, ochii ei s-au oprit oare la mine? Memoria îmi spune că da, dar poate că mi-am închipuit doar.

— Ei bine, ăăă...

Jonas a scos inelul din cutie.

— Pune-l pe deget. E tot ce trebuie să faci. Fă-mă cel mai fericit bărbat de pe pământ.

Ea se holba la inel, fără să trădeze vreo emoție. Afurisenia de piatră era mare cât o măsea.

— Te rog, a continuat Jonas.

Ea a ridicat privirea și a spus, dând din cap:

— Da. Răspunsul meu e da.

— Vorbești serios?

— Nu fi atât de greu de cap, Jonas! Firește că vorbesc serios! a zis și a zâmbit în sfârșit. Vino-ncoace!

S-au îmbrățișat, apoi s-au sărutat; Jonas i-a strecurat inelul pe deget. Eu mi-am întors privirea spre apă, neputând să mai suport scena. Dar până și albastrul acela vast părea să-și bată joc de mine.

— Vai, sunt atât de fericită! a strigat mama lui Liz.

— Acum, să nu vă furișați diseară unul la altul, a glumit tatăl ei. O să dormiți în continuare în camere separate. Păstrați-vă pentru noaptea nunții.

— Tati, nu fi scârbos!

Jonas s-a întors spre tatăl ei și i-a întins mâna.

— Vă mulțumesc, domnule. Vă mulțumesc din tot sufletul. Voi face tot ce-mi stă în putere să fie fericită.

Își strânseseră mâinile.

— Știu că asta o să faci, fiule.

A venit și șampania, pe care tatăl lui Liz o ținuse deoparte. Paharele au fost umplute, apoi ridicate.

— Pentru fericitul cuplu! a spus Oscar. Viață lungă, fericire și un cămin plin de iubire!

Șampania era delicioasă. Trebuie să fi costat o avere. Dar abia dacă

am putut înghiți.

Nu puteam să dorm. Nici nu voiam.

De îndată ce m-am asigurat că Jonas doarme buștean, m-am furișat afară din casă. Era trecut bine de miezul nopții; luna, mare și albă, se ridicase deasupra golfului. Nu aveam niciun plan, nu-mi doream decât să fiu singur cu sentimentul meu de dezolare. Mi-am scos pantofii și am coborât treptele spre plajă. Nu adia nicio pală de vânt; lumea părea încremenită. Valuri mici se spargeau la țarm. Am început să mă plimb. Nisipul de sub picioarele mele era încă umed de la ploaie. Casele de deasupra mea erau toate cufundate în întuneric, unele având încă scânduri la geam, ca niște morminte.

În depărtare, am văzut pe cineva stând pe nisip. Era Liz. M-am oprit, neștiind ce să fac. Ținea în mână o sticlă de șampanie. A dus-o la gură și a băut prelung. M-a observat, apoi a întors privirea, însă râul fusese făcut; nu mai puteam da înapoi acum.

M-am așezat lângă ea.

— Hei!

— Firește că trebuia să fii tu, a zis ea, vorbele împleticindu-i-se pe limbă.

— De ce „firește“?

A mai luat o gură. Avea inelul pe deget.

— Am observat că nu ai scos un cuvânt în seara asta. Știi, politicoș e să feliciți viitoarea mireasă.

— Bine. Felicitări!

— O spui cu atâta convingere! a remarcat ea cu tristețe. Iisuse, sunt beată! Ia asta de lângă mine!

Mi-a întins sticla. Nu mai rămăsese decât puțin pe fund; mi-aș fi dorit să fie mai mult. Sunt perioade când e mai bine să fii treaz, însă asta nu era una dintre ele. Am scurs-o și am aruncat-o cât colo.

— De ce ai spus da, dacă n-ai vrut?

— Cu toată lumea uitându-se la mine? Încearcă tu.

— Atunci, dă înapoi. O să înțeleagă.

— Ba nu, n-o să înțeleagă. O să mă tot ceară, până când în cele din urmă o să renunț și o să fiu cea mai norocoasă femeie din lume, măritată cu Jonas Lear.

Am rămas în tăcere o vreme.

— Pot să te întreb ceva? am zis eu.

Ea a râs sarcastic. Privirea îi era pierdută în largul mării.

— De ce nu? Toată lumea o face.

— În noaptea aceea din New York. Dormeam și s-a întâmplat ceva. Am simțit ceva.

— I-auzi!

— Da, chiar așa.

Am așteptat. Liz nu a spus nimic.

— M-ai... sărutat cumva?

— De ce-aș fi făcut-o?

Acum mă privea drept în ochi.

— Liz...

— Taci!

A urmat un moment în care nimeni nu a mai făcut nimic. Fețele noastre erau la doar câțiva centimetri depărtare. Apoi a făcut ceva surprinzător. Și-a dat jos ochelarii și mi i-a pus în mână.

— Știi ceva? Nu văd nimic fără ăștia. Amuzant e că nici altcineva nu mă poate vedea. Nu-i ciudat? E ca și cum aș fi invizibilă.

Aș fi putut s-o fac. Ar fi *trebuit* s-o fac, de mult. De ce n-am făcut-o? De ce n-am luat-o în brațe și de ce nu mi-am lipit gura de a ei, de ce nu i-am zis ce simt, fără să țin seama de afurisitele de consecințe? Cine spunea că eu nu aș fi putut să-i ofer o viață bună? *Mărită-te cu mine*, am rugat-o în gând. *Mărită-te cu mine în schimb. Sau nu te mărita cu nimeni. Rămâi așa și te voi iubi pe veci, așa cum fac acum, pentru că ești jumătatea mea.*

— O, Doamne! a zis ea. Cred că o să vomit.

Și a vomitat; și-a întors fața și s-a aplecat spre nisip. Am ținut-o de la spate în timp ce homarul și șampania își croiau drum afară din ea.

— Îmi pare rău, Tim, a zis ea plângând. Îmi pare atât de rău.

Am ajutat-o să se ridice în picioare. Ea continua să bălmăjească suze, în timp ce eu i-am petrecut brațul pe după umerii mei. Era aproape leșinată. Cumva, am reușit s-o urc scările și s-o depun pe divanul de pe verandă. Eram pierdut complet; cum aveam să explic asta? Nu puteam s-o duc în camera ei, nu cu Stephanie acolo. Și mă îndoiam că aș fi reușit s-o urc la etaj fără să trezesc pe toată lumea. Am săltat-o pe umăr și am dus-o în living. Trebuia să se mulțumească cu canapeaua; puteam oricând să spună că nu a putut să doarmă și a coborât să citească. O pătură croșetată acoperea canapeaua; am învelit-o cu ea. Dormea dusă de-acum. Am luat un pahar cu apă din bucătărie și l-am așezat pe măsuta de cafea, ca să-l aibă la îndemână, apoi am tras un scaun ca s-o supraveghez. Respira profund și egal, chipul îi era relaxat. Am mai stat puțin, ca să mă asigur că nu i se făcea rău din nou, după care m-am ridicat în picioare. Mai trebuia să fac ceva. M-am aplecat deasupra ei și am sărutat-o pe frunte.

— Noapte bună! i-am șoptit. Noapte bună și adio!

M-am furișat în sus pe scări. Zorii nu erau departe; prin ferestrele deschise, auzeam păsările care începuseră să cânte. Mi-am croit drum de-a lungul holului până în camera pe care o împărțeam cu Jonas. Am apăsat ușor clanța și am pășit înăuntru, însă imediat am auzit un zgomot de ușă trântită venind din spatele meu.

Taxiul a sosit la șase dimineața. Eu așteptam pe verandă cu bagajul.

— Încotro? m-a întrebat șoferul.

— La stația de autobuz.

El și-a lungit gâtul să vadă prin parbriz.

— Și chiar locuiești aici?

— Nici vorbă.

Îmi puneam geanta în portbagaj, când am văzut deschizându-se ușa casei. Stephanie venea pe alee, îmbrăcată într-unul dintre tricourile largi în care și dormea. De fapt, era unul dintre tricourile mele.

— Pleci pe furiș? Am văzut totul, să știi.

— N-a fost ce crezi.

— Sunt sigură că nu. Ești un nemernic în toată regula, știai asta?

— Sunt conștient, da.

Și-a ridicat fața, cu mâinile în șolduri.

— Doamne, cum am putut fi atât de oarbă? Era absolut evident!

— Vrei să-mi faci o favoare?

— Glumești cu mine?

— Jonas nu trebuie să afle.

Ea a râs amar.

— O, crede-mă, e ultimul lucru pe care mi-l doresc, să mă bag în mocirla asta. E numai problema ta.

— Crezi ce vrei.

— Și ce să le spun? De vreme ce sunt o mincinoasă afurisită.

M-am gândit o clipă, apoi:

— Nu-mi pasă. O rudă bolnavă. Chiar nu contează.

— Spune-mi totuși, la mine te-ai gândit, măcar o clipă? Ți-a trecut prin minte gândul că sunt și eu pe undeva în toată povestea asta?

Nici nu știam ce să răspund.

— Du-te naibii! mi-a zis și a plecat val-vârtej.

M-am urcat în taxi. Șoferul completa niște hârtii prinse pe un clipboard. M-a privit prin oglinda retrovizoare.

— Cam urât, amice! a zis el. Crede-mă, am trecut prin asta.

— Nu prea am chef să vorbesc, mulțumesc.

El a aruncat clipboardul pe bord.

— Nu încercam decât să ajut.

— Ei bine, n-o face! am răspuns și, astea fiind spuse, am plecat.

I-am lăsat pe toți în urmă.

Nu am mai participat la ceremonia de absolvire. Întors la Cambridge, mi-am împachetat lucrurile – trei ani trecuseră și tot nu strânsesem multe – și am dat telefon la departamentul de biochimie de la Universitatea Rice. Dintre toate programele la care fusesem acceptat, acesta avea calitatea de a fi cât mai departe, într-un oraș despre care nu știam nimic. Era sâmbătă, așa că a trebuit să las un mesaj, dar da, le-am spus că vin. M-am gândit să mă despart de costum; poate că avea să-i folosească și următorului locatar. Însă mi s-a părut ciudat și mult prea simbolic, plus că puteam să-l arunc oricând. Așteptând afară, dublând o mașină parcată, era una de închiriat. Pe când îmi închideam valiza, telefonul a început să sune, dar nu l-am luat în seamă. Mi-am dus lucrurile jos, am lăsat cheia la recepția căminului și am plecat.

Am ajuns în Mercy în toiul nopții. Mă simțeam de parcă aș fi lipsit un secol. Am dormit în mașină în fața casei și m-am trezit când cineva mi-a bătut în geam. Era tata.

— Ce faci aici?

Era în halat de baie; ieșise din casă să-și ia ziarul de duminică și observase mașina. Îmbătrânise mult, în maniera în care îmbătrânește cineva căruia nu-i mai pasă de propria înfățișare. Nu era bărbierit; respirația îi mirosea urât. L-am urmat în casă, care părea în mod straniu neschimbată, deși era plină de praf și mirosea a mâncare răncedă.

— Ți-e foame? m-a întrebat. Mă pregăteam să mănânc niște cereale, dar cred că am și niște ouă.

— E în regulă, am zis eu. Nu aveam de gând să stau. Am trecut numai să te salut.

— Să-ți fac măcar o cafea.

Am rămas în sufragerie. Mă așteptasem să am emoții, însă nu aveam. Chiar nu prea mai simțeam nimic. Tata s-a întors din bucătărie cu două căni și s-a așezat în fața mea.

— Pari mai înalt, mi-a zis.

— De fapt, am aceeași înălțime. Doar că nu mă mai ții tu minte bine.

Am băut amândoi din cafea.

— Și cum a fost la colegiu? Știu că doar ce ai absolvit. Mi-au trimis un formular.

— A fost bine, mulțumesc.

— Atât ai de zis? Întrebarea nu era rău-voitoare; abia dacă părea interesat.

— Cam da, am răspuns, ridicând din umeri. M-am îndrăgostit. Dar nu a ieșit nimic.

El a rămas pe gânduri o clipă.

— Presupun că vrei să mergi la mormântul mamei tale.

— Mi-ar plăcea.

L-am rugat să ne oprim la magazin ca să iau niște flori. Nu aveau prea multe, doar margarete și crizanteme, dar nu credeam că pentru mama avea să conteze, așa că i-am spus fetei din spatele tejghelei să-mi facă un buchet frumos și să pună și niște frunze decorative. Am ieșit din oraș. Buickul tatălui meu era plin de resturi fast-food. Am ridicat o pungă de la McDonald's. Înăuntru mai erau câțiva cartofi prăjiți uscați.

— N-ar trebui să mănânci chestiile astea, am zis eu.

Am ajuns la cimitir, am parcat și am mers restul drumului pe jos. Era o dimineață frumoasă. Traversam o mare de morminte. Piatra funerară a mamei se afla în partea unde se făceau incinerările: niște pietre mici, aflate la mică depărtare una de cealaltă. Pe a ei era trecut doar numele, Lorraine Fanning, data nașterii și cea a morții. Avea cincizeci și șapte de ani.

Am lăsat florile jos și m-am dat înapoi. Mă gândeam la anumite zile pe care le petrecuserăm împreună, la lucrurile pe care le făcuserăm, la faptul că eram fiul ei.

— Nu e rău aici, am zis. Am crezut că o să fie.

— Nu vin foarte des. Deși presupun că ar trebui, a zis tata oftând. Chiar am dat-o în bară. Știu asta.

— E în regulă. S-a terminat acum.

— Simt cum mă năruie. Am diabet, tensiunea e mare până la Dumnezeu. Încep să uit lucruri. Ca ieri, de exemplu, trebuia să cos un nasture la cămașă și nu găseam foarfeca.

— Du-te la doctor!

— Pare o bătaie de cap în plus.

A făcut o pauză, apoi:

— Fata de care ești îndrăgostit cum e?

Am stat să mă gândesc o clipă.

— Deșteaptă. Frumoasă. Puțin cam sarcastică, dar într-o manieră amuzantă. Dar n-a fost nimic care s-o convingă.

— Cred că așa a fost să fie. Așa s-a întâmplat și cu mama ta.

Am ridicat privirea. Era o zi frumoasă de primăvară. La o mie de kilometri depărtare, în Cambridge, ceremonia de absolvire doar ce începea. Mă întrebam dacă prietenii mei se gândeau la mine.

— Te-a iubit foarte mult.

— Și eu am iubit-o. M-am uitat la el și am zâmbit. E frumos aici, am zis. Mulțumesc că m-ai adus.

Ne-am întors acasă.

— Dacă vrei, pot să-ți pregătesc camera ta, a zis tata. Am lăsat-o așa cum era. Dar probabil că nu e foarte curată.

— De fapt, ar trebui să plec. Am un drum lung de făcut.

Părea puțin trist.

— În regulă atunci. M-a condus la mașină. Încotro?

— Texas.

— Ce găsești acolo?

— Texani, bănuiesc, am răspuns, ridicând din umeri. Mă duc să-mi continui studiile.

— Ai nevoie de bani?

— Îmi oferă bursă. Ar trebui să mă descurc.

— Ei bine, spune-mi dacă o să ai nevoie. Îți dau cu plăcere.

Ne-am strâns mâinile și apoi, cumva stânjențiți, ne-am îmbrățișat. Dacă ar fi trebuit să ghicesc, aș fi zis că tata nu mai avea mult de trăit. S-a dovedit a fi adevărat; aveam să ne mai vedem de patru ori înainte să moară din cauza unui atac de cord. Era singur în casă când s-a întâmplat. Pentru că era weekend, au trecut câteva zile înainte să-i fie observată lipsa.

M-am urcat în mașină. Tata a venit lângă ea. Mi-a făcut semn să dau geamul în jos și mi-a spus:

— Sună-mă când ajungi, bine?

I-am spus că așa o să fac și m-am ținut de cuvânt.

Ajuns în Houston, am închiriat primul apartament pe care l-am vizionat, un studio cu vedere la un restaurant mexican, și m-am angajat la biblioteca facultății să pun cărți pe rafturi, aranjându-mă astfel pe vară. Orașul arăta ciudat și era mai cald decât în fundul iadului, dar mi se potrivea. Ne căutăm pe noi înșine în lucrurile care ne înconjoară, iar tot ce vedeam era fie nou-nouț, fie în ruine. Orașul era urât în mare parte – o mare de clădiri mici, complexe de apartamente sărăcicioase și de autostrăzi uriașe, suprapopulate de maniaci –, însă zona din jurul universității era destul de arătoasă, cu case mari, bine îngrijite și cu bulevarde largi, flancate de stejari vii atât de perfect tunși, încât arătau mai degrabă ca niște sculpturi în formă de copaci, și nu a copaci aranjați. Cu 600 de dolari, mi-am cumpărat prima mașină, o Chevy Citation galben-murdar din '83, cu cauciucuri roase, 370 000 de kilometri la bord și o capotă din vinilin, desprinsă pe alocuri, pe care am reparat-o cu câteva capse. Nu auzisem nimic de Liz sau de Jonas, dar firește că habar nu aveau unde mă aflam. În America acelei perioade era încă posibil să-ți pierzi urma, luând-o la stânga atunci când toată lumea s-ar fi așteptat s-o iei la dreapta. Cu niscaiva săpături, probabil c-ar fi dat de mine – câteva telefoane la cele câteva departamente – dar asta presupunând că și-ar fi dorit acest lucru. Eu n-aveam idee ce-mi doream. Cred că nu avusesem niciodată.

Au început cursurile. Despre studiile mele, nu sunt multe de spus, cu excepția faptului că îmi ocupau tot timpul. M-am împrietenit cu secretara departamentului, o negresă la vreo cincizeci de ani, care practic le învățea pe toate; mi-a mărturisit că nimeni din departament nu se așteptase de fapt să vin. Eram, și citez, „un trofeu de prima clasă pe care l-au cumpărat cu câțiva cenți“. Să-i descriu pe colegii mei ca fiind antisociali ar fi un adevăr spus doar pe jumătate; nici vorbă de petreceri în grădină, aici. Distracția nu era ceva care să-i preocupe câtuși de puțin. Ba mai mult, mă disprețuiau pentru favoritismul fățiș pe care mi-l arătau profesorii. Eu îmi țineam capul în jos și nasul în pământ. Îmi intrase în obicei să fac drumuri lungi prin zona rurală a Texasului. Totul era plat, bătut de vânt, fără vreo demarcație anume, fiecare petic de pământ, identic cu următorul. Îmi plăcea să trag mașina pe dreapta absolut aleatoriu și să privesc pur și simplu.

Un alt obicei pe care l-am deprins a fost să mă apuc de citit *The New York Times* și astfel am aflat că Liz și Jonas se căsătoriseră oficial. Asta se întâmpla în toamna anului '93; trecuse un an. „Domnul și doamna Oscar Macomb din Greenwich, Connecticut, respectiv Osterville, Massachusetts, sunt bucuroși să vă anunțe căsătoria fiicei lor, Elizabeth Christina, cu Jonas Abbott Lear din Beverly, Massachusetts. Mireasa, absolventă de Harvard, și-a terminat de curând masteratul în literatură la Universitatea din California, Berkeley, iar acum face doctoratul în studii renaștentiste la Universitatea din Chicago, unde mirele, și el absolvent de Harvard, urmează un doctorat în microbiologie.“

Două zile mai târziu, am primit un plic mare de la tata. Înăuntru am găsit un alt plic, de care era lipit un bilet, în care-și cerea scuze că îi luase atât să-l trimită. Era o invitație, marcată anterior cu iunie trecut. L-am pus deoparte o zi, apoi, în următoarea noapte, în compania unei sticle de bourbon, m-am așezat la masa din bucătărie și l-am deschis. Ceremonia trebuia să se țină pe 4 septembrie 1992, la biserica St. Andrew's-by-the-Sea din portul Hyannis. Recepția avea loc la casa lui Oscar și a Patriciei Macomb, pe Sea View Avenue, numărul 41, Osterville, Massachusetts. Pe margine, era trecut mesajul:

*Te rog te rog te rog vino. Și Jonas vrea să vii. Ne e tare dor de tine.
Cu dragoste, L.*

M-am uitat la mesaj o vreme. Stăteam la fereastra apartamentului meu, care dădea înspre aleea din spatele restaurantului, cu tomberoanele lui urât mirositoare. În timp ce priveam afară, un muncitor de la bucătărie, un hispanic mic de înălțime și cu burta mare, într-un sort murdar, a ieșit afară. Ducea un sac de gunoi; a deschis capacul unuia dintre tomberoane, a aruncat sacul înăuntru și

l-a trântit înapoi cu zgomot. Mă așteptam să se întoarcă înapoi, însă și-a aprins o țigară și a rămas acolo, trăgând din ea cu nesaț.

M-am ridicat de la masă. Îi țineam în sertarul biroului, înveliți într-o șosetă: ochelarii lui Liz. Îi pusesem în buzunar în noaptea de pe plajă și uitasem complet de ei până când m-am trezit în taxi, fiind prea târziu să-i returnez. Acum i-am pus la ochi: erau puțin cam mici pentru fața mea și destul de puternici. M-am așezat înapoi pe pervaz și l-am urmărit pe bărbat cum fuma pe alee, o imagine distorsionată și îndepărtată, ca și cum aș fi privit prin capătul greșit al unui telescop sau ca și cum aș fi stat pe fundul mării, uitându-mă în sus prin kilometri întregi de apă.

20

Aici trebuie să derulez puțin în timp, pentru că așa s-a și întâmplat. Mi-am terminat lucrarea de diplomă în timp-record; am urmat apoi școala postdoctorală la Stanford, apoi am acceptat un post de asistent universitar la Columbia, unde am ajuns numaidecât titular. Devenisem foarte cunoscut în cercurile profesionale. Reputația mea creștea; lumea începea să mă caute. Călătoream mult, lucrând pe un salariu onorabil. Primeam subvenții fără prea mare efort; reputația mă preceda într-o așa măsură, încât nici nu mai trebuia să completez formularele. Devenisem deținătorul mai multor brevete, dintre care două cumpărate în interes farmaceutic pe niște sume care mă aranjaseră pe viață. Recenzam publicații importante. Făceam parte din comitete de elită. Am depus mărturie înaintea Congresului și am fost, cu mai multe ocazii, membru în Comisia Specială de Biochimie a Senatului, președinte al Consiliului de Știință și Tehnologie, membru în Consiliul Consultativ al NASA și al Națiunilor Unite, unitatea de comando pe diversitate biologică.

Între timp, m-am și căsătorit. Prima oară, când aveam treizeci de ani, a durat patru ani, a doua oară, doar jumătate cât prima. Fiecare dintre ele îmi fusese, la un moment dat, studentă, o chestiune destul de delicată – ocheade din partea studenților, sprâncene ridicate din partea profesorilor, priviri de gheață din partea colegelor și a soțiilor prietenilor. Timothy Fanning, marele crai, bătrânul acela libidinos (deși nici nu împlinisem încă patruzeci de ani). A treia mea soție, Julianna, avea numai douăzeci și trei când ne-am căsătorit. Uniunea noastră a fost rezultatul unui gest impulsiv, sub influența atracției sexuale; la două ore după ce a absolvit, am sărit unul pe altul ca niște câini. Deși nu prea îmi era foarte dragă, o găseam uimitoare. Gustul ei în materie de muzică și filme, cărțile pe care le citea, prietenii, lucrurile pe care le considera importante: nimic nu avea niciun sens pentru mine.

Nu încercam, la fel ca mulți bărbați de o anumită vârstă, să-mi cresc stima de sine cu ajutorul unui trup tânăr de femeie. Nu deplângeam trecerea anilor, nu-mi era foarte frică de moarte și nici nu tânjeam după tinerețea-mi pierdută. Din contră, îmi plăcea multitudinea de lucruri pe care mi le adusesese succesul. Bogăția, stima, autoritatea, mesele bune la restaurante și șervețelele calde de pe farfurii – tot calabalâcul pe care istoria îl acordă cuceritorilor: pentru toate acestea trebuia să mulțumesc trecerii timpului. Și totuși, făceam ce era evident, chiar și pentru mine. Încercam să recapăt singurul lucru pierdut, cel pe care viața mi-l refuzase. Fiecare dintre soțiile mele, precum și nenumăratele femei – toate cu mult mai tinere decât mine, diferența de vârstă adâncindu-se cu fiecare pe care o aduceam în patul meu – era o copie după Liz. Nu vorbesc aici de înfățișare, deși toate se asemănau într-o câțva (palide, slabe, mioape), și nici de fire, toate având o oarecare inteligență agresivă. Vreau să spun că voiam ca ele să fie ea, așa încât să pot simți că trăiesc.

Faptul că drumul meu și al lui Jonas avea să se intersecteze era inevitabil; ne învârteam în aceleași cercuri. Prima noastră întâlnire a avut loc la o conferință din Toronto în 2002. Trecuse destul timp încât să nu pomenim niciunul despre ruptura mea bruscă. Amândoi eram curioși de cum o mai ducea celălalt și de cât de puțin se schimbase și am promis că o să ținem mai mult legătura, de parcă până atunci o ținusem. Se întorsese la Harvard, firește – trășătură de familie. El însuși era în pragul unei descoperiri, deși a fost foarte secretos în privința asta, iar eu nu am insistat. Despre Liz, nu mi-a oferit decât informații strict profesionale. Preda la Boston College; îi plăcea, studenții o adora, lucra la o carte. I-am spus să o salute din partea mea și am încheiat subiectul.

În anul următor, am primit o felicitare de Crăciun. Era una dintre acele felicitări pe care oamenii le folosesc ca să se laude cu copiii lor frumoși, deși în imagine nu erau decât doi. Fotografia fusese făcută undeva, într-o zonă aridă; erau îmbrăcați în kaki din cap până-n picioare, iar pe cap purtau căști coloniale adevărate. Pe spate era trecut un mesaj de la Liz, scris la repezeală, ca și cum l-ar fi adăugat în ultima clipă: *Jonas mi-a spus că s-a întâlnit cu tine. Mă bucur că o duci bine!*

An de an, felicitările au continuat să vină. Fiecare era făcută într-un decor și mai exotic decât precedentă: călare pe elefanți, în India, pozând dinaintea Marelui Zid Chinezesc, stând la prova unei corăbii îmbrăcați în gecii groase, cu o linie de coastă acoperită de gheață pe fundal. Toate foarte vesele, și totuși, era ceva deprimant la aceste poze, un sentiment de compensație. Ce viață grozavă avem! Pe bune! Jurăm pe Dumnezeu! Apoi am început să observ și alte lucruri. Jonas era același specimen viguros care fusese dintotdeauna, însă Liz

îmbătrânea cu repeziciune, și nu doar fizic. În fotografiile anterioare, privirea îi era distrasă într-o manieră care făcea să pară că fotografia fusese făcută spontan. Acum se uita direct la cameră, ca un ostatic pus să pozeze pentru ziar. Zâmbetul ei părea forțat, un produs al propriei voințe. Oare era numai în închipuirea mea? Mai mult decât atât, era oare absurd din partea mea să-mi închipui că privirea ei întunecată era un mesaj adresat mie? Și cum rămânea cu poziția corpurilor lor? În cea dintâi fotografie, făcută în deșert, Lear o îmbrățișa din spate. Pe măsură ce anii treceau, distanța dintre ei creștea. Ultima pe care am primit-o, din 2010, fusese făcută într-o cafenea de pe malul unui râu care nu putea fi decât Sena. Stăteau unul în fața celuilalt, la depărtare de un braț. Pe masă erau două pahare cu vin. Cel al fostului meu coleg de cameră era aproape gol. Liz abia dacă se atinsese de al ei.

În același timp, începuseră să circule niște zvonuri despre Jonas. Îl știusem dintotdeauna un om înflăcărat, cu pasiuni ciudate, însă poveștile pe care le-am auzit erau tulburătoare. Se spunea că Jonas Lear o luase pe arătură. Cercetarea lui dădea în domeniul fantasticului. Ultima lui lucrare, publicată în *Nature*, se învărtise în jurul subiectului, însă oamenii începuseră să folosească un cuvânt urât la adresa lui. Nu mai publicase nimic de atunci și nici nu apăruse la conferințele obișnuite, unde se făceau o sumedenie de glume de cârciumă pe seama lui. Unii dintre colegii lui merseseră chiar într-atât de departe încât să-l suspecteze că-și pune în pericol funcția. Se făceau o mulțime de măgării în branșa noastră, teoria fiind aceea că decăderea unuia era rampa de lansare a altuia. Dar îmi făceam sincer griji pentru el.

Nu la multă vreme după ce Julianna a aruncat prosopul în ceea ce privește mariajul nostru surogat, am primit un telefon de la un bărbat pe nume Paul Kiernan. Îl întâlnisem o dată sau de două ori; era biolog celular la Harvard, un coleg de-ai lui Jonas, cu o reputație fără cusur. Îmi dădeam seama că subiectul îl stânjenea. Aflase de trecutul nostru comun; sunase din cauză că se temea ca nu cumva reputația lui să fie afectată din pricina asocierii lui cu Jonas. Puteam oare să scriu o scrisoare de recomandare? Primul meu instinct a fost să-i spun să se maturizeze, că era norocos fie și numai pentru că îl cunoștea pe Jonas, să le dea naibii de bârfe. Însă, având în vedere josnicele manevre ale comitetului pentru titularizare, știam că are dreptate.

— Adevărul este că multe dintre astea au legătură cu soția lui, a spus Paul. N-ai cum să nu-l compătimești pe tip.

Era cât pe ce să scap receptorul.

— Despre ce vorbești?

— Scuze, am crezut că știi, de vreme ce ai fost prieteni atât de buni și restul. Ea e foarte bolnavă, perspectivele nu arată deloc bine. Probabil că n-ar fi trebuit să spun nimic.

— O să-ți scriu scrisoarea, am zis și am închis.

Eram complet pierdut. Am căutat numărul lui Liz de la Boston College și am început să-l formez, după care am pus receptorul înapoi în furcă. Ce aș fi putut să-i spun, după atâția ani? Ce drept aveam eu să reintru atât de târziu în viața ei? Liz era pe moarte; nu încetasem s-o iubesc, nici măcar pentru o secundă, însă ea era soția altui bărbat. Iar în astfel de circumstanțe, legătura lor conta cel mai mult. Dacă învățasem ceva de la părinții mei, era că această călătorie a morții se făcea doar de către soți împreună. Poate că se reîntorsese vechiul eu laș, însă nu am ridicat din nou receptorul.

Am așteptat vești. În fiecare zi verificam necrologul din *The Times*, într-o expectativă morbidă. Îmi repezeam colegii, îmi evitam prietenii. Îmi lăsasem apartamentul pe mâna Juliannei și închiriasem un singur dormitor în West Village, dispărând astfel cu ușurință, așa încât să mă retrag la periferia vieții. Ce aveam să mă fac după moartea lui Liz? Mi-am dat atunci seama că, într-un cotlon al minții mele, încă păstram speranța ca într-o bună zi să fim împreună. Poate că aveau să divorțeze. Poate că Jonas avea să moară. Acum nu-mi mai rămăsese însă nicio speranță.

Apoi, într-o seară, în apropierea Crăciunului, a sunat telefonul. Bătea de miezul nopții. Doar ce mă băgasem în pat.

— Tim?

— Da, Tim Fanning la telefon. Eram enervat din cauză că fusesem deranjat atât de târziu și nu am recunoscut vocea.

— Sunt Liz.

Inima mi s-a făcut cât un purice. Nu mai puteam să rostesc niciun cuvânt.

— Alo?

— Sunt aici, am reușit să îngaim. Mă bucur să-ți aud vocea. Unde ești?

— Sunt la Greenwich, la mama.

Am observat că nu spusese la „părinții mei“. Deci Oscar nu mai era.

— Trebuie să te văd, mi-a zis.

— Sigur. Sigur că da.

Am început să caut cu disperare prin sertar după un creion.

— Las totul. Spune-mi unde să vin și când.

Avea să ia trenul spre oraș a doua zi. Mai avea ceva de rezolvat înainte, după care am aranjat să ne întâlnim la Gara Centrală la cinci fix, după care se întorcea la Greenwich.

Am plecat de la birou mult mai devreme, vrând să ajung cel dintâi. Plouase toată ziua, dar, pe măsură ce se lăsase noaptea de iarnă, ploaia se preschimbase în ninsoare. Metroul era plin ochi; totul părea că se mișcă cu încetinitorul. Am ajuns la gară și mi-am ocupat locul

sub ceas, având minute bune de pierdut. Mulțimi nenumărate treceau pe lângă mine – navetiști în pelerine de ploaie, cu umbrele sub braț, femeile încălțate cu dresuri elegante, dar cu pantofi sport, toată lumea având zăpadă în păr. Mulți dintre ei aveau sacoșe viu colorate, decorate în ton cu sezonul. De la Macy, Nordstrom, Bergdorf Goodman. Numai gândul la oamenii ăștia fericiți, plini de speranță, mă irita peste măsură. Cum se puteau gândi la Crăciun în asemenea circumstanțe? De fapt, cum se puteau gândi la orice? Nu știau ce se întâmplă aici?

Atunci a venit ea. La vederea ei, aproape că mi-am revenit; am simțit ca și cum m-am trezit dintr-un somn lung. Purta un pardesiu negru, iar părul îi era acoperit cu o eșarfă de mătase. Și-a croit drum spre mine prin mulțimea grăbită. Știu că e absurd, dar mi se părea că nu avea să ajungă, că mulțimea avea s-o înghită, ca într-un vis. M-a văzut, a zâmbit și i-a făcut semn bărbatului din fața ei, care-i bloca drumul, să se dea la o parte. Am pornit și eu spre ea.

— Iată-te! a zis ea.

Ceea ce a urmat a fost cea mai caldă și cea mai strânsă îmbrățișare din viața mea. Mirosul ei mi-a îmbătat simțurile. Și totuși, nu simțeam numai fericire. Ci și fiecare oscior din făptura ei; era de parcă aș fi ținut în brațe o pasăre.

Atunci s-a desprins.

— Arăți grozav! mi-a spus.

— Și tu la fel.

A râs scurt.

— Ești un mare mincinos, dar apreciez complimentul.

Și-a dat eșarfa jos, scoțând la iveală un puf blond, așa cum crește de obicei după chimioterapie. Ce zici de noua mea coafură pentru sărbători? Presupun că știi povestea.

Am dat din cap că da.

— Am primit un telefon de la un coleg de-ai lui Jonas. Mi-a spus.

— Și cred că acela trebuie să fie Paul Kiernan, vulpoiul ăla. Voi, oamenii de știință, sunteți așa niște bârfitori!

— Ți-e foame?

— Niciodată. Dar mi-ar prinde bine ceva de băut.

Am urcat scările de la bar și am ieșit pe balconul din aripa de vest. Până și acest mic efort a părut s-o sleiască de puteri. Am ocupat o masă de lângă o margine, cu vedere la sala de așteptare a gării. Eu am comandat un scotch, Liz, un martini și un pahar cu apă.

— Îți aduci aminte când ne-am întâlnit aici prima oară? am întrebat.

— Aveai un prieten, Lucessi, parcă, nu? S-a întâmplat ceva urât cu el.

— Așa e, Lucessi.

Nu mai rostisem numele de mulți ani.

— Știi, a însemnat mult pentru mine. Chiar mi-ai purtat de grijă.

— Vine la pachet. Dar, dacă îmi aduc aminte corect, a fost mai degrabă invers. Poate chiar mai mult decât am făcut eu.

S-a uitat la mine:

— Chiar arăți bine, Tim. Te prinde succesul, dar am știut-o dintotdeauna. Ți-am ținut pumnii. Spune-mi ceva: ești fericit?

— Acum da.

A zâmbit. Buzele ei erau subțiri și palide.

— O eschivă excelentă, doctore Fanning!

M-am întins peste masă și i-am luat mâna. Era rece ca gheața.

— Spune-mi ce-o să se întâmple.

— O să mor, asta o să se întâmple.

— Nu pot s-accept asta. Trebuie să existe ceva ce putem face. Dă-mi voie să dau niște telefoane.

A scuturat din cap.

— S-au dat toate telefoanele posibile. Crede-mă, nu renunț fără luptă. Dar e timpul să ridic steagul alb.

— Cât timp?

— Patru luni. Șase, dacă am noroc. Acolo am fost azi. La doctorul Sloan Kettering. S-a generalizat. Astea au fost cuvintele lui.

Șase luni: erau o nimica toată. Cum de lăsasem să treacă atâția ani?

— Doamne, Liz...

— N-o spune! Nu-mi spune că-ți pare rău, pentru că mie nu-mi pare!

M-a strâns de mână:

— Fă-mi o favoare, Tim!

— Orice.

— Am nevoie să-l ajuți pe Jonas. Sunt sigură că ai auzit poveștile. Sunt toate adevărate. E în America de Sud acum, la vânătoare după gășca lui de aur. Nu poate accepta nimic din toate astea. Încă crede că mă poate salva.

— Și ce pot face eu?

— Doar vorbește cu el. Are încredere în tine. Nu numai ca om de știință, ci ca prieten. Știi cât de mult vorbește încă despre tine? Îți urmărește fiecare mișcare. Probabil știe și ce ai mâncat azi la micul dejun.

— N-are nicio logică. Ar trebui să mă urască.

— De ce să te urască?

Nici măcar atunci n-am putut rosti cuvintele. Era pe moarte, iar eu tot nu-i puteam spune.

— Să plec așa, fără măcar să-i spun motivul.

— O! Dar știe. Sau cel puțin crede că știe.

Eram șocat.

— Ce i-ai spus?

— Adevărul. Că ți-ai dat în sfârșit seama că erai prea bun pentru noi.

— Asta e o nebunie! Nu asta a fost motivul.

— Știu că nu asta a fost, Tim.

S-a lăsat tăcerea. Am luat o înghițitură din băutura mea. Se făceau niște anunțuri; oamenii se grăbeau la trenurile lor, ieșind în iarna întunecată.

— Tu și cu mine am fost niște soldați destoinici, a spus Liz, oferindu-mi un zâmbet timid. Loiali până la capăt.

— Deci n-a bănuیت nicicând episodul ăla.

— Vorbim de același Jonas? Nici nu și-ar închipui un asemenea lucru.

— Cum a fost cu el? Și nu mă refer la ultima perioadă.

— Nu mă pot plânge.

— Dar aș vrea s-o faci.

A ridicat din umeri.

— Câteodată. Așa e la toată lumea. Mă iubește, crede că mă ajută. Ce-și mai poate dori o fată?

— Pe cineva care să te fi înțeles.

— Asta nu-i ușor. Nici eu nu cred că mă înțeleg.

Brusc, m-am simțit copleșit de furie.

— Fir-ar să fie, nu ești un proiect la științe! Vrea doar să facă pe nobilul. Ar trebui să fie aici, cu tine, nu plecat aiurea în... Unde ziceai? America de Sud?

— E singura modalitate prin care poate face față situației.

— Nu e drept!

— Dar ce e drept? Am cancer. Nici asta nu e drept.

Am înțeles atunci ce încerca să-mi spună. Îi era frică, iar Jonas o lăsase singură. Poate voia ca eu să-l aduc acasă; poate că nu avea nevoie decât ca eu să-i spun că a dezamăgit-o. Poate amândouă. Știam doar că aș fi făcut orice mi-ar fi cerut.

Mi-am dat seama că niciunul dintre noi nu vorbise de o vreme. M-am uitat la Liz; ceva nu era în regulă. Începuse să transpire, deși în încăperea era destul de răcoare. A tras în piept o gură tremurată de aer și a întins o mână vlăguită după paharul cu apă.

— Liz, ești bine?

A luat o gură de apă. Îi tremura mâna. A pus paharul jos, aproape vărsându-l, și și-a lăsat cotul pe masă, prinzându-și fruntea cu palma.

— Sincer, nu prea cred. Cred că o să leșin.

M-am ridicat numaidecât de pe scaun.

— Trebuie să te duc la spital. O să chem un taxi.

Ea a clătinat hotărât din cap.

- Gata cu spitalele!
- Dar unde, atunci?
- Poți să mergi?
- Nu sunt sigură.

Am aruncat niște bancnote pe masă și am ajutat-o să se ridice. Era pe punctul de a se prăbuși, dar s-a lăsat pe mine cu aproape toată greutatea.

- Mereu sfârșești prin a mă căra, a murmurat ea.

Am urcat-o într-un taxi și i-am dat șoferului adresa mea. Începuse să ningă abundent. Liz s-a lăsat pe banchetă și a închis ochii.

- Doamna e bine? a întrebat șoferul.

Pe cap purta un turban și avea o barbă lungă și neagră. Știam ce vrea să spună: întreba dacă Liz era beată.

- Doamna nu arată bine. Să nu vomite în taxiul meu.

I-am întins o bancnotă de o sută de dolari.

- Asta te ajută?

Traficul era greoi. Ne-a luat aproape treizeci de minute să ajungem în centru. New Yorkul se pierdea sub zăpadă. Un Crăciun alb: cât de feriți aveau să fie cu toții! Apartamentul meu era la etajul al doilea; trebuia s-o car până acolo. Am așteptat ca unul dintre vecinii mei să iasă pe ușă, apoi l-am rugat s-o țină deschisă, am scos-o pe Liz din mașină și am ridicat-o în brațe.

- Vai, a făcut vecinul, nu arată prea bine!

Ne-a urmat până la ușa apartamentului, am scos cheia din buzunar și am deschis ușa.

- Vrei să sun la 911? m-a întrebat el.

- E în regulă, mă descurc. A băut puțin cam mult, atâta tot.

— Să nu faci nimic din ce n-aș face eu! mi-a zis el făcându-mi cu ochiul într-un mod dezgustător.

I-am dat haina jos și am dus-o în dormitor. În timp ce o puneam pe pat, ea a deschis ochii și s-a întors cu fața spre fereastră.

- Ninge, a zis, ca și cum era cel mai minunat lucru de pe lume.

Apoi i-a închis din nou. I-am scos ochelarii și pantofii, am pus o pătură peste ea și am stins luminile. Lângă fereastră era un scaun moale pe care îmi plăcea să stau și să citesc. M-am așezat și am așteptat pe întuneric să văd ce se întâmplă.

Ceva mai târziu, m-am trezit. M-am uitat la ceas: era aproape două noaptea. M-am dus la Liz și i-am pus palma pe frunte. Nu mai era fierbinte și am crezut că ce a fost mai rău trecuse.

A deschis ochii. S-a uitat în jur nedumerită, ca și cum nu era sigură unde se află.

- Cum te simți? am întrebat-o.

N-a răspuns imediat. Vocea îi era foarte slăbită.

- Mai bine, cred. Îmi pare rău că te-am speriat.

— Nu e absolut nicio problemă.

— Mi se întâmplă uneori, dar trece de fiecare dată. Asta până când n-o să mai treacă, probabil.

Nu știam ce să răspund.

— Să-ți aduc niște apă.

Am umplut un pahar la baie și i l-am adus. Și-a ridicat capul de pe pernă și a sorbit.

— Am avut cel mai ciudat vis, mi-a zis. De la chimioterapie. Chestia asta e ca un drog. Am crezut că am terminat, totuși.

Atunci mi-am adus aminte.

— Am un cadou pentru tine.

— Un cadou?

— Așteaptă aici?

Îi țineam ochelarii în sertarul biroului meu. M-am întors în dormitor și i-am pus în palmă. I-a cercetat câteva clipe lungi, apoi a spus:

— Chiar mă gândeam când aveai de gând să mi-i dai înapoi.

— Îmi place să-i port uneori.

— Și eu care nu ți-am adus nimic. Sunt o ființă oribilă!

Începuse să plângă ușor. Și-a ridicat privirea, întâlnind-o pe a mea.

— Știi, nu ești singurul care a dat-o în bară.

— Liz?

Și-a întins mâna și mi-a atins obrazul.

— E ciudat. Îți trăiești toată viața și deodată îți dai seama că n-ai făcut-o deloc cum trebuia.

Mi-am împletit degetele cu ale ei. Afară, ninsoarea cădea peste orașul adormit.

— Ar trebui să mă săruți, mi-a zis.

— Vrei să fac asta?

— Cred că e cel mai stupid lucru pe care l-ai zis vreodată.

Am făcut ce mi-a cerut. Mi-am lipit gura de a ei. A fost un sărut ușor, tăcut – *pașnic* ar fi cuvântul potrivit – în genul celui care anulează ideea de lume și face timpul să se oprească în loc. Veșnicia într-o clipă, marginea creației abia atingând suprafața apelor.

— Ar trebui să mă opresc, am zis eu.

— Ba nu, n-ar trebui, și a început să își desfacă nasturii de la bluză. Dar te rog să fii blând cu mine. Știi că sunt fragilă.

21

Am devenit amanți. Nu cred că am înțeles vreodată înțelesul adevărat al acestui cuvânt. Nu mă refer doar la sex, deși era și asta – pe îndelete, meticulos, o formă de pasiune care nu credeam că există. Adică trăiam împreună ca orice alt cuplu, având un sentiment de

dreptate absolută. Nu păraseam apartamentul decât ca să facem câte o plimbare. Ninsoarea a fost urmată de un ger năprasnic, încrustând orașul în alb. Numele lui Jonas nu a fost pomenit deloc. Și nu pentru că ar fi fost un subiect pe care îl ocoleam, ci pur și simplu încetase să mai conteze.

Amândoi eram conștienți de faptul că, odată și odată, ea trebuia să se întoarcă; nu putea renunța pur și simplu la viața pe care o avea. Iar eu nu voiam să fim despărțiți niciun minut din viața care-i mai rămăsese. Presupun că și ea simțea la fel. Voiam să-i fiu alături când avea să se întâmple. În clipele de pe urmă, voiam să o ating, s-o țin de mână, să-i spun cât de mult am iubit-o.

Într-o dimineață, la o săptămână după Crăciun, m-am trezit singur în pat. Am găsit-o în bucătărie, bând ceai, și am știut pe dată ce urma să-mi spună.

— Trebuie să mă întorc.

— Știu, am zis eu. Unde?

— Mai întâi la Greenwich. Mama probabil că e îngrijorată. După, cred că la Boston.

Nu era nevoie să continue; totul era cât se poate de clar: Jonas avea să se întoarcă acasă curând.

— Înțeleg, am spus.

Am luat un taxi până la Gara Centrală. Nu schimbaserăm decât câteva cuvinte, de la marele anunț. Mă simțeam de parcă aș fi stat dinaintea unui pluton de tragere. Fii curajos, mi-am spus. Fii genul de bărbat care rămâne ferm pe poziții, cu ochii larg deschiși, așteptând detunătura armelor.

A fost anunțat trenul ei. Ne-am dus pe peronul unde era tras. S-a aruncat cu brațele de gâtul meu și a început să plângă.

— Nu vreau să fac asta, mi-a zis.

— Atunci, n-o face. Nu te urca în tren.

I-am simțit ezitarea. Și nu doar în cuvinte, ci în întreg trupul. Nu-i venea să plece.

— Trebuie.

— De ce?

— Nu știu.

Oamenii treceau în grabă pe lângă noi. Deasupra se auzeau anunțurile obișnuite, pe o voce spartă: îmbarcarea pentru New Haven, Bridgeport, Westport, New Canaan, Greenwich... O ușă se închidea; cât de curând, nici nu avea să mai poată fi deschisă.

— Atunci, întoarce-te. Fă ce ai de făcut și apoi întoarce-te. Putem să plecăm de aici.

— Unde?

— Italia, Grecia. O insulă în Pacific. Nu contează. Undeva unde să nu ne găsească nimeni.

— Aș vrea.

— Spune da.

O clipă încremenită în timp, apoi am simțit-o cum dă din cap.

— Da.

Mi-a crescut inima în piept.

— De cât timp ai nevoie ca să pui lucrurile la punct?

— O săptămână. Ba nu, două.

— Pune zece zile. Ne întâlnim aici, sub ceas. Până atunci, o să pregătesc totul.

— Te iubesc, mi-a spus. Cred că te-am iubit de la bun început.

— Eu te-am iubit dinainte.

Un ultim sărut și s-a urcat în tren, apoi s-a întors și m-a îmbrățișat încă o dată.

— Zece zile, mi-a spus.

M-am apucat de pregătiri. Erau lucruri pe care trebuia să le fac. Am compus în grabă un e-mail la decan, cerându-i concediu de odihnă. Oricum nu mai rămâneam prin preajmă încât să știu dacă mi-l aprobă sau nu, dar nici că-mi păsa. Nu-mi puteam închipui viața mai departe de cele șase luni.

L-am sunat pe un prieten oncolog. I-am explicat situația, iar el mi-a spus ce urma să se întâmple. Da, avea să o doară, însă în mare parte era vorba de o moarte lentă.

— Nu e ceva de care ar trebui să te ocupi de unul singur, a spus el.

Cum eu nu am răspuns, el a oftat și a continuat:

— O să-ți prescriu o rețetă.

— Pentru ce?

— Morfină. O să ajute.

O pauză, apoi:

— Știi, spre sfârșit, multă lume ia o doză mai mare decât ar trebui, teoretic vorbind.

I-am spus că am înțeles și i-am mulțumit. Unde să ne ducem? Citisem un articol în The Times despre o insulă în Marea Egee unde mai bine de jumătate din populație trăia până la o sută de ani. Nu exista nicio explicație științifică; locuitorii ei, majoritatea crescători de capre, o luau ca pe un lucru normal. Unul dintre ei era citat în articol cu următoarea frază: „Timpul e diferit aici.” Am cumpărat două bilete la clasa întâi cu destinația Atena și am găsit pe internet orarul plecărilor feribotului. Pe insulă puteai ajunge cu o barcă o dată pe săptămână. Trebuia să așteptăm două zile în Atena, dar erau și locuri mai rele de-atât. Puteam să vizităm templele, mările și indestructibilele monumente ale unei lumi pierdute, apoi să ne pierdem urma.

A sosit și ziua plecării. Mi-am făcut bagajele: de la gară aveam să mergem direct la aeroport pentru zborul de ora zece. Abia dacă

puteam gândi limpede; eram un amalgam de emoții. Bucuria și tristețea se amestecaseră în inima mea. În mod stupid, nu plănuisem nimic pentru ziua aceea, așa că m-am văzut nevoit să aștept în apartamentul meu fără să fac nimic până târziu după-amiază. Nu aveam mâncare, doar ce dezghețasem frigiderul, dar mă îndoiam că aş fi putut mânca, oricum.

Am luat taxiul până la gară. Era cinci, ajungând astfel, încă o dată, la ora stabilită. Liz urma să ia trenul de la Amtrak la Stamford, ca s-o vadă pe mama ei, în Greenwich, pentru ultima oară, apoi un tren local spre Gara Centrală. Cu fiecare stradă pe care o lăsam în urmă, sentimentele mele se îndreptau către un scop absolut. Știam, așa cum puțini știau, motivul pentru care mă născusem; tot ce se petrecuse în viața mea mă condusese la acest moment. L-am plătit pe șofer și m-am dus înăuntru să aștept. Era sâmbătă, lume puțină. Ceasul opalescent arăta 4:36. Trenul lui Liz trebuia să ajungă în douăzeci de minute.

Inima a început să-mi bată nebunește când am auzit anunțându-se la difuzoare: Trenul ajunge în gară, la linia 16. Mă gândeam să mă duc pe peron și s-o întâmpin, dar am fi putut să ne pierdem în mulțime. Pasagerii începuseră să se reverse în sala principală. Cât de curând, a devenit limpede că Liz nu era printre ei. Poate că luase trenul următor; cele de New Haven circulau din treizeci în treizeci de minute. Mi-am verificat telefonul, dar nu primisem niciun mesaj. A sosit și următorul tren, însă Liz nu era nicăieri. Am început să-mi fac griji că se întâmplase ceva. Nu mi-a trecut prin minte că poate se răzgândise, deși ideea nu era departe. La șase, am sunat-o pe mobil, însă a intrat direct căsuța vocală. Și-l închisese oare?

Panica mea creștea cu fiecare tren. De-acum, devenise limpede că Liz nu avea să mai vină, și totuși, am continuat să aștept, să sper. Mă agățam cu unghiile de marginea prăpastiei. Am încercat încă o dată să o sun pe mobil, cu același rezultat. *Ați sunat la Elizabeth Lear. Momentan, nu sunt disponibilă.* Limbile ceasului își băteau joc de mine cu graba lor. Arătau nouă, apoi zece. Am așteptat cinci ore. Cât de prost am fost!

Am plecat din gară și am luat-o la pas. Aerul era înțepător de rece; orașul părea o mortăciune imensă, o glumă de proporții uriașe. Nu m-am încheiat la haină și nici nu mi-am pus mânușile, preferând să simt bătaia vântului. Ceva mai târziu, am ridicat privirea și am văzut că sunt pe Broadway, lângă Flatiron. Mi-am dat seama că-mi uitasem valiza la gară. M-am gândit să mă întorc și s-o iau – cu siguranță că cineva o dusesse la obiecte pierdute – însă flacăra impulsului s-a stins iute de la sine. O valiză – cui îi păsa? Firește, mai era și morfină în ea. Poate că acel cineva care o găsisese avea să se bucure de ea.

Următorul pas logic părea să fie acela de a mă îmbăta criță. Am intrat în primul restaurant pe care l-am întâlnit în cale, la parterul

unei clădiri de birouri – elegantă, cu multe etaje, toată numai crom și piatră. Câteva cupluri încă mâncau, deși era trecut bine de miezul nopții. M-am așezat la bar și am comandat un scotch, terminându-l înainte ca barmanul să apuce să pună la loc sticla pe raft, și am cerut încă unul.

— Scuzați-mă, dumneavoastră sunteți profesorul Fanning?

M-am întors spre femeia care stătea la câteva scaune depărtare. Era tânără, puțin cam plinuță, dar destul de frumoasă, indiană sau de undeva din Orientul Mijlociu, cu un păr negru ca pana corbului, cu obraji plini și cu o gură arcuită. Purta o fustă neagră și sexy și o bluză subțire, crem. Dinaintea ei, la bar, era un pahar cu ceva fructe în el, buza lui fiind murdară de urmele unui ruj cărămiziu.

— Mă scuzați?

A zâmbit.

— Presupun că nu vă aduceți aminte de mine. Cum eu nu am răspuns, a continuat: Biologie moleculară, grupa 100? Primăvara anului 2002?

— Ai fost studenta mea.

A râs.

— Nu una dintre cele mai strălucite. Mi-ați dat minus 8.

— O, îmi pare rău!

— Credeți-mă, nu m-am supărat. Omenirea are multe lucruri pentru care să vă fie recunoscătoare. Mulți sunt în viață astăzi tocmai pentru că nu m-am dus la Facultatea de Medicină.

Nu-mi aminteam de ea; erau sute de fete ca ea care veneau la cursurile mele. Nu e același lucru cu a vedea pe cineva de pe podium la opt dimineața, în pantaloni de trening, tastând cu furie la un laptop, și a-l întâlni la bar, stând la trei scaune depărtare, îmbrăcat pentru o noapte de aventură.

— Și unde ai sfârșit până la urmă?

O întrebare banală; pur și simplu, căutam ceva de spus, de vreme ce conversația era de-acum inevitabilă.

— În industria editorială, unde altundeva? Și-a ridicat privirea spre mine: Știați că am fost îndrăgostită de dumneavoastră? Vreau să spun foarte. Multe dintre fete erau.

Mi-am dat seama că era beată, făcându-mi astfel de mărturisiri fără să-mi spună măcar cum o chema.

— Domnișoară...?

S-a mutat pe scaunul de lângă mine și mi-a întins mâna. Manichiura îi era fără cusur, de aceeași culoare cu rujul.

— Nicole.

— Am avut o noapte lungă, Nicole.

— Mi-am dat seama după cum ați dat pe gât băutura aia.

Și-a dus mâna la păr fără niciun motiv.

— Ce spuneți, profesore? Îi luați fetei ceva de băut? E șansa dumneavoastră să vă revanșați pentru optul ăla.

Se distra pe seama mea, o femeie care era conștientă de ce avea de oferit și de ce putea face. M-am uitat în spatele ei; în încăpere nu mai erau decât câțiva oameni.

— Nu ești cu...?

— Cineva? A râs scurt: Adică, dacă nu cumva partenerul meu e afară la o țigară?

Brusc, m-am simțit rușinat; nu mă gândisem că întrebarea putea fi interpretată ca un avans.

— Am presupus că o fată drăguță ca tine...

— Ei bine, ai presupus greșit. Cu vârfurile degetelor, a luat cireșa din pahar și a dus-o lent la buze. Privirea îi era ațintită la mine; a pus-o pe limbă, jucându-se cu ea o jumătate de secundă, înainte să-i rupă codița și să-i ducă pulpa roșie la gură. A fost cel mai fascinant lucru pe care-l văzusem vreodată.

— Nu știți, profesore? În seara asta, sunt toată a dumneavoastră.

Eram în taxi. Eram foarte beat. Taxiul ne purta pe străzi înguste, în timp ce noi ne sărutam ca niște adolescenți, sorbindu-ne gurile unul altuia cu înghițituri furioase. Părea că îmi pierdusem și ultima fărâmbă de voință; lucrurile se întâmplau pur și simplu după propria lor vre. Era ceva ce îmi doream, dar nu știam sigur ce. O mână își croise drum pe sub fusta ei, pierdută prin tărâmul feminin al pielii și al dantelei; cealaltă îi trăgea posteriorul spre mine, mișcându-ne șoldurile în același ritm. M-a desfăcut la pantaloni, eliberându-mă, după care și-a aplecat capul spre poala mea. Șoferul s-a uitat în spate, dar n-a zis nimic. A început să se miște în sus și în jos, mâna mea prinsă în coama ei bogată. Mi se învârtea capul și abia puteam să respir.

Taxiul a oprit.

— Face douăzeci și șapte de dolari, a spus șoferul.

M-am simțit ca împrăscat cu apă rece. M-am îmbrăcat repede și am plătit. După ce am ieșit din mașină, fata – Natalie? Nadine? – mă aștepta deja pe treptele clădirii, netezindu-și fusta în partea din față. De deasupra se auzea un zgomot puternic și hurducăit; am crezut că poate ajunsesem în Brooklyn, undeva pe lângă Podul Manhattan. Și mai mult zgomot dincolo de ușă, iar ea m-a dat deoparte.

— Așteaptă aici!

Se înroșise la față și respira foarte sacadat.

— Trebuie să mă ocup de ceva. Te chem eu.

A intrat înainte să apuc să obiectez. Stând pe trotuar, am încercat să pun în ordinea corectă evenimentele din acea noapte. Gara Centrală, orele de așteptare. Plimbarea mea dezolată pe străzile înghețate. Oaza caldă a barului, fata – Nicole, așa o chema – zâmbindu-mi, trăgându-se mai aproape, punându-mi o mână pe picior

și noi doi plecând în grabă, inevitabil. Îmi aminteam toate aceste lucruri, și totuși, niciunul nu părea real. Lăsat în frig, m-am simțit brusc cuprins de panică. Nu voiam să fiu singur cu gândurile mele. Cum putuse să facă așa ceva? Cum putuse Liz să mă lase să aștept acolo, tren după tren? Dacă ușa nu se deschidea cât de curând, știam că aveam să explodez, literalmente.

Au trecut câteva minute agonizante. Am auzit ușa deschizându-se și m-am întors la timp să văd o femeie ieșind din clădire. Era mai în vârstă, robustă, poate de origine hispanică. Trupul ei, acoperit de o geacă groasă și lungă, înfrunta aplecat vântul. Nu mă observase stând în umbră; m-am strecurat prin spatele ei și am apucat ușa chiar înainte să se închidă.

Holul m-a învăluit de îndată în căldura lui. M-am uitat la căsuțele poștale. Nicole Forood, apartamentul zero. Am coborât scările la subsol, unde era o singură ușă. Am ciocănit ușor, apoi, văzând că nimeni nu răspunde, am început să bat cu pumnul. Frustrarea mea era dincolo de cuvinte. Sentimentele mele se transformaseră în disperare pură, vecină cu furia. Aveam pumnul ridicat când am auzit zgomot de pași înăuntru. A început complicata operațiune de a descuia ușa unui apartament din New York; apoi s-a deschis atât cât să văd chipul fetei de partea cealaltă a lanțului. Se demachiasse, lăsând la iveală un chip de altfel comun, pătat de urme de la acnee. Un alt bărbat ar fi priceput înțelesul acestui lucru, însă eram atât de agitat, încât creierul meu nu a reușit să analizeze informația.

— De ce m-ai părăsit?

— Nu cred că asta e o idee atât de bună. Ar trebui să pleci.

— Nu înțeleg.

Chipul ei era la fel de rigid ca al unui orb.

— A intervenit ceva. Scuze.

Cum putea asta să fie aceeași fată care mă asaltase la bar? Era un fel de joc? Îmi venea să smulg lanțul și să dau buzna înăuntru. Poate că asta și voia să fac. Părea genul.

— E târziu. N-ar fi trebuit să te las acolo, dar acum o să închid ușa.

— Te rog, lasă-mă să mă încălzesc doar un minut. Promit că plec după aceea.

— Scuze, Tim. M-am simțit bine. Poate că repetăm experiența altă dată. Dar acum chiar trebuie să pleci.

Trebuia să recunosc: o parte din mine calcula rezistența aceluiași lanț care ținea ușa.

— Nu ai încredere în mine, ăsta e motivul?

— Nu e vorba de asta. Doar că...

Însă nu a mai terminat propoziția.

— Jur că o să fiu cuminte. Fac ce vrei tu, i-am zis, oferindu-i un zâmbet sfios. Adevărul este că încă sunt puțin beat. Chiar trebuie să

mă trezesc.

Îi puteam citi ezitarea pe față. Rugămintea mea îşi făcea efectul.

— Te rog, am continuat. Îngheţ de frig aici.

O clipă, apoi chipul i s-a relaxat.

— Doar cinci minute, bine? Trebuie să mă trezesc devreme.

— Pe onoarea mea de cercetaş! am zis, ridicând trei degete.

A închis uşa, a scos lanţul şi a deschis-o din nou. În mod dezamăgitor, fusta şi bluza subţire fuseseră înlocuite de un halat şi de o cămaşă de noapte fără formă, din flanel. S-a dat la o parte şi m-a lăsat să intru.

— Mă duc să pun de cafea.

Apartamentul avea un aspect sărăcăcios: o sufragerie micuţă cu ferestre înalte cu vedere la stradă, o bucătărie lungă şi îngustă, cu vase care dădeau pe afară din chiuvetă, un hol strâmt care ducea probabil în dormitor. Canapeaua, îndreptată spre un televizor vechi, cu tub, era plină de rufe. Pe ici, pe colo, erau şi câteva cărţi împrăştiate, iar pe pereţi nu era nimic în afară de vreo două postere ieftine cu nuferi şi cu balerine.

— Scuze de dezordine, a zis ea, arătând către canapea. Dă-le la o parte dacă vrei să stai.

Nicole s-a întors cu spatele la mine. A umplut ibricul cu apă de la robinet şi a turnat-o într-o cafetieră nespălată. Se întâmpla ceva ciudat cu mine. Nu pot să descriu fenomenul decât ca pe un fel de proiecţie astrală. Era de parcă eram personajul dintr-un film, observându-mă de la distanţă. În această stare divizată, m-am văzut apropiindu-mă de ea pe la spate, pe când dădea prin sită boabele deja măcinate. Eram pe cale să o cuprind în braţe, când mi-a simţit prezenţa şi s-a întors degrabă spre mine.

— Ce faci?

Trupul meu îl presa pe al ei de bufet. Am început s-o sărut pe gât.

— Ce crezi că fac?

— Tim, opreşte-te! Vorbesc serios!

Ardeam pe dinăuntru. Simţurile mele erau asaltate.

— Doamne, miroşi atât de bine! O lingeam, o gustam, îmi venea s-o sorb în mine.

— Mă sperii! Vreau să pleci!

— Spune că eşti ea.

De unde ieşiseră cuvintele astea? Cine vorbea? Eu oare?

— Spune-o! Spune-mi cât de rău îţi pare!

— Opreşte-te, fir-ar să fie!

Cu o forţă surprinzătoare, m-a împins la o parte. Am căzut peste bufet, abia ținându-mă pe picioare. Şi-a îndreptat degetul spre mine de parcă ar fi fost un pistol.

— Ieşi afară!

Întinericul mă cuprindea pe dinăuntru.

— Cum ai putut s-o faci? Cum ai putut să mă lași acolo așteptând?

— O să țip!

— Scorpie ce ești! Scorpie afurisită!

M-am repezit spre ea. Ce intenționeam? Cine era ea pentru mine, femeia asta cu cuțitul? Era Liz? Era măcar o persoană adevărată sau doar reflexia dintr-o oglindă unde-mi priveam propriul eu nenorocit? Nici până în ziua de azi n-am aflat răspunsul; momentul părea să aparțină unui cu totul alt bărbat. Nu spun asta ca să mă scuz, ceea ce este imposibil, ci doar ca să descriu evenimentele pe cât de precis cu putință. Cu o mână i-am acoperit gura; cu cealaltă am apucat-o de braț, azvârlind cuțitul cât colo. Trupurile noastre s-au ciocnit ușor unul de altul, apoi ne-am prăbușit la podea, eu deasupra ei și cuțitul între noi.

Cuțitul. Cuțitul.

L-am simțit când am atins podeaua. Nu aveai cum să confunzi senzația, și nici zgomotul pe care l-a făcut.

Evenimentele care au urmat nu sunt mai puțin ciudate pentru memoria mea cuprinsă de groază. Eram într-un coșmar în care fusese săvârșit marele și de nerostitul act. M-am ridicat de pe ea. O baltă de sânge, dens și închis la culoare, aproape negru, se întindea de dedesubt; aveam și pe cămașă, o pată stacojie. Lama pătrunsese chiar sub sternul fetei, penetrându-i adânc cavitatea toracică din cauza greutatei mele în cădere. Avea privirea ațintită în tavan; a scos un sunet slab, surprinsă. Gata? S-a sfârșit cu viața mea? Cuțitașul ăsta stupid a pus capăt la tot? Puțin câte puțin, privirea ei și-a pierdut din concentrare; o încremenire ciudată i-a apărut pe chip.

M-am întors spre chiuveță și am vomitat.

Nu-mi amintesc dacă am apucat să-mi șterg urmele. Nu aveam niciun plan în minte; abia dacă urmasem vreunul. Și totuși, nu mă consideram un criminal, ci, mai degrabă, un bărbat care fusese implicat într-un accident serios ce putea fi prost înțeles. M-am dezbrăcat de cămașă; sângele fetei nu apucase încă să pătrundă prin țesătură. Am aruncat o privire în jur, uitându-mă după lucrurile pe care era posibil să fi pus mâna. Era cuțitul, firește; de el trebuia să scap. Ușa din față? Pusesem oare mâna pe clanță, pe toc? Văzusem emisiuni la televizor, în care detectivi arătoși cercetează în amănunt scena crimei, în căutarea celor mai mici dovezi. Știam că minuțiozitatea lor era o chestiune exagerată în scopuri dramatice, însă era singura mea referință. Ce urme nevăzute mai lăsasem, chiar și acum, atingând suprafețe din apartamentul femeii, așteptând să fie culese și studiate și să-mi dezvăluie astfel vinovăția?

Mi-am clătit gura și mi-am spălat degetele cu un burete de bucătărie. Am curățat și cuțitul, după care l-am învelit în cămașă și l-

am depozitat cu grijă în buzunarul hainei mele. Nu m-am mai uitat la cadavrul; n-aș fi suportat să fac una ca asta. Am frecat bufetul și m-am întors să văd și restul apartamentului. Ceva era diferit. Dar ce?

Am auzit un sunet venind din capătul holului.

Ce era mai rău? Moartea a milioane de oameni? Pierderea unei lumi întregi? Nu: cel mai rău lucru era ceea ce auzeam eu.

Am început să văd detalii pe care înainte nu le observasem. Grămada de rufe, plină de chiloți mici și roz. Jucăriile de pluș și de plastic împrăștiate pe podea. Izul specific de fecale, mascat de pudra cu miros dulce. Mi-am amintit de femeia pe care o văzusem ieșind din clădire. Momentul plecării ei nu fusese o întâmplare.

Atunci am auzit din nou acel sunet; îmi venea să fug, dar nu puteam. Trebuia să văd de unde vine, era pedeapsa mea, piatra pe care aveam s-o car tot restul vieții. Încet, am înaintat de-a lungul holului, groaza însoțindu-mă la fiecare pas. O lumină slabă, de veghe străbătea prin ușa ușor întredeschisă. Mirosul a devenit și mai pătrunzător, umplându-mi gura cu gustul lui. M-am oprit în prag, împietrit, cu toate că știam ce se așteaptă de la mine.

Fetița se trezise și se uita prin jur. Avea vreo șase luni, poate un an – nu mă pricep să apreciez vârsta. Deasupra pătuțului ei atârnav niște animăluțe decupate din carton. Bătea în saltea cu mânuțele și cu piciorușele, făcând animalele să se zgâlțâie pe ața lor; a scos din nou sunetul acela, un chițait vesel. Vezi ce pot să fac? Mami, vino să vezi! Însă mama ei zăcea într-o baltă de sânge în camera alăturată, cu privirea pierdută în hăul timpului.

Ce-am făcut? Am căzut dinaintea ei, cerșind îndurare? Am luat-o în brațe cu mâinile mele murdare, mâini de ucigaș, să-i spun că-mi pare rău pentru mama ei moartă? Am chemat poliția, așteptându-i plin de vinovăție lângă pătuțul ei să vină să mă ia?

Niciunul dintre aceste lucruri. Ca un laș ce eram, am fugit.

Și totuși, noaptea nu s-a sfârșit aici. Poți spune că nu s-a sfârșit niciodată.

Un șir de trepte ducea de la strada Old Fulton la partea pietonală a podului Brooklyn. La mijlocul podului, am scos cuțitul și cămașa însângărată din buzunar și le-am aruncat în apă. Bătea de cinci dimineața; curând, orașul avea să se trezească. Traficul devenea deja mai intens – primii navetiști, taxiuri, camioane de livrări, ba chiar și câțiva bicicliști, cu fețele acoperite împotriva frigului, trecând în viteză pe lângă mine ca niște demoni pe roți. Nu există ființă care să se simtă mai anonimă, mai uitată, mai singură decât un pieton în New York, dacă asta vrea, însă e doar o iluzie; venirile și plecările noastre sunt monitorizate până la cele mai mici gesturi. În Washington Square, am cumpărat o șapcă ieftină de baseball de la un vânzător ambulant, ca să-mi ascund fața, și am găsit un telefon public. Nici nu

se punea problema să sun la 911, de vreme ce mi s-ar fi dat neîntârziat de urmă. De la Informații, am luat numărul celor de la *New York Post* și l-am format, cerând să mi se facă legătura cu recepția.

— *Metro News*.

— Aș vrea să raportez o crimă. O femeie a fost înjunghiată.

— Așteptați o secundă. Cu cine vorbesc?

I-am dat adresa.

— Poliția nu știe încă. Ușa nu e încuiată. Duceți-vă și vedeți, am zis și am închis telefonul.

Am mai dat două telefoane, la *Daily News* și la *Times*, de la telefoane publice diferite, unul de pe Bleecker Street, altul de pe Prince. De-acum, dimineața era în plină activitate. Era timpul să mă întorc la apartamentul meu. Părea locul firesc unde să mă aflu și, mai mult decât atât, nu aveam unde altundeva să mă duc.

Atunci mi-am adus aminte de valiza abandonată. Nu-mi dădeam seama cum ar fi putut să se facă legătura între mine și moartea fetei, dar era un fir care trebuia retezat cât mai repede. Am luat metrourl până la Gara Centrală. Am remarcat numaidecât prezența masivă a poliției în stație; eram acum un criminal, condamnat la a da o atenție deosebită mediului înconjurător, o viață trăită într-o frică permanentă. Ajuns la chioșc, am fost îndrumat la biroul de obiecte pierdute, aflat la etajul inferior. I-am arătat permisul de conducere femeii de la ghișeu și am descris valiza.

— Cred că am lăsat-o în sala principală, am zis, încercând să par încă un călător supărat. Aveam atât de multe bagaje, altfel nu-mi explic cum s-a întâmplat.

Povestea mea nu a interesat-o câtuși de puțin. A dispărut printre ratfurile pline de bagaje, întorcându-se un minut mai târziu cu valiza mea și cu o coală de hârtie.

— Va trebui să completați formularul acesta și să semnați jos.

Numele, ocupația și codul numeric personal. Era aproape o mărturisire; mâinile îmi tremurau atât de rău, încât abia puteam ține drept pixul. Cât de absurd eram: încă un formular completat într-un oraș care producea o pădure întreagă de hârțoage zilnic.

— Trebuie să fac o fotocopie după permisul de conducere, mi-a spus femeia.

— Chiar este necesar? Mă cam grăbesc.

— Scumpule, nu eu fac regulile. Ți-ai valiza înapoi sau nu?

I-am dat permisul. L-a trecut prin copiator, mi l-a dat înapoi și a capsat copia împreună cu formularul, pe care le-a pus într-un sertar de sub teighea.

— Pun pariu că primiți o mulțime de bagaje, am remarcat eu, gândindu-mă că ar trebui să spun ceva.

Femeia și-a dat ochii peste cap.

— Dragule, ar trebui să vezi ce lucruri ne vin aici.

Am luat un taxi până la apartament. Pe drum, mi-am evaluat situația. Apartamentul fetei, din câte îmi dădeam eu seama, era curat; spălasem fiecare suprafață pe care o atinsesem. Nimeni nu mă văzuse venind sau plecând, cu excepția șoferului de taxi; asta putea fi o problemă. Mai era și barmanul de luat în considerare. *Scuzați-mă, dumneavoastră sunteți profesorul Fanning?* Nu-mi aminteam dacă auzise sau nu, dar cu siguranță că ne văzuse foarte bine pe amândoi. Plătisem cu bani lichizi sau cu vreo carte de credit? Cu bani lichizi, aș fi zis, dar nu eram sigur. Pista era acolo, dar oare ar fi putut cineva s-o urmeze?

La etaj, mi-am deschis valiza pe pat. Morfina dispăruse, nu era nicio surpriză, dar, în rest, toate lucrurile erau acolo. Mi-am golit buzunarele – portofelul, cheile, telefonul mobil. Bateria murise peste noapte. L-am pus la încărcat pe noptieră și m-am întins pe pat, deși știam că nu o să pot dormi. Nu credeam că aveam să mai pot dormi.

Telefonul mi-a bipăit când s-a încărcat bateria. Patru mesaje noi, toate de la același număr, cu prefixul 401. Rhode Island? Pe cine știam eu în Rhode Island? Apoi telefonul a început să sune în mâna mea.

— Sunteți Timothy Fanning?

Nu recunoșteam vocea.

— Da, doctorul Timothy Fanning.

— O, sunteți doctor! Asta explică tot. Mă numesc Lois Swan. Sunt asistentă medicală la secția de terapie intensivă de la spitalul Westerly. Un pacient a fost adus aici ieri după-amiază, o femeie pe nume Elizabeth Lear. O cunoașteți?

Am simțit cum mi se pune un nod în gât.

— Unde este? Ce s-a întâmplat?

— A fost coborâtă din trenul care ducea de la Amtrak spre Boston și a fost adusă aici cu ambulanța. Am tot încercat să dau de dumneavoastră. Sunteți doctorul ei?

Acum pricepeam motivul pentru care mă sunase.

— Da, am mințit eu. În ce stare se află?

— Din păcate doamna Lear a murit.

Nu am spus nimic. Încăperea începea să-și piardă conturul. Și nu doar încăperea, ci toată lumea.

— Alo?

Am făcut un efort să înghit.

— Da, sunt aici.

— Era inconștientă când au adus-o. Am stat cu ea până s-a trezit. Mi-a dat numele și numărul dumneavoastră.

— A lăsat și vreun mesaj?

— Nu, îmi pare rău. Era foarte slăbită. Nici nu eram sigură că am înțeles bine numărul de telefon. A murit câteva minute mai târziu. Am

încercat să dăm de soțul ei, dar se pare că e plecat din țară. Mai este cineva care trebuie anunțat?

Am închis. Mi-am acoperit fața cu perna. Și am început să țip.

22

Povestea fetei moarte a ocupat prima pagină a tabloidelor zile în șir și în această manieră am aflat și eu mai multe despre ea. Avea douăzeci și nouă de ani, era din College Park, Maryland, fiica unor imigranți iranieni. Tatăl ei era inginer, mama, bibliotecara unei școli; avea trei frați. Timp de șase ani, lucrase pentru Editura Beckworth & Grimes, avansând pe postul de asistent redactor; ea și tatăl copilului, un actor, divorțaseră de curând. Totul la ea era obișnuit și demn de admirație. Lucra din greu. Era o prietenă devotată. O fiică iubită și o mamă grijulie. O vreme, își dorise să devină dansatoare. Erau multe poze cu ea. Într-una dintre ele, erau doar ea și copilul, într-un costum mulat, executând un *plié*.

Două zile mai târziu, am primit un telefon de la Jonas, care voia să-mi împărtășească vestea despre moartea lui Liz. Am încercat din greu să mă prefac surprins și am descoperit că, într-o mică măsură, chiar eram, auzind-o din gura lui, pe o voce spartă, ca și cum atunci era prima oară când îi simțeam pierderea. Am vorbit o vreme, rememorând întâmplări din trecut. Din când în când, râdeam din pricina a ceva ce spusese sau făcuse ea; apoi se așterneau tăceri lungi, în care îl auzeam plângând. Ascultam pauzele din conversație, căutând vreun indiciu cum că ar fi știut, sau ar fi suspectat măcar legătura noastră. Nici nu-și închipuia așa ceva.

Eram încă puțin uimit că nu mi se întâmplase nimic: nimeni nu bătuse la ușa mea, nu venise niciun bărbat în negru să-mi arate insigna. Domnule Fanning, putem discuta ceva cu dumneavoastră? Niciunul dintre articole nu-l menționa pe barman și nici pe șoferul de taxi, ceea ce părea un semn bun, deși, în cele din urmă, eram convins că legea avea să-mi dea de urmă. Povara căinței avea să mă doboare; aveam să cad în genunchi și să mărturisesc. Altfel, universul nu ar fi avut niciun sens.

Am luat un autobuz până la Boston, unde se ținea înmormântarea. Ceremonia avea să se desfășoare în Cambridge, în apropiere de Harvard Yard. Biserica era plină ochi. Membrii familiei, prieteni, colegi, foști studenți; în puținii ei ani de viață, Liz fusese foarte îndrăgită. Am ocupat un loc în spate, nevrând să fiu observat. Îi știam pe mulți, îi recunoșteam pe alții, le simțeam durerea tuturor. Printre cei care veniseră era și un bărbat pe care, dincolo de fața buhăită de alcoolic, îl știam a fi Alcott Spence. Privirile ni s-au întâlnit pentru o secundă, pe când urmăream cum sicriul lui Liz era dus afară, și am

crezut că nu-și aduce aminte cine eram.

După înmormântare, apropiații s-au strâns la Spee Club pentru o masă comemorativă. Îi spuseseam lui Jonas că trebuie să mă întorc devreme și că nu puteam rămâne, însă a insistat cu atâta ardoare, încât nu prea am avut de ales. S-au ținut toasturi, s-au depănat amintiri, s-a băut mult. Fiecare secundă era o tortură pentru mine. Pe când oamenii au început să plece, Jonas m-a tras deoparte și mi-a spus:

— Să mergem în grădină, vreau să discut ceva cu tine.

Iată, mi-am zis. Întreaga poveste avea să iasă la iveală. Am ieșit prin bibliotecă și ne-am așezat pe treptele care duceau în curtea interioară. Ziua era neobișnuit de caldă, imitația batjocoritoare a unei zile de primăvară – o primăvară pe care credeam că n-o s-o mai apuc. Cu siguranță că, până atunci, aveam să putrezesc într-o celulă.

A vârat mana în buzunarul hainei și a scos o ploscă. A luat o înghițitură prelungă, după care mi-a întins-o și mie.

— De dragul vremurilor apuse, mi-a spus.

Nu știam ce să răspund. El trebuia să deschidă subiectul.

— Nu trebuie s-o spui. Știu c-am dat-o în bară. Ar fi trebuit să-i fiu alături. Asta cred că a fost cea mai mare greșală.

— Sunt sigur că a înțeles.

— Cum ar fi putut?

A luat încă o înghițitură, după care s-a șters la gură.

— Adevărul este că aveam impresia că urma să mă părăsească. Probabil că o meritam.

Am simțit cum mi se strânge stomacul. Pe de altă parte, dacă ar fi știut că era vorba de mine, ar fi spus-o până acum.

— Nu fi ridicol! Probabil că se ducea în vizită la mama ei.

El a ridicat deznădăjduit din umeri.

— Ei bine, ultima oară când am verificat, nu-ți trebuia pașaport ca să mergi în Connecticut.

Nu mă gândisem la asta. Nu aveam ce să răspund.

— Dar nu ăsta e motivul pentru care te-am chemat aici, a continuat el. Sunt sigur că ai auzit și tu zvonurile despre mine.

— Câteva.

— Toată lumea crede că sunt un măscărici. Ei bine, se înșală.

— Poate că nu e tocmai ziua potrivită pentru discuția asta, Jonas.

— De fapt, e ziua perfectă. Sunt aproape, Tim. Foarte, foarte aproape. E un sit în Bolivia. Un templu, vechi de cel puțin o mie de ani. Legenda spune că acolo se află un mormânt care adăpostește trupul unui bărbat infectat cu virusul pe care l-am tot căutat. Nu e nimic nou – sunt o mulțime de astfel de povești. Prea multe ca să nu fie luate în considerare, după părerea mea, dar asta e o altă discuție. Chestia este că acum am dovezi solide. Un prieten de la Centrul de

Control al Bolilor a venit la mine acum câteva luni. Auzise de munca mea și întâmplarea face că dăduse peste ceva ce ar fi putut să mă intereseze. Cu cinci ani în urmă, un grup de turiști americani fusese adus la un spital din La Paz. Toți păreau să sufere din pricina hantavirusului. Fuseseră într-un fel de ecotur prin junglă. Și aici e aici: toți erau diagnosticați cu cancer în fază terminală. Turul era ultima lor dorință. Știi tu, una dintre cheștile pe care vrei să le faci înainte să mori.

Habar n-aveam unde voia să ajungă cu asta.

— Și?

— Aici devine interesant. Toți s-au vindecat și nu doar de hanta, ci și de cancer. Ovarian în stadiul patru, glioblastom inoperabil, leucemie limfoblastică – nu a mai rămas nici urmă de boală. Și nu doar că au fost vindecați. *Mai bine* de atât. Era ca și cum procesul de îmbătrânire fusese inversat. Cel mai tânăr dintre ei avea cincizeci și șase, cel mai bătrân, șaptezeci. Cu toții arătau de douăzeci de ani.

— E o poveste pe cîste!

— Glumești? E *grozavă!* Dacă se aude, o să fie cea mai importantă descoperire din istoria medicinei.

Eram sceptic.

— Și atunci, de ce n-am auzit și eu de ea? Nu am găsit-o în nicio carte.

— Bună întrebare! Prietenul meu de la CCB crede că la mijloc e mâna armatei. Toată cheștiunea a fost preluată de USAMRIID.

— De ce ar vrea așa ceva?

— Cine știe? Poate că vor doar să-și asume meritele, deși asta e perspectiva optimistă. Într-o zi, îl ai pe Einstein, gândindu-se la Teoria relativității, ca apoi să te trezești cu Proiectul Manhattan și cu o gaură uriașă în pământ. Nu e ca și cum nu s-a mai întâmplat și înainte.

Avea dreptate.

— I-ai examinat pe cei patru pacienți?

Jonas a mai tras un gât de whisky.

— Ei bine, aici e o problemuță. Au murit cu toții.

— Dar am crezut c-ai spus că...

— A, dar nu de la cancer. Păreau cu toții... dați pe repede înainte. Ca și cum corpurile lor nu au putut face față. Cineva a făcut un filmuleț cu ei. Se izbeau practic de pereți. Unul dintre ei a rezistat cel mai mult optzeci și șase de zile.

— Asta pare să fie o problemă destul de mare.

M-a privit lung și mi-a spus:

— Gândește-te, Tim! E ceva acolo. Nu am reușit să-l găsesc la timp ca s-o salvez pe Liz, iar asta o să mă bântuie pentru tot restul vieții. Dar nu mă pot opri acum. Și nu din cauza ei, ci pentru ea. În fiecare zi mor o sută cincizeci și cinci de mii de oameni. De cât timp stăm aici?

De zece minute? Asta înseamnă mai bine de o mie de oameni ca Liz. Oameni care au viața lor, familii care țin la ei. Am nevoie de tine, Tim. Și nu doar pentru că ești cel mai vechi prieten al meu și cel mai deștept tip pe care-l cunosc. O să fiu sincer: am probleme cu banii. Nimeni nu vrea să mă mai finanțeze. Poate că reputația ta ar ajuta, știi tu, să ungă puțin osiile.

Reputația mea. Dacă ar ști el cât valoram de fapt.

— Nu știu ce să zic, Jonas.

— Dacă n-o poți face pentru mine, fă-o pentru Liz.

Recunosc, omul de știință din mine era intrigat. La fel de adevărat era și că nu voiam să am nimic de-a face nici cu proiectul ăsta, nici cu Jonas. În cele zece minute, timp în care pieriseră o mie de oameni, eu ajunseseam, cât se poate de profund, să-l urăsc. Îi uram ignoranța, egoul lui de proporții gigantice, faptul că-și dădea o importanță mult prea mare. Îi uram manipularea pe față a loialității mele și credința nezdruncinată că răspunsul la orice se află la îndemâna lui. Uram faptul că habar nu avea de nimic, dar cel mai mult îl uram pentru că o lăsase pe Liz să moară singură.

— Pot să mă gândesc?

O sustragere ușoară; nici nu intenționez să fac așa ceva.

A început să zică ceva, apoi s-a oprit.

— Am priceput. Trebuie să te gândești la reputația ta. Crede-mă, știu ce înseamnă asta.

— Nu e asta. Doar că e un angajament serios. Am destule pe cap în ultima vreme.

— Nu te las să scapi așa de ușor, știi doar.

— Eram destul de sigur că n-aveai de gând una ca asta.

Am rămas în tăcere o vreme. Jonas stătea cu privirea ațintită asupra grădinii. Deși știam că nu o vedea.

— Ciudat, a zis el, am știut dintotdeauna că o să vină ziua asta, iar acum nu-mi vine să cred. Parcă nici nu s-a întâmplat, nu? Am sentimentul că o să intru în casă și o s-o găsesc acolo, corectând lucrări la biroul ei sau preparând ceva în bucătărie.

A oftat din greu și și-a întors privirea spre mine.

— Ar fi trebuit să-ți fiu un prieten mai bun, în toți anii ăia. N-ar fi trebuit să las să treacă atâta timp.

— Nu mai contează, am zis. A fost și vina mea.

Conversația s-a încheiat aici.

— Ei bine, a spus Jonas, mulțumesc c-ai venit, Tim. Știam c-o să vii oricum, pentru ea. Dar a însemnat mult și pentru mine. Anunță-mă ce ai decis.

Am rămas acolo o vreme și după ce a plecat el. Clădirea era cufundată în liniște; invitații se întorseseră la viețile lor. Cât de norocoși erau! m-am gândit.

Nu am mai auzit nimic de Jonas. Iarna s-a preschimbat în primăvară, apoi în vară, iar eu am început să cred că, la urma urmei, punțile nu au fost conectate și că aveam să rămân un om liber. Puțin câte puțin, moartea fetei a încetat să-mi mai împovăreze fiecare gând și fiecare acțiune. Era încă acolo, firește; amintirea mă copleșea însă deseori și fără avertisment, paralizându-mă cu un sentiment de vină atât de profund, încât abia dacă mai puteam respira. Însă mintea este șireată; caută numai să se conserve pe ea însăși. Într-o zi blândă de vară, răcoroasă și uscată, cu un cer atât de clar, încât arăta ca un uriaș dom albastru înălțându-se deasupra orașului, eram în metrou spre casă când mi-am dat seama că, preț de zece minute, nu mă simțisem complet nenorocit. Poate că, la urma urmei, viața chiar își urma cursul.

M-am întors la catedră în toamnă. Mă aștepta o grupă întreagă de asistenți proaspăt absolvenți; era ca și cum administrației îi plăcea să mă tortureze, căci majoritatea erau fete. Să spun însă că acele zile se sfârșiseră pentru mine ar fi minciuna secolului. Duceam o existență de călugăr, așa cum aveam s-o fac de-atunci încolo. Îmi făceam treaba, îmi predam lecțiile, nu căutam compania nimănui, nici bărbat, nici femeie. Pe de altă parte, auzisem că Jonas găsisese până la urmă sponsor pentru expediția lui și că se pregătea să plece în Bolivia. I-am urat în gând călătorie sprâncenată.

Într-o zi, pe la sfârșitul lui ianuarie, corectam lucrări în biroul meu, când am auzit o bătaie în ușă.

— Intră!

Doi oameni, un bărbat și o femeie: am știut pe dată cine erau și ce erau. Fața mea probabil că mi-a trădat vina într-o secundă.

— Ai un minut, profesore Fanning? a întrebat femeia. Eu sunt detectiv Reynaldo, iar dumnealui este detectivul Phelps. Am vrea să-ți punem câteva întrebări, dacă nu te deranjează.

— Firește că nu, am zis eu, mimând surpriza. Luați loc, domnilor detectivi!

— Preferăm să rămânem în picioare, dacă e în regulă.

Conversația nu a durat mai mult de cincisprezece minute, însă a fost suficient pentru mine cât să-mi dau seama că lațul începea să se strângă. O femeie depusese mărturie – dădaca. Era imigrantă ilegal, ceea ce explica întârzierea îndelungată. Deși abia dacă mă văzuse, descrierea ei se potrivea cu cea a barmanului. Nu-și amintea cum mă cheamă, dar auzise o parte din conversația noastră, cea în care ea mărturisea că fusese îndrăgostită de mine, citând „multe dintre fete erau“. Acest lucru i-a dus la foaia matricolă a lui Nicole și, în cele din urmă, la mine, care aduceam foarte mult cu suspectul descris de dădacă. O asemănare izbitoare.

Am negat, așa cum era de așteptat. Nu, nu fusesem în barul cu

pricina. Nu, nu mi-o aminteam pe fată de la cursurile mele; văzusem povestea în ziare, însă nu făcusem nicio conexiune. Nu, nu-mi aminteam unde fusesem în acea noapte. Când, mai exact? Probabil eram în pat.

— Interesant! În pat, spuneți?

— Posibil că citeam. Sunt cam insomniac. Chiar nu-mi amintesc.

— Ciudat! Pentru că, potrivit Administrației de Securitate a Transporturilor, erați programat pentru un zbor spre Atena. Ați vrea să ne spuneți ceva, domnule doctor Fanning?

Sudoarea rece a criminalului îmi umezea palmele. Firește că aveau să afle asta. Cum putusem să fiu atât de prost?

— Foarte bine, am zis, străduindu-mă să par cât mai iritat. Mi-aș fi dorit să nu fac public acest lucru, dar, de vreme ce insistați să vă băgați nasul în treburile mele personale, vă pot spune că aveam de gând să plec împreună cu o prietenă. O prietenă căsătorită, dacă mă înțelegeți.

O singură sprânceană ridicată lasciv:

— Puteți să ne spuneți cum o cheamă?

Mintea îmi fugea în toate părțile. Puteau oare să facă legătura între noi? Plătisem biletele cu bani lichizi și le cumpărasem separat, ca să ne acoperim urmele. Nici măcar nu aveam locuri unul lângă celălalt; plănuiam să mă ocup de aspectul ăsta odată ajunși la bord.

— Îmi pare rău, nu pot face asta. Nu ține de mine.

— Un domn adevărat păstrează discreția, nu?

— Ceva de genul ăsta.

Detectiv Reynaldo a zâmbit cu aroganță, savurându-și victoria:

— Un domn adevărat nu fuge cu soția altuia. Mă îndoiesc că veți primi un premiu pentru asta.

— Nici nu vreau, doamnă detectiv.

— Și atunci, de ce nu ați mai plecat?

Am ridicat din umeri cât se poate de inocent.

— S-a răzgândit. Soțul ei este coleg cu mine. În primul rând, a fost o idee proastă. Chiar nu am ce zice mai mult.

Preț de zece secunde prelungi, niciunul dintre noi nu a spus nimic – o pauză pe care se presupunea că trebuia s-o umplu, incriminându-mă singur.

— Ei bine, asta a fost tot, pentru moment, domnule doctor Fanning. Mulțumesc că v-ați răpit câteva minute prețioase din programul dumneavoastră, încărcat pentru noi.

Mi-a întins cartea sa de vizită:

— Să mă sunați, dacă o să vă mai amintiți ceva, bine?

— Așa o să fac, doamnă detectiv.

— Orice.

Am așteptat treizeci de minute, ca să fiu sigur că au părăsit

clădirea, după care am luat metroul până acasă. Cât timp mai aveam la dispoziție? Câteva zile? Câteva ore? Câte formulare au trebuit să completeze ca să ajungă la mine?

Nu mă puteam gândi decât la un singur lucru. Am sunat la biroul lui Jonas, apoi l-am sunat pe mobil, însă nu a răspuns nimeni. Trebuia să risc să trimit un e-mail.

Jonas – m-am gândit la propunerea ta. Îmi cer scuze că a durat atât de mult. Nu știu cu ce te mai pot ajuta acum, dar aș vrea s-o fac. Când pleci? – T.F.

Am așteptat în fața computerului, apăsând întruna butonul „Refresh”. Răspunsul lui a venit treizeci de minute mai târziu:

Încântat. Plecăm în trei zile. Am rezolvat deja cu viza. Să nu spui că nu sunt un om cu relații. De câți oameni ai nevoie pentru echipa ta? La cum te știu, o să vii cu o flotă de asistente atrăgătoare, lucru care ar însenina cu siguranță locul ăsta.

Mișcă-ți fundul, prietene. O să schimbăm lumea. – J.L.

23

Nu mai sunt multe de zis. M-am dus. Am fost infectat. Dintre cei infectați, numai eu am supraviețuit. Și astfel am format rasa care avea să-și impună dominația asupra pământului.

Într-o noapte, Jonas a venit să mă vadă în camera mea. Asta se întâmpla la mult timp după transformarea mea, însă de-acum ajunsese să mă obișnuiesc cu noua mea condiție. Nu știam cât era ceasul, astfel de lucruri își pierduseră orice noimă în starea mea de captivitate. Planurile mele erau în plină desfășurare. Eu și complicitii mei identificaserăm deja porțița noastră de scăpare. Bărbații cu minte puțină care ne supravegheau: zi după zi, ne infiltram în gândurile lor, umplându-le mintea cu visele noastre negre, făcându-i să ne îngroașe rândurile. Sufletele lor moi se prăbușeau; curând, aveau să fie de-ai noștri.

Vocea lui s-a făcut auzită prin difuzor.

— Tim, sunt Jonas.

Nu era la prima vizită. Îi mai văzusem fața de multe ori, ascunsă în spatele geamului. Și totuși, nu mi se mai adresase direct din ziua când mă trezisem. Ultimii ani lăsaseră urme adânci în ceea ce-i privea înfățișarea. Păr lung, barba neîngrijită, privire de lunatic, devenise întruchiparea omului de știință nebun pe care l-am crezut dintotdeauna că este.

— Știu că nu poate vorbi. La naiba, nici măcar nu sunt sigur dacă

mă înțelege!

Presimțeam că urmează o confesiune. Eram, recunosc, ușor curios să aflu ce avea de spus. Conștiința lui încărcată – ce-mi păsa mie? Vizita lui îmi întrerupsese programul de hrănit. Deși, în timpul vieții, nu prea mă dădusem în vânt după vânat, acum ajunsese să-mi placă foarte mult gustul de iepure.

— Se întâmplă ceva rău. Lucrurile încep să scape de sub control.

Cam așa ceva, mi-am zis.

— Doamne, ce dor îmi e de ea, Tim! Ar fi trebuit s-o ascult. Ar fi trebuit să te ascult. Dacă ai putea să-mi vorbești...

O să mă auzi cât de curând, am spus în sinea mea.

— Nu mai am decât o singură șansă, Tim. Încă sunt convins că treaba asta o să dea rezultate. Poate, dacă reușesc, o să fac armata să se retragă. Încă pot face treaba asta să meargă.

Speranța moare ultima, nu-i așa?

— Chestia este că trebuie să fie un copil. O pauză, apoi. Nu-mi vine să cred că spun asta. Doar ce-au adus-o. Nici nu vreau să știu cum a ajuns aici. Iisuse, Tim, e doar o fetiță!

O fetiță, m-am gândit eu. Aici era problema; nici nu era de mirare că Jonas se ura. Mă bucuram de nenorocirea lui. Învățasem cât de jos poate ajunge un om; el de ce să n-o facă?

— Îi spun Amy FNF. Fără nume de familie. Au luat-o dintr-un orfelinat. Dumnezeuule mare, nici nu are un nume în toată regula! E doar o fată de nicăieri.

Am simțit cum mi se înmoaie inima pentru copila asta fără noroc, smulsă din viața ei ca să servească ultimei speranțe demne de milă a unui nebun. Și totuși, chiar pe când mă gândeam la acest lucru, o idee nouă a început să înmugurească înăuntrul meu. O fetiță, scăldată în inocența tinereții: desigur. Simetria era de netăgăduit; era un mesaj, anume pentru mine. Provocarea era s-o întâlnesc. Auzisem freamătul armatelor îndepărtate care se strângeau. Fata de nicăieri. Această Amy FNF, era ea oare alfa sau omega? Începutul sau sfârșitul?

— Ai iubit-o, Tim? Poți să-mi spui.

Da, am zis în gând. Da, da, da. A fost singurul lucru care a contat vreodată pentru mine. Am iubit-o mai mult decât poate iubi cineva. Am iubit-o suficient de mult încât s-o privesc murind.

— Vezi tu, poliția a venit și la mine. Știau că voi doi trebuia să fiți în același avion. Știi ce e amuzant? Chiar mă bucuram pentru ea. Merita pe cineva care s-o iubească așa cum avea nevoie. Așa cum eu n-aș fi putut. Ce încerc de fapt să spun este că mă bucur că ai fost tu.

Era oare posibil? Oare ochii mei – ochii unui animal, ai unei bestii – începuseră să lăcrimeze.

— Ei bine, a continuat Jonas, dregându-și vocea. Bănuiesc că de-asta am venit aici. Îmi pare rău pentru toate astea, Tim. Sper că știi. Ai

fost cel mai bun prieten pe care l-am avut.

Acum e întuneric. Stelele se înalță deasupra orașului pustiu, o diademă cerească. Un secol de când nimeni nu a mai pus piciorul aici, și totuși, nu poți să-i cutreieri străzile, așa cum fac eu acum, fără să-ți vezi chipul reflectat de o mie de ori. În vitrine. În bodegi și în case din cărămidă roșie. În oglinda zgârie-norilor, uriașe morminte verticale din sticlă. Mă uitam și ce vedeam? Un om? Un monstru? Un demon? O ciudățenie a naturii sau o unealtă crudă a Cerului? Prima variantă era de nesuportat, a doua, pe aproape. Cine era monstrul acum?

Am înaintat. Dacă ascuți cu atenție, îți poți identifica zgomotul propriilor pași chiar și într-o mare de oameni, gravat în piatră. În mijlocul orașului crescuse o pădure. O pădure în New York! Uriașă și verde, pulsând de viață, de sunete de animale și de mirosuri. Șobolanii erau peste tot, firește. Creșteau până la dimensiuni de neînchipuit. Odată, am văzut unul pe care-l luasem drept câine sau porc-sălbatic sau ceva cu totul nou pe lumea asta. Porumbeii zburau, ploile veneau, anotimpurile se schimbau fără noi; iarna, totul era îmbrăcat în alb.

Oraș al amintirilor, oraș al oglinzilor. Sunt oare singur? Da și nu. Sunt un om cu mulți urmași. Stau ascunși. Unii sunt aici, aceia pentru care, cândva, insula asta era cămin; dormitează sub străzile acestei metropole uitate. Alții se află prin alte părți, ambasadorii mei, așteptând să fie de folos. În această stare de repaus, s-au regăsit pe ei înșiși; în vis, își re trăiesc existența umană. Care dintre cele două lumi este cea adevărată? Foamea îi consuma doar când erau treji, îi acapara, sufletele lor revărsându-se într-al meu, așa că îi lăsam să doarmă. Era singura formă de compasiune pe care le-o puteam îngădui.

O, frații mei, Doisprezece la număr, ați fost doar folosiți de lumea asta! V-am vorbit vouă ca Dumnezeu ce mă credeam a fi, deși, în cele din urmă, nu am putut să vă salvez pe niciunul. N-aș spune că nu am presimțit acest lucru. Destinele v-au fost scrise de la bun început; nu ați putut deveni altceva decât ce vă era sortit să deveniți, ceea ce este valabil pentru noi toți. Gândiți-vă la specia numită om. Mințim, înșelăm, râvnim la lucrul altuia și îl luăm; ne războim între noi chiar și din cauza pământului; semănăm vieți nenumărate. Am ipotecat planeta și am cheltuit banii pe nimicuri. Poate că am iubit, dar nu destul de bine. Nu ne-am cunoscut niciodată pe noi înșine așa cum ar trebui. Am uitat de lume, iar lumea a uitat de noi. Câți ani vor mai trece până când, geloasă, natura să pună stăpânire pe locul ăsta? Până când va fi ca și cum noi nici n-am fi existat niciodată? Clădirile se vor face fărâme. Zgârie-norii se vor prăbuși la pământ. Copacii vor crește și își vor răsfrânge coroanele. Oceanele se vor ridica, ștergând de pe fața pământului tot ceea ce va mai fi rămas. Se spune că, într-o bună zi, totul va fi acoperit din nou de ape; un ocean nesfârșit va îmbrăca

această lume. *La început, a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Și pământul era netocmit și gol. Întineric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor*⁶. Cum își va aminti Dumnezeu de noi, asta dacă există un Dumnezeu? Ne va mai știi oare după nume? Toate poveștile se sfârșesc atunci când ajung în punctul de unde au plecat. Dacă am fi în locul Lui, ce-am avea de făcut în afară de a ne aminti?

Fac plimbări lungi, cutreierând străzile orașului pustiu, ca să mă întorc de fiecare dată. Îmi ocup locul pe trepte, sub aceste ceruri întoarse cu susul în jos. Mă uit la ceas; cadranul lui trist rămâne întotdeauna neschimbat. Timpul a înghețat în momentul plecării Omului, când ultimul tren a părăsit gara.

III. FIUL

REPUBLICA TEXAS

POP. 204.876

Martie, 122 D.V.

La douăzeci și unu de ani după descoperirea vasului

BERGENSFJORD

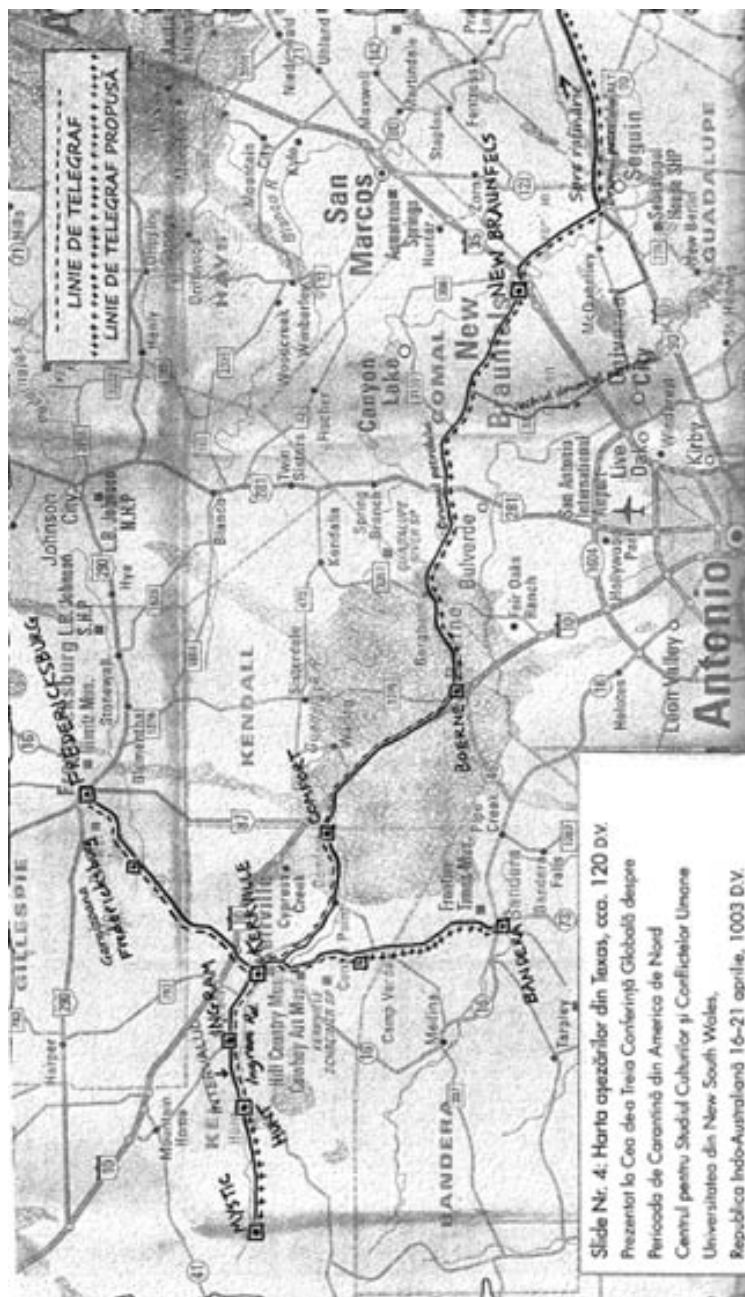
„Întreaga lume e o scenă

Și oamenii sunt doar actori,

Își fac intrarea și ieșirea fiecare.

*Mai multe roluri joacă omu-n viață...”*⁷

William Shakespeare, Cum vă place

Peter Jaxon, în vârstă de cincizeci și unu de ani, președintele Republicii Texas, stătea dinaintea porții orașului Kerrville în lumina palidă a zorilor, așteptând să-și ia la revedere de la fiul său.

Sara și Hollis doar ce ajunseseră; Kate avea de lucru la spital, însă

promisese că soțul ei, Bill, avea să le aducă pe fete. Caleb încărcă în căruță ultimul echipament, în vreme ce Pim, într-o rochie lejeră din bumbac, stătea lângă el, cu bebelușul Theo în brațe. Doi cai puternici, numai buni pentru arat, așteptau cuminți, cu hamurile puse.

— Presupun că asta a fost tot, zise Caleb, terminând de pus ultima ladă.

Purta o cămașă de lucru, cu mâneci lungi, și salopetă; își lăsase părul să crească. Își verifică pușca dacă este încărcată, o armă de calibru .30-06, acționată manual, și o puse pe scaun.

— Chiar ar trebui să plecăm, dacă vrem să ajungem în Hunt până la lăsarea întinericului.

Se îndreptau spre una dintre așezările de dincolo de graniță, o călătorie de două zile cu căruța. Terenul doar ce fusese înregistrat, deși oamenii locuiau acolo de ani buni. Caleb petrecuse aproape doi ani pregătind locul – ridicând scheletul casei, săpând o fântână, punând gardul – înainte să se întoarcă după Pim și copil. Sol bun, apă curată din râu, păduri care abundau de vânat: erau și locuri mai rele de-atât în care să-ți începi viața, se gândea Peter.

— Nu puteți pleca încă, făcu Sara. Fetele o să se întristeze dacă plecați fără să vă vadă.

Sara spusese acestea prin semne atât pentru el, cât și pentru Pim, care se întorsese acum spre soțul ei, aruncându-i o privire hotărâtă.

Știi cum e Bill, îi făcu semn Caleb. Am putea sta aici toată ziua.

Nu, o să așteptăm.

Nu avea rost să se certe cu Pim atunci când aceasta își punea ceva în minte. Caleb spunea mereu că încăpățânarea femeii i-a ținut împreună pe când era cantonat cu Armata pe Drumul Petrolului, iar Peter nu se îndoia de asta. Cei doi se căsătoriseră la o zi după ce Caleb capitulase în cele din urmă și părăsise Armata – deși, așa cum o spunea de fiecare dată, nu prea mai avea la ce să renunțe, din Armată nerămânând mare lucru. La fel ca multe alte lucruri din Kerrville, Armata se împrăștiase în vânt; aproape nimeni nu-și mai amintea de Forțele Expediționare, dizolvate acum mai bine de douăzeci de ani, când Codul Texas fusese suspendat. Fusese una dintre marile dezamăgiri din viața lui Caleb, faptul că nu mai avea pentru cine să lupte. Își petrecuse anii de serviciu militar ca mare săpător de șanțuri, însărcinat fiind cu misiunea de a construi linia telegrafică dintre Kerrville și Boerne. Era o lume diferită de cea pe care o cunoscuse Peter. Zidurile orașului nu mai erau apărate de oameni; luminile care înconjuraseră perimetrul se stinseseră una câte una și nu mai fuseseră reparate; poarta nu mai fusese închisă de un deceniu. O întreagă generație ajunsese la maturitate crezând că viralii nu erau cu nimic mai mult decât niște arătări exagerate din poveștile spuse de bătrâni ca să-i sperie, bătrâni care, așa cum se întâmpla cu toți cei ajunși la o

vârsta de la începutul veacurilor, credeau că viața pe care o duseseră ei fusese cu mult mai grea și, prin urmare, mult mai însemnată.

Soțului lui Kate, Bill, îi stătea în obicei să întârzie. Bărbatul avea calitățile lui – era mult mai îngăduitor decât Kate, compensând astfel deseori pentru maturitatea ei lipsită de umor – și nu era nicio îndoială că-și adora fiicele. Însă era împrăștiat și dezorganizat, îi plăceau băutura și jocul de cărți, neavând aproape nimic din ce ai fi numit drept etica muncii. Peter încercase să-i facă intrarea în administrație, la rugămințile Sarei și ale lui Hollis, oferindu-i o slujbă mărunță la Biroul de Taxe, care necesita puțin mai mult decât capacitatea de a folosi o șampilă. Dar, cu scurtele încercări ale lui Bill de a deveni tâmplar, fierar sau șofer, nu durase mult până să plece. În mare parte a timpului, părea mulțumit doar să aibă grijă de fete, să-i gătească din când în când lui Kate și să se furișeze la masa de joc pe timpul nopții – pierzând și câștigând deopotrivă, dar, potrivit lui Kate, întotdeauna câștigând puțin mai mult decât pierzând.

Bebelușul Theo începuse să se agite. Caleb se folosise de această întârziere ca să verifice potcoavele cailor, în vreme ce Sara îl luă pe Theo de la Pim ca să-i schimbe scutecul. Tocmai când începea să devină evident că Bill nu avea să vină, Kate apără cu fetele, urmate de Bill, care avea o expresie de pocăință pe chip.

— Cum ai scăpat? o întrebă Sara pe fiica ei.

— Nu-ți face griji, doamnă director, mă acoperă Jenny. Plus că mă iubești prea mult ca să mă dai afară.

— Știi că nu-mi place să-mi spui așa.

Elle și sora ei mai mică, Merry, căreia toată lumea îi spunea Bug, dădu fuga la Pim, care îngenunche și le îmbrățișă pe amândouă. Fetele nu știau să comunice prin semne decât fraze simple și toate schimbară un *Te iubesc*, făcând un cerc în dreptul inimii cu palma deschisă.

Vizitați-ne, le făcu semn Pim, ridicându-și privirea la Kate, care le explică ce voise să le transmită.

— Putem? întrebă Bug nerăbdătoare. Când?

— O să vedem, spuse Kate.

Sara își dorise ca Pim să amâne plecarea până după nașterea celui de-al doilea copil. Dar asta avea să se întâmple abia la sfârșitul verii, mult prea târziu pentru semănat. Și nici Pim, în încăpățânarea ei, nu voia să se întoarcă singură după ce avea să nască. *Am mai făcut-o și înainte*, îi zisese ea. *Cât de greu poate fi?*

— Te rog, mamă! făcu Elle.

— Am zis că o să vedem.

Îmbrățișări din toate părțile. Peter se uită la Sara; o simțea și ea. Copiii lor plecau pentru totdeauna. Era tocmai ce se presupunea că-ți dorești, lucrul pentru care ai muncit, și totuși era o cu totul altă chestiune să fii pus în fața faptului împlinit.

Caleb îi strânse mâna lui Peter, trăgându-l apoi într-o îmbrățișare bărbătească.

— Deci, cred că asta a fost. Te superi dacă spun niște stupizenii? De exemplu, te iubesc? Dar să știi că ai rămas un jucător slab de șah.

— Promit să mai exerseze. Cine știe? Poate c-o să mă vezi acolo cât de curând.

— Vezi? Asta îți tot ziceam, zise Caleb, zâmbind larg. Gata cu politica! E timpul să-ți găsești o fată drăguță și să te așezi la casa ta.

Dacă ai știi tu, se gândi Peter. Exact asta fac, în fiecare noapte când închid ochii.

Își coborî ușor glasul:

— Ai făcut cum te-am rugat?

Caleb oftă cu exagerare.

— Fă-i pe plac bătrânului tău.

— Da, da, am săpat-o.

— Și ai folosit cadrul de oțel pe care ți l-am trimis? E foarte important.

— Am făcut exact cum mi-ai spus, te asigur. Măcar o să am unde dormi când o să mă dea Pim afară.

Peter își ridică privirea la nora lui, care se urcase pe banchetă. Bebelușul Theo, epuizat de atâta atenție, adormise buștean în brațele ei.

Ai grijă de el, pentru mine, îi spuse Peter prin semne.

Așa o să fac.

Și de bebeluș.

Ea îi zâmbi.

Da, și de bebeluș.

Caleb se urcă în căruță.

— Ai grijă, îi mai spuse Peter. Și noroc!

Momentul de neuitat al plecării: toată lumea se dădu în spate, pe când căruța ieșea pe poartă. Bill și fetele plecară cei dintâi, urmați de Kate și de Hollis. Pe Peter îl așteptau o mulțime de treburi, însă nu se putea aduna să-și înceapă ziua.

Și, aparent, nici Sara. Rămăseseră amândoi acolo, fără să vorbească, urmărind cu privirea căruța cum le ducea copiii departe.

— De ce am impresia uneori că ei sunt părinții și noi, copiii? întrebă Sara.

— O să fie, cât de curând.

Sara pufni.

— Uite ceva ce chiar vreau să văd.

Căruța încă se zărea în depărtare. Traversa acum vechea graniță a Zonei Portocalii. Dincolo de ea, numai o parte din câmpuri fuseseră semănate; pur și simplu nu era destulă forță de muncă. Și nici nu rămăseseră multe guri de hrănit; însăși populația orașului Kerrville se

micșorase până la cinci mii. 4 997 acum, credea Peter.

— E dezastru cu Bill, spuse Peter.

Sara oftă.

— Și totuși, Kate îl iubește. Ce poate să facă o mamă?

— Aș putea să mai încerc o dată cu o altă slujbă.

— Mi-e teamă că e o cauză pierdută. Își întoarse privirea spre el și spuse: Că veni vorba de asta, de ce nu ai mai candidat pentru alegeri?

— De unde știi asta?

Ea ridică misterioasă din umeri.

— Ei, de pe holuri.

— Adică de la Chase.

— De la cine altcineva? Îl cam bucură vestea. Deci e adevărat?

— Nu m-am decis. Poate că zece ani sunt suficienți.

— Oamenii o să-ți ducă dorul.

— Mă îndoiesc că o să-mi observe lipsa măcar.

Peter se gândi c-o să-l întrebe de Michael. Auzise ceva de el? Era bine fratele ei? Evitau să dea detalii, o realitate dureroasă. Michael intrase în comerț, auzise niște zvonuri despre un proiect nebunesc. Greer intrase în cârdășie cu Dunk. Un transport înarmat traversând pe canalul navigabil, plin de camioane cu băutură și Dumnezeu mai știa ce, pleca de acolo în fiecare zi.

Însă nu o făcu. În schimb, Sara îl întrebă:

— Vicky ce crede despre asta?

Întrebarea îl făcuse să se simtă oarecum vinovat. Își tot pusese în gând să o viziteze pe femeie de săptămâni, ba chiar de luni bune.

— Trebuie să mai trec pe la ea, răspunse. Ce mai face?

Stăteau umăr lângă umăr, privirea lor urmărind traiectoria căruței. De-acum era puțin mai mare decât un punctuleț. Urcă puțin, apoi începu să coboare până dispăru. Sara se întoarse spre el și îi spuse.

— Eu n-aș mai aștepta.

Ziua i se scurse făcând treburile obișnuite. O întâlnire cu un colector de taxe ca să decidă ce să facă în privința gospodăriilor care refuzau să plătească; de numit un nou judecător; de organizat agenda pentru următoarea întâlnire a legislaturii teritoriale; diverse hârtii de semnat, pe care Chase i le pusese în față doar cu o descriere scurtă. La ora trei, Apgar apăru în pragul biroului lui Peter. Avea președintele un minut și pentru el? Toți ceilalți din personal i se adresau simplu cu numele mic, așa cum prefera, de altfel, însă Gunnar, care ținea să respecte protocolul, refuza acest lucru.

Voia să discute despre arme – sau, mai precis, despre lipsa lor. Armata folosise dintotdeauna o combinație între arme civile recondiționate și cele militare. Multe proveneau de la Fort Hood, căci vechiul Texas fusese un loc foarte bine înarmat. Practic, în fiecare casă se găsea câte un dulap cu arme, iar de-a lungul statului se găseau mai

multe fabrici de armament, punând astfel la dispoziție o rezervă generoasă pentru reparații și pentru reîncărcare. Însă trecuse mult timp, iar unele arme durau mai mult decât altele. Pistoalele realizate în întregime din metal, ca vechiul Browning 1911, puștile semiautomate SAG Sauer sau pistoalele Beretta M9, ediție militară, erau aproape indestructibile, dacă erau îngrijite corespunzător. La fel și majoritatea revolverelor, a carabinelor și a puștilor cu repetiție. Însă pistoalele cu cadru din polimer, precum modelul Glock sau puștile M4 și AR-15, pâinea și untul armatei, nu se bucurau de aceeași durată de viață. În timp ce carcasele lor de plastic pocneau din cauza degradării, din ce în ce mai multe ajungeau la casare; altele încăpeau pe mâinile civililor, vândute pe piața neagră; iar altele pur și simplu dispăreau.

Dar asta era doar o parte a problemei. O chestiune și mai presantă era împrăștierea îngrijorătoare a muniției. Trecuseră decenii de când se trăsesese ultimul glonț de după război; cu excepția rezervelor din buncărul lui Tifty, care acum era sigilat cu plumb, capsele și praful de pușcă nu țineau mai mult de douăzeci de ani. Toate gloanțele armatei fuseseră făcute fie din alamă reciclată, fie din carcase goale luate din două fabrici de muniție, una de lângă Waco, alta, din Victoria. Nu era greu să torni plumbul pentru gloanțe; mai greu era să faci propergolul. Praful de pușcă necesita un amestec complicat de chimicale foarte volatile, inclusiv cantități uriașe de nitroglicerină. Putea fi făcut, dar nu era ușor și necesita atât mână de lucru, cât și pricepere, lucruri care erau foarte greu de găsit. Armata se redusese la doar două mii de soldați – o mie cinci sute fiind împrăștiați prin orașe, în vreme ce o garnizoană de cinci sute era stabilită în Kerrville. Iar printre ei nu se număra nici măcar un chimist.

— Cred că știm amândoi despre ce vorbim, spuse Peter.

Apgar, care stătea în fața teancului de hârtii de pe biroul lui Peter, se uita la propriile unghii.

— N-am spus că-mi place. Doar că piața neagră are capacitate de producție și nu e ca și cum n-am mai colaborat cu ei înainte.

— Dunk nu e Tifty.

— Cum rămâne cu Michael?

Peter se încruntă.

— E un subiect sensibil.

— Tipul a fost petrolist. Știe cum să ardă uleiul – poate să facă asta.

— Ce știi despre barca lui? Întrebă Peter.

— E prietenul tău. Tu să-mi spui.

Peter oftă prelung.

— Aș vrea să știu. Nu l-am mai văzut de mai bine de douăzeci de ani. Pe de altă parte, dacă spunem contrabandiștilor că nu mai avem muniție, ne tăiem singuri craca de sub picioare. Dunk o să se instaleze

în scaunul ăsta într-o săptămână.

— Atunci, amenință-l. Face asta pentru noi sau învoiala cade, tăbărâm pe el și îi închidem prăvălia.

— Dincolo de șosea? O să fie o baie de sânge. O să miroasă că nu e în regulă înainte să apucăm să terminăm de vorbit.

Peter se lăsă pe spătarul scaunului. Se închipui dându-i lui Apgar termenii și condițiile pe care să i le transmită mai departe lui Dunk. Ce putea face acesta în afară de a-i râde în nas?

— Nu miroase deloc bine. N-are cum să meargă. Ce putem noi să-i oferim?

Gunnar se burzului.

— Ce altceva în afară de bani, de arme și de femei? Ultima oară când am verificat, Dunk avea din toate pe săturate. Plus că tipul e practic o legendă populară. Știi ce s-a întâmplat duminica trecută? Din senin, un camion de cinci tone plin cu femei a apărut în tabăra din Banderam, unde erau încartiruite echipele de la drumuri. Șoferul avea un bilet: *Din partea bunului tău prieten Dunk Withers*. Într-o afurisită de duminică!

— Le-au trimis înapoi?

Gunnar pufni:

— Nu, le-au luat cu ei la biserică. Tu ce crezi?

— Ei bine, asta e ceva.

— Ai putea să-l întrebi chiar tu.

O glumă, dar nu neapărat. Mai trebuia să se gândească și la Michael. În ciuda tuturor lucrurilor, lui Peter îi plăcea să creadă că bărbatul ar fi măcar de acord să-i vorbească.

— Poate c-așa am să fac.

Când Gunnar se ridică să plece, Chase apăru în prag:

— Ce s-a întâmplat, Ford? întrebă Peter.

— S-a mai format o groapă. Una mare. A înghițit două case de data asta.

Problema asta ținea din primăvară. Pământul s-a cutremurat, apoi, în doar câteva secunde, s-a prăbușit totul în jur. Cea mai mare gaură fusese lată de mai bine de 15 metri. *Locul ăsta chiar se duce de râpă*, își spuse Peter.

— E cineva rănit? întrebă el.

— Nu de data asta. Ambele case erau goale.

— Ei bine, ăsta e chiar noroc. Ford îl privea ca și cum aștepta ceva de la el. Mai vrei să-mi spui și altceva?

— Mă gândesc că ar trebui să dăm o declarație. Oamenii vor vrea să știe ce ai de gând să faci în privința asta.

— Cum ar fi? Să îi ordon pământului să stea cuminte?

Cum Ford nu răspunse, Peter oftă.

— Bine, o să concep o scrisoare și o s-o semnez. Inginerii se ocupă

de caz, situația e sub control etc. etc.

Ridică o sprânceană la Ford:

— E bine?

Apgar arăta de parcă mai avea puțin și izbucnea în râs. Iisuse, se gândi Peter, nu se termină niciodată! Se ridică în picioare.

— Haide, Gunnar, să luăm niște aer!

Devenise președinte nu pentru că își dorise neapărat postul, ci ca să-i facă o favoare lui Vicky. Chiar după ce fusese aleasă pentru al treilea mandat, începuse să-i tremure mâna dreaptă. Acest lucru fu urmat de o serie de accidente, inclusiv atunci când căzuse pe treptele Capitoliului, luxându-și glezna. Scrisul de mână, de altfel precis, devenise aproape o mângălitură; vorbirea îi căpătase o tonalitate ciudat de monotonă, lipsită de orice inflexiune; tremuratul i se întinse și la mâna stângă, însoțit de mișcări involuntare din cap. Peter și Chase reușiseră să ascundă situația, reducându-i la minimum aparițiile publice, însă pe la jumătatea celui de-al doilea an, deveni limpede că nu mai putea să continue astfel. Constituția statului Texas, care înlocuise Codul Modificat al Legii Marțiale, îi îngăduia să numească ea un președinte interimar.

Pe atunci, Peter era secretarul afacerilor teritoriale, o poziție pe care o preluase la jumătatea celui de-al doilea ei mandat. Era unul dintre posturile cele mai vizibile din cabinet, iar Vicky nu făcea un secret din faptul că îi pregătea ceva mai mult. Totuși, el crezuse că Chase avea să fie acela; îi fusese alături de ani buni. Când Vicky l-a chemat pe Peter în biroul ei, se așteptase să se întâlnească pentru a discuta tranziția la administrația Chase; găsi în schimb un judecător cu o biblie. Două minute mai târziu, era președintele Republicii Texas.

Ajunse apoi să înțeleagă că tocmai asta era ceea ce intenționase femeia pentru el de la bun început: să-și formeze de la zero un succesor. Peter candidă la alegeri doi ani mai târziu, și câștigă detașat, iar pentru al doilea mandat nu avu niciun contracandidat. O parte din popularitate i se datora funcției de șef executiv; așa cum prezisese Vicky, miza era mare. Dar la fel de adevărat era că preluase funcția într-o perioadă când îi era ușor să-i facă pe oameni fericiți.

Kerrville însuși era pe cale de a-și pierde de tot relevanța. Cât avea să mai dureze până când să devină un simplu orașel de provincie? Cu cât oamenii se stabileau mai departe, cu atât ideea de autoritate centrală își pierdea din avânt. Legislatura fusese mutată la Boerne și aproape că nu se întâlneau niciodată. Capitalul financiar plecase după cel uman, la orașe; oamenii își deschideau firme, vânzând bunuri la prețurile stabilite de piață, negociind cu viața după propriii lor termeni și condiții. În Fredericksburg, un grup de investitori privați își pusese banii la un loc ca să deschidă o bancă, prima de acest tip. Erau încă probleme și numai administrația federală avea resurse pentru

proiecte majore de infrastructură: drumuri, diguri, linii de telegraf. Dar nici măcar ei nu aveau să dureze la nesfârșit. Când Peter era sincer cu el însuși, înțelegea că nu prea mai avea ce să conducă din oraș, cât mai degrabă, să-l mențină pe drumul cel bun. Lasă-l și pe Chance să-și încerce norocul, se gândea el. Douăzeci de ani de activitate publică, cu nesfârșitele ei certuri din spatele ușilor închise, însemnau mai mult decât suficient pentru un singur om. Însă Peter nu lucrase niciodată pământul; nu plantase în viața lui nici măcar o roșie. Dar putea să învețe și cel mai mare avantaj dintre toate era că plugul nu avea nicio opinie.

Vicky se retrăsese în partea de est a orașului, într-o căsuță din lemn. Mare parte din cartier era pustiu, oamenii fiind plecați de multă vreme. Se lăsa întunericul când ajunse pe verandă. O singură lumină era aprinsă în sufragerie. Auzi zgomot de pași; apoi ușa se deschise, iar în prag apăru Meredith, partenera lui Vicky, care-și ștergea mâinile cu o cârpă.

— Peter!

Era o femeie mignonă, cam de șaizeci de ani, cu ochi albaștri și pătrunzători. Ea și Vicky erau împreună de ani buni.

— Nu știam că vii, îi spuse ea.

— Scuze, ar fi trebuit să anunț înainte.

— Nu, intră, nicio problemă. Se dădu la o parte, apoi continuă: E trează, tocmai mă duceam să-i aduc cina. O să se bucure să te vadă.

Patul lui Vicky era în sufragerie. Pe când intra, ea își îndreptă privirea în direcția lui, întorcându-și capul sprijinit de pernele ridicate.

— Eraaa... șiiii... timpuuuul... don'leeee... preeee... șeee... dinteeee!

Vorbea de parcă și-ar fi înghițit cuvintele, ca apoi să le scuipe din nou. El își trase un scaun lângă marginea patului ei.

— Cum te simți?

— Azzzzzi... nu... preaaa... răăăăău.

— Scuze, dar am fost plecat.

Mâinile îi tremurau incontrolabil pe pătură. Îi oferi un zâmbet strâmb.

— Nu-i... nimiiiic. Dupăăă... cum... veeezi, am... fooost... ocuuu... patăăă.

Meredith apăru în prag cu o tavă pe care o lăsă pe măsuta de lângă pat. Pe tavă erau un bol cu o supă limpede și un pahar de apă cu un pai. Ridică ușor capul lui Vicky de pe pernă și îi legă o bavețică la gât. Noaptea se lăsase, prefăcând ferestrele în oglinzi.

— Vrei să te ajut? o întreabă Peter pe Meredith.

— Vicky, vrei să te ajute Peter cu cina?

— Deee... ceee... nuuu.

— Înghițituri mici, îi spuse Meredith, bățându-l ușor pe braț.

Îi oferi un zâmbet șters; pe chip i se citea extenuarea. Femeia probabil că nu mai dormise o noapte întreagă de luni bune și era pur și simplu recunoscătoare pentru ajutor.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt în bucătărie.

Peter începu cu apa, ducând paiul la buzele lui Vicky, care erau crăpate de cât erau de uscate, apoi trecu la supă. Vedea cât de greu îi vine să înghită până și cantitatea cea mai mică. Mare parte i se scurgea pe la colțurile gurii; se folosi de bavețică să o șteargă pe bărbie.

— A... muuu... zant.

— Ce anume?

— Tuuu... hrânindu-măă... caaa... peee... beee... beee... luși.

Îi mai dădu niște supă.

— Măcar atât să fac și eu. Și tu m-ai hrănit cu lingurița de mai multe ori.

— Cuuum... mergeee... cam... paniaaa?

— Nici nu a început încă. Am fost cam ocupat.

— Eștii... unnn... mareee... min... ciii... nooos.

Îl ghicise, însă nu era ceva nou. Îi mai dădu o lingură de supă, fără prea mult noroc.

— Caleb și Pim au plecat azi din oraș.

— Ești... doar... suuu... păăă... raaat. O... să-ți... treaaa... căăă.

— Ce? Nu crezi că pot să lucrez pământul?

— Tee... cunooosc... Peeee... teeer. O... s-ooo... ieeee... raz... naaa.

Nu mai spuse nimic. Peter puse bolul deoparte; nu mâncase decât foarte puțin. Când își ridică din nou privirea, Vicky ațipise. Micșoră lumina lămpii și o privi. Numai în somn, tremurul acela neobosit îi lăsa în pace trupul. Trecură câteva minute; auzi un zgomot în spatele lui și o văzu pe Meredith stând în ușa bucătăriei.

— Se mai întâmplă, spuse femeia încetișor. Într-un minut e trează, în următorul...

Nu sfârși însă propoziția.

— Cum te pot ajuta?

Meredith îi puse o mână pe braț și îl privi în ochi.

— Este atât de mândră de tine, Peter. O faci foarte fericită, când vede tot ce-ai realizat.

— Mă chemi dacă ai nevoie de mine? Indiferent în ce problemă.

— Aș zice că asta a fost vizita perfectă, nu crezi? Las-o să fie și ultima.

Se întoarse la căpătâiul lui Vicky și îi ridică o mână de pe pătură. Femeia nu se mișcă. O reținu un minut, gândindu-se la ea, apoi se aplecă și îi lăsa un sărut pe obraz, ceva ce n-ar fi îndrăznit înainte.

— Mulțumesc, i-a șoptit.

O urmă pe Meredith afară, pe verandă.

— Ține la tine, să știi, îi spuse femeia. Nu era ceva ce recunoștea prea des, nici măcar în fața mea. Dar asta e adevărul. Chiar ține la tine.

— Și eu țin la ea.

— Știe asta.

Se îmbrățișară.

— Adio, Peter!

Strada era cufundată în tăcere, nicio lumină nu era aprinsă. Își șterse o lacrimă. Ei bine, la urma urmei el era președintele și putea plânge, dacă avea chef. Îi plecase fiul; aveau să urmeze și alții. Intrase într-o perioadă a vieții când lucrurile începeau să se destrame. Peter își ridică privirea spre cer. Era adevărat ce se spunea despre stele. Cu cât te uitai mai îndelung, cu atât vedeai mai multe. Erau o sursă de alinare, prezența lor străjuitoare plină de o forță reconfortantă; și totuși, nu fusese așa dintotdeauna. Stătu acolo și se uită la ele, aducându-și aminte de vremurile când vederea lor avea o cu totul altă însemnătate.

25

Își petrecură noaptea în Hunt, dormind pe pământ, lângă căruță, și ajunseră în provincia Mystic a doua zi, după prânz. Provincia era un avanpost cam sărăcuț: o singură stradă principală, îngustă, cu doar câteva case, un magazin universal și o clădire guvernamentală care servea pentru orice, de la poștă până la închisoare. Trecură prin el și urmară cursul râului spre vest, de-a lungul unei alei boltite de copaci cu coroane bogate. Pim nu mai fusese până atunci în provincie; părea să fie fascinată de tot ce vedea. *Uite copacii!* îi făcu ea semn bebelușului. *Uite râul! Uite lumea!*

Lumina zilei începea să se destrame când ajunseră la fermă. Casa era ridicată pe un deal ce dădea spre Guadalupe, cu un țarc pentru cai, niște terenuri de pământ negru între ele și o baie în curtea din spate. Caleb se dădu jos din căruță și întinse mâinile după Theo, care dormea într-un coș.

— Ce crezi?

De la nașterea lui Theo, Caleb se învățase să vorbească atât prin cuvinte, cât și prin semne, de fiecare dată când băiatul era prin preajmă. Neavând pe nimeni altcineva prin jur, crescuse cu impresia că vorbitul și semnele nu erau diferite unul de celălalt.

Tu ai făcut toate astea?

— Ei bine, am avut ajutor.

Arată-mi și restul.

O conduse înăuntru. La parter erau două camere, una cu geamuri din sticlă adevărată și o bucătărie cu sobă și pompă și o scară care

ducea la mansardă, unde aveau să doarmă toți trei. Podeaua, din lemn de stejar, părea solidă sub greutatea pașilor.

— O să fie prea cald să dormim înăuntru pe timpul verii, dar pot să construiesc o verandă în spate.

Pim zâmbea; arăta de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor. *Când o să ai timp și de asta?*

— O să gălesc eu, nu-ți face griji.

Descărcară lucrurile care le trebuiau peste noapte. Peste câteva zile, Caleb avea să se întoarcă în oraș, un drum de aproape treisprezece kilometri, ca să înceapă procesul de strângere al animalelor: o vacă de lapte, una-două capre și găini. Semințele erau gata de plantat; solul fusese arat. Urma să crească alternativ porumb și fasole, cu o grădină de zarzavat în curtea din spate. Primul an avea să fie o cursă contra cronometru. După asta, spera el, lucrurile aveau să capete un ritm mult mai previzibil, deși viața nu avea să fie sub nicio formă ușoară.

Mâncară o cină simplă și se întinseră pe salteaua pe care o aduseseră înăuntru din căruță, așezând-o pe podeaua din sufragerie. Se întrebă dacă lui Pim îi era frică sau dacă era măcar neliniștită din cauza faptului că erau doar ei trei acolo. Nu petrecuse nicio noapte dincolo de zidurile orașului. Însă adevărul părea să fie exact pe dos; era cât se poate de degajată și nerăbdătoare să vadă cum se va desfășura noua lor viață. Firește, exista și un motiv pentru asta. Lucrurile care i se întâmplaseră când era doar o copilă deveniseră sursa puterii ei de a merge mai departe.

Pim intrase treptat în viața lui. La început, când Sara o adusese acasă de la orfelinat, abia dacă o considera o persoană. Gesturile ei bruște și gemetele ei guturale îl enervau. Până și cea mai mică dovadă de bunătate era întâmpinată cu neînțelegere, ba chiar furie. Situația începuse să se schimbe când Sara o învăță pe Pim limbajul semnelor. Folosiră metoda improvizației, începând cu împărțirea cuvintelor pe litere, apoi avansând la fraze întregi și la idei care puteau fi surprinse printr-un singur gest al mâinii. Se folosiseră de o carte de la bibliotecă, însă, mai târziu, când Kate i-o dădu și lui Caleb s-o studieze, își dădu seama că multe dintre gesturile folosite de Pim erau inventate: o bulă a unui limbaj personal pe care numai ea și mama ei – și, într-o oarecare măsură, Kate și tatăl ei – îl cunoșteau. Caleb avea pe atunci treisprezece sau paisprezece ani. Era un băiat isteț, neobișnuit cu probleme pe care nu le putea rezolva. De asemenea, Pim începuse să-i pară interesantă. Ce fel de persoană era? Faptul că era imposibil să comunice cu ea așa cum o făcea cu restul lumii era ceva atractiv și frustrant deopotrivă. Își făcu un scop din a observa cu atenție interacțiunile lui Pim cu ceilalți membri ai familiei, ca să memoreze acele gesturi. Când rămânea singur în camera lui, exersa cu

orele în fața oglinzii, interpretând replicile ambilor participanți la dialog, având tot felul de subiecte. *Cum te simți azi? Mă simt foarte bine, mulțumesc. Ce părere ai despre vreme? Îmi place ploaia, dar abia aștept să se mai încălzească.*

Devenise important să întârzie dezvoltarea noii lui abilități până la momentul când avea să capete suficientă încredere în sine încât să se lanseze cu ea într-o gamă largă de subiecte. Șansa îi surâse într-o ieșire de după-amiază, când familiile lor o luaseră împreună spre deversor. În vreme ce toți ceilalți se bucurau de picnicul de la malul apei, el se cățăraseră până în vârful barajului. Acolo o văzu pe Pim, stând pe ciment, scriind în jurnalul ei. Mereu scria; Caleb fusese dintotdeauna intrigat de acest aspect. Ridică privirea când îl văzu că se apropie, ochii ei negri fixându-l cu interes, ca apoi să-și întoarcă privirea disprețuitoare. Părul ei șaten, lung și strălucitor, dat după urechi, lucea în lumina soarelui. Rămase pe loc un moment, studiind-o. Era cu trei ani mai mare decât el, practic un adult, în ochii lui. Se făcuse și foarte frumoasă, deși o frumusețe absurdă, care trecea drept aristocratică, ba chiar puțin rece.

Era evident că prezența lui nu era dorită, însă era prea târziu acum să dea înapoi. Caleb se duse la ea. Fata îl privise cu capul lăsat ușor într-o parte, cu o expresie de veselie plictisită pe chip.

— *Bună!* îi spuse el prin semne.

Ea închise caietul cu creionul prins la mijloc.

— *Vrei să mă săruți, așa-i?*

Întrebarea era atât de neașteptat de directă, încât se sperie de-a binelea. Oare asta voia? Despre asta să fi fost vorba? Acum chiar râdea de el – râdea din priviri.

— *Știi că înțelegi ce spun,* îi zise ea prin semne.

El îi răspunse tot cu ajutorul mâinilor:

— *Am învățat.*

— *Pentru mine sau pentru tine?*

Se simți prins cu mâța-n sac.

— *Pentru amândoi.*

— *Ai mai sărutat pe cineva până acum?*

Nu o făcuse. Era ceva de care intenționase să se apuce. Știa că roșea.

— *De câteva ori.*

— *Nu-i adevărat. Mâinile nu mint.*

Recunoștea adevărul spuselor ei. Tot studiul și exercițiul acela, și totuși, nu observase cel mai evident lucru, și anume că Pim îl lăsase descoperit în câteva secunde: limbajul semnelor era unul cât se poate de direct. În retorica lui compactă, rămânea prea puțin loc pentru ezitare, pentru ascunderea jumătăților de adevăr, ceea ce oamenii își spuneau de obicei unul altuia.

— *Ai vrea?*

Se ridică în picioare și se întoarce cu fața la el.

— *Bine.*

Se sărutară. El închise ochii, gândindu-se că așa trebuia să facă, înclinându-și capul ușor într-o parte și aplecându-se înainte. Nasurile li se ciocniră, apoi trecură unul pe lângă celălalt, buzele lor găsindu-se într-o coliziune timidă. Se termină înainte să-și dea seama.

— *Ți-a plăcut?*

Lui nici nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Îi răspunse pe litere.

— *Mult.*

— *Deschide gura, de data asta.*

Fusesse încă și mai bine. O presiune moale îi invadă gura, ca apoi să-și dea seama că era limba ei. Îi urmă exemplul; acum se sărutau de adevăratelea. Întotdeauna își închipuise actul ca fiind unul în care se atingeau două suprafețe, buze peste buze, însă acum înțelegea că sărutatul era ceva cu mult mai complex. Era mai degrabă o contopire decât o atingere. Făcură asta o vreme, explorându-și gura unul altuia, până când ea se dădu înapoi într-o manieră care sugera că se terminase cu sărutatul. Caleb și-ar fi dorit să nu se mai termine; ar fi putut să continue încă multă vreme. Apoi înțelese motivul întreruperii lor. Sara îi striga de la baza barajului.

Pim îi zâmbi:

— *Săruți bine.*

Și asta fusese tot, cel puțin o vreme. Cât de curând, reluară sărutatul, descoperind și alte lucruri pe deasupra, care însă nu duseseră la nimic, între timp apărând și alte fete în peisaj. Și totuși, acele câteva minute de la baraj rămăseseră în amintirea lui ca un moment de răscruce. Când se înrolă în armată, la optsprezece ani, ofițerul comandant îi spuse că ar trebui să-și găsească pe cineva căruia să-i scrie. O alese pe Pim. Scrisorile lui erau pline de peripeții hazlii, nemulțumiri despre mâncare și povestioare amuzante despre prietenii lui, însă ale ei erau cu totul deosebite, pline de detalii și de viață. Uneori, ziceai că sunt poezie curată. Fiecare frază, chiar și atunci când descria ceva lipsit de importanță – felul în care arătau frunzele în lumina soarelui, o replică spusă în treacăt de vreo cunoștință, mirosul mâncării gătite – i se întipărea în minte și acolo rămânea zile întregi. Spre deosebire de limbajul semnelor, cu netăgăduitul lui caracter compact, cuvintele scrise ale lui Pim păreau să abunde de sentiment – un fel de adevăr mai bogat, mai apropiat de inima ei. Îi scria lui Pim cât de des putea, nerăbdător să afle cât mai multe de la ea. Cel mai mult tânjea după vocea ei – își dorea s-o audă într-un final – și nu dură mult până când se îndrăgosti de ea. Când îi mărturisi acest lucru, nu printr-o scrisoare, ci față în față, atunci când se întoarce la Kerrville într-o permisie de trei zile, ea îi răsă din priviri și îi spuse prin semne:

Ți-ai dat în sfârșit seama?

Caleb adormi rememorând aceste întâmplări. Ceva mai târziu, se trezi și văzu că ea nu mai era. Nu se îngrijoră; Pim era ca o bufniță de noapte. Theo încă dormea. Caleb își puse pantalonii, aprinse lampa, își luă pușca de la locul ei de lângă ușă și ieși afară. Pim stătea cu spatele sprijinit de bușteanul pe care-l folosea ca să taie lemne.

— *E totul în regulă?*

— *Stinge lumina!* îi spuse ea prin semne. *Vino și stai jos!*

Nu avea decât cămașa de noapte pe ea, cu toate că era destul de răcoare. Picioarele îi erau desculțe. Se așeză lângă ea și stinse lampa. Pe întuneric, aveau un sistem al lor. Ea îi lua mâna în palma ei și îi trasa prin semne:

— *Uită-te.*

— *La ce?*

— *La tot.*

Înțelegea ce voia să-i spună, citind printre rânduri. Toate astea sunt ale noastre.

— *Îmi place aici.*

— *Mă bucur.*

Caleb simți o mișcare în tufișuri. Zgomotul se auzi din nou, un foșnet de frunze ce venea de la stânga lor. Nu era un raton, nici un oposum, ci ceva mai mare.

Pim îi simți starea de alertă.

— *Ce-i?*

— *Așteaptă!*

Aprinse din nou lampa, lumina ei revărsându-se de jur împrejurul lor. Foșnetul venea acum din mai multe locuri, deși, în mare parte, din aceeași direcție. Își puse pușca sub braț, strângând-o aproape de el cu cotul. Cu lampa într-o mână și cu pușca în cealaltă, înainta încet înspre sursa zgomotelor.

Lumina căzu pe ceva: o strălucire de ochi.

Era o căprioară tânără. Încremeni în lumină, holbându-se la el. Îi văzu și pe ceilalți, șase la număr. O clipă, nimeni nu se clinti din loc, omul și căprioara privindu-se unul pe celălalt într-o uimire mută. Apoi, ca și cum ar fi fost mânați de același gând, membrii turmei se întoarseră toți ca unul și o luară la goană.

Ce putea face? Ce altceva putea face Caleb Jaxon decât să râdă?

26

— În regulă, Rand, încearcă acum.

Michael stătea întins pe spate, înghesuit în spațiul strâmt dintre ușă și baza compresorului. Auzi valva deschizându-se; gazul începuse să înainteze de-a lungul țevii.

— Ce face?

— Pare c-o să țină.

Să nu îndrăznești să curgi! își spuse Michael. Mi-ai irosit jumătate din dimineață.

— Ba nu. Scade presiunea.

— *Fir-ar să fie!*

Verificase fiecare garnitură la care se putuse gândi. De unde naiba venea gazul?

— La naiba cu el! Închide-l!

Michael ieși de-acolo. Erau în sala de jos a mașinilor. De pe pasarela de deasupra venea zgomotul metalului lovindu-se de un alt metal, șuieratul ascuțit al aparatelor de sudură, oamenii strigându-se unii pe alții, toate amplificate de acustica acelei încăperi.

— Ai vreo idee? îl întrebă el pe Rand.

Bărbatul stătea cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Era ceva cabalin în înfățișarea lui. Avea ochii mici, care treceau drept delicați pe chipul lui dur, un păr negru și ondulat care, în ciuda vârstei – avea undeva în jur de patruzeci și cinci de ani – era înspicat doar cu câteva fire albe. Calm, de nădejde, asta era Rand. Nu pomenise niciodată de vreo soție ori de vreo iubită; nu se dusesese niciodată la târfele lui Dunk. Michael nu îl întrebase niciodată, chestiunea nefiind una de o importanță deosebită.

— Ar putea fi pe undeva, pe la alimentator, sugeră Rand. Deși, cam slabe șanse.

Michael ridică privirea spre pasarelă și strigă la oricine l-ar fi auzit:

— Unde-i Petic?

Numele adevărat al lui Petic era Byron Szumanski. Porecla i se trăgea de la ciudatul pătrat alb din barba de altfel neagră ca tăciunele. Ca mulți dintre oamenii lui Michael, crescuse la orfelinat; servise o vreme în armată, învățând din mers câte ceva despre motoare, apoi lucrase pentru autoritatea civilă ca mecanic. Nu avea rude, nu se căsătorise niciodată și nu arăta vreun interes s-o facă, nu avea niciun viciu, din câte știa Michael, nu-l deranja solitudinea, nu era prea vorbăreț, executa ordinele fără să se plângă și îi plăcea să muncească – perfect pentru scopurile lui Michael. Un slăbănog de un metru șaizeci, își petrecea toată ziua în compartimente atât de strâmte ale vasului, încât nimeni altcineva n-ar fi avut loc nici să respire. Michael îl plătea în consecință, deși nimeni nu s-ar fi putut plânge de salariu. Fiecare cent pe care Michael îl făcea de pe urma rafinărilor se ducea direct la *Bergensfjord*.

De deasupra se ivi un chip: era Weir. Își ridică masca de sudură pe frunte și strigă înapoi:

— Cred că e pe pod!

— Trimite pe cineva după el!

Michael se uită în sus; Dunk cobora pe scări. Michael avea nevoie de Dunk, la fel cum și Dunk avea nevoie de Michael, însă relația lor nu era una simplă. Evident, bărbatul habar n-avea de adevăratele scopuri ale lui Michael. Dunk considera *Bergensfjord* ca pe o distracție excentrică, o preocupare elaborată cu care Michael își irosea din timpul său – timp pe care l-ar fi folosit mai bine dacă ar fi adus și mai mulți bani în buzunarele lui Dunk. Faptul că bărbatul nu se întrebese niciodată motivul pentru care Michael voia să relanseze la apă un vas de o sută optzeci de metri era încă o dovadă a inteligenței limitate a acestuia.

— Bun! făcu Michael.

— Vrei să aranjez pe cineva? Arăți cam supărat.

— Cum ți-ai dat seama?

Rand se dădu la o parte. La picioarele scărilor, Dunk se opri, își puse mâinile în șolduri și scrută încăperea cu o expresie de iritare obosită pe chip. Tatuaele de pe fața bărbatului se terminau brusc acolo unde cândva fusese linia părului. Viața grea lăsase urme adânci, dar tot avea constituția unui tanc. Îi plăcea să ridice un camion de bara de protecție, pentru amuzament.

— Ce pot face pentru tine, Dunk?

Avea un fel de a zâmbi care-l ducea pe Michael cu gândul la dopul de plută dintr-o sticlă.

— Chiar ar trebui să trec mai des pe-aici. Nu știu ce sunt nici măcar jumătate din cheștiile de aici. Ca de exemplu, alea de acolo, și arată cu un deget cărnos, gros cât un cârnat.

— Pompe de apă.

— Și ce fac?

Ziua se ducea și așa destul de repede, fără să apuce să facă mare lucru; acum trebuia să se descurce și cu asta.

— Explicația e destul de tehnică, nu prea e domeniul tău.

— De ce sunt aici, Michael?

Trebuia să ghicească, de parcă ar fi avut cinci ani.

— Un interes brusc în repararea navelor?

Dunk îl fixă pe Michael cu privirea:

— Sunt aici, Michael, pentru că nu ți-ai îndeplinit obligațiile pe care le aveai față de mine. Mystic e deschis pentru negocieri. Asta înseamnă cerere. Am nevoie ca boilerul ăla să fie funcțional. Nu mai târziu. Azi.

Michael își îndreptă vocea spre pasarelă.

— L-a găsit cineva pe Petic?

— Îl căutăm!

Se întoarse apoi din nou spre Dunk. Arăta ca un bivol. Ar fi trebuit pus la jug.

— Sunt cam ocupat momentan.

— Dă-mi voie să-ți aduc aminte termenii înțelegerii noastre. Tu te ocupi de distilerie, eu îți dau zece la sută din profit. Nu e greu de ținut minte.

Michael strigă încă o dată spre pasarelă.

— Ar fi bine dacă ați găsi ceva!

Următorul lucru pe care-l știu Michael fu că se trezi izbit de perete, cu brațul lui Dunk apăsându-i gâtul.

— Acum ești atent la mine?

Nasul lat și plin de puncte negre al bărbatului era la doar câțiva centimetri de fața lui Michael; respirația îi era la fel de acră ca vinul vechi.

— Ușurel, amigo! Nu trebuie să facem asta în fața copiilor.

— Lucrezi pentru mine, afurisitul!

— Dacă se poate, aș face o observație! Posibil să te simți bine pe moment, rupându-mi gâtul, dar asta n-o să-ți aducă mai multă băutură.

— Michael, ești în regulă?

Rand stătea chiar în spatele lui Dunk, însoțit de alți doi, Fastau și Weir. Rand avea în mână o cheie lungă, ceilalți, câte o bucată de țeavă. Țineau obiectele într-o manieră degajată, de parcă doar ce le-ar fi adunat de pe jos într-o zi obișnuită de lucru.

— Doar o mică neînțelegere, răspunse Michael. Ce zici, Dunk? Nu trebuie să facem o problemă din asta. Mi-ai captat atenția, jur!

Brațul lui Dunk îi apăsă și mai tare gâtul.

— Să te ia naiba!

Michael le aruncă o privire lui Weir și lui Fastau peste umărul lui Dunk.

— Voi doi, duceți-vă și verificați distilerile, vedeți în ce stadiu sunt, după care veniți la mine pentru raport. Ați priceput?

Apoi, către Dunk:

— Mă ocup de asta. Te-am auzit cât se poate de clar.

— Douăzeci de ani. M-am săturat de prostiile tale. Și de... preocuparea asta a ta.

— Înțeleg ce simți. Am vorbit neîntrebat. Noile boilere sunt gata și funcționează, nu e nicio problemă.

Dunk continua să îl fixeze cu privirea. Era greu de spus cum aveau să se sfârșească lucrurile. În cele din urmă, împingându-l încă o dată pe Michael în perete, Dunk se dădu înapoi. Se întoarse spre oamenii lui Michael și îi țintui cu ochi duri:

— Voi trei ar trebui să fiți mai atenți.

Michael se abținu să tușească până când Dunk plecă.

— Doamne, Michael! făcu Rand, uitându-se lung la el.

— Ei, are doar o zi proastă. O să-i treacă. Voi doi, înapoi la treabă! Rand, tu vino cu mine!

Weir se încruntă:

— Nu vrei să mergem la distilerii?

— Nu, nu vreau. Le verific eu mai târziu.

Și se depărta.

— N-ar trebui să-l întărați așa, spuse Rand.

Michael se opri din nou ca să tușească. Se simțea cam stupid, deși, pe de altă parte, întregul episod fusese ciudat de satisfăcător. Era plăcut atunci când oamenii își dădeau frâu pornirilor.

— L-ai văzut pe undeva pe Greer?

— S-a dus în larg de dimineață.

Deci era ziua de hrană. Michael se îngrijora mereu – Amy încă încerca să-l omoare pe Greer de fiecare dată –, însă bărbatul lua lucrurile așa cum erau. Cu excepția lui Rand, cu care fusese încă de la început, niciunul dintre oamenii lui Michael nu știa despre asta: despre Amy și Carter, despre *Chevron Mariner*, despre pungile cu sânge pe care Greer le livra cu conștiinciozitate la fiecare șase zile.

Rand privi în jur, apoi întrebă încetișor:

— Cât timp crezi că mai avem până să se întoarcă viralii? Probabil că nu prea mult, de-acum.

Michael ridică din umeri.

— Nu e că nu sunt mulțumit așa. Cu toții suntem. Dar vreau ca oamenii să fie pregătiți.

— Dacă își fac naibii treaba, vom fi plecați cu mult înainte să se întâmple, spuse Michael, ridicându-și trusa de scule pe un umăr. Și, pentru numele lui Dumnezeu, să se ducă cineva după Petic! N-am de gând să stau după el toată dimineața!

Era seară când Michael ieși în sfârșit din pânțele navei. Genunchii îl dureau de moarte; își făcuse ceva și la gât. Și tot nu găsisese sursa scurgerii.

Dar avea s-o găsească; reușea de fiecare dată. Avea s-o găsească, și nu numai atât, ci toate celelalte scurgeri și nituri ruginite și cabluri roase din kilometri de cabluri, fire și țevi de pe *Bergensfjord*, iar cât de curând, în doar câteva luni, aveau să schimbe acumulatorii și să testeze motoarele și, dacă totul mergea bine, așa cum ar fi trebuit, ar fi fost gata. Lui Michael îi plăcea să se gândească la ziua aceea. La pompele în acțiune, la apa care se revărsa în doc, la porțile barajului deschizându-se și la Bergensfjord, cu toate cele douăzeci de mii de tone ale ei, lunecând grațios în brațele mării.

Michael nu prea se mai gândise la altceva vreme de douăzeci de ani. Înțelegerea fusese ideea lui Greer – o adevărată lovitură de geniu. Aveau nevoie de bani, mulți bani. Ce aveau de vânzare? La o lună după ce îi arătase lui Lucius pagina de ziar găsită pe Bergensfjord, Michael se trezise în camera din spate a sălii jocurilor de noroc „La Văru“, stând la masă dinaintea lui Dunk Withers. Michael îl știa ca

fiind un bărbat cu un temperament exploziv, căruia îi lipsea orice urmă de conștiință, mânat doar de grijile cele mai de bază. Viața lui Michael nu însemna nimic pentru el, pentru că lui nu-i păsa de nimeni. Însă reputația lui Michael i-o luase înainte, iar el își făcuse bine temele. Porțile erau pe punctul de a se deschide; oamenii aveau să dea năvală în provincii. Erau multe oportunități, lăsase Michael de înțeles, însă avea comerțul capacitatea de a satisface o creștere rapidă a cererii? Ce-ar zice Dunk dacă Michael i-ar spune că ar putea să-i tripleze – ba nu, să-i *cvadrupeze* – producția? Și că acest lucru i-ar garanta de asemenea și un flux neîntrerupt de muniție? Ba mai mult decât atât, dacă Michael știa un loc de unde ar fi putut opera în deplină siguranță, fără intervenția armatei și a autorității domestice, dar cu acces rapid la Kerrville și la celelalte provincii? Că, una peste alta, putea să-l facă pe Dunk Withers mai bogat decât și-ar fi putut închipui?

Și astfel se născuse istmul lor.

La început, irosiseră o grămadă de timp. Înainte ca Michael să strângă măcar un șurub pe Bergensfjord, fusese nevoit să câștige încrederea bărbatului. Timp de trei ani supraveghease construcția uriașelor rafinării care aveau să-l transforme pe Dunk Withers într-o legendă. Michael știa care aveau să fie costurile. Câte bătaii n-aveau să-i lase pe unii însângerați și fără dinți, câte cadavre n-aveau să fie abandonate pe alei, câte neveste și copii n-aveau să fie bătuti sau chiar omorâți, doar din cauza otrăvii mintale pe care o pusese la dispoziție? Încercase să nu se gândească la asta. *Bergensfjord* era tot ce conta; era prețul cerut de ea, plătit cu sânge.

Între timp, pusese bazele proiectului care-l interesa de la bun început. Pornise cu rafinăria. Cu întrebări precaute. Cine părea plictisit? Nemulțumit? Neliniștit? Rand Horgan fusese cel dintâi; el și Michael lucraseră împreună ca petroliști ani buni. Îi urmașă și alții, recrutați de peste tot. Greer fusese plecat câteva zile, ca să se întoarcă apoi cu un bărbat într-un jeep, care venise doar cu o geantă de pânză și cu promisiunea că avea să se alăture istmului lor vreme de cinci ani, în schimbul unui salariu atât de ridicol de mare, încât l-ar fi aranjat pe viață. Numărul creștea; curând, aveau să fie cincizeci și patru de suflete, care nu aveau nimic de pierdut. Michael începuse să observe tiparul. Banii erau un stimulent, însă oamenii aceștia căutau de fapt ceva intangibil. Mulți dintre ei treceau prin viață fără să simtă că au un scop. Fiecare zi era la fel ca precedenta, lipsită de orice însemnătate. De fiecare dată când prezenta nava unui nou recrut, vedea o schimbare clară în privirea omului. Iată aici ceva dincolo de scopul zilelor obișnuite, ceva din vremurile de dinainte ca omenirea să se împutineze. Michael oferea acestor oameni un trecut și, odată cu el, un viitor. *Chiar o s-o putem repara?* întrebau ei de fiecare dată. *N-o s-o*

reparăm, îi corecta Michael. O s-o trezim la viață.

Nu ținea de fiecare dată. Michael avea o regulă: după trei ani, timp în care Michael se convingea de loialitatea omului, îl ducea la o cabană izolată, îl așeza pe un scaun și îi dădea veștile proaste. Majoritatea le primeau destul de bine: o clipă de neîncredere, o scurtă perioadă de negociere cu universul, unii cereau dovezi pe care Michael refuza să le dea, rezistența se transforma în cele din urmă în acceptare și, la final, într-o recunoștință melancolică. La urma urmei, aveau să se numere printre cei vii. Cât despre cei care nu rezistau trei ani ori picau testul cabanei, ei bine, ei erau cei mai puțini norocoși. Greer se ocupa de asta; Michael păstra distanța. Erau înconjurați de ape, în care un om putea să dispară cu ușurință. La urma urmei, numele lui nu era pomenit pe nicăieri.

Îi luase doi ani să repare docul, încă doi să golească și coca și s-o facă din nou să plutească, încă unu s-o pună pe picioare. Ziua în care îi montaseră carena în ancoraj, îi sigilaseră ușile și scosese apa din doc fu cea mai emoționantă din viața lui Michael. Dacă ancorajul nu avea să țină? Carena putea să crape sau nu. O mie de lucruri puteau merge prost și nu ar mai fi avut o a doua șansă. Pe când apa se retrăgea și partea de jos a cocii devenea vizibilă, oamenii lui izbucniră în urale, însă Michael simțea cu totul altceva. Nu euforie, ci mai degrabă un sentiment al destinului. Singur, urcă scările de la baza docului. Uralele amuțiră; toată lumea îl urmărea acum cu privirea. Cu apa crescându-i în jurul gleznelor, pași cu grijă, ca și cum s-ar fi apropiat de cine știe ce relicvă sfântă. Golită de apă, devenise ceva cu totul nou. Numai dimensiunile ei, mărimea de necuprins te făceau să te pierzi cu firea. Curbura cocii, chiar de sub linia apei, avea o moliciune aproape feminină; de la provă pornea o formă bulbucată, ca un nas sau un vârful de glonț. Se duse dedesubt; toată greutatea ei era acum deasupra lui, un munte suspendat deasupra capului său. Ridică o mână, atingându-i carena. Era rece; o senzație care-i înfioră vârful degetelor. Era ca și cum respira, ca o ființă vie. O certitudine profundă îi curgea acum prin vene: iată misiunea lui. Toate celelalte posibilități din viața lui fuseseră anulate; până în ziua când va muri, nu va mai avea niciun alt scop.

În afară de datele când mergea cu Nautilus, Michael nu mai părăsi istmul. O dovadă de solidaritate, o decizie importantă, însă numai el cunoștea adevăratul motiv din inima lui. Nu aparținea de niciun alt loc.

Se duse la provă să-l caute pe Greer. Afară sufla un vânt umed de martie. Istmul, parte dintr-un complex vechi de șantieri navale, ieșea în canal cam un kilometru, la sud de Channel Bridge. La vreo o sută de metri în larg, *Nautilus* aștepta la ancoră. Carena îi era încă etanșă, iar pânzele, întregi. La vederea ei, simți cum îl încearcă un sentiment

de infidelitate; nu mai navigase cu ea de luni bune. Ea fusese cea dintâi; dacă *Bergensfjord* era soția, atunci *Nautilus* era fata care-l învățase să iubească.

O auzi cum e lansată la apă, înainte s-o vadă lunecând sub Channel Bridge în lumina argintie. Michael coborî pe doc tocmai când Greer trăgea barca la mal. Îi aruncă lui Michael una dintre funii.

— Cum a mers?

Greer legă pupa, îi dădu lui Michael să-i țină pușca și urcă pe chei. Fiind cu puțin trecut de șaptezeci de ani, îmbătrânise așa cum o fac bivoli: într-un minut fornăie și pufnesc, uitându-se urât la tine, în următorul îi găsești zăcând întinși pe vreun câmp, acoperiți de muște.

— Ei bine, făcu Michael, dacă Amy nu te-a omorât, așa zice că e mai bine.

Greer nu răspunse. Michael simți că bărbatul era neliniștit; vizita nu mersese prea bine.

— Lucius, a zis ceva?

— Ce să zică? Știi cum se desfășoară treaba asta.

— De fapt, n-am știut niciodată.

El ridică din umeri.

— E un presentiment pe care-l am. Pe care-l are ea. Probabil că nu-i nimic.

Michael hotărî să nu mai insiste.

— Mai voiam să vorbesc cu tine despre ceva. Azi am avut o mică dispută cu Dunk.

Greer strângea funia colac.

— Știi cum e el. Măine pe vremea asta va fi uitat deja tot.

— Nu cred că o să fie valabil și de data asta. A fost cam urât.

Greer ridică privirea.

— A fost vina mea. Eu l-am întăritat.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit jos în sala motoarelor. Prostiile obișnuite despre rafinării. Rand și vreo doi băieți au trebuit practic să-l dea jos de pe mine.

Greer se încruntă.

— Se întâmplă cam des în ultima vreme.

— Știu. Începe să devină o problemă.

Michael făcu o pauză, apoi continuă:

— Poate că e timpul.

Greer nu răspunse, analizând informația.

— Am mai discutat despre asta.

Greer rămase pe gânduri o clipă, apoi încuviință din cap.

— Având în vedere circumstanțele, poate că ai dreptate.

Trecură apoi la nume: pe cine puteau conta, pe cine nu, cine era așa și așa și trebuia abordat cu delicatețe.

— Ar trebui să te dai la fund o vreme, îi spuse Greer. Eu și cu Rand o să facem aranjamentele.

— Dacă așa crezi că e cel mai bine.

Reflectoarele se aprinseră, inundând docul cu lumină. Michael avea să lucreze o bună bucată din noapte.

— Tu doar pregătește nava, îi mai spuse Greer.

Sara ridică privirea din hârtiile de la recepție; Jenny stătea în ușă.

— Sara, trebuie să vii să vezi ceva!

Sara o urmă în jos pe scări, unde erau saloanele. Jenny trase perdeaua ca să-i arate.

— Cei de la Securitatea Națională l-au găsit pe o alee.

Sarei îi luă o clipă până să-și recunoască propriul ginere. Fața îi fusese bătută măr. Avea ambele brațe în ghips. Ieșiră din salon, apoi Jenny îi spuse.

— Am văzut fișa și mi-am dat seama cine e.

— Unde e Kate?

— Lucrează în tura de noapte.

Era aproape patru. Kate avea să intre pe ușă din clipă în clipă.

— Nu o lăsa să vină aici.

— Și ce să-i spun?

Sara se gândi o clipă, apoi spuse:

— Trimite-o la orfelinat. Nu erau programați pentru o vizită?

— Nu știu.

— Descurcă-te. Fugi!

Sara intră în salon. Pe când se apropia, Bill se uita la ea cu privirea unui om care știa că ziua îi era pe cale să devină și mai proastă.

— Bill, ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

El își întoarse fața.

— Sunt dezamăgită de tine, Bill.

El vorbi printre buzele-i umflate.

— Mi-am dat seama.

— Cât le datorezi?

Îi spuse. Sara se lăsa pe scaunul de lângă pat.

— Cum de ai putut fi atât de prost?

— Crezi că am vrut să iasă așa?

— Știi că o să te omoare. Probabil că i-ai lăsa pur și simplu s-o facă.

O luă prin surprindere, începând să plângă.

— Iisuse, nu face asta! spuse ea.

— Nu mă pot abține.

Din nasul umflat îi curgeau muci.

— O iubesc pe Kate, le iubesc pe fete. Chiar îmi pare foarte, foarte rău.

— Părerile de rău nu te ajută cu nimic. Cât timp ți-au dat să le dai

banii?

— Pot să îi câştig înapoi. Nu-mi trebuie decât miza pe o seară. Nu mult, doar atât cât să pot începe.

— Kate chiar înghite toate astea?

— Ea nu trebuie să ştie.

— Era o întrebare retorică, Bill. Cât timp ți-au dat?

— Cât se dă de obicei. Trei zile.

— Cum adică, de obicei? Stai, de fapt, nu-mi spune!

Se ridică în picioare.

— Să nu-i spui lui Hollis. O să mă omoare cu mâna lui!

— Tot ce-i posibil.

— Îmi pare rău, Sara. Am dat-o în bară, ştiu asta.

Jenny îşi făcu apariţia, cu răsuflarea tăiată.

— În regulă, se pare că a muşcat momeala.

Sara se uită la ceas.

— Asta înseamnă că ai cam o oră, Bill, înainte să vină soţia ta. Îţi sugerez să mărturiseşti adevărul şi să cerşeşti milă.

Bărbatul arăta îngrozit.

— Ce ai de gând să faci?

— Ceva ce nu meriţi.

27

Caleb lucra la construcţia unui coteţ, când văzu o siluetă înaintând pe drumul prăfuit. Era după-amiază târziu; Pim şi Theo se odihneau înăuntrul.

— Am văzut fumul.

Bărbatul care stătea dinaintea lui avea un chip plăcut, ars de soare şi o barbă deasă, lănoasă. Purta bretele şi o pălărie din paie cu borurile largi.

— De vreme ce-o să fim vecini, m-am gândit să vin să vă salut. Numele meu este Phil Tatum.

— Caleb Jaxon.

Cei doi îşi strânsesă mâinile.

— Noi stăm chiar de partea cealaltă a dealului. Suntem acolo de ceva vreme, dinaintea majorităţii oamenilor. Suntem doar eu şi soţia mea Dorien. Avem un băiat mare care doar ce şi-a făcut casă în Bandera. Jaxon ai spus?

— Da. Numele tatălui meu.

— Să fiu al naibii! Şi ce cauţi aici?

— Ce caută toată lumea, aş zice. Să-şi facă un trai.

Caleb îşi scoase mânuşile:

— Vino să-mi cunoşti familia!

Pim stătea pe un scaun lângă şemineul neaprin, cu Theo în braţe,

în timp ce-i arăta o carte cu poze.

— Pim! o strigă Caleb, vorbindu-i și prin semne totodată. Dumnealui este vecinul nostru, domnul Tatum.

— Bună ziua, doamnă Jaxon!

Bărbatul își dădu jos pălăria, pe care o ținea acum la piept.

— Vă rog, nu vă ridicați din cauza mea.

— *Mă bucur mult să vă cunosc.*

Caleb își dădu atunci seama de greșeala făcută.

— Ar fi trebuit să vă pun în temă. Soția mea este surdă. A spus că se bucură să vă cunoască.

Bărbatul dădu din cap.

— Am avut și eu o verișoară, a murit acum ceva timp. Învățase să citească puțin pe buze, dar biata de ea trăia într-o lume a ei.

Ridică apoi vocea, așa cum făceau majoritatea:

— Ce băiat frumos aveți, doamnă Jaxon!

— *Ce spune?*

— *Că ești frumoasă și că vrea să se culce cu tine.*

Se întoarse spre oaspetele lor, care încă frământa între degete borul pălăriei.

— Vă mulțumește, domnule Tatum.

— *Nu fi nepoliticos! Întreabă-l dacă vrea ceva de băut.*

Caleb repetă întrebarea.

— Trebuie să fiu acasă înainte de cină, dar cred că mai pot sta puțin, mulțumesc.

Pim umplu o carafă cu apă, adăugă niște felii de lămâie și o puse pe masă, unde se așezară cei doi bărbați. Vorbiră despre nimicuri: despre vreme, despre celelalte gospodării din zonă, de unde să-și ia Caleb animalele și cu ce preț.

Pim plecase cu Theo; îi plăcea să-l ducă la râu, unde cei doi stăteau pe mal în liniște. Pentru Caleb devenise limpede faptul că bărbatul și nevasta lui se simțeau cam singuri. Fiul lor plecase cu o femeie pe care o cunoscuse la o seară dansantă în Hunt și abia dacă își luase la revedere de la ei.

— Am observat că soția ta e însărcinată, spuse Tatum.

Terminaseră apa, acum doar vorbeau.

— Da, trebuie să nască în septembrie.

— E un doctor în Mystic, pentru când o să aibă nevoie, îl informă el pe Caleb.

— Mulțumesc. Foarte amabil din partea ta.

Caleb simți prezența unui povești triste în spatele ofertei bărbatului. Soții Tatum mai avuseseră un copil, poate mai mulți, care nu supraviețuiseră. Acest lucru se întâmplase demult, și totuși, nu chiar.

— Vă rămân îndatorat amândurora, îi spuse Tatum la ușă. Mă

bucur să știu că mai sunt oameni prin preajmă.

În noaptea aceea, Caleb reproducuse conversația pentru Pim. Ea îi făcea baie lui Theo în chiuvetă. Fusese agitat la început, dar acum părea să îi placă, bățând apa cu pumnișorii.

— *Ar trebui să trec pe la soția lui*, îi spuse Pim prin semne.

— *Vrei să vin cu tine?* o întrebă el, cu gând să îi traducă.

Ea îi aruncă o privire de parcă și-ar fi pierdut mințile.

— *Nu fi ridicol!*

Conversația i se învârti în cap zile în șir. Cumva, în ciuda tuturor planurilor lui, Caleb nu se gândise și că vor avea nevoie de oameni pe lângă ei. Pe de o parte, pentru că el și Pim aveau o conexiune atât de intensă, încât orice altă relație părea neimportantă prin comparație. Pe de altă parte, nu era chiar sociabil; prefera să stea cu gândurile lui decât să poarte o conversație cu alți oameni.

La fel de adevărat era că lumea lui Pim era mult mai limitată decât a majorității. În afară de familia ei, se rezuma la un mic grup al acelora care, dacă nu puteau să comunice prin semne, puteau totuși să intuiască ce voia să spună. Era deseori singură, lucru care nu părea s-o deranjeze, și își ocupa mare parte din timp cu scrisul. Caleb trăsesese cu ochiul la jurnalele ei de-a lungul anilor, nerezistând tentației de a comite acest delict minor; întocmai ca și scrisorile ei, paginile din jurnal erau pline cu o scriitură deosebită. În vreme ce uneori descriau îndoieli sau griji în privința a tot felul de chestiuni, cele mai multe conțineau o privire optimistă asupra vieții. Printre ele găseai și nenumărate schițe, deși nu o văzuse niciodată desenând. Cele mai multe înfățișau scene de familie. Multe desene reprezentau păsări și animale, precum și fețele unor persoane cunoscute, însă niciuna nu era a lui. Se întrebă de ce nu-l lăsase niciodată să le vadă, de ce le desenase în secret. Cele mai reușite erau peisajele marine – cu atât mai remarcabile cu cât Pim nu văzuse niciodată marea.

Și totuși, avea nevoie de prieteni. La două zile de la vizita lui Phil, Pim îl întrebă pe Caleb dacă nu poate să aibă grijă de Theo pentru câteva ore; voia să treacă pe la soții Tatum și să le ducă o turtă din mălai. Caleb își petrecu după-amiaza lucrând în grădină, în timp ce Theo dormea într-un coșuleț. Începu să se îngrijoreze pe măsură ce ziua se transforma în noapte, dar Pim se întoarse chiar înainte de lăsarea întinericului, plină de voie bună. Când Caleb o întrebă cum se descurcaseră să poarte o conversație de aproape cinci ore, Pim zâmbi. *Pentru femei, asta nu contează*, îi răspunse ea prin semne. *Întotdeauna reușim să ne înțelegem de minune.*

A doua zi de dimineață, Caleb se duse cu căruța în oraș după provizii și ca să potcovească unul dintre cai, armăsarul negru pe care îl botezaseră Chipeșul. Pim avea și o scrisoare pentru Kate, pe care îl rugase s-o pună la poștă. În plus, voia să ia legătura cu oamenii din

zonă, să afle câteva ceva despre soțiile lor, sperând astfel să mărească cercul de cunoștințe ale lui Pim, în așa fel încât să nu se simtă singură.

Orașul nu arăta deloc bine. Nu trecuseră decât câteva săptămâni de când el și Pim merseseră pe acolo în drumul lor spre gospodărie; pe atunci, mai erau oameni prin jur, însă acum locul părea lipsit de viață. Primăria era închisă, la fel și fierăria. Însă avu mai mult noroc la băcănie. Proprietarul era un văduv pe nume George Pettibrew. La fel ca mulți alți bărbați de la frontieră, avea un caracter taciturn, greu de descusut, iar Caleb nu aflase niciodată mare lucru despre el. George îl urmă în timp ce dădea o raită prin magazin, plasând comanda – un sac de făină, zahăr de sfeclă, o bucată de lanț gros, niște ață de cusut, treizeci de metri de plasă din sârmă, un sac de cuie, untură, mălai, sare, ulei pentru lămpi și douăzeci de kilograme de nutreț.

— Aș vrea să cumpăr și niște muniție, spuse Caleb, în vreme ce George făcea socotelile la tejghea. De calibru .30.06.

Pe fața bărbatului apărură o expresie care ar fi spus: *La fel ca toată lumea*. Continuă să mâzgălească cifre cu un ciot de creion.

— Îți pot da doar șase.

— Câte sunt într-o cutie?

— Nu cutii. Gloanțe.

Părea o glumă proastă.

— Asta e tot? De când?

George arătă cu degetul peste umăr. Pe peretele din spatele tejghelei era lipit un semn pe care scria:

RECOMPENSĂ 100\$

LEU-DE-MUNTE

PREZENTAȚI CADAVRUL LA PRIMĂRIA DIN HUNT PENTRU ÎNCASAREA BANILOR

— Oamenii m-au lăsat aproape fără nimic, nu că înainte aș fi avut prea mult. Muniția e la mare căutare în zilele astea. Ți le dau la un dolar bucata.

— Dar asta e ridicol!

George ridică din umeri. Afacerile erau afaceri; lui îi era indiferent. Caleb ar fi vrut să îi spună să și le bage undeva, dar, pe de altă parte, nu voiai să te pui cu un leu-de-munte. Așa că scoase bancnotele.

— Gândește-te că faci o investiție, spuse George, punând banii în seiful lui. Dacă-l prinzi mata, n-o să ți se mai pară așa de mult, nu?

Toate cumpărăturile sfârșiră în căruță. Caleb scană strada pustie. Chiar era al naibii de liniștită în miezul zilei. Se simțea puțin îngrijorat, deși era mai degrabă dezamăgit că avea să se întoarcă cu atât de puține după vizita lui.

Tocmai era pe cale să plece din oraș, când își aduse aminte de doctorul de care îi spusese Tatum. N-ar fi fost rău să facă cunoștință. Pe doctor îl chema Elacqua. Potrivit lui Tatum, lucrase cândva la

spitalul din Kerrville, după care se retrăsese în provincii. Nu erau prea multe case, cea a doctorului fiind ușor de găsit: o clădire mică, vopsită într-un galben vesel, cu o firmă pe care scria DR. BRIAN ELACQUA atârând deasupra verandei. În curte era parcată o camionetă cu apărători ruginite. Caleb priponi calul și bătu la ușă. Un singur ochi apăru pe după perdeaua de la fereastră.

— Ce vrei?

Vocea era răstită, aproape ostilă.

— Dumneata ești doctorul Elacqua?

— Cine întreabă?

Caleb regreta că venise; era evident că era ceva în neregulă cu bărbatul. Crezu că poate era băut.

— Mă numesc Caleb Jaxon. Phil Tatum, vecinul meu, mi-a spus că dumneata ești doctorul orașului.

— Ești bolnav?

— Am vrut doar să dau bună ziua. Suntem nou-veniți aici. Soția mea e însărcinată. Dar e în regulă, pot veni altădată.

Tocmai când Caleb cobora de pe prispă, ușa se deschise.

— Jaxon?

— Da?

Doctorul arăta în ultimul hal: cu talia îngroșată, cu o coamă sălbatică de păr alb ca zăpada și cu o barbă la culoare.

— Ai putea foarte bine să intri.

Soția lui, o femeie agitată într-o rochie de casă fără formă, le servi în sufragerie niște ceai neplăcut la gust. Nu primi nicio explicație pentru purtarea lui Elacqua de mai devreme. Poate că așa se făceau lucrurile pe aici, se gândi Caleb.

— În câte luni e soția ta? întrebă doctorul după ce trecură de formalități.

Caleb observă că-și pusese în ceai câteva picături dintr-o ploscă pe care o scosese din buzunar.

— În aproape patru. Soacra mea e Sara Wilson, poate o cunoști. Caleb se gândi că e un prilej numai bun să menționeze asta.

— S-o știu? Eu am învățat-o. Dar am crezut că fiica ei lucrează la spital.

— Acea e Kate. Soția mea e Pim.

Rămase pe gânduri o clipă, apoi spuse:

— Nu-mi aduc aminte de nicio Pim. A, muta! zise clătînând din cap cu amărăciune. Biata de ea! Frumos din partea ta că te-ai însurat cu ea.

Caleb mai auzise astfel de afirmații.

— Sunt sigur că ea consideră exact invers.

— Pe de altă parte, cine n-ar vrea o soție care să nu vorbească? Eu abia pot să leg două gânduri pe-aici.

Caleb se uită lung la el.

— Ei bine, spuse Elacqua, dregându-și glasul. Pot să trec pe la ea dacă vrei, să văd cum o duce.

În ușă, Caleb își aduse aminte de scrisoarea lui Pim. Îl întrebă pe Elacqua dacă nu putea s-o pună el la poștă, când avea să se deschidă.

— Pot să încerc. Oamenii ăia nu sunt niciodată acolo.

— Chiar eram nedumerit în privința asta, spuse Caleb. Orașul pare cam gol.

— N-am observat. Se încruntă mirat: O fi din cauza leului-de-munte. Se întâmplă des pe-aici.

— A fost atacat cineva?

— Nu din câte am auzit eu, doar animalele de curte. Cu recompensa aia, mulți sunt plecați să-l vâneze. O prostie, dacă mă întrebi pe mine. Sunt niște jivine tare șirete.

Caleb plecă din oraș. Măcar încercase să pună scrisoarea la poștă. Cât despre Elacqua, se îndoia sincer că Pim ar vrea să aibă de-a face cu bărbatul. Leul-de-munte nu-l îngrijora peste poate. Era pur și simplu prețul pe care trebuiau să-l plătească pentru faptul că trăiau la frontieră. Totuși, avea să-i spună lui Pim să nu-l mai ducă pe Theo la râu pentru o vreme. Puteau să stea și pe lângă casă până când se linișteau lucrurile.

Serviră cina și se duseră la culcare. Ploaia cădea cu ropote mici pe acoperiș. În toiul nopții, Caleb fu trezit de un țipăt ascuțit. Preț de o secundă înfiorătoare, se gândi că se întâmplase ceva cu Theo, dar apoi țipătul se auzi din nou și își dădu seama că venea de afară. Era țipătul fricii – al fricii și al durerii sfâșietoare. Un animal era pe moarte.

De dimineață, căută prin tufișurile din preajma casei. Dădu de o zonă în care ramurile lor fuseseră culcate la pământ; de jur-împrejur erau numai smocuri de păr aspru, pline de sânge. Se gândi că poate fusese un raton. Căută urme prin apropiere, însă, dacă fuseseră, ploaia le spălase cu totul.

A doua zi, se duse peste deal la soții Tatum. Gospodăria lor era cu mult mai mare decât a lui, cu un hambar măricel și cu o casă cu acoperișul din tablă. Ghivece cu albăstrele atârnavă la ferestrele din față. Dorien Tatum îl întâmpină în ușă. Era o femeie cu obraji bucălați și cu părul cenușiu, strâns într-un coc; îl conduse până la capătul proprietății, unde soțul ei curăța buruieni.

— Un leu-de-munte, zici?

Phil își scoase pălăria ca să-și șteargă fruntea de transpirație.

— Așa se vorbește prin oraș.

— Am mai avut și înainte. Dar credeam că au dispărut de mult. Sunt niște afurisiți neobosiți.

— Mă gândeam eu. Probabil că nu e decât un zvon.

— O să fiu cu ochii în patru, totuși. Mulțumește-i soției dumitale

pentru turta de mălai. Dory s-a bucurat tare mult de vizita ei. Și-au scris mesaje cu orele.

Caleb dădu să plece, dar apoi se opri:

— Cum e de obicei prin oraș?

Tatum trase o dușcă dintr-o ploscă.

— La ce te referi?

— Ei bine, era cam liniște. Mi s-a părut ciudat, în toiul zilei.

Acum că o spusese, i se părea stupid.

— Primăria era închisă, la fel și fierăria. Speram să potcovesc unul dintre cai.

— Sunt oameni, de obicei. Poate Juno este bolnav. Juno Brand era fierarul orașului.

— Poate așa o fi.

Phil zâmbi prin barbă.

— Mai du-te peste o zi sau două. Sunt singur c-o să-l găsești. Dar să ne spui dacă ai nevoie de ceva.

Caleb se hotărî să nu îi spună lui Pim ce găsisese în pădure; nu avea niciun motiv s-o alarmeze, iar un raton mort nu însemna nimic. Însă în seara aceea, pe când spălau vasele, îi mai spuse o dată ca ea și Theo să nu se îndepărteze prea mult de casă.

— *Îți faci prea multe griji*, îi spuse ea prin semne.

— *Scuze.*

— *Nu-ți cere scuze.*

Se întoarse de la chiuvetă și îl surprinse cu un sărut prelung.

— *E unul dintre motivele pentru care te iubesc.*

El ridică din sprâncene cu subînțeleș.

— *Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?*

— *Lasă-mă să-l culc pe Theo mai întâi.*

Însă nu era nevoie. Băiatul adormise deja.

28

Își începu noaptea, așa cum își începea toate nopțile, pe acoperișul parțial construitei clădiri de birouri de la intersecția străzilor 43rd cu 5th. Bătea un vânt aprig, ușor călduț; stelele împânzeau cerul, dese precum firele de praf. Formele marilor clădiri se conturau la orizont, niște siluete negre ca smoala. Empire State. Rockefeller Center. Magnifica Chrysler Building, preferata lui Fanning, domina împrejurimile cu grațioasa ei coroană în stil Art Deco. Aliciei îi plăceau cel mai mult orele de după miezul nopții. Liniștea era cumva mai profundă, aerul mai pur. Se simțea mai aproape de miezul lucrurilor, de cromatica bogată de sunete, de mirosurile și de texturile lumii. Noaptea curgea prin ea, pătrunzându-i în vene. O respira. O beznă de netăgăduit, supremă.

Traversă acoperișul până la macara și începu să se cațere. Prinsă de grinzile ieșite în afară ale etajelor superioare ale clădirii, se ridica încă treizeci de metri deasupra acoperișului. Erau și scări, însă Alicia nu le luă în seamă, scările aparținând de trecut, o caracteristică ciudată a unei vieți de care abia își mai aducea aminte. Brațul macaralei, lung de câteva zeci de metri, era poziționat paralel cu latura vestică a clădirii. Își croi drum în josul pasarelei, până la capătul brațului, de unde atârna în beznă un lanț de metal. Alicia îl ridică, scoase piedica și mută cârligul înapoi de-a lungul brațului. La întâlnirea brațului cu catargul era o mică platformă. Puse cârligul acolo, se întoarse în capăt și puse la loc piedica. Apoi se duse din nou la platformă. Fu cuprinsă de o nerăbdare plină de entuziasm, ca un apetit care urma să fie dezlănțuit. Stând în picioare, cu capul sus, apucă cârligul cu ambele mâini.

Și sări.

Se aruncă în gol, cât mai departe de clădire. Șmecheria era să dea drumul cârligului la momentul potrivit, atunci când viteza și impulsul cinetic aveau să fie în echilibru perfect. Acest lucru avea să se întâmple cam pe la a doua treime din arcul de cerc făcut de cârlig. Se legănă până jos, încă accelerând. Corpul, simțurile, gândurile ei – toate căpătaseră același ritm, devenind una cu viteza și cu spațiul.

Dădu drumul cârligului. Își răsuci trupul și își strânse genunchii la piept. Trei rotiri în aer și se descolăci. Acoperișul plat de peste stradă, acela era ținta. Parcă îi ieșea în întâmpinare. *Bine ai venit, Alicia!*

Aterizare.

Puterile îi sporiseră. Era ca și cum, în prezența creatorului ei, acel mecanism puternic dinăuntru ei fusese dezlănțuit în totalitate. Spațiile din oraș erau lipsite de importanță; putea să străbată distanțe uriașe, aterizând pe cele mai înguste margini, prinzându-se de cele mai subțiri crengi. Gravitația era o joacă pentru ea; străbătea pe deasupra Manhattanul, ca o păsăruică. În oglinda zgârie-norilor, reflexia ei țâșnea și zbura, sărea și se învârtea.

Se trezi, ceva mai târziu, având la picioarele ei 3rd Avenue, în apropierea demarcației dintre țărm și mare; la câteva străzi la sud de Astor Place, apele începuseră să pătrundă, clipocind dinspre lumea acum scufundată a insulei. Coborî ca o minge de ping-pong printre clădiri și ajunse în stradă. Peste tot erau numai cartușe goale, împrăștiate printre algele uscate aduse de valurile furtunoase. Îngenunche și își lipi urechea de pavaj.

Se puseseră în mișcare, era cât se poate de clar.

Grătarul se dădu la o parte cu ușurință; intră în tunel, își aprinse torța și începu să meargă spre sud. O panglică de apă neagră clipoceia la picioarele ei. Cei Mulți ai lui Fanning mâncaseră. Își lăsasera mizeriile peste tot, putoare, fecale, precum și rămășițe – de șoareci, de

șobolani, micile creaturi ale substratului mocirlos al orașului. Unele erau încă proaspete, de câteva zile, cel mult.

Trecu prin stația de la Astor Place. De-acum putea simți marea. Volumul ei era mereu presant, mereu în căutare să-și lărgească hotarele, să înece lumea cu greutatea ei rece și albastră. Inima începuse să îi bată mai repede; părul de pe brațe i se zbârlise. *E doar apă, își spuse. Doar apă...*

Stăvilarul îi apăru dinaintea ochilor. Un strat subțire de apă, aproape ca o ceață, țâșnea pe la margini. Înaintă. O clipă de ezitare, apoi întinse mâna să atingă suprafața rece. De partea cealaltă, nenumărate tone de presiune stăteau în așteptare, oprite de secole de greutatea ușii. Fanning le povestise despre asta. Întreaga rețea de metrou a Manhattanului se afla sub nivelul mării; fusese un dezastru pe cale să se producă. După ce uraganul Wilma inundase tunelele, părinții orașului construiseră o serie de uși grele care să țină apa. În toiul epidemiei, când sistemul de electricitate căzuse, acestea fuseseră închise etanș cu ajutorul unui mecanism de siguranță integrat. Și așa rămăseseră mai bine de un secol, ținând piept oceanului înconjurător.

Nu-ți fie frică, nu-ți fie frică...

Auzi un zgomot în spatele ei. Se întoarse, ridicând torța. La capătul bezei, sclipiră doi ochi portocalii. Un mascul mare, dar slab, de i se vedeau umflăturile coastelor; stătea pe vine, ca o broască, între șine, cu un șobolan în gură, pe care-l ținea cu vârful dinților. Șobolanul se zbătea și scâncea, dând din coada lui solzoasă.

— La ce te holbezi? se răsti Alicia. Pleacă de-aici!

Gura i se închise cu un trosnet. Țâșni un jet de sânge. Viralul înghiți animalul scuipându-i afară oasele și blana. Stomacul Aliciei tresări, nu de greață, ci de foame; nu mai mâncase de o săptămână. Viralul își întinse înainte ghearele, încercând să prindă aerul întocmai ca o pisică. Apoi își lăsă capul într-o parte, ca și cum ar fi spus: Ce fel de creatură mai e și asta?

— Haide! făcu ea, fluturând torța de parcă ar fi fost o sulită. Pleacă, uș!

O ultimă privire, aproape drăgăstoasă. Apoi o zbughi.

Fanning se pregătise deja de venirea zorilor, trăgând obloanele. Stătea la locul lui obișnuit, la masa de pe balconul de deasupra holului principal, citind o carte la lumina lumânării. Își ridică ochii, auzind-o apropiindu-se.

— Ai prins ceva?

Alicia își trase un scaun.

— Nu mi-era foame.

— Ar trebui să mănânci.

— La fel și tu.

El își întoarse atenția asupra cărții. Alicia se uită la titlu: *Tragedia*

lui Hamlet, prințul Danemarcei.

— Am fost la bibliotecă.

— Văd.

— Este o piesă foarte tristă. Nu, nu tristă. Furioasă. Fanning ridică din umeri. N-am mai citit-o de ani buni. Acum mi se pare cu totul diferită.

Găsi o anumită pagină, se uită la ea și ridică un deget într-o manieră profesorală.

„Umbra pe care am văzut-o

poate fi diavolul și diavolul are puterea

să ia o formă plăcută; da, și poate

din cauza slăbiciunii și melancoliei mele

(cum el e puternic față de asemenea suflete)

mă înșală, ca să fiu afurisit.

Vreau să am dovezi mai sigure decât acestea. Piesa va fi cea cu care voi prinde în cursă conștiința regelui.”⁸

Cum Alicia nu răspunse, el ridică din sprânceană:

— Nu prea ești fan, nu?

Așa făcea Fanning. Putea sta mut cu zilele, clocind în el, ca apoi, fără niciun avertisment, să înceapă să vorbească. În ultima perioadă, adoptase un ton de veselie seacă, aproape de îngâmfare.

— Dar înțeleg de ce îți place.

— A plăcea nu cred că e verbul potrivit.

— Sfârșitul nu prea are noimă. Nu știi cine rămâne rege.

— Întocmai.

Razele soarelui răzbăteau prin draperii, trasând dungi palide pe podea. Fanning nu părea deranjat de ele, deși sensibilitatea lui era mult mai accentuată decât a ei. Pentru Fanning, atingerea soarelui era de-a dreptul dureroasă.

— Se trezesc, Tim. Vânează. Se mișcă prin tunele.

Fanning continuă să citească.

— Mă asculți?

El ridică privirea, încruntând dintr-o sprânceană.

— Ei bine, și ce-i cu asta?

— Nu așa ne-am înțeles.

Își întoarse atenția asupra cărții, deși doar se prefăcea că citește.

— Mă duc să-l văd pe Soldat.

El căscă, arătându-și colții, după care își strânse buzele palide într-un zâmbet.

— Mă găsești aici.

Alicia își puse ochelarii, ieși pe 43rd Street și se îndreptă spre nord pe Madison Avenue. Primăvara își făcuse prea slab simțită prezența;

doar câțiva pomi înmuguriseră, iar pe la umbră, încă se întindeau petice de zăpadă. Hambarul se afla în partea de est a parcului, de pe 63rd Street, chiar la sud de grădina zoologică. Îndepărtă pătura de pe Soldat și îl conduse afară din grajd. Parcul se simțea încremenit, ca și cum ar fi fost surprins între două anotimpuri. Alicia se așează pe un bolovan de la marginea heleșteului și urmări calul cum paște. Îmbătrânise frumos; obosea mai ușor, dar numai puțin, și încă era în putere, ținându-se mândru. Șuvițe de păr alb îi apăruseră în coadă și pe la mustăți și încă și mai multe în blana de pe picioare. Îl urmări cu privirea până când se sătură, apoi îi puse șaua și i se urcă în spinare.

— Facem niște mișcare, băiete, ce zici?

Îl conduse de-a lungul pajiștii, apoi până la umbra copacilor. Își aminti ziua când l-a văzut pentru prima oară, toată acea sălbăticie revoltându-se înăuntrul lui, stând de unul singur lângă ce mai rămăsese din garnizoana Kearney, așteptând-o ca pe o misivă. *Sunt al tău așa cum tu ești a mea. Pentru fiecare dintre noi există cineva.* După ce trecură de copaci, îl struni la galop, apoi la pas. În stânga lor era rezervorul, cu o capacitate de un miliard de litri – sursa de viață a orașului. La intersecția cu 97th Street, descălecă.

— Hai să ne întoarcem!

Își croi drum înapoi în pădure, își scoase cizmele și se urcă într-un copac potrivit de la marginea luminișului. Acolo, lăsată pe vine, așteptă.

În cele din urmă, dorința i se împlini: o căprioară tânără îi apăru în fața ochilor, cu urechile în vânt și cu gâtul aplecat. Alicia urmări animalul cum se apropie. Mai mult. Tot mai mult.

Fanning nu se clintise de la masă. Ridică ochii din carte, zâmbind.

— Ce văd eu aici?

Alicia puse căprioara de pe umeri pe masă. Capul îi atârna cu greutatea morții, limba roz i se revărsa din gură asemenea unei panglici.

— Ți-am zis, trebuie să mănânci.

29

Primele împușcături fură declanșate conform programului, o serie de pocnete îndepărtate de la capătul șoselei. Era unu noaptea când Michael împreună cu Rand și cu ceilalți stăteau ascunși dinaintea barăcii. Ușa se dădu de perete, o explozie de lumină și de râsete; un bărbat se împletici afară, cu brațul petrecut după umerii unei târfe.

Muri înecat. Îl lăsară acolo unde căzuse, sângele înnegrend pământul de la rana din jurul gâtului. Michael se apropie de femeie. Nu o cunoștea. Mâna lui Rand îi acoperea gura, înăbușindu-i țipetele îngrozite. Nu avea cum să aibă o zi peste optsprezece ani.

— N-o să ți se întâmple nimic dacă taci. Ai înțeles?

Era o fată bine hrănită, cu un păr scurt, roșu. Ochii, machiați din greu, îi erau cășcați larg. Dădu din cap că înțelesese.

— Prietenul meu o să-ți dea drumul, iar tu o să-mi spui în ce cameră e.

Cu grijă, Rand își luă mâna de la gura fetei.

— În ultima, din capătul holului.

— Ești sigură?

Încuviință din cap cu putere. Michael îi dădu o listă de nume. Patru jucau cărți în camera din față; alți doi erau în spate, la grajduri.

— În regulă, pleacă de-aici!

O luă la sănătoasa. Michael își îndreptă atenția spre ceilalți.

— Ne despărțim în două grupuri. Rand și cu mine; voi așteptați în camera din față, până când e toată lumea gata.

Când intrară, privirile se mutară de la masă la ei, însă asta fu tot. Erau camarazi, fără îndoială că se opriseră pe la baracă din aceleași motive ca toți ceilalți: ceva de băut, o partidă de cărți, câteva minute de plăcere în grajd. Cel de-al doilea grup traversă încăperea, în timp ce Michael și ceilalți se pierdură în hol și își luară pozițiile dinaintea ușii. Își dădură semnalul, iar ușile se deschiseră larg.

Dunk era pe spate, dezbrăcat, în vreme ce o femeie îi sălta în poală.

— Michael, ce naiba?

Dar când îl văzu pe Rand și pe ceilalți, expresia de pe față i se schimbă.

— O, mai lăsați-mă!

Michael se uită la târfă:

— De ce nu te duci să iei niște aer?

Ea își smulse rochia de pe jos și fugi pe ușă. Din altă parte a clădirii, se auziră atunci strigăte și țipete, zgomot de pahare sparte și un singur foc de armă.

— Tot avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu, îi spuse Michael lui Dunk. Așa că mai bine am profita la maximum de situație.

— Te crezi al naibii de deștept, așa-i? O să fii mort de cum pui piciorul afară de aici.

— Am cam curățat locul, Dunk. Pe tine te-am păstrat la final.

Pe chipul lui Dunk apăru un zâmbet fals; dincolo de lăudăroșenia lui, bărbatul știa că se află pe marginea prăpastiei.

— Înțeleg. Vrei o parte mai mare. Ei bine, ți-ai câștigat-o pe bună dreptate. Pot să te ajut în privința asta.

— Rand?

Bărbatul făcu un pas înainte, ținând cablul strâns în pumn. Ceilalți trei îl prinseră pe Dunk, care încercă să se ridice, și îl trântiră cu putere înapoi pe saltea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Michael!

Se zbătea ca un pește pe uscat.

— Te-am tratat ca pe un fiu!

— N-ai idee cât e de amuzant ce spui!

În timp ce cablul se încolăcea în jurul gâtului lui Dunk, Michael ieși din încăpere. Ultimul dintre locotenenții lui Dunk se chinuia puțin în cea de-a doua boxă, însă Michael auzi atunci un ultim geamăt și bufnetul a ceva greu căzând la pământ. Se întâlni cu Greer în camera din față, unde cadavrele zăceau întinse peste mesele de joc răsturnate. Unul dintre morți era Fastau; fusese împușcat drept în ochi.

— Am terminat? îl întrebă Michael.

— McLean și Dybek au scăpat cu unul dintre camioane.

— O să-i oprească pe stradă. Nu o să ajungă nicăieri.

Michael se uită la Fastau, care zăcea fără viață pe podea.

— Am ratat pe cineva?

— Nu din câte știu eu.

Încărcară cadavrele într-unul dintre camioanele de cinci tone care așteptau afară. Treizeci și șase în total, cercul restrâns al lui Dunk, de ucigași, de pești și de tâlhari: urmau să fie duse la debarcader, încărcate pe o șalupă și aruncate în canal.

— Cum rămâne cu femeile? întrebă Greer.

Michael se gândea la Fastau – bărbatul care fusese unul dintre cei mai buni sudori ai lui. În momentul ăsta, orice pierdere era o adevărată problemă.

— Pune-l pe Petic să păzească unul dintre hambarele cu mașini. De cum suntem gata de plecare, urcă-le într-un transport și scoate-le de aici.

— O să umble cu vorba.

— Ei bine, consideră-le sursa.

— Înțeleg unde bați.

Camionul cu cadavre se puse în mișcare.

— Nu vreau să insist, începu Greer, dar te-ai decis în privința lui Lore?

Chestiunea îl preocupa pe Michael de săptămâni bune. Și întotdeauna găsea același răspuns.

— Cred că e singura în care am destulă încredere pentru treaba asta.

— De acord.

Michael se întoarse spre Greer.

— Ești sigur că nu vrei să conduci lucrurile pe aici? Cred că te-ai descurca foarte bine.

— Nu e ăsta rolul meu. *Bergensfjord* e al tău. Nu-ți face griji, o să mențin ordinea în rândul trupelor.

Rămaseră tăcuți o vreme. Singurele lumini care mai ardeau erau

reflectoarele mari de pe doc. Oamenii lui Michael lucrau toată noaptea.

— Voiam să discut ceva cu tine, spuse Michael.

Greer își lăsă capul într-o parte.

— Știi că n-ai putut vedea cine mai era pe vas...

— Doar insula, cele cinci stele.

— Am înțeles asta. Nu știu cum să mă exprim. S-a... *simțit* ca și cum erai acolo?

Greer păru nedumerit din pricina întrebării.

— Chiar n-aș ști să-ți spun. Nu m-am gândit la asta.

— Poți fi sincer cu mine.

— Știi că pot.

Zgomot de împușcături dinspre stradă: cinci focuri trase, o pauză, apoi alte două, hotărâtoare, finale. Dybek și McLean.

— Presupun că asta a fost, spuse Greer.

Rand veni în dreptul lor.

— Toată lumea s-a strâns pe doc.

Deodată, Michael simți povara situației. Și nu a ordinului de a executa atâția oameni; asta fusese chiar mai ușor decât crezuse. Era la conducere acum – istmul era al lui. Verifică magazia, trase piedica și vârî pistolul înapoi în toc. De acum încolo, nu avea să se mai despartă nicicând de el.

— În regulă, tancurile petroliere pleacă în treizeci și șase de zile. Să trecem la treabă!

30

STATUL LIBER IOWA

(Fosta Patrie)

Pop. 12.139

Șeriful Gordon Eustace își începu dimineața de 24 martie – așa cum făcea în fiecare zi de 24 martie – agățându-și de piciorul patului revolverul pus în toc.

Pentru ca să aibă o armă în posesie nu ar fi fost corect. Nu ar fi fost respectuos. Pentru următoarele câteva ore, avea să fie un simplu bărbat, ca oricare altul, stând în frig, cu dureri de încheieturi, întrebându-se dacă lucrurile ar fi putut sta altfel.

Avea o cameră la capătul închisorii. Acolo dormea de zece ani, încă din noaptea când nu a mai putut să se întoarcă acasă. Dintotdeauna se considerase genul de om care să se adune și să își vadă în continuare de viață și nu era ca și cum ar fi fost prima persoană căreia să i se întoarcă norocul. Însă pierduse ceva ce nu mai putuse să recupereze nicicând, astfel că ajunsese să trăiască acolo,

într-o cutie de beton, cu nimic altceva în afară de un pat, o chiuvetă, un scaun pe care să stea și o toaletă la capătul holului, bețivii fiind singurii cu care să-și omoare timpul.

Afară, soarele se ridică fără prea mare tragere de inimă, așa cum se întâmplă prin martie în Iowa. Încălzi un ibric pe plită și îl duse la lighean, împreună cu o lamă și un săpun. Propriul chip privea din vechea oglinda spartă. Ei bine, nu era o priveliște prea plăcută. Își pierduse jumătate dintre dinții din față, din urechea stângă îi mai rămăsese un ciot rozaliu, nu mai vedea cu un ochi, care devenise astfel inutil: arăta precum un monstru din poveștile pentru copii, căpcăunul cel rău de sub pod. Se bărbieri, își dădu cu apă pe față și pe la subsuori, apoi se șterse. Pentru micul dejun, nu mai avea decât niște biscuiți rămași cine știe de când, acum tari ca piatra. Așezat la masă, îi mestecă ușor cu măselele din spate, umezindu-și gâtul cu o dușcă de lichior de porumb din carafa de sub chiuvetă. Nu era un băutor înrăit, însă îi plăcea una mică de dimineață, mai ales în dimineața dimineților, cea de 24 martie.

Își puse pălăria și haina și ieși afară. Se topise și ultima urmă de zăpadă, lăsând pământul mustind de apă. Închisoarea era una dintre puținele clădiri din vechiul centru al orașului care mai era încă folosită; majoritatea stăteau goale de ani. Suflând în mâini, își croi drum printre ruinele Domului – din care nu mai rămăsese decât o grămadă de pietre și câteva lemne arse – și o luă în josul dealului, spre zona căreia toată lumea încă îi spunea Câmpia, deși vechile locuințe ale muncitorilor fuseseră de mult demolate și folosite ca lemne pentru foc. Unii mai locuiau acolo, dar nu mulți; amintirile erau mult prea crude. Majoritatea erau tineri, născuți după epoca Ochilor-Roșii, sau foarte bătrâni, neputând să se desprindă de lanțurile psihologice ale vechiului regim. Era o adunătură sordidă de cocioabe fără apă curentă, străzile fiind inundate de râuri rău mirositoare de ape menajere, cu nenumărați copii murdari și câini schilozi căutând prin gunoaie. Inima lui Eustace se frângea de fiecare dată când îi vedea.

Nu trebuia să fie așa. Avusese planuri, speranțe. Bine, mulți acceptaseră oferta de a pleca din Texas în acei primi ani; Eustace se așteptase la asta. *În regulă*, își spusese el, *lasă-i să plece*. Cei care rămăseseră aveau să fie oamenii lui de nădejde, cei care credeau cu adevărat și care vedeau sfârșitul ochilor-roșii nu doar ca pe o eliberare din sclavie, ci ca pe ceva mai mult: ocazia de a îndrepta un rău, de a o lua de la început, de a construi din temelii o viață nouă.

Dar, pe măsură ce urmărea populația plecând, începuse să se îngrijoreze. Cei care rămăneau nu erau muncitorii, ci visătorii. Mulți dintre ei erau prea slăbiți ca să călătorească; altora le era mult prea frică; unii se obișnuiseră într-atât de mult să hotărască alții pentru ei, încât erau incapabili să facă și altceva. Eustace făcuse o încercare, însă

nimeni nu avea nici cea mai vagă idee despre cum se conduce un oraș. Nu aveau ingineri, nici instalatori, nici electricieni, nici doctori. Puteau conduce mașinile rămase de la ochii-roșii, însă nimeni nu știa să le repare când se stricau. Centrala electrică se defectase după trei ani, apa și sistemul de instalații sanitare, după cinci; zece ani mai târziu, aproape nimic nu mai era în stare de funcționare. Educarea copiilor se dovedi a fi un lucru imposibil. Puțini adulți știau să citească, iar majoritatea nu vedeau rostul lecturii. Iernile erau aspre – oamenii înghețau de frig în propriile locuințe – iar verile erau aproape la fel de rele, secetă urmată de ploi abundente. Râul era poluat, însă, chiar și așa, oamenii își umpleau gălețile din el; boala căreia toată lumea îi spunea „febra râului“ omora cu zecile. Jumătate dintre vite se prăpădiseră, la fel și caii și oile și mare parte dintre porci.

Ochii-roșii lăsaseră în urma lor toate uneltele cu care să se construiască o societate funcțională, cu excepția uneia: voința de a face acest lucru.

Drumul de-a lungul Câmpiei se intersecta cu râul și o lua la est spre stadion. Dincolo de el se afla cimitirul. Eustace înaintă printre rândurile de pietre funerare. Multe dintre ele erau decorate – cu lumânări aproape topite, cu jucării, cu crenguțe cu flori sălbatice de mult uscate, ieșite acum la iveală de sub zăpada topită. Rândurile erau frumos aranjate; săpatul mormintelor era singurul lucru la care se pricepeau oamenii. Ajunse la cel pe care îl căuta și se așeză pe vine în dreptul lui.

NINA VORHEES EUSTACE

SIMON TIFTY EUSTACE

SOȚIE MULT IUBITĂ, FIU MULT IUBIT

Muriseră la câteva ore distanță unul de celălalt. Eustace nu aflase acest lucru decât două zile mai târziu; era la pat cu febră, cu mintea pierdută în vise psihotice pe care, din fericire, nu și le mai aducea aminte. Epidemia trecuse prin oraș ca un tăvălug. Cei care rămăneau în viață și cei care mureau păreau aleși la nimereală: un adult sănătos putea la fel de bine să-i cadă pradă ca un copil sau ca un bătrân de 70 de ani. Boala se instala cu repeziciune: febră, frisoane, o tuse puternică din adâncul plămânilor. Uneori, părea să treacă, doar ca să revină mai târziu, doborând victima în doar câteva minute. Simon avusese trei ani – un băiețel cuminte, cu ochi isteți și cu un râs molipsitor. Eustace nu mai iubise niciodată pe cineva atât de mult, nici măcar pe Nina. Cei doi chiar făceau glume despre asta – cum, prin comparație, afecțiunea pe care o aveau unul pentru celălalt părea minoră, deși, firește, acest lucru nu era adevărat. Iubirea pentru băiat era doar o altă formă a iubirii lor.

Rămase câteva minute lângă mormânt. Îi plăcea să-și amintească lucrurile mărunte. De mesele pe care le luaseră împreună, de frânturi

de conversații, de atingeri întâmplătoare, făcute doar de dragul de a fi făcute. Abia dacă se gândea la insurgență; părea că nu mai conta câtuși de puțin, iar luptătoarea din Nina era doar o mică parte din femeia care era de fapt. Numai el îi știa adevărata fire.

Un sentiment de plenitudine îi spusese că venise timpul să plece. *Așa deci, a mai trecut un an.* Atinse lespede, lăsându-și mâna să șovăie acolo în timp ce își lua adio, apoi își croi drum înapoi, prin labirintul de pietre funerare.

— Hei, domnule!

Eustace se întoarse, tocmai când o bucată de gheață de mărimea unui pumn trecu razant pe lângă capul lui. Trei băieți, adolescenți, stăteau la vreo cinci metri de morminte, hohotind ca proștii. Însă, când văzură cine era, râsul le pieri brusc.

— Rahat! E șeriful!

O luară la sănătoasa înainte ca Eustace să apuce să rostească vreun cuvânt. Păcat, chiar ar fi vrut să le zică ceva. *E în regulă*, le-ar fi spus. *Nu mă supăr. Și el ar fi fost cam de vârsta voastră.*

Când se întoarse la închisoare, Fry Robinson, ajutorul de șerif, stătea la biroul lui, cu picioarele pe masă, moțâind cu bărbia în piept. Practic, era doar un copil, nici nu împlinise douăzeci și cinci de ani. Avea o față lată, cu o privire optimistă și cu obraji moi, dolofani, pe care abia dacă avea nevoie să îi bărbierească. Nu era cel mai deștept, dar nici cel mai prost. Stătuse în preajma lui Eustace mai mult decât o făcuse majoritatea, ceea ce trebuia să însemne ceva. Eustace intră, dând ușa de perete, ceea ce-l făcu pe Fry să sară în sus.

— Doamne, Gordo! De ce-ai făcut asta?

Eustace își scoase arma. Era mai mult de impresie; o ținea încărcată, însă muniția pe care ochii-roșii o lăsaseră în urmă era aproape pe terminate, iar ceea ce rămăsese nu era de încredere. Nu o dată, percutorul acționase în gol.

— L-ai hrănit pe Rudy?

— Chiar asta aveam de gând, înainte să mă trezești. Unde ai fost? Am crezut că ești încă pe aici.

— Am fost în vizită la Nina și la Simon.

Fry îi aruncă o privire tâmpă, apoi se prinse.

— La naiba, e 24, nu?

Eustace ridică din umeri. Ce mai era de spus?

— Mă ocup eu de tot, dacă vrei, se oferi Fry. De ce nu-ți iei liber pentru restul zilei?

— Și ce să fac?

— Să dormi sau ce vrei. Să te îmbeți.

— Crede-mă, m-am gândit și la asta.

Eustace îi duse lui Rudy micul dejun în celulă: câțiva biscuiți râncezi și un cartof crud, tăiat felii.

— Scularea, partenere!

Rudy își ridică trupul sfrijit din pat. Hoții, bătaii, tot felul de nelegiuri: bărbatul ajungea atât de des la pușcărie, încât avea celula lui preferată. De data asta, fusese închis pentru tulburarea liniștii publice și stare de ebrietate. Trase aprig pe nas, gura umplându-i-se de flegmă, pe care o scuipă în găleata ce-i servea drept toaletă, apoi veni în dreptul grătilor, strângându-și în pumni pantalonii fără curea. *Poate c-ar trebui să-l las să-și păstreze cureaua data viitoare, se gândi Eustace. Ar trebui să ne facă tuturor o favoare și să se spânzure cu ea.* Eustace îi strecură farfuria prin fantă.

— Asta-i tot? Biscuiți și un cartof?

— Ce vrei? E martie.

— Servirea pe-aici nu mai e ca pe vremuri.

— Atunci, nu mai intra în belele.

Rudy se așază pe pat și mușcă dintr-un biscuit. Dinții bărbatului erau dezgustători, maronii, și păreau că se clatină, deși Eustace nu căuta nici pe departe să stea la discuții. Pe când vorbea, firimituri îi ieșeau din gură:

— Când vine Harold?

Harold era judecătorul.

— De unde să știu eu?

Eustace era deja la jumătatea holului.

— Vorbesc serios! strigă Rudy. Pute aici!

Eustace se întoarse în birou și se așază la masă. Fry își curăța revolverul, lucru pe care îl făcea de vreo zece ori pe zi. Era ca un animal de companie pentru el.

— Care-i problema lui?

— Nu prea îi plac preparatele.

Fry se încruntă a dezgust.

— Ar trebui să fie recunoscător. Nici eu n-am primit mai mult. Se opri și adulmecă aerul:

— Iisuse, ce-i cu mirosul ăsta?

— Hei, afurisiților, țipă Rudy din celălalt capăt, am un cadou pentru voi!

Rudy stătea în celulă, ținând în mâini găleata acum goală, cu o privire triumfătoare pe chip. Rahatul și urina se scurgeau de-a lungul holului ca un pâraiaș maroniu.

— Asta cred eu despre afuristul vostru de cartof!

— La naiba! izbucni Fry. Tu cureți!

Eustace se întoarce către adjunctul său:

— Dă-mi cheia!

Fry își scoase legătura de chei de la curea și i-o dădu lui Eustace.

— Vorbesc serios, Rudy! spuse, fluturând un deget în aer. Ai dat de belea, amice!

Eustace descuie ușa, păși în celulă și o închise la loc în urma lui, trecu cheile printre gratii și încuie ușa. Apoi puse cheile în buzunar.

— Ce naiba înseamnă asta? întrebă Rudy.

— Gordon? Fry îl privea îngrijorat. Ce vrei să faci?

— O secundă numai.

Eustace își scoase revolverul, îl întoarse în mână și îl plesni pe Rudy cu tocul peste față. Bărbatul se împletici înapoi și căzu la podea.

— Ți-ai ieșit din minți?

Rudy se târî dinapoi până când ajunse la capătul celulei. Își trecu limba peste dinți și scuipă unul plin de sânge în palmă. Îl ridică, privindu-i rădăcina lungă și putredă.

— Uită-te la asta! Eu cum mai mănânc acum?

— Mă îndoiesc că o să-ți lipsească asta prea mult.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta, rahat cu ochi ce ești! îi zise și Fry. Haide, Gordo, dă-i afurisitului un mop! Cred că și-a învățat lecția.

Eustace nu era de aceeași părere. *Să-și învețe lecția* – ce însemna de fapt asta? Nu știa sigur ce simte, dar simțea ceva. Rudy ținea dintele în mână cu o expresie de indignare îndreptățită pe chip. Priveliștea era dezgustătoare; părea să cuprindă tot ceea ce mersese prost în viața lui Eustace. Își puse pistolul înapoi în toc, lăsându-l pe Rudy să creadă că ce fusese mai rău trecuse, după care îl ridică în picioare și îl izbi cu fața de perete. Un bufnet umed, ca un gândac strivit sub talpă: Rudy scoase un țipăt de durere.

— Serios acum, Gordon, spuse Fry. E timpul să deschizi ușa.

Eustace nu era furios. Furia îl părăsise acum mulți ani. Nu avea decât o senzație de ușurare. Îl târî pe bărbat de-a lungul celulei, apoi trecu la treabă: cu pumnii, cu patul armei, cu vârfurile cizmelor. Abia dacă auzea rugămințile lui Fry de a se opri. Ceva dinăuntru lui fusese dezlănțuit, o senzație crescândă, ca un cal în plin galop. Rudy zăcea pe podea, cu fața îngropată protector în mâini. *Ești o ființă umană demnă de milă. O risipă de carne bună de nimic. Ești tot ce e mai rău pe lume și o să te fac să vezi asta.*

Tocmai voia să îl ridice pe Rudy de guler și să-l dea cu capul de marginea patului – ce pocnet satisfăcător avea să facă – când auzi cheia răsucindu-se în broască și îl simți pe Fry apucându-l de la spate. Eustace îi dădu un cot în stomac, dezechilibrându-l, și îi prinse gâtul lui Rudy cu încheietura brațului. Bărbatul era ca o păpușă uriașă de cârpă, un sac de membre care abia se mai țineau unele de altele. Își încordă bicepsul în jurul beregatei lui Rudy și îi îndesă genunchiul în spate, pentru echilibru. O singură lovitură puternică și și-ar fi găsit sfârșitul.

Apoi: steluțe. Fry stătea deasupra lui, răsuflând din greu, ținând în mâini vâtraiul pe care doar ce-l folosise pe capul lui Eustace.

— Doamne, Gordo! Ce naiba a fost asta?

Eustace clipi de câteva ori; stelulele se stinseră una după alta. Își simțea capul ca un bușean despicat; îi era și puțin rău de la stomac.

— Cred că m-am lăsat puțin dus de val.

— Nu e ca și cum tipul nu o merită, și totuși!

Eustace își întoarse capul ca să analizeze situația. Rudy era ghemuit în poziția fetusului pe podea, cu mâinile îndesate între picioarele strânse. Fața lui arăta ca o bucată de carne crudă.

— Chiar i-am făcut-o.

— Tipului oricum nu-i pasă cum arată.

Fry i se adresează apoi lui Rudy:

— Mă auzi?! Scoate o vorbă despre asta și o să te găsească într-un șanț, afurisitule!

Fry se uită la Eustace:

— Scuze, n-am vrut să te lovesc atât de tare.

— E în regulă.

— Nu vreau să te grăbesc, dar probabil că ar fi mai bine să părăsești incinta pentru moment. Crezi că poți sta în picioare?

— Cum rămâne cu Rudy?

— Mă descurc eu. Hai să te ridicăm!

Fry îl ajută să se ridice. Eustace simți nevoia să se țină de bare preț de o clipă, până simți podeaua sub picioare. Încheieturile degetelor de la mâna dreaptă îi erau umflate și pline de sânge, cu pielea crăpată în jurul osului. Încercă să strângă mâna pumn, însă încheieturile nu voiau să-l mai asculte.

— Ești bine? îl întreabă Fry.

— Cred că da.

— Tu du-te și limpezește-ți mintea. Și poate faci ceva și cu mâna aia.

În pragul celei, Eustace se opri. Fry îl ajuta pe Rudy să se ridice în capul oaselor. Tricoul îi era îmbibat de sânge.

— Știi ceva? Ai dreptate, spuse Eustace.

Fry ridică privirea.

— Cum așa?

Lui Eustace nu-i părea rău pentru ce făcuse, deși posibil că avea să-i pară peste o vreme. Așa se întâmpla cu o mulțime de lucruri; reacția pe care o provocau nu se manifesta decât mult mai târziu.

— Poate că până la urmă trebuia să-mi iau zi liberă.

31

Alicia începu să-și petreacă nopțile în grajd.

Fanning îi băgă de seamă absența. *Calul acela al tău*, ar fi comentat el, abia ridicându-și ochii din cărțile care acum îi ocupau tot timpul. *Nu înțeleg de ce simți nevoia, dar chiar nu e treaba mea.* Mintea îi părea

dusă în altă parte, gândurile ascunse. Da, se simțea diferit; ceva nu mai era la fel. Schimbarea era de proporții tectonice, un tremur venit din străfundurile pământului. Pe de-o parte, nu dormea – asta dacă se putea spune că specia lor dormea vreodată. În trecut, orele din timpul zilei îi aduceau un fel de extenuare melancolică. Obişnuia să intre într-o stare vecină cu transa – cu ochii închiși, cu mâinile în poală și cu degetele întrepătrunse. Alicia îi cunoștea visele. Întoarcerea nemiloasă a limbilor ceasului. Mulțimile anonime de oameni care treceau pe lângă el. Coșmarul lui era așteptarea infinită într-un univers fără milă – lipsit de speranță, de dragoste, de ideea că numai speranța și dragostea puteau să se răsfrângă asupra lui.

Și ea avusese același vis. Despre copila ei. Despre Rose a ei.

Se gândea uneori la trecut. „New Yorkul“, obișnuia Fanning să spună, „a fost dintotdeauna un loc al amintirilor“. Îi era dor de prietenii ei așa cum morților le era dor de cei vii, locuitori ai unui târâm pe care îl părăsiseră pentru totdeauna. Ce-și amintea Alicia? De Colonel. De când era doar o fetiță, stând în întuneric. Anii petrecuți în slujba Pazei, cât de reali se simțeau încă. De o noapte anume își aducea aminte deseori; părea să aibă o oarecare însemnătate. Îl luase pe Peter pe acoperișul centralei electrice ca să-i arate stelele. Stăteau umăr lângă umăr pe cimentul cald încă de la arșița de peste zi, pălăvrăgind împreună sub cerul înstelat cu atât mai frumos cu cât Peter nu-l văzuse niciodată. *Te-ai gândit vreodată?* îl întrebase Alicia. La ce? răspunsese el; iar ea continuase – părea că nu se putuse opri – plină de emoții: *La împerecheat, Peter. La a avea Micuți*. Înțelese, mult mai târziu, ce îi ceruse de fapt: să o salveze, să îi arate ce înseamnă viață. Dar era prea târziu; mereu fusese prea târziu. Încă din noaptea în care o abandonase Colonelul, Alicia știu că nu mai era o persoană adevărată; renunțase la tot.

Astfel trecură anii. Fanning spunea că timpul trece altfel pentru rasa lor și așa și era. Zilele se scurgeau pe nesimțite, la fel și anotimpurile, la fel și anii. Ce erau unul pentru celălalt? El era bun cu ea. O înțelegea. *Parcurgem același drum*, îi spunea el. *Rămâi cu mine, Lish! Rămâi cu mine și totul se va sfârși!* Dacă îl credea? Uneori, părea să-i citească și cele mai adânci gânduri. Ce să spună, ce să întrebe, când să asculte și pentru cât timp. *Povestește-mi despre ea*. Cât de suav îi era glasul, cât de blând. Nu mai auzise nicicând un asemenea glas; simțea că o învăluie într-o baie de lacrimi. *Povestește-mi despre Rose*.

Și totuși, mai avea o latură, ascunsă, impenetrabilă. Perioadele lui lungi de tăcere solemnă o tulburau, la fel că veselia lui ciudată, care părea întru totul prefăcută. Începuse să se aventureze pe timpul nopții, ceva ce nu făcuse de ani buni. Nu o anunța, ci pur și simplu dispărea. Alicia hotărî să-l urmeze. Trei nopți la rând, păru să cutreiere fără vreo destinație anume, o siluetă pribeagă bântuind pe străzi; apoi,

însă, în cea de-a patra noapte, o luă prin surprindere. Cu pași hotărâți, se îndreptă spre centrul orașului, până în West Village, unde se opri dinaintea unei clădiri rezidențiale, înaltă de cinci etaje, cu o serie de trepte care dădeau de la ușa din față direct în stradă. Alicia se ascunse după parapetul unui acoperiș de la capătul străzii. Trecură câteva minute, timp în care Fanning studie fațada clădirii. Deodată, își dădu seama: Fanning locuise acolo cândva. Ceva dinăuntru lui păru că se trezește și îl văzu ducându-se până la ușa de la intrare, pe care o deschise forțând-o cu umărul, dispărând apoi înăuntru.

Rămase acolo multă vreme. Trecu o oră, apoi două. Alicia începu să se îngrijoreze. Dacă Fanning nu ieșea cât mai curând, nu avea să se mai poată întoarce la gară înainte de răsărit. În cele din urmă, acesta ieși. Se opri în capul scărilor. Ca și cum i-ar fi simțit prezența, își roti privirea de jur-împrejur, uitându-se apoi direct spre ea. Alicia se ascunse după parapet, întinzându-se pe acoperiș.

— Știi că ești acolo, Alicia. Dar e în regulă.

Când se uită din nou, strada era pustie.

Nu pomeni nimic despre evenimentele din acea noapte, iar Alicia nu insistă. Descoperise ceva, un indiciu, însă înțelesul lui îi scăpa. De ce, după atâta vreme, să pornească într-un astfel de pelerinaj?

Însă nu mai plecă niciodată.

Fanning trebuie că anticipase întâmplările care urmau; era evident că și Alicia trebuia să facă același lucru. Pe dinăuntru, clădirea era numai ruine. Pereții erau înțesați cu pete negre de mucegai, iar podelele se simțeau moi sub tălpi. Pe casa scării, apa picura din tavan. Urcă la etajul doi, unde o ușă deschisă o aștepta îmbietoare. Interiorul apartamentului fusese în mare parte scutit de distrugere. Mobila, deși acoperită de praf, era frumos aranjată; cărțile, revistele și diversele obiecte decorative erau la locul lor, la fel cum fuseseră probabil și în ultimele ore din viața lui Fanning, se gândi Alicia. Pe măsură ce parcurgea încăperile fragile, își dădu seama ce anume simțea. Fanning voise ca ea să afle ce fel de om fusese. Îi oferise o intimitate nouă, mai profundă.

Intră în dormitor. Părea diferit față de celelalte spații ale apartamentului, aici simțindu-se o prezență mult mai recentă. Nu era multă mobilă: un birou, un șifonier, un scaun tapisat lângă fereastră, un pat, atent făcut. În centrul saltelei se distingeau forma adâncită a unei siluete umane. O adâncitură asemănătoare rămăsese și pe pernă.

Pe noptieră se afla o pereche de ochelari. Alicia știa cui aparținuseră; făceau parte din poveste. Îi ridică cu grijă. Erau mici, cu rame din sârmă. Patul cu adâncitură, cearșafurile, ochelarii puși la îndemână. Fanning dormise aici. Și lăsase totul așa ca să vadă ea.

Să vadă, se gândi ea. Ce anume voia ca ea să vadă?

Se întinse pe pat. Salteaua se simțea fără formă sub ea, structura ei

internă nemaifiind de mult ca la început. Atunci își puse ochelarii.

Nu-și putuse explica niciodată; de cum privise prin lentile, simți ca și cum devenise una cu el. Fu străbătută de trecut, de durere. Adevărul îi străpunse inima ca un curent de înaltă tensiune. Desigur, desigur.

Zorii o găsiră pe pod. Teamă ei de ape învolburate, deși intensă, părea acum neînsemnată; o dădu deoparte. În spatele ei, soarele își răsfrângea razele lungi și aurii. Îl traversă, călare pe Soldat, urmându-i umbra.

32

Îl găsiră pe Bill în bazinul de acumulare de la capătul deversorului. Cu o noapte înainte, se strecurase afară din spital, luându-și hainele și pantofii. După asta, își pierduse urma. Cineva a spus că îl văzuse la masa de joc, deși nu era sigur; posibil să fi fost într-o altă noapte. Bill mergea mereu la cărți. Ar fi fost mai degrabă ceva ieșit din comun dacă nu ar fi făcut-o.

Căzătura îl omorâse: treizeci de metri din vârful barajului, apoi alunecarea lungă până în bazin, unde trupul lui fusese târât de-a lungul canalului de scurgere. Picioarele îi erau zdrobite, pieptul îi intrase înăuntru; în afară de asta, arăta ca de obicei. Sărise sau fusese împins? Viața lui nu era cum crezuseră ei a fi; Sara se întrebă câte altele îi mai ascunsese Kate. Însă nu se punea problema să întrebe.

Rămânea însă chestiunea datoriilor. Dacă puneau laolaltă toate economiile lor, Kate, Sara și Hollis nici măcar nu acopereau jumătate din sumă. La trei zile după înmormântare, Hollis luă banii și îi duse la clădirea din Orașul H căreia toată lumea îi spunea încă „La Văru’“, deși Văru’ însuși murise cu ani în urmă. Hollis spera să încheie socotelile cu ajutorul bunei lui credințe și al vechilor lui relații. Se întoarse, clătînând dezamăgit din cap. Jucătorii se schimbaseră; nu mai avea nicio acoperire.

— Asta o să fie o problemă, spuse el.

Kate și fetele dormeau acasă la Sara și la Hollis. Kate părea amortită, o femeie care își acceptase soarta de mult presimțită, însă durerea fetelor era un lucru greu de privit. În ochii lor tineri, Bill nu era altceva decât tatăl lor. Dragostea pe care o aveau pentru el nu era știrbită de faptul că, într-un fel, le abandonase, alegând o cale care avea să îl ia de lângă ele pentru totdeauna. Pe măsură ce aveau să crească, suferința lor se va transforma într-o rană cu totul diferită – nu într-o pierdere, ci într-o respingere. Sara ar fi făcut tot ce îi stătea în putință să le scutească de această durere. Însă nu putea face nimic.

Singurul lucru care le rămăsese de făcut era să spere că apele se vor liniști. Două zile mai târziu, Sara veni acasă și îl găsi pe Hollis la masa din bucătărie, cu o expresie abătută pe chip. Kate stătea pe jos,

jucând cărți cu fetele, însă Sara își dădu seama că asta nu era decât un mod de a le distrage atenția; ceva grav se întâmplase. Hollis îi arătă biletul care le fusese strecurat pe sub ușă. Cu un scris stângaci, ca de copil, erau trecute doar trei cuvinte: „Ce fete adorabile“.

Hollis își ținea revolverul într-o casetă de valori ascunsă sub pat. Îl încărcă și i-l dădu Sarei.

— Tragi în oricine intră pe ușa aia, îi spuse el.

Nu-i spusese și ce făcuse, deși, în noaptea aceea, „La Văru“ arsesse din temelii. De dimineață, Sara se duse cu Kate la poștă să pună o scrisoare care ar fi ajuns în Mystic cel mai probabil la multe zile după ce avea să ajungă ea însăși. *Venim în vizită*, îi scria Kate lui Pim. *Fetele abia așteaptă să te vadă*.

33

Da, sunt sătul. Sătul de atâta așteptat, sătul de atâta gândit. Sătul de mine însumi.

Alicia mea: ce bine îmi pare că ai venit la mine. *Solamen miseris socios habuisse doloris*: Este o alinare pentru cei aflați în necaz să aibă cu cine să-și împartă nefericirea. Când mă gândesc la tine, Alicia, și la ceea ce însemnăm unul pentru celălalt, îmi aduc aminte de prima mea experiență la frizer, pe când eram doar un copil. Fă-mi pe plac – memoria este o metodă pe care o aplic în toate privințele, iar povestea are mai multă însemnătate decât ai crede. În orașelul copilăriei mele, nu era decât una. Era un fel de club. Într-o după-amiază de sâmbătă, însoțit de tatăl meu, am pătruns în acel spațiu sacru, pur masculin. Detaliile erau copleșitoare. Mirosea a tonic, a piele, a talc. Pieptenii se lăfăiau în baia dezinfectantă albastru-marin. Țiuitul și pârâitul unui radio care transmitea întreceri bărbătești pe câmpuri înverzite. Cu tata lângă mine, am așteptat pe un scaun tapițat cu vinilin roșu, crăpat. Bărbaților li se tundeau, spălau și aranjau bărbile și mustățile. Proprietarul frizeriei fusese pilot de bombardier în cel de-al Doilea Război Mondial. Pe peretele din spatele casei de marcat atârna o fotografie cu versiunea lui mai tânără, din război. Sub foarfecele lui tăioase și sub bâzâitul aparatului de ras, fiecare scăfârlie din micul oraș devenea o copie fidelă a propriului cap; din ziua când scăpase de ochelari, își înfășurase o eșarfă în jurul gâtului și rupse baierele cerului ca să arunce în aer samurarii.

Îmi venise rândul. Am fost chemat în față. Cei prezenți au schimbat multe zâmbete și semne din ochi. Am luat loc pe scaun – o scândură se clătina pe deasupra brațelor cromate – în timp ce frizerul, întocmai ca un toreador care-și flutură capa, a scuturat pelerina cu care urma să mă îmbrace, mi-a înfășurat hârtie igienică în jurul gâtului și mi-a acoperit restul corpului în plastic. Atunci am observat oglinzile. Una,

pe peretele din fața mea, una, în spate, astfel că înfățișarea mea – o reflexie a reflexiei reflexiei mele – se perpetua până în coridorul rece al veșniciei. Ceea ce vedeam îmi provoca o greață existențială. Infinitatea: cunoșteam termenul, da, însă lumea copilăriei este finită și stabilă. Privind în inima ei și văzându-mi imaginea copiată de un milion de ori, mă tulbură profund. În timpul ăsta, frizerul se apucase vesel de treabă, prins totodată într-o conversație animată cu tata pe diverse subiecte de oameni mari. M-am gândit că, dacă-mi pironeam privirea asupra primei imagini, celelalte aveau cumva să se estompeze, însă efectul a fost unul contrar: devenisem încă și mai conștient de nenumăratele umbre ale propriului eu care mă pândeau de la spate până la infinit.

Însă atunci s-a întâmplat ceva. Senzația de disconfort mi s-a diminuat. Atmosfera animată a locului, în combinație cu clinchetul delicat al foarfecelor frizerului pe ceafa mea, mi-a indus o stare de fascinație vecină cu transa. O idee mi-a trecut prin minte: nu eram doar un lucru mărunț, ci eram, de fapt, o mulțime. Privind în depărtare, mi se părea că puteam distinge în nenumăratele mele exemplare anumite diferențe subtile. Unul avea ochii mai apropiați, al doilea avea urechile poziționate cu o miime de centimetru mai sus, al treilea stătea pe scaun puțin mai în față. Ca să-mi testez teoria, am început să fac mici ajustări – să-mi mișc privirea, să strâmb din nas, să fac cu un ochi, apoi cu celălalt. Fiecare versiune a mea îmi răspundea pe măsură, și totuși observam o oarecare întârziere, un mic decalaj, între acțiunea mea și nenumăratele ei duplicări. Frizerul m-a avertizat că, dacă nu stau liniștit, o să-mi taie urechea din greșală – glumă la care râse bărbătește – însă cuvintele lui nu mă afectară câtuși de puțin, atât de încântat eram de noua mea descoperire. Devenise un fel de joc. Fanning spune: Scoate limba! Fanning spune: Ridică un deget! E un deliciu să ai o asemenea putere! „Haide, fiule!“, îmi porunci tata, „Termină cu prostiile!“ Dar eu nu mă prosteam – nici pe departe. Nu mă mai simțisem nicicând atât de viu.

Viața are darul de a ne răpi această senzație. Frânturile sublime ale copilăriei ne sunt luate zi după zi. Dragostea și numai dragostea, firește, ne restituie pe noi înșine, așa că sperăm, însă și asta ne este luată. Și ce ne mai rămâne când nu mai e dragoste? O funie și o piatră.

Muream de când mă născusem. Asta voiam să spun. Mor și la fel se întâmplă și cu tine, draga mea Alicia. Pe tine te-am văzut în oglindă, în dimineața aceea îndepărtată din copilăria mea; pe tine te văd acum, în timp ce umblu pe aceste străzi de sticlă. Există o dragoste, zămislită din speranță, și mai este una, zămislită din durere.

Eu, Alicia, te-am iubit.

Acum nu mai ești; știam că va veni și ziua asta. Expresia de pe

chipul tău în timp ce traversai holul: ura se citea în ochii tăi. Cât de supărată erai pe mine, cum îți scăpărau privirile încărcate de sentimentul trădării, cum ți se revărsau de pe buze cuvinte pline de furie îndreptățită. *Nu așa ne-am înțeles*, ai spus. *Ai promis că o să-i lași în pace*. Dar știi la fel de bine ca mine că nu pot face asta; scopul nostru este stabilit. Speranța nu e altceva decât o dulceață efemeră pentru limbă, fără gustul sângelui. Ce suntem noi, Alicia, dacă nu încercarea prin care trebuie să treacă omenirea? Noi suntem cuțitul acestei lumi, pe care Dumnezeu îl ține strâns între dinți.

Iartă-mi, Alicia, umila mea înșelăciune. Ai făcut să fie totul atât de ușor. În apărarea mea, nu o să mint. Ți-ai fi spus, dacă m-ai fi întrebat; ai crezut pentru că ai vrut să crezi. Ai putea chiar să te întrebi: Cine a urmat pe cine? Cine a fost urmăritorul și cine urmăritul? Noapte de noapte ai cutreierat prin tunele precum o profesoară numărându-și elevii. Sincer, naivitatea ta a fost puțin dezamăgitoare. Chiar ai crezut că aici sunt toți copiii mei? Că aș fi putut să fiu atât de neglijent? Că m-aș fi mulțumit să îndur o veșnicie lipsită de însemnătate? Sunt om de știință, metodic în tot ce fac; am ochi peste tot, văd tot. Cei Mulți sunt urmașii mei: cu ei merg, cu ei vânez noaptea, văd prin ochii lor și ce mi-e dat să văd? Marele oraș lăsat fără apărare, aproape abandonat. Provinciile și fermele își cer drepturile. Umanitatea stă să plesnească de abundență, revărsându-se pe pământ. Au uitat de noi; mintea le e iar preocupată de grijile zilnice. Cum va fi vremea? Ce voi purta la seara de dans? Cu cine să mă mărit? Să am copii? Ce nume să le dau?

Tu ce le-ai spune, Alicia?

Cerurile se joacă cu mine; iar eu voi avea parte de satisfacția mea. Am așteptat destul după acest mântuitor, această Fată de Nicăieri, această Amy FNF. Mă tachinează cu tăcerea ei, cu calmul ei tactic, nesfârșit. Vrea să mă scoată la iveală, la asta speră, așa că asta o să primească. Știu la ce te gândești, Alicia. Cât trebuie s-o mai urască pentru moartea infamilor mei tovarăși, Cei Doisprezece. Nimic mai neadevărat! Ziua în care i-a înfruntat a fost cea mai fericită din lungul și nefericitul meu exil. Sacrificiul ei a fost suprem. Binecuvântat de Dumnezeu. Mi-a dăruit – să îndrăznesc a folosi cuvântul? – speranță. Fără alfa, nu există omega; fără început, nu e nici sfârșit.

Adu-mi-o, ți-am spus. Răfuiala mea nu e cu omenirea, care nu e decât răsplata unui scop mai nobil. Adu-mi-o, draga mea Lish, și ți voi cruța pe ceilalți.

Nu-mi fac nicio iluzie. Știu ce vei face. Am știut dintotdeauna și nu te-am iubit mai puțin din cauza asta –, dimpotrivă. Tu ești partea mea bună; fiecare dintre noi trebuie să-și joace rolul.

Astfel a venit mult așteptata zi. M-ai întrebat cine este regele a cărui conștiință trebuie s-o încătușăm? Să fiu eu sau un altul? Oare

Creatorului i se va face milă de creația Lui? Cât de curând vom afla și răspunsul. Scena e pregătită, luminile s-au stins, actorii își ocupă poziția.

Să înceapă!

IV. JAFUL

Mai 122 D.V.

*„Doisprezece jurați care-au dat sentința
Aveau printre ei vreo doi ticăloși
Mai vinovați decât osânditul.“*⁹

W. Shakespeare, *Măsură pentru măsură*

34

— Toată lumea, opriți motoarele!

Ora 4:40: vâsliră ultimii metri până la mal pe întuneric și traseră șalupele pe nisip. La câteva sute de metri mai la sud, strălucirea butanului arzând pâlpâia pe fundalul cerului. Michael își verifică pușca, trase piedica pistolului și îl puse înapoi în toc. Toată lumea îi urmă exemplul.

Se împărțiră în trei grupuri, luând cu asalt dunele. Echipa lui Rand avea să se ocupe de cartierul muncitorilor, a lui Weir, de radio și de camerele de control. Echipa lui Michael, cea mai numeroasă, avea să se întâlnească cu a lui Greer și să blocheze barăcile Armatei și armurăria. Acolo urmau să fie împușcăturile.

Michael duse stația radio la gură:

— Lucius, pe poziții?

— Recepționat. Așteptăm semnalul tău.

Rafinăria era protejată de un gard dublu cu turnuri de pază; ce mai rămăsese din fostul perimetru erau minele cu fir declanșator. Singura cale de acces dinspre nord era direct pe poartă. Greer avea să conducă atacul frontal, folosind un tanc dotat cu un plug. Avea să fie urmat de două camioane pline cu bărbați. O camionetă închidea șirul, echipată cu o mitralieră calibru .50 și cu un lansator de grenade, care aveau să se ocupe de turnuri, la nevoie. Michael dăduse ordin să se evite producerea de victime colaterale, dacă era posibil, dar dacă nu...

Echipele se împrăștiară degrabă. Michael și oamenii lui își ocupară pozițiile de jur-împrejurul barăcilor și de-a lungul cazarmei semicirculare, care avea uși și în spate, și în față. Se așteptau ca înăuntru să fie vreo cincizeci de bărbați bine înarmați, poate mai mulți.

— Echipa unu.

— Puteți porni.

— Echipa doi.

— Recepționat.

Michael își verifică ceasul: 04:50. Se uită la Petic, care încuviință din cap.

Michael ridică în aer pistolul de semnalizare și trase. O izbucnire strălucitoare, iar complexul li se dezvălui într-un joc de lumini și de umbre. O secundă mai târziu, Petic lansă canistra de gaz din tubul ei. Țipete și focuri de armă se auziră venind dinspre poartă, apoi un bubuit, pe când tancul trecea prin gard. Gazul începu să se strecoare pe sub ușa barăcilor. Dând-o de perete, oamenii lui Michael dezlanțuiră un zid de flăcări. Soldații fugeau înapoi, neștiind ce se întâmplă. Alții îi împingeau de la spate, tușind și scuipând, încându-se de la fum.

— În genunchi! Jos armele! Măinile la ceafă!

Soldații nu mai aveau unde să se ducă; se puseră în genunchi.

— Toată lumea, raportați!

— Echipa doi, în siguranță.

— Lucius?

— Fără victime. Am făcut cum ne-ai zis.

— Echipa unu?

Oamenii lui Michael înaintaseră, ca să-i lege pe soldați de mâini și de picioare cu o funie groasă.

— Echipa unu, raportează!

Un hârâit nedeslușit, apoi o voce, nu a lui Rand, spuse:

— În siguranță.

— Unde e Rand?

O pauză, urmată de un hohot de râs.

— Ți-l dau într-un minut. Femeia aia știe să tragă o mamă de bătaie.

Fusese mult prea ușor. Michael se așteptase la o rezistență mai mare – o rezistență de orice fel.

— Încărcătoarele astea sunt practic goale.

Greer îi arătă; niciuna dintre armele soldaților nu avea mai mult de două gloanțe.

— Cum rămâne cu armurăria?

— Curată lună.

— Asta nu e bine deloc.

Greer încuviință grav din cap.

— Știu. Va trebui să facem ceva în privința asta.

Rand a fost cel care i-a adus-o pe Lore. Avea mâinile legate. Când îl văzu, tresări, apoi își veni numai decît în fire.

— Să presupun că ți-a fost dor de mine, Michael?

— Bună, Lore! Apoi urmă către Rand: Dezleag-o!

Rand îi înlătură legăturile. Lore îi aplicase croșeul ei de dreapta. Bărbatul avea acum ochiul stâng pe jumătate închis, pe obraz rămânându-i încă vizibilă urma pumnului ei. Michael se simți aproape

mândru.

— Să mergem undeva ca să putem vorbi, îi spuse el.

O conduse pe Lore în biroul directorului. Biroul ei: în ultimii cincisprezece ani, rafinăria fusese pe mâna lui Lore. Michael se așează la birou ca să-și demonstreze superioritatea; Lore rămase în fața lui. Zorii se iviseră, încălzind încăperea cu razele lor. Părea îmbătrânită, de la soare și de la muncă, firește, însă forța ei brută era încă acolo, vitalitatea ei.

— Deci cum o mai duce amicul tău Dunk?

Michael îi zâmbi.

— Mă bucur să te văd. Nu te-ai schimbat deloc.

— Încerci să fii amuzant?

— Vorbesc serios.

Ea își întoarse privirea, o expresie furioasă apărându-i pe chip.

— Ce vrei, Michael?

— Am nevoie de combustibil. Motorină din greu, în stare brută.

— Vrei să intri în afaceri cu petrol? E o viață grea – nu ți-o recomand.

El trase aer adânc în piept.

— Știu că nu-ți place ce auzi, dar am un motiv serios.

— Așa să fie?

— Cât de multă ai?

— Știi ce mi-a plăcut cel mai mult la tine, Michael?

— Nu, ce?

— Nici eu nu-mi mai aduc aminte.

Era adevărat: nu se schimbase deloc. Michael simți fiorul atracției. Farmecul ei nu pălise câtuși de puțin.

Se lăsă pe spătarul scaunului, unindu-și vârfurile degetelor, și spuse:

— Ai o comandă mare de livrat la depozitul din Kerrville peste cinci zile. Adaugă asta la ce mai e prin rezervoarele de colectare și mă gândesc că ajungi undeva pe la trei sute de tone.

Lore ridică din umeri cu indiferență.

— Să iau asta drept da?

— Ia-l și bagă-ți-l undeva!

— O să aflu oricum, știi asta.

Ea oftă.

— Bine. Da, trei sute de tone, mai mult sau mai puțin. Mulțumit, acum?

— Bun. Pentru că o să am nevoie de toată.

— Poftim? sări ea, privindu-l pieziș.

— Cu douăzeci de autocisterne, mă gândesc că o putem muta pe toată în mai puțin de șase zile. După, o să vă eliberăm oamenii. Dacă merge totul strună, nimeni nu pățește nimic. Ai cuvântul meu.

Lore îl privi lung.

— Unde s-o *muți*? Pentru ce naiba îți trebuie trei sute de tone? Vai!

Autocisternele erau încărcate; primul convoi avea să se pună în mișcare la ora 09:00. Pentru Michael însemna cinci zile de uitat la ceas, ținând la toată lumea să se grăbească naibii.

Un singur gest schițat, poate însemnat, poate nu. Când oamenii lui Weir luaseră cu asalt cabina de comunicații, operatorul radio tocmai era în toiul transmiterii unui mesaj. Nu aveau cum să știe care fusese mesajul, fiindcă bărbatul murise – singura victimă a ambuscadei.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Weir ridică din umeri.

— Lombardi a crezut că era înarmat. Părea că voia să tragă în noi. Arma fusese un capsator.

— A venit vreun mesaj de atunci? întrebă Michael, gândindu-se: *Firește că trebuia să fii tu, Lombardi, afurisitul, care abia aștepti să apeși pe trăgaci.*

— Până acum, nimic.

Michael își blestemă zilele. Moartea bărbatului era regretabilă, însă nu aceasta era sursa adevăratei lui supărări. Ar fi trebuit să scoată radioul mai întâi. O greșeală prostească, și probabil că nu va fi nici singura.

— Treci la comenzi, spuse, apoi se răzgândi. Ba nu, stai până la douăsprezece fix. Atunci se așteaptă raportul celor de la rafinărie.

— Și ce să le spun?

— „Scuze, am împușcat operatorul. Ne-a amenințat cu obiecte de birotică.“

Weir îl privi în tăcere.

— Nu știu, ceva *normal*. „Totul e nemaipomenit, cum merge treaba, ce vreme frumoasă, așa-i?“

Bărbatul plecă degrabă. Michael se întoarse la Humvee, unde Lore îl aștepta pe bancheta din spate. Rand îi prindea mâinile cu cătușe de bara de protecție.

— Ar trebui să iei pe altcineva cu tine, spuse Rand.

Michael luă cheile de la cătușe și urcă în mașină. Se uită la Lore prin oglinda retrovizoare.

— Promiți că ești cuminte sau ai nevoie de dădacă?

— Omul pe care l-ați împușcat... Îl chema Cooley. N-ar fi făcut rău niciunei muște.

Michael îi aruncă o privire lui Rand.

— O să fiu bine. Tu doar ocupă-te de motorină.

Drumul până la canal dură trei ore. Lore abia dacă scoase un cuvânt, dar nici Michael nu făcu efortul de a o face să vorbească. Fusese o dimineață grea pentru ea – cariera i se sfârșise, prietenul îi murise, fusese umilită în public – și toate astea, de la bărbatul pentru

care avea toate motivele din lume să-l urască. Avea nevoie de timp să își revină, mai ales având în vedere ce urma să-i spună Michael.

Trecură de gardul de sârmă ghimpată și înaintară de-a lungul străzii pavate. Opri camioneta în spatele hambarului cu mașini de la marginea debarcaderului. De aici, *Bergensfjord* nu era vizibil. Voia să i-l arate în stil mare.

— De ce m-ai adus aici?

Michael îi deschise ușa lui Lore și îi scoase cătușele. Pe când cobora din Humvee, el își scoase pistolul și i-l întinse.

— Ce-i asta?

— O armă, evident.

— Și ce de mi-o dai mie?

— Ai de ales. Împușcă-mă, ia camioneta și întoarce-te în Kerrville până la căderea nopții. Sau rămâi și vei afla despre ce e vorba. Dar să știi că asta implică niște reguli.

Lore nu răspunse, ci se mulțumi doar să ridice din sprânceană.

— Regula numărul unu este că nu poți pleca decât dacă îți dau eu voie. Nu ești prizonieră, ci ești una dintre noi. De cum îți voi spune ce se petrece, îți vei da seama de necesitatea acestei măsuri. Regula numărul doi, eu sunt la conducere. Spune-ți părerea, dar nu mă contrazice niciodată în fața oamenilor mei.

Ea îl privea de parcă el și-ar fi pierdut orice urmă de rațiune. Totuși, oferta trebuia să-i fie prezentată; femeia avea de ales.

— De ce naiba aș vrea să mă alătur chestiei ăsteia?

— Pentru că ceea ce urmează să-ți arăt va schimba tot ce credeai că știi despre viață. Și pentru că, în adâncul tău, încă ai încredere în mine.

Ea îl privi lung, apoi râse:

— Comedia asta n-o să înceteze niciodată, nu-i așa?

— N-am fost corect cu tine, Lore. Nu sunt mândru de ce am făcut – meritai mai mult de atât. Dar am avut un motiv. Ți-am spus că nu te-ai schimbat deloc, ceea ce e adevărat. De-asta te-am și adus aici. Am nevoie de ajutorul tău. Pot înțelege dacă vei vrea să mă refuzi, dar sper să nu o faci.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Unde este Dunk mai exact?

— N-a fost niciodată vorba de comerț. Aveam nevoie de bani și de forță de lucru. Mai mult decât atât, aveam nevoie de discreție. Acum cinci săptămâni, Dunk și toți locotenenții lui au sfârșit în canal. Comerțul nu mai există. Am rămas eu și cei loiali mie.

Îi întinse arma.

— Magazia e plină, iar pe țeavă e deja un glonț. Ce faci cu el, numai tu hotărăști.

Lore primi pistolul. Preț de o clipă prelungă, se holbă la el, apoi

scoase un oftat adânc și îl strecură la betelia pantalonilor, chiar la baza spinării.

— Dacă e în regulă, o să-l păstrez.

— E al tău, faci ce vrei cu el.

— Cred că mi-am pierdut mințile.

— Ai luat decizia corectă.

— Deja regret. O spun doar o dată, dar să știi că mi-ai frânt inima, știi?

— Știu. Și îmi cer scuze.

O perioadă scurtă de tăcere, apoi ea dădu scurt din cap: subiect închis.

— Deci?

— Pregătește-te!

Voia ca Lore să vadă nava *Bergensfjord* de jos. Era cel mai bine așa. Nu doar ca s-o vadă, ci ca s-o simtă; abia atunci ar fi putut să-i cuprindă înțelesul. O luară pe scări până la nivelul docului. Michael așteptă ca Lore să se apropie de carenă. Flancurile navei erau netede și grațios curbate, cu fiecare nit bine fixat. Sub uriașele elice ale navei, Lore se opri, uitându-se în sus. Michael voia s-o lase pe ea să rupă tăcerea. Deasupra lor, tropot de pași, oameni țipând unii la alții, geamătul unei bormașini, corpul gros și metalic al navei amplificând fiecare sunet ca un diapazon gigantic.

— Știam că trebuie să fie vorba de o barcă...

Michael stătea chiar în spatele ei. Ea se întoarse cu fața spre el. În privirea ei se ducea o luptă.

— Se numește *Bergensfjord*, spuse Michael.

Lore își desfăcu brațele și privi în jur.

— Pentru asta?

— Da, pentru ea.

Lore înaintă, întinzând mâna dreaptă deasupra capului și atingând cu ea carena – întocmai cum făcuse și Michael în dimineața când scosese apa din doc, iar *Bergensfjord* i se dezvăluise în toată gloria ei ruginită și de neînvins. Lore rămase așa o vreme, apoi, ca și cum s-ar fi temut de ceva, și-o retrase.

— Mă sperii, îi zise ea.

— Știu.

— Te rog, spune-mi că voiai doar să-ți ocupi timpul. Că nu e ce cred eu că e.

— Ce crezi că e?

— O arcă.

Culoarea îi pierise de pe chip; nu părea să știe unde anume să-și îndrepte privirea.

— Mi-e teamă că asta e, răspunse Michael.

— Minți. Totul nu-i decât o invenție.

— Nu sunt vești bune – îmi pare rău.
— Dar cum e posibil să știi una ca asta?
— Sunt multe de explicat. Dar o să se întâmple. Viralii se vor întoarce, Lore. Practic, nu au plecat niciodată.
— Asta e o nebunie! Nedumerirea ei se transformă în furie. Ești nebun! Tu te-auzi ce vorbești?

— Mi-e teamă că da.
— Nu vreau să am de-a face cu așa ceva.
Începu să dea înapoi.
— Nu poate fi adevărat. Oamenii de ce nu știi? O să afle, Michael.
— Nu știu pentru că nu le-am spus.
— Despre cine naiba vorbești?
— Despre mine și Greer. Și încă vreo câțiva. Nu există altă cale de a-ți spune asta, așa că am s-o fac direct. Oricine care nu o să fie pe barca asta o să moară și nu mai avem mult timp la dispoziție. Există o insulă în Pacificul de Sud. Credem că acolo vom fi în siguranță – poate chiar singurul loc. Avem mâncare și combustibil pentru șapte sute de pasageri, poate chiar ceva mai mult.

Nu se așteptase să fie ușor. Dacă circumstanțele ar fi fost ideale, ar fi încercat să îndulcească vestea. Însă Lore avea să coopereze, pentru că pur și simplu așa îi era firea, esența lui Lore DeVeer. Ceea ce se petrecuse între ei acum câțiva ani era, pentru ea, o amintire poate dureroasă, un junghi de furie și de regret care o împungea din când în când, dar nu și pentru Michael. Ea era o parte din viața lui, și încă una bună, pentru că fusese una dintre puținele persoane care îl înțeleseseră cu adevărat. Sunt unele persoane care pur și simplu îți fac existența mai ușor de suportat. Lore era una dintre acestea.

— Pentru asta te-am adus aici. Ne așteaptă o călătorie lungă. Am nevoie de motorină, dar nu numai atât. Oamenii care lucrează pentru mine, ei bine, i-ai întâlnit. Muncesc din greu și îmi sunt loiali, dar cam atât. Am nevoie de tine.

În ea încă se ducea lupta. Încă nu era convinsă. Cu toate astea, Michael văzu că vorbele lui încep să-și facă efectul dorit.

— Chiar dacă e adevărat ce-mi spui, începu Lore, ce-aș putea face eu?

Bergensfjord: investise tot ce avea în nava asta. Acum avea să-i mai dăruiască un ultim lucru.

— Vreau să înveți s-o conduci.

35

Înmormântarea se ținu dimineața devreme. O slujbă simplă la locul de veci: Meredith ceruse ca moartea lui Vicky să nu fie anunțată public decât a doua zi. În ciuda poziției înalte, Vicky fusese o persoană

rezervată, împărtaşindu-și viața personală cu doar câteva persoane. *Să rămână între noi.* Peter spuse câteva cuvinte, urmat de sora Peg. Ultima care vorbi fu Meredith. Părea liniștită; avusese ani întregi ca să se pregătească pentru acest moment. Și totuși, spuse ea, cu un tremur în voce, nu ești niciodată cu adevărat pregătit. Continuă cu relatarea câtorva povești amuzante care îi făcură pe toți să râdă cu lacrimi. La sfârșit, toată lumea era de aceeași părere: *Vicky ar fi fost foarte mulțumită.*

Se duseră apoi la casa în care acum locuia doar Meredith. Patul din salon nu mai era. Peter trecu printre cei veniți – oficialități guvernamentale, soldați, câțiva prieteni – apoi, tocmai când se pregătea să plece, Chase îl luă deoparte.

— Peter, dacă ai o secundă, aș vrea să discut ceva cu tine.

Uite că vine, se gândi el. Sincronizarea era numai bună; acum că Vicky nu mai era, bărbatul simțea că avea drumul liber. Se duseră în bucătărie. Chase părea agitat, cum nu-i stătea deloc în fire, jucându-se întruna cu barba.

— E puțin stânjenitor pentru mine, recunosc el.

— Poți să te oprești chiar acum, Ford. E în regulă – am hotărât deja să nu mai candidez.

Peter rămase surprins de cât de ușor îi ieșiseră vorbele din gură. Simți cum i se luase o povară de pe inimă.

— Vei avea susținerea mea deplină. Ar trebui să nu întâmpini nicio problemă.

Chase rămase perplex, apoi izbucni în râs.

— Mi-e teamă că ai înțeles greșit. Vreau să demisionez.

Peter era din cale-afară de uimit.

— Am așteptat până când Vicky... Ei bine. Știam că e dezamăgită de mine.

— Dar am crezut că asta ți-ai dorit mereu.

Chase ridică din umeri.

— Da, a fost o vreme când asta mi-am dorit. Mi-a părut puțin rău când te-a ales pe tine, nu o să neg. Dar nu mai e cazul acum. Am avut noi divergențele noastre de-a lungul timpului, însă femeia a avut dreptate, tu ești omul potrivit pentru treaba asta.

Cum putuse Peter să se înșele atât de mult?

— Nu știu ce să spun.

— Urează-mi noroc.

Îi ură.

— Ce-o să faci?

— Olivia și cu mine ne gândeam la Bandera. Sunt pășuni bune acolo. Au și linii de telegraf, orașul e primul pe listă pentru calea ferată. Mă gândesc că, în cincizeci de ani, nepoții mei vor ajunge oameni cu stare.

Peter încuviință din cap.

— Pare un plan bun.

— Știi, dacă nu vrei să mai candidezi, mi-ar prinde bine un partener.

— Vorbești serios?

— De fapt, a fost ideea Oliviei. Femeia mă cunoaște: detaliile sunt totul pentru mine. Dacă vrei să repara scurgerea la timp, sunt omul tău. Dar o afacere cu vite are nevoie de mai mult de atât. Trebuie îndrăzneală și mai trebuie capital. Numai numele tău ne-ar deschide o mulțime de uși.

— Ford, nu prea știi mare lucru despre vite.

— Dar eu știu? O să învățăm. Cam asta face toată lumea în ultima vreme, nu? Am fi o echipă bună. Până acum, așa a fost.

Peter trebuia să recunoască: ideea îl atrăgea. Cumva, de-a lungul anilor, nu observase că el și Chase, mai mult decât orice, deveniseră prieteni.

— Dar cine o să candideze în locul tău?

— Mai contează? Am rămas jumătate, la guvern. Peste încă zece ani, locul ăsta o să fie pustiu, o relicvă. Oamenii o să se descurce pe cont propriu. Bănuiala mea este ca următorul care va ocupa scaunul ăla va stinge și luminile. Personal, mă bucur că n-o să fii tu. Sunt sfătuitorul tău, așa că dă-mi voie ca ăsta să fie ultimul meu sfat pentru tine: pleacă acum cât încă mai poți, îmbogățește-te și lasă o avere în urma ta. Trăiește-ți viața, Peter! Ți-ai câștigat dreptul ăsta. Ceilalți pot avea și singuri grijă de ei.

Peter nu putea să-l contrazică aici.

— Cât de repede trebuie să-ți dau răspunsul?

— Eu nu sunt Vicky. Gândește-te bine. E un pas mare, sunt conștient de asta.

— Îți mulțumesc, spuse Peter.

— Pentru ce?

— Pentru tot.

Chase îi oferi un zâmbet larg.

— Cu plăcere. Apropo, ți-am lăsat demisia pe birou.

Chase ieși, dar Peter mai rămase puțin în bucătărie. Când ieși la rândul lui, peste câteva minute, descoperi că aproape toată lumea plecase. Își luă rămas-bun de la Meredith. Pe verandă, Apgar îl aștepta cu mâinile în buzunar.

— Chase s-a retras.

Ridică din sprânceană.

— Știi?

— Din întâmplare, n-ai vrea să candidezi pentru președinție?

— Ha, n-ai să vezi!

Un ofițer tânăr veni în fugă pe alee. Respira din greu, era

transpirat tot, părea că alergase un drum lung.

— Ce s-a întâmplat, fiule? întrebă Peter.

— Domnilor, spuse el, printre găfâieli, trebuie să vedeți ceva.

Camionul era parcat în fata Capitolului. Patru soldați stăteau de pază. Peter lăsă în jos hayonul și dădu prelată la o parte. Era plină cu lăzi de-ale Armatei, care ajungeau până la tavan. Doi dintre soldați scoaseră o ladă din primul rând și o puseră jos.

— N-am mai văzut una de ani buni, spuse Apgar.

Lăzile proveneau din buncărul lui Dunk. Înăuntru, în pungi vidate din plastic, erau gloanțe: de .223, 5.56, .9, .45.

Apgar rupse sigiliul unuia, îl ridică în lumină și fluieră admirativ.

— E marfă de bună calitate. Muniție de origine militară. Se ridică și se întoarse spre unul dintre soldați: Caporale, câte gloanțe ai în pistol?

— Unul cu unul, domnule.

— Dă-l încoace.

Soldatul i-l dădu. Apgar scoase magazia, curăță camera cartușului și o umplu cu gloanțe dintre cele noi. Trase piedica și îi întinse pistolul lui Peter.

— Vrei să faci tu onorurile?

— Ești invitatul meu.

Apgar aținti pistolul asupra unui petic de pământ de la vreo trei metri depărtare și apăsă trăgaciul. Se auzi un bubuit satisfăcător, pe când țărâna fu împrăștiată în aer.

— Hai să vedem ce mai e! spuse Peter.

Scoaseră o a doua cutie. Aceasta conținea vreo duzină de mitraliere cu magazine duble de treizeci de gloanțe, împachetate în aceeași manieră și arătând la fel de noi ca în ziua când fuseseră fabricate.

— L-a văzut cineva pe șofer? întrebă Peter.

Nu-l văzuse nimeni; camionul apăruse pur și simplu acolo.

— De ce să ne trimită Dunk toate astea? întrebă Apgar. Doar dacă n-ai făcut cu el vreo înțelegere de care nu mi-ai zis.

Peter ridică din umeri.

— N-am făcut nicio înțelegere.

— Atunci, cum îți explici?

Peter nu putea să-și explice în niciun fel.

36

Ajunse în Texas prin vechea Autostradă 60. Era dimineața celei de-a 43-a zile; Alicia parcursese o jumătate din întinderea continentului. La început, înaintase încet – scurtând drumul prin grohotișul coastei, traversând apoi zona stâncoasă a Apalașilor, apoi însă calea i se

deschise, iar ea începu chiar să savureze călătoria. Zilele deveneau mai calde, copacii înmugureau, primăvara se răspândea de-a lungul ținutului. Uneori, ploua zile întregi, ca mai apoi soarele să strălucească puternic peste pământ. Noapțile erau de necrezut, lungi și luminate de stele, și, tot înaintând, văzuse luna în toate fazele ei.

Însă acum se opriră ca să se odihnească. La umbra unei benzinării, Alicia se întinse pe pământ, în timp ce Soldat păștea nu departe de ea. Doar câteva ore, și aveau să pornească din nou. Pleoapele îi deveniră din ce în ce mai grele; simți cum se cufundă în somn. De când plecase, dezvoltase un tipar: ziua stătea trează, cu mintea atât de alertă, încât aproape o durea, pentru ca apoi noaptea să pice precum o pasăre căzând din înalturi.

În vis îi apărea un oraș. Nu era New York; nu era un oraș pe care îl mai văzuse sau în care fusese. Imaginea lui era neînchipuit de frumoasă. În întuneric, plutea precum o insulă de lumină. De jur-împrejurul lui, metereze strașnice îl apărau de orice pericol. Dinăuntru lui răzbăteau zgomote de viață: voci, râsete, muzică, țipetele încântate ale unor copii care se jucau. Sunetele o învăluiau ca o ploaie caldă. Cât își mai dorea Alicia să se numere printre locuitorii aceluia oraș fericit! Se apropie de el și începu să-i dea ocol, în încercarea de a găsi o cale de intrare. Nu părea să fie vreuna, însă tocmai atunci dădu peste o ușă. Era mică, pe măsura unui copil. Îngenunche și apăsă clanța, însă ușa nu se clinti din loc. Observă atunci că vocile se îndepărtaseră. Deasupra ei, zidurile orașului erau cufundate în beznă. *Lăsați-mă înăuntru!* Începu să bată cu pumnii în ușă; panica o mistuia. *Cineva, vă rog! Am rămas singură!* Dar ușa nu voia să se deschidă. Țipetele ei deveniră urlete, apoi văzu: nu exista nicio ușă. Zidul era neîntrerupt. *Nu mă lăsați aici!* De partea cealaltă, orașul amuțise: oamenii, copiii, nu mai era nimeni. Bătu până când nu mai avu forță să bată și se prăbuși la pământ, cu fața îngropată în palme, suspinând. *De ce m-ați părăsit, de ce m-ați părăsit...*

Se trezi la amurg. Rămase nemișcată, clipind ca să alunge visul, apoi se ridică în coate ca să-l vadă pe Soldat stând la marginea adăpostului. Acesta își îndreptă ochiul negru spre ea.

— În regulă, sunt gata. Mergem.

Kerrville era la patru zile depărtare.

37

Kate și fetele stăteau la ei de peste o lună. La început, pe Caleb nu-l deranjase. Era bine pentru Pim să aibă familia aproape, iar fetele îl adora pe Theo. Însă pe măsură ce treceau săptămânile, dispoziția lui Kate părea să se înrăutățească. Umplea casa întocmai ca un gaz. Făcea puțină treabă, dormea mult ori stătea pe treptele din față, privind în

gol.

Cât o să mai fie așa de prost dispusă?

Pim spală vasele de la micul dejun. Își șterse mâinile cu un prosop și îi aruncă o privire aspră. *E sora mea. Doar ce și-a pierdut soțul.*

Îi e mai bine fără el, se gândi Caleb, însă nu o spuse; nici nu era nevoie.

Dă-i puțin timp, Caleb.

Caleb ieși din casă. Elle și Bug se jucau în curte cu Theo, care învățase să meargă de-a bușilea. Băiețelul prindea o viteză uimitoare; Caleb le aminti fetelor să aibă grijă de vărul lor și să nu se depărteze prea mult de casă.

Punea caii la plug, când auzi un strigăt speriat și îndurerat. Țâșni înapoi în curte, chiar pe când Kate și Pim ieșeau în fugă din casă.

— Dă-le jos! Dă-le jos!

Picioarele goale ale Ellei erau pline de furnici – cu sutele. Caleb o ridică de jos și fugi cu ea la troacă, fetița zbatându-se și țipând în brațele lui. O vârî în apă și se apucă numaidecât să dea furnicile de pe ea, trecându-și mâinile în susul și în josul ei. Acum, furnicile se urcaseră și pe el; le simțea împunsătura electrică intrându-i în brațe, în mâini, în gulerul cămășii.

În cele din urmă, Elle se liniști, țipetele transformându-se în suspine sughițate. Un strat negru de furnici moarte plutea la suprafața apei din troacă. Caleb o scoase afară pe fetiță și i-o întinse lui Kate, care o înfășură într-un prosop. Picioarele îi erau acum pline de umflături.

Avem o alifie înăuntru, îi spuse Pim prin semne.

Kate plecă cu Elle. Caleb își scoase cămașa peste cap și o scutură, împrăștiind furnicile cât colo. Avea și el o grămadă de mușcăături, însă nu se compara cu ce pățise nepoata lui.

Unde sunt Theo și Bug? întrebă el.

În casă.

Fusesse o primăvară grea pentru furnici. Oamenii spuneau că ar fi de la vreme – o iarnă umedă, o primăvară uscată, o vară timpurie, mult prea călduroasă. Pădurile musteau de mușuroaiile lor, unele atingând niște proporții uriașe.

Pim îi aruncă o privire îngrijorată. Putem face ceva?

N-o să dureze o veșnicie. Ar trebui să ținem copiii înăuntru până trece.

Însă nu trecu. A doua zi de dimineață, pământul din jurul casei roia de ele. Caleb hotărî să dea foc mușuroaielor. Luă o canistră cu combustibil din hambar și o duse la marginea pădurii. Alese mușuroiul cel mai mare, cu un diametru de aproape un metru și cam tot atât de înalt, îl stropi cu kerosen, aprinse un chibrit și se dădu un pas înapoi, ca să-l privească cum arde.

În timp ce rotocolul de fum negru se înălța tot mai sus, furnicile

țâșniră afară din mușuroi într-o hoardă nesfârșită. În același timp, pământul întărit de la suprafața mușuroiului începu să se umfle asemenea unui vulcan, plesnind apoi ca un fruct putred. Din el se revărsară râuri de țărână. Caleb se împletici înapoi. Ce naiba era acolo jos? Trebuie să fi fost o colonie uriașă, milioane de furnici afurisite, înnebunate de groaza pricinuită de fum și de flăcări.

Atunci, mușuroiul se prăbuși.

Caleb se apropie cu grijă. Tocmai se stingeau și ultimele flăcări. Nu mai rămăsese decât o urmă nu prea adâncă în pământ.

Pim veni în dreptul lui.

— *Ce s-a întâmplat?*

— *Nu sunt sigur.*

De unde stătea el, numără alte cinci mușuroaie.

— *Mă duc după căruță. Rămâi înăuntru.*

— *Unde pleci? Îl întrebă Pim prin semne.*

— *Am nevoie de mai mult combustibil.*

38

Omul Oposum lipsea.

Omul Oposum, dar și câinii – mulți câini. Orașul era de obicei plin de ei, mai ales în zona de câmpie. Nu puteai să faci nici zece pași fără să dai peste o potaie afurisită, slăbănoagă, cu blana murdară, cu ochi urduroși, scormonind prin gunoaie ori stând ciuciți ca să se răhățească cu viermi în noroi.

Iar acum, deodată, nici urmă de câini.

Omul Oposum locuia pe malul râului, în apropiere de vechea graniță. Arăta după cum sugera și porecla: palid, cu un nas ascuțit și cu niște ochi negri, ieșiți din orbite și cu urechi clăpăuge. Ținea o femeie pe jumătate din vârsta lui, deși nu era genul de femeie pe care s-o vrea cineva. Ea susținea că auziseră zgomote venind din curte, la o oră târzie din noapte. Se gândiră că erau vulpile, care mai dăduseră și înainte o raită prin cotețe. Omul Oposum își luase pușca și se duse să verifice. O singură împușcătură, apoi liniște.

Eustace îngenunche în dreptul a ceea ce fuseseră cândva cotețele, care acum arătau de parcă ar fi fost lovite de o tornadă. Dacă era vreo urmă, Eustace nu o găsi; pământul din curte era mult prea bătătorit. Oposumi morți erau peste tot prin jur, sfâșiați în bucăți însângerate, deși, la doar câțiva metri depărtare, o pereche se foia prin țărână, privindu-l îndurerăți, ca doi martori traumatizați. De fapt, erau chiar drăguți. Pe când cel mai apropiat sări spre el, Eustace întinse mâna.

— Nu vrei să faci asta, îl avertiză femeia. Sunt niște afurisiți. O să-ți smulgă degetul.

Eustace își retrase mâna.

— Corect!

Se ridică și îi aruncă femeii o privire. O chema Rena, Renee, ceva de genul ăsta, și era cea mai deșirată ființă pe care o văzuse vreodată. Era posibil ca părinții să o fi dat pe mâna Bărbatului Oposum în schimbul hranei. Astfel de târguri nu erau ieșite din comun.

— Ai spus că ai găsit pușca.

Femeia o aduse din casă. Eustace acționează trăgaciul, pe țeava armei ieșind un cartuș gol. O întreabă unde o găsisese. Ochii ei nu se uitau ambii în aceeași direcție; motiv pentru care îi era cam greu să vorbească cu ea.

— Exact unde stai acum.

— Și n-ai auzit nimic altceva? Doar o împușcătură?

— S-a întâmplat întocmai cum ți-am zis.

Începea să se întrebe dacă nu cumva ea o făcuse – dacă nu îl împușcase ea pe Bărbatul Oposum, îi târâse trupul până la râu și devastase cotețele ca să-și acopere urmele. Ei bine, dacă o făcuse, probabil că avea destule motive și să fie al naibii dacă avea de gând să facă ceva în privința asta.

— O să dau de veste. Dacă se întoarce, te rog să ne anunți.

— Sigur nu vrei să intri, șerifule?

Invitația fusese însoțită de o privire anume. Lui Eustace îi luă o secundă să își dea seama despre ce era vorba. Ochii ei asimetrici îl măsurară din cap până-n picioare, după care rămaseră fixați. Gestul trebuia să fie unul seducător, însă ieșise mai degrabă ca al unei vite care încearcă să se vândă singură.

— Oamenii spun că n-ai nicio femeie.

Eustace nu fu tulburat. Ei bine, poate doar puțin. Însă femeia fusese tratată ca un obiect toată viața ei; nu știa să facă lucrurile altfel.

— Nu crede tot ce auzi.

— Și ce-o să mă fac dacă e mort?

— Ai doi oposumi, nu? Fă mai mulți.

— Ția de colo? Sunt amândoi băieți.

Eustace îi înapoie pușca.

— Sunt sigur că găsești tu ceva.

Se întoarce la închisoare. Fry, cu picioarele pe biroul lui, răsfoia o carte cu poze.

— A încercat să se dea la tine? a întrebat Fry, fără să ridice privirea.

Eustace se așează la biroul lui.

— De unde ai știut?

— Se știe că așa face.

Întoarce pagina.

— Crezi că ea l-a omorât?

— Posibil, urmă Eustace arătând către carte. Ce-ai acolo?

Fry o ridică să i-o arate. *Tărâmul monștrilor*¹⁰.

— E bună, spuse Eustace.

Ușa se dădu de perete și un bărbat intră în încăpere, scuturându-și pălăria de praf. Eustace îl recunoscu; el și soția lui lucrau peticul de pământ de pe celălalt mal al râului.

— Domnilor!

Îi salută pe fiecare cu un gest din cap.

— Pot să te ajut cu ceva, Bart?

Bărbatul își drese glasul, vizibil neliniștit.

— E vorba de soția mea. Nu o găsesc pe nicăieri.

Era ora nouă dimineața. Până la prânz, Eustace auzise aceeași poveste de paisprezece ori.

39

Era trecut de ora prânzului când Caleb ajunsese în oraș cu căruța. Locul părea mort de-a binelea – nu era nimeni pe nicăieri. În cele două ore cât durase drumul, nu văzuse nici picior de om.

Ușa de la prăvălie era încuiată. Caleb își făcu palmele streășină și privi prin geam. Nimic, nicio mișcare înăuntru. Rămase pe loc, ciulind urechile. Unde naiba era toată lumea? De ce închisese George în toiul zilei? Dădu ocol pe alee. Ușa din spate era larg deschisă. Cadrul era spart; ușa fusese forțată.

Se întoarse la căruță după pușcă.

Împinse ușa cu vârful armei și intră. Se afla în magazie. Spațiul era plin până la refuz – saci cu nutreț puși grămadă până la tavan, rulouri de sârmă, colaci de lanțuri și frânghii – nerămânând decât o porțiune strâmtă pe unde să treci.

— George? strigă el. George, ești aici?

Simți și auzi ceva zdrobindu-i-se sub tălpi. Unul dintre sacii cu nutreț fusese rupt. Îngenunche să privească mai atent, când auzi un clinchet subțire venind de deasupra capului. Se dădu înapoi, îndreptând țeava puștii în sus.

Era un raton. Animalul stătea în vârful grămezii. Se ridică pe picioarele din spate, frecându-și lăbuțele din față una de alta, și îi aruncă o privire de inocență deplină. *Mizeria de pe podea? Nu sunt eu de vină, amice.*

— Haide, șterge-o! Caleb împunse aerul cu vârful puștii. Mișcă-ți fundul de-aici, înainte să fac căciulă din tine!

Ratonul coborî din vârful grămezii și ieși pe ușă. Caleb trase adânc aer în piept ca să-și liniștească bătăile inimii și dădu la o parte perdeaua despărțitoare, intrând în prăvălie. Caseta de valori unde își ținea George chitanțele stătea sub tejghea, la locul ei. Merse printre ratfuri, însă nu părea să lipsească nimic. Un șir de trepte aflate în

spatele tejghelei ducea la etajul al doilea – probabil cel la care locuia George.

— George, ești acolo? Sunt Caleb Jaxon. Vezi că urc!

Se trezi de unul singur într-o cameră mare, cu mobilă tapițată și cu draperii la ferestre. Îl surprinse cât de primitoare era – se așteptase la o scenă mizeră specifică unui burlac. Însă George fusese căsătorit cândva. Încăperea era împărțită în două zone, una pentru nevoile de peste zi, cealaltă, pentru dormit. O masă de bucătărie; o canapea și scaune cu mileuri pe spătare; un pat din fier cu o saltea lăsată; un șifonier frumos ornamentat în genul celor care erau transmise din generație în generație. Toate păreau puse în ordine, însă, pe măsură ce Caleb cerceta locul, începu să observe anumite lucruri. Un scaun de bucătărie care fusese dărâmat; cărți și alte obiecte – un ceainic, un ghem de lână, o lampă – aruncate pe podea; o oglindă mare, cu picioare, spartă, sticla crăpată în cercuri concentrice, întocmai ca o pânză reflectorizantă de păianjen.

Pe când se apropia de pat, îl izbi mirosul: miasma rancedă, de vomă veche. Oala de noapte a lui George stătea pe podea, la capul patului; de acolo venea mirosul. Păturile erau făcute grămadă la marginea saltelei, ca și cum ar fi fost date la o parte de cineva cu somnul agitat. Pe noptieră se afla arma lui George, un revolver cu țeavă lungă, calibru .357. Caleb deschise cilindrul și împinse ejectorul. Șase gloanțe îi căzură în palmă; unul fusese folosit. Se întoarse și scană încăperea cu pistolul, apoi lăsă jos arma și se apropie de oglinda spartă. În centrul crăpăturilor se vedea o singură gaură de glonț.

Ceva se întâmplase aici. Era evident că George fusese bolnav, dar asta nu era tot. Un jaf? Însă caseta cu valori era neatinsă. Iar urma lăsată de glonț era și ea ciudată. O împușcătură deviată, poate, deși ceva la ea părea să fi fost deliberată – ca și cum, stând în pat, George își împușcase propria reflexie.

Ajuns înapoi pe alee, își umplu canistrele din rezervor și le încărcă în căruță. Nu se făcea să plece fără să plătească; nu găsi altă soluție decât să lase bacnotele sub tejghea, împreună cu un bilet: „Nu era nimeni aici, am găsit ușa descuiată. Am luat cincizeci de litri de benzină. Dacă banii nu sunt suficienți, revin peste o săptămână și îți plătesc atunci diferența. Numai bine, Caleb Jaxon.“

Pe drum, se opri la primărie ca să raporteze cele găsite. Trebuia măcar să repare cineva ușa de la prăvălie și s-o încuie până când aveau să afle ce se întâmplase cu George. Însă nu găsi nici acolo pe nimeni.

Soarele apunea când ajunse acasă. Descărcă din căruță canistrele, duse caii în padoc și intră în casă. Pim stătea cu Kate lângă soba rece, scriind în jurnalul ei.

— Ai găsit ce căutai?

El încuviință din cap. Ciudat cum Kate era acum cea tăcută. Femeia abia dacă își ridică ochii din lucrul ei.

— *Cum a fost în oraș?*

Caleb șovăi, apoi îi răspunse prin semne:

— *Foarte liniște.*

Mâncară turtă de mălai la cină, jucară câteva partide de cărți, apoi se duseră la culcare. Pim adormi buștean, însă Caleb dormi prost și, de fapt, abia dacă puse geană pe geană. Toată noaptea, mintea lui păru să alunece la suprafața somnului precum o piatră azvârlită pe apă în scara pisicii, fără să reușească să o pătrundă. La ivirea zorilor, renunță să mai încerce și se strecură afară din casă. Pământul era umed de rouă, ultimele stele pierind treptat de pe cerul palid. Păsările cântau pretutindeni, însă asta nu avea să dureze și la sud, de unde se schimba vremea, un zid de nori tulburi se adunau la orizont. Așa deci: o furtună de primăvară. Caleb se gândi că ar avea cam douăzeci de minute până să înceapă. Își mai dădu răgaz încă un minut ca s-o privească, după care scoase prima canistră cu kerosen din hambar și o duse la marginea pădurii.

Nu știa la ce se uită. Pur și simplu nu avea niciun sens. Poate era de la lumină. Dar nu.

Mușuroaiele dispăruseră.

40

Ora 06:00: Michael Fisher, Baronul Comerțului, stătea pe chei privind cum mijesc zorii. Un răsărit întunecat de nori; apele canalului, prinse la reflux, erau într-o încremenire deplină. Cât de mult dormise? Nu era atât obosit – depășise de mult faza asta – cât simțea că funcționează dintr-o rezervă de energie ușor letală, ca și cum se consuma pe sine. Odată ce se va fi terminat și aceasta, își va fi găsit sfârșitul și ar fi dispărut pur și simplu într-un rotocol de fum.

Ieși din pânțele navei *Bergensfjord* cu un scop ușor îndepărtat, de care nu-și mai amintea; de cum fusese izbit de aerul proaspăt, planul îi zburase din minte. Se duse până la marginea debarcaderului și rămase acolo. Douăzeci și unu de ani: uimitor cât de repede putea trece timpul! Te lăsați prins în vârtoarea evenimentelor și, într-o clipită, ajungeai aici, cu genunchi tremurânzi, cu dureri de stomac și cu o față pe care abia dacă ți-o recunoșteai când te priveai în oglindă, întrebându-te dacă toate fuseseră aievea ori ba. Dacă aceea era într-adevăr viața ta.

Bergensfjord era aproape gata. Propulsii, hidraulice, navigare. Electrică, stabilizatori, cârmă. Proviziile erau încărcate, desalinizatoarele funcționale și gata de drum. Reduseseră nava la cea mai de bază configurație; practic, *Bergensfjord* era acum o cisternă de

gaz plutitoare. Însă multe fuseseră lăsate în voia întâmplării. De exemplu: chiar avea să plutească? Calculele de pe hârtie spuneau un lucru; realitatea era cu totul alta. Dacă ar fi plutit, avea oare carena, făcută dintr-o mie de plăci metalice găsite de pe te miri unde, dintr-un milion de șuruburi, și nituri, și petice sudate, să reziste unei asemenea călătorii? Combustibilul avea să le fie suficient? Cum rămânea cu vremea, mai ales că voiau să dea ocol Capului Horn? Michael citise tot ce găsisese despre apele pe care avea de gând să le traverseze. Veștile nu erau bune. Furtuni legendare, contracurenți atât de violenți de-ți smulgeau cârma din mâini, valuri de înălțimi amețitoare care te puteau scufunda într-o secundă.

Simți pe cineva venind din spatele lui. Era Lore.

— Frumoasă dimineață! spuse ea.

— Pare că o să plouă.

Ea ridică din umeri, uitându-se în larg.

— Tot e frumoasă.

Voia de fapt să spună: Câte dimineți vom mai prinde? Câte răsarituri vom mai vedea? Hai să ne bucurăm de ele cât mai putem!

— Cum merge treaba la cabina de comandă? o întrebă Michael.

Ea scoase un oftat.

— Nu-ți face griji, îi spuse el. O să te prinzi.

Printre nori apăruseră acum petice de roz. Pescărușii pluteau deasupra apei. Chiar era o dimineață frumoasă, se gândi Michael. Brusc, se simți mândru. Mândru de nava lui, de *Bergensfjord* a lui. Traversase jumătate de lume ca să-i testeze capacitățile. Ea îi dăduse o șansă, spunându-i: *Hai, ia-o dacă poți!*

Ceva scânteia pe șoseaua pavată.

— A venit Greer, spuse el. Trebuie să plec.

Michael o luă în susul cheiului și ajunse în dreptul primei autocisterne tocmai când Greer cobora din cabină.

— Țsta e ultimul, spuse Greer. Am scos 19 transporturi, dar l-am lăsat pe ultimul în urmă.

— Ceva probleme?

— O patrulă a pus ochii pe noi la sud de barăcile din Rosenberg. Presupun că au crezut că mergem spre Kerrville. Mă așteptam să ne fi ajuns de-acum, dar se pare că nu.

Michael se uită peste umărul lui Greer și îi făcu semn lui Rand.

— Știi ce ai de făcut?

Oamenii înconjurau cisternele. Rand ridică degetul mare.

Michael își întoarse privirea la Greer. Bărbatul era vizibil extenuat. Slăbise la față, pielea aproape lipindu-i-se de oase: pomeții îi ieșeau în afară ca niște cuțite, ochii îi erau roșii, adânciți în orbite, pielea, galbenă ca ceara și umedă. O paloare albă îi acoperea obraji și gâtul; respirația îi era acră.

— Hai să mâncăm ceva! îi spuse Michael.

— Mai degrabă aş vrea să trag un pui de somn.

— Ia mai întâi micul dejun cu mine.

Ridicaseră un cort pe chei cu provizii şi cu paturi unde să se odihnească. Michael şi Greer îşi umplură castroanele cu terci de ovăz apos şi se aşezară la masă. Câţiva bărbaţi erau aplecaţi deasupra propriilor castroane, ducând mecanic mâncarea la gură, epuizarea citindu-li-se pe chip. Nimeni nu vorbea.

— Totul e pregătit de plecare? întrebă Greer.

Michael ridică din umeri. Mai mult sau mai puţin.

— Când vrei să inundăm docul?

Michael luă o lingură de terci.

— Ar trebui să fie gata într-o zi sau două. Lore vrea să inspecteze ea însăşi coca.

— Grijulie femeie, Lore a noastră!

Petic apărui în celălalt capăt al cortului. Cu privirea pierdută, se împletici în interior, ridică capacul oalei, se răzgândi şi se duse în schimb spre unul dintre paturi, nu atât aşezându-se pe el cât prăbuşindu-se, ca un om răpus de un glonte.

— Ar trebui să te întinzi şi tu puţin, spuse Greer.

Michael râse amar.

— Ce bine ar fi, nu?

Terminară de mâncat şi se duseră la zona de încărcare, unde era parcată camioneta lui Michael. Două dintre autocisterne fuseseră deja golite, acum fiind trase deoparte. Lui Michael îi veni o idee.

— Hai să lăsăm o cisternă încărcată şi să o ducem la capătul străzii. Ne-a mai rămas vreun aprinzător din ăla cu sulf?

— Aşa ar trebui.

Nu era necesară nicio explicaţie.

— Te las.

Michael se duse la camionetă şi îşi puse pistolul în spaţiul de sub volan; între scaune era o puşcă cu țeavă scurtă şi pat de pistol, împreună cu o magazie plină cu cartuşe. Rucsacul i se odihnea pe scaunul din dreapta. În el avea câteva gloanţe de rezervă, un schimb de haine, chibrituri, o trusă de prim ajutor, o rangă, o sticlă cu eter şi un cârpă şi un dosar din carton legat cu sfoară.

Michael porni motorul.

— Ştii, n-am mai fost niciodată la închisoare. Cum o fi?

Greer îi rânjea prin fereastra deschisă.

— Mâncarea e mai bună decât aici. Şi dormi neîntors.

— Abia aştept.

Greer îl privi cu o mină serioasă.

— N-are cum să ştie de ea, Michael. Şi nici despre Carter.

— Nu-mi faci treaba mai uşoară.

— Știi ce vrea ea.

Michael îl mai privi pe prietenul său preț de câteva secunde. Bărbatul chiar arăta în ultimul hal.

— Du-te la culcare! îi spuse.

— O să pun asta pe lista lucrurilor de făcut.

Cei doi își strânsesă mâna. Michael băgă mașina în viteză.

41

— Toată lumea, păstrați-vă calmul!

Amfiteatrul era plin ochi, cu toate locurile ocupate și mai mulți oameni înghesuindu-se în spate și de-a lungul culoarului. Încăperea duhnea a frică și a piele nespălată. În partea din față, primarul, cu fața roșie și transpirată, lovea zadarnic cu ciocanul în pupitru, strigând să se facă liniște, în vreme ce, în spatele lui, membrii Consiliului Statului Liber – cea mai ineficientă adunare de indivizi pe care o văzuse vreodată Eustace – își găsiră hârtii de răsfoit și nasturi de aranjat, ferindu-și vinovați privirile întocmai ca un grup de studenți prinși copiind la un test.

— Soția mea lipsește!

— Soțul meu! L-a văzut cineva?

— Copiii mei! Amândoi!

— Și ce s-a întâmplat cu toți câinii? Le-a mai observat cineva lipsa? Nu mai e niciunul pe nicăieri!

Și mai multe bătăi de ciocan.

— La naiba, oameni buni, *vă rog!*

Și tot așa. Eustace se uită după Fry, care stătea în celălalt capăt al încăperii, și îi adresează o privire care parcă ar fi spus: *Doamne, ce amuzant o să fie!*

În cele din urmă, oamenii din încăpere se liniștiră atât cât să se facă auzit și primarul.

— În regulă, așa e mai bine. Știm că sunteți toți îngrijorați și că vreți răspunsuri. Îl las pe șerif să vă spună câteva cuvinte, poate vă lămurește el. Gordon?

Eustace se urcă pe podium și trecu la subiect.

— Ei bine, nu știm mai multe decât voi în acest moment. Cam șaptezeci de oameni au dispărut în ultimele două nopți. Dar aceștia sunt numai dintre cei pe care îi știm. Ajutorul de șerif și cu mine nu am ajuns încă pe la toate fermele.

— Atunci, de ce nu sunteți acolo, să-i căutați? se auzi o voce.

Eustace îi reperă figura omului prin mulțime.

— Pentru că sunt aici, vorbind cu tine, Gar. Acum ține-ți fleanca, să pot termina odată!

O voce lătră din celălalt colț al încăperii:

— Da, taci din gură și lasă omul să vorbească!

Și mai multe voci neliniștite începură să se bombardeze una pe alta. Eustace așteptă să se liniștească apele.

— După cum spuneam, continuă el, nu știm unde au dispărut toți acești oameni. Din nu știu ce motiv, pare că persoanele respective s-au trezit în miezul nopții, au mers afară și nu s-au mai întors.

— Poate că i-a luat cineva! țipă Gar. Poate că acel cineva e chiar aici, printre noi!

Efectul fu instantaneu; toți începură să se uite lung la persoana de lângă ei. Un murmur străbătu încăperea. *Era oare posibil...?*

— Momentan, nu excludem nicio posibilitate, spuse Eustace, conștient de cât de prost suna asta, dar pare puțin probabil. Vorbim aici de un număr mare de oameni.

— Poate că au fost mai mulți!

— Gar, vrei să vii aici și să prezidezi tu întâlnirea?

— Ziceam și eu...

— Nu faci decât să sperii oamenii. Și nu o să te las să bagi frica în ei, să înceapă să se uite bănuitor unii la alții. Din câte știm, cei dispăruți au plecat pe cont propriu. Acum, ține-ți gura, înainte să te bag la zdup.

O femeie din primul rând se ridică în picioare.

— Spui că băieții mei au fugit de capul lor? Au șase și șapte ani!

— Nu, nu spun asta, Lena. Doar că, momentan, nu am alte informații. Cel mai bine ar fi să rămâneți în casă până când dăm de capăt problemei asteia.

— Cum rămâne cu soția mea?

Eustace nu putu să vadă cine vorbea.

— Vrei să spui că s-a trezit pur și simplu și m-a lăsat?

Primarul, pășind în față ca să ia din nou în primire podiumul, ridică ambele mâini în aer.

— Cred că ceea ce vrea să spună șeriful...

— Nu „spune” nimic! Doar l-ați auzit! Habar n-are!

Țipetele reîncepură. N-aveai cum să îi mai oprești; situația scăpa de sub control. Eustace se uită înspre Fry, care îi făcu semn din cap spre culise. Pe când primarul își relua bătutul din ciocan, Eustace se strecură prin spatele scenei și se întâlni la ușă cu Fry. Cei doi se duseră afară.

— Ei bine, a fost productiv, n-am ce zice, făcu Fry. Mă bucur că am plecat înainte să înceapă împușcăturile.

— Nu e de glumit cu asta. O să ajungem în capul listei tuturor, dacă n-o rezolvăm.

— Crezi că mai sunt în viață?

— Nu prea.

— Ce ai de gând să faci?

Era o zi senină și călduroasă, soarele fiind sus, pe cerul fără nori. Eustace își aduse aminte de încă o zi asemănătoare: era primăvară spre vară, pământul dezmořîndu-se, frunze de un verde bogat, pline de parfum, îngreunând pinii. O plimbare de-a lungul râului, cu Simon pe umerii lui și cu Nina alături; o zi ce fusese ca un dar minunat, apoi o clipă, de neconfundat, când băiatul se plictisise; după ce se întoarseră acasă și îl puseră la somn, Nina îi făcu semn din ușă, oferindu-i zâmbetul ei special, cel pe care îl păstra numai pentru el, cei doi strecurându-se în camera lor și făcând dragoste pe furiș, leneș, în acea dimineață însorită. Apoi, gluma cea dintotdeauna: *Cum poți săruta o față urâtă ca a mea?* Dar putea; o făcea de fiecare dată. Fusese ultima zi de acest fel pentru Eustace; nu avea să mai vină o alta.

— Hai să-i găsim pe oamenii aceia!

42

Apgar îl găsi pe Peter unde stătea de obicei: la biroul lui, răsfoind prin teancul de hârtii. Trecuseră două zile fără prezența organizată a lui Chase și a lui Peter se simțea deja mai mult decât copleșit.

— Ai un minut?

— Spune repede.

Apgar se așeză pe scaunul din fața lui.

— Chase chiar ți-a tras țeapă. Nu trebuia să-l lași să-ți scape atât de ușor.

— Ce pot să spun? Sunt prea amabil.

Apgar își drese glasul.

— Avem o problemă.

El completa un formular.

— Îți dai și tu demisia?

— Probabil nu e momentul pentru asta. Am primit un mesaj de la Rosenberg de dimineață. Mai multe autocisterne au trecut pe acolo în ultimele câteva zile, dar niciuna nu a ajuns aici.

Peter ridică privirea din foi.

— Ai auzit bine.

— Ce spun cei de la rafinărie?

— Totul e conform programului, bla-bla-bla. N-avem niciun semn de dimineață și nu putem să dăm de ei.

Peter se lăsă pe spătarul scaunului. Dumnezeuule mare!

— Am trimis niște oameni la rafinărie să verifice, continuă Apgar, dar cred că știu ce o să găsim. Trebuie să recunoști că tipul are curaj, nu glumă.

— De ce naiba are nevoie Dunk de petrol?

— Eu pun pariu că nu are. E un joc. Vrea altceva de fapt.

— Cum ar fi?

— M-ai prins aici. Dar n-o să fie ceva minor. Cei de la Lumină și Curent spun că avem suficient gaz cât să ne țină zece zile, puțin mai mult, dacă raționalizăm. Chiar dacă preluăm controlul asupra rafinăriei, n-o să reușim să recuperăm destul cât să ținem luminile aprinse. În mai puțin de două săptămâni, orașul o să rămână în întuneric.

Dunk îi prinsese în menghină. Peter trebuia să recunoască, nu fără o oarecare invidie, că mișcarea era genială. Însă una dintre piesele puzzle-ului nu se potrivea.

— Deci, ne trimite un camion cu arme și muniție, apoi ne fură tot combustibilul? Pare puțin contradictoriu.

— Poate că armele proveneau din altă parte.

— Aia era muniție din buncăr. Numai el face comerț cu așa ceva.

Apgar se foi în scaun.

— Ei bine, uite încă un aspect de luat în calcul. Mai întâi, *La Văru'* ia foc, de nu mai rămâne nici urmă, apoi zvonul potrivit căruia una dintre femeile lui Dunk s-a întors din oraș, spunând că acolo s-a întâmplat ceva. O ucidere în masă.

— O înscenare pusă la cale de unul dintre oamenii lui, vrei să spui.

— Ar putea fi doar un zvon. Nu văd unde se potrivește piesa asta, dar trebuie luată în considerare.

— Ea unde e acum?

— Femeia? Apgar aproape că izbucni în râs. Cine naiba să știe?

Armele și combustibilul aveau o legătură, dar care? Nu părea stilul lui Dunk; nu era de nasul lui să țină un oraș întreg sub teroare, iar Armata avea acum suficient armament cât să preia istmul și să-l scoată din afaceri. S-ar fi lăsat cu măcel de ambele părți, șoseaua pavată ar fi devenit câmp de lupt, însă, odată ce se linișteau lucrurile, Dunk fie avea să fie găsit mort în vreun șanț, ciuruit de gloanțe, fie atârând la capătul vreunei funii.

Deci să presupunem că treaba cu combustibilul nu era chiar o joacă, se gândi Peter. Să presupunem că într-adevăr însemna ceva.

— Ce știm de barca aia a lui? întrebă el.

Apgar se încruntă.

— Nu multe. Nimeni din afară nu a mai văzut afurisenia aia de ani buni.

— Dar e uriașă.

— Așa zice lumea. Crezi că are vreo legătură cu asta?

— Nu știu ce să mai cred. Dar sigur ne scapă ceva. Ai împărțit muniția?

— Nu încă. E tot în armurărie.

— Fă-o! Și trimite o patrulă să cerceteze istmul. Cât mai e până primim vești din Freeport?

— Vreo două ore.

Era puțin trecut de trei.

— Trimite oameni în perimetru. Spune-le că e un exercițiu. Și adu niște ingineri la poartă. Chestia aia nu a mai fost închisă de zeci de ani.

Apgar îi aruncă o privire precaută.

— Oamenii o să observe.

— Paza bună trece primejdia rea. Toate astea nu au nicio noimă pentru noi, dar sigur au pentru cineva.

— Cum rămâne cu istmul? Nu vrem să așteptăm prea mult ca să stabilim un plan.

— Nici n-o să fie nevoie. Scrie-l.

Apgar se ridică.

— Ți-l aduc într-o oră.

— Atât de repede?

— Nu există decât o singură cale de intrare. Nu sunt multe de spus. Se întoarce din ușă: treaba asta e dată naibii, știu, dar poate că e ocazia pe care o așteptam.

— E și asta un mod de a privi lucrurile.

— Mă bucur doar că nu e Chase în scaunul ăla.

Îl lăasă singur pe Peter. Trecuseră doar cinci minute, dar acum, teancul de hârtii de pe biroul lui părea neînsemnat. Ziua începuse cu un cer senin, însă acum vremea se schimba. Nori joși pluteau deasupra orașului, o masă grea și cenușie. O pală de vânt scutură coroanele copacilor, urmată de un fulger, care albi cerul. Tunetul veni și el din urmă, ca apoi, primele picături de ploaie, grele și încete, să bată în geam.

Michael, își spuse în sinea lui, *ce naiba pui la cale?*

43

Anthony Carter, Al Doisprezecelea dintre Cei Doisprezece, doar ce oprise mașina de tuns iarbă, când privi spre terasă și observă că era gata ceaiul.

Atât de repede? Se făcuse deja ora prânzului? Își ridică bărbia spre cer – un cer specific verilor apăsătoare din Houston, alb ca varul. Își scoase batista, apoi pălăria, ca să-și șteargă sudoarea de pe frunte. Un pahar cu ceai avea să-i prindă tocmai bine.

Doamna Wood, știa ea ce știa. Deși, desigur, nu era doamna Wood cea care îl adusese. Carter n-ar fi știut să spună cine anume era. Poate aceeași persoană care lăsa la poartă și răsadurile de flori și pungile cu compost, care repara uneltele atunci când se stricau, care făcea timpul să treacă în locul ăsta, zi după zi, anotimp după anotimp.

Duse mașina de tuns iarbă în hambar, apoi se îndreptă spre terasă. Amy lucra pământul în celălalt capăt al curții. Era niște ghimbir

plantat acolo, care creștea ca nebunul, mereu având nevoie să fie tăiat, fiind mărginit de niște răsaduri unde doamnei Wood îi plăcea să pună vara flori colorate. Astăzi erau trei răsaduri de mărarîțe, din cele roz care îi plăceau atât de mult domnișoarei Haley să le culeagă și să și le pună în păr.

— E gata ceaiul, spuse Carter.

Amy ridică privirea. Purta o basma în jurul gâtului; avea pământ pe mâini și pe față, acolo unde se ștersese de transpirație.

— Du-te tu, spuse, alungând un țăntar de pe față. Vreau să termin cu astea mai întâi.

Carter se așeză și sorbi din ceai. Perfect ca întotdeauna, dulce, dar nu prea dulce, cuburile de gheață lovindu-se într-un mod plăcut de pahar. Din spatele lui, venind din casă, se auzeau notele vesele ale cântecului pe care-l cântau fetele la pian. Câteodată se jucau cu păpușile sau probau haine. Alteori se uitau la televizor. Carter auzise aceleași filme puse iar și iar – era Shrek și mai era File de poveste – și îi era milă de amândouă, de domnișoara Haley și de sora ei, așteptându-și mama să se întoarcă acasă. Dar când Carter se uita pe fereastră, nu vedea pe nimeni acolo; înăuntru și afară erau două spații diferite, iar camerele erau goale, nu era nicio piesă de mobilier care să indice că acolo ar fi locuit cineva.

Avusese ceva timp la dispoziție să se gândească la asta. De fapt, se gândise la multe lucruri. Cum ar fi ce era mai exact locul ăsta. Cea mai bună idee care-i venise era o cameră de așteptare, ca la un cabinet medical. Îți pierdeai timpul, poate răsfoind o revistă, iar când îți venea rândul, o voce te striga pe nume și intrai în următorul spațiu, care o fi fost ăla. Amy numea grădina „lumea de dincolo de lume“, ceea ce lui Carter i se părea mai mult decât potrivit.

Cum s-a mai dus ziua! se gândi el. Curând, trebuia să se întoarcă la treabă; era o stropitoare care trebuia înlocuită, piscina de curățat și toate acele borduri de îngrijit. Îi plăcea să țină grădina curată, pentru ziua când avea să se întoarcă doamna Wood. *Domnule Carter, ce treabă bună ai făcut cu locul ăsta! Dumnezeu mi te-a trimis! Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine!* Îi plăcea să se gândească la lucrurile pe care aveau să și le spună unul altuia când va veni acea zi. Ce-aveau să vorbească, întocmai cum făcuseră pe vremuri, stând pe terasă ca doi prieteni buni.

Dar, pentru moment, Carter se mulțumea să se odihnească o clipă, în vreme ce bordurile emanau căldură. Își dezlegă șireturile și închise ochii. Grădina era un loc unde să-ți limpezești gândurile și exact asta făcea el acum. Își aminti cum Wolgast venise la el, în Terrell, care era casa morții, și de un drum rece ca gheața, cu piscuri înzăpezite de jur-împrejur, iar apoi de doctor și de injecția pe care i-o făcuse. Din cauza ei se simțise oribil, dar nu era asta cea mai rea parte. Cea mai rea

parte erau vocile din capul lui. Eu sunt Babcock. Eu sunt Morrison. *Eu sunt Chávez Baffes Turrell Winston Sosa Echols Lambright Martínez Reinhardt...* Văzuse și poze, lucruri oribile, cu oameni murind și altele asemenea, de parcă ar fi visat în visul altcuiva. Frecventase puțin școala, unde se citea o carte de domnul William Shakespeare. Carter nu citise prea mult din ea. Cuvintele din carte erau parcă tăiate cu satârul, atât de confuze erau. Însă profesoara, doamna Coe, o doamnă drăguță și albă, care decora pereții clasei cu postere cu animale și cu alpiniști și mottouri precum „Țintește spre stele“ și „Fii prietenos ca să-ți faci prieteni“, le pusese un filmuleț. Lui Carter îi plăcuse, cum se duceau toți și cum erau îmbrăcați ca niște pirați, iar doamna Coe le explicase că personajul principal, pe nume Hamlet, care era și prinț, înnebunise din cauză că cineva îi omorâse tatăl picurându-i otravă în ureche. Povestea avea mai multe planuri, însă Carter își amintea partea aceea, pentru că de asta îi aminteau vocile. De otravă picurată în ureche.

Așa stătuseră lucrurile o vreme. Carter nu era sigur cât anume. Ceilalți îi șopteau, spunându-i tot felul de chestii, chestii urâte, dar, de cele mai multe ori, îi rosteau numele, la nesfârșit, de parcă nu puteau să se sature de ei înșiși. Apoi amuțeau, ca liniștea dinaintea furtunii, iar apoi Carter îl auzea: Zero. „Auzit“ nu era chiar termenul potrivit. Zero putea să te facă să gândești cu mintea lui. Zero îți intra în cap și simțea de parcă ai fi ratat o treaptă și ai fi început să cazi într-un tunel întunecat, iar la capătul tunelului să fie o gară. Oamenii mergeau grăbiți în hainele lor de iarnă, vocea de la microfon strigând numele rutelor și destinațiilor. New Haven. Larchmont. Katonah. New Rochelle. Carter nu cunoștea locurile astea. Era frig. Podeaua era alunecoasă de la zăpada topită. Stătea în fața chioșcului, cel cu ceasul cu patru fețe. Aștepta pe cineva, cineva important. Trenurile veneau unul după altul. Ea unde era? Oare se întâmplase ceva? De ce nu sunase, de ce nu-i răspunsese? Tren după tren, așteptarea creștea, apoi, pe când ultimul pasager trecu în fugă pe lângă el, speranțele i se spulberară până la ultima. Inima i se frângea, iar el nu se putea clinti din loc. Limbile ceasului îl batjocorau cu mișcarea lor continuă. *A spus că o să fie aici, unde e, cât își mai dorea s-o strângă în brațe, Liz, ești singurul lucru care a contat vreodată pentru mine, lasă-mă să te țin de mână când vei părăsi această lume...*

După aceea, Carter o luase razna de-a binelea. Era ca un vis lung în care se urmărea făcând cele mai rele lucruri, însă nu se putea opri. Mânca oameni. Îi sfâșia în bucăți. Pe unii nu-i omora, ci doar îi gusta, fără vreun scop anume, era o chestie pe care o făcea pentru că așa voia Zero. Își aminti de cuplul din mașină. Se grăbeau să ajungă undeva, iar Carter se năpustise asupra lor dintre copaci. *Lasă-i în pace pe bieții oameni, își spunea în sinea lui, ce rău ți-au făcut?* Însă partea

înfometată din el nu-l lua în seamă, făcea ce voia să facă, și anume să ucidă oameni. Aterizase cu putere pe capotă și îi lăsase să-l privească bine, să îi vadă colții și ghearele și ce urmează să facă cu ele. Erau tineri. Bărbatul era la volan, iar femeia, pe care Carter o luă drept soția lui, în dreapta sa. Avea părul scurt, blond, și ochi mari, care-l priveau fix. Mașina începu să tremure. Ei erau aruncați dintr-o parte în alta. Bărbatul strigă *Doamne, Dumnezeuule! și Ce naiba?!*, însă femeia nu avea nicio reacție. Privirea ei îl scruta pe Carter cu chipul alb ca varul, de parcă prezența unui monstru pe capotă nu era ceva ce creierul ei ar fi putut să gestioneze, ceea ce-l făcu pe Carter să se oprească, atât de ciudată era situația, și atunci observă arma – un pistol mare și strălucitor, cu o țeavă în care putea să-ți încapă un deget, pe care bărbatul încerca să-l îndrepte spre el pe deasupra volanului. *Hei, nu ține ăla spre mine*, zise o parte din el, partea care încă se mai identifica drept Carter, *nu îndrepta niciodată o armă spre altcineva*, Anthony; și poate că era amintirea glasului mamei lui, ori poate felul în care mașina se zgâlțâia în semicercuri prelungi, întocmai ca un copil care se avântă în leagăn mai sus, tot mai sus și mai repede, tot mai repede, însă, preț de o secundă, Carter încremeni. Pe când mașina începu să se răstoarne, arma se descărcă într-o explozie de zgomot și de lumină, iar Carter simți o înțepătură mică în umăr, nu mai mult decât înțepătura unei albine, ca mai apoi Carter să se trezească rostogolindu-se pe trotuar.

Se ridică la timp ca să vadă mașina întoarsă pe o parte. Se învărtise 360 de grade și se prăbușise cu susul în jos într-o explozie de sticlă și de metal scrâșnind. Începuse să se rostogolească pe asfalt ca un buștean, iar și iar, pierzând bucăți din ea, până când se mai dădu o dată peste cap și, în cele din urmă, se opri.

Totul rămase nemișcat; erau încă pe drumul rural, la kilometri depărtare de orice oraș. Resturile mașinii umpleau șoseaua într-un nor uriaș și strălucitor de praf. Simți miros de benzină și de ceva fierbinte și pătrunzător, ca plasticul topit. Știa că trebuia să facă ceva, dar nu știa ce anume. Gândurile îi veneau toate de-a valma, precum cadrele unui film pe care nu le putea pune în ordinea corectă. Își croi anevoie drum până la mașină și se aplecă să se uite înăuntru. Cei doi atârnavă cu susul în jos, ținuți de centurile lor, bordul tasându-le pieptul. Bărbatul murise, din cauza bucății de metal care-i pătrunsese în cap, însă femeia era în viață. Avea privirea ațintită înainte, ochii holbați, plină de sânge – pe față și pe cămașă, pe mâini și pe păr, pe buze, limbă și dinți. Un fum negru ieșea de sub bord. Carter călcă pe un ciob, iar ea întoarse fața spre el, ușor, fără să-și miște altă parte a corpului, urmărind direcția de unde venise zgomotul.

— E cineva acolo?

Bule de sânge i se formară în jurul buzelor pe când rosti aceste

cuvinte.

— Vă rog. E... cineva... acolo?

Se uita fix la el. Atunci își dădu Carter seama că nu putea vedea. Era oarbă. Cu un foșnet ușor, izbucniră primele flăcări, scoțându-și limbile de sub bord.

— O, Doamne! gemu ea. Te aud cum respiri. Pentru numele lui Dumnezeu, te rog, răspunde-mi!

Se întâmpla ceva cu el, ceva ciudat. Era ca și cum ochii nevăzători ai femeii erau o oglindă, iar în ea se vedea pe el însuși – nu monstruozitatea în care-l transformaseră, ci omul care obișnuise să fie. Era ca și cum se trezea și își amintea cine fusese. Încercă să-i răspundă. *Sunt aici*, ar fi vrut să-i spună. *Nu ești singură. Îmi pare rău pentru ce v-am făcut.* Însă gura lui nu reuși să rostească aceste cuvinte. Flăcările se răspândeau, cabina se umplea de fum.

— O, Doamne! Ard de vie, te rog! O, Doamne, o, Doamne!

Femeia întindea mâna după el. Nu *după* el. Ci *spre* el. Avea ceva în pumn. Fu cutremurată de un spasm puternic; începuse să se înece cu sângele care îi curgea din gură. Deschise pumnul, iar obiectul căzu la pământ.

Era o suzetă.

Bebelușul era pe bancheta din spate, încă prins în scaunul lui, cu susul în jos. Mașina putea să explodeze din clipă în clipă. Carter se lăsa la pământ, strecurându-se prin geamul din spate. Bebelușul era treaz și plângea. Scaunul n-ar fi încăput în veci pe geam – trebuia să scoată copilul din el. Îi desfăcu centura, trecu umerii copilului printre barete, și, uite așa, greutatea ușoară a copilașului care plângea îi umplu brațele. Era o fetiță, purta pijămăluțe roz. Ținând-o strâns la piept, Carter ieși din mașină și o luă la goană.

Însă asta era tot. Povestea se termina aici. Nu știu niciodată ce se întâmplase cu fetița. Căci Anthony Carter, al Doisprezecelea dintre Cei Doisprezece, apucă să facă trei pași înainte ca flăcările să găsească ceea ce căutau, înainte ca benzina din rezervor să se aprindă și înainte ca mașina să explodeze în mii și mii de fărâme.

De atunci, nu se mai atinse de oameni.

Dar continua să se hrănească cu sânge. Cu sângele șobolanilor, al oposumilor, al ratonilor. Al câinilor, din când în când, de care aproape că îi era milă. Însă nu dură mult până când lumea se cufundă în liniște, până când nu mai rămăseseră prea mulți oameni în jur care să-l ispitească, iar apoi, într-o zi, după ce trecuse mai mult timp, își dădu seama că nu mai erau oameni deloc.

Nu-l mai lăsase pe Zero să-i intre în minte, nu mai lăsase pe niciunul. Carter nu voia să ia parte la ce făceau ei. Își construi un perete în minte: pe de-o parte Zero și ceilalți, de cealaltă parte el; dar, deși peretele era subțire și Carter îi putea auzi dacă voia, nu le

răspunse niciodată.

Erau vremuri singuratice.

Văzu cum orașul lui este înghițit de ape. Își făcuse un loc al lui în clădirea aceea, One Allen Center, pentru că era înaltă, iar noaptea putea să se urce pe acoperiș și să se uite la stele, simțindu-se aproape de ele. Cu fiecare an care trecea, nivelul apei creștea și mai mult la baza clădirilor, iar într-o noapte, un vânt puternic se asmuți asupra lor. Carter trecuse printr-un uragan sau două la viața lui, însă asta era o furtună cum nu mai văzuse nicicând. Zgârie-norul se clătina ca un bețiv. Pereții trosneau, geamurile pocneau în cadrele lor, totul era cuprins de un tumult grozav. Se întrebă dacă nu cumva venea sfârșitul lumii, dacă nu cumva Dumnezeu se săturase de toate. Pe când apele se ridicau, clădirea se zgâlțâia, iar cerurile parcă urlau, începu să se roage, cerându-i lui Dumnezeu să îl ia, dacă asta îi era voia, cerându-și scuze în repetate rânduri pentru tot ce făcuse. Spera să ajungă într-un loc mai bun, dacă așa ceva exista într-adevăr, deși nu o merita, asta presupunând că Dumnezeu avea să-l ierte, deși Carter nu credea că poate.

Apoi auzi un zgomot. Un sunet îngrozitor, neomenesc, care îți făcea inima să-ți bată nebunește, ca și cum porțile iadului se deschiseseră larg, aruncând în vârtej un milion de suflete care țipau. Din beznă ieși o siluetă întunecată. Crescu și cresc, până când Carter, într-o izbucnire de lumină, văzu ce era, deși nu-și putea crede ochilor. Era o navă. În mijlocul orașului Houston! Se îndrepta direct spre el, târându-și chila uriașă de-a lungul străzii, alunecând spre turnurile clădirii Allen Center de parcă acestea ar fi fost popice, iar ea, bila lui Dumnezeu.

Carter se lăsă la pământ și își acoperi capul, pregătindu-se de impact.

Însă nu se întâmplă nimic. Brusc, totul fu cuprins de liniște; până și vântul se opri. Se întrebă cum era posibil așa ceva, cerul fiind atât de furios cu doar un minut în urmă și atât de liniștit în următorul. Se ridică și se uită pe geam. Deasupra lui, norii se împrăștiaseră, formând un fel de gaură. Ochiul, se gândi Carter, asta era; era în ochiul furtunii. Privi în jos. Nava se opri în dreptul clădirii, ca un taxi parcat la colțul străzii.

Coborî pe laterala clădirii. Cât timp mai avea până reîncepea furtuna, Carter nu știa să zică. Nu știa decât că nava părea un mesaj transmis anume pentru el. Nu peste mult timp, se trezi în măruntaiele vasului, cu labirintul lui de pasaje și de țevi. Și totuși, nu se simțea pierdut; era ca și cum era ghidat de un fel de călăuză nevăzută, care-i comanda fiecare acțiune. La picioare clipoceă apa murdară de combustibil. Alese o direcție, apoi o alta, atras de acea prezență misterioasă. O ușă apăru la capătul coridorului – grea, de metal,

precum ușa de la seiful unei bănci. Pe ea era scris R1: Rezervorul nr. 1.

Apa te va proteja, Anthony!

Se sperie. Cine îi vorbea? Vocea părea să vină de pretutindeni: din aerul pe care-l respira, din apa care-i clipea la picioare, din metalul navei. Îl învăluia precum o pătură de-o moliciune desăvârșită.

Nu te poate găsi aici. Adăpostește-te aici, unde ești în siguranță, și ea va veni la tine.

Atunci o simți: Amy. Nu era întunecată, precum ceilalți; sufletul ei era făcut din lumină. Un suspin uriaș îi zgudui tot trupul. Singurătatea începea să-l părăsească. Se ridică din el ca un vâl, iar ce lăsă în urma ei era o supărare de un alt fel – o supărare frumoasă, sacră, față de lume și de toate suferințele ei. Ținea acum cârma. Își roti ușor mâinile. Afară, dincolo de pereții corabiei, vântul începuse iar să sufle. Ploaia cădea ca un bici, cerurile se deschideau, apele luau cu asalt străzile orașului înecat.

Vino înăuntru, Anthony!

Ușa se deschise. Carter păși înăuntru. Cu trupul era pe navă, pe *Chevron Mariner*, însă sufletul lui nu era acolo. Cădea și cădea, iar când se opri din cădere, Carter știu pe dată unde se afla, chiar înainte să deschidă ochii, pentru că simțise mirosul florilor.

Carter își dădu seama că terminase ceaiul. Amy pusese și ea mărarile și acum aranja răsadurile. Carter să gândească să-i zică să se odihnească și ea nițel, avea să se ocupe el de buruieni, însă știa că l-ar fi refuzat; când era treabă de făcut, o făcea.

Așteptarea era grea pentru ea. Și nu doar pentru lucrurile pe care trebuia să le înfrunte, ci și pentru cele la care trebuise să renunțe. Nu vorbise niciodată despre asta, dar așa era Amy, Carter o cunoștea. Știa cum e să iubești o persoană și să o pierzi în viața asta.

Pentru că Zero îi va chema la el. Asta era o certitudine. Carter îl cunoștea prea bine, știa că nu-și va găsi liniștea până când lumea nu va deveni o reflexie a propriei lui suferințe. Carter nu putea să-l ajute, nu putea decât să-i fie puțin milă de el. Carter trecuse și el prin asta. Întrebarea în sine nu era greșită, ci felul bărbatului de a o pune.

Carter se ridică din scaun, își puse pălăria și se duse lângă Amy, care stătea îngenușată pe pământ.

— Ai tras un pui de somn? îl întreabă ea, fără să ridice privirea.

— Am dormit?

Ea aruncă o buruienă în grămada adunată.

— Ar fi trebuit să te auzi cum sforăi.

Asta era o noutate pentru Carter. Deși, dacă stătea să se gândească, poate că închisese ochii pentru o clipă.

Amy se lăsă pe călcâie și își desfăcu larg brațele spre plantele abia sădite.

— Cum ți se pare?

El făcu un pas înapoi ca să le vadă mai bine. Totul era aranjat la dungă.

— Mărărițele sunt drăguțe. O să-i placă doamnei Wood. Și d'șoarei Haley.

— Au nevoie de apă.

— Mă ocup eu. Ar trebui să stai puțin la umbră. Mai e ceai, dacă vrei.

Tocmai conecta furtunul la robinetul de lângă poartă când auzi presiunea ușoară a cauciucurilor pe asfalt și văzu Denaliul venind. Opri la colț, apoi înaintă ușor. Carter putea desluși silueta doamnei Wood prin geamurile fumurii. Mașina se apropie încet de casă, abia mișcându-se, dar fără să se oprească totuși, așa cum ar înainta o fantomă, ca apoi să accelereze și să plece gonind.

Amy apăru în spatele lui.

— Le-am auzit pe fete cântând mai devreme. Avea și ea privirea îndreptată spre stradă, cu toate că Denaliul dispăruse de mult din peisaj. Ți-am adus ceva.

Amy ținea în mână capătul unui furtun. Preț de o clipă, mintea lui Carter nu reuși să lege asta de nimic. Dar apoi își dădu seama că era pentru mărărițe, desigur.

— Ești bine? îl întrebă ea.

Carter răspunse ridicând din umeri. Atașă capătul de furtun și deschise robinetul. Amy se întoarse pe terasă, în vreme ce Carter trase furtunul până la răsaduri și începu să le ude. Știa că nu prea contează; curând, avea să vină toamna. Frunzele aveau să se îngălbenească și să cadă, grădina să se ofilească, vântul să se înăsprească. Bruma avea să încarce vârful firelor de iarbă și trupul doamnei Wood, să se ridice la suprafață. Toate lucrurile își găseau sfârșitul. Însă Carter își văzu de treabă, continuând să ude florile, trecând furtunul înainte și înapoi, înainte și înapoi, în inima lui continuând să creadă că până și cel mai mic lucru poate face o diferență.

44

Plouă toată ziua. Cu toții erau puțin agitați, simțindu-se prinși în casă. Caleb observă că Pim începea să-și piardă răbdarea față de sora ei și simțea că urma să izbucnească o ceartă. Cu câteva zile în urmă, abia ar fi așteptat o asemenea întorsătură de situație, numai să se sfârșească odată.

Era pe la apus când norii se împrăștiară. Un soare strălucitor se revărsă peste câmpuri, îmbibând totul în lumină. Caleb cercetă pământul din jurul casei, uitându-se după furnici; nu găsi niciuna, anunțând astfel că se poate ieși afară, ca să se bucure de ce mai

rămăsese din zi. Din mușuroaie nu mai rămăsese decât noroiul surpat, abia vizibil de restul pământului. *Relaxează-te!* își spuse. *Lași izolarea asta să facă ce vrea din tine.*

Kate și Pim îi supravegheau pe copii, care făceau plăcinte de noroi, în vreme ce Caleb se duse să verifice caii. Construisese un adăpost deschis în celălalt capăt al țarcului, ca să aibă unde să se adăpostească de frig și de ploaie, unde îi și găsi acum. Chipeșul părea în regulă, însă Jeb răsufla din greu, arătându-și albul ochilor. Își ținea copita stângă a piciorului din spate ridicată. Calul îl lăsă să-i îndoiaie genunchiul, atât cât să poată Caleb vedea rana nu mai mare decât un punct din mijlocul copitei. Îl înțepase ceva lung și ascuțit. Se duse în hambar, de unde se întoarse cu un căpăstru, un clește cu vârf ascuțit și o frânghie. Tocmai îi ajusta căpăstrul lui Jeb, când o văzu pe Kate venind spre el.

— Nu arată prea bine.

— I-a intrat un spin în copită.

— Ți-ar prinde bine un ajutor?

Se descurca foarte bine și singur, însă interesul neașteptat al femeii de a ajuta nu era ceva ce putea să refuze.

— Frânghiile ar trebui să fie de ajuns. Tu doar ține o mână pe căpăstru.

Kate apucă bucata de piele din gura animalului.

— Arată bolnav. Așa trebuie să respire?

Caleb se așezase pe vine în spatele animalului.

— Tu ești doctorul, tu să-mi spui.

Ridică piciorului calului. Cu cealaltă mână, duse cleștele la rană. Nu prea avea ce să apuce. Când vârful cleștelui atinse copita, animalul își trase piciorul, nechezând și scuturând din cap.

— Ține-l într-un loc, fir-ar să fie!

— Încerc!

— E doar un cal, Kate. Arată-i cine-i șeful.

— Și ce vrei să-i fac, să-l bat?

Jeb nici nu voia să audă. Caleb plecă din adăpost și se întoarse cu o bucată de lanț lung de aproape doi metri, pe care îl trecu prin căpăstru și în jurul botului animalului. Îl strânse și îi dădu capetele lui Kate.

— Ține asta, spuse el. Și fii fermă!

Lui Jeb nu-i plăcu, însă lanțul își făcu efectul. Prins între vârfurile cleștelui, obiectul supărător fu scos încet-încet afară. Caleb îl ținu în lumină. Avea cam cinci centimetri lungime și era făcut dintr-un material rigid, aproape translucid, precum osul de pasăre.

— Pare un spin, spuse el.

Calul se relaxase oarecum, însă tot respira cu repeziciune. Făcuse spume la colțurile gurii; gâtul și crupele îi luceau de sudoare. Caleb îi spălă copita cu apă dintr-o găleată și turnă niște iod pe rană. Chipeșul

aștepta lângă adăpost, privindu-i cu precauție. În vreme ce Kate ținea de căpăstru, Caleb înveli copita într-o șosetă din piele, pe care o fixă în loc cu sfoară. Nu prea mai avea ce să facă momentan. Avea să lase animalul legat peste noapte și să vadă cum se simte de dimineață.

— Mulțumesc pentru ajutor.

Cei doi stăteau în ușa adăpostului; lumina aproape se dusese de tot.

— Uite ce e, începu Kate în cele din urmă, știu că nu am fost o companie prea plăcută în ultima vreme.

— E în regulă, uită de asta. Toată lumea înțelege situația.

— Nu trebuie să fii drăguț cu mine, Caleb. Ne știm de prea multă vreme.

Caleb nu răspunse.

— Bill a fost un afurisit. În regulă, știu asta.

— Kate, nu e nevoie de așa ceva.

Femeia nu părea supărată, ci mai degrabă resemnată.

— Spun doar ceea ce gândește toată lumea. Și nu se înșală. De fapt, oamenii nu cunosc nici pe jumătate cum stau lucrurile.

— Atunci, de ce te-ai măritat cu el?

Caleb era surprins de el însuși; întrebarea pur și simplu îi ieșise pe gură.

— Scuze, a fost puțin cam direct.

— Nu, e o întrebare bună. Crede-mă, și eu m-am întrebat același lucru. Trecu o clipă, apoi se însufleși puțin. Știai că, atunci când eram mici, eu și Pim ne certam care dintre noi două să se căsătorească cu tine? Și vorbesc aici de certuri fizice – plesnit, tras de păr, tot tacâmul.

— Glumești?

— Nu te bucura atât, mă mir că niciuna dintre noi n-a ajuns la spital. Odată, i-am furat jurnalul. Aveam treisprezece ani. Doamne, eram așa o afurisită! Scrisese acolo despre tine. Cât de bine arătai, cât de deștept erai. Numele tău, cu o inimioară mare în jurul lui. Era pur și simplu dezgustător.

Pe Caleb îl amuză numai gândul.

— Și ce s-a întâmplat?

— Ce crezi? Era mai mare, lupta nu era tocmai dreaptă. Kate clătină din cap și râse. Uită-te la tine, chiar îți place chestia asta!

Era adevărat, îi plăcea.

— E o poveste amuzantă. N-am știut niciodată.

— Nu te flata, scumpule, nu am de gând să-ți cad la picioare.

El zâmbi.

— Asta e o ușurare.

— În plus, mi-ar părea puțin incestuos. Se cutremură: Îh, ce scârbos!

Noaptea se lăsase peste câmpuri. Caleb își dădu seama de ce

anume îi era dor: de prietenia lui Kate. Când erau copii, cei doi fuseseră apropiați ca niște frați. Apoi însă viața își spusese cuvântul – armata, pregătirea medicală a lui Kate, Bill și Pim, Theo, fetele și toate planurile lor – așa că se pierduseră în vârtoare. Trecuseră ani de când nu mai vorbiseră, așa cum o făceau acum.

— Dar nu ți-am răspuns la întrebare, așa-i? De ce m-am măritat cu Bill? Răspunsul e chiar simplu. M-am măritat cu el pentru că l-am iubit. Nu mă pot gândi la un singur motiv pentru care am făcut-o, dar nu prea poți să alegi. Era un bărbat drăguț, vesel, bun de nimic și era al meu. Se opri, apoi continuă: Știi, n-am venit aici ca să te ajut cu caii.

— Nu?

— Am venit să te întreb de ce ești așa de neliniștit. Nu cred că Pim a observat încă, dar o s-o facă în curând.

Caleb se simți prins cu mâța-n sac.

— Probabil nu e nimic.

— Te cunosc, Caleb. Este ceva. Iar eu trebuie să mă gândesc la fetele mele. Suntem în pericol?

El nu voia să răspundă, însă Kate îl ghicise la fix.

— Nu sunt sigur. Am putea fi.

Un geamăt puternic care venea din adăpost îi întrerupse șirul gândurilor. Auziră un bufnet, apoi o serie de bubuituri intense, ritmice.

— Ce *naiba* e asta? izbucni Kate.

Caleb luă o lampă din hambar și traversă în goană padocul. Îl găsi pe Jeb întins pe-o parte, scuturând violent din cap. Cu copitele din spate lovea spasmodic peretele adăpostului.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Kate.

Animalul era pe moarte. Își goli mațele, apoi vezica. Trupul îi fu străbătut de convulsii, urmate de un tremur final, violent, care-i încremeni fiecare particică a corpului. Rămase în poziția asta preț de câteva secunde, ca și cum ar fi fost întins pe sârmă. Apoi, aerul ieși din el, lăsându-l încremenit.

Caleb îngenunche lângă cadavru, ridicând lampa în dreptul feței animalului. O spumă roșie de la sânge îi curgea din gură. Ochiul negru îi rămăsese ațintit în sus, lucind de la lumina ce se reflecta în el.

— Caleb, de ce ai o armă în mână?

Coborî privirea; așa era. Ținea revolverul lui George, cel mare, de calibru .357, pe care-l ascunsese în hambar. Probabil că îl luase când se dusesse după lampă – un gest atât de mecanic, încât nici nu fusese conștient de el. Ba chiar trăsesese și piedica.

— Trebuie să-mi spui ce se întâmplă, îi ceru Kate.

Caleb acționează perculatorul și se întoarse pe călcâie, cu ochii spre casă. Ferestrele erau aprinse de la lumina lumânărilor. Pim pregătea

cina; fetele se jucau probabil pe podea ori se uitau la cărți, în timp ce bebelușul Theo se foia în scaunul lui înalt. Sau poate nu; poate că băiețelul adormise deja. Făcea așa uneori, ațipind în timpul cinei, doar ca să se trezească peste câteva ore, urlând de foame.

— Răspunde-mi, Caleb!

Se ridică, strecură pistolul la betelia pantalonilor și își trase cămașa peste toc, ca să-l ascundă. Chipeșul stătea la marginea luminii, cu capul plecat, de parcă ar fi jelit. Bietul de el, se gândi Caleb. Era ca și cum știa că lui îi revenea datoria de a trage cadavrul singurului său prieten de-a lungul câmpului înspre un petic neștiut de pământ unde, odată cu venirea dimineții, Caleb avea să folosească restul de combustibil ca să îi dea foc.

45

Până după-amiază târziu, Eustace și Fry trecuseră deja pe la majoritatea fermelor din afara orașului. Piese de mobilier răsturnate, paturi deranjate, pistoale și puști care zăceau acolo unde căzuseră, cu unul-două gloanțe trase, cel mult.

Și nici picior de om.

Era trecut de șase când terminară de verificat ultima gospodărie, o dărăpănată situată la vreo șase kilometri în josul râului, în apropierea vechii fabrici de etanol. Casa era micuță, având doar o singură încăpere, construcția fiind încropită din scânduri și fâșii din asfalt aflat în descompunere. Eustace nu știa cine locuiește acolo. Și bănuia că nici nu o să afle.

Pe Eustace îl durea rău piciorul beteag; dacă plecau acum, reușeau să se întoarcă chiar înainte de lăsarea întunericului. Încălecară și o luară spre nord, dar nu făcură nici o sută de metri, că Eustace se opri.

— Hai s-aruncăm o privire înăuntrul fabricii!

Fry se sprijini de șa.

— Dar nu mai avem lumină, Gordo.

— Vrei să te întorci cu mâinile goale? I-ai auzit pe oamenii ăia.

Fry rămase pe gânduri o clipă, apoi:

— Bine, dar să ne grăbim.

Intrară în complex. Acesta cuprindea trei clădiri lungi de câte două etaje, aranjate în formă de „U“, cu o a patra, mult mai mare decât celelalte, închizând perimetrul – o structură din beton, fără ferestre, conectată la silozuri printr-un labirint de țevi și de conducte. Carcasele scheletice ale vehiculelor ruginite și ale altor mașinării umpleau spațiile dintre buruieni. Aerul se răcise; păsările zburau printre ferestrele fără geamuri ale clădirilor. Din cele trei clădiri mai mici nu mai rămăsese decât învelișul, acoperișurile se prăbușiseră de mult, însă cea de-a patra era aproape intactă. Acea îl interesa pe Eustace.

Dacă voiai să ascunzi două sute de oameni, ăla era locul potrivit.

— Ai vreo lampă în desagă? întrebă Eustace.

Fry scoase lampa. Eustace învârti roțița până când flacăra se mări.

— Chestia aia n-o să țină mai mult de trei minute, îl avertiză Fry.
Crezi că sunt acolo?

Eustace își verifică arma. Închise cilindrul și puse arma la loc în toc, lăsându-l însă deschis. Fry făcu la fel.

— Presupun că o să aflăm.

Una dintre ușile de la rampele de încărcare era întredeschisă; descălecară și se strecurară înăuntru. Mirosul îi izbi de-a dreptul.

— Aș zice că asta ne răspunde la întrebare, zise Eustace.

— Să fiu al naibii, ce pute! făcu Fry, ținându-se de nas. Chiar trebuie să aruncăm o privire?

— Abține-te!

— Serios, cred că o să vomit.

Eustace mai roti de câteva ori roțița lămpii. Un coridor cu dulapuri de-o parte și de alta ducea până la spațiul principal de lucru al clădirii. Mirosul devenea din ce în ce mai puternic cu fiecare pas. Eustace văzuse ceva lucruri rele la viața lui, dar era destul de sigur că ăsta avea să fie cel mai rău dintre toate. Ajunseră la capătul coridorului, unde se afla o ușă dublă, rabatabilă.

— Mă gândesc că ăsta ar fi momentul potrivit să cer o mărire de salariu, șopti Fry.

Eustace își scoase pistolul.

— Pregătit?

— Glumești?

Trecură prin uși. Simțurile lui Eustace fură asaltate de mai multe lucruri deodată. Primul fu putoare – o miasmă de putreziciune atât de înăbușitoare, încât Eustace și-ar fi văzut numaidecât prânzul, asta, dacă s-ar fi obosit să mănânce. Acesteia i se adăuga un sunet, un vibrato dens, care străbătea aerul precum zumzăitul unui motor. În mijlocul încăperii se distingeau o formă mare, întunecată. Marginile păreau să i se miște. Când Eustace păși mai aproape, muștele țâșniră în zbor de pe cadavre.

Erau câinii.

În timp ce își ridica pistolul, îl auzi pe Fry țipând, însă asta fu tot înaintea să simtă o greutate uriașă năpustindu-se asupra lui de sus și punându-l la pământ. Toți acei oameni dispăruți; ar fi trebuit să-și dea seama. Încerca să scape târându-se, însă ceva oribil se petrecea înăuntrul lui. Un fel de... vârtej. Deci așa avea să se sfârșească. Se întinse după armă, cu gând să se împuște, însă tocul era gol, desigur. Simți apoi cum îi amorțesc mâinile, și după ele, restul corpului. Eustace se afla în cădere. Vârtejul era ochiul furtunii din mintea lui, iar el era atras tocmai acolo, mai jos, tot mai jos. *Nina, Simon. Iubiții*

mei, promit că n-o să vă uit nicicând.
Însă exact asta se și întâmplă.

V. MANIFESTUL

„Și va să folosim curentul bun
Sau pierdem ăst folos“¹¹
William Shakespeare, *Iulius Caesar*

46

Era aproape ora nouă când sora Peg o conduse pe Sara afară.

— Mulțumesc c-ai venit, îi spuse bătrâna. Înseamnă atât de mult pentru noi.

O sută șaisprezece copii, de la bebeluși la adolescenți; Sarei îi luase două zile pline ca să-i examineze pe toți. Orfelinatul era o îndatorire de care ar fi putut să scape acum mulți ani. Sora Peg ar fi înțeles, cu siguranță. Și totuși, Sara nu se putu convinge să facă una ca asta. Când un copil se îmbolnăvea peste noapte, cădea la pat cu febră ori sărise din leagăn și aterizase greșit, Sara era cea care răspundea apelului. Sora Peg o întâmpina de fiecare dată cu un zâmbet care parcă spunea că nu se îndoise nicio clipă că pe ea avea s-o găsească în prag. Unde ar mai fi lumea asta fără noi?

Sara bănuia că sora Peg trebuia să aibă vreo optzeci de ani de-acum. Cum reușea încă bătrâna să conducă orfelinatul, cu haosul lui abia ținut în frâu, era o minune. Se mai înmuiase odată cu trecerea anilor. Vorbea cu nostalgie despre copii, atât despre cei pe care îi avea în grijă, cât și despre cei care plecaseră de mult; se interesa de viețile lor, de cum își croiseră drum în lume, cu cine se căsătoriseră și câți copii aveau, mai ceva ca o mamă. Deși Sara știa că femeia nu o recunoștea, erau familia ei, nu mai puțin decât erau Hollis, Kate și Pim pentru Sara; ei aparțineau sorei Peg, iar ea le aparținea lor.

— Nu e niciun deranj, soră. Mă bucur că pot să ajut.

— Ce mai știi de Kate?

Sora Peg era unul dintre puținii oameni care cunoșteau situația.

— Nimic până acum, dar nici nu mă așteptam. Poșta este atât de înceată.

— A fost o lovitură grea ce s-a întâmplat cu Bill. Dar Kate o să știe ce are de făcut.

— Întotdeauna știe.

— Mă cam îngrijorezi.

— O să fiu bine, serios.

— Știu că o să fii. Dar tot o să-mi fac griji pentru tine.

Își luară la revedere. Sara își croi drum spre casă pe străzile întunecate; nu era nicio lumină pe nicăieri. Era din cauza rezervei de combustibil de la generatoare – o problemă minoră la rafinărie, așa se anunțase oficial.

Îl găsi pe Hollis moțând în scaunul lui de citit, cu o lampă cu kerosen arzând pe masă și cu o carte de o grosime intimidantă odihnindu-i-se pe pântec. Casa, în care locuiseră în ultimii zece ani, fusese abandonată în urma primului val de așezări – un bungalow micuț din lemn, care practic abia mai stătea în picioare. Hollis își petrecuse doi ani restaurând-o, în orele libere pe care le avea de la bibliotecă, pe care acum o conducea. Cine s-ar fi gândit că ditamai omul avea să-și petreacă zilele împingând un cărucior cu cărți printre rafturile prăfuite și citindu-le copiilor? Și totuși, asta iubea să facă.

Își puse jacheta în dulap și intră în bucătărie ca să-și încălzească niște ceai. Soba era încă fierbinte – Hollis o lăsa așa pentru ea. Așteptă să fiarbă apa pe plită, apoi o turnă prin sita plină cu plante uscate pe care le luase din recipientele aranjate în ordine pe raftul de deasupra chiuvetei, fiecare având o etichetă scrisă de Hollis: „roiniță“, „măceșe“ și tot așa. Obicei de librar, îi spunea Hollis, să pună în ordine și cele mai mici detalii. Lăsată singură, Sara și-ar fi pierdut treizeci de minute căutând ce avea nevoie.

Hollis se trezi când ea intră în sufragerie. Se frecă la ochi și zâmbi somnoros:

— Cât e ceasul?

Sara se așeză la masă.

— Nu știu. Vreo zece?

— Cred c-am ațipit puțin.

— Apa e fierbinte. Îți fac niște ceai, dacă vrei.

Întotdeauna beau ceai împreună la sfârșitul zilei.

— Nu, îmi fac eu.

Se duse cu pași grei în bucătărie, de unde se întoarse cu o cană aburindă, pe care o puse pe masă. În loc să se așeze, veni în spatele ei, îi luă umerii în mâini și începu, cu o presiune crescândă, să-i maseze mușchii cu degetele mari. Sara își lăsă capul să-i atârne în față.

— Vai, ce bine e! gemu ea.

El îi masă ceafa încă un minut, apoi îi luă umerii în podul palmei, rotindu-i cu mișcări circulare și făcându-i să trosnească și să pocnească.

— Au!

— Relaxează-te! îi spuse Hollis. Doamne, ce încordată ești!

— Și tu ai fi, dacă ai fi consultat o sută de copii.

— Ia spune-mi, ce mai face bătrâna vrăjitoare?

— Hollis, nu fi rău! Femeia e o sfântă. Sper să fiu măcar pe jumătate la fel de sprintenă când o să fiu de vârsta ei. O, da, chiar

acolo!

El își văzu de treaba lui dătătoare de plăcere; puțin câte puțin, tensiunile acumulate peste zi fură alungate.

— Tu urmezi, dacă vrei, se oferi Sara.

— Acum mai vii de-acasă!

Brusc, se simți vinovată. Își întoarse fața spre el: Te-am cam ignorat în ultima vreme, nu-i așa?

— Asta vine odată cu slujba.

— Odată cu vârsta, vrei să zici.

— Mie îmi pari destul de drăguță.

— Hollis, suntem bunici! Părul mi-e aproape alb; mâinile parcă-mi sunt friptură de vită. Nu vreau să te mint: mă cam deprimă gândul asta.

— Vorbești prea mult. Apleacă-ți capul la loc!

Ea își puse capul pe masă, sprijinindu-și-l pe brațe.

— Sara și Hollis, oftă ea, cuplul acela bătrân. Cine ar fi zis că așa o să ajungem noi într-o zi?

Își băură ceaiul, se dezbrăcă și se băgară în pat. De obicei, noaptea se auzeau tot felul de zgomote – oameni vorbind pe stradă, vreun câine care lătra, tot felul de sunete înăbușite – însă, cum nu era lumină, totul în jur era cufundat în liniște. Era adevărat: trecuse ceva vreme. O lună sau poate două? Însă vechiul ritm, acel mușchi al memoriei căsniciei, era încă acolo, în așteptare.

— M-am tot gândit, spuse Sara în cele din urmă.

Hollis era ghemuit în spatele ei, cu brațele petrecute în jurul ei. Ca două linguri într-un sertar, cum o numeau ei.

— Așa am zis și eu.

— Mi-e dor de ei. Îmi pare rău. Pur și simplu nu e la fel. Am crezut că o să fiu în regulă cu asta, dar nu sunt.

— Și mie mi-e dor de ei.

Ea se întoarse cu fața la el.

— Te-ar deranja? Spune-mi sincer.

— Depinde. Crezi că au nevoie de bibliotecar în provincii?

— Asta putem afla. Dar au nevoie de doctori și eu am nevoie de tine.

— Cum rămâne cu spitalul?

— Las-o pe Jenny să-l conducă. E pregătită.

— Sara, nu faci altceva decât să te plângi de Jenny.

Sara rămase perplexă.

— Așa fac?

— Non-stop.

Se întrebă dacă asta era adevărat.

— Ei bine, îl poate prelua altcineva, atunci. Putem să mergem în vizită pentru început, ca să vedem cum e. Să testăm terenul.

— Posibil să nu ne vrea acolo, spuse Hollis.

— Așa o fi. Dar, dacă toată lumea e de acord, putem să ne ridicăm o gospodărie. Sau să construim una în oraș. Aș putea să-mi deschid un cabinet acolo. La naiba, cred că ai destule cărți aici cât să-ți faci propria bibliotecă!

Hollis se încruntă neîncrezător.

— Noi toți, înghesuți în căsuța aia...

— O să dormim afară. Nu-mi pasă. Sunt *copiii* noștri!

Trase aer adânc în piept. Sara știa ce avea Hollis de gând să spună; era doar o chestiune să îl audă dându-i efectiv glas.

— Deci când vrei să pleci?

— Asta e problema, îi răspunse, sărutându-l. Mă gândeam chiar mâine.

Lucius Greer stătea sub reflectoarele de la baza docului uscat, urmărind cu privirea o siluetă îndepărtată cum se leagănă peste bordul navei într-un scaun de boțman.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zbieră Lore. Cine naiba a făcut sudura asta?

Greer oftă. În șase ore, Lore nu prea găsisese multe lucruri cu care să fie de acord. Își lăsă scaunul în jos și păși pe doc.

— Am nevoie de șase oameni aici, chiar acum. Dar nu pe aceiași șase amatori care au făcut sudurile astea! Apoi, ridicându-și capul: Weir! Ești acolo sus?

Chipul bărbatului apără peste balustradă.

— Fă rost de încă trei lanțuri! Și adu-l pe Rand! Vreau îmbinările astea să fie refăcute până la răsărit!

Lore se uită la Greer cu coada ochiului.

— Nu spune nimic. Am condus rafinăria vreme de cincisprezece ani. Știu ce fac.

— N-o să auzi că mă plâng. De-asta te-a vrut Michael aici.

— Pentru că sunt o dură.

— Tu ai spus-o, nu eu.

Se dădu înapoi, cu mâinile în șold, cercetând cu atenție coca navei.

— Spune-mi ceva, zise ea.

— În regulă.

— Te-ai gândit vreodată că poate toată povestea asta e doar o aberație?

Îi plăcea felul direct de a fi al lui Lore.

— Niciodată.

— Nici măcar o dată?

— N-aș putea spune că nu mi-a trecut prin minte. E în firea omului să se îndoiască. Dar contează ceea ce facem în privința îndoielii. Eu sunt bătrân. Nu am timp să mă răzgândesc. - Asta e o filosofie interesantă.

Două frânghii fură lăsate în jos, urmate de alte două.

— Știi, începu Lore, în toți anii ăștia m-am întrebat dacă Michael o să găsească vreodată femeia potrivită cu care să se așeze la casa lui. Nu mi-am închipuit nicio secundă că rivala mea avea douăzeci de mii de tone de oțel.

Rand reapăru la parapet. El și Weir începură să ridice scaunul de botman.

— Mai ai nevoie de mine? întrebă Greer.

— Nu, du-te să dormi. Apoi îi făcu semn lui Rand: Stai așa, vin sus!

Greer părăsi docul, se urcă în camionul lui și porni de-a lungul șoselei. Durerea îi revenise; nu putea s-o mai ascundă multă vreme. Uneori, era rece, ca și cum ar fi fost străpuns de o sabie de gheață; alteori, era fierbinte, precum tăciuni aprinși zvârcolindu-se înăuntrul lui. Abia se mai putea ține; când reușea totuși să urineze, jetul arăta ca o hemoragie arterială. Întotdeauna avea un gust rău în gură, acru și ureic. Își îndrugase multe povești în ultimele câteva luni, însă toate se sfârșeau în același fel.

Aproape de capătul șoselei, drumul se îngusta, mărginit în ambele părți de apă. Doisprezece bărbați înarmați cu puști erau poziționați la această îngustare de drum. După ce Greer trase pe dreapta, Petic ieși din cabina autocisternei și veni spre el.

— Se întâmplă ceva acolo? întrebă Greer.

Bărbatul încerca să-și scoată ceva rămas între dinți.

— Se pare că Armata a trimis o patrulă. Am văzut lumini la vest chiar după apus, dar nimic altceva de-atunci.

— Vrei să-ți dau mai mulți oameni?

Petic ridică din umeri.

— Cred că ne descurcăm, momentan. Vor doar să ne adulmece. Se întoarse apoi cu fața spre Greer: Tu ești în regulă? Nu arăți prea bine.

— Trebuie doar să mă odihnesc puțin.

— Ei bine, cabina camionului e toată a ta, dacă vrei. Trage un pui de somn. Cum spuneam, nu se întâmplă nimic aici.

— Mai am și alte lucruri de făcut. Poate mă întorc mai târziu.

— Ne găsești aici.

Greer se întoarse la camion și porni. De cum ieși din raza lor vizuală, trase din nou pe dreapta, se dădu jos, se sprijini cu o mână de bara de protecție, ca să-și mențină echilibrul, și vomită în pietrișul de la marginea drumului. Nu prea avea ce să verse, doar apă și niște lichid vâcos. Preț de câteva minute, rămase în poziția aceea; când fu încredințat că nu mai urmează nimic, luă plosca din cabină, își clăti gura, își turnă niște apă în palme și se stropi pe față. Faptul că era singur – asta era cea mai rea parte. Nu atât povara durerii. Se întrebă ce avea să se întâmple. Oare lumea avea să se dizolve în jurul lui, risipindu-se ca un vis, până când amintirea ei nu va mai exista sau,

dimpotrivă, toate lucrurile și toți oamenii din viața lui aveau să îi apară dinainte până când, ca un om care se uită la soare într-o zi prea senină, era forțat să-și întoarcă privirea?

Își îndreptă fața spre cer. Stelele erau estompate, învăluite de aerul umed al mării care părea că le face să tremure. Își îndreptă gândurile asupra unei singure stele, așa cum învățase să facă, și închise ochii.
Amy, mă auzi?

Tăcere, Apoi: *Da, Lucius.*

Amy, îmi pare rău. Dar cred că sunt pe moarte.

47

O după-amiază de primăvară: Peter lucra în grădină. Plouase peste noapte, însă acum cerul era senin. Rămas la mânăcă scurtă, împungea pământul moale cu sapa. De luni bune mâncau numai de la conservă, în timp ce urmăreau cum ninge; ce bine o să fie, se gândi el, să aibă din nou legume proaspete pe masă.

— Ți-am adus ceva.

Amy se furișase prin spatele lui. Zâmbind, îi întinse un pahar cu apă. Peter îl luă și sorbi din el. Îl simțea rece ca gheața pe dinți.

— De ce nu vii înăuntru? Se face târziu.

Așa era. Casa era cufundată în umbră, ultimele raze de lumină pierzându-se după dealuri.

— E multă treabă.

— Întotdeauna este. Te apuci din nou mâine.

Își mâncară cina pe canapea, cu bătrânul câine cuibărit la picioarele lor. În timp ce Amy spală vasele, Peter făcu focul. Lemnul se aprinse trosnind cu iuțea. Satisfacția deplină a unei ore târzii: ascunși sub o pătură groasă, priveau împreună cum focul se întetește.

— Ți-ar plăcea să îți citesc?

Peter răspunse că da. Amy îl părăsi pentru scurtă vreme, întorcându-se cu un volum gros, ponosit. Așezându-se înapoi pe canapea, deschise cartea, își dresе glasul și începu:

„*David Copperfield* de Charles Dickens. Capitolul unu. Deschid ochii.

Este menirea paginilor de față s-arate dacă până la urmă eroul propriei mele vieți voi fi eu sau dacă altcuiva îi va reveni acest rol. Ca s-o iau cu povestirea chiar de la început, voi consemna că (precum mi s-a spus, și cred) am venit pe lume într-o vineri la miezul nopții. S-a băgat atunci de seamă că am scos primul țipăt chiar în clipa când pendula a pornit să sune.“

Ce frumos era să ți se citească! Să te lași purtat departe de această lume într-o alta, clădită din cuvinte. Și vocea lui Amy, depănând firul poveștii: asta era cel mai frumos lucru dintre toate. Curgea prin el

asemenea unui curent electric. Ar fi putut s-o asculte la nesfârșit, strânși unul într-altul, mintea lui aflându-se în două lumi simultan, în cea a poveștii, cu ploaia ei minunată de senzații, și în cea de-aici, cu Amy, în casa în care locuiau și în care locuiseră dintotdeauna, ca și cum somnul și veghea nu erau două stări adiacente, cu limite bine determinate, ci parte dintr-un întreg.

În cele din urmă, își dădu seama că povestirea încetase. Adormise oare? Nu se mai afla pe canapea; cumva, inconștient, ajunsese la etaj. Încăperea era cufundată în întuneric, aerul se simțea rece pe fața lui. Amy dormea lângă el. Cât să fi fost ceasul? Și ce era cu senzația pe care o avea – senzația care îi spunea că ceva nu era în regulă? Dădu păturile la o parte și se duse la fereastră. O semilună leneșă se înălțase pe cer, luminând parțial împrejurimile. Ce se mișca acolo, la marginea grădinii?

Era un bărbat. Îmbrăcat într-un costum negru, se uita în sus, la fereastră, cu mâinile la spate, o poziție de atentă observare. Lumina lunii cădea pieziș asupra lui, ascuțindu-i trăsăturile feței. Peter fu încercat nu de panică, ci de senzația recunoașterii a ceva familiar, ca și cum l-ar fi așteptat pe acest oaspete nocturn. Trecu poate un minut, Peter uitându-se la bărbatul din curte și bărbatul din curte uitându-se la el. Apoi, cu un semn politicos din cap, străinul se întoarse pe călcâie și dispăru în beznă.

— Peter, ce e?

Se întoarse de la fereastră. Amy se ridicase în capul oaselor în pat.

— Era cineva acolo, răspunse el.

— Cineva? Cine?

— Doar un bărbat. Se uita la casă. A plecat acum.

Amy rămase tăcută pentru o clipă. Apoi:

— Trebuie să fi fost Fanning. Chiar mă întrebam când o să apară.

Numele nu-i spunea nimic lui Peter. Cunoștea vreun Fanning?

— E în regulă.

Ea trase păturile deoparte pentru el.

— Vino înapoi în pat!

El se strecură sub pături; brusc, amintirea bărbatului deveni lipsită de importanță. Presiunea caldă a păturilor, Amy, care era lângă el; nu avea nevoie de mai mult.

— Ce crezi că voia? întrebă Peter.

— Ce vrea Fanning dintotdeauna, oftă Amy obosită, aproape plictisită. Să ne omoare.

Peter se trezi brusc. Auzise ceva. Trase aer în piept și îl ținu acolo. Zgomotul se auzi din nou: scârțâitul unei scânduri din podea sub greutatea tălpilor.

Se întoarse pe o parte, bâjbâind cu mâna dreaptă pe podea după pistol. Scârțâitul se auzise din hol; părea că e doar o persoană; încerca

să facă liniște, habar n-avea că el se trezise; elementul-surpriză era de partea lui. Se ridică și traversă încăperea, oprindu-se în dreptul geamului; garda lui de protecție, cei doi soldați staționați pe verandă, nu mai erau.

Trase piedica. Ușa de la dormitor era închisă; balamalele, știa prea bine, scârțâiau. De cum avea să o deschidă, intrusul avea să ia cunoștință de prezența lui.

Deschise larg ușa și traversă holul cu pași iuți. Bucătăria era goală. Fără să piardă timpul, dădu colțul și intră în sufragerie, cu pistolul înainte.

În vechiul balansoar de lemn din fața șemineului stătea un bărbat. Chipul i se vedea din profil, privirea fiindu-i ațintită asupra tăciunilor aprinși din spatele grătarului. Păru că nu-l observase pe Peter câtuși de puțin.

Peter păși în spatele lui, coborând arma. Nu era un bărbat înalt, însă avea o constituție solidă, umerii lui largi umplând balansoarul.

— Mâinile la vedere!

— Bun, te-ai trezit.

Vocea bărbatului era calmă, aproape indiferentă.

— Mâinile la vedere am zis, fir-ar să fie!

— În regulă, în regulă.

Își depărtă mâinile de corp, cu degetele răsfireate.

— Ridică-te! Încet!

Se ridică din scaun. Peter strânse și mai bine pistolul.

— Întoarce-te cu fața!

Bărbatul se întoarse.

Rahat! făcu Peter în sinea lui. *Rahat!*

— Crezi că ai putea să nu mai ții arma îndreptată spre mine?

Michael îmbătrânise, dar, firește, cu toții o făcuseră. Diferența era că Michael știa – imaginea mentală a bărbatului – că îmbătrânise cu două decenii într-o clipită. Într-un fel, era ca și cum s-ar fi privit în oglindă; schimbările pe care nu le observi la tine îți sunt complet dezvăluite pe fața altuia.

— Ce s-a întâmplat cu garda de protecție?

— Nu-ți face griji. Dar o să-și amintească durerea aia de cap pentru toată viața.

— Se schimbă la două, în caz că te întrebi.

Michael se uită la ceas.

— Mai sunt nouăzeci de minute. Avem timp destul, aș zice.

— Timp pentru ce?

— Pentru o discuție.

— Ce-ai făcut cu combustibilul nostru?

Michael se încruntă la armă.

— Vorbesc serios, Peter. Mă neliniștește.

Peter coborî pistolul.

— Apropo, ți-am adus un cadou.

Michael arată către pachetul de pe podea.

— Te deranjează dacă...

— Te rog, simte-te ca acasă.

Michael scoase o sticlă, învelită într-o cârpă murdară de benzină. O despachetă, întinzându-i-o lui Peter.

— Ultima mea rețetă. Ar trebui să te faci să-ți pierzi mințile.

Peter aduse două pahare din bucătărie. Când se întoarse, Michael se mutase din balansoar la masa mică din fața canapelei; Peter se așeză în fața lui. Pe masă era un dosar mare de carton. Michael rupse sigiliul de ceară al sticlei, turnă în pahare și îl ridică pe al lui.

— *Compadres!* spuse el.

Gustul îi inundă sinusurile lui Peter; era ca și cum ai fi băut alcool pur.

Michael își linse buzele cu satisfacție.

— Nu e rău, trebuie s-o recunosc.

Peter își înăbuși un acces de tuse, ceea ce-l făcu să lăcrimeze.

— Deci Dunk te-a trimis?

— Dunk? Michael se strâmbă. Nu. Vechiul nostru prieten Dunk face o baie lungă împreună cu amicii lui.

— Mă gândeam eu. Ai primit armele?

— Nu mi-ai spus pentru ce sunt.

Michael ridică dosarul și desfăcu sforile care-l țineau legat. Scoase trei documente: un fel de desen, o coală de hârtie, scrisă de mână și un ziar. Titlul scria mare INTERNATIONAL HERALD TRIBUNE.

Michael îi turnă lui Peter un al doilea pahar și îl împinse spre el.

— Bea asta.

— Nu mai vreau.

— Crede-mă, vrei.

Michael așteptă ca Peter să spună ceva. Prietenul lui se uita pe geam, cu privirea pierdută în noapte, deși Michael se îndoia că vedea de fapt ceva.

— Îmi pare rău, Peter. Știu că nu sunt vești bune.

— Cum poți fi atât de al naibii de sigur?

— Va trebui să ai încredere în mine.

— Asta e tot ce poți să spui? Să am încredere? Comit vreo cinci infracțiuni numai că stau de vorbă cu tine!

— E sigur. Viralii se întorc. Practic, n-au plecat niciodată.

— Asta e... o nebunie.

— Aș vrea să fi fost.

Lui Michael nu-i mai fusese nicicând atât de milă de cineva, din ziua când stătuse pe prispă cu Theo, într-o altă viață, parcă, și îi spusese că acumulatorii cedau.

— Celălalt viral..., începu Peter.

— Fanning. Zero.

— De ce i se spune așa?

— Așa e cunoscut. Subiectul Zero, cel dintâi care a fost infectat. Documentele pe care ni le-a dat Lacey în Colorado vorbeau despre treisprezece subiecți, Cei Doisprezece și Amy. Doar că virusul trebuia să fi venit de undeva. Fanning a fost gazda.

— Atunci, ce așteaptă? De ce nu ne-au atacat cu ani în urmă?

— Nu știu. Mă bucur doar că n-au făcut-o. Am câștigat astfel timp.

— Și Greer știe toate astea în urma unei... viziuni.

Michael așteaptă. Uneori, știa prea bine, nu-ți rămânea nimic de făcut. Minte refuză pur și simplu unele lucruri; trebuia să lași negarea să-și urmeze cursul.

— Sunt douăzeci și unu de ani de când am deschis poarta. Iar acum vii aici și îmi spui că totul a fost o greșală uriașă.

— Știu că e greu, dar n-aveai de unde să știi. Nimeni nu avea de unde să știe. Viața trebuia să meargă mai departe.

— Și ce ar trebui să le spun oamenilor? Că un bătrân a visat urât și că până la urmă o să murim cu toții?

— Nu o să le spui nimic. Jumătate nici n-o să te creadă; cealaltă jumătate o să o ia razna. O să se creeze haos – totul o să se ducă pe apa sâmbetei. Oamenii o să facă și singuri calculele. Nu avem loc decât pentru șapte sute de persoane pe navă.

— Care duce la insula asta, zise Peter arătând disprețuitor spre desenul lui Greer: O imagine din capul lui.

— E mai mult decât un desen, Peter. E o hartă. Cine știe unde duce? Țasta e domeniul lui Greer, nu al meu. Dar, dintr-un motiv sau altul, i-a apărut în vis, iar mie mi-e suficient.

— Întotdeauna ai părut atât de al naibii de *rațional*.

Michael ridică din umeri.

— Recunosc, mi-a luat ceva până să mă obișnuiesc cu ideea. Doar că piesele puzzle-ului se potriveau. Ai citit scrisoarea. Într-acolo se îndrepta *Bergensfjord*.

— Și cine decide cine să fie pe navă? Tu?

— Tu ești președintele – asta va cădea în responsabilitatea ta. Dar cred că vei fi de acord să...

— Nu sunt de *acord* cu nimic!

Michael trase o gură de aer în piept.

— Cred că vei fi de acord că avem nevoie de oameni cu oarece abilități. Doctori, ingineri, fermieri, tâmplari. Și de cineva la conducere, evident, iar asta te include pe tine.

— Nu fi absurd! Chiar dacă ai dreptate, ceea ce ar fi ridicol, n-am de gând să merg.

— Eu m-aș gândi de două ori înainte. O să avem nevoie de un

guvern, iar tranziția ar trebui să fie pe cât de lină posibil. Dar despre asta vom discuta mai târziu.

Michael scoase din rucsacul lui un carnetel învelit în piele.

— Am compus un manifest. Am dat și niște nume, niște oameni pe care i-am considerat că ar fi potriviți, inclusiv membrii apropiați ai familiei lor. Vârsta este de asemenea un factor. Cei mai mulți au sub patruzeci. Vei mai găsi aici și descrierea slujbelor, grupate pe categorii.

Peter luă carnetelul, îl deschise la prima pagină și începu să citească.

— Sara și Hollis, spuse el. Ce frumos din partea ta!

— Nu e nevoie să fi sarcastic. Și da, e trecut și Caleb, în caz că vrei să știi.

— Cum rămâne cu Apgar? Nu-l văd pe nicăieri.

— Are cât? Șaizeci și cinci?

Peter clătina din cap a dezgust.

— Știu că e prietenul tău, dar aici vorbim de regenerarea speciei umane.

— Mai este și generalul Armatei.

— Cum spuneam, acestea sunt doar niște recomandări. Dar ia-le în serios. Gândește-te bine.

Peter termină de citit fără să mai comenteze, apoi ridică privirea.

— Ce-i cu ultima categorie, cele cincizeci și șase de puncte?

— Aceia sunt oamenii mei. Le-am promis câte un loc pe navă. Și o să-mi respect promisiunea.

Peter puse carnetelul pe masă.

— Ți-ai pierdut mințile!

Michael se aplecă înainte.

— O să se întâmple fără doar și poate, Peter. Trebuie să accepți acest lucru. Și nu avem mult timp.

— Douăzeci de ani, și brusc acum e urgent.

— Atât mi-a luat să recondiționez nava *Bergensfjord*. Dacă aș fi putut mai repede, aș fi făcut-o. Am fi fost plecați de mult.

— Și cum propui ca oamenii să se urce în barca asta a ta fără să creeze panică?

— Probabil că n-o să reușim. Pentru asta sunt armele.

Peter se holbă pur și simplu la el.

— Nu văd decât trei opțiuni, continuă Michael. Prima este o loterie publică pentru locurile rămase libere. Nu sunt de acord cu asta, evident. Opțiunea numărul doi ar fi să facem noi selecția, să le spunem oamenilor din manifest ce o să se întâmple și să îi lăsăm să aleagă dacă vor să plece sau să rămână, încercând să menținem ordinea când îi vom scoate de aici. Personal, consider că asta ar fi un dezastru. Nu avem cum să ținem lucrurile sub control, iar Armata nu o

să ne susțină. Opțiunea numărul trei ar fi să nu le spunem nimic pasagerilor, în afară de câteva persoane-cheie în care putem avea încredere. Pe restul putem să-i adunăm în toiul nopții. Odată ajunși la istm, le vom da vestea bună, și anume că se numără printre cei norocoși.

— *Norocoși?* Nu-mi vine să cred că spui asta.

— Asta și sunt. Vor avea șansa să-și trăiască viața. Mai mult decât atât. O vor lua de la capăt, într-un loc care este într-adevăr sigur.

— Și barca ta chiar îi poate duce până acolo? Relicva asta?

— Sper să poată. *Cred* că poate.

— Nu pari prea convins.

— Am făcut ce-am știut mai bine. Dar nu avem nicio garanție.

— Deci cei șapte sute de oameni norocoși e posibil să ajungă direct pe fundul oceanului.

Michael dădu aprobator din cap.

— Posibil ca exact asta să se întâmple. Nu te-am mințit niciodată și n-o să încep acum. Dar a reușit să traversese lumea o dată. Poate s-o facă din nou.

Discuția le fu întreruptă de mai multe voci de afară și de trei lovituri puternice în ușă.

— Ei bine, spuse Michael, plesnindu-și palmele de genunchi. Se pare că ni s-a scurs timpul. Gândește-te la ce ți-am spus. Între timp, să facem asta să arate cum trebuie, spuse, scoțându-și pistolul din rucsac.

— Michael, ce faci?

Fără tragere de inimă, îndreptă arma spre Peter.

— Comportă-te ca un ostatic.

Cei doi soldați dădură buzna în încăpere; Michael se ridică în picioare, cu mâinile în aer.

— Mă predau, spuse el, tocmai când cel mai apropiat de el făcu doi pași mari, ridică patul puștii și îl lovi pe Michael în țeastă.

48

Lui Rudy îi era foame. Îi era al *naibii* de foame.

— Alo! strigă el, presându-și fața de bare ca să-și îndrepte vocea de-a lungul coridorului scufundat în beznă. Ați uitat de mine? Hei, afurisiților, mor de foame aici!

N-avea niciun rost să strige; biroul era gol încă de la prânz – nu erau nici Fry, nici Eustace. Rudy se trânti pe pat, încercând să nu se gândească la stomacul gol. Ce n-ar fi dat pentru unul dintre cartofii ăia acum!

Se întinse pe pat, încercând să se așeze comod. Erau multe locuri care încă îl dureau; fiecare poziție pe care o încerca Rudy îl durea într-un mod diferit. Bine, o cam ceruse și el. Nu putea spune că nu. Dar ce

s-ar fi întâmplat dacă Fry n-ar fi deschis ușa? Ar fi fost mort, Rudy știa prea bine.

Ațipi. Picături de salivă îi curgeau din colțurile gurii. Nu știa cât era ceasul; târziu probabil, deși, fără Fry care să-i aducă mesele, ziua își pierduse ritmul. Nu l-ar fi deranjat să aibă o carte cu care să-și omoare timpul, asta, dacă ar fi avut lumină la care să poată citi, ceea ce nu avea, căci oricum nu-i înțelegea rostul.

Al naibii Gordon Eustace!

Trecu și mai mult timp. Mintea îi era cât pe ce să-i alunece pe târâmul somnului, când se trezi speriat.

Afară, o femeie țipa.

Fereastra se afla în partea de sus a peretelui; Rudy fu nevoit să se înalțe pe vârfuri și să se țină de bare ca să vadă peste pervaz. Erau mai multe zgomote acum – împușcături, strigăte, zbierete. O siluetă întunecată trecu prin dreptul ferestrei, urmată de alte două.

— Hei! țipă Rudy după ele. Hei, sunt aici jos!

Se întâmpla ceva și nu era de bine. Mai țipă ce mai țipă, însă nimeni nu se opri, nici măcar cât să-i răspundă. Strigătele încetară, după care reîncepură și mai puternice decât înainte, mai mulți oameni deodată. Poate că, până la urmă, nu era o idee atât de bună să le spună unde se afla, se gândi Rudy. Dădu drumul barelor și se îndepărtă de fereastră. Orice se întâmpla acolo, el era prins ca un șobolan într-o cușcă. Mai bine să-și țină gura.

Apoi, lumea se cufundă la loc în tăcere. Trecu vreun minut, după care Rudy auzi ușa principală a clădirii deschizându-se. Se aruncă la podea, strecurându-se sub pat. Scârțâitul unui scaun, un zgomot înăbușit, un sertar deschis: cineva căuta ceva. Apoi, Rudy îl auzi: clinchetul cheilor.

— Șerifule?

Niciun răspuns.

— Ajutorule de șerif? Tu ești?

O lumină de-un verde-pal inundă coridorul.

În același timp, la marginea periferiei orașului Mystic, statul Texas, trei virali ieșeau din pământ.

Precum niște pupe care își lepădau învelișurile protectoare, membrii cetei își făcură apariția pe etape: mai întâi vârfurile translucide ale ghearelor, apoi degetele lungi și osoase, urmate de o explozie de pământ care le dezveli chipurile slabe, inumane la lumina stelelor. Se ridicară, scuturându-se de pământ ca niște câini, și își întinseră membrele schiloade. Le trebui o clipă ca să evalueze situația. Era noapte. Se aflau pe un câmp. Câmpul era proaspăt brăzdat. Primul care ieși, membrul dominant al cetei, era proprietarul prăvăliei, văduvul George Pettibrew; cel de-al doilea fu Juno Brand, fierarul orașului; al treilea era fata de paisprezece ani din orașul Hunt care

fusese luată în urmă cu patru nopți, când dăduse o fugă nocturnă până la dependența fermei familiei ei. Aceste identități însă erau pierdute din amintirea lor, căci nu mai aveau așa ceva; acum, tot ce aveau era o misiune.

Atunci văzură ferma.

Un rotocol leneș de fum ieșea pe horn. Înconjurară gospodăria, evaluând perimetrul. Avea două uși, în față și în spate. Deși nu le stătea în fire să se lase intimidați de o ușă, și nici de obiceiul omenesc de a apăsa pe clanță, misiunea lor era de așa natură încât exact asta făcură.

Intrară. Cercetară spațiul cu simțurile lor. Un sunet răzbătea de deasupra. Cineva sforăia.

Primul viral, alfa, se furișă în sus pe scări. Atât de ușoare îi erau mișcărilor, încât nici podeaua nu scârțâia; abia dacă atingea aerul. O strălucire slabă a unei lămpi venea din camera de la etaj, lăsată neglijent să ardă de către locuitorii care se duseseră la culcare. În patul mare dormeau o femeie și un bărbat.

Viralul se aplecă deasupra femeii. Aceasta stătea pe partea stângă, cu un braț îndoit sub pernă, cu celălalt întins deasupra păturilor. În lumina slabă a lămpii, pielea ei sclipea delicios. Viralul își desfăcu fălcile și își coborî fața spre ea. O înțepătură abia simțită, colții lui înfigându-se tandru în spațiile microscopice ale pielii ei, și asta fu tot.

Ea se mișcă prin somn, gemu, se întoarse pe cealaltă parte. Poate se visa culegând trandafiri și înțepându-se într-un spin.

Viralul se duse pe cealaltă parte a patului. Bărbatul avea doar capul și gâtul lăsate la vedere. Viralul simți că bărbatul, ale cărui sforăituri aveau o rezonanță flegmatică, nu dormea la fel de profund ca femeia. Aplecându-se asupra lui, viralul își lăsă capul într-o parte, ca și cum se pregătea să-i depună un sărut.

Bărbatul deschise larg ochii.

— Să fiu al naibii!

Puse o mână pe fruntea viralului, ca să-l țină la distanță, în timp ce și-o vârî pe cealaltă sub pernă.

— Dory! urlă el. Dory, trezește-te!

Viralul rămasesese înmărmurit: nu așa trebuiau să decurgă lucrurile. Iar numele acela: Dory. Îi suna cunoscut. Știuse vreo Dory? Îl știa oare și pe bărbat? Cei doi făcuseră oare parte cândva din viața lui? Și ce voia bărbatul să scoată de sub pernă?

O armă. Cu un urlet, bărbatul vârî țeava pistolului în gura viralului până în cerul gurii și trase.

Un zgomot surd, un jet de sânge și creierii viralului îi țâșniră prin creștet și se împrăștiară pe tavan. Trupul i se aplecă înainte în imponderabilitate. Femeia era trează acum, ținută în loc de groază, tipând de nu se poate. Celalți virali se repeziră și ei în sus pe scări.

Dând cadavrul la o parte, bărbatul începu să tragă tocmai când primul dădu buzna pe ușă. Nu mai stătea să țintească. Pur și simplu apăsa pe trăgaci. A treia împușcătură într-o succesiune neîntreruptă, însă asta fu tot. Încă două, și magazia se goli. Pe când unul dintre virali se năpusti asupra lui, bărbatul apucă primul lucru care-i căzu în mână – lampa cu kerosen – și o azvârli înspre atacatorii săi.

Îi nimeri în plin. Viralul izbucni în flăcări.

Apoi, totul luă foc.

Senzația o izbi pe Amy ca un pumn în stomac. Se îndoi de durere, scăpând mistria din mână, apoi se lăsă în patru labe la pământ.

— Amy, ești bine?

Carter îngenunche lângă ea. Încercă să-i răspundă, însă nu putu; respirația i se oprise în gât.

— Te doare undeva? Spune-mi ce-ai pățit.

În același timp, Caleb Jaxon se trezi din cauza mirosului îngrijorător de fum. Își petrecuse noaptea într-un scaun lângă ușă, cu pistolul lui George pe masă și cu pușca în poală. Primul gând care-i trecu prin minte fu că locuința luase foc; se ridică numaidecât, cuprins de panică. Dar nu, în cameră era totul în regulă; mirosul venea din altă parte. Luă pistolul și ieși. La vest, dincolo de linia dealurilor, cerul era aprins de flăcări.

— Te rog, don'șoară Amy, spuse Carter, mă sperii!

Amy tremura toată; nu putea scoate o vorbă. Era străbătută de o durere atât de mare, de o groază teribilă. De atât de multe senzații deodată. Apoi reuși să respire din nou; aerul îi ajunsese iarăși la plămâni.

— A început!

VI. ORA ZERO

*„Focul care pare stins
Doarme adesea sub cenușă.”¹²
Pierre Corneille, *Rodoguna**

49

La scurt timp după răsăritul soarele, Caleb o scutură pe Pim de umăr.

— S-a întâmplat ceva la familia Tatum.

Ea se ridică numaidecât în capul oaselor.

— Ce?

Caleb desfăcu larg palmele, făcând mișcări circulare în dreptul pieptului:

— *Foc.*

Pim dădu paturile la o parte.

— *Vin cu tine.*

— *Stai aici. Mă duc eu.*

— *E prietena mea.*

Pim se referea, desigur, la Dory.

— *Bine, îi răspunse el prin semne.*

Copiii încă dormeau buștean. Câtă vreme Pim se îmbrăcă, Caleb o trezi pe Kate ca să-i spună ce se petrecea.

— Ce crezi că înseamnă asta?

Vocea îi era răgușită, însă ochii îl priveau atenți.

— Nu știu.

Își scoase revolverul de la betelia pantalonilor și i-l întinse.

— Ține-l la îndemână.

— Și în ce ar trebui să trag?

— Dacă aș ști, ți-aș spune. Rămâi înăuntru – n-o să fim plecați mult timp.

Caleb se întâlni cu Pim în curte. Femeia privea dincolo de dealuri, cu mâinile în șold. Un fuior gros de fum alb, culoarea unui nor pe timp de vară, se profila în depărtare. Albeața lui dădea de înțeles că focul se stinsese.

— *Jeb?* îl întrebă ea prin semne.

Calul zăcea în același loc. Chipeșul se retrăsese în celălalt capăt al padocului, păstrând distanța.

— *A murit noaptea trecută.*

Pim se arată cât se poate de îngrijorată.

— *Cum?*

— *Colică, poate. N-am vrut să te necăjesc cu asta.*

— *Sunt soția ta, îi răspunse furioasă prin semne. Te-am văzut dându-i o armă lui Kate. Spune-mi ce se întâmplă.*

Caleb nu știa ce să îi răspundă.

Tot ce mai rămăsese din gospodărie era un morman de lemn ars și de cenușă încă fierbinte. Căldura fusese atât de intensă, încât sticla ferestrelor se topise. Abia peste câteva ore, poate chiar zile, putea Caleb să înceapă să se uite după cadavre, deși se îndoia că ar fi găsit ceva mai mult decât o grămăjoară de oase și de dinți.

— *Crezi că au apucat să iasă?* îl întrebă Pim.

Cum se întâmplase? De la o scânteie sărită din sobă? Fusese dărmată vreo lampă? Ceva neînsemnat, dar care le curmase viața.

El mai observă însă ceva. Padocul era gol. Poarta stătea larg deschisă, iar pământul părea bătătorit, ca și cum cineva omorâse caii și trăsese cadavrele de-a lungul lui. Ce însemna asta oare?

— *Hai să verificăm hambarul!* îi spuse el prin semne.

Caleb intră primul. Îi trebui o clipă până când ochii i se obișnuiră

cu întunericul. În spate, ascunsă bine în umbră, se distingea o mogâldeată pe podea.

Era Dory. Zăcea în poziția fetusului. Părul îi fusese ars, nu mai avea nici urmă de gene ori de sprâncene, fața umflată și arsă. Cămașa de noapte îi era pârlită, ba chiar îi intrase în carne pe alocuri. Brațul drept și ambele picioare îi erau aproape carbonizate; prin alte părți, îi apăruseră umflături pe sub piele, ca și cum ar fi clocotit pe dinăuntru.

El îngenunche lângă ea.

— Dory, suntem noi, Caleb și Pim.

Ea întredeschise ochiul drept; celălalt părea să fie închis de tot. Își îndreptă privirea spre el. Din gât îi ieși un geamăt gâlgâit. Caleb nu-și putea închipui asemenea agonie. Simți că i se face rău.

Pim aduse o găleată și un polonic. Se lăsă și ea în genunchi lângă Dory, îi ridică ușor capul femeii în palmele ei și îi duse polonicul la buze. Dory reuși să ia o înghițitură mică, restul curgându-i pe la colțurile gurii.

— *Trebuie s-o ducem în casă*, îi spuse Pim lui Caleb prin semne. *Kate o să știe ce e de făcut.*

Era un miracol faptul că femeia era încă în viață; firește că nu avea să supraviețuiască. Și totuși, trebuiau să încerce. O roabă stătea proptită de perete. Caleb o aduse, punând pe fundul ei câteva pături pe care le luă dintr-o ladă.

— *Apuc-o de picioare!*

Caleb se duse în spatele femeii și o apucă de subsuori. Femeia începu să țipe și să se îndoiaie de durere. După cele mai lungi cinci secunde din viața lui, reușiră să o pună în roabă. Pe brațele lui Caleb rămăsese o substanță lipicioasă: bucăți din pielea femeii.

Țipetele ei încetară. Acum respira sacadat. Drumul avea să fie de nesuportat pentru ea; fiecare zgâlțâitură urma să-i producă noi valuri de tortură. Caleb apucă mânerul roabei, însă își dădu seama că mai aveau o problemă. Dory nu era o femeie mărunță. Va trebui să-și folosească fiecare fărâma de putere ca să mențină roaba în echilibru.

— *Lasă-mă și pe mine*, îi spuse Pim prin semne.

Caleb clătină ferm din cap.

— *Copilul.*

— *Dacă obosesc, mă opresc.*

Caleb nu era de acord, însă nu fu chip s-o facă pe Pim să se răzgândească. O duseră pe Dory până la ușă. Când fu izbită de lumina soarelui, tot trupul i se chirci, făcând roaba să se încline periculos într-o parte.

— *Ochii ei, își dădu seama Pim. Sunt arși.*

Se duse înapoi în hambar, de unde se întoarse cu o cârpă, pe care o umezi cu apă din găleată și o întinse pe jumătatea superioară a chipului femeii. Trupul acesteia se destinse.

— *Să mergem!* îi făcu semn Pim.

Le luă aproape o oră s-o ducă pe Dory în casă, timp în care femeia căzuse într-o stare binecuvântată de inconștiență. Kate se grăbi să le iasă în cale. Când o văzu pe Dory, se întoarse cu spatele la ușă, în pragul căreia Elle și Bug îi urmăreau din priviri, curioase de atâta tevdură. Theo adulmecă picioarele lui Bug ca un cățeluș.

— Treceți înapoi în casă! le porunci ea. Și luați-l și pe vărul vostru!

— Vrem să ne uităm! se miorlăi Elle.

— *Acum, am zis!*

Dispărură înăuntru. Kate îngenunche lângă Dory.

— Doamne Dumnezeule!

— Am găsit-o în hambar, o lămuri Caleb.

— Și soțul ei?

— Nici urmă de el.

Kate se întoarse spre Pim.

— *Fetele n-ar trebui să vadă așa ceva.*

Pim încuviință din cap.

— *O să le scot afară.*

— Avem nevoie de o prelată sau de o pătură groasă, îi spuse Kate lui Caleb. Putem s-o instalăm în camera din spate, departe de copii.

— O să trăiască?

— E vai de capul ei, Caleb. Nu prea pot face multe.

Caleb aduse o pătură groasă din lână dintre cele pe care le puneau pe șa. O întinse pe pământ, lângă roabă, după care o scoase pe Dory din ea și o întinse pe pătură, legă colțurile două câte două și trecu o grindă prin ele, făcând astfel o targă improvizată. Pe când o ridicară de jos, femeia scoase un țipăt înăbușit. Caleb se cutremură; nu putea să mai audă așa ceva. Faptul că Dory nu murise i se părea o cruzime de proporții neînchipuite. O duseră în casă, în camera mică unde obișnuiau să doarmă fetele, și o întinseră pe un palet. Caleb acoperi fereastra cu o pătură, ca să facă umbră.

— Trebuie să îi dau jos cămașa de noapte.

Kate îi aruncă lui Caleb o privire serioasă: o să fie... urât.

El înghiți cu greu. Abia se putea uita la femeie, la pielea ei arsă și umflată.

— Nu mă pricep la chestii dintr-astea, recunosc el.

— Nimeni nu se pricepe, Caleb.

Atunci își dădu seama de altceva. Așteptase mult prea mult; acum erau neputincioși, așteptând ca femeia să moară. Cu un singur cal, nu puteau folosi căruța ca s-o ducă pe Dory în Mystic. Iar Pim n-ar fi abandonat-o niciodată.

— Am nevoie de cârpe curate, o sticlă cu alcool, foarfece, îi ordonă Kate. Fierbe foarfecele și nu le atinge după aceea ia-le cu o cârpă. Pe urmă să te duci să ai grijă de copii. Mă poate ajuta Pim aici. O să vrei

să-i ții departe de casă o vreme.

Caleb nu se simți insultat, ci doar recunoscător. Adună lucrurile cerute, le aduse în cameră, după care făcu schimb de roluri cu Pim. În bucătăria din curte, fetele se jucau cu păpușile, făcându-le culcuș din frunze și rămurele, în vreme ce Theo se foia pe lângă ele.

— Hai, copii, să mergem la o plimbare pe malul râului!

Îi luă pe Theo în brațe și pe Elle de mână. Fetița, la rândul ei, o prinse pe soră-sa, așa cum fuseseră învățate să facă, alcătuind un lanț uman. Parcurseseră jumătate din drum, când un țipăt sfâșie liniștea din jur. Sunetul îl străpunse pe Caleb ca un glonț.

Lucius, a început. Am nevoie de tine.

Greer conducea încă de la răsăritul soarelui.

— Pregătește odată nava aia! îi spuse el lui Lore.

Trecuse în viteză pe lângă Rosenberg când încă era întuneric, apoi o luă spre nord-vest, intrând pe Autostrada 10 tocmai când soarele se înălța în spatele lui.

Avea să ajungă în Kerrville pe la patru, cinci cel târziu. Ce-avea să aducă lăsarea serii?

Amy, vin.

50

Michael se trezi în întuneric. Întins în pat, își pipăi cu degetele rana de la cap. Părul îi era înăsprit de la sângele uscat; era norocos că nu-i spărseseră capul. Dar presupunea că un criminal înarmat în casa președintelui îți garanta cel puțin o lovitură zdravănă în bostan. Nu era modul ideal de obține un somn bun, dar, pe de altă parte, nici nu-l putea refuza.

Se culcă la loc; când se trezi din nou, o lumină blândă pătrundea prin geam. Auzi un clinchet de pahare și văzu doi ofițeri de securitate. Unul dintre ei ducea o tavă. În vreme ce al doilea stătea de pază, primul puse tava pe podea.

— Vă mulțumesc mult, băieți.

Cei doi plecară. Probabil primiseră instrucțiuni să nu îi adreseze niciun cuvânt. Michael ridică tava și o așeză pe pat. Un castron cu fiertură de ovăz, omletă, o piersică – o masă cum nu mai avusese de zile bune. Nu-i dăduseră însă decât o lingură – fără furculiță, desigur – așa că își măncă omleta cu ea, trecând apoi la ovăzul fiert. Păstră piersica pentru la sfârșit. Sucul ei îi împroșcă bărbia. Fructe proaspete! Uitase cât de bune erau!

Trecu un timp. În cele din urmă, auzi zgomot de pași și voci venind de pe coridor. Peter, cel mai probabil, urmat de încă cineva. Apgar? Mai devreme sau mai târziu, conversația avea să devină mai clară.

Dar nu era Peter.

Sara era cea care stătea acum în prag. Se schimbaseră mai puțin decât ar fi crezut. Îmbătrâniseră, firește, însă îmbătrâniseră frumos, așa cum li se întâmplă acelor femei care nu se opuneau, care acceptau trecerea timpului.

— Nu-mi vine să cred!

— Bună, Sara!

Michael se ridică din pat, în timp ce sora lui păși înăuntru. Ducea o geantă mică din piele. Un paznic veni în spatele ei, cu un baston în mână.

— La naiba, Michael!

Ea păstră distanța.

— Știu.

O remarcă stupidă. Ce voia să însemne? Știu că te-am rănit?! Știu în ce postură mă aflu?! Știu că sunt cel mai rău frate din lume?!

— Sunt atât de... furioasă pe tine.

— Ai tot dreptul.

Ea ridică din sprâncene.

— Asta e tot ce ai de spus?

— Ce zici de „Îmi pare rău“?

— Glumești? Chiar îți pare rău?

— Arăți bine, Sara. Mi-a fost dor de tine.

— Scutește-mă. Iar tu arăți ca naiba.

— O, și asta încă e o zi bună.

— Michael, ce cauți aici? Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

El îi cercetă expresia de pe chip. Știa oare?

— Ce ți-a spus Peter?

— Doar că ai fost arestat și că ai o rană adâncă la cap.

Ridică puțin geanta.

— Am venit să te cos.

— Deci nu ți-a mai spus și altceva.

Ea se arată confuză.

— Ce anume, Michael? Că probabil o să te spânzure? Nici nu a fost nevoie să-mi spună.

— Nu-ți face griji! Nu o să spânzure pe nimeni.

— Douăzeci și unu de ani, Michael.

Mâna ei dreaptă, cea liberă, era strânsă pumn, ca și cum ar fi vrut să-l lovească.

— Douăzeci și unu de ani fără un mesaj, fără o scrisoare, nimic. Ajută-mă să înțeleg cum e posibil una ca asta!

— Nu pot să-ți explic acum. Dar trebuie să înțelegi că a *existat* un motiv.

— Știi ce am fost nevoită să fac? Știi? Acum zece ani, mi-am spus: „Asta a fost. Nu se mai întoarce în veci. Poate că a murit.“ Așa că te-

am îngropat, Michael. Te-am pus în pământ și am uitat de tine.

— Am făcut niște lucruri oribile, Sara.

În sfârșit, apărură și lacrimile.

— Am avut *grijă* de tine. *Te-am crescut*. Te-ai gândit vreodată la asta?

El se ridică din pat. Sara lăsă geanta să cadă pe podea, își ridică pumnii și începu să-l lovească în piept. Acum plângea în toată regula.

— *Afurisitule!* strigă ea.

El o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă. Ea se zbatu, după care îi primi îmbrățișarea. Paznicul îi urmărea precaut; Michael îi aruncă o privire care ar fi spus: *Înapoi!*

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? suspină ea.

— N-am vrut niciodată să-ți fac rău, Sara.

— M-ai părăsit, la fel ca ei. Nu ești cu nimic mai bun decât au fost ei.

— Știu asta.

— Să te ia naiba, Michael! Să te ia naiba!

El continuă să o țină în brațe multă vreme.

— E o poveste pe cinste!

Era o dimineață târzie; Peter plecase de la birou. Stătea împreună cu Apgar la masa de conferințe, așteptându-l pe Chase. *Scurtă pensie a mai avut*, se gândi Peter.

— Știu că e, răspunse Peter.

— Îl crezi?

— Tu îl crezi?

— Tu ești cel care-l știe.

— Îl știam acum douăzeci de ani.

Chase apărură în ușă.

— Peter, ce se întâmplă? Unde e toată lumea? E o liniște mormântală aici.

Era îmbrăcat cu blugi, cămașă de lucru și cizmele de cowboy, ceea ce spusese că vrea să devină.

— Ia un loc, Ford! spuse Peter.

— O să dureze mult? Mă așteaptă Olivia. Ne întâlnim cu cineva la bancă.

Peter se întrebă câte astfel de conversații urma să mai aibă. Era ca și cum i-ar fi condus pe oameni până pe marginea unei prăpăstii, momindu-i cu peisajul, ca mai apoi să îi împingă în gol.

— Mi-e teamă că da, îi răspunse.

Alicia văzu cele dintâi movile chiar la ieșirea din Fredericksburg – trei dâmburi de pământ, fiecare de lungimea un stat de om, ițindu-se la umbra unui pecan. Înaintând, ajunse la cea mai îndepărtată fermă. Descălecă în curtea plină de noroi. Din casă nu se auzea niciun zgomot. Intră. Mobilă întoarsă, obiecte aruncate care încotro, o pușcă

pe podea, paturile nefăcute. Locuitorii fuseseră infectați în somn; acum se odihneau în pământ, la rădăcinile aceluia pecan.

Îl adăpă pe Soldat din troacă, apoi își văzu de drum. Dealurile stâncoase urcau și coborau. Nu trecu mult și văzu alte case – unele cuibărite discret printre colinele ținutului, altele expuse la câmpie, înconjurate de ogoare cu greu câștigate, proaspăt arate. Nu era nevoie să privească mai de aproape; nemișcarea aceea îi spusese Aliciei tot ce trebuia să știe. Deasupra, cerul era mohorât. Se așteptase la una ca asta, ca locuitorii de la periferie să fie luați primii. Urmați apoi de alții, tot mai mulți, o armată ale cărei rânduri creșteau pe măsură ce se apropia de oraș.

Orașul însuși fusese părăsit. Alicia parcurse strada principală acoperită de praf, trecu de micile prăvălii și de case, unele noi, altele amintind încă de trecut. Cu doar câteva zile în urmă, oamenii își văzuseră aici de treburile lor de zi cu zi: îngrijeau de familiile lor, își vedeau de afaceri și de comerț, flecăreau, se îmbătau, trișau la cărți, se certau, se băteau cu pumnii, făceau dragoste, stăteau pe prispă ca să dea binețe trecătorilor. Știuseră oare ce avea să urmeze? Își dăduseră seama treptat, odată cu dispariția primei persoane, abia remarcată, urmată de o alta și o alta, până când pricepură înțelesul acestui fapt? Sau viralii dăduseră năvală peste ei, într-o singură noapte a terorii? La partea sudică a orașului, Alicia ajunsese în dreptul unui câmp. Începu să numere. Douăzeci de movilițe de pământ. Cincizeci. Șaptezeci și cinci.

Când ajunsese la o sută, renunță să le mai numere.

51

Ziua se sfârșise. Însă Dory era încă în viață.

Din camera de unde zăcea femeia, Caleb nu auzea decât sunete slabe – gemete, șoapte, un scaun mișcat pe podea. Kate sau Pim nu ieșeau decât rareori, ca să mai aducă vreun lucru ori să fiarbă mai multe cârpe. Caleb rămase în curte cu copiii, deși nu avea energia să-i distreze. Minte îi zbură la treburile nefăcute, când auzi o voce, care îi spunea că totul era în zadar; că aveau în curând să plece de aici, iar toate speranțele lui aveau să se frângă.

Kate ieși, așezându-se lângă el pe verandă. Copiii intraseră în casă pentru un pui de somn.

— Deci? Întrebă el.

Kate miji ochii în lumina soarelui de după-amiază. O șuviță de păr, de un blond-auriu, îi era lipită pe frunte; o dădu la o parte.

— Încă respiră.

— Cât o să mai dureze?

— Ar fi trebuit să fie moartă deja. Kate îl privi lung. Dacă de dimineață va fi încă în viață, ar trebui s-o iei pe Pim și pe copii și să

plecați de aici.

— Dacă rămâne cineva în urmă, eu voi fi acela. Spune-mi doar ce să fac.

— Caleb, mă descurc.

— Știu că te descurci, dar eu sunt cel care v-a adus pacostea asta pe cap.

— Și ce era să faci? Se îmbolnăvește un cal, dispar câțiva oameni, o casă ia foc. Cine poate spune că toate astea au legătură între ele?

— Tot nu te las aici.

— Și, crede-mă, apreciez gestul. Nu mi-a plăcut niciodată la țară, iar locul ăsta îmi dă fiori. Dar asta e *treaba* mea, Caleb. Lasă-mă să-mi fac treaba, și o să ne înțelegem de minune.

Mai vorbiră o vreme, apoi Caleb spuse:

— Mi-ar prinde bine să mă ajuți cu ceva.

Trupul lui Jeb se umflase și înțepenise în arșiță. Îi legară picioarele din spate, îl înhamară pe Chipeș și târâră hoitul până la celălalt capăt al câmpului. Când Caleb consideră de cuviință că se îndepărtaseră destul de casă, îl duseră pe Chipeș înapoi în adăpost și se întoarseră cu o canistră plină de combustibil. Caleb aduse niște crengi uscate și le puse peste cadavru, alcătuiind un rug; stropi niște kerosen peste el, puse capacul la canistră și se dădu înapoi.

— De ce l-ai numit Jeb? întrebă Kate.

Caleb ridică din umeri:

— Așa mi-a venit.

Nu mai era nimic de spus. Caleb aprinse un chibrit și îl azvârli printre vreascuri. Cu un șuierat, flăcările cuprinseră rugul. Nu bătea vântul; fumul gros se ridica drept spre cer, plin de scânteii. O vreme, în aer se simți miros de *mesquite*¹³, apoi duhoarea deveni insuportabilă.

— Cred că asta a fost, spuse el.

Se întoarseră acasă pe jos. Când se apropiară, Pim apăru în prag. Era cu ochii ieșiți din orbite.

— *Se întâmplă ceva*, le spuse ea prin semne.

În cameră era întuneric și răcoare. Lui Dory i se vedea numai fața, restul trupului fiindu-i acoperit de cârpele fierte.

— Doamnă Tatum, spuse Kate, mă puteți auzi? Știți unde vă aflați?

Privind fix în tavan, femeia nu părea deloc să fie conștientă de prezența lor. Se petrecuse o schimbare remarcabilă. Remarcabilă, dar și tulburătoare. Arsurile de pe față îi dispăruseră. Erau acum rozalii, aproape vindecate; pe alocuri, pielea îi era albă ca pudra de talc. Dory își schimbă ușor poziția, dezvelindu-și mâna stângă scoțându-și mâna stângă de sub cârpe. Înainte, fusese un ciot înfiorător de carne prăjită. Acum însă aducea vizibil cu o mână de om – bășicile trecuseră, iar pe sub pielițele arse se vedea rozaliul pielii noi.

Kate se uită la Pim.

— *De cât timp e trează?*

— *Nu era. Acum s-a trezit.*

— Doamnă Tatum, reluă Kate, pe un ton mai poruncitor. Sunt doctor. Ați fost victima unui incendiu. Vă aflați în gospodăria familiei Jaxon; Caleb și Pim sunt aici, cu mine. Vă amintiți ce s-a întâmplat?

Privirea ei, rătăcind la întâmplare prin încăpere, se opri asupra feței lui Kate.

— Incendiu? murmură ea.

— Da, casa dumneavoastră a luat foc.

— Întreab-o dacă știe ce l-a declanșat, spuse Caleb.

— Foc, repetă Dory. Foc.

— Vă amintiți ceva despre focul acesta?

Pim făcu un pas înainte și îngenunche în dreptul patului. Ridică ușor mâna ieșită de sub cârpe a lui Dory, își puse degetul arătător în palma femeii și începu să formeze litere.

— Pim, o recunosc Dory.

Însă asta fu tot; lumina din ochii ei păli. Îi închise la loc.

— Caleb, vreau s-o consult, spuse Kate. Apoi, către Pim: *Rămâi și ajută-mă.*

Caleb așteptă în bucătărie. Copiii, din fericire, încă dormeau. Trecură câteva minute, apoi femeile își făcură din nou apariția.

Kate făcu semn către ușa din spate.

— *Hai să vorbim afară!*

Lumina lăsase deja loc înserării.

— Ce i se întâmplă? întrebă Caleb, traducând totodată prin semne.

— Se însănătoșește, asta i se întâmplă.

— Dar cum e posibil?

— Dacă aș ști, aș fi departe. Arsurile încă arată rău și nu a scăpat de pericol. Dar nu am mai văzut pe nimeni care să se vindece atât de repede. Putea să moară fie și numai de la șoc.

— Și ce crezi despre faptul că s-a trezit?

— E un semn bun că a recunoscut-o pe Pim. Dar nu cred că a înțeles prea multe. Posibil să n-o mai facă vreodată.

— Vrei să zici că o să rămână așa?

— Am mai văzut cazuri. Kate se adresă apoi surorii ei: *Ar trebui să stai cu ea. Dacă se mai trezește, încearcă s-o faci să vorbească.*

— *Despre ce?*

— *Ia-o ușor. Deocamdată, nu vorbiți despre incendiu.*

Pim se întoarse în casă.

— Asta schimbă lucrurile, spuse Caleb.

— De acord. Posibil să ne putem muta mai repede decât am fi crezut. Crezi că poți face rost de vreo mașină în Mystic?

El își aduse aminte de camioneta pe care o văzuse în curtea lui Elacqua.

Kate păru surprinsă.

— *Brian* Elacqua?

— Chiar el.

— Boșorogul ăla bețiv! Chiar mă întrebam ce s-a ales de capul lui.

— Cam așa l-am catalogat și eu.

— Totuși, sunt sigură că o să ne ajute.

Caleb dădu din cap aprobator.

— Îi fac o vizită mâine-dimineață.

Sara aștepta pe verandă cu bagajele, când apăru Hollis, călare pe o iapă arătând ca vai de ea. Era însoțit de un bărbat pe care Sara nu-l cunoștea, călare și el pe un cal, un murg negru, cu o spinare arcuită ca un hamac și cu ochi bătrâni, urduroși.

— Nu-mi vine să cred! făcu Sara. Vai, dar sunt doi dintre cei mai răpciugoși cai pe care i-am văzut vreodată!

Cei doi bărbați descălecară. Tovarășul lui Hollis era un bărbat îndesat, îmbrăcat într-o salopetă, fără cămașă pe dedesubt. Avea părul lung și alb și o expresie șireată pe chip. Hollis și bărbatul schimbă câteva cuvinte, își strânsesă mâna, apoi bărbatul plecă.

— Cine e prietenul tău? întrebă Sara.

Hollis priponea cail de balustrada prispei.

— Doar cineva pe care aș fi vrut să-l fi cunoscut în tinerețe.

— Soțiorule, am crezut că ne-am înțelea în privința unui camion.

— Mda, apropo de asta. Se pare că pentru un camion îți trebuie bani adevărați. În plus, nu mai e nici combustibil. Privește partea bună: Dominic ne-a dat hamurile pe gratis, deci, practic vorbind, nu am rămas fără nicio lețcaie.

— Dominic. Prietenul tău fără cămașă.

— Îmi cam era dator cu o favoare.

— Să întreb?

— Cred că mai bine ar fi să nu.

Se întoarseră în casă, descărcară echipamentul, încărcară restul în coburi, pe care le legară la șeile cailor. Hollis luă iapa, Sara, murgul. Ea ieșea mai câștigată, deși nu cu mult. Trecuseră ani buni de când nu se mai urcase pe un cal, însă recunosc pe dată senzația, care-i atingea o coardă de mult uitată a memoriei tactile. Aplecându-se înainte în șa, Sara atinse ferm de trei ori gâtul animalului.

— Nu ești un băiat chiar așa de rău, nu? Poate c-am fost prea dură cu tine.

Hollis ridică privirea.

— Scuze, vorbeai cu mine?

— Gata, gata! făcu Sara.

Își croiră drum până la poartă și coborâră dealul. Muncitorii risipiți munciau pe câmp sub soarele după-amiezii târzii. Pe ici, pe colo, câte un fanion mai atârna leneș de stâlpul lui, marcând localizarea vreunei

cutii; turnurile de pază, cu hornurile lor de avertizare și cu platformele lunetiștilor se ridicau din vale, pustii de ani buni.

La celălalt capăt al Zonei Portocalii, drumul se bifurca: la vest o lua spre provinciile de pe malul râului, la est, spre Comfort și Drumul Petrolului. Hollis își scoase plosca de la curea. Bău și îi dădu și Sarei.

— Cum o duce bătrănu’?

— E un gentilom desăvârșit.

Își șterse gura cu dosul palmei și arătă cu plosca spre est.

— Se pare că cineva se grăbește.

Atunci văzu și Hollis: rotocolul de praf stârnit de vehiculul care înainta cu repeziciune către oraș.

— Poate ar trebui să întrebăm dacă nu ni-l dă la schimb pe cai, spuse Hollis în glumă.

Sara îl privi lung o clipă, măsurându-l din cap până în picioare.

— Trebuie să recunosc, îți stă tare bine pe cal. Mă uimește puțin.

Hollis se aplecă înainte, lăsându-și greutatea în față, în timp ce ținea hamul cu ambele mâini.

— Obişnuiam să te privesc călărind. Dacă eram în tura de zi la Pază, câteodată aşteptam lângă Zid până când te întorceai de la turmă.

— Serios? Nu ştiam.

— Era cam dubios din partea mea, recunosc.

Brusc, se simţi inundată de fericire. Un zâmbet îi apăru pe chip, primul de zile bune.

— Ei, ce era să faci?

— Nu eram eu cel norocos. Câteodată, adunai o adevărată liotă în jurul tău.

— Atunci, norocul tău că lucrurile au ieşit cum au ieşit.

Puse dopul la ploscă și i-o dădu înapoi.

— Acum, să mergem să ne vedem copiii!

— Bună ziua!

Doi ofițeri de Securitate Internă supravegheau încăperea din fața împrejmuirii – unul stătea la birou, celălalt, mult mai în vârstă, stătea la ghișeu. Greer îl recunoscuse numaidecât pe cel de-al doilea; cu ani în urmă, bărbatul fusese unul dintre paznicii lui. Winthrop? Nu, Winfield. Era doar un puști pe atunci. Când privirile li se întâlneau, Lucius văzu o serie de calcule rapide desfășurându-se în ochii bărbatului.

— Să fiu al naibii! făcu Winfield.

Își duse mâna la arma de la mijloc, însă mișcarea fu tremurată și stângace, dându-i răgaz lui Greer să-și ridice pușca de sub haină și să o ațintească spre pieptul bărbatului. Cu un clinchet puternic, trase piedica.

— Nt, nt!

Winfield încremeni. Ofițerul mai tânăr rămase nemișcat la birou, cu ochii holbați. Greer arătă cu pușca spre el.

— Tu, arma la podea. Și tu, Winfield. Repejor!

Își puseră pistoalele jos.

— Cine e tipul ăsta? întrebă cel tânăr.

— A trecut ceva, Șaiș'doi, spuse Winfield, adresându-i-se lui Greer după vechiul număr de deținut. Părea mai degrabă amuzat decât furios, ca și cum ar fi dat peste un vechi prieten cu o reputație îndoielnică ce îi confirmase așteptările. Am auzit că ai fost ocupat. Dunk cum o mai duce?

— Michael Fisher e aici? întrebă Greer.

— O, e chiar aici.

— Mai sunt și alți ofițeri prin clădire? Menținem situația sub control, asta nu trebuie să devină o problemă.

— Vorbești serios? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Ramsey, dă-mi cheile!

Winfield deschise ușa dinspre blocul de celule. Greer îl urmă la câțiva pași distanță, ținând pușca ațintită asupra lor. Michael, care stătea întins pe pat, se ridică în coate când auzi ușa de la celulă deschizându-se.

— Nu mă așteptam la asta, făcu el.

Greer îi ordonă lui Winfield și celui alt ofițer să intre în celulă, apoi îi aruncă o privire lui Michael.

— Vii?

— Mă bucur că te-am văzut, Șaiș'doi! strigă Winfield după ei. Nu te-ai schimbat deloc, afurisitul!

Greer închise ușa, o încuie și puse cheia în buzunar.

— Să faceți liniște! le mârâi el prin gaura cheii. Nu vreau să fiu nevoit să mă întorc aici.

Se uită apoi la Michael.

— Ce-ai pățit la cap? Pare dureros.

— Nu vreau să fiu nerecunoscător, dar am impresia că nu e de bine faptul că ești aici.

— Trecem la planul B.

— Nu știam că avem așa ceva.

Greer îi întinse pistolul lui Michael.

— Îți explic pe drum.

Peter, Apgar și Chase se uitau peste manifestul lui Michael, când auziră niște strigăte pe hol.

— Pune-l jos! Pune-l jos!

O bufnitură; o împușcătură.

Peter luă pistolul pe care îl ținea pe birou.

— Gunnar, tu ce armă ai?

— Niciuna.

— Ford?

Bărbatul clătină din cap.

— Treceți în spatele biroului!

Clanța se mișcă. Peter și Apgar se lipiră de peretele din celălalt capăt. Ușa se cutremură, căci cineva dădea în ea cu piciorul, după care se dădu de pereți.

Cum intră primul bărbat, Apgar îl înșfăcă de la spate. Pușca îi fu azvârlită cât colo. Apgar îl ținut la pământ cu genunchii, punându-i o mână în gât, cu cealaltă fiind gata să-l lovească. Apoi se opri.

— Greer?

— Salut, generale!

— Michael! exclamă Peter, coborându-și arma. *Ce naiba?*

Trei soldați dădură buzna în încăpere, cu puștile scoase.

— Nu trageți! strigă Peter.

Cu o șovăire vizibilă, soldații se supuseră.

— Ce-a fost cu împușcătura de mai devreme, Michael?

Bărbatul făcu un gest indiferent cu mâna.

— O, au ratat. Suntem bine.

Peter tremura de furie.

— Voi trei, se adresă el soldaților, părăsiți încăperea!

Aceștia plecară. Apgar se dădu jos de pe Greer. Între timp, Chase ieșise și el de după biroul lui Peter.

Michael arătă spre Chase.

— E bine?

— La ce te referi?

— Știe?

— Da, răspunse Chase scurt. Știu.

Peter era încă furios.

— Voi doi, ce credeți că faceți?

— Având în vedere circumstanțele, am crezut că o abordare directă e de preferat, răspunse Greer. Ne așteaptă o mașină afară. Trebuie să vii cu noi, Peter. Și trebuie să plecăm chiar acum.

Peter ajunsese la capătul răbdării.

— Nu plec nicăieri. Dacă nu începeți să vorbiți clar, vă bag la închisoare cu mâna mea și arunc cheia!

— Mi-e teamă că situația nu mai e aceeași.

— Deci, până la urmă, viralii nu se mai întorc? Era doar o glumă?

— Mi-e teamă că este exact pe dos, spuse Greer. Sunt deja aici.

53

Amy avea să ducă dorul locului ăstuia.

Hotărâra să nu mai facă nimic pentru restul zilei. Oricum nu părea să mai aibă vreun rost. Uneori, îi spunea Carter, *trebuie să lași grădina să-și poarte singură de grijă*.

Îi era greață, aproape că avea febră. Putea oare să se controleze? Sau avea să-l omoare? Și cum rămâne cu apa?

Ai s-o faci cum a făcut-o și Zero, îi spusese Carter. *N-ai cum altfel să te întorci la ce ai fost cândva*.

Fetele se uitau în casă la un film. Amy își amintea filmul acela, îl văzuse și ea când era mică: *Vrăjitorul din Oz*. O înspăimântase cumplit – tornada, câmpul de maci, vrăjitoarea cea rea cu pielea ei verde și cu armata de maimuțe zburătoare cu chipiu – dar îi și plăcuse totodată. Amy îl văzuse într-un motel unde locuise împreună cu mama ei. Aceasta obișnuia să-și îmbrace fusta scurtă și bluza mulată și să iasă pe autostradă, lăsând-o pe Amy în fața televizorului cu ceva de mâncare de la fast food, spunându-i: „Să fii cuminte! Mama se întoarce repede. Să nu dechizi ușa la nimeni!” Amy putea citi vinovăția din ochii mamei ei – înțelegea faptul că nu ar fi trebuit s-o lase singură –, iar Amy o înțelesese întotdeauna, pentru că o iubea, iar femeia era atât de abătută și de tristă tot timpul, de parcă viața ei era un șir nesfârșit de dezamăgiri, în privința cărora nu putea face nimic. Uneori, nici nu se dădea jos din pat, ca mai apoi să vină iar noaptea, fusta, bluza și televizorul reintrau în scenă, lăsând-o pe Amy singură din nou.

Noaptea în care văzuse *Vrăjitorul din Oz* fusese ultima petrecută în motel, sau cel puțin așa își amintea Amy. Se uitase la desene animate o vreme, iar când se terminară, la o emisiune-concurs, după care schimbase canalele până când dăduse peste film. Culorile erau ciudate, prea vii. Asta fusese primul lucru pe care-l observase. Întinsă pe pat, care purta mirosul mamei ei – un amestec de transpirație, de

parfum și de ceva specific ei –, Amy începu să-l urmărească. Intrase în poveste când Dorothy, după ce-și salvase cățelul din ghearele relei domnișoare Gulch, fugea să scape de furtună. Însă tornada o luă pe sus; se trezi pe tărâmul Munchkin, ai cărui locuitori cântau despre viețile lor fericite. Dar, firește, era problema picioarelor – picioarele Vrăjitoarei Rele de la Miazăzi, care îi ieșeau de sub casa lui Dorothy purtată în zbor de tornadă.

De acolo a pornit totul. Atenția îi fusese captată în totalitate. Înțelegea dorința lui Dorothy de a se întoarce acasă. Țsta era centrul poveștii, iar Amy se regăsea perfect. Nu mai fusese acasă de multă vreme; abia dacă și-o mai aducea aminte, unele camere văzându-le doar ca prin ceață. Pe când filmul se apropia de sfârșit, iar Dorothy își bătu călcâiele, trezindu-se în sânul familiei ei, Amy se gândi să încerce și ea. Nu avea pantofiori roșii cu rubine, însă mama ei avea o pereche de cizme, foarte înalte, cu vârf ascuțit. Amy le încălță. Pe picioarele ei slăbuțe de fetiță, aproape că-i ajungeau până la șolduri; tocurile erau foarte înalte, iar mersul pe ele nu era ușor. Făcu pași mici prin cameră ca să se obișnuiască, apoi, când se simți comodă, închise ochii și își bătu călcâiele de trei ori. *Nicăieri nu-i ca acasă, nicăieri nu-i ca acasă, nicăieri nu-i ca acasă...*

Atât de convinsă era de puterea magică a acestui gest, încât, când deschise ochii, fu șocată să vadă că nu se întâmplase nimic. Era încă în motel, cu tapetul lui murdar și cu mobila pe care nu o puteai muta din loc. Își dădu jos cizmele, le azvârli cât colo, se aruncă pe pat și începu să plângă. Probabil că adormi, pentru că următorul lucru pe care îl văzu fu chipul speriat al mamei ei, aplecată deasupra ei. O scutura pe Amy de umeri; bluza îi era pătată și ruptă. Haide, scumpo! Trezește-te! îi spunea ea. Trezește-te, scumpo! Trebuie să plecăm chiar acum!

Carter curăța piscina. Începuseră să cadă primele frunze, uscate și arămii.

— Credeam că ne luăm liber pentru restul zilei, spuse Amy.

— Așa e. Doar că trebuia să curăț frunzele astea. Nu-mi place să le văd acolo.

Ea stătea pe terasă. Înăuntru, fetele se uitau la partea în care Dorothy și tovarășii ei ajunseseră în Orașul de Smarald.

— Ar trebui să-l dea mai încet, observă Carter, care trăgea plasa de-a lungul marginilor, încercând să prindă ultimele mizerii din piscină. Fetele o să-și strice urechile.

Da, avea să-i fie dor de locul ăsta. De moliciunea lui, de senzația răcoroasă a verdeții. De micile treburi care îi umpleau zilele de așteptare. Carter lăsa plasa pe marginea piscinei și ocupă scaunul din fața ei. O vreme, ascultară filmul derulându-se. Când Vrăjitoarea cea Rea se topi, fetele izbucniră în urale de fericire.

— De câte ori l-au văzut? întrebă Carter.

— O, de o mulțime de ori.

— Când eram mic, mi se părea că numai filmul ăsta era la televizor. Mă speria de moarte.

Carter făcu o pauză, apoi:

— Dar întotdeauna mi-a plăcut.

Încărcară în Humvee canistrele cu benzină. În compartimentul de marfă erau coșurile de plastic pline cu provizii pe care Greer le adusese cu el – frânghii și scripeți, o unealtă de filat textile, două chei franceze, pături, o rochie simplă din bumbac.

— Aș vrea s-o iau și pe Sara cu noi, spuse Peter. Știe mai bine decât oricare dintre noi ce e de făcut.

Greer ridică o canistră peste hayon.

— Nu e o idee bună momentan. Trebuie să menținem numărul minim de oameni.

— Trebuie să răspândim vestea și în provincii, îi spuse Peter lui Apgar. Oamenii trebuie să se adăpostească. Prin pivnițe, prin casă, pe unde apucă. Dimineată, putem trimite mașini ca să aducem înapoi cât mai mulți.

— O să mă ocup.

Peter aruncă o privire spre Chase.

— Ford, ești la conducere.

— Înțeles.

Peter se adresă din nou lui Apgar.

— Fiul meu și familia lui...

Generalul nu-l lăsă să termine.

— O să contactez prin radio detașamentul din Luckenbach. O să trimitem acolo niște oameni.

— Caleb are un minibuncăr pe proprietatea lui.

— O să transmit mai departe informația.

Greer aștepta la volan. Michael ocupa locul din dreapta. Peter se urcă în spate.

— Să mergem! spuse el.

Era 18:30. Soarele avea să apună peste două ore.

54

Sara și Hollis scoteau un timp bun. Intraseră în zona numită Intervalul – o fâșie de drum pustiu între orașele de provincie Ingram și Hunt. Acum ocoleau malul râului Guadalupe, care bulbucea liniștit în vale. Stejari mari și vii își întindeau coroanele peste șosea; ajunseră apoi în dreptul unui câmp deschis, soarele bătându-le în față, după care urmară și alți copaci și umbră.

— Cred că tipul ăsta are nevoie de o pauză, spuse Sara.

Descălecară și duseră caii la marginea apei. Stând pe mal, iapa lui

Hollis își aplecă gâtul lung spre râu fără ezitare, însă murgul nu părea la fel de sigur. Sara își scoase cizmele, își suflecă pantalonii și îl duse la apă mică să se adape. Apa era minunat de rece, fundul râului fiind din calcar moale, însă dur sub tălpi.

După ce caii băură pe săturate, Sara și Hollis lăsară o clipă animalele să hoinărească. Ei se așezară pe un afloriment care ieșea din malul râului. Vegetația de-o parte și de alta a râului era bogată – sălcii, pecani, stejari, tufișuri de mesquite și de opunția. Insectele de noapte începeau să iasă din apă în roiuri de lumină. La o sută de metri în amonte, râul se sfârșea într-o albie largă și adâncă.

— Este atât de liniște aici! spuse Sara.

Hollis încuviință din cap, cu o expresie de mulțumire deplină pe chip.

— Aș putea să mă obișnuiesc cu asta.

Ea se gândea la un loc anume din trecut. Trecuseră mulți ani de atunci, de când ea, Hollis și ceilalți porniseră la drum spre Colorado împreună cu Amy. Theo și Maus îi părăsiseră deja, rămânând la fermă, așa încât Maus să poată să nască. Traversaseră La Sal Range și ajunseseră într-o vale întinsă, cu iarbă înaltă și cu cer senin, unde se opriseră ca să se odihnească. În depărtare, acoperite de zăpadă, vârfurile Munților Stâncoși tronau deasupra lor, deși aerul nu era încă rece. Stând la umbra unui arțar, Sara fusese încercată de o senzație pe care nu o mai avusese până atunci – pentru prima oară vedea frumusețea lumii. Pentru că era într-adevăr frumos. Copacii, lumina, felul în care iarba se mișca în adierea vântului, versanții sclipind de la gheața munților: cum de nu văzuse toate astea înainte? Și, dacă la văzuse, de ce i se păruseră diferite, mai obișnuite, mai puțin încărcate de viață? Se îndrăgostise de Hollis și înțelesese atunci, stând la umbra arțarului, înconjurată de prieteni – Michael chiar adormise, ținându-și pușca strâns la piept, precum un copil îmbrățișându-și jucăria de pluș – că Hollis era motivul. Dragostea și numai dragostea este cea care îți deschide ochii.

— Mai bine am lua-o din loc, spuse Hollis. O să se întunece curând.

Se duseră după cai și porniră din nou la drum.

Generalul Gunnar Apgar, stând pe coama zidului, urmărea cu privirea umbrele care se adunau în vale.

Se uită la ceas. 20:15. Soarele avea să apună în câteva minute. Ultimul transport care aducea muncitorii de pe câmpuri se vedea urcând dealul. Toți oamenii lui își ocupaseră pozițiile de-a lungul zidului. Aveau arme și muniție noi, însă erau puțini la număr – mult prea puțini ca să poată supraveghea fiecare centimetru al perimetrului de zece kilometri, darămite să-l și apere.

Apgar nu era o persoană religioasă. Trecuseră mulți ani de când

ultima rugăciune își găsisese loc pe buzele lui. Deși acest lucru îl făcu să se simtă puțin jenat, hotărî să spună una acum. *Doamne, încep în sinea lui, dacă mă ascuți, scuze pentru limbaj, dar, dacă nu e prea mare deranjul, fă ca asta să fie doar o abureală.*

Auzi zgomot de pași apropiindu-se de el pe pasarelă.

— Ce s-a întâmplat, caporal?

Numele soldatului era Ratcliff – operatorul radio. Gâfâia de la urcatul scărilor. Se aplecă de la mijloc și își puse palmele pe genunchi, rostind cuvintele în timp ce trăgea guri mari de aer.

— Domnule general, am trimis mesajul, așa cum ne-ați spus.

— Și la Luckenbach?

Ratcliff încuviință scurt din cap, cu ochii în pământ.

— Da, o să trimită o echipă.

Se opri ca să tușească.

— Dar asta e și chestia, continuă apoi. Sunt singurii care au răspuns.

— Trage-ți răsuflarea, caporal.

— Da, domnule. Scuze, domnule.

— Spune-mi acum despre ce e vorba.

Soldatul reveni în poziție de drepti.

— Cum am spus: Hunt, Comfort, Boerne, Rosenberg – de la ei n-am primit niciun răspuns. Nicio confirmare, nimic. Toate posturile, în afară de cel din Luckenbach, sunt întrerupte.

— Mulțumesc pentru informare, caporal.

Apgar îl urmări cu privirea îndepărtându-se, ca apoi să și-o mute înapoi spre vale. O perdea întunecată învăluia acum câmpurile. *Ei bine, se gândi el, presupun că asta a fost. Ar fi fost frumos dacă ar fi ținut mai mult.* Coborî scările și se duse până în dreptul porții. Doi soldați așteptau împreună cu un civil, un bărbat la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-o salopetă pătată și ținând în mână o cheie franceză de mărimea unui baros.

Bărbatul scuipă un ghemotoc de tutun mestecat.

— Poarta ar trebui să funcționeze bine acum, domnule general. Am și uns tot ce era de uns. Va toarce ca o pisică.

Apgar se uită la unul dintre soldați.

— Au ajuns toate transporturile?

— Da, din câte știm.

Se uită în sus, la cer; primele stele apăruseră deja, făcându-le cu ochiul din întuneric.

— În regulă, domnilor, spuse el, să închidem, atunci!

Caleb stătea pe veranda din față, urmărind cu privirea apropierea nopții.

În după-amiaza aceea, inspectase buncărul, pe care nu-l mai verificase de luni bune. Îl construise doar ca să-i facă pe plac tatălui

său; i se păruse ceva prostesc atunci. Mai erau tornade, adevărate, iar unii oameni chiar muriseră de pe urma lor, însă care erau șansele? Caleb curățase trapa de frunze și de alte mizerii și coborî pe scară. Înăuntru era rece și întuneric. O lampă cu kerosen și niște canistre cu combustibil stăteau înșirate de-a lungul unui perete; trapa putea fi închisă din interior cu ajutorul a doi drugi din oțel. Când Caleb îi arătase adăpostul lui Pim, în a doua lor noapte la fermă, se simțise puțin rușinat din pricina acestui lucru, care părea o extravaganță costisitoare și inutilă, deloc în acord cu natura misiunii lor. Însă Pim o luase cât se poate de în serios. *Tatăl tău știe ce știe*, îi spuse ea prin semne. *Nu-ți mai tot cere scuze. Mă bucur că ți-ai găsit timp.*

Acum, privind către vest, Caleb cântări soarele din ochi. Marginea de jos abia săruta crestele dealurilor. În ultimele clipe, păru să accelereze coborârea, așa cum se întâmpla de fiecare dată.

Se duce, se duce, s-a dus.

Simți o schimbare în aer. Totul din jurul lui păru să se oprească în loc. În clipa următoare însă, ceva îi atrase atenția – un foșnet în coroana unui pecan de la marginea pădurii. La ce se uita? Nu erau păsări; mișcarea indica ceva mult mai mare. Se ridică în picioare. Un al doilea copac se scutură, urmat de un al treilea.

Își aminti de un avertisment din trecut: *Când vin, vin de sus.*

Tocmai pusese un glonț în magazia puștii când, din spatele lui, din casă, o voce îl striga pe nume.

— Așteaptă o clipă! spuse Hollis.

Un camion al Armatei era răsturnat pe marginea drumului; una dintre roțile din spate încă se învârtea cu un scârțâit.

Sara descălecă numaidecât.

— O fi cineva rănit.

Hollis o urmă până la camion. Cabina era goală.

— Poate că a plecat de-aici, spuse Hollis.

— Nu, asta s-a întâmplat acum. Se uită de-a lungul drumului, apoi arată cu degetul: Acolo!

Soldatul zăcea întins pe spate. Respira sacadat, cu ochii cășcați larg, ațintiți spre cer. Sara se lăsă în genunchi lângă el.

— Soldat, uită-te la mine! Poți vorbi?

Omul se purta de parcă ar fi fost grav rănit, deși nu era nici picătură de sânge și nici vreun semn vizibil cum că și-ar fi rupt ceva. Pe uniformă avea două distincții de caporal. Își întoarse fața spre ea, lăsând astfel să se vadă o rană mică, lucind de sânge, chiar la baza gâtului.

— Fugi! Îngăimă el.

Caleb dădu buzna în casă. Pim îl ținea în brațe pe Theo, îndepărtându-se de ușa care dădea în camera lui Dory; Bug și Elle erau ghemuite la picioarele ei.

— Caleb, vino repede! se auzi vocea lui Kate.

Dory zăcea pe pat, cu spume la gură. Apoi strănută și dinții îi zburară din gură. Kate stătea lângă pat, cu revolverul în mână.

— Împușc-o! strigă Caleb.

Kate păru să nu-l audă. Cu un scrâșnet grețos, degetele lui Dory se alungiră, gheare lucitoare ieșindu-i din vârful lor. Întregul trup începu să-i lucească. Gura i se descleștă; o deschise larg, arătându-și dinții ascuțiți.

— Împușc-o acum!

Kate stătea încremenită în loc. Pe când Caleb își ridica pușca, Dory sări în sus, se lăsă pe vine, apoi se năpusti spre cei doi. O învălmășeală de trupuri, Dory izbindu-se de Kate, Kate izbindu-se de Caleb; pușca îi sări din mână și căzu la podea. Caleb se repezi spre ea în patru labe. Îi strigă lui Pim să fugă, deși, firește, femeia nu putea să-l audă. Găsi arma și se rostogoli pe spate. Kate dădea înapoi, spre peretele opus; Dory stătea deasupra ei, cu fălcile deschise, cu degetele întinse, adulmecând aerul. Caleb își ridică spatele de la podea, își depărtă genunchii și îndreptă pușca spre ea cu ambele mâini.

— Dory Tatum!

La auzul propriului nume, femeia rămase nemișcată, de parcă ar fi fost săgetată de un gând ciudat.

— Tu ești Dory Tatum! Phil e soțul tău! Uită-te la mine!

Ea se întoarse spre el, lăsându-și expusă partea de sus a corpului. *Un singur foc*, se gândi Caleb, luând în vizor mijlocul pieptului ei, apoi apăsă trăgaciul.

Soldatul începu să tremure. Mai întâi degetele, care se încovoieră precum ghearele unui vultur. Din gât îi ieși un geamăt. Întregul corp îi fu străbătut de convulsii, spinarea arcuindu-i-se, făcând spume la gură. Sara era în picioare și dădea înapoi. Știa ce vedea. Părea de necrezut, și totuși se petrecea dinaintea ochilor ei. Simți ceva mișcându-se deasupra ei, însă nu-ți putea dezlipi ochii de la soldatul a cărui transformare se desfășura cu o iuțeală nemaivăzută.

— Sara, vino! Trebuie să plecăm de-aici!

Unul dintre cai necheză și trecu în goană pe lângă ea. Nu făcu nici cincisprezece metri, că o siluetă strălucitoare se aruncă asupra lui, doborându-l. O gură sfâșie cu zgomot gâtul animalului.

Sara fu smulsă din amorțeală. Hollis o trăgea de încheietură.

— *La râu!* strigă el. *Trebuie să ajungem la râu!*

Cu o smucitură puternică, o trase la adăpostul copacilor; începură să alerge. Siluete făceau salturi deasupra lor, din creangă în creangă. Ramurile îi biciuiau fața și brațele. Unde era râul, salvarea lor? Sara îl putea auzi, însă nu-l localiza pe întuneric.

— Sari!

Abia când fu în aer, își dădu seama ce se întâmplase. Săriseră de pe

o stâncă. Pe când lovi suprafața, fu învăluită de o întunecime nouă, mai adâncă: întunecimea apei. Părea că nu se mai oprește din cădere, însă picioarele ei atinseră în cele din urmă fundul. Se împinse în el și își croi drum spre suprafață.

— Hollis!

Se agită prin apă, căutându-l orbește.

— Hollis, unde ești?

— Aici! Nu face zgomot!

Se învârtea disperată, încercând să identifice de unde venise glasul.

— Nu te găsești!

Hollis apărui în spatele ei.

— Ești rănită?

Era? Își pipăi trupul. Nu părea să fie.

— Ce se întâmplă? De unde au răsărit?

— Nu știu.

— Nu mă părăsi!

— Respiră, Sara!

Încercă să se calmeze. *Respir, inspir, respir, inspir.*

— Se pare că sunt niște cavități la baza stâncii, spuse Hollis. O să înotăm într-acolo. Poți s-o faci?

Ea încuviință din cap. Apa era rece ca gheața; dinții începuseră să-i clănțăne.

— Rămâi aproape de mine!

Cu o mișcare lină din brațe, Hollis începu să înoate, cu Sara pe urmele lui. Deasupra ei, stânca prindea contur. Nu era la fel de înaltă pe cât crezuse, vreo șapte metri poate, cu o suprafață neregulată și cu protuberanțe colțuroase din calcar albicios, ce ieșeau deasupra apei. Apa devenise mai puțin adâncă; Sara își dădu seama că poate să stea în picioare. Hollis o conduse sub afloriment. Un bolovan plat ieșea din apă. Hollis o ajută să se urce pe el.

— Ar trebui să fim în siguranță aici peste noapte, spuse el.

Tremurând, Sara își puse capul pe umărul lui; Hollis își petrecu brațul după ea, trăgând-o mai aproape. Se gândi la copiii ei, singuri, în întuneric. Își îngropă fața în pieptul lui Hollis și începu să plângă.

Dory se prăbuși la pământ ca o marionetă ale cărei sfori fuseseră retezate. Caleb păși peste cadavru. Kate era încă lipită de perete, cu trupul inert, încremenită de șoc și de frică.

— Sunt și mai mulți afară, spuse Caleb. Trebuie să ne adăpostim.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

— Kate, revino-ți!

El nu mai putu să aștepte. O apucă de încheietura mâinii și o trase afară pe ușă. Pim era ghemuită lângă șemineu, împreună cu copiii. Nu auzise împușcătura, însă știa că o simțise, reverberând în pereții casei.

Caleb îi spuse prin semne un singur cuvânt:

— *Să fugim!*

Își aruncă pușca și le luă în brațe pe Elle și Bug, câte una pe fiecare sold; Pim îl ducea pe Theo. Ieșiră în fugă din casă, dând în curte. Pim era în fața lui, Kate în urmă. Întunericul începea să prindă viață. Coroanele copacilor foșneau ca bătute de un vânt prevestitor de furtună. Pim și Theo ajunseră cei dintâi la adăpost. Caleb le lăsă jos pe fete și deschise larg ușa buncărului. Pim coborî pe scară, ridicând brațele ca să-l ia pe Theo și apoi pe fete. Caleb îi urmă.

În vârful scării, se opri. Kate rămăsese la vreo zece metri depărtare.

— Haide odată, Kate!

Ea își dădu jos gulerul. La baza gâtului, o rană îi înflorise de sânge. Caleb simți un gol în stomac; toate simțurile îl părăsiră.

— Închide ușa! îi spuse ea.

Ținea în mână un revolver. Nu se putea clinti din loc.

— Caleb, te rog!

Se prăbuși în genunchi. Un tremur puternic îi zgudui trupul. Strângea arma în poală, în încercarea de a o ridica. Își îndreptă privirea spre cer, pe când fu cuprinsă de un al doilea fior. Te implor! suspină ea. Dacă ții la mine, închide ușa!

Lui i se puse un nod în gât; abia mai putea respira. În spatele ei, siluete se lăsau la pământ din copaci. Caleb ridică o mână deasupra capului, prinzând strâns clanța.

— Îmi pare rău, șopti el.

Trase ușa după el, afundându-i în beznă, apoi puse drugii la locul lor. Copiii plângeau. Bâjbâi după lampă, apoi scoase o cutie de chibrituri din buzunar. Mâinile îi tremurau pe când aprinse fitilul. Pim stătea ghemuită în perete, cu copiii în brațe.

Căscă ochii mari.

— *Unde e Kate?*

De afară, se auzi o împușcătură.

VII. TREZIREA

*„La marginile-nchipuite ale lumii,
Suflați, voi, îngeri, trâmbițele și sculați,
Sculați din moarte nenumărate infinități
De suflete și trupuri împreăștiate.”
John Donne, Sonetele sfinte*

Peter se trezi în zgomotul făcut de crengile care se loveau de Humvee. Își alungă amorțeala și se ridică în capul oaselor.

— Unde suntem?

— Houston, răspunse Greer.

Michael dormea pe locul din dreapta.

— Nu mai avem mult.

După câteva minute, Greer opri mașina. La est, întunericul începuse să se risipească.

— Să ne grăbim! spuse Greer.

Peter și Michael descărcară echipamentul. Se aflau la marginea lagunei, la est; zgârie-nori de înălțimi incredibile decupau dreptunghiuri negre pe fundalul stelelor care păleau. Greer trase o barcă cu vâsle la mal. Michael se așeză la provă, Peter, la pupă; Greer se urcă la mijloc, cu spatele la sensul de mers. Barca se afundă aproape până la copastie, însă rămase la suprafața apei.

— Eram puțin îngrijorat, mărturisi Greer.

Cu mișcări largi, îi transportă de-a lungul lagunei. Peter urmări cum centrul orașului începe să apară în toată vastitatea lui. *Chevron Mariner* se ivi și el, pupa lui uriașă ridicându-se mult deasupra apei. Priponiră barca la One Allen Centre, își luară proviziile și începură să urce.

Se lăsară în jos, pe punte, de la o fereastră de la etajul al zecelea. Soarele avea să răsară în câteva minute. Greer recondiționase o mică macara dintr-una pe care o folosisese cândva să încarce marfa peste bordul navei. Întinse plasa sub ea, strânse arcul nadei și o legă de frânghia ce ducea prin scripetele de la capătul brațului macaralei. O a doua frânghie avea să fie folosită ca să balanseze macaraua deasupra apei. Greer avea să manevreze cea dintâi frânghie, Michael, pe a doua. Treaba lui Peter era să stea momeală, căci, potrivit teoriei lui Greer, Peter ar fi fost persoana pe care Amy și-ar dori cel mai puțin s-o omoare.

Greer îi întinse cheia franceză.

— Ține minte, nu este Amy pe care o știm.

Își ocupară pozițiile. Peter potrivea cheia franceză în jurul primului șurub.

— Sunt aici, spuse Amy.

Carter stătea la masă în fața ei.

— Știu, i-am simțit și eu.

Inima îi bătea nebunește; se simțea puțin amețită. Mereu i se întâmpla așa, senzația unei accelerări fizice care culmina cu expulzarea bruscă dintr-o lume în alta, ca și cum ar fi fost o piatră într-o prăstie.

— Aș fi vrut să vii cu mine, îi spuse ea.

— Atâta vreme cât sunt aici, ei sunt în siguranță. Știi asta.

Așa era, știa. Dacă era să moară Carter, moleșitii, Cei Mulți ai lui, ar fi murit odată cu el. Fără ei, Amy și Carter n-ar fi avut nicio șansă.

Mai privi o ultimă oară grădina, luându-și adio de la ea. Apoi închise ochii.

Încă două șuruburi pe fiecare parte. Peter îl slăbi pe primul, fără să-l scoată. Pe când atinse capul cheii franceze de cel de-al doilea șurub, o forță uriașă, ca un pumn imens, lovi trapa din interior. Puntea de sub genunchii lui se cutremură de pe urma impactului.

— Amy, sunt eu, Peter!

Încă o izbitură; șurubul slăbit fu azvârlit în aer și căzu pe punte. Nu mai avea decât câteva secunde la dispoziție. Cu un ultim efort, desfăcu și ultimul șurub și o luă la goană.

Trapa fu aruncată în aer.

Amy ateriză pe punte, lăsându-se pe vine ca o reptilă. Trupul îi era lucios și compact, plin de mușchi puternici pe sub stratul translucid de piele. Peter stătea chiar în spatele plasei. Preț de o clipă, păru dezorientată; apoi își întoarse capul cu o mișcare bruscă, fixându-și privirea asupra lui. Se repezi înainte. Peter nu citi nicio urmă de familiaritate în ochii ei.

— Amy! o strigă el, ridicând o mână cu degetele răsfirate. Sunt eu! Ea se opri la doar câțiva centimetri de plasă.

— Sunt Peter!

Ridicându-se în picioare, Amy păși înainte. Greer trase frânghia; plasa o înfășură și o săltă în aer, greutatea ei anulând frâna scripetelui. Plasa începu să se învârtă din ce în ce mai repede. Amy țipa și se zbătea. Michael trase de cea de-a doua frânghie, aducând brațul macaralei peste bordul navei.

Greer îi dădu drumul. Frânghia care ținea plasa trecu șuierând prin scripete. Peter dădu fuga la balustradă. Nu apucă să vadă decât stropii, înainte că Amy să dispară în apă murdară de combustibil.

Beznă.

Se învârtea și se răsucea și cădea. Simțurile îi erau asaltate de gustul îngrozitor, chimic al apei. Îi umplea gura. Îi umplea nasul și ochii și urechile, o adevărată încheștare a morții. Atinse fundul mocirlos. Plasa îi ținea încă trupul în strânsoarea ei. Avea nevoie să respire. *Să respire!* Se zbătea, trăgea de plasă, însă nu reușea să se elibereze. Îi ieșiră din gură primii bulbuci de aer. *Nu*, își spuse în sine ea, *nu respira!* Acest lucru simplu, de a-ți deschide plămânii și de a inspira aerul: i-o cerea corpul. O a doua bulă de aer, iar ea deschise gura, apa intrând năvalnic. Începu să se înece. Lumea din jur dispărea. Nu, ea era cea care dispărea. Își simțea trupul străin de propriile gânduri, un obiect îndepărtat, care nu-i mai aparținea. Inima începu să-și încetinească bătăile. Un nou fel de beznă o învăluia. Venea dinăuntru ei. Deci așa este, se gândi ea. Panică, durere, apoi senzația de renunțare. *Așa se simte când mori.*

Se trezi apoi în altă parte.

Cânta la pian. Era ciudat, pentru că nu învățase niciodată. Și totuși, cânta, și nu cânta doar bine, ci ca o adevărată maestră, degetele săltându-i pe clape. Nu avea nicio partitură dinaintea ei; cântecul îi venea din minte. Un cântec trist și frumos, plin de blândețe și de dulcile amărăciuni ale vieții. De ce i se părea necunoscut, dar totodată parcă și-l amintea ca într-un vis? Pe măsură ce cânta, începu să discearnă tiparul notelor. Legătura lor nu era întâmplătoare; se derulau în cicluri bine definite. Fiecare ciclu aducea o ușoară variație miezului emoțional al cântecului, o linie melodică ce nu pleca niciodată cu totul, susținând însă restul cântecului precum rufele întinse pe sârmă. Cât de uimitor! Simțea de parcă vorbea o limbă cu totul nouă, mult mai subtilă și mai expresivă decât limbajul comun, în stare să comunice adevărurile cele mai profunde. O făcea fericită, foarte fericită, și continuă să cânte, degetele ei mișcându-se cu dexteritate, spiritul ei înălțându-se de încântare.

Cântecul se schimbă; putea simți că sfârșitul lui era aproape. Se auziră și ultimele note. Vibrară în aer ca firicelele de praf, ca apoi să dispară.

— A fost minunat!

Peter stătea în spatele ei. Amy își lăsă capul pe pieptul lui.

— Nu te-am auzit când ai intrat, spuse ea.

— N-am vrut să te deranjez. Știi cât de mult îți place să cânți la pian. Vrei să-mi mai cânți un cântec? întrebă el.

— Desigur, răspunse ea. Foarte mult.

— Trage-o în sus! strigă Peter.

Greer se uită la ceasul lui.

— Nu încă.

— Fir-ar să fie, se îneacă!

Greer continuă să se uite la ceas cu o nerăbdare furioasă. În cele din urmă, ridică privirea.

— Acum! spuse el.

Cântă multă vreme, cântec după cântec. Primul fu unul vesel, energic; o făcea să se simtă ca și cum ar fi fost înconjurată de prieteni, toată lumea vorbind și râzând, afară bezna devenind din ce în ce mai deasă pe măsură ce petrecerea înainta în orele târzii ale nopții. Următorul fu unul mai serios. Începu cu o notă gravă, sonoră, de bas, de la capătul claviaturii, cu un ton ușor amar. Un cântec despre regret, despre fapte ce nu puteau fi amintite, despre greșeli ce nu puteau fi pe veci îndreptate.

Urmară apoi și altele. Unul evoca focul. Altul, ninsoarea. Un al treilea te ducea cu gândul la caii care galopau prin iarba înaltă, sub un cer senin de toamnă. Cânta și cânta. Erau atât de multe trăiri pe lume. Atâta tristețe. Atâta dor. Atâta bucurie. Totul avea un suflet. Petalele florilor. Șoarecii de pe câmp. Norii și ploaia și crengile golașe ale

copacilor. Cânta despre toate acestea și despre multe altele. Peter era tot în spatele ei. Muzica era pentru el, o ofrandă a iubirii. Se simțea împăcată.

Traseră plasa peste bord și o lăsară jos pe punte. Greer își scoase cuțitul și începu s-o taie.

În plasă era trupul unei femei.

— Grăbește-te! îi spuse Peter.

Greer continua să taie. Încerca să facă o gaură.

— Luați-o de picioare!

Michael și Peter o scoaseră pe Amy din plasă și o așezară cu fața în sus pe punte. Soarele începea să se ridice. Trupul îi era vlăguț, cu o tentă albăstruie. Pe cap avea o brumă de păr negru.

Nu respira.

Peter se lăsa în genunchi; Michael se așeză peste ea, își făcu palmele căuș și le lăsa pe pieptul lui Amy. Peter își strecură mâna stângă sub gâtul ei, ridicându-i-l ușor, așa încât să deschidă căile respiratorii; cu cealaltă mână o prinse de nas. Își lipi buzele de ale ei și suflă.

— Amy!

Degetele i se opriră, cufundând brusc încăperea în liniște. Își ridică mâinile de pe claviatură, ținând palmele întinse și degetele răsfirate.

— Vreau să faci ceva pentru mine, îi spuse Peter.

Ea se întinse peste umărul lui, îi luă mâna stângă în mâna ei și o duse la obraz. Pielea lui era rece și mirosea a râu, acolo unde îi plăcea să-și petreacă timpul. Cât de minunat era totul!

— Spune-mi.

— Să nu mă părăsești, Amy!

— Ce te face să crezi că aș pleca undeva?

— Nu a venit încă timpul.

— Nu înțeleg.

— Știi unde te afli?

Ar fi vrut să se întoarcă să-l privească, și totuși nu putea.

— Da, cred că știu. Suntem la fermă.

— Atunci, știi și de ce nu poți rămâne.

Brusc, i se făcu frig.

— Dar vreau să rămân.

— E prea devreme, îmi pare rău.

Începu să tușească.

— Am nevoie de tine, spuse Peter. Sunt lucruri pe care trebuie să le rezolvăm.

Tusea ei deveni din ce în ce mai puternică. Îi zguduia întregul trup. Își simțea mâinile și picioarele reci ca gheața. Ce i se întâmpla?

— Întoarce-te la mine, Amy!

Se îneca. Îi venea să vomite. Încăperea începu să se estompeze.

Altceva îi lua locul. O durere acută în piept, ca un pumn. Se chirci de durere. Simți în gură apă cu gust rău.

— Întoarce-te la mine, Amy! Întoarce-te la mine...

— Întoarce-te la mine!

Chipul lui Amy era lipsit de orice expresie, trupul rigid. Michael număra compresiunile. Cincisprezece. Douăzeci. Douăzeci și cinci.

— La naiba, Greer! strigă Peter. Moare!

— Nu te opri!

— Nu merge!

Peter își aplecă fața spre a ei încă o dată, o prinse de nas și suflă.

Un clic se declanșă înăuntrul ei. Peter se trase înapoi, pe când ea deschise gura mare și trase o gură sugrumată de aer. El o răsuci, își strecură brațul pe sub ea, ridicând-o ușor și bătând-o pe spate. Ea vărsă apă pe punte.

Era un chip. Ăsta fu primul lucru pe care-l văzu. Un chip, cu trăsături neclare, iar dincolo de el cerul nesfârșit. Unde se afla? Ce se întâmplase? Cine era persoana asta care se uita la ea, plutind în înalturi? Clipi, încercând să-și limpezească privirea. Ușor, imaginea deveni clară. Un nas. Curbura urechilor. Un zâmbet larg și, deasupra lui, doi ochi care luceau de lacrimi. O fericire pură o inundă ca lumina unei stele arzătoare.

— Vai, Peter, spuse ea, atingându-i obrazul cu mâna, ce mă bucur să te văd!

VIII. ASEDIIUL

*„Tocmai ca frunza de mulți,
ca nisipul pe marginea mării,
Șesul străbat și tot vin
să se bată cu noi spre cetate.”¹⁴
Homer, Iliada*

56

Viralii atacară toată noaptea.

Se petrecu în rafale. Preț de cinci, zece minute, trupurile lor se izbeau de ușă – urma o perioadă de acalmie, ca mai apoi să înceapă din nou.

În cele din urmă, pauzele dintre atacuri se măriră. Fetele se opriră din plâns și adormiră cu capul în poala lui Pim. O vreme, nu se mai auzi niciun zgomot de afară; în cele din urmă, viralii plecară.

Caleb aștepta. Când avea să răsară soarele? Când vor putea să deschidă ușa în siguranță? Între timp, adormise și Pim; grozăviile

noaptea îi epuizaseră pe toți. Își sprijini și el capul de perete și închise ochii.

Se trezi auzind niște voci înăbușite ce veneau de afară; sosiseră ajutoarele. Oricine ar fi fost, băteau în chepeng.

Pim se trezi. Fetele încă dormeau. Ea îl întrebă cine bate.

— Sunt oameni, răspunse el prin semne.

Și totuși, deschise ușa cu o oarecare reticență. Abia dacă o crapă; o rază de lumină îi inundă ochii. O deschise apoi până la capăt, clipind în lumină.

Stând dinaintea lui, Sara se prăbuși în genunchi.

— Vai, mulțumesc lui Dumnezeu! exclamă ea.

Era și Hollis cu ea; amândoi erau desculți, uzi până la piele.

— Veneam să vă vizităm când au atacat, explică Hollis. Ne-am ascuns în râu.

Pim îi ridică pe copii și urcă scara după ei. Sara o îmbrățișă, plângând.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Mulțumesc lui Dumnezeu! Se lăsă în jos și le cuprinse pe fete în brațe. Sunteți în siguranță! Copiii mei sunt în siguranță!

Ușurarea lui Caleb se topi. Își dădu seama ce avea să urmeze.

— Kate! strigă Sara. Poți ieși afară acum!

Nimeni nu spuse nimic.

— Kate?

Hollis se uită la Caleb. Tânărul clătină din cap. Hollis se crispă, tremurând pe picioare. Îi pierise tot sângele din obraji. Preț de o clipă, Caleb crezu că socrul său avea să se prăbușească.

— Sara, vino aici! îi spuse Hollis.

— Kate? încercă ea din nou și în glas i se citea acum disperarea. Kate, ieși afară!

Hollis o prinse de mijloc.

— Kate! Răspunde-mi!

— Nu e în buncăr, Sara.

Sara se zbătea în brațele lui, încercând să se elibereze.

— Dă-mi drumul, Hollis! Kate!

— Nu mai e, Sara. Kate a noastră nu mai e.

— Nu spune asta! Kate, sunt mama ta, ieși afară chiar acum!

Simți cum o lasă puterile. Se prăbuși în genunchi, cu Hollis care încă o ținea de mijloc.

— Vai, Doamne! gemu ea.

Hollis închise ochii de durere.

— Nu mai e! Nu mai e!

— Nu, te rog, nu ea!

— Fetița noastră nu mai e.

Sara își înălță chipul spre cer. Apoi scoase un urlet.

Lumina era blândă și uniformă; nori joși și groși acopereau soarele. Peter o puse pe Amy pe rampa mașinii și o înveli cu o pătură. Îi revenise puțină culoare în obraji; ținea ochii închiși, cu toate că nu dormea, ci, mai degrabă, părea într-un fel de transă, ca și cum mintea îi era purtată de niște curenți de-a lungul marginii lumii.

— Mai bine ne-am pune în mișcare, spuse Greer cu o voce gravă.

Peter se urcă în spate, lângă Amy. Mergeau încet, drumul de pământ fiind invadat de boscheți. Pe întuneric, Peter nu deslușise aproape nimic din peisaj. Însă acum văzu ce era de fapt: o adunătură neprimitoare de lagune, clădiri în ruină sufocate de plante agățătoare, un pământ palid, semănând cu ceva topit. Uneori, drumul era obturat de bălți cu apă stătută, a căror adâncime n-o puteai ghici. Greer continua să înainteze.

Frunzișul începu să se rărească; dinaintea lor apărură o încălceală ciclonică de șosele suspendate. Greer își croi drum printre molozul de sub autostradă, găsi o cale de acces și începu să urce.

O vreme, urmărirea autostrada; apoi, Greer ieși de pe ea. În ciuda virajului brusc al mașinii, Amy nici nu se clinti din loc. Trecură de o a doua regiune de șosele surpate, apoi urcară dâmbul și reveniră pe autostradă.

Michael se întoarse spre ei:

— E mai ușor să continuăm pe jos, de-aici.

Începuse ploaia, stropii răpăind ușor pe parbriz. Apoi, norii se risipiră, scoțând la iveală soarele puternic din Texas. Amy se trezi cu un oftat; Peter se uită la ea și văzu că deschisese ochii. Clipi, strângându-i cu putere, apoi și-i acoperi cu brațele.

— E prea multă lumină, spuse ea.

— Ce-a zis? făcu Greer din scaunul șoferului.

— Spune că e prea multă lumină.

— A stat închisă douăzeci și patru de ani – posibil ca lumina s-o deranjeze o vreme. Greer se aplecă înainte și băgă mâna sub scaun. Uite, dă-i ăștia.

Peste umăr, îi înmână lui Peter o pereche de ochelari negri. Lentilele erau zgâriate și ciupite, ramele fiind din sârmă sudată. El îi puse ochelarii la ochi, așezându-i cu grijă sârmele după urechi.

— Mai bine?

Ea încuviință din cap și închise din nou ochii.

— Sunt atât de obosită, murmură ea.

Peter se aplecă spre locurile din față.

— Cât mai avem?

— Ar trebui să ajungem înainte de apus, dar va fi pe muchie. Mai trebuie să și realimentăm. Ar trebui să mai fie niște combustibil în cisterna de la vest de Sealy.

Continuă să meargă în liniște. În ciuda tensiunii, Peter simți că

ățipește. Dormi două ore. Când se trezi, camionul era staționat. Greer și Michael cărau două canistre grele din plastic, pline cu combustibil, din cisternă. Gândurile îi erau învălmășite; picioarele, grele și molatice, i se mișcau de parcă ar fi fost din plastilină. Își simțea tot corpul îmbătrânit.

Michael îi aruncă o privire când coborî din mașină.

— Cum se simte?

— Încă doarme.

Greer turnă combustibil în rezervorul camionului cu ajutorul unei pâlnii.

— O să fie bine. Are nevoie de odihnă.

— Lasă-mă și pe mine să conduc, se oferi Peter. Știi drumul de aici.

Greer puse capacul canistrei și își șterse mâinile de cămașă.

— Mai bine să conducă Michael pentru moment. Ne așteaptă câteva obstacole.

O găsiră pe Kate la marginea pădurii. Încă avea arma în mână, cu degetul încheștat pe trăgaci. Un singur glonț, în punctul slab: Kate, conștiincioasă până în ultima clipă, voise să se asigure de reușită.

Nu aveau timp s-o îngroape. Hotărâră s-o ducă în casă și s-o întindă pe patul pe care îl împărțiseră Caleb și Pim, de vreme ce ei nu aveau să se mai întoarcă acolo. Hollis și Caleb o duseră înăuntru. Nu părea cuviincios să o lase în hainele acelea pătate de sânge; Pim și Sara o dezbrăcară, îi spălară trupul și o îmbrăcară cu una dintre cămășile de noapte ale lui Pim, din bumbac moale, albastru. Îi puseră o pernă sub cap și o înveliră cu o pătură; Pim plângea încetișor și mângâia părul surorii ei. O ultimă întrebare: să le lase pe fete s-o vadă? Da, răspunse Sara. Kate era mama lor. Trebuiau să-și ia la revedere.

Caleb aștepta afară. Era o dimineață târzie, nemilos de strălucitoare. Natura își bătea joc de el cu nepăsarea ei. Păsările cântau, vântul adia ușor, norii pluteau, soarele înainta leneș și neabătut pe bolta cerului. Chipeșul zăcea mort pe câmp; un stol de șoricari se hrăneau lacomi din carnea lui, dând din aripile lor uriașe. Totul era o ruină; însă lumii nu părea să-i pese ori să fi luat cunoștință. În dormitor, Caleb îi spusese lui Kate că o iubește și o sărutase pe frunte. Pielea ei era șocant de rece, însă nu asta fusese cel mai tulburător lucru. Își dădu acum seama că se așteptase să-i spună ceva. *Nu a durut atât de mult. Sau: E în regulă, Caleb. Nu dau vina pe tine. Sau poate ar fi zis ceva sarcastic, cum ar fi: Serios? Mă învelești de culcare? Știi că nu mai sunt un copil. Pun pariu că tare te mai distrezi pe seama mea.* Și totuși, nu-i spusese nimic. Trupul ei exista, însă tot ceea ce o deosebise ca persoană dispăruse acum. Vocea ei nu avea nicidecum să se mai facă auzită.

Pim ieși cea dintâi, însoțită de fete. Elle plângea încet; Bug arăta mai degrabă nedumerită. Trecură câteva minute înainte să apară și Sara cu Hollis.

— Dacă sunteți gata, ar trebui să plecăm, spuse Caleb.

Hollis încuviință din cap. Sara, stând deoparte, avea privirea îndreptată spre copaci. Ochii îi erau umezi, chipul nefiresc de calm, ca și cum fusese părăsit de însuși elementul esențial al vieții. Își dresе glasul și spuse:

— Dragul meu, faci ceva pentru mine?

— Desigur.

Îl fixă apoi cu privirea:

— Ucide-i până la ultimul.

Înaintau cu greu. Curând, copiii trebuiră cărați în spinare – Bug, pe umerii lui Caleb, Elle, pe spatele bunicului ei, Theo, în marsupiul lui, Pim și Sara făcând cu rândul. Ajunseră în provincie după-amiaza târziu. Străzile erau pustii. Găsiră camioneta în curtea lui Elacqua, parcată în același loc. Caleb se urcă pe scaunul șoferului. Sperase să găsească cheia în contact, dar nu era așa. Căută zadarnic prin cabină, apoi ieși.

— Știi cum să pornești o camionetă fără cheie? îl întrebă el pe Hollis.

— Nu chiar.

Caleb privi spre casă. Un geam de la ultimul etaj era spart, făcut țândări în cadru. Sub el, pe pământ, erau numai cioburi și așchii.

— Cineva va trebui să intre și s-o caute.

— Mă duc eu, se oferі Hollis.

— E responsabilitatea mea. Rămâneți aici.

Caleb lăsa pușca la Hollis, luând la schimb revolverul. Aerul din casă era atât de stătut, încât era aproape irespirabil. Intră cu grijă din cameră în cameră, deschizând sertare și dulapuri. Negăsind nicio cheie, urcă la etaj. Acolo erau două camere, cu ușile închise, situate de-o parte și de alta a holului îngust. Deschise cea dintâi ușă. Dormitorul lui Elaqua și al soției sale. Patul era nefăcut; lângă el, perdele de dantelă fluturau ușor în bătaia vântului care pătrundea prin geamul spart. Căută prin toate sertarele, apoi se duse în dreptul ferestrei și le făcu semn cu mâna. Hollis ridică privirea, cu o întrebare nerostită pe chip. Caleb clătină din cap.

Mai avea o cameră. Și dacă nu găseau cheile? Nu mai văzuse alte mașini prin oraș. Asta nu însemna că nu mai erau și altele, însă timpul nu era de partea lor.

Caleb trase aer în piept și deschise ușa cu piciorul.

Elacqua stătea întins în pat, complet îmbrăcat. Încăperea duhnea a urină și a respirație acră. La început, Caleb crezu că bărbatul era mort, însă acesta se întoarse pe o parte cu un sforăit. Pe jos, lângă pat, era o

sticlă goală de whisky. Bărbatul nu era mort, doar mort de beat.

Caleb îl scutură cu putere de umeri:

— Treziți-vă!

Elacqua, cu ochii încă închiși, îi împinse stângaci mâna lui Caleb.

— Lasă-mă în pace! bălmăji el.

— Doctore Elacqua, sunt eu, Caleb Jaxon! Treziți-vă!

— Tu... afurisito! făcu bărbatul, limba împleticindu-i-se în gură.

Caleb înțelese ce se întâmplase. Gonit din patul conjugal, bărbatul băuse până când uitase de el, ratând astfel tot ce se întâmplase. Poate că fusese beat încă de la început și acesta fusese motivul pentru care nevasta îl alungase. Dar, oricum ar fi fost, Caleb aproape că-l invidia: nenorocirea trecuse pe lângă el. Cum de nu-l găsiseră viralii? Poate că mirosea prea urât; poate că asta era și soluția. Poate că ar trebui să se îmbete cu toții și să rămână așa.

Îl scutură încă o dată pe Elacqua. Bărbatul deschise greoi ochii. Rătăciră orbește, fixându-i în cele din urmă pe ai lui Caleb.

— Cine naiba mai ești și tu?

Nu avea niciun rost să încerce să-i explice situația; bărbatul era mult prea pierdut în lumea lui.

— Doctore Elacqua, uitați-vă la mine! Am nevoie de cheile de la camionetă.

Părea ca și cum Caleb i-ar fi pus cea mai grea întrebare din lume.

— Cheile?

— Da, cheile. Unde sunt?

Privirea lui își pierdu concentrarea; închise din nou ochii, capul, cu coama lui bogată de păr, relaxându-i-se pe pernă. Caleb își dădu seama că ratase un singur loc. Pantalonii bărbatului erau îmbibați de urină, însă n-avea de ales. Caleb îi cercetă. Adânc în buzunarul din față, Caleb simți ceva ascuțit. Își strecură mâna înăuntru și scoase de acolo o singură cheie, pătată de vreme, pe un mic inel din metal.

— Aici erai!

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de huruitul motoarelor ce răzbătea de afară. Caleb se duse la fereastră. Sara și ceilalți îi făceau disperați cu mâna, arătându-i sursa zgomotului și țipând:

— Hei, aici!

Caleb ieși pe verandă tocmai când cele trei camioane de cinci tone ale Armatei opri ră în dreptul casei. Un bărbat lat în piept, îmbrăcat în uniformă, ieși din cabina primului camion. Era Gunnar Apgar.

— Caleb, slavă cerului!

Își strânseseră mâinile. Sara și Hollis veniră lângă ei. Apgar îi cântări din ochi.

— Aștia sunteți toți?

— Mai e cineva în casă, dar nu-l vom putea scoate afară fără ajutor. E foarte beat.

— Glumești!

Cum Caleb nu răspunse, Apgar se adresă celor doi soldați care doar ce coborâseră din al doilea camion:

— Aduceți-l aici, repede!

Aceștia plecară cu pași grăbiți.

— Am ținut-o spre vest, căutând supraviețuitori, spuse Apgar.

— Câți ați găsit?

— Niciunul. Nu găsim nici măcar cadavre. Fie au fost luați cu totul de virali, fie au fost transformați.

— Cum stau lucrurile în Kerrville? Întrebă Hollis.

— Nici urmă de ei, momentan. Indiferent de ce se petrece, a început aici mai întâi. Făcu o pauză, expresia de pe chipul lui trădând brusc nesiguranță. E ceva ce trebuie să afli, Caleb. E vorba de tatăl tău.

Peter se urcă la volan când erau la est de Seguin. Amy se trezise puțin pe după-amiază, cerând apă. Îi scăzuse febra, iar lumina părea s-o deranjeze mai puțin, deși încă se plângea că o doare capul, fiind încă foarte slăbită. Aruncând un ochi pe geam, întrebă cât mai aveau de mers. Trei ore, îi răspunsese Greer, poate patru. Amy chibzui puțin la răspunsul lui, apoi, foarte încet, spuse: „Ar trebui să ne grăbim.“

Traversară râul Guadalupe și o luară spre nord. Prima provincie în care ajunseră era chiar la est de vechiul oraș Boerne. Nu era foarte mare, dar avea o linie de telegraf. Numai o geană de lumină mai era când opriră în mica piață centrală.

— E îngrozitor de liniște pe-aici, remarcă Michael.

Străzile erau pustii. Lucru ciudat la ora asta, se gândi Peter. Coborâră din mașină într-o tăcere mormântală. Orașul nu avea decât o mână de clădiri: o prăvălie, primăria, o biserică și câteva case prost construite, unele terminate doar pe jumătate, ca și cum constructorii lor își pierduseră interesul.

— E cineva aici? strigă Michael. Alo?

— E tare ciudat, spuse Greer.

Michael se duse în mașină și luă pușca din suport. Peter și Greer își verificară pistoalele.

— Eu rămân cu Amy, spuse Greer. Voi doi găsiți stația de telegraf.

Peter și Michael traversară piața spre primărie. Ușa era larg deschisă, încă o ciudățenie. Totul părea în regulă înăuntru, însă tot nu era niciun semn de viață.

— Dar unde e toată lumea? Întrebă Peter.

Telegraful era într-o încăpere foarte mică din spatele clădirii. Michael se așeză pe scaunul operatorului și examinează registrul mare, legat în piele.

— Ultimul mesaj de aici a fost trimis vineri, la 5:20 p.m., către stația Bandera. Destinatarul a fost doamna Nills Grath.

— Care a fost mesajul?

— La mulți ani, mătușă Lottie! Michael ridică privirea. Nimic după asta, ori cel puțin nimic consemnat.

Era duminică. Indiferent de ce se întâmplase aici, se gândi Peter, se întâmplase în ultimele patruzeci și opt de ore.

— Trimite un mesaj celor din Kerrville, le dădu Peter instrucțiuni. Să știe și Apgar că venim.

— N-am mai folosit de mult codul Morse. Probabil o să le transmit să-mi facă un sendviș.

Michael porni aparatul și începu să apese butonul. Se opri după câteva secunde.

— Ce s-a întâmplat?

Michael arătă către panou.

— Vezi indicatorul ăsta? Acum ar trebui să se miște atunci când plăcuțele iau contact.

— Și?

— Și vorbesc de unul singur. Circuitul nu se închide.

Peter habar n-avea ce însemna asta.

— E ceva ce poți repara?

— Nicio șansă. Linia e întreruptă undeva. Ar putea fi în orice punct de aici până în Kerrville. Furtuna probabil că a dărâmat vreun stâlp. Sau un fulger. Nu îi trebuie mult.

Ieșiră prin ușa din spate. Un vechi generator pe gaz stătea la pândă ca un monstru printre buruieni, lângă o camionetă ruginită și o căruță cu osia ruptă, fire lungi de iarbă ieșindu-i printre scândurile podelei. Gunoaie de toate felurile – resturi de construcții, lăzi sparte, butoaie cu doage desfăcute – murdăreau curtea. Ce mai rămăsese din vechea frontieră zburase afară pe ușă în momentul în care își pierduse utilitatea.

— Hai să verificăm și alte clădiri! propuse Peter.

Intrară în cea mai apropiată casă. Avea un singur etaj, cu două camere. Pe masă erau teancuri de vase murdare; muștele roiau deasupra lor. În celălalt capăt erau o chiuvetă, un șifonier și un pat mare, cu saltea din puf și acoperit cu o pătură țesută. Patul era solid și atent făcut, cu o tăblie sculptată meticulos; cine se ocupase de el nu se grăbise deloc. Un pat matrimonial, se gândi Peter.

Dar unde erau oamenii? Ce se întâmplase, așa încât locuitorii să dispară înainte să aibă timp să spele farfuriile murdare de pe masă? Peter și Michael se întoarseră în camera principală, tocmai când Greer intra pe ușă.

— Ce-i cu întârzierea?

— Telegraful nu funcționează, răspunse Michael.

— Ce are?

— E întrerupt pe undeva.

Greer își întoarce privirea spre Peter:

— Chiar trebuie să plecăm?!

Ce le scăpa? Ce încerca locul ăsta bântuit să le spună? Privirea lui Peter se opri asupra unui obiect de pe podea.

— Peter, mă ascuți? stăruie Greer. Dacă vrem să ne întoarcem înainte de lăsarea întinericului, trebuie să plecăm chiar acum!

Peter se lăsă pe vine ca să privească mai de-a-proape, în același timp arătând cu degetul spre masă.

— Dă-mi șervetul!

Ridică obiectul cu ajutorul unui colț de șervet. Dinții de virali captau lumina aproape prismatic, emanând o strălucire lăptoasă, ca de perle. Vârful lor era atât de ascuțit, încât devenea aproape invizibil, prea mic ca să poată fi observat cu ochiul liber.

— Nu cred că Zero își trimite încoace armata, spuse Peter.

— Atunci, ce face? întrebă Michael.

Peter se uită la Greer; expresia de pe chipul bătrânului sugera că și el se gândea la același lucru.

— Cred că își face una.

57

Era aproape șapte când convoiul ajunsese în Kerrville. Grupul coborî în grabă, de parcă ar fi fost în stare de asediu. Pe metereze, soldații umblau încoace și încolo, dând din mână în mână muniție și alte echipamente. Mitraliere de calibru .50 erau poziționate de-o parte și de alta a porții. Apgar ieșise din vehicul și stătea acum cu Ford Chase, arătând spre unul dintre reflectoare. Pe când Chase se îndepărta, Caleb veni lângă el.

— Domnule general, aș dori să revin sub comanda dumneavoastră.

Apgar se încruntă.

— Trebuie să recunosc, e o premieră. Nimeni nu cere vreodată să fie primit înapoi în Armată.

— Puteți să mă retrogradați la soldat, nu-mi pasă.

Peste umărul lui Caleb, generalul se uită la Pim, care stătea cu Sara și cu copiii.

— Comandantul tău e de acord?

— Aș minți dacă aș spune că s-a bucurat să audă una ca asta. Dar înțelege. Și-a pierdut sora noaptea trecută.

Apgar făcu semn unui subofițer care opera poarta.

— Sergent, du-l pe omul ăsta la armurărie și echipează-l. Ofițer!

— Mulțumesc, domnule general, spuse Caleb.

— Îmi mulțumești mai târziu. Bătrânul tău tată o să mă jupoaie de viu pentru asta.

— Vreo veste de la el?

Apgar clătină din cap.

— Nu-ți face griji, fiule. A trecut el prin lucruri mai rele de-atât. Raportează colonelului Henneman de pe platformă. O să-ți spună el ce ai de făcut.

Caleb se duse la Pim și o îmbrățișă. Își așează palma pe curbura pântecului ei, apoi îl sărută pe Theo pe frunte.

— *Să ai grijă!* îi spuse ea prin semne.

— Noi mergem la spital, îl informă Sara. E un buncăr la subsolul lui. O să mutăm acolo pacienții.

Sergentul se foia nerăbdător de pe un picior pe altul.

— Domnule, trebuie să plecăm.

Caleb își privi familia o ultimă oară. Simțea cum distanța dintre ei se mărește, ca și cum s-ar fi uitat prin capătul unui tunel ce se tot lungea.

— *Te iubesc*, îi spuse Pim prin semne.

— *Și eu te iubesc.*

Se întoarse și porni cu pași mari.

Greer preluă volanul de la Borne. Mergeau acum cu soarele în față. Michael era pe scaunul din dreapta, Peter, în spate, cu Amy.

Nu se întâlneau cu nicio altă mașină, cu niciun alt om. Lumea părea moartă, un peisaj străin. Umbrele dealurilor se alungeau; se lăsa noaptea. Greer, mijind ochii în lumina înțepătoare, era cât se poate de concentrat – mâinile și spatele îi erau țepene ca lemnul, degetele, încleștate pe volan. Peter îi vedea mușchii feței încordați: bărbatul strângea din dinți.

Trecură prin Comfort. Rămășițele vechilor clădiri – restaurante, benzinării, hoteluri – mărgineau autostrada, acoperite de nisip și pustii. Ajunseră la așezarea din partea de vest a orașului, departe de ruina vechii lumi. Întocmai ca Boerne, orașul fusese părăsit; nu opriră. Mai aveau douăzeci și patru kilometri.

Sara și restul se întâlneau cu Jenny în ușa spitalului. Femeia avea ochii căscați de panică.

— Ce se întâmplă? Sunt soldați peste tot. Un Humvee doar ce a trecut pe aici cu un megafon, spunându-ne să ne adăpostim.

— O să fim atacați. Trebuie să-i ducem pe oamenii ăștia la subsol. Câți pacienți sunt în saloane?

— Atacați de cine?

— *De virali*, Jenny!

Femeia se albi la față, însă nu spuse nimic.

— Ascultă-mă. Sara o luă pe Jenny de mâini și o făcu s-o privească în ochi: Nu avem mult timp. Câți sunt?

Jenny clătină ușor din cap, ca și cum încerca să se concentreze.

— Cincisprezece?

— Și copiii?

— Doar doi. Un băiat cu pneumonie, celălalt, cu o încheietură dislocată pe care doar ce i-am pus-o la loc. Mai e o femeie în travaliu, dar abia la început.

— Hannah unde e?

Hannah era fiica lui Jenny, o fată de treisprezece ani; fiul ei crescuse și plecase. Jenny și soțul ei o luaseră de mult pe drumuri diferite.

— Acasă, cred?

— Fugi și adu-o! Mă descurc până te întorci.

— Doamne, Sara!

— Dar grăbește-te!

Jenny o luă la goană. Pim, ținându-l pe Theo, rămăsese cu fetele. Sara îngenunche dinaintea lor.

— Vreau să vă duceți cu mătușa Pim, bine?

Elle arăta înfricoșată și pierdută; din nas îi curgeau muci. Sara îi șterse cu marginea cămășii ei.

— Unde să ne ducem? Întrebă fata cu glas tremurător.

Oamenii treceau în grabă pe lângă ei – asistente, doctori, infirmieri cu tărgi. Sara ridică privirea la Pim, apoi se uită din nou la nepoata ei.

— Jos, la subsol, îi răspunse Sara. Veți fi în siguranță acolo.

— Vreau acasă.

— N-o să dureze mult.

O îmbrățișă pe Elle, apoi pe sora ei; Pim le conduse pe fete la scări. Pe când coborau, Sara se întoarse spre soțul ei. Recunoscuse expresia de pe chipul acestuia. Era aceeași cu cea din noaptea când fusese omorât Bill, când îi arătase biletul.

— E în regulă, îi spuse ea.

— Ești sigură?

— Am lucrurile sub control. Du-te înainte să mă răzgândesc.

Ieșiră de pe Autostrada 10. De aici, nu aveau decât s-o țină drept spre sud până în oraș, pe un drum cu pietriș. Camionul se zguduia cu putere de fiecare dată când treceau peste vreo groapă. Vântul șuiera prin ferestrele deschise; soarele, care bătea acum dinspre dreapta, strălucea jos pe cer.

— Michael, ia volanul și ține-l drept!

Greer băgă mâna sub scaun.

— Peter, dă-i ăsta!

Peter se aplecă în față și luă pistolul. Pe țeavă era deja un glonț.

— Nu vei avea timp să țintești, îi spuse el lui Amy. Doar îndrepti pistolul înainte și tragi.

Luă arma de la el. Pe chip i se citea șovăirea, însă mâna părea să-i fie sigură.

— Ai cincisprezece focuri. Va trebui să fii aproape – nu încerca să tragi din depărtare.

— Scoate pușca! ceru Greer.

Michael făcu întocmai. Sub țevă avea o magazie lungă, tubulară, cu o capacitate de opt gloanțe.

— Ce-i acolo? îl întrebă el pe Greer.

— Gloanțe, din alea mari. Nu lasă loc de sentimentalisme, te omoară imediat.

În depărtare, începură să se profileze formele orașului. De pe deal, părea ca o machetă.

— O să fie o luptă strânsă, spuse Greer.

Fură aduși la subsol și ultimii pacienți de la parter. Jenny stătea în ușa buncărului cu un clipboard în mână, bifând numele de pe o listă, în vreme ce Sara și infirmierii umblau printre paturi, încercând să facă pe toată lumea să stea cât mai confortabil.

Sara se duse la femeia însărcinată de care îi spusese Jenny. Era tânără, cu păr negru și des. Cât îi luă pulsul, Sara aruncă o privire pe fișa fetei. O asistentă o controlase cu o oră în urmă; cervixul abia dacă i se dilatase. Numele ei era Grace Alvado.

— Grace, sunt doctor Wilson. E primul tău copil?

— Am mai avut o sarcină, dar nu am dus-o până la capăt.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și unu.

Sara se opri; vârsta se potrivea. Dacă era aceeași Grace, Sara o văzuse ultima oară când avea doar o zi.

— Pe părinții tăi îi cheamă Carlos și Sally Jiménez?

— I-ai cunoscut pe părinții mei?

Sara aproape că zâmbi; poate că, într-o altă zi, chiar ar fi făcut-o.

— O să te surprindă, Grace, dar am fost acolo în ziua când te-ai născut.

Își întoarse privirea spre însoțitorul fetei, care stătea pe o ladă la celălalt capăt al patului. Era mai în vârstă, să fi avut patruzeci de ani, cu o expresie tensionată, așa cum aveau mulți când urmau să devină tătici, copleșiți fiind de evoluția bruscă a evenimentelor după luni întregi de așteptare.

— Dumneavoastră sunteți domnul Alvado?

— Spuneți-mi Jock. Așa face toată lumea.

— Vreau s-o menții relaxată, Jock. Să tragă adânc aer în piept și să nu împingă momentan. Poți face asta pentru mine?

— O să încerc.

Jenny veni în spatele Sarei.

— Toată lumea e aici, anunță ea.

Sara își puse o mână pe brațul lui Grace.

— Tu să te concentrezi pe bebeluș, bine?

Ușa de la subsol era făcută din oțel masiv, prinsă în pereții groși din beton. Sara era pe punctul de a o închide, când încăperea se

cufundă în întuneric. Un murmur neliniștit, după care oamenii începură să strige.

— Păstrați-vă calmul, vă rog! le spuse Sara.

— Ce s-a întâmplat cu luminile? strigă o voce din beznă.

— Armata redirecționează curentul la reflectoare, atâta tot.

— Asta înseamnă că vin viralii!

— Nu știm asta. Vă rog, să ne păstrăm calmul.

Jenny stătea lângă ea.

— E adevărat ce le-ai spus? întrebă ea încetișor.

— De unde să știu eu? Du-te în camera de aprovizionare și vezi dacă sunt lămpi sau lumânări.

Femeia se întoarse peste câteva minute. Lămpile fură aprinse și distribuite prin încăpere. Strigătele deveniră șoapte, apoi, în lumina difuză, o tăcere încordată.

— Jenny, ajută-mă!

Ușa cântărea două sute de kilograme. Sara și Jenny o închiseră și răsuciră roata ca să acționeze încuietorile.

Un sfert dintre oamenii lui Apgar își ocupaseră pozițiile la mai puțin de cinci sute de metri de poartă; restul erau risipiți la intervale regulate de-a lungul zidului, ținând legătura între ei cu ajutorul stațiilor radio. Caleb avea în subordine o echipă de doisprezece oameni. Șase dintre ei fuseseră trimiși la Luckenbach – o parte dintr-un mic grup care ajunsese la buncăr tocmai când garnizoana era atacată. Niciun ofițer nu scăpase cu viață, lăsându-i fără superiori. Acum erau sub comanda lui Caleb.

Un bărbat venea pe pasarelă către el. Hollis nu purta uniformă, însă era încins cu o vestă în care avea pe puțin șase magazine de cartușe și un cuțit lung pus în teacă. O mitralieră îi atârna pieziș pe piept, cu vârful în jos, iar de coapsă avea prins un pistol.

Îl salută scurt:

— Soldat Wilson, la datorie, domnule!

Era ridicol ca Hollis să i se adreseze astfel. Aproape că îi părea totul o joacă.

— Cred că glumești cu mine.

— Femeile și copiii sunt în siguranță. Mi s-a spus să vă raportez.

Avea pe chip o expresie pe care Caleb nu o mai văzuse niciodată. Bărbatul asta blând și uriaș, colecționar de cărți din care citea copiilor, devenise un războinic.

— Am făcut o promisiune, domnule locotenent, îi aminti Hollis. Cred că erați de față.

Reflectoarele se aprinseră, vărsându-și lumina albă în perimetrul de apărare de la baza zidului. Stațiile radio începură să hârâie; o undă de energie traversă pasarela.

— Privirea sus! se auzi ordinul.

Zgomotul încărcării magaziiilor. Caleb își îndreptă pușca peste zid și trase piedica. Își întoarse privirea spre dreapta, acolo unde Hollis aștepta pe poziții: picioarele depărtate, patul puștii sprijinit pe umăr, ochii de-a lungul țevii, aliniați la perfecție. Trupul îi era încordat și relaxat deopotrivă, concentrat și parcă destins. Era ca și cum răzbătuse la suprafață, fără niciun efort, un obicei vechi, adânc înrădăcinat.

De unde aveau să vină viralii? Câți aveau să fie? Pieptul i se ridica și îi cobora ritmic; vederea i se părea nefiresc de limitată. *Nu te gândești, ci acum.*

Un punct strălucitor apăru în depărtare, chiar la nord. Inima începu să-i bată nebunește. Strânse pușca mai bine pe umăr. Lumina începu să tresalte, apoi să se separe ca niște celule ce se divid. Nu erau virali, ci faruri.

— Contact! strigă cineva. Treizeci de grade la dreapta! Două sute de metri!

— Contact! Douăzeci de grade stânga.

Pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani, cornul începu să sune.

Greer apăsă acceleratorul până la podea. Acul vitezometrului sări, câmpurile treceau pe lângă ei ca-ntr-o ceață, motorul vuia, șasiul camionului se zgâlțâia.

— Sunt chiar în spatele nostru! țipă Michael.

Peter se uită peste umăr. Puncte de lumină se ridicau dinspre câmpuri.

— Atenție! strigă Greer.

Peter se întoarse la timp cât să vadă trei virali sărind în bătaia farurilor. Greer ținti și trase în ceață. Pe când cadavrele erau luate pe capotă, mașina înaintând cu toată viteza, el fu împins înapoi în scaun. Când se uită din nou, doar un singur viral rămăsese agățat de capota camionului.

Michael îndreptă mitraliera peste bord și trase.

Sticla explodă. Greer viră la stânga; Peter fu aruncat în portieră, Amy venind peste el. Goneau printr-un câmp de fasole, înaintând paralel cu poarta. Greer viră apoi în partea opusă; mașina se aplecă spre stânga, amenințând să se răstoarne; apoi roțile luară iar contact cu pământul printr-o zdruncinătură. Greer trecu peste un dâmb, iar camionul zbură puțin prin aer înainte să aterizeze din nou pe drum.

— Ce s-a întâmplat? țipă Peter la Greer.

Din grilaj ieșea fum; motorul vuia în zadar.

— Probabil că am lovit ceva, a sărit transmisia. În dreapta ta!

Peter se întoarse, luă viralul în colimator și apăsă trăgaciul, ratând la mustață. Trase iar și iar. Habar n-avea dacă nimerise ceva sau nu. Trase încărcătorul; magazia era goală. Mai aveau încă o sută de metri până la perimetrul luminat.

— Nu mai am gloanțe! strigă Michael.

Pe când camionul frâna brusc, dinspre metereze fură lansate lumini de semnalizare, trasând deasupra capetelor lor dâre de lumină și de fum. Peter se întoarse spre Amy. Era băgată în portieră, pistolul, nefolositor, bălăngănindu-i-se în mână.

— Greer, spuse Peter, ajută-mă!

O trase afară din cabină. Mișcările ei erau grele și dezlânate ca ale unui somnambul. Faclele își începură picajul lor pâlpâitor și leneș. Când Amy își scoase un picior afară, Greer se duse în partea din față a vehiculului, încărcând magazia puștii cu gloanțe. Îi dădu arma lui Peter și își strecură umărul drept sub brațul lui Amy, preluându-i greutatea.

— Acoperă-ne!

Caleb urmărea neajutorat apropierea camionului. Viralii erau încă mult prea departe, chiar și pentru o încercare la noroc. De-a lungul zidului, se striga să nu se tragă, să se aștepte până când aveau să ajungă în bătaia puștii.

Văzu camionul oprindu-se. Patru siluete coborâră din el. Ultima persoană din grup, un bărbat, se întoarse și începu să tragă cu o pușcă în inima unei cete care se apropia. O împușcătură, două, trei, țeva puștii aprinzându-se în beznă.

Caleb știa că bărbatul acela era tatăl său.

Luă hamul, pe care și-l prinse înainte să fie conștient de acest lucru. Gestul fu unul mecanic; nu avea niciun plan, doar instinctul.

— Caleb, ce naiba faci?

Hollis se holba la el. Caleb sări în vârful rampei și se întoarse cu spatele la câmpuri.

— Spune-i lui Apgar că avem nevoie de o echipă la poartă. Du-te!

Înainte ca Hollis să apuce să mai zică ceva, Caleb sări. Un arc de cerc, departe de zid, și cizmele lui atinseră betonul; sări din nou. Încă două salturi și ateriză în țărână. Ieși din ham și își pregăti pușca.

Tatăl lui alerga împreună cu restul în susul dealului, intrând tocmai atunci în perimetrul luminat. Viralii se adunau pe la margini. Unii își acopereau ochii, alții stăteau pe vine, făcuți ghem. O clipă de șovăire, înăuntrul lor ducându-se o luptă instinctuală. Oare luminile aveau să-i țină la depărtare?

Chiar atunci, viralii atacară.

Mitralierele declanșară focul. Caleb se feri instinctiv pe când gloanțele îi şuierară pe deasupra capului, înfigându-se în creaturi cu un plescăit umed. Sângele țâșnea; carnea era smulsă de pe oase; bucăți întregi din cadavrele viraliilor săreau în aer de peste tot. Părea nu atât că mor, ci să se dezintegrează. Mitralierele trăgeau glonț după glonț. Un adevărat măcel, și totuși, nu mai conteneau să vină, mereu apărând alții și alții la marginea luminii.

— Poarta! strigă Caleb.

Alergă într-un unghi de patruzeci și cinci de grade spre zid, fluturându-și mâinile pe deasupra capului. Duceți-vă la poartă!

Caleb se lăasă în genunchi și începu să tragă. Oare tatăl său îl văzuse? Știa cine era? Trase zăvorul; treizeci de gloanțe, duse într-o clipită. Aruncă încărcătorul, scoase unul nou din vestă și îl montă.

Ceva îl izbi din spate. Respirația, văzul, gândurile: toate îl părăsiră deodată. Simți că se ridică, aproape că plutește. Părea ceva de neînchipuit. În toiul zborului, avu suficient timp cât să se minuneze de ușurătatea propriului corp în comparație cu alte lucruri. Apoi, corpul își recăpătă greutatea și se prăbuși la pământ. Se rostogoli în josul pantei, pușca lovindu-se de el. Încercă să-și controleze corpul, goana lui nebună în josul dealului. Mâinile îi găsiră partea de jos a puștii, însă arătătorul i se agăță în inelul trăgaciului. Se rostogoli încă o dată, aterizând pe piept, cu pușca prinsă între el și pământ. Nu avea cum să evite: arma se descărcă.

Ce durere! Se așază pe spate, pușca odihnindu-i-se pe piept. Se împușcase singur? Pământul se învârtea cu el, refuzând să se oprească. Clipi în lumina reflectoarelor. Nu se simțea așa cum își închipuise că ar fi atunci când împușcai pe cineva. Durerea venea din două locuri: din piept, care primise întreaga forță explozivă a împușcăturii, și undeva de la frunte, chiar la capătul sprâncenei drepte. Se ridică, așteptându-se să sângereze; însă nu-i rămase nicio picătură pe degete. Înțelese atunci ce se întâmplase. Glonțul de pe țevă, ricoșând în pământ, îi trecuse razant pe lângă partea superioară a feței, ratându-i la mustață ochiul. *Ești al naibii de norocos, Caleb Jaxon!* își spuse în sinea lui. *Sper că n-a văzut nimeni asta.*

Chiar atunci, o umbră se lăasă asupra lui.

Caleb își ridică pușca, însă, chiar pe când își ducea mâna stângă la țevă, în încercarea de a o stabili, își dădu seama că lăcașul magaziei era gol; magazia nu mai era. De-a lungul vieții, își imaginase de multe ori clipa morții. Printre aceste închipuiri nu se număra însă și scenariul în care stătea întins pe spate, cu o pușcă goală în mână, în vreme ce era făcut bucăți de un viral. Poate că, se gândi el, așa se întâmplă cu toată lumea. *Pun pariu că nu te-ai gândit la asta.* Caleb coborî pușca. Pistolul era acum ultima lui speranță. Oare îl încărcase? Îi trăsese piedica? Măcar îl mai avea la el sau, întocmai cum se întâmplase cu magazia puștii, îl pierduse și pe acesta pe drum? Umbra luă forma unei siluete umane, însă nu era nici pe departe un om. Capul lăsat într-o parte, degete alungite cu gheare. Buzele întoarse, scoțând la iveală un hău negru mărginit de dinți ascuțiți. Pistolul era în mâna lui Caleb și continua să se ridice.

O improșcare de sânge. Creatura se aplecă să vadă gaura ce i se căscase în mijlocul pieptului. Cu un gest aproape tandru, își duse o

mână îngherată la rană. Pe chip i se citea o expresie nedumerită. Am murit? Tu ai făcut asta? Însă nu Caleb o făcuse; el nici măcar nu apăsase pe trăgaci. Împuşcătura venise peste umărul lui Caleb. Cei doi, Caleb şi creatura pe moarte, se studiară preţ de o secundă; apoi o a doua siluetă veni din dreapta lui Caleb, înfingând ţeava puştii în faţa viralului şi trăgând.

Era tatăl său. Cu el era o femeie desculţă, într-o rochie simplă, aşa cum purtau surorile. Părul îi era ca o umbră neagră, lipit de scalp. În mâna ei întinsă ţinea pistolul pe care îl folosise când trăsese prima oară, lovitura fatală.

Amy.

— Peter... dădu ea să spună şi se prăbuşi în genunchi.

Apoi o luară la fugă. Nu schimbară niciun cuvânt de care Caleb să-şi amintească mai târziu. Tatăl lui o ducea pe Amy pe un umăr; cu ei erau încă doi bărbaţi; unul dintre ei ducea puşca pe care o aruncase tatăl lui. Poarta era deschisă; o echipă de şase soldaţi formaseră o linie de tragere dinaintea lui.

— Lăsaţi-vă jos!

Vocea îi aparţinea lui Hollis. Toată lumea se aruncă la pământ. Strigăte de jur-împrejurul lor, apoi totul se cufundă brusc în linişte. Caleb săltă capul. Hollis le făcea semn cu mâna peste ţeava puştii.

— Mai repede!

Tatăl lui şi Amy intrară cei dintâi, urmaţi de Caleb. O baricadă de focuri de armă se declanşă în spatele lor. Soldaţii îşi strigau unii altora – *La stânga ta! La dreapta! Du-te! Du-te!* – trăgând neîntreput în timp ce, unul câte unul, se retrăgeau prin intrarea îngustă. Hollis fu ultimul care intră. Îşi azvârli puşca şi începu să blocheze uşa, învârtind de roata care, odată pusă în mişcare, avea să acţioneze zăvoarele. Uşa se opri în loc tocmai când era pe cale să atingă cadrul.

— Am nevoie de ajutor!

Hollis ţinea uşa cu umărul. Caleb sări înainte şi împinse; ceilalţi îi urmară exemplul. Şi totuşi, despărţitura continua să se lărgească. Doi centimetri, apoi încă trei. Şase oameni erau acum adunaţi la uşă. Caleb îşi răsuci trupul, aşa încât să împingă cu spatele, înfigându-şi călcăiele în pământ. Însă sfârşitul le era pecetluit; chiar dacă ar fi putut să ţină uşa câteva minute în plus, în cele din urmă aveau să fie doborâţi de forţa viralilor.

Atunci găsi o soluţie.

Caleb duse mâna la curea. Ura grenadele; nu putea lăsa deoparte frica iraţională că se puteau detona după voia lor. Dar, cu puţin efort psihologic, scoase una de la curea şi trase acul. Ținând apăsat percutorul, îşi întoarse faţa spre marginea uşii. Avea nevoie de mai mult spaţiu. Nimănui nu avea să-i placă ce urma să facă, dar nu era timp să le explice. Făcu un pas înapoi; uşa se deschise cu încă

cincisprezece centimetri. O mână apăru la marginea uşii, degete cu gheare curbându-se într-un gest de căutare. Atunci izbucni un cor de ţipete: *Ce faci? Împinge naibii uşa!* Caleb destinse mâna în care ţinea grenada, eliberând perculatorul.

— Prindeţi asta! strigă el, aruncând-o prin deschizătură.

Împinse apoi uşa cu umărul. Cu ochii închişi, numără secunde, ca o rugăciune. *Unu, doi, trei...*

O detunătură.

Şuieratul şrapnelului.

O ploaie de pulbere.

58

— Avem nevoie de un medic aici, chiar acum!

Peter o lăsă pe Amy pe pământ. Buzele i se mişcă mute, apoi întrebă, foarte încet:

— Suntem înăuntru?

— Toată lumea e în siguranţă.

Pielea îi era palidă, ochii îi cădeau grei.

— Îmi pare rău, am crezut că pot să mă descurc singură.

Peter ridică privirea.

— Unde e fiul meu? Caleb!

— Chiar aici, tată.

Băiatul veni chiar în spatele lui. Peter se ridică şi îl cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă.

— Ce naiba cauţi aici?

— Am venit să te iau. Avea zgârieturi pe braţe şi pe faţă; unul dintre coate sângera.

— Unde sunt Pim şi Theo? Peter nu se putu abţine; trecea de la una la alta.

— În siguranţă. Am ajuns aici acum câteva ore.

Brusc, Peter se simţi copleşit. Gândurile îi invadară mintea din toate direcţiile. Era extenuat, avea nevoie de apă, oraşul era atacat, fiul şi familia acestuia se aflau în siguranţă. Doi medici apărură cu o targă; Greer şi Michael o puseră pe Amy pe ea.

— Mă duc eu cu ea la postul de prim ajutor, spuse Greer.

— Nu, mă duc eu.

Greer îl apucă de braţ, chiar deasupra cotului, şi îl fixă cu privirea.

— O să fie bine, Peter! Am reuşit. Du-te şi fă-ţi treaba.

Plecară. Peter ridică privirea şi îi văzu pe Apgar şi pe Chase venind spre el. Dincolo de ei, împuşcăturile deveniseră nişte zgomote răzleţe.

— Domnule preşedinte, îi spuse Apgar. Aş aprecia dacă pe viitor n-aţi mai risca atât de mult.

— Cum stăm?

— Atacul pare să fi venit numai dinspre nord. Nu avem stricăciuni în altă parte a zidului.

— Vreo veste din provincii?

Apgar ezită.

— Nimic.

— Cum adică nimic?

— Nu e nimeni conectat. Chiar în dimineața asta am trimis patrula până la vest de Hunt, la sud de Bandera și la nord de Fredericksburg. Niciun supraviețuitor și aproape niciun cadavru. În momentul ăsta, nu putem presupune decât că au fost invadați.

Peter rămăsese fără cuvinte. Mai mult de două sute de mii de oameni dispăruseră pur și simplu.

— Domnule președinte?

Apgar se uită la el. Peter înghiți cu greu și spuse:

— Câți oameni mai avem înăuntrul zidului?

— Cu tot cu militari, patru, poate cinci mii, cel mult. Nu prea mulți pentru o luptă.

— Cum rămâne cu istmul? îl întrebă Michael pe general.

— De fapt, chiar acum câteva ore am primit un mesaj prin radio. Cineva pe nume Lore voia să știe unde ești. Nu auziseră de atacul de noaptea trecută, deci aș zice că dracii i-au ocolit. Sau au fost prea deștepți ca să încerce să traverseze drumul pietruit.

Dincolo de ei, armele amuțiseră.

— Poate că s-a sfârșit pentru noaptea asta, spuse Chase. Le cercetă fețele, plin de speranță. Poate că i-am pus pe fugă.

Peter nu credea deloc una ca asta și își dădea seama că și Apgar gândea același lucru.

— Trebuie să luăm niște decizii, Peter, interveni Michael. Ne strâng cu ușa. Ar trebui să discutăm despre cum să scoatem oamenii de aici.

Brusc, ideea i se păru stupidă.

— Nu vreau să-i las descoperiți. Atacurile au început. Momentan, am nevoie de toți cei care pot ține o furcă în mână să fie pe zid.

— Greșești.

— Contact! La două sute de metri! se auzi atunci dinspre zid.

Primul lucru pe care îl văzură fu o linie de lumină în depărtare.

— Soldat, dă-mi binoclul!

Observatorul făcu întocmai; Peter duse binoclul la ochi. Lângă el, pe platformă, Apgar și Michael scrutau și ei în direcția nordului.

— Poți să-mi spui câți sunt? îl întrebă Peter pe general.

— Prea mulți ca să-mi dau seama. Apgar își scoase stația radio de la curea și o duse la gură: Către toate posturile, ce vedeți?

Un hârâit, apoi:

— Stația unu, negativ.

— Stația doi, niciun contact.

— Stația trei, la fel și aici. Nu vedem nimic.

Și tot așa, de jur-împrejurul perimetrului. Linia de lumină începu să se mărească, deși nu părea să vină mai aproape.

— Ce naiba fac? Întrebă Apgar. Pare că doar așteaptă acolo.

— Stai așa! spuse Michael, arătând cu degetul. Treizeci de grade la stânga.

Peter se uită în direcția indicată. Acolo se forma o a doua linie.

— Mai e una! spuse și Apgar. Patruzeci de grade la dreapta, lângă șirul de copaci. Se pare că e o ceată mare. Și mai mulți vin dinspre nord.

Linia principală era acum lungă de câteva sute de metri. Viralii se adunau din toate direcțiile, înaintând spre grupul compact din centru.

— Asta nu e o echipă de recunoaștere, făcu Peter.

— Curieri, fiți gata de plecare! urlă Apgar. Apoi, către Peter: Domnule președinte, trebuie să vă ducem într-un loc sigur.

Peter se adresează unuia dintre observatori:

— Caporale, dă-mi M16!

— Peter, te rog, asta nu e o idee bună.

Soldatul îi dădu arma lui Peter. Acesta îi scoase magazia, suflă peste glonțul de deasupra, ca să îndepărteze orice urmă de praf, apoi o puse la loc și trase mânerul de încărcare.

— Știi, Gunnar? Cred că asta e prima oară în zece ani când mi-ai spus pe numele mic.

Conversația se opri aici. Un huroit grav, hodorogit, venea spre ei. Creștea în intensitate cu fiecare secundă care trecea.

— Ce se aude? Întrebă Michael.

Era duduitul pașilor pe pământ. Grupul continua să crească, înaintând către ei. În urma lui, un nor de praf învolbura aerul.

— Dumnezeu! făcu Peter. Sunt toți!

Apgar ridică vocea ca să acopere larma:

— Nu trageți până când nu ajung în perimetru!

Hoarda era la trei sute de metri depărtare și se apropia cu repeziciune. Părea nu atât o armată, cât mai degrabă un spectacol al naturii la scară largă – o avalanșă, un uragan, o inundație. Platforma începu să vuiască, șuruburile și niturile să vibreze în ritmul impactului seismic al atacului viralilor.

— O să țină poarta? îl întrebă Peter pe Apgar, care renunțase la binoclu în favoarea puștii.

— În fața ăstora?

Două sute de metri. Peter strânse patul puștii între braț și claviculă.

— Pe locuri! strigă Apgar.

O sută de metri.

— Fiți gata!

Însă totul stătu pe loc.

Viralii se opriră chiar la marginea perimetrului luminat. Și nu doar că se opriră, ci încremeniră de-a dreptul, de parcă ar fi fost acționați de un întrerupător.

— *Ce naiba...?*

Ceata începu să se împartă în două, creând un pasaj de trecere. Pornind din spate, ajunse până la mijloc, unduindu-se de-o parte și de alta. Mișcarea părea oarecum reverențioasă, ca și cum viralii făceau loc vreunui mândru rege să treacă printre ei, plecându-se atunci când ajungea în dreptul lor. O siluetă întunecată își croia drum prin inima cetei. Părea un fel de animal. Se apropia de oraș dureros de lent, pasajul închizându-se în urma lui. Toate armele erau îndreptate spre locul de unde avea să iasă. Treizeci de metri, cincinsprezece, șase. Primul rând de virali se frânse, făcând un culoar și lăsând să treacă o siluetă călare a unui om ca toți oamenii.

— El e? întrebă Apgar. Zero?

Călărețul păși în lumină. La jumătatea drumului până la poartă, struni calul și descălecă. Nu era un el, își dădu seama Peter, ci o ea. Strălucirea reflectoarelor ricoșă din lentilele ochelarilor ei negri, care-i acopereau jumătate din față. O teacă în care se afla un fel de armă, o sabie sau poate o armă lungă, îi stătea pieziș pe spate; pe piept purta două banduliere în cruce.

Banduliere.

— Să fiul al naibii! făcu Michael.

Mintea lui Peter alunecă în timp.

— Nu trageți! strigă, ridicând brațele deasupra capului. Toată lumea să lase armele jos!

Cu spatele drept, femeia își îndreptă fața spre coama zidului.

— Eu sunt Alicia Donadio, căpitan al Forțelor Expediționare. Unde este Peter Jaxon?

59

Trecuseră treizeci de minute; toată lumea aștepta pe poziții. Dându-se din fața porții, Peter îi făcu semn din cap lui Henneman.

— Deschide, colonele!

Henneman învârti roata și se dădu înapoi. Din interiorul tunelului răzbătu un tropot de copite. Rândul soldaților care stăteau cu fața la poartă fu străbătut de un fior de energie; toate armele fură ridicate, toți ochii, îndreptați peste țeava puștilor. O umbră se alungi pe peretele tunelului; apoi Alicia își făcu apariția. Cu o mână ținea calul de căpăstru; pe cealaltă o ținea degajată pe lângă corp. Părul ei, podoaba de un roșu specific, îi era strâns la spate într-o coadă

împletită, lungă până la brâu. În partea de sus purta un tricou fără mâneci, care-i lăsa la iveală brațele și umerii musculoși; în partea de jos, pantaloni largi, strânși în talie, și o pereche de cizme din piele. Cercetă iute mulțimea, luminile din zona de primire ricoșând din lentilele ochelarilor ei ca niște lasere, făcând un pas înainte, apoi se opri, așteptând instrucțiuni.

— Avansează! îi spuse Peter. Încet!

Făcu încă trei pași; Peter îi ordonă să se oprească.

— Armele, mai întâi! Aruncă-le înapoi!

— Asta e tot ce ai de spus?

Brusc, avu sentimentul că nimic din toate astea nu e adevărat, ca și cum ar fi stat de vorbă cu o fantomă.

— Armele, Lish!

Ea aruncă o privire în dreapta lui Peter.

— Michael, nu te-am văzut stând acolo!

— Bună, Lish!

— Și colonelul Apgar! zise Alicia, salutându-l scurt din cap. Mă bucur să vă văd, domnule!

— Sunt „domnule general“ pentru tine, Donadio.

Bărbatul stătea cu brațele încrucișate pe piept; pe chip avea o expresie aspră.

— Domnule președinte, o vorbă numai și am executat-o.

— „Domnule președinte“? Alicia se încruntă. Ai ajuns bine, Peter!

Persiflarea dintotdeauna, tonul glumeț: era oare o șmecherie?

— Am spus să arunci armele!

Într-un fel care lui i se păru degajat, Alicia își desfăcu bandulierele, azvârlindu-le pe pământ.

— Acum sabia! spuse Peter.

— Sunt aici să vorbim, atâtă tot.

Peter le ordonă soldaților de pe pasarelă.

— Lunetiști, țintiți calul! Apoi, urmă către Alicia: Soldat parcă îl cheamă, nu?

Dacă o speriasse, nu lăsase să se vadă acest lucru câtuși de puțin. Cu toate acestea, își scoase teaca peste cap și o aruncă înainte.

— Și ochelarii, îi spuse Peter.

— Nu reprezintă nicio amenințare, Peter. Eu sunt doar mesagerul.

El așteptă.

— Cum vrei.

Lăsa atunci să i se vadă ochii. Culoarea lor portocalie devenise mai aprinsă, mai pătrunzătoare. Timpul nu-și lăsase amprente asupra ei; nu îmbătrânise nici măcar cu o zi. Și totuși, ceva era diferit, o schimbare nu atât vizibilă, cât perceptibilă, precum neliniștea dinaintea unei furtuni care te tulbură cu mult înaintea apariției norilor. Privirea ei nu hoinărea prin jur, ci stătea ațintită asupra lui. O

căutătură provocatoare, cu toate că acum, că fața îi era descoperită, sugera o oarecare goliciune, aproape o vulnerabilitate. Siguranța ei de sine era doar o mascaradă; dincolo de ea zăcea șovăială.

— Aprindeți luminile!

Trei panouri portabile de becuri cu vapori de sodiu fură aduse în spatele lui. Se aprinseră ca focul unei puști, explodându-i în față Aliciei. Când își ridică mâinile ca să-și acopere fața, șase soldați înaintară degrabă și o puseră la pământ. Cu un scâncet puternic, Soldat se ridică pe picioarele din spate și lovi agresiv aerul. Unul dintre soldați înfipse țeava unui pistol în țeasta Aliciei, în vreme ce restul o acoperiră.

— Cineva să controleze animalul ăsta! urlă Peter. Dacă vă face probleme, împușcați-l!

— Lăsați-l în pace!

— Colonele Henneman, pune prizoniera în lanțuri!

Doi soldați luară calul, în timp ce Henneman își scoase pistolul, păși înainte și o legă pe Alicia cu lanțuri la mâini și la picioare. Un al treilea lanț le strângea la spate pe celelalte două.

— Ridică-te și stai cu fața la mine! îi spuse Peter.

Alicia se aplecă înainte și veni în genunchi. Își ținea ochii strâns închiși, cu fața îndreptată în jos, în încercarea de a o feri de strălucirea dureroasă a luminilor, de parcă ar fi parat o lovitură.

— Încerc să vă salvez viețile, Peter.

— Ai un mod tare interesant de a o arăta.

— Trebuie să auzi ce am de spus.

— Atunci, spune!

O clipă de tăcere, apoi începu:

— Există un bărbat – care e mai mult decât un bărbat, un fel de viral, dar care arată ca noi. Îl cheamă Fanning. Locuiește în New York, într-o clădire numită Grand Central. El este cel care m-a trimis.

— Deci acolo ai fost în tot timpul ăsta?

Alicia încuviință din cap.

— Sunt lucruri pe care nu ți le-am spus niciodată, Peter. Lucruri pe care *nu aș putea* să ți le spun. Partea de viral din mine este mai puternică decât te-am lăsat să crezi. Devine din ce în ce mai rea – și am știut că nu o să pot s-o controlez multă vreme. Chiar după episodul din Iowa, am început să-i aud vocea lui Fanning. De asta m-am dus la New York. Am vrut să îl omor. Sau să mă omoare. Nu-mi păsa care din două. Doar că voiam să se sfârșească odată totul.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Crede-mă, am vrut s-o fac. Am vrut să-i retez capul nenorocitului! Dar n-am putut. Viralul care m-a mușcat în Colorado nu a fost al lui Babcock, ci al lui Fanning. Virusul lui îl port. Îi aparțin, Peter.

Îi aparțin. Propoziția era cutremurătoare. Peter se uită la Apgar să vadă dacă acesta îi pricepuse înțelesul. O făcuse.

— Eu și Fanning am avut o înțelegere. Dacă rămâneam cu el, te lăsa în pace.

— Se pare că s-a răzgândit.

Ea clătină din cap, cu emfază.

— N-am avut niciun rol în asta. Când mi-am dat seama ce dorea să facă, era deja prea târziu ca să îl mai opresc. În tot timpul ăsta, așteptase să vă împrăștiți, să lăsați garda jos. Pe Amy o vrea. Dacă i-o aduc, o să oprească totul.

Deci asta era.

— Ce vrea să-i facă?

— Nu știu.

— Unde e, Peter?

— Habar nu am. Nimeni nu a văzut-o pe Amy de mai bine de douăzeci de ani.

Ceva din tonul Aliciei se schimbă; brusc, toată fanfaronada ei se risipi.

— Te rog, ascultă-mă! Nu ai cum să împiedici asta. Ai văzut de ce e în stare. Nu se aseamănă cu ceilalți. Ceilalți erau *nimic* în comparație cu el.

— Avem ziduri. Avem lumini. Ne-am mai luptat cu ei și înainte. Întoarce-te și spune-i și lui asta.

— Peter, nu pricepi. Nu trebuie să miște un deget. Câți ai, câteva mii de soldați? Și câtă mâncare? Cât combustibil? Dă-i ce vrea. E singura ta șansă. Te rog.

— Soldat Wilson, un pas înainte, te rog.

Hollis păși în lumină.

— Ți-l aduci aminte pe Hollis, nu, Lish? De ce nu îl saluți?

Ea își ținea capul plecat.

— De ce îmi ceri asta?

— Dar pe fiica lui, Kate, ți-o mai amintești? Era doar o fetiță când ai văzut-o ultima oară.

Alicia dădu din cap.

— *Spune-o!* Spune că îți amintești de Kate!

— Da, mi-o amintesc.

— Mă bucur. A crescut și a ajuns medic, exact ca mama ei. A avut două fetițe. Pe Kate a mușcat-o aseară unul dintre prietenii tăi. Vrei să știi ce s-a întâmplat?

Alicia rămase tăcută.

— Vrei să știi?

— Să terminăm odată cu asta, Peter!

— În regulă, o să terminăm. Fetița de care îți aduci aminte s-a împușcat.

Tăcerea ei îl înfuria. Ce i se întâmplase? Ce devenise?

— Nu ai nimic de spus în apărarea ta?

— Ce vrei să spun? Că îmi pare rău? Fă ce vrei cu mine, dar să știi că nu vei rezolva nimic cu asta.

Lui Peter îi crescuse pulsul; mâinile îi erau încleștate. Flutură un deget spre ea:

— Uită-te la el! O să le aduc și pe Sara, și pe fiicele lui Kate. Poți să le spui tuturor cât de al naibii de rău îți pare!

Alicia nu răspunse.

— Două sute de mii de oameni, Lish! Și tu vii aici și vorbești despre predare? De parcă el ar fi *prietenul* tău?

Umerii ei începură să se zguduie. Plângea?

— Te mai întreb o dată. Ce are de gând Fanning cu Amy?

Ea clătină din cap.

— Nu știu.

— Gunnar, dă-mi pistolul tău!

Apgar își scoase pistolul, i-l întoarse cu tocul înainte și i-l dădu lui Peter. Peter scoase magazia, o verifică, apoi o puse la loc cu zgomot.

— Peter, ce naiba vrei să faci? Întrebă Michael.

— Femeia asta e un viral. E în cârdășie cu dușmanul.

— E Alicia! E una de-ale noastre!

Peter se apropie de ea și îi puse pistolul la tâmplă Aliciei.

— Răspunde-mi, fir-ar să fie!

— Știu că e aici, murmură Alicia. Îmi dau seama din vocea ta.

El trase piedica și rosti printre dinții încleștați. Acționa din instinct acum, cu o furie oarbă, neluând în seamă niciun alt gând.

— Răspunde-mi la întrebare sau jur că te împușc în cap!

— *Așteaptă!*

Se întoarse. Amy, sprijinită de brațul lui Greer, apărură la marginea cercului.

— Lucius, ia-o naibii de aici!

Doi soldați le blocază calea. Unul îi puse o mână în piept lui Greer. Bărbatul se crispă, apoi, ca și cum s-ar fi răzgândit, lăsă gestul să treacă neobservat.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea, spuse Amy.

Ideea era de-a dreptul ridicolă. Abia dacă se putea ține pe picioare. Și o pală de vânt ar fi doborât-o la pământ.

— Vorbesc serios, Greer!

— Înțeleg că ești supărat, spuse Amy, dar sunt lucruri pe care tu nu le cunoști.

Îi vorbea de parcă s-ar fi adresat unui animal periculos sau unui om aflat pe marginea unei prăpastii. Peter deveni brusc conștient de greutatea pistolului pe care-l ținea în mână.

— Lucius poate să rămână unde e, continuă Amy, dar, dacă vrei

răspunsuri, atunci lasă-mă să trec.

Peter întoarse privirea spre Alicia. Femeia își ținea capul în jos, supusă; părea mică, fragilă, frântă. Chiar avusese de gând s-o împuște? Părea ceva imposibil, deși, în vâltoarea momentului, ceva îl copleșise, ceva dincolo de puterea lui de control.

— Te rog, Peter!

Momentul de tăcere nu se mai sfârșea; toată lumea aștepta.

— Bine, spuse el. Lăsați-o să treacă!

Soldații se dădură înapoi. Umbra lui Amy se alungi pe pământ pe când se apropia de silueta aplecată a Aliciei. Folosindu-și trupul ca s-o ferească de lumină, Amy îngenunche dinaintea ei.

— Bună, surioară! Mă bucur să te văd.

— Îmi pare rău, Amy, spuse Lish printre suspine. Îmi pare atât de rău.

— Să nu-ți pară.

Cu blândețe, Amy ridică bărbia Aliciei cu vârful degetelor. Știi cât sunt de mândră de tine? Ai fost foarte puternică.

Lacrimile curgeau șiroaie pe obrajii Aliciei, lăsând urme strălucitoare în stratul de mizerie.

— Cum poți să-mi spui așa ceva?

Amy îi zâmbi.

— Pentru că suntem surori, nu-i așa? Surori de sânge. Nu ai fost niciodată departe de gândurile mele.

Alicia nu răspunse.

— Ți-a oferit alinare, nu-i așa?

Buzele ei erau umede de la lacrimile care i se rostogoleau pe bărbie.

— Da.

— Te-a primit la el, ți-a purtat de grijă. Te-a făcut să te simți că nu ești singură.

— Da, răspunse Alicia, a cărei voce nu era mai mult decât o șoptă.

— Vezi? De asta sunt atât de mândră de tine. Pentru că nu ai renunțat, nu în adâncul inimii tale.

— Dar am făcut-o.

— Nu, surioară. Știu cum e să fii de una singură. Să fii în afara zidului. Dar acum, toate astea s-au sfârșit.

Fără să-și ia ochii de la Alicia, Amy ridică vocea către mulțime:

— Oameni buni, mă auziți? Lăsați-vă armele în jos. Femeia aceasta ne e prieten.

— Rămâneți pe poziții! comandă Peter.

Amy se întoarse cu fața spre el.

— Peter, nu m-ai auzit? E una de-ale noastre.

— Vreau să te îndepărtezi de prizonier.

Nedumerită, Amy se uită la Alicia, apoi din nou la Peter.

— E în regulă, spuse Alicia. Fă cum îți zice.

— Lish...

— Nu îți face decât datoria. Chiar trebuie să te îndepărtezi acum.

O clipă de nesiguranță; Amy se ridică în picioare. Încă o clipă, expresia de pe chipul ei fu șovăielnică, apoi se îndepărtă. Alicia lăsă capul în jos.

— Colonele, poți să începi! spuse Peter.

Henneman se apropie de Alicia pe la spate. Își pusese o pereche de mănuși din cauciuc; în mâini avea o tijă de metal, înfășurată la un capăt cu o sârmă din cupru și legată la celălalt printr-un fir lung de generatorul care alimenta luminile. Când vârful tijei o atinse pe Alicia pe ceafă, aceasta sări în sus, cu umerii trași înapoi și cu pieptul înainte, de parcă ar fi fost străpunsă cu o țepușă. Însă nu scoase niciun sunet. Rămase astfel preț de câteva secunde, fiecare mușchi din corpul ei fiind ca o coardă întinsă. Apoi aerul îi ieși afară din plămâni, iar ea se prăbuși cu fața în țărână.

— A leșinat?

Henneman îi dădu un ghiont Aliciei cu vârful cizmei.

— Așa se pare.

— De ce, Peter?

— Îmi pare rău, Amy. Dar nu pot avea încredere în ea.

Un camion dădea cu spatele spre ei. Doi bărbați săriră din compartimentul de marfă, coborând trapa de descărcare.

— În regulă, domnilor, zise Peter. S-o ducem pe femeia aceasta la împrejmuire. Și aveți grijă! Să nu uitați ce este de fapt.

60

05:30. Peter stătea împreună cu Apgar pe pasarelă, urmărind cum se crăpa de ziuă. Ceata se risipise cu o oră înainte de răsărit – lăsând în urmă o liniște vastă, profundă, ca un val ce se retrage de la țărm, ca să se piardă înapoi în masa întunecată a mării. Nu rămăsese decât o fâșie lată de sol bătătorit și, dincolo de ea, câmpuri de porumb culcat la pământ.

— Cred că asta a fost pentru astă-seară, spuse Apgar.

Vorbise pe un ton grav, resemnat. Așteptau, fără să vorbească, fiecare singur cu gândurile lui. Trecură astfel câteva minute, apoi cornul sună – o izbucnire de sunet precum o gură mare de aer, urmată de inevitabila expirație, un oftat asupra văii, ca mai apoi să se piardă. Peste tot prin oraș, oameni înfricoșați ieșeau de prin subsoluri și de prin adăposturi, de prin dulapuri și de sub paturi. Bătrâni, vecini, familii cu copii. Se uitau unii la alții cu ochi mari și obosiți: S-a sfârșit? Suntem în siguranță?

— Ar trebui să dormi puțin, îi spuse Apgar.

— Și tu, la fel.

Și totuși, niciunul dintre ei nu se clinti din loc. Pe Peter îl ardea stomacul – nu-și putea aminti când mâncase ultima oară – în vreme ce restul corpului și-l simțea amorțit, aproape imponderabil. Fața și-o simțea uscată ca hârtia. Nevoile fiziologice: lumea putea să se sfârșească, și tu tot trebuia să te duci să te ușurezi.

— Știi, spuse Apgar, căscând în pumn, cred că Chase pune ceva la cale. Poate c-ar trebui să îi lăsăm pe copii să afle despre ce e vorba.

— E o propunere interesantă.

— Deci chiar ai fi împușcat-o?

Întrebarea îl măcinase toată noaptea.

— Nu știu.

— Ei bine, nu-ți bate capul cu asta. Eu nu aș face-o.

O pauză, apoi:

— Donadio a avut dreptate în privința unui singur lucru. Chiar dacă am reuși să îi ținem la distanță, nu avem suficient combustibil cât să stăm cu luminile aprinse pentru mai mult de câteva nopți.

Peter păși spre metereze. O dimineată cenușie, lumina ei indiferentă și extenuată părea în acord cu ei.

— Eu am permis să se întâmple una ca asta.

— Noi toți am permis.

— Nu, asta e din vina mea. Nu ar fi trebuit să deschidem niciodată porțile.

— Și ce era să faci? Nu-i poți ține pe oameni încuiați la nesfârșit.

— Nu mă ajuți.

— Scot doar în evidență realitatea. Dacă vrei să acuzi pe cineva, acuz-o pe Vicky. La naiba, acuză-mă pe mine! Decizia de a deschide drumul către provincii a fost luată cu mult înainte să vii tu.

— Eu sunt cel care ocupă scaunul prezidențial, Gunnar. Aș fi putut opri asta.

— Și ai fi iscat o revoluție. Treaba a fost făcută încă de când au dispărut dracii. Mă mir doar că am rezistat atât de mult.

Indiferent de ce spunea Gunnar, Peter știa adevărul. Își lăsase garda jos, îngăduindu-și să creadă că totul era acum de domeniul trecutului – războiul, viralii, vechiul mod de a rezolva lucrurile – iar acum pieriseră două sute de mii de oameni.

Henneman și Chase înaintau cu pași mari pe pasarelă. Chase arăta de parcă ar fi dormit pe sub vreun pod, însă Henneman, care dintotdeauna ținuse la înfățișarea sa, reușise cumva să treacă de noapte fără să-și deranjeze niciun fir de păr din cap.

— Aveți ordine pentru noi, domnule general? Întrebă colonelul.

Nu era momentul să renunțe la apărare, însă oamenii aveau nevoie de odihnă. Apgar îi pusese în ture de câte patru ore: o treime, la zid, o

treime, patrulând de-a lungul perimetrului și o treime, în cazarmele lor.

— Și acum ce urmează? întrebă Chase, după plecarea lui Henneman.

Însă Peter nu-l mai asculta; o idee începuse să prindă contur în mintea lui. Ceva vechi, ceva din trecut.

— Domnule președinte?

Peter se întoarse spre cei doi bărbați.

— Gunnar, care sunt punctele noastre slabe? În afară de poartă.

Apgar se gândi un moment, apoi spuse:

— Zidurile sunt solide. Barajul e practic de neclintit.

— Deci poarta ar fi problema.

— Așa aș zice.

Avea oare să meargă? Posibil.

— În două ore, în biroul meu! spuse Peter.

— Deschide ușa!

Ofițerul descuie lacătul; Peter păși înăuntru. Alicia stătea pe podeaua celulei. Măinile și brațele îi erau legate în lanțuri dinaintea ei; un al treilea lanț îi lega mâinile de un inel mare, de fier, din perete. O pânză groasă fusese folosită ca să acopere fereastra, împiedicând orice lumină să pătrundă în încăpere.

— Era și timpul, spuse ea pe un ton glumeț. Începeam să cred că ai uitat de mine.

— Te anunț eu când termin, îi spuse Peter gardianului.

Acesta îi lăasă singuri. Peter se așează pe pat, cu fața la Alicia. O clipă de tăcere, cei doi privindu-se de la un capăt la altul al celulei, o distanță ce părea mai mare decât era în realitate.

— Cum ești? o întrebă el.

— Ei, știi tu. Ridică din umeri, cu indiferență: Mai ceva ca un glonț în cap. Aproape că m-ai păcălit, pentru o secundă.

— Eram supărat. Încă sunt.

— Da, mi-am dat seama de asta, zise ea, cercetându-i chipul. Acum, că mă uit mai atent la tine, văd că te ții bine, trebuie să recunosc. Zăpada de pe acoperiș te prinde.

El zâmbi ușor.

— Iar tu ești neschimbată.

Ea își plimbă privirea prin celula cât o cutie.

— Chiar conduci lucrurile pe aici? Ești președinte și toate cele?

— Cam așa ceva.

— Ți place?

— Ultimele două zile au fost cam încărcate.

Aceste schimburi de replici înțepătoare, ca un dans pe o melodie auzită doar de ei; nu se putea abține; îi fusese atât de dor de asta.

— M-ai pus în încurcătură, Lish. Ți-ai făcut o apariție pe cinste,

noaptea trecută.

— Recunosc, sincronizarea nu a fost prea bună.

— În ochii acestui guvern, tu ești o trădătoare.

Ea ridică privirea.

— Dar în ochii lui Peter Jaxon ce sunt?

— Ai fost plecată multă vreme. Amy pare să creadă că ești de partea noastră, dar nu ea trage sforile.

— Sunt de partea ta, Peter. Dar asta nu schimbă situația. În cele din urmă, va trebui să i-o predai. Nu ai cum să-l învingi.

— Vezi, aici e problema mea. Nu te-am auzit niciodată vorbind așa despre nimic.

— E o chestiune diferită. *Fanning* este diferit. A controlat totul încă de la bun început. Singurul motiv pentru care am putut să-i ucidem pe Cei Doisprezece este pentru că el ne-a *lăsat*. Nu suntem decât niște pioni pe tabla lui de joc.

— Atunci, de ce să te încrezi în el acum?

— Poate că nu m-am făcut înțeleasă. Nu mă încred deloc în el.

— „Te-a alinat. A avut grijă de tine.“ Îmi amintesc bine?

— E adevărat, Peter. Dar nu e același lucru.

— Va trebui să te străduiești mai mult de atât.

— De ce? Așa o să mă crezi? Din câte văd eu, nu ai de ales.

— Cu cine vorbesc aici? Cu tine sau cu *Fanning*?

Privirea îi fu aprinsă de mânie; cuvintele lui își atinseseră ținta.

— Am depus un jurământ, Peter. La fel ca tine, la fel ca Apgar, la fel ca fiecare bărbat care a fost pe zid noaptea trecută. Am rămas cu *Fanning* pentru că am crezut că așa o să lase orașul Kerrville în pace. Da, a fost bun cu mine. N-am spus niciodată că n-a fost. Crezi sau nu, chiar mi-este milă de el, asta, până când îmi aduc aminte ce este de fapt.

— Și ce este, mai precis?

— Dușmanul.

Mințea oare? Pentru o clipă, acest lucru nici nu conta; faptul că ea voia ca el s-o *creadă* era avantajul de care se putea folosi.

— Spune-mi cu ce ne confruntăm, câți draci ne așteaptă acolo.

— Cred că ai văzut și singur noaptea trecută.

— Restul armatei lui *Fanning* este în New York. Cu alte cuvinte, îi ține de rezervă.

Alicia încuviință din cap.

— Nu am fost urmărită, dacă la asta te gândești. Restul sunt în rețeaua de canalizare a orașului.

— Și nu știi ce vrea de la Amy?

— Ți-aș spune, dacă aș ști. E zadarnic să încerci să-l înțelegi pe *Fanning*. E un om complicat, Peter. Am stat cu el douăzeci de ani și tot n-am ajuns să-l deslușesc pe deplin. În majoritatea timpului, pare doar

trist. Nu-i place ce a devenit, dar crede că astfel s-a făcut dreptate. Sau cel puțin asta vrea să creadă.

Peter se încruntă.

— Nu înțeleg.

Alicia își luă o clipă de răgaz ca să-și adune gândurile, apoi spuse:

— În gară e un ceas. Acum multă vreme, Fanning trebuia să se întâlnească acolo cu o femeie. Ridică privirea: E o poveste lungă. Pot să ți-o zic, dar o să ne ia ore bune.

— Spune-mi versiunea scurtă.

— Pe femeie o chema Liz. Era soția lui Jonas Lear.

Peter nu se aștepta la asta.

— Da, și pe mine m-a surprins. Se cunoșteau. Fanning a iubit-o încă din studenție. Când s-a măritat cu Lear, aproape că a renunțat la tot, dar nu chiar. Apoi ea s-a îmbolnăvit. Era pe moarte, un fel de cancer. Se pare că și ea îl iubise, în tot timpul ăsta. Ea și Fanning plănuiseră să fugă împreună, să-și petreacă ultimele ei zile cu el. Dacă-l auzi pe el povestindu-ți, Peter, pur și simplu ți se sfâșie inima. Trebuia să se întâlnească la ceas, dar Liz nu a mai venit. Murise pe drum, doar că Fanning nu avea de unde să știe asta; așa că a crezut că se răzgândise. În noaptea aceea, s-a îmbătat într-un bar și s-a dus acasă cu o femeie. Era o străină, nu o cunoștea. A ucis-o.

— Deci, cu alte cuvinte, este un criminal.

Alicia însă nu era de acord.

— Ei bine, din ce povestește el, a fost un accident. Aproape că-și pierduse mințile de supărare; credea că viața lui se sfârșise. Ea îl amenințase cu un cuțit, încercase să iasă din strânsoarea lui, după care a căzut direct în el.

— L-au condamnat la moarte, ca pe Cei Doisprezece.

— Nu, a scăpat. Chiar s-a simțit oribil din cauza cheștiunii ăsteia. Era dat peste cap, nu era un ucigaș înrăit sau, cel puțin, nu încă. Abia mai târziu a plecat cu Lear în America de Sud, de unde provine și virusul. Lear îl căuta de ani buni; a crezut că-și poate salva soția, deși, pe atunci, era un subiect controversat. Fanning îl descrie ca fiind complet obsedat.

— Așa a contractat Fanning virusul?

Alicia dădu aprobator din cap.

— Din câte-mi dau seama din povestea lui Fanning, a fost o pură întâmplare, deși el consideră că e vina lui Lear. După ce fost infectat, Lear l-a adus înapoi în Colorado. Acesta încă spera să folosească virusul drept un remediu împotriva tuturor bolilor, dar atunci s-a implicat Armata. Aceștia voiau să creeze cu ajutorul virusului o armă, un fel de supersoldat. Aici intră în schemă cei doisprezece deținuți.

Peter rămase pe gânduri o clipă. Apoi, ca și cum gândurile i se limpeziră, spuse:

— Dar cum rămâne cu Amy? Cu ce scop a fost creată ea?

— Cu niciun scop; în cazul lui Amy, a fost mâna lui Lear. A folosit un alt tip de virus, care nu provenea din tulpina celui adus de Fanning. De-asta nu e ca restul. În plus, era și foarte mică. Mă gândesc că își dăduseră seama cât de prost ieșise totul și voiau oarecum să îndrepte lucrurile.

— Ciudat mod de a le îndrepta.

— Cum spuneam, Fanning e de părere că tipul era dus cu pluta. În orice caz, în mintea lui Fanning, Amy este peștele care a scăpat din plasă. Uciderea Celor Doisprezece a fost un test – nu pentru noi, de vreme ce nu am avut niciodată vreo șansă împotriva lor. Ci pentru ea. Nu știu de ce nu mi-am dat seama atunci de faptul că Fanning îi strânsese pe toți într-un asemenea loc. Nu îi avusese niciodată la inimă, asta ca să nu spunem mai mult. O adunătură de psihopați, așa îi numea.

— Iar el nu e?

Alicia ridică din umeri.

— Depinde ce definiție îi dai. Dacă te referi la faptul că nu știe să deosebească binele de rău, aş spune că nu e. De fapt, e destul de bine pus la punct cu subiectul. Ceea ce e ciudat în cazul lui e partea pe care nu am reușit s-o descifrez. Un drac obișnuit nu are sentimente – e doar o mașină de mâncat. Fanning se gândește la toate. Poate că Michael ar putea ține pasul cu el, dar eu nu am reușit niciodată. Face totul în goana calului.

— Dar de ce s-o testeze? Ce încerca să afle?

Alicia își întoarse privirea, apoi spuse:

— Presupun că voia să știe dacă într-adevăr e diferită de ceilalți. Nu cred că are de gând s-o omoare. Ar fi mult prea evident. Dacă ar trebui să-mi dau cu părerea, aş zice că toate astea se reduc la relația pe care o avea cu Lear. Fanning îl ura pe tip. Îl ura cu adevărat. Și nu doar din cauza a ceea ce i-a făcut Lear. E mai mult de atât. Lear a creat-o pe Amy cu gând să îndrepte lucrurile. Și poate că Fanning nu suportă ideea asta. Cum spuneam, în mare pare a timpului, pare supărat. Stă în gară, cu ochii lipiți de ceas, ca și cum, pentru el, timpul s-a oprit în loc atunci când Liz nu și-a făcut apariția.

Peter o așteaptă să continue, însă Alicia părea că sfârșise ce avea de zis.

— Noaptea trecută ai spus că arată ca un bărbat obișnuit.

Ea încuviință din cap.

— Cel puțin la înfățișare, deși sunt câteva aspecte diferite. De exemplu, e mai sensibil la lumină decât mine. Nu doarme niciodată sau aproape niciodată. Îi place mâncarea caldă. Și – își folosi degetul mare și arătător ca să mimeze colții – are așa ceva.

Peter se încruntă.

— Colți?

Ea aprobă din cap.

— Doar pe ăștia doi.

— Așa a fost dintotdeauna?

— Nu chiar. La început, a fost ca restul. Dar ceva s-a întâmplat, un accident. A căzut într-o carieră inundată. Asta s-a întâmplat mai demult, la doar câteva zile după ce a scăpat din laboratorul proiectului NOAH. Niciunul dintre noi nu poate înota, așa că s-a dus direct la fund. Când s-a trezit, zăcea pe mal, arătând cum arată acum. Făcu o pauză, privindu-l cu ochi mijiți, ca și cum și-ar fi dat atunci seama de ceva. Asta i s-a întâmplat și lui Amy?

— Ceva de genul ăsta.

— Dar nu vrei să-mi spui ce anume.

Peter nu răspunse.

— Apa poate să-i transforme și pe Cei Mulți ai lui?

— Fanning spune că nu, doar pe el l-a transformat.

Peter se ridică de pe pat. Fu străbătut de un val de amețală: chiar avea nevoie să se întindă, fie și numai pentru câteva minute. Dar părea important să nu o lase să vadă cât de extenuat era – un obicei vechi, din zilele când cei doi stăteau de pază împreună, fiecare dintre ei încercând să fie mai bun decât celălalt. *Uite ce pot face eu, tu poți?*

— Scuze pentru lanțuri.

Alicia își ridică mâinile, examinându-și încheieturile cu o expresie neutră pe chip – ca și cum nu ar fi fost ale ei, ci ale altcuiva. Ridică din umeri și le lăasă să-i cadă înapoi în poală.

— Nu contează. Nu e ca și cum ți-am făcut viața mai ușoară.

— Ai nevoie de ceva? Mâncare, apă?

— Țin un regim aparte în ultima vreme.

Peter înțelese la ce se referea.

— O să văd ce pot face.

O clipă de tăcere, amândoi stânjeniți de ciudățenia situației.

— Știu că nu vrei să mă crezi, zise atunci Alicia. La naiba, nici eu nu aș face-o! Dar îți spun adevărul.

Peter nu răspunse.

— Am fost *prieteni*, Peter. În toți acei ani, ai fost singurul pe care m-am putut baza de fiecare dată. Ne-am fost mereu alături.

— Așa este.

— Spune-mi doar că asta mai contează și acum pentru tine.

Privind-o, își aduse aminte de noaptea în care își luaseră rămas-bun, pe când erau la garnizoana din Colorado, cu mulți ani în urmă – de noaptea dinainte să plece pe munte cu Amy. Cât de tânăr fusese pe atunci. Ieșind din baracă și stând în frigul care le biciuia fețele, simțise că o iubea pe Alicia cu atâta ardoare, cum nu mai iubise pe nimeni în viața lui – nici pe părinții lui, nici pe Mătușica, nici măcar pe fratele

lui, Theo: pe nimeni. Nu era iubirea unui bărbat pentru o femeie, nici a unui frate pentru o soră, ci ceva mai profund, redus la esență: o energie subatomică, de legătură, pe care nu o putea descrie în cuvinte. Peter nu-și mai amintea ce-și spusese unul altuia; rămăsese doar cu trăirea, asemenea urmelor în zăpadă. Era unul dintre acele momente când încă părea posibil să înțelegi viața și ce însemna să trăiești – fusese suficient de tânăr cât să creadă că acest lucru era posibil – iar amintirea aducea cu sine o emoție tulburător de vie, de parcă n-ar fi trecut trei decenii de la acel ceas îndepărtat și rece în care stătuse în lumina protectoare a curajului Aliciei. Însă alungă amintirea într-o clipită, revenind în prezent, totuși purtând în suflet o tristețe apăsătoare. Două sute de mii de sufletele pieriseră și numai Alicia era de vină pentru asta.

— Da, răspunse el. Contează. Dar mi-e teamă că asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Bătu de trei ori cu putere în ușă. Lacătele fură descuiate, iar în prag apăru gardianul.

— Nu fi prost, Peter! Fanning este exact cum ți l-am descris. Nu știu ce ai de gând, dar nu o face.

— Mulțumesc, spuse el gardianului. Am terminat aici.

Lanțurile care o legau pe Alicia de perete zăngăniră pe când aceasta trase de ele.

— Ascultă-mă, fir-ar să fie! Nu ai cum să te pui cu el!

Însă cuvintele ei abia dacă îi mai ajunseră la urechi; Peter pornise deja cu pași mari de-a lungul coridorului.

61

Iar acum, draga mea Alicia, te afli în mijlocul lor.

De unde știu asta? Pentru că eu știu totul; sunt un milion de minți, un milion de trecuturi, un milion de ochi cercetători. Eu sunt peste tot, draga mea Alicia, și te urmăresc de pretutindeni. Te-am urmărit încă de la început, te-am analizat și am tras concluziile. Ar fi prea mult dacă ți-aș spune că te-am simțit venind pe lume – un boț de om, care scâncea, sângele fierbinte și bătaios curgându-ți deja prin vine? S-ar zice, firește, că e cu neputință. Și totuși a fost adevărat. Aceasta este puterea fermecătoare a providenței: totul pare în bună rânduială, totul cunoscut, atât în trecut, cât și în viitor.

Și ce intrare ți-ai mai făcut! Ce declarație îndrăzneată, ce spectacol, cu ce atitudine autoritară ai pășit în luminile orașului ca să-ți revendici drepturile! Cum se putea ca locuitorii acelei cetăți asediate să nu cadă pradă farmecului tău, cucerii de dramatica ta sosire? *Eu sunt Alicia Donadio, căpitan al Forțelor Expediționare!* Iartă, Alicia, aceste flecăreli; sunt într-o dispoziție de zile mari. Omenirea nu a mai

văzut o creație care să-ți semene de când marele Ahile s-a înfățișat dinaintea puternicei cetăți Troia. Dincolo de acele ziduri începe, fără îndoială, o discuție aprinsă. Dezbateri, edicte, amenințări și contraatacuri – scenariul de rigoare al unui oraș aflat sub asediu. Să luptăm? Să fugim? Demne de cinste și de admirație, totuși – și trebuie să-mi scuzi analogia –, aceste discuții sunt întocmai ca apa pe care o împrășcă cineva care se îneacă: te face să te duci și mai repede la fund.

În absența ta, Alicia, am zis să umplu eu o pagină din cartea ta. Noapte de noapte, aud chemarea întunericului; picioarele mă poartă iar pe străzile mărețului Gotham. Vara a venit în sfârșit pe această insulă a exilului. Printre ramuri, păsările ciripesc; copacii și florile răspândesc în aer miresmele lor seducătoare; creaturi nou-născute de orice fel iau în piept viața cu pași nesiguri. (Noaptea trecută, aducându-mi aminte de faptul că-ți făceai griji pentru puterile mele, am devorat șase iepurași tineri în cinstea ta.) Ce este această nouă senzație de neliniște dinăuntrul meu? Rătăcind prin labirintul de sticlă, de oțel și de piatră al Manhattanului, mă simt mai aproape de tine, e adevărat, dar mai e ceva: trecutul își face simțită prezența atât de intens, încât aproape că mă cuprinde amețeala. La urma urmei, era vară când m-am dus la New York pentru înmormântarea prietenului meu, Lucessi, orașul cuprinzându-mă pentru prima oară în îmbrățișarea lui drăgăstoasă. Am închis ochii și iată-mă acolo, cu Liz, femeia și locul fiind de neseplat. Ceasul arăta ora stabilită, ieșind apoi în cea mai umedă căldură umană a orei de vârf din sezon; încapsularea bruscă a taxiului, cu bancheta lui roasă din vinilin, care purta urmele celor un milion de ocupanți dinaintea mea; parada umanității revărsate care aglomera străzile și trotuarele; zgomotul nerăbdător al claxoanelor și țipetele sirenelor ca ale unor pisici în călduri; turnurile maestuoase din centrul orașului, îmbrăcate în lumina strălucitoare a amurgului; percepeam totul, o senzație aprinsă, aproape dureroasă, un val de informații neselectate asaltându-mi creierul, toate devenind pe veci asociate cu ea, cea mult iubită și veșnică. Umerii ei lucioși și sărutați de soare. Mirosul vag, femeiesc, al transpirației ei în spațiul închis al taxiului. Chipul ei palid, expresiv, atins de mortalitate, și privirea ei mioapă, mereu căutând să pătrundă lucrurile în adâncul lor. Desăvârșirea mâinii ei într-a mea, pe când ne plimbam împreună pe străzile întunecate, singuri printre milioane de oameni. Se spune că, în timpuri străvechi, nu exista decât un singur gen și că omenirea a trăit într-o asemenea stare binecuvântată până când, drept pedeapsă, zeii ne-au împărțit pe din două, o mitoză crudă ce ne-a făcut să rătăcim de-a pururi pe pământ în căutarea jumătății noastre, o încercare de a ne reîntregi.

Asta am simțit când i-am luat mâna într-a mea, Alicia: ca și cum,

dintre toți oamenii de pe pământ, îmi găsisem jumătatea.

M-a sărutat într-adevăr în noaptea aceea, adormit fiind? Sau nu a fost decât un vis? Care e diferența? Acesta este New Yorkul meu, așa cum a fost cândva al atâtor altora: sărutul la care visezi.

Totul e însă pierdut – la fel ca orașul dragostei tale, Alicia, orașul lui Rose a ta. *Sună-l pe Fanning*, scrisese prietenul meu Lucessi. *Sună-l pe Fanning și spune-i că dragostea e totul, că dragostea e durere și că dragostea îți este luată.* Câte ore stătuse atârnat acolo? Câte zile și câte nopți zăcuse mama pe patul morții, plutind în acea mare a agoniei? Și eu unde eram? Ce proști suntem! Ce proști suntem noi, muritorii!

Astfel se apropie ceasul socotelilor. Lui Dumnezeu îi adresez justami nemulțumire; El a fost cel care ne-a fluturat dragostea pe la nas, precum o jucărie colorată care atârna deasupra pătuțului unui copil. Din nimic a făcu această lume a durerii; și în nimic se va întoarce.

Știu că ea este aici, ai spus. Îmi dau seama din vocea ta.

Și eu din a ta, draga mea Alicia. Și eu din a ta.

62

Doi soldați, înarmați cu puști, stăteau la capătul coridorului. La apropierea lui Peter, luară poziția de drepti, salutând scurt.

— Totul în regulă pe-aici? întrebă Peter.

— Doamna doctor Wilson a venit acum ceva vreme.

— Altcineva?

Voia să știe dacă trecuse Gunnar pe acolo sau poate Greer.

— Nu de când ne-am început noi tura.

Ușa se deschise când pași pe verandă: Sara apără în prag, ducând săculețul ei din piele în care-și ținea instrumentele. Privirile lor se întâlniră, iar Peter înțelese pe dată. O îmbrățișă, apoi se depărtă.

— Nu știu ce să spun, începu el.

Părul îi era ud și lipit de frunte, ochii umflați și obosiți.

— Cu toții am ținut la ea.

— Mulțumesc, Peter, răspunse ea pe un ton sec, lipsit de orice emoție. E adevărat ce se spune de Alicia?

El încuviință din cap.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

— Nu știu încă. Momentan, e închisă în împrejmuire.

Sara nu comentă nimic; nici nu era nevoie. Expresia de pe fața ei spunea totul. *Am avut încredere în ea, acum uite ce s-a întâmplat.*

— Cum se simte Amy? întrebă Peter.

Sara scoase un oftat.

— Poți să te duci s-o vezi. Sunt puțin depășită de situație, dar, din câte îmi dau seama, e bine. Bine în sensul *omenesc* al cuvântului. Puțin subnutrită și foarte slăbită, dar i-a trecut febra. Dacă ai fi adus-o aici și

nu mi-ai fi zis cine este, ți-aș fi spus că e o femeie perfect sănătoasă, trecută de douăzeci de ani, care doar ce a scăpat de o răceală urâtă. Să-mi explice cineva ce se întâmplă.

Peter îi relatează povestea, pe cât de concis putu: despre *Bergensfjord*, despre viziunea lui Greer, despre transformarea lui Amy.

— Și ce o să faci? Întrebă Sara.

— Încă mă gândesc.

Sara părea uimită; informația începea să-și facă efectul.

— Poate îi datorez niște scuze lui Michael. Ciudat să ții cont de așa ceva în vremuri ca astea.

— Va avea loc o ședință la șapte și jumătate în biroul meu. Vreau să vii și tu.

— De ce eu?

Erau multe motive; îl alegea pe cel mai simplu.

— Pentru că ai fost parte din asta de la bun început.

— Și să fiu și la sfârșit, spuse Sara abătută.

— Să sperăm că nu e cazul.

Ea rămase tăcută, după care spuse:

— O femeie a venit ieri la spital, în travaliu. Era încă devreme, puteam s-o trimitem acasă, dar ea și soțul ei erau acolo chiar când a sunat cornul. Pe la trei, se decide că e timpul să nască. Închipuie-ți, un bebeluș, în toiul nebuniei asteia. Sara îl fixă pe Peter cu privirea. Știi ce îmi venea să-i spun?

El clătină din cap.

— Să n-o facă.

Ușa de la dormitor era larg deschisă; Peter se opri în prag. Draperiile erau trase, inundând astfel încăperea într-o lumină slabă, gălbuie. Amy stătea într-o parte – cu ochii închiși, cu fața destinsă și cu un braț sub pernă. Dădu să iasă, când ea deschise ochii.

— Hei! zise ea cu voce slabă.

— E în regulă. Culcă-te la loc. Voiam doar să văd ce faci.

— Nu, rămâi.

Își plimbă privirea prin încăpere.

— Cât e ceasul?

— Nu sunt sigur, dar e devreme încă.

— Sara a trecut pe-aici.

— Știu. Am văzut-o când pleca. Cum te mai simți?

Ea se încruntă, gânditoare.

— Nu... știu. Apoi, cu ochi mari, ca și cum ideea ar fi surprins-o, spuse: Mi-e foame.

O cerință atât de obișnuită; Peter încuviință din cap.

— Să văd ce pot face.

Ajuns în bucătărie, aprinse soba pe kerosen – pe care n-o mai folosisese de luni bune – apoi ieși să le spună soldaților de ce are nevoie.

În timp ce aștepta, se spălă; când aceștia se întoarseră cu un mic coș, focul era pregătit. Lapte, ouă, un cartof, o bucată de pâine neagră, densă, și niște gem de fructe de pădure într-un borcan sigilat cu ceară. Se puse pe treabă, fericit că avea ceva de făcut care să-i abată mintea de la celelalte lucruri. Într-o tigaie de fier, puse la prăjit cartoful, apoi ouăle; tăie pâinea în felii groase și le unse cu gem. De când nu mai pregătise masa pentru cineva? Probabil de la Caleb, de când era mic. Acum mulți ani.

Aranjă micul dejun pe o tavă, turnă niște lapte într-un pahar și îi duse totul în dormitor, lui Amy. Se întrebă dacă nu cumva adormise din nou în lipsa lui; în schimb, o găsi trează, stând în capul oaselor. Trăsese draperiile; evident, lumina încetase s-o mai supere. Un zâmbet îi înflori pe chip când îl văzu stând în prag, ca un chelner cu tava în mână.

— Uau! făcu ea.

Peter îi așază tava în poală.

— Nu sunt cine știe ce bucătar.

Amy se holbă la mâncare ca un prizonier eliberat din închisoare după o lungă sentință.

— Nici nu știu cu ce să încep. Cu cartoful? Cu pâinea? Apoi, zâmbi hotărâtă: Nu, cu laptele.

Scurse paharul până la ultima picătură și apoi trecu la restul, înfingând furculița în mâncare ca un lucrător al câmpului.

Peter trase un scaun lângă pat.

— Poate ar trebui s-o ieși mai ușor.

Ea ridică privirea, vorbind cu gura plină de ouă.

— Tu nu mănânci?

Era lihnit, dar se bucura s-o privească.

— Mănânc și eu mai târziu.

Peter se duse la bucătărie, ca să îi umple la loc paharul; când se întoarse, ea își golise farfuria. Îi întinse laptele și o urmări cum îl dă pe gât. O culoare sănătoasă i se întorsese în obraji.

— Vino lângă mine! spuse ea.

Peter luă tava și se așază pe marginea patului. Amy își strecură mâna într-a lui.

— Mi-a fost dor de tine, îi zise ea.

Totul părea atât de ireal, să stea aici împreună, vorbind cu ea.

— Îmi pare rău că am îmbătrânit.

— O, cred că te-am întrecut de mult la capitolul ăsta!

Aproape că râse. Erau atât de multe lucruri pe care voia să i le spună. Arăta așa cum îi apărea și în vise; singura diferență era părul scurt. Ochii ei, căldura zâmbetului ei, glasul ei –, toate erau identice.

— Cum a fost pe navă?

Deveni abătută; cu degetul arătător, îi mângâie ușor dosul palmei.

— M-am simțit singură. Străină. Dar Lucius a avut grijă de mine.

Își ridică privirea spre el.

— Îmi pare rău, Peter, n-aveam cum să-ți spun.

— De ce nu?

— Pentru că am vrut să-ți trăiești viața. Să fii... fericit. Am auzit că ți se spune „tata“. Mă bucur și pentru tine, și pentru Caleb.

— Știi că s-a căsătorit? Cu Pim.

— Pim, repetă Amy, zâmbind.

— Au și un fiu. L-au botezat Theo.

Ea îi strânse ușor mâna.

— Deci există viață, chiar aici. Ce altceva te-a făcut fericit? Vreau să știu.

Tu m-ai făcut, se gândi el. Tu m-ai făcut fericit. Am fost cu tine în fiecare noapte de când ai plecat. Am trăit o viață întreagă cu tine, Amy. Însă nu găsi cuvintele potrivite ca să spună acestea.

— Noaptea aceea din Iowa, începu el. A fost de-adevăratelea, nu-i așa?

— Nu prea mai știu sigur ce e adevărat și ce nu.

— Adică, vreau să spun că s-a întâmplat. Nu a fost un vis.

Amy încuviință din cap.

— Da.

— De ce ai venit la mine?

Amy își întoarse privirea, de parcă amintirea îi provoca o durere.

— Nu sunt sigură. Eram confuză. Totul s-a petrecut atât de repede. Probabil că n-ar fi trebuit s-o fac. Mi-era atât de rușine de ceea ce eram.

— De ce ai crede asta?

— Eram un monstru, Peter.

— Nu și pentru mine.

Privirile lor se întâlniră și rămaseră astfel ațintite; mâna ei era caldă, însă nu de la febră; era căldura vieții. De o mie de ori o ținuse, și totuși, acum parcă era pentru prima oară.

— Alicia e bine? întrebă Amy.

— O, e mai dură de-atât. Ce vrei să fac cu ea?

— Nu cred că decizia îmi aparține.

— Nu, dar vreau să știu ce crezi.

— Nu i-a fost ușor. Stă cu el de multă vreme. Cred că sunt multe lucruri pe care nu vrea să ni le spună.

— Cum ar fi?

Amy rămase pe gânduri o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu-ți pot zice. E foarte tristă. E ca și cum ar avea o cutie încuiată cu lacăt înăuntrul ei, pe care nu pot s-o deschid. Privirile li se întâlniră din nou. Are nevoie să te încrezi în ea, Peter. Pe de o parte sunt eu, Fanning este pe de alta. Între noi, ești tu. Pentru tine a venit

de fapt. Are nevoie să știe cine este. Și nu doar cine, ci și ce este.

— Și ce este?

— Ce a fost dintotdeauna. O parte din asta, o parte din noi. Tu ești familia ei, Peter. Ai fost de la bun început. Și are nevoie să știe că încă mai ești.

Peter simți adevărul spuselor ei. Însă faptul că le știa nu însemna că le și crede. Aici era nenorocirea, se gândi el.

— Nu te duci cu ea, spuse el. Nu pot să permit așa ceva.

— Posibil să nu ai de ales. Alicia are dreptate, orașul nu poate rezista la infinit. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-l înfruntăm.

— Nu-mi pasă. Te-am pierdut o dată. Nu am de gând să te pierd din nou.

Zgomot de pași pe hol: Peter se întoarse tocmai când Caleb apărură în prag, cu Pim în spatele lui.

O clipă, fiul lui Peter păru nedumerit. Apoi, o lumină caldă îi apărură în priviri.

— Chiar tu ești! zise el.

Amy zâmbi.

— Caleb, cred că aș vrea să te îmbrățișez.

Peter se dădu înapoi; Amy se ridică în coate, pe când Caleb se aplecă deasupra patului, cei doi îmbrățișându-se. Se depărtară apoi, continuând însă să se țină de brațe, uitându-se unul la altul cu fețe zâmbitoare. Peter înțelese ceea ce vedea: legătura profundă pe care o aveau Amy și fiul lui, dinainte de Iowa, pe când Amy avea grijă de el la orfelinat.

— Pari atât de matură, spuse Caleb, râzând.

Râse și Amy:

— La fel și tu.

Caleb se întoarse spre soția lui, vorbind și făcându-i semne în același timp.

— Amy, ea este Pim, soția mea. Pim, ea este Amy.

— *Încântată de cunoștință, Pim!* îi spuse Amy prin semne.

— *Asemenea*, răspunse Pim.

Mâinile lui Amy se mișcau repede și cu pricepere.

— *Ai un nume foarte frumos. Ești exact cum mi te-am imaginat.*

— *Și tu, la fel.*

Caleb se uita lung la cele două femei; abia atunci îi trecu prin minte lui Peter că schimbul de replici la care doar ce fusese martor era, practic vorbind, imposibil.

— Amy, spuse Caleb, cum ai făcut asta?

Ea se încruntă, uitându-se la degetele răsfirate.

— Nu știu să-ți zic. Presupun că surorile m-au învățat.

— Niciuna dintre ele nu cunoaște limbajul semnelor.

Ea își lăsă mâinile în poală și ridică privirea.

— Ei bine, trebuie să mă fi învățat cineva. Altfel de unde să fi știut?

Se auzi din nou zgomot de pași; un aer de sobrietate oficială pătrunse în încăpere odată cu Apgar.

— Domnule președinte, îmi cer scuze că vă întrerup, dar m-am gândit că vă găsesc aici. Făcu un semn din bărbie spre pat: Scuzați-mă, doamnă. Cum vă simțiți?

Amy stătea în capul oaselor acum, cu mâinile așezate în poală.

— Mult mai bine, mulțumesc, domnule general.

Acesta își îndreptă atenția spre Caleb.

— Locotenente, nu trebuia să fii la cazarmă?

— Nu eram obosit, domnule.

— Nu asta te-am întrebat. Și nu te uita la tatăl tău – asta nu-l privește pe el!

Caleb o luă pe Amy de mână și i-o strânse pentru o ultimă oară.

— Să te faci bine, da?

— Acum, domnule Jaxon.

Caleb făcu un semn iute și de nedescifrat lui Pim, apoi ieși din încăpere.

— Dacă ați terminat aici, continuă Apgar, aș zice că e timpul. Oamenii așteaptă.

Peter se întoarce spre Amy.

— Trebuie să plec.

Amy păru să nu-l fi auzit; privirea îi era ațintită asupra lui Pim. Clipele treceau, cele două femei privindu-se una pe alta cu o intensitate aproape palpabilă, ca și cum ar fi fost angrenate într-o conversație mută.

— Amy?

Ea tresări, întrerupând conexiunea. Păru să-i ia o secundă până să-și dea seama unde anume se află. Apoi spuse, pe un ton foarte calm:

— Da.

— O să te descurci? mai întreabă Peter.

Zâmbi din nou, dar nu la fel ca mai înainte – era mai degrabă un zâmbet menit să-l liniștească decât ceva sincer. Era ceva superficial, poate chiar forțat.

— De minune!

63

— Oglinzi, repetă Chase.

De jur-împrejurul mesei de conferință, în sensul acelor de ceasornic de la stânga lui Peter, stăteau jucătorii, consilierii de război ai lui Peter: Apgar, Henneman, Sara, Michael și Greer.

— Nu trebuie să fie neapărat oglinzi. Orice suprafață

reflectorizantă e bună, atâta vreme cât se pot vedea în ea.

Chase trase adânc aer în piept și își puse mâinile pe masă.

— Țsta e cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Ba nu e nebunesc deloc. Acum treizeci de ani, în Las Vegas, eu și Lish fugeam de o ceată de trei, când am fost încolțiți într-o bucătărie. Nu mai aveam nici muniție, practic rămăseserăm cam descoperiți. Niște oale și tigăi atârnav din tavan. Am luat una ca s-o folosesc pe post de bătă, dar când am ridicat-o spre primul viral, afurisitul a încremenit locului, ca hipnotizat. Și aia era doar o tigia din cupru. Michael, ajută-mă!

— Are dreptate. Am văzut totul.

Apgar îl întrebă pe Michael.

— Deci ce le face? De ce îi încetinește?

— Greu de spus. Aș zice că e un fel de memorie reziduală.

— Adică?

— Adică nu le place ce văd, pentru că nu corespunde cu ideea pe care o au asupra propriei înfățișări. Se întoarse apoi înspre Peter: Ți-aduci aminte de viralul cu care te-ai luptat în cușca lui Tifty?

Peter încuviință din cap.

— După ce ai omorât-o, i-ai zis ceva lui Tifty. „O chema Emily. Ultima ei amintire era că sărutase un băiat.“ De unde ai știut asta?

— A fost acum multă vreme, Michael. Nu pot să explic. Se uita la mine și s-a întâmplat pur și simplu.

— Nu doar se uita, se holba. Amândoi o făceau. Oamenii nu se uită în ochii unui viral care e pe punctul de a-i sfâșia în bucăți. Impulsul firesc ar fi, din contră, să nu te uiți. Dar tu te-ai uitat. Și, întocmai ca oglinzile, ai făcut-o să încremenească în loc.

Michael făcu o pauză, apoi continuă cu o și mai mare siguranță:

— Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare mai logic. Așa se explică o mulțime de lucruri. Când o persoană este luată, primul ei impuls este să se întoarcă acasă. La fel simt și oamenii pe moarte. Am dreptate, Sara?

Ea încuviință din cap.

— Așa este. Câteodată, e ultimul lucru pe care îl spun: *Vreau acasă*. Nu-ți pot zice cât de des am auzit asta.

— Deci viralul este o persoană infectată cu un virus foarte puternic și agresiv. Dar undeva în adâncul lor își aduc aminte cine au fost. În faza de tranziție, să spunem așa, amintirea devine din ce în ce mai îndepărtată, dar nu dispare complet. E doar un sâmbure, dar e acolo. Ochii sunt suprafețe reflectorizante, la fel ca oglinzile. Când se văd, amintirea se ridică la suprafață și îi bagă în ceață. Asta îi oprește, acel sentiment de nostalgie aproape. E durerea de a-și aminti cum era când erau oameni și văzându-se ce au ajuns acum.

— Asta da, teorie! spuse Henneman.

Michael ridică din umeri.

— Poate, poate nu fac decât să-mi răcesc gura de pomană, n-ar fi pentru prima oară. Dar dați-mi voie să vă întreb ceva, domnule colonel. Ce vârstă aveți?

— Poftim?

— Șaizeci? Șaizeci și trei?

— Am cincizeci și opt, mulțumesc, spuse el pe un ton ușor iritat.

— Greșeala mea. Vă uitați în oglindă?

— Încerc să evit.

— Întocmai. În mintea dumneavoastră, ați rămas aceeași persoană dintotdeauna. La naiba, eu încă mă simt de șaptesprezece ani. Dar realitatea este cu totul alta și e deprimant. Nu văd niciunul de douăzeci de ani la masa asta, așa că aș spune că nu sunt singurul.

Peter se întoarce spre șeful de stat major.

— Ford, avem obiecte reflectorizante? Trebuie să acoperim toată poarta, și ar fi bine să avem pentru măcar o sută de metri de fiecare parte, cu cât mai mult, cu atât mai bine.

Rămase pe gânduri o clipă, apoi spuse:

— Foile de tablă galvanizată pentru acoperiș ar putea să meargă. E destul de strălucitor.

— Câte avem?

— Mare parte a fost luată în provincii, dar ar trebui să avem destule. Putem lua și de pe case, dacă e nevoie.

— Pune oamenii la treabă. De asemenea, trebuie să reîntărim poarta. Spune-le să închidă afurisenia dacă e necesar.

— Dar cum o să mai iasă oamenii? Întrebă Chase nedumerit.

— Nu ieșitul e problema acum. Pentru moment, n-o vor mai face.

— Domnule președinte, dacă îmi permiteți, interveni Henneman. Să presupunem că planul o să funcționeze – o presupunere mai mult decât indulgentă, după părerea mea – ne rămân încă o sută de mii de virali în libertate. Nu ne putem ascunde pe veci în spatele zidurilor.

— Țin să te contrazic, domnule colonel, pentru că asta este exact ce am făcut în California. Prima Colonie a rezistat așa aproape un secol, cu doar o parte din resursele noastre. Am rămas doar câteva mii de oameni, o populație ușor de susținut dacă procedăm cum trebuie. În interiorul zidurilor, avem suficient teren arabil pentru hrană și pentru animale. Râul ne oferă o sursă continuă de apă potabilă, bună și pentru irigații. Cu ceva modificări, încă putem aduce combustibil de la Freeport în transporturi mai mici, iar rafinăria în sine poate fi apărată. Cu o raționalizare atentă, folosind tot petrolul rafinat pe care îl avem pentru lumini, ar trebui să ne descurcăm multă vreme.

— Cum rămâne cu armele?

— Momentan, ne ajung cele din buncărul lui Tifty și probabil că vom putea face altele noi, cel puțin peste câțiva ani. După aceea

putem folosi arbalete, arcuri și săgeți cu foc. Ne-am descurcat așa în Prima Colonie, o să ne descurcăm și aici.

De jur-împrejurul mesei, liniște; toată lumea gândea același lucru, Peter era sigur de asta: *Aici s-a ajuns*.

— Cu tot respectul, spuse Michael, dar ce spui e o porcărie și o știi prea bine.

Peter se întoarse spre el.

— Poate că oglinzile îi încetinesc. Dar Fanning e încă acolo. Dacă ce spune Alicia e adevărat, viralii pe care i-am văzut noaptea trecută nu sunt decât vârful sulitei. Ține în rezervă o întreagă armată.

— Hai să nu ne facem griji pentru asta!

— Nu-mi vorbi de sus. Mă preocupă problema de mai bine de douăzeci de ani.

— Domnule Fisher, interveni Apgar muștrător, îți sugerez să nu mai continui.

— De ce? Ca să ne ducă la moarte pe toți?

— Michael, vreau să mă asculți cu foarte mare atenție.

Peter era supărat. Nu se așteptase să întâmpine vreo obiecție din partea lui. Ce conta acum era să nu piardă pe nimeni.

— Înțeleg ce simți. Ne-ai spus-o foarte clar. Dar situația nu mai e aceeași.

— Doar timpul e diferit, atât. Ne ratăm șansa stând aici. Ar trebui să încărcăm oamenii în autobuze.

— Poate că asta ar fi funcționat înainte. Dar dacă începem acum să transferăm oamenii de aici, o să iasă o revoltă. N-o să mai rămână nimic din locul ăsta. Și nu avem cum să mutăm șapte sute de oameni la istm pe timpul zilei. Autobuzele alea ar fi prinse în câmp deschis. Nu ar avea nicio șansă.

— Oricum nu avem nicio șansă. Bergensfjordul e tot ce avem. Lucius, nu sta cu mâinile în sân!

Greer părea calm.

— Nu e decizia noastră. Peter e la conducere.

— Nu-mi vine să cred ce aud!

Michael se uită la cei din încăpere, apoi din nou la Peter.

— Fir-ar să fie, ești prea încăpățânat ca să te recunoști deja învins!

— Fisher, ajunge! îl avertiză Apgar.

Michael se întoarse spre sora lui.

— Sara, doar nu ești și tu de aceeași părere? Gândește-te la fete!

— La ele mă gândesc. Mă gândesc la toată lumea. Sunt de acord cu Peter. Nu ne-a dus niciodată pe căi greșite.

— Michael, vreau să știi dacă ești cu noi sau nu, spuse Peter. E simplu. Da sau nu.

— Bine. Atunci, spun nu.

— Atunci, ești liber. Ușa e acolo.

Peter nu era prea sigur de ce avea să urmeze. Preț de câteva secunde, Michael îl țintui cu privirea. Apoi, cu un oftat plin de obidă, se ridică de la masă.

— În regulă. Să-mi dați de veste dacă apucați ziua de mâine. Vii, Lucius?

Greer se uită la Peter, cu sprâncenele ridicate.

— E în regulă, spuse Peter. Cineva trebuie să aibă grijă de el.

Cei doi bărbați plecară. Peter își dresе glasul și continuă.

— Important e să trecem de noaptea asta. Mă aștept ca fiecare bărbat în putere să fie pe ziduri, dar vom avea nevoie și de adăposturi pentru odihnă. Ford?

Chase se ridică, se duse la biroul lui Peter și se întoarse cu un sul de hârtie, pe care îl desfășură pe masă, punând greutatea la colțuri.

— Țsta e unul dintre planurile originale ale constructorilor. Buncărele au fost construite aici – arată el – aici și aici. Toate trei datează din primele zile ale orașului și niciunul nu a mai fost folosită de zeci de ani, nu de la Incursiunea din Ziua Paștelui. Nu-mi imaginez că ar fi în stare foarte bună, dar, cu mici ajustări, le putem folosi la nevoie.

— Câți oameni încap? întrebă Peter.

— Nu mulți, cel mult câteva sute. Acum aici, continuă el, avem spitalul, în care putem adăposti poate încă o sută. Mai e un buncăr mic sub clădirea asta, vechiul seif al băncii. Plin de dosare și alte prostii, dar de altfel în stare bună.

— Cum rămâne cu subsolurile?

— Nu sunt prea multe. Câteva, în clădirile comerciale, câteva, în vechile complexuri de apartamente și putem presupune că sunt și prin câteva gospodării. Dar, la cum a fost construit orașul, aproape orice este înălțat pe un pilon sau pe vreun stâlp. Solul de pe malul râului e în mare parte argilos, deci acolo nu sunt. Asta înseamnă un perimetru de la Orașul H și până la zidul sudic.

Nu e bine, se gândi Peter. Până acum, acoperiseră mai puțin de o mie de oameni.

— Iar aici e bunicuțul, Chase îndreaptă atenția tuturor spre orfelinat, care era marcat cu „HB1“. Când au mutat guvernul din Austin, ăsta a fost unul dintre motivele pentru care au ales Kerrville. Aveau nevoie de un loc sigur în care să doarmă muncitorii care lucrau la construcția zidului și cei din guvern. Capătul acesta de oraș a fost ridicat în vârful unei mari formațiuni de calcar și e plină de cavități. Cea mai mare este chiar sub orfelinat și e adâncă, la mai bine de zece metri sub pământ. Potrivit vechilor înregistrări, a fost inițial folosită de către surori ca parte din Sistemul Feroviar Subteran, un loc unde să ascundă sclavii fugari înainte de Războiul Civil.

— Și cum ajungem acolo? întrebă Apgar.

— Am fost azi-dimineață să văd. Trapa se află sub scândurile din sala de mese. E o scară din lemn cam șubredă, dar funcțională, care duce jos în peșteră. E rece și umedă ca un mormânt, dar mare. Dacă îi înghesuim, cred că ar încăpea pe puțin vreo cinci sute de oameni. Chase ridică privirea. Acum, înainte să întrebe careva, am verificat registrele de recensământ noaptea trecută. Este doar o aproximare, dar uitați cum stau lucrurile. Înăuntrul zidurilor, avem vreo mie o sută de copii sub treisprezece ani. Fără să îi punem la socoteală pe militari, cei care rămân sunt aproape un număr egal de bărbați și de femei, însă balanța se înclină spre cei în vârstă. Avem mulți oameni peste șazeci de ani. Unii dintre ei vor vrea să lupte, dar, sincer, nu cred că vor fi de mare ajutor.

— Cum rămâne cu ceilalți? întrebă Peter.

— Avem vreo mie trei sute de bărbați buni de luptă. Și cam tot atâtea femei, mai mult sau mai puțin. Să presupunem că femeile vor apăra zidul. Și nu ar avea niciun motiv să refuze. Problema e armamentul. Avem arme doar pentru cinci sute de civili. Probabil mai sunt o grămadă împrăștiate pe undeva în larg, dar nu știm câte. Va trebui să așteptăm și să vedem ce se întâmplă.

— Cum stăm cu muniția? îl întrebă Peter pe Apgar.

Generalul se încruntă:

— Nu prea bine. Noaptea trecută ne-a costat scump. Avem în jur de douăzeci de mii de gloanțe, de calibru diferit, majoritatea de nouă milimetri, 45, precum și 56. Destule cartușe, dar astea nu sunt bune decât pentru distanțe mici. Pentru mitraliere, avem vreo zece mii de gloanțe calibru 50. Dacă dracii atacă poarta, n-o să rezistăm mult.

Situația se arată îngrijorătoare: poate o mie de oameni care să apere zidurile, destulă muniție cât să reziste câteva minute, cel mult, adăposturi pentru vreo mie și încă două mii de civili neînarmați, care nu aveau unde să se ascundă.

— Trebuie să mai fie și alte locuri unde să-i putem adăposti pe oameni, spuse Peter. Să-mi dea cineva o idee.

— De fapt, interveni Chase, chiar m-am gândit la ceva. Desfăcu o nouă hartă: schița barajului. Am putea folosi canalele colectoare, continuă el. Sunt șase, de câte treizeci de metri lungime, deci vreo sută cincizeci de oameni în fiecare. Deschiderile din aval sunt barate, niciun viral n-a trecut vreodată prin ele. Singura cale de acces în amonte este prin sistemul de alimentare, unde sunt trei uși grele între canale și exterior. Partea bună este că, chiar dacă dracii reușesc să penetreze zidurile, nu le-ar trece prin minte să se uite acolo. Oamenii din interior ar fi feriți în totalitate.

Avea logică.

— Ford, ți-ai câștigat salariul pe luna asta. Gunnar, ce zici?

Apgar, cu buzele strânse, încuviință din cap.

— E o idee a naibii de bună!

— Restul?

Din jur, un murmur aprobator.

— Bun! Așa rămâne. Chase, tu ești responsabil cu civilii. Trebuie să începem să îi ducem pe oameni la adăposturi cât mai curând posibil, fără acțiuni de ultim moment. Copiii sub treisprezece ani, la orfelinat, începând cu cei mai mici. Sara, câți pacienți ziceai că ai în spital?

— Nu mulți. În jur de douăzeci.

— Putem folosi buncărul din subsol pentru ceilalți, plus buncărele din partea de vest a orașului. Gunnar, am nevoie de un detașament care să-i păzească. Doar copii, plus mame cu copii mici. Fără bărbați. Dacă pot merge, pot și să lupte.

— Și dacă nu vor?

— Legea marțială e lege marțială. Dacă nu te ascultă, mă bazez pe decizia ta, dar nu vrem să tulburăm lucrurile.

Apgar primi ordinul cu un gest scurt din cap.

— Cei care nu vor să lupte vor merge în canale. Vreau toți civilii în adăposturi până la ora 18, dar vreau ca totul să se desfășoare în cea mai bună ordine, fără panică. Colonele, te vei ocupa de strângerea forțelor civile. Pune două plutoane să meargă din casă în casă și să colecteze armament suplimentar. Oamenii pot să-și păstreze câte un pistol sau o pușcă, dar orice altceva ajunge la armurărie pentru redistribuire. Din momentul ăsta, orice armă de foc este proprietatea armatei statului Texas.

— Așa vom face, răspunse Henneman.

Peter se adresă apoi grupului.

— Nu știm cât timp va trebui să le ținem piept. Poate fi o chestiune de câteva minute, de câteva ore sau poate fi toată noaptea. Posibil să nici nu atace, ci să aștepte să facem noi primul pas. Dar dacă dracii pătrund între ziduri, orfelinatul este ultimul refugiu. Protejăm copiii. S-a înțeles?

Aprobări tăcute din cap de jur-împrejurul mesei.

— Atunci, am încheiat. Vreau ca toată lumea să fie înapoi aici la ora trei fix. Gunnar, mai rămâi un minut. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Așteptară până când se goli încăperea. Apgar, cu coatele sprijinite pe masă, îl privea pe Peter peste degetele împreunate.

— Deci?

Peter se ridică și se duse la fereastră. Piața era cufundată în liniște, nici picior de om primprejur, totul cuprins de acalmia arșiței de vară. Unde era toată lumea? Probabil se ascundeau prin casele lor, se gândi Peter, prea temători să iasă.

— Va trebui să ne ocupăm de Fanning, spuse el. Altfel, asta nu se va termina nicicând.

— Asta e partea când îmi spui că mergi la New York.

Peter se întoarce.

— Am nevoie de un mic contingent – să zicem douăzeci și patru de oameni. Putem folosi portabilele până în nordul Texarkanei, poate chiar mai departe, până când ni se va termina combustibilul. La picior, ar trebui să ajungem în New York până în iarnă.

— Asta e moarte curată.

— Am mai făcut-o și înainte.

Apgar îl privi fix.

— Și ai fost al naibii de norocos, dacă îmi permiți. Ca să nu mai spunem că ești cu treizeci de ani mai bătrân și că New Yorkul este la mai bine de trei mii de kilometri depărtare. Dacă ne luăm după Donadio, locul mișună de draci.

— O iau și pe Alicia cu mine. Cunoaște terenul, iar viralii n-o s-o atace.

— După reprezentarea de aseară? Fii serios!

— Orașul n-o să reziste decât dacă îl omorâm. Mai devreme sau mai târziu, poarta o să cedeze.

— Sunt de acord. Dar să-l înfrunți pe Fanning cu douăzeci de oameni nu mi se pare cine știe ce plan.

— Și ce sugerezi? Să i-o predăm pe Amy?

— Ar trebui să mă cunoști mai bine de-atât. Ba mai mult, odată ce i-am da-o lui Donadio, nu ne-ar mai rămâne nimic. Nu am mai avea nicio carte de jucat.

— Atunci, ce propui?

— Ei bine, te-ai mai gândit la barca lui Fisher?

Peter rămase mut.

— Nu mă înțelege greșit, continuă Apgar. Nu am încredere în el și mă bucur că l-ai dat afară de-aici. Nu tolerez nesupunerea între grade, iar el a încălcat cu mult limita. În plus, habar n-am dacă chestia aia va pluti măcar.

— Nu-mi vine să cred ce aud!

Apgar lăsa să treacă o clipă, apoi spuse:

— Domnule președinte. Peter. Sunt sfătuitoarea tău în ceea ce privește chestiunile militare. Dar îți sunt și prieten. Te cunosc, știu cum gândești. Te-a ajutat până acum, dar situația asta e diferită. Dacă ar fi după mine, ți-aș zice să îi dai bătaie. Gestul ar putea fi unul simbolic, dar simbolismul contează pentru caii bătrâni de luptă ca noi. Urăsc lucrurile astea, le-am urât dintotdeauna. Dar, oricum ar fi, asta n-o să se termine bine. Fie că-ți place sau nu, ești ultimul președinte al Republicii Texas. Asta te cam face responsabil de soarta rasei umane. Poate că Fisher mănâncă rahat. Tu îl cunoști, deci asta rămâne la latitudinea ta. Dar șapte sute de oameni sunt mai buni decât nimic.

— Locul ăsta o să se ducă de râpă. Nu avem cum să construim o

apărare solidă.

— Nu, probabil că nu.

Peter se întoarce la fereastră. Chiar era al naibii de liniște acolo jos. Avea tulburătoarea capacitate de a observa orașul dintr-un viitor oarecum îndepărtat: clădiri goale și abandonate, frunze moarte purtate de vânt pe străzi, fiecare suprafață fiind luată în stăpânire de praful trecerii timpului – tăcerea permanentă a vieților oprite, toate vocile amuțite.

— Nu că am ceva de obiectat, reluă el, dar o să continui să mi te adresezi pe numele mic?

— Când o să fie nevoie, da.

Jos, în piață, își făcu apariția un grup de băieți. Cel mai mare dintre ei nu părea să aibă mai mult de zece ani. Ce făceau acolo? Apoi Peter observă că unul dintre băieți avea o minge. În mijlocul pieței, o lăsa jos și o lovi cu piciorul, ceilalți alergând după ea. Două camioane de cinci tone traseră în piață; din ele coborâră soldați, care începură să așeze niște mese în șir. Alții își dădeau din mână în mână lăzi cu arme și muniție, care să fie distribuite în rândul recruților civili. Băieții îi observară doar în treacăt, prinși cum erau în jocul lor, care părea să nu țină cont de nicio organizare: nu avea reguli și nici limite, niciun scop și nici vreo modalitate de a ține scorul. Cel care avea mingea încerca s-o țină departe de ceilalți, până când era depozat de unul dintre tovarășii lui, iar cursa nebună o lua astfel de la capăt. Gândurile îl purtară pe Peter cu mulți ani în urmă, mai întâi la întrecerile care îi țineau ocupați pe Caleb și pe prietenii lui ore în șir și la energia lor tinerească molipsitoare – *încă cinci minute, tată, e încă destulă lumină, te rog, încă un joc* – apoi la propria copilărie: acea perioadă de viață, scurtă și nevinovată, în care trăise într-o neștiință totală, în afara timpului și a poverii crescânde a vieții.

Se întoarce de la fereastră.

— Îți amintești ziua în care Vicky m-a chemat la biroul ei ca să-mi ofere o slujbă?

— Nu chiar, nu.

— Pe când dădeam să plec, m-a chemat înapoi. M-a întrebat de Caleb, câți ani avea. Mi-a spus – și cred că o citez corect: „Pentru copii facem asta. Noi ne vom fi dus demult, dar deciziile noastre vor contura lumea în care ei vor trăi.“

Apgar dădu ușor din cap.

— Acum că stau să mă gândesc, cred că-mi aduc aminte. Trebuie să recunosc, era o vulpoaică bătrână. Maestră în arta manipulării.

— N-aveam cum s-o refuz. Era doar o chestiune de timp până când aveam să cedez.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că peticul ăsta de pământ nu ne aparține doar

nouă, Gunnar. Le aparține și lor. Prima Colonie era pe moarte. Toată lumea renunțase. Dar nu și aici. Țsta e motivul pentru care Kerrville a rezistat atât. Pentru că oamenii de aici refuză să se dea bătuți.

— Vorbim aici de supraviețuirea speciei noastre.

— Știu asta. Dar e nevoie să ne câștigăm acest drept, iar sacrificarea a trei mii de oameni pentru salvarea celor șapte sute nu este o ecuație cu care pot dormi liniștit. Și poate că totul se va sfârși aici. Poate chiar în seara asta. Dar orașul ne aparține. Continentul ne aparține. Dacă dăm bir cu fugiții, Fanning câștigă, oricum am da-o. De aceeași părere ar fi și Vicky.

Trecu o clipă, cei doi bărbați privind-se în tăcere. Apoi:

— Un discurs pe cînste, spuse Apgar.

— Mda, pariu că n-ai știut ce filosof sunt.

— Deci asta e?

— Asta e, zise Peter. Ultimul meu cuvânt. Rămânem și luptăm.

64

Sara coborî scările la subsol. Grace era la capătul celui de-al doilea rând de paturi, stînd în capul oaselor, cu bebelușul odihnindu-i-se în brațe. Femeia arăta obosită, dar și ușurată. Îi zâmbi Sarei pe cînd aceasta se apropie.

— Se foiește nevoie mare, îi zise.

Sara luă bebelușul de la ea, îl puse în pătuțul de alături și îl desfășă ca să-l examineze. Era un băiețel mare și sănătos, cu păr creț și negru. Avea o inimioară care bătea repede și cu putere.

— O să-l numim Carlos, ca pe tata, îi spuse Grace.

Pe timpul nopții, Grace își spusese povestea Sarei. Cu cincisprezece ani în urmă, părinții ei se mutaseră în provincii, stabilindu-se în Boerne. Tatăl ei nu avusese noroc ca fermier, așa că fusese nevoit să se angajeze ca telegrafist, stînd cu lunile departe de familie. După ce murise în urma unei căzături de pe un stîlp, Grace și mama ei – cei doi frați mai mari plecaseră de mult din sânul familiei – se întorseseră în Kerrville ca să locuiască la rude. Duseseră însă o viață grea, iar apoi îi muri și mama, deși Grace nu dăduse detalii. La șaptesprezece ani, Grace se duse să lucreze într-un bar ilegal – nu spuse cu ce se ocupase, iar Sara nici nu ținu să știe – iar acolo îl întâlnise pe Jock. Nu a fost un început favorabil, deși erau foarte îndrăgostiți, Grace era sigură de asta, iar cînd a rămas însărcinată, Jock a făcut după cum îi cerea onoarea.

Sara înfășă la loc bebelușul și i-l înapoie mamei, asigurînd-o că totul era în regulă.

— O să mai plîngă puțin pînă îți dă laptele. Dar nu te îngrijora – nu înseamnă nimic.

— Ce o să se întâmple cu noi, doamna doctor Wilson?

Întrebarea părea prea generală.

— O să vă îngrijiți de fiul vostru.

— Am aflat despre femeia aceea. Se spune că e un fel de viral. Dar cum se poate una ca asta?

Sara fu luată pe neașteptate, dar era normal ca oamenii să înceapă să vorbească.

— Așa o fi, nu știu, spuse, punându-i o mână pe umărul lui Grace. Încearcă să te odihnești. Armata știe ce face.

O găsi pe Jenny în camera de depozitare, făcând inventarul proviziilor: bandaje, lumânări, pături, apă. Și mai multe cutii fuseseră aduse de la etajul unu și înșirate de-a lungul peretelui. O ajuta fiica ei, Hannah – o fetiță de treisprezece ani, cu pistrui, niște ochi verzi fermecători și cu picioare lungi, neastâmpărate.

— Scumpo, vreau să vorbesc ceva cu mama ta. Du-te și vezi dacă a mai rămas ceva sus.

Fata le lăsă singure. Sara îi spuse planul pe scurt.

— Câți oameni crezi că încap aici? Întrebă ea.

— Cel puțin o sută. Și mai mulți, dacă îi înghesuim.

— Hai să punem o masă la ușă ca să ținem evidența. Fără bărbați, doar femei și copii.

— Și dacă încearcă să intre și bărbați?

— Nu e problema noastră. Se ocupă armata.

Sara mai examinează patru pacienți – pe băiatul cu pneumonie; o femeie de patruzeci de ani, care venise cu o problemă respiratorie, temându-se să nu fie un atac de cord, când de fapt era doar un atac de panică; două fetițe, gemene, care veniseră cu diaree acută și care făcuseră febră peste noapte – după care se întoarse la etajul întâi, tocmai când două camioane de cinci tone apărură la intrare. Ieși în întâmpinarea lor.

— Sara Wilson?

— Eu sunt.

Soldatul se întoarse la primul camion.

— În regulă, puteți să descărcați.

Câte doi, soldații începură să aducă saci de nisip la intrare. În același timp, două Humvee-uri, dotate cu mitraliere calibru .50, dădură cu spatele, flancând ușa. Sara privea mută toate acestea; abia reușea să priceapă ciudățenia situației.

— Puteți să-mi arătați unde sunt și celelalte intrări? o întrebă sergentul.

Sara îl conduse la ușa din spate și la cele din lateral. Soldații veniră cu scânduri de lemn, pe care începură să le bată în cuie, baricadând ușile.

— N-o să țină dracii departe, remarcă Sara. Erau în fața clădirii,

unde alte scânduri de lemn fuseseră folosite ca să acopere ferestrele.

— Nu sunt pentru draci.

Sfinte Dumnezeule! se gândi ea.

— Aveți vreo armă, doamnă?

— Țsta e un spital, sergent. Nu avem arme.

Sergentul se duse la cel dintâi camion, de unde se întoarse cu o pușcă și cu un pistol, pe care i le întinse Sarei:

— Alegeți.

Oferta lui îi displăcea în totalitate; în spital mai avea încă o autoritate. Apoi se gândi la Kate.

— În regulă. Pistolul. Îl luă și îl îndesă la betelie.

— Știți cum se folosește? o întrebă sergentul. Pot să vă arăt, dacă doriți.

— Nu este nevoie.

În împrejurime, Alicia punea la încercare forța lanțurilor.

Șurubul din perete era neînsemnat – l-ar fi rezolvat dintr-o smucire – însă lanțurile erau o problemă. Erau făcute dintr-un aliaj puternic. Proveneau probabil din buncărul lui Tifty; omul făcuse o știință din prinderea viralilor. Deci, chiar dacă se elibera din perete, tot avea să sfârșească precum un porc măcelărit.

Somnul îi păru deodată o soluție ademenitoare. Nu numai ca să facă timpul să treacă mai repede, ci și ca să-i alunge gândurile. Însă visele ei, mereu aceleași, nu erau ceva ce dorea să re trăiască: orașul puternic luminat dizolvându-se în întuneric; strigătele de fericire ale vieții îndepărtându-se din ce în ce, pierzându-se în cele din urmă de tot; ușa care dispărea fără milă.

Apoi, mai era o problemă; Alicia nu era singură.

Era doar o senzație ușoară, însă știa că Fanning era acolo: un zumzet scăzut, mai degrabă simțit ca o trepidație decât auzit, ca o briză ce mătura suprafața minții ei. O supăra și o făcea să se simtă sătulă și obosită de toți și de toate, gata să pună capăt tuturor lucrurilor.

Ieși din capul meu, fir-ai să fii! Nu am făcut ce mi-ai cerut? Lasă-mă naibii în pace!

Mâncarea promisă nu apăru. Peter ori uitase, ori hotărâse că o Alicia flămândă era mai inofensivă decât una cu stomacul plin. Putea fi o tactică presupusă s-o facă mai maleabilă: *Mâncarea e pe drum; ba nu, stai, nu e.* În orice caz, era ciudat de bucuroasă, însă o parte din ea încă ura asta. În clipa în care fălcile ei se adânceau în carne, sângele îi țâșnea fierbinte pe cerul gurii, un cor de repulsie izbucnindu-i în minte: Ce naiba faci? Și totuși, de fiecare dată bea până când se sătura și, complet dezgustată de ea însăși, se sprijinea pe călcâie, lăsând moleșeala s-o cuprindă.

Orele treceau greu. În cele din urmă, ușa se deschise.

— Surpriză!

Michael păși înăuntru. La piept ținea o cușcă mică de metal.

— Cinci minute, Fisher, anunță gardianul, trântind ușa în urma lui.

Michael lăasă cușca pe podea și se așează pe pat, privind-o drept în ochi. În cușcă era un iepure maroniu.

— Cum ai intrat? întrebă Alicia.

— Păi, sunt destul de cunoscut pe aici.

— I-ai mituit.

Michael păru mulțumit de presupunerea ei.

— Se întâmplă ca banii să treacă din mână în mână, da. Chiar și în aceste vremuri tulburi, un bărbat trebuie să se gândească la familia lui. Asta, plus că nimeni altcineva nu a avut curajul să-ți aducă micul dejun. Făcu un semn din cap către cușcă: aparent, ghemul ăsta de blană este animăluțul cuiva. Îl cheamă Otis.

Alicia se uită lung la Michael. Băiatul pe care îl știa ea dispăruse de mult, înlocuit fiind de un bărbat în floarea vârstei, musculos, bine făcut și în putere. Avea un chip sculptat, nimic nu se irosise. Deși în ochi i se mai citea sclipirea și vioiciunea de odinioară, aveau și ceva mai întunecat, mai cunoscător: era privirea unui om trecut prin viață.

— Te-ai schimbat, Michael.

— Mi se spune des, zise el, ridicând indiferent din umeri.

— Cum mai ești?

— Ei, mă știi doar, răspunse, cu un zâmbet în colțul gurii. Îmi văd de treabă.

— Și Lore?

— Nu pot zice c-a ieșit.

— Îmi pare rău s-aud asta.

— Știi cum e. Eu m-am ales cu plantele la ghiveci, ea, cu casa. Dar e mai bine așa, serios. Făcu din nou semn cu capul spre cușca de pe podea, unde iepurele ronțăia de zor. Nu mănânci?

Voia, și încă cum! Mirosul îmbătător al cărnii calde, al vieții calde; vuietul sângelui animalului curgându-i prin vene, ca atunci când ascuți marea într-o scoică: așteptarea era intensă.

— Nu e o priveliște prea plăcută, spuse ea. Probabil ar fi mai bine dacă aștept.

Preț de câteva secunde, nu făcură decât să se uite unul la altul.

— Mulțumesc că mi-ai luat apărarea aseară, continuă Alicia.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești. Peter a întrecut măsura.

Ea îi cercetă chipul.

— Michael, de ce nu mă urăști?

— De ce te-aș urî?

— Se pare că toată lumea o face.

— Atunci, se pare că nu sunt ca toată lumea. Ai putea spune că nici eu nu am prea mulți admiratori pe-aici.

— Îmi vine greu să cred.

— O, ba să crezi! Sunt norocos că nu locuiesc și eu mai jos pe coridor.

Un zâmbet neașteptat îi înflori pe buze; ce bine era să vorbești cu un prieten.

— Sună interesant!

— Poți spune și așa. Își uni apoi vârful degetelor, ca o persoană care vrea să demonstreze ceva, și continuă: Dintotdeauna am știut că ești undeva acolo, Lish. Poate că alții au renunțat la tine. Dar eu, niciodată.

— Mulțumesc, Circuit. Înseamnă mult pentru mine.

El zâmbi larg:

— Având în vedere că ești tu, trec cu vederea porecla.

— Vorbește cu el, Michael.

— Mi-am făcut cunoscută opinia.

— Și ce are de gând să facă?

El ridică din umeri:

— Ce face Peter de fiecare dată. Dă cu capul, până când își croiește forțat calea. Țin la el, dar e mai ceva decât un berbec.

— N-o să meargă de data asta.

— Nu, n-o să meargă.

O privea intens – deși, spre deosebire de Peter, în ochii lui nu se citea pic de suspiciune. Era o confidentă, o complice, o părtaşă de încredere a lumii lui. Privirea lui, tonul vocii, felul în care își ținea trupul: toate emanau o forță de netăgăduit.

— M-am gândit mult la tine, Lish. Multă vreme, am crezut că sunt îndrăgostit de tine. Cine știe? Poate încă sunt. Sper că nu te fac să te simți prost din cauza asta.

Alicia era uimită din cale-afară.

— Văd după expresia feței că te-am luat prin surprindere. Ia-o ca pe un compliment, ceea ce se și vrea a fi. Vreau doar să spun că însemni mult pentru mine și așa a fost dintotdeauna. Aseară, când ai apărut, mi-am dat seama de ceva. Vrei să știi despre ce e vorba?

Alicia, care rămăsese fără cuvinte, încuviință din cap.

— Mi-am dat seama că te-am așteptat în tot timpul ăsta. Și n-a fost atât o așteptare, cât o anticipare. Se opri o clipă. Știi care a fost ultima oară când ne-am văzut? În ziua când m-ai vizitat la spital.

— Firește că știu.

— Multă vreme m-am întrebat: De ce eu? De ce m-a ales Alicia pe mine, dintre toți oamenii, chiar în momentul acela? Aș fi crezut că Peter avea să fie alesul. Răspunsul mi-a venit atunci când m-am gândit la ceva ce spuseseși. „Într-o zi, băiatul ăsta o să vă salveze fundurile amărâte.”

— Asta ți-am spus-o când eram copii.

— Da, dar mi-ai spus și altele. El se aplecă înainte și continuă. Chiar și atunci știai, Lish. Sau poate n-o știai, dar o simțeai, în forma lucrurilor, la fel cum o simțeam și eu. La fel cum o simt și acum, stând aici, douăzeci de ani mai târziu, vorbind cu tine în celula unei închisori. Acum, o altă întrebare ar fi „de ce?“. La asta nu am răspuns, și am încetat să mi-o mai pun. Cât despre cum vor ieși lucrurile, cred că știi și tu la fel de bine ca mine. Având în vedere ordinele generale din ultimele douăzeci și patru de ore, nu sunt prea optimist. Dar, în orice caz, nu pot reuși fără tine.

Sunetul încuietorilor; gardianul apăru în prag.

— Fisher, ți-am zis cinci minute. Trebuie să pleci naibii de-aici!

Michael își vârî mâna în buzunarul de la cămașă și scoase un teanc de bacnote, pe care îl flutură peste umăr, fără ca măcar să se uite cum acesta îl înșfacă și se face dispărut.

— Doamne, ce proști sunt! oftă el. Chiar au impresia că banii o să mai valoreze ceva mâine, pe vremea asta?

Băgă încă o dată mâna în buzunar, de unde scoase o bucată împăturită de hârtie.

— Poftim, ia asta!

Alicia o despături: era o hartă, schițată la repezeală de Michael.

— Când va sosi timpul, urmează drumul care duce la sud, spre Rosenberg. Chiar după garnizoană, vei ajunge la o fermă veche, cu un rezervor de apă în stânga ta. Ia-o pe drumul de după el și mergi drept spre est optzeci și patru de kilometri.

Alicia ridică ochii din hartă. Avea o expresie nouă în priviri: una sălbatică, aproape de nebunie. Dincolo de învelișul exterior care emana stăpânire de sine, Michael, cu forța încrezătoare a aurei lui, era un bărbat cu o credință aprinsă.

— Michael, ce este la capătul drumului?

Alicia pornea la drum, încă o dată singură. Deci până la urmă fusese cineva în viața lui Michael. Nava lui, *Bergensfjord*.

Noi suntem exilații, îi spusese el la plecare. *Noi suntem cei care înțelegem adevărul și care am făcut-o dintotdeauna; aceasta este suferința vieții noastre*. Cât de bine o cunoștea.

Iepurele o privea prevăzător. Ochii lui negri, cu care nu clipea, străluceau ca două picături de cerneală; în suprafața lor curbată, Alicia își putea vedea umbra propriului chip, o reflexie fantomatică. Își dădu atunci seama că are obrajii umezi; de ce nu se putea opri din plâns? Blana moale îi umplea mâna. Iepurele nu făcu nicio încercare să scape; era fie îmblânzit, un animăluț de casă, după cum spusese Michael, fie îi era prea frică să reacționeze. Îl ridică și îl așeză în poală.

— E în regulă, Otis, spuse ea. Nu-ți sunt dușman. Și rămase așa multă vreme, mângâind blănița moale.

Zgomot de pași, scârțâitul unei uși. Amy deschise ochii.

— *Bună, Pim!*

Femeia se opri în prag. Era înaltă, cu o față ovală și ochi foarte expresivi, îmbrăcată cu o rochie simplă, albastră, din bumbac. Pe sub materialul subțire se vedea pântecul rotund.

— *Mă bucur că ai venit să mă vezi*, îi spuse Amy prin semne.

O privire de nesiguranță deplină, apoi Pim se apropie de patul ei.

— *Se poate?* o întrebă Amy.

Pim încuviință din cap. Amy își așează palma pe materialul umflat. Forța dinăuntru lui, atât de nouă fiind, emana viață pură – dacă ar fi fost o culoare, atunci ar fi fost albul norilor de vară – dar era totodată și plin de întrebări. Cine sunt eu? Ce sunt eu? Aceasta e lumea? Eu sunt totul sau doar o parte din ea?

— *Arată-mi și restul*, îi spuse Amy prin semne.

Pim se așează pe pat, cu spatele la ea. Amy îi desfăcu nasturii rochiei, dând-o apoi la o parte. Urmele de pe spatele ei, arsurile se estompaseră, deși nu pe deplin. Timpul le făcuse aspre și adânci, ca niște rădăcini ce sfredelesc pământul. Amy își trecu degetele de-a lungul lor. În locurile neatinse, pielea lui Pim era catifelată, pulsând de căldură, însă mușchii se simțeau tari pe dedesubt, de parcă nu aveau cum să uite durerea.

Amy îi încheie la loc rochia; Pim se răsuca ca să vină cu fața la ea.

— *Te-am visat*, îi spuse Pim prin semne. *Simt că te știu de-o viață.*

— *Și eu, pe tine.*

Ochii lui Pim exprimau o emoție de nedescris.

— *Chiar și atunci când...*

Amy îi luă mâna ca s-o liniștească.

— *Da*, îi răspunse ea. *Chiar și atunci.*

Pim își scoase carnețelul din buzunarul rochiei. Era mic, dar gros de la colile aspre de hârtie, cusute laolaltă. *Ți-am adus asta.*

Amy primi darul și îi deschise coperte, învelite într-o hârtie fină. Aici erau, pagină cu pagină, desenele. Cuvintele. Insula cu cele cinci stele ale ei.

— *Cine l-a mai văzut?* o întrebă ea prin semne.

— *Doar tu.*

— *Nici măcar Caleb?*

Pim clătină din cap. Ochii îi luceau în lacrimi; părea copleșită în totalitate, emoționată dincolo de cuvinte.

— *De unde știu lucrurile astea?*

Amy închise carnețelul.

— *N-aș ști să-ți zic.*

— *Ce înseamnă?*

— *Cred că înseamnă că o să supraviețuiești; și la fel și bebelușul tău. O pauză, apoi: Vrei să mă ajuți?*

Găsi o hârtie și un creion în sufragerie. Scrise un bilețel, îl împături în trei și i-l dădu lui Pim, care plecă degrabă. Rămasă singură din nou, Amy se duse la baia de pe hol. Deasupra chiuvetei era o oglinjoară rotundă. Schimbările care se petrecuseră cu ea mai degrabă se simțeau decât se observau; nici ea nu se văzuse încă. Păși spre oglindă. Fața pe care o privea părea că nu-i aparține, și totuși era aceeași persoană care fusese dintotdeauna: o femeie cu păr negru, o față sculptată, dar nu foarte ascuțită, ten palid și fără pete și niște ochi pătrunzători. Părul îi era scurt ca al unui băiat, lăsându-i la vedere curba craniului, și țepos la atingere, ca o perie. Reflexia arăta tulburător de obișnuită; ar fi putut fi a oricui, o femeie oarecare dintr-o mulțime, și totuși, dincolo de acest chip și înăuntrul acestui trup se aflau toate gândurile și percepțiile ei – senzația pe care o avea despre sine. Impulsul de a întinde mâna și de-a atinge oglinda era puternic, așa că își îngădui să facă asta. Pe când degetul ei lua contact cu sticla, reflexia răspunzându-i în acord, se petrecu o schimbare. *Asta ești tu*, îi spuse propria minte. *Asta e Amy cea adevărată.*

Venise timpul.

Să-ți liniștești mintea, să o aduci la o condiție de nemișcare absolută – acesta era secretul. Lui Amy i-ar fi plăcut să folosească un lac. Această apă nu era închipuită, ci era lacul din Oregon unde Wolgast, în primele lor zile din tabără petrecute împreună, o învățase să înoate. Închise ochii și se gândi că e acolo; treptat, scena îi apără dinaintea ochilor. Noaptea era la început, primele stele străpungând cerul negru-albăstrui. Zidul de umbre unde pinii înalți, cu parfum bogat, se înșirau mândri de-a lungul malului stâncos. Apa însăși, rece, limpede și înțepătoare, și covorul pufos de ace care îi acopereau fundul. În această închipuire, Amy era atât lacul, cât și înotătoarea din lac; undele se mișcau la suprafața apei în acord cu mișcările ei. Trase aer în piept și se afundă într-o lume nevăzută; când fundul lacului apărură, începu să înainteze de-a lungul lui cu o mișcare lină, unduitoare. Mult deasupra ei, undele iscate de pătrunderea ei se împrăștiau concentric pe oglinda lacului. Când ultima dintre acestea atinse țărmul, suprafața apei își recăpătă echilibrul perfect, starea la care voia și ea să ajungă.

Undele se atinseră. Lacul se liniști.

— *Mă auzi?*

Tăcere. Apoi:

— *Da, Amy.*

— Cred că sunt pregătită, Anthony. Cred că sunt în sfârșit pregătită.

Michael aștepta la poartă de vreo oră. Unde naiba era Lucius? Era

aproape 10:30, iar ei nu aveau prea mult timp. Oamenii sudau brachete grele pentru prinderea drugilor de fier de-a lungul porții. Alții băteau cu ciocanul plăcile de metal la exteriorul gardului. Dacă Greer nu avea să ajungă curând, aveau să fie prinși înăuntru ca toată lumea.

În cele din urmă, Greer apărură, ieșind grăbit pe poartă. Se urcă în camion și făcu semn spre parbriz.

— Să mergem!

— Se păcălește singură.

Greer îi aruncă o privire care parcă zicea „Nu te duce acolo“.

Michael porni motorul, își îndreptă capul spre geam și strigă la maistrul echipei de muncitori:

— Am pornit! Cum omul nu se întoarce, îl claxonă:

— Hei! Trebuie să trecem!

Așa captă atenția maistrului; veni cu pași mari la geamul șoferului.

— Și de ce m-ai claxonat?

— Spune-le să se dea din cale!

El scuipe în pământ.

— Se presupune că nu iese nimeni. Lucrăm aici!

— Da, ei bine, noi suntem altfel. Spune-le să se dea la o parte sau trecem peste ei. Cum ți-ar plăcea asta?

Bărbatul dădu să spună ceva, apoi se opri. Se întoarce spre poartă și strigă:

— În regulă, băieți, lăsați-i să treacă!

— Mulțumesc frumos, îi zise Michael.

Maistrul scuipe încă o dată.

— E înmormântarea ta, afurisitul!

Și a ta! se gândi Michael.

66

Ora 16:30: ultimii evacuați erau transportați la baraj; cutiile erau pline; civilii rămași pentru recrutare așteptau să fie distribuiți. Avuseseră loc câteva incidente – niște arestări, ba chiar fuseseră trase și câteva focuri de armă. Și totuși, majoritatea oamenilor înțelegeau rostul a ceea ce li se ceruse; înseși viețile lor erau în pericol.

Însă procesarea recruților dură mai mult decât au preconizat. Cozi lungi, confuzie în privința armelor și cine să raporteze cui, a distribuirii echipamentului și a sarcinilor: Peter și Apgar încercau să formeze o armată într-o jumătate de zi. Unii abia dacă știau să țină o armă în mână, darămite s-o încarce și să tragă cu ea. Muniția era numărată și un poligon de tragere din saci de nisip fusese instalat în piață. Un mic curs de inițiere pentru cei necunosători – trei încercări, fie ele bune sau rele – după care mergeau la zid.

Nu mai rămăseseră decât câteva pistoale; puștile fuseseră date, cu excepția câtorva care aveau să fie ținute de rezervă. Nervii erau întinși la maximum; toată lumea stătuse cu orele în soare. Peter se afla lângă masă, împreună cu Apgar, urmărind cu privirea cum sunt luate în primire și ultimele persoane. Hollis se ocupa cu bifatul numelor.

Un bărbat se apropie de masă – în jur de patruzeci de ani, arătând de parcă viața nu fusese prea bună cu el, cu o frunte înaltă, bombată și urme vechi pe obraji lăsate de acnee. O pușcă îi atârna pe umăr. Lui Peter îi trebui o clipă până să-l recunoască.

— Jock, nu?

Bărbatul încuviință din cap – cu reținere, i se pără lui Peter. Trecuseră douăzeci de ani, și totuși, Peter știa că amintirea acelei zile de pe acoperiș încă îl afecta.

— Nu cred că am apucat să vă mulțumesc, domnule președinte.

Apgar se uită la Peter.

— Ce-ai făcut?

— Mi-a salvat viața, răspunse Jock. Apoi, către Peter: N-am să uit niciodată. V-am votat ambele dăți.

— Cu ce te ocupi? Presupun că ai terminat-o cu acoperișurile.

Jock ridică din umeri; viața lui de zi cu zi, a tuturor de altfel, se baza pe trecut.

— În mare parte, am lucrat ca mecanic. M-am și însurat. Nevasta mea doar ce a născut noaptea trecută.

Peter își aduse aminte de povestea Sarei. Arată către arma lui Jock, o pușcă cu levier de calibru .30.

— Dă-mi să văd!

Jock i-o dădu. Mecanismul era greoi, trăgaciul moale, sticla lunetei calibrată, dar ciupită.

— Când ai folosit-o ultima oară?

— N-am folosit-o niciodată. O am de la tata, de ani buni.

Hollis ridică privirea.

— N-avem gloanțe de 30.

— Câte ai la ea? îl întrebă Peter pe Jock.

Bărbatul desfăcu palma, în care erau patru cartușe, vechi de când lumea.

— Chestia asta e complet inutilă. Hollis, dă-i omului o pușcă decentă.

Arma era una fabricată: o mitralieră de-a lui Tifty, proaspătă și strălucitoare.

— Cadou de nuntă, spuse Peter, dându-i arma lui Jock. Raportezi lunetiștilor. Ei îți vor da muniție și îți vor arăta cum s-o folosești.

Bărbatul ridică privirea, luat prin surprindere. Pe chip i se citea recunoștința; nimeni nu-i mai dăduse vreodată un asemenea cadou.

— Vă mulțumesc, domnule, zise el, după care salută scurt din cap

și plecă.

— Ce a fost asta? întrebă Apgar.

Peter îl urmări cu privirea pe Jock, care se îndrepta spre lunetiști.

— Pentru noroc, răspunse el.

La orfelinat, ultimele femei și ultimii copii coborau în adăpost. Se hotărâse ca doar femeile cu copii mai mici de cinci ani să fie lăsate să-și însoțească odraslele; curseseră destule lacrimi de despărțire, scene pline de durere și de suferință. Câteva mame chiar pretinseseră că aveau copii mai mici decât se vedea în realitate; în cazurile în care se putea trece cu vederea, Caleb le lăsase să treacă. Pur și simplu nu avea inima să le refuze.

Caleb se îngrijora în privința lui Pim; adăpostul se umplea cu repeziciune. În cele din urmă, aceasta ajunse, explicându-i cum copiii își petrecuseră dimineața acasă la Kate și la Bill. Pentru Pim fusese o treabă cât se poate de dureroasă, simțind peste tot prezența lui Kate, însă pentru fete, fusese o simplă distracție: câteva ore în camerele bine cunoscute, jucându-se cu jucăriile atât de familiare lor. Săriseră în paturile vechi o jumătate de oră, povesti Pim.

Și totuși, ceva nu era în neregulă; Caleb sesiza existența unor cuvinte nespuse. Stăteau în dreptul trapei deschise. Una dintre surori, care se afla pe platforma de dedesubt, ridică mâinile ca să îi ajute pe copii să coboare, mai întâi pe Theo, apoi pe fete. Când veni rândul lui Pim, Caleb o prinse de cot.

— *Care-i problema?*

Ea șovăi. Într-adevăr, avea ceva.

Pim?

O străfulgerare de nesiguranță în ochii ei, apoi se calmă.

— *Te iubesc. Ai grijă!*

Caleb lăsa lucrurile așa. Nu era momentul potrivit, iar trapa îi aștepta deschisă. Sora Peg îi urmărea dintr-o parte. Caleb o întrebase deja dacă avea să li se alăture copiilor în subteran. „Locotenente“, îi răspunsese ea, cu o privire plină de reproș, „am optzeci și unu de ani.“

Caleb își îmbrățișă soția și o ajută să coboare. Când se prinse cu mâinile de treapta de sus, își ridică ochii pentru o ultimă oară. Simți cum o greutate rece îl apasă pe dinăuntru. Ea era toată viața lui.

— *Ai grijă de copiii noștri!* îi spuse el prin semne.

Atunci apărură și mai mulți copii; adăpostul era plin. Din afara clădirii se auzi un strigăt, urmat de o voce la megafon, ordonând mulțimii să se împrăștie.

Colonelul Henneman păși în hol:

— Jaxon, ești responsabil de orfelinat.

Era ultimul lucru pe care și-l dorea Caleb.

— Aș fi mai util pe zid, domnule.

— Nu stăm acum la discuții!

Caleb simți prezența unei mâini nevăzute.

— Tata are vreo legătură cu asta?

Henneman nu-i luă în seamă întrebarea.

— Vom avea nevoie de bărbați pe acoperiș și de jur-împrejurul perimetrului, precum și de două echipe în interior. Ne-am înțeles? Nimeni nu mai intră. Cum o să reușești să faci asta e numai treaba ta.

Niște cuvinte imperioase. Și imposibil de ignorat. Oamenii ar face orice ca să supraviețuiască.

67

Michael și Greer găsiră cei dintâi supraviețuitori la nord de Rosenberg, un grup de trei soldați – în stare de șoc, lihniți de foame, cu pistoalele și cu carabinele secătuite. După spusele lor, viralii atacaseră barăcile în urmă cu două nopți, luând cu asalt locul ca o tornadă, distrugând totul în calea lor, mașini și echipamente, generatoare și radiouri, smulgând acoperișurile de parcă ar fi fost cutii de conserve.

Apoi au urmat și alții. O femeie, una dintre fetele lui Dunk, cu șuvițe albe prin părul negru, mergând desculță de-a lungul drumului, cu pantofii bălăngănindu-i-se în mână, spunând ceva despre cum se ascunsese într-un bordel. Doi bărbați dintr-o echipă a telegrafiștilor. Un petrolist pe nume Winch – Michael îl știa din vechime – stând cu picioarele încrucișate la marginea drumului, săpând forme nedeslușite în pământ cu un cuțit lung de treizeci de centimetri și bolborosind incoerent, cu uniforma pătată de sânge uscat, deși nu era al lui. Cu toții se urcară în spatele camionului, rămânând în tăcere, fără să întrebe măcar unde anume îi duceau.

— Aceștia sunt cei mai norocoși oameni de pe planetă, spuse Michael. Și nici măcar nu o știu.

Greer urmărea cu privirea peisajul care trecea pe lângă ei, măracinișul lăsând loc vegetației bogate de pe coastă. Intensitatea ultimelor douăzeci și patru de ore ținuse durerea departe, însă acum, în tăcerea dezorganizată a propriilor gânduri, simțea cum revine. Nevoia de a vărsa îi dădea ghes neconținut; își simțea scuipatul dens și amar la gust; vezica îi pulsa, plină până la refuz, febrilă și umflată. Când se opriseră să o ia pe femeie, Greer se dusesse până în boscheți cu speranța că avea să găsească un curs de apă curgătoare, însă nu dădu decât peste un pârâiaș aproape sec, de culoarea ruginei.

La sud de Rosenberg, o luară spre est, către canalul navigabil. Apa mocirloasă se împrășca în urma lor; fiecare zgâlțâitură a camionului pe drumul defundat provoca noi valuri de durere. Greer își dorea cu ardoare o gură de apă, măcar atât cât să-și clătească gura, însă când Michael își scoase plosca de sub scaun, trase o dușcă lungă apoi i-o

oferi, fără să-și dezlipească deloc ochii de la parbriz, Greer o refuză. Michael îi aruncă o privire piezișă – *Ești sigur?* –, iar în clipa aceea, păru să-și dea seama de ceva sau, cel puțin, să suspecteze. Dar cum Greer nu spuse nimic, Michael prinse plosca între genunchi și îi puse dopul, ridicând din umeri.

Aerul din mașină se schimbă, apoi cerul; se apropiau de canal.

— Pentru numele lui Dumnezeu, abia ce-am plecat de-aici! izbucni femeia.

Încă opt kilometri și autostrada le apăru dinaintea ochilor. Patch și oamenii lui îi așteptau acolo unde drumul se îngusta. De-a lungul lui fuseseră instalate bariere din sârmă ghimpată. După ce camionul opri, Patch veni la geamul șoferului.

— Nu vă așteptam atât de curând.

— Ce ți-a spus Lore? întrebă Michael.

— Numai părțile rele. Dar nici urmă de ei.

Uitându-se apoi în spatele mașinii:

— Văd că ați adus cu voi niște prieteni.

— Ea unde e?

— Pe navă, presupun. Rand spune că scoate din minți tot echipajul.

Michael se întoarse spre pasageri.

— Voi trei, se adresa el soldaților, dați-vă jos!

Aceștia se uitară în jur cu uimire.

— Ce vrei să facem? întrebă unul dintre ei – cel mai mare în rang, un caporal cu privirea goală ca a unei juninci și cu o față bucălată ca a unui copil de cincisprezece ani.

— Nu știu, răspunse Michael sec. Să faceți ce fac soldații? Să împușcați chestii?

— Ți-am spus, nu avem muniție.

— Patch?

Bărbatul încuviință din cap.

— Le dau eu.

— El e Patch, le spuse Michael celor trei. E noul vostru comandant.

Aceștia se priviră nedumeriți unul pe altul.

— Voi nu sunteți un fel de infractori? întrebă unul dintre ei.

— Serios, de asta vă pasă vouă acum?

— Hai, interveni Patch, fiți băieți buni și faceți cum vă spune!

Căutând aprobarea celuiilalt, soldații coborâră. De îndată ce aceștia, împreună cu Patch, traseră deoparte bariera, Michael porni motorul și înaintă de-a lungul autostrăzii. Rand îi întâmpină la baracă, fără cămașă și transpirat, cu o cârpă unsuroasă legată în jurul capului.

— Cum stăm? întrebă Michael, dându-se jos din mașină. Ați inundat docul?

— Avem o problemă. Lore a găsit încă un sector deficitar. Sunt

puncte slabe peste tot.

— Unde?

— La prova tribord.

— Fir-ar să fie! Michael făcu un semn către pasagerii rămași, care stăteau adunați în grup, cu priviri nedumerite. Gândește-te ce facem cu oamenii ăștia!

— De unde i-ai adus?

— I-am găsit pe drum.

— Ăla nu e Winch? întrebă Rand.

Bărbatul îndruga ceva în barbă.

— Ce naiba s-a întâmplat cu el?

— Indiferent ce-a fost, n-a fost deloc plăcut, răspunse Michael.

Privirea lui Rand se întuneacă.

— E adevărat ce se spune despre provincii? Că au dispărut până la una?

Michael încuviință din cap.

— Da, așa se pare.

— Michael, cred că trebuie să trimitem întăriri pe autostradă, îi întrerupse Greer. O să se întunece în câteva ore.

— Ce zici, Rand?

— Cred că ne putem lipsi de câțiva. De Lombardi și de ceilalți tipi.

— Voi doi, se adresa Rand telegrafistilor, veniți cu mine. Și tu, spuse el femeii, ce știi să faci?

Ea ridică din sprâncene.

— În afară de asta.

Femeia rămase o clipă pe gânduri, apoi răspunse:

— Să gătesc, puțin?

— Puțin e mai bine decât ce avem. Ești angajată.

Michael se duse cu pași mari la navă. Pe doc fusese trasă o macara cu lanț, aproape de provă, unde șase oameni în scaune de botman atârnavu peste bord. În celălalt capăt al barajului, bărbați echipați cu măști și cu mănuși foloseau fierăstraie cu disc ca să taie petice dintr-o placă mai mare, scânteii țâșnind din tășurile lor.

Lore, stând lângă balustradă, îl văzu și coborî.

— Scuze, Michael.

Țipa în gura mare ca să se facă auzită pe deasupra zgomotului făcut de ferăstraie.

— Nu e cel mai potrivit moment, știu.

— Ce naiba, Lore?

— Voi ai să se scufunde? Pentru că asta ar fi făcut. Și nu eu i-aș fi dus dorul. O să-mi mulțumești.

Era mai mult decât o întârziere, era o adevărată catastrofă. Până când carena nu avea să fie etanșă, nu aveau cum să inunde docul; până nu inundau docul, nu puteau porni motoarele. Și numai

inundatul docului le lua șase ore în plus.

— Cât crezi că o să ne ia? întrebă el.

— Tăiatul plăcilor, înlocuitul celor vechi, montarea, nituirea și sudarea, aș zice șaisprezece ore, cel puțin.

Nu avea rost s-o ia la întrebări; nu era ceva ce putea fi grăbit. Se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre doc.

— Unde te duci? strigă Lore după el.

— Să tai niște afurisit de oțel.

68

Era 17:30. Soarele avea să apună peste trei ore. Pentru moment, Peter făcuse tot ce-i stătuse în putere. Nevoia de somn îi trecuse de mult, însă își lua o clipă de răgaz ca să se adune. Ducându-se spre casă, se gândi la Jock. Nu avea nicio afinitate față de el; fusese un puști imatur și enervant, din cauza căruia aproape că era să-și piardă viața. Mai mult ca sigur că irosise o pușcă pe el. Însă Peter vedea ziua de pe acoperiș ca un punct de cotitură, iar el credea în a doua șansă.

Unitatea de securitate dispăruse.

Peter țâșni în sus pe scări și dădu buzna în casă.

— Amy? strigă el.

Liniște, apoi:

— Aici!

Stătea pe pat, cu fața spre ușă și cu mâinile în poală.

— Ești bine? întrebă el.

Ea ridică privirea. Expresia de pe chip i se schimbă; îi oferă un zâmbet melancolic. Încăperea era cufundată într-o tăcere ciudată – nu atât o absență a sunetului, cât ceva mai profund.

— Da, sunt bine, spuse, bătând ușor în saltea. Vino-ncoace!

El se așeză lângă ea.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Ea îi luă mâna, fără să-l privească în ochi. El simți că era pe punctul să îi spună ceva important.

— Când eram în apă, am ajuns undeva, începu ea. Sau, cel puțin, în mintea mea. Nu pot să explic prea bine. Doar că am fost atât de fericită acolo.

El înțelese despre ce îi vorbea ea.

— Ai fost la fermă.

Privirea ei o întâlni pe a lui.

— Și eu am fost acolo. Ciudat, însă nu era câtuși de puțin surprins; cuvintele așteptau de mult să fie rostite.

— Cântam la pian.

— Da.

— Și eram împreună.

— Da, eram. Doar noi doi.

Cât de bine era să vorbească despre asta. Să știe că, la urma urmei, nu era singur cu visele lui, ci că erau cumva reale, deși nu putea spune cum anume, ci doar că acea realitate exista. Că el exista. Că Amy exista. Că ferma și fericirea lor acolo exista și ea.

— M-ai întrebat în dimineața aceea de ce am venit la tine, în Iowa, zise Amy. Nu ți-am spus adevărul. Sau, cel puțin, nu tot.

Peter așteptă.

— Când te transformi, rămâi cu un singur lucru: o amintire. Cea mai dragă. Din toată viața ta, numai una. Ridică privirea: Eu am vrut să o păstrez pe cea cu tine.

Începuse să plângă ușor: lacrimi mici, ca niște mărgăritare, îi atârnavu pe vârful genelor, asemenea picăturilor de rouă pe frunze. Peter, vrei să faci ceva pentru mine?

El încuviință din cap.

— Sărută-mă.

O sărută. Și nu doar atât, cât alunecă în lumea ei, timpul încetini, se opri, trecând în cercuri lente pe lângă ei ca valurile pe lângă chei. Se simți împăcat. Simțurile îl învăluiau. Mintea îi era în două locuri, în lumea asta și în cealaltă: lumea de la fermă, un loc dincolo de spațiu și de timp, unde nu se aflau decât ei doi.

Se despărțiră. Fețele lor erau la doar câțiva centimetri depărtare. Amy îi cuprinse obraji în palme, privindu-l în ochi.

— Îmi pare rău, Peter.

Vorbele ei erau ciudate. Privirea ei se adânci.

— Știu ce ai de gând să faci, continuă ea. N-o să supraviețuiești.

Simți cum ceva se frânge înăuntrul lui. Cum toată forța i se scurge din trup. Încercă să vorbească, însă nu reuși.

— Ești obosit, îi spuse Amy, care îl prinse în cădere.

Amy îl întinsese pe pat. În camera vecină, își trăsese rochia peste cap, înlocuind-o cu hainele aduse de Greer: pantaloni verzi din pânză de sac cu buzunare, cizme din piele, o cămașă deschisă la culoare cu mânecile rupte și cu însemnele Forțelor Expediționare pe umeri. Aveau un miros cald, omenesc – mirosul muncii, al vieții. Cel căruia aparținuseră aceste haine fusese mic de statură; îi veneau ca turnate. Pe veranda din spate, soldații dormeau neîntorși, ca niște bebeluși, cu mâinile sub cap, fără nicio grijă. Amy luă ușor pistolul unuia dintre ei și îl vârî la spate, la betelia pantalonilor.

O liniște adâncă domnea pe stradă, toată lumea fiind prin ascunzători, la adăpost de furtună. Pe când Amy își croia drum spre centrul orașului, soldații începură s-o observe, însă niciunul nu i se adresă; erau cu mintea în altă parte, ce conta femeia aceea? La exterior, împrejmuirea nu era păzită. Amy se apropie cu pași mari de ușă și pași înăuntru.

Numără trei bărbați. În spatele ghișeului, ofițerul de serviciu ridică privirea.

— Pot să te ajut, soldat?

Sunetul cheilor: Alicia își ridică privirea.

— Amy?

— Bună, surioară!

Alicia se uită să vadă cine o adusese, însă nu mai era nimeni. Amy venise singură.

— Ce cauți aici? întrebă ea.

Amy îi desfăcu cătușele și îi dădu Aliciei ochelarii.

— Îți explic pe drum.

În cealaltă cameră, gardienii dormeau pe podea. Urmând indicațiile lui Greer, Amy și Alicia își croiră drum spre Orașul H pe străzi lăturalnice și printre alei pline de gunoaie. Nu peste mult timp, se ivi la vedere partea sudică a zidului. Amy intră într-o casă care aducea mai degrabă cu o cabană. Înăuntru nu era nicio piesă de mobilier. În sufragerie, dădu la o parte covorul țesut, sub care era o trapă cu o scară. Era una dintre ascunzătorile celor din comerț, îi explică Amy, deși Alicia își dăduse deja seama de acest lucru. Coborâră în spațiul întunecos și umed, care mirosea a fructe putrezite.

— Acolo! arată Amy.

Rafturile, pline cu sticle de băutură, se dădură în lături, scoțând la iveală un tunel. La capătul lui ajunseră la o altă scară și, trei metri mai sus, la o trapă de metal încrustată în beton. Amy răsuci inelul și împinse.

Se aflau în afara orașului, la o sută de metri de zidul exterior, într-un pâlc de copaci. Soldat și un al doilea cal le așteptau priponiți, pascănd nepăsători. Când Alicia ieși la suprafață, Soldat își ridică grumazul: *Aha, aici erai! Chiar mă întrebam pe unde umbli.*

Sabia și bandulierele ei atârnav de șa. Alicia își prinse lamele, în timp ce Amy acoperi trapa cu frunziș.

— Tu ar trebui să-l călărești, spuse Alicia, întinzându-i sabia.

Amy rămase o clipă pe gânduri.

— În regulă, răspunse ea.

Își atârână sabia la umăr și se urcă în spatele lui Soldat. Alicia încălecă cel de-al doilea cal, un armăsar negru, destul de tânăr, dar cu o privire hotărâtă. Era o după-amiază târzie, soarele, arzător și alb.

Porniră la drum.

Visul cu ferma era diferit. Peter stătea întins pe pat. Încăperea era scăldată în lumina lunii, făcând pereții să strălucească. Cearșafurile erau reci; tocmai răceala lor fusese cea care îl trezise. Avea impresia că dormise multă vreme.

Partea de pat a lui Amy era goală.

O strigă pe nume. Vocea îi sună slăbită în întuneric, o prezență

abia simțită. Se ridică și se duse la fereastră. Amy stătea în curte, cu spatele la casă. Poziția ei însemna ceva; inima îi fu copleșită de o senzație de panică. Ea începu să meargă – depărtându-se de casă, de el și de viața pe care o avuseseră împreună, silueta ei, luminată de lună, devenind din ce în ce mai mică. Peter nu putu nici să se miște din loc, nici să scoată vreun sunet. Era ca și cum sufletul îi fusese smuls din trup. *Amy, nu mă părăsi...*

Se trezi speriat; inima îi bătea nebunește, corpul îi era scăldat în sudoare. Chipul lui Apgar îi apărui dinaintea ochilor.

— Domnule președinte, s-a întâmplat ceva.

Nu era nevoie să spună mai mult. Peter știu pe dată despre ce era vorba. Amy plecase.

IX. CAPCANĂ

*„Sângele curgea șiroaie, pământul îmbibând,
Pe când troienii și-ai lor aliați pe capete piereau,
Aici oamenii își găseau o moarte-amară
Înecând orașul cu sângele lor.”*
Quintus Smyrnaeus, *Căderea Troiei*

69

Fierăstraiele amuțiseră; oțelul fusese tăiat. La tribord, o gaură căscată dezvăluia puntea ascunsă și culoarele din interior. Soarele începuse să apună, sclipind pe deasupra canalului; reflectoarele fuseseră aprinse.

Rand manevra macaraua. De pe punte, Michael urmărea cum prima placă este montată în lăcașul ei. De pe doc răzbăteau glasuri și la fel și de pe punte, unde comanda Lore.

Înălțimea necesară fusese atinsă. Oamenii goneau la suprafața ei, ciocanele și armele pneumatice atârându-le de curea; alții ghidau montarea plăcii din interior. Cu un zgomot puternic, uriașa bucată de oțel făcu contact. Michael urcă scările și traversă pasarela până pe punte.

— Până acum e bine, spuse Lore.

Probabil asta însemna că erau în program. Orele care treceau erau precum o pâlnie, trăgându-i tot mai aproape de momentul final. Fiecare decizie era hotărâtoare; nu aveau să aibă o a doua șansă.

Lore se apropie de balustradă și strigă în gura mare o serie de ordine, încercând să se facă auzită peste zgomotul generatoarelor și peste zumzetul armelor pneumatice; Michael veni lângă ea. Prima placă fusese pusă; mai aveau șase.

— Vrei să știi cum au făcut-o?

Lore îl privi nedumerită.

— Cum s-au omorât pasagerii între ei?

Nu intenționase să deschidă subiectul. Părea să fi răsărit în discuție dintr-o voință proprie, încă un secret de care voia să se despovăreze.

— Bine.

— Puseseră deoparte niște combustibil. Nu mult, dar destul. Au izolat ușile și au îndreptat țeava de eșapament în interiorul sistemului de ventilație a navei. Ar fi fost ca și cum ar fi căzut într-un somn adânc.

Pe fața lui Lore nu se citea nimic. Apoi, cu o încuviințare scurtă din cap:

— Mă bucur că ai spus asta.

— Poate că n-ar fi trebuit.

Își dădu atunci seama de motivul pentru care o făcuse. Dacă s-ar fi ajuns acolo, ar fi putut face același lucru.

70

Lumina începea să-i părăsească.

Curierii se puseseră în mișcare; de la postul de comandă de pe pasarelă, Peter simți, cu o limpezime rece, cât de slabă era apărarea lor. Un perimetru de zece kilometri, oameni fără pregătire, un dușman ca nimeni altul, lipsit de orice teamă.

Deși Apgar nu spusese nimic în legătură cu asta, Peter putea să citească gândurile bărbatului. Poate că Amy plecase cu Alicia să se predea; poate că dracii nu aveau să îi atace, până la urmă. Sau poate că da; poate că asta și trebuia să se întâmple. Își aminti visul: silueta lui Amy în lumina lunii, depărtându-se, fără să se uite înapoi. Nu continua decât pentru că era sigur de ce avea să urmeze în câteva ore. Avea un rol de jucat și avea să-l joace.

Chase veni pe platformă. Peter aproape că nu-și recunoscuse șeful de personal. Bărbatul era îmbrăcat în uniformă de ofițer, deși își dăduse jos însemnele, îndepărtate în grabă, poate din lipsă de respect. Avea și o pușcă, ca și cum încerca să-și creeze o anumită imagine. Arma arăta de parcă atârnase ani în șir deasupra șemineului. Peter dădu să spună ceva, însă se opri. Apgar ridică sceptic dintr-o sprânceană, însă nimic mai mult.

— Unde e Olivia? Întrebă Peter în cele din urmă.

— În buncărul președintelui, răspunse Chase nesigur. Sper că e totul în regulă.

Cei trei bărbați ciuliră urechile la stațiile radio care intrară pe frecvență. Toți erau pregătiți, gata să înfrunte atacul. Umbrele se alungeau desupra văii. Era o seară frumoasă de vară, norii plini de

Amy nici nu trebuia să știe locul. Era încredințată că locul avea să vină la ea.

Galopau cu spatele la soare, pământul zburându-le de sub picioare. Praful se ridica în urma lor într-un nor tulbure; bucăți de țărână erau azvârlite de sub copitele cailor. Înăuntrul ei fu stârnită o senzație ciudată, care se intensifica cu fiecare kilometru parcurs, asemenea unui semnal radio care devenea din ce în ce mai puternic. Pasul lui Soldat era lin și puternic.

Ai avut mare grijă de prietena noastră, îi spuse Amy. Cât de curajos ești și cât de puternic. Nu te vom uita niciodată; te așteaptă pășuni înverzite; îți vei petrece nobila veșnicie printre cei de-o seamă cu tine.

Soldat încetini de la galop la pas ușor. Opriră caii și descălecară. Eforturile lui Soldat se vedeau prin spuma densă ce i se formase în jurul gurii; pielea lui neagră lucea de transpirație.

— Aici? spuse Amy.

Alicia încuviință din cap, însă nu scoase niciun cuvânt; Amy detectă o umbră de frică în prietena ei. Făcu un pas în față și rămase acolo în tăcere, așteptând. Vântul îi șuieră pe la urechi, prin păr, apoi se pierdu în neant. Totul părea încremenit, cuprins de o liniște desăvârșită. Se scurgeau și ultimele minute ale zilei. Pe pământ, umbra i se alungea – mai mult, tot mai mult. Simți clipa în care soarele se uni cu linia orizontului, atingând mai întâi șirul dealurilor, audibil, ca un oftat. Închise ochii și își lăsă mintea să-i pătrundă în întuneric; undele de pe suprafața nemișcată a lacului se împrăștiară până departe.

— *Anthony, sunt aici!*

Mai întâi, tăcere, apoi:

— *Da, Amy. Sunt pregătiți. Sunt ai tăi.*

Noaptea se așternea.

— *Veniți la mine!* spuse ea în gând.

Noaptea sosi.

Li se spunea moleșiți. Însă în timpul vieții fuseseră altceva.

Veneau din fiecare colț al continentului, din fiecare stat și din fiecare oraș. Seattle, Washington. Albuquerque, New Mexico, Mobile, Alabama. Din New Orleans, acum o mlaștină chimică, din câmpiile bătute de vânt din Kansas City ori din canioanele înghețate din Chicago. La un loc, erau visul oricărui statistician, un eșantion reprezentativ perfect al locuitorilor din Marele Imperiu American de Nord. Proveneau din fermele și din orașele de provincie, suburbii anonime și metropole acaparatoare; erau de toate culorile și naționalitățile; trăiseră prin rulote, case, apartamente, vile cu vedere la mare. În forma lor umană, fiecare dintre ei avusese o identitate proprie și individuală. Speraseră, urâseră, iubiseră, suferiseră, cântaseră și plânseseră. Cunoscură pierderea. Se înconjuraseră și se alinaseră cu obiecte. Conduseseră mașini. Plimbaseră câini, dăduseră copii în leagăn și așteptaseră la cozile de la băcănie. Spuseseră lucruri prostești. Ținuseră secrete, pizmuiseră și trăiseră cu regret. Se închinaseră la tot felul de dumnezei sau la niciunul. Se treziseră în mijlocul nopții în zgomotul ploii. Își ceruseră iertare. Participaseră la diverse evenimente. Își povestiseră trecutul psihologilor, preoților, iubiților și străinilor de prin baruri. Trăiseră, în cele mai neașteptate momente, senzații de fericire atât de pure, atât de străine evenimentelor, încât păreau că le-au fost trimise de sus; tânjinseră să fie cunoscuți și, uneori, aproape că fuseseră.

Moștenitori pe linia virală ai lui Anthony Carter, al Doisprezecelea dintre Cei Doisprezece, aceștia erau intrinsec mai puțin însetați de sânge decât omologii lor; se afirmase de multe ori de către observatorii umani că moleșiții își satisfăceau apetitul cu o obligație lipsită de orice bucurie și că tocmai această însușire, particulară în rândul viralilor, îi făcea mai ușor de ucis. Prost ca un moleșit era vorba. Plină de adevăr, dar ascunzând totodată un alt adevăr, și mai profund. Nu le plăcea ce făceau; măcelărirea oamenilor nevinovați le pricinuia neplăceri. Și totuși, înăuntrul lor zăcea o ferocitate neexprimată, nevăzută de către omenire. Așteptaseră mai bine de un secol, anticipând ziua în care aveau să fie chemați anume ca să-și dezlănțuie această putere ascunsă.

Pe timpul vieții, fuseseră altceva. Acum erau diferiți. Acum erau o armată.

Mai întâi la amurg, apoi în bezna nopții, sub stelele de pe cerul Texasului, înaintau spre est, o barieră de zgomot și de praf. În fruntea cetei, ca vârful unei sulite, doi călăreți deschideau drumul. Pentru Alicia, senzația era întruchiparea unui impuls desăvârșit; conducea și

în același timp era condusă, parte a unei forțe primare. Pentru Amy, senzația era una de expansiune, de o integrare într-o masă de suflete. Din clipa în care Carter îi cedase armata, aceștia încetaseră să mai fie entități individuale. Deveniseră o prelungire a propriei conștiințe și voințe: Cei Mulți ai ei.

Veniți cu mine! Veniți cu mine veniți cu mine veniți cu mine...

Înainte, asemenea unor lumini pe un mal îndepărtat, se ivi orașul asediat.

— Pregătiți armele!

De-a lungul pasarelei, magaziile erau încărcate, zăvoarele trase, camerele cartușelor fixate. Dispărură și ultimele umbre, pierdute în beznă.

Nu dură mult.

O linie strălucitoare apăru la est. O a doua îi îngroșa rândurile, întinzându-se de-a lungul ținutului. Un sentiment fatidic se așternu deasupra lor ca o ceață. Orașul părea minuscul dinaintea lor.

— Vin!

Hoarda porni năvală spre ei cu o viteză impresionantă. Împușcături rătăcite brăzdară aerul – oamenii, cuprinși de groază, nu se putură abține să nu tragă din armele lor.

Peter duse stația radio la gură:

— Nu trageți! Așteptați până când ajung în raza de acțiune!

Stelele începeau să dispară, absorbite de uriașul nor de praf care fusese stârnit în urma viralilor. Ceata luase forma unei săgeți.

— Se pare că faza de negociere s-a încheiat, făcu Apgar.

Alte împușcături panicate; ceata continua să înainteze. Aveau să treacă drept prin poartă, înfingându-se în ea ca într-o țintă.

— Așteaptă o secundă, spuse Apgar, care urmărea totul prin binoclu. Ceva nu e în regulă.

— Ce vezi?

Acesta șovăi, apoi răspunse:

— Se mișcă altfel. Salturi scurte, alternate de pași lungi, așa cum făceau cei dinaintea lor.

Lăsă binoclul în jos.

— Cred că sunt moleșiți.

Se petrecea ceva. Ceata încetini.

De pe platforma de observare, se auzi un strigăt:

— Călăreți! La două sute de metri!

Pregătiți-vă!

Amy îl struni pe Soldat la galop, apoi la pas.

Vom apăra acest oraș. Vom proteja această poartă, frații și surorile mele de sânge.

Cu mișcări fluide, oastea ei se răspândi. Amy înaintă printre ei. Nu voia să-și arate teama; curajul ei avea să fie al lor. Călărea cu spatele

drept, cu o mână ținând ferm hățurile lui Soldat, cu cealaltă în sus, într-un gest de binecuvântare, asemenea unui preot.

Cândva, au fost oameni. La fel ca voi. Însă l-au urmat pe un altul, pe Zero.

Pe rânduri lungi de o mie și groase de trei sute, armata lui Amy forma o barieră protectoare de-a lungul părții de nord a zidului, întorcându-se cu fața spre câmp. La est, luna își iți capul pe după șirul dealurilor.

Nu ezitați, pentru că ei nu o să ezite. Omorâți-i, frații și surorile mele, dar mereu cu binecuvântarea milei în suflet.

Simți ochii soldaților ațintiți asupra ei, precum și lunetele puștilor lor. Uriașul nor de praf începea să se așeze. În gură avea un gust de pământ.

Stați pe poziții. Cu curaj. Arătați-le ce și cine sunteți!

Opriră caii în fruntea șirului. Amy își scoase pistolul de la curea, i-l dădu Aliciei, și își luă sabia de la spate. Mănerul acesteia avea o grosime satisfăcătoare, pe care mâna ei o cuprindea numai bine. Răsuci din încheietură, ridicând lama în aer.

— E o armă pe cinste, surioară.

— Așa am zis și eu după ce am făcut-o.

Mintea îi era calmă, gândurile, ordonate și liniștite. Simțea frică, dar și ușurare, și, mai presus de astea, o curiozitate pentru ceea ce avea să urmeze.

— N-am mai fost niciodată într-o bătălie, spuse ea. Cum e?

— E foarte... antrenant.

Amy rămase o clipă pe gânduri.

— Totul se petrece atât de repede. Nici n-o să-ți dai seama de ce s-a întâmplat decât mult mai târziu. O să ți se pară de parcă nici n-ai fost tu.

— Cred că înțeleg. O pauză, apoi: Alicia, dacă nu supraviețuiesc...

— Încă ceva, o întrerupse Lish.

— Ce anume?

Alicia îi întâlni privirea:

— Nu ai voie să vorbești despre așa ceva.

Pe metereze domnea haosul. Alergătorii goneau de colo până colo, degetele oamenilor tremurau pe trăgaci, nimeni nu știa ce să facă. *Să nu tragă încă? Dar erau virali? Și de ce se duceau în direcția greșită?*

— Vorbesc serios! zbieră Peter în stația radio, către toate posturile, dați-vă înapoi, acum! Îi aruncă stația lui Apgar și se întoarse către cel mai apropiat curier. Soldat, dă-mi un ham!

— Peter, nu te duci acolo! făcu Apgar.

— Amy mă poate proteja. O să te convingi singur. Sunt aici să ne apere.

— Nu-mi pasă nici dacă au venit aici să ne repare instalațiile – ți-ai

pierdut mințile, ce naiba? Nu mă face să mă confrunt cu tine, pentru că o voi face, să fii sigur de asta!

Soldatul se uită la Peter, apoi la general, apoi din nou la Peter.

— Domnule, aduc hamul sau nu?

— Soldat, dacă faci un pas numai, te arunc peste zid! spuse Apgar.

Încă un strigăt răzbătu dinspre punctul de observație:

— Mișcare! Călăreții se depărtează!

Peter ridică privirea:

— Cum adică se *depărtează*?

O siluetă se apropie de balustradă. O dispută scurtă cu cineva din spatele lui, apoi bărbatul arată spre nord:

— Dincolo de câmp, domnule!

Peter păși pe marginea meterezului și își duse binoclul la ochi.

— Gunnar, vezi și tu asta?

— Ce fac? Întrebă Apgar? Se predau?

Într-un nor de praf, Amy și Alicia opriră caii. Amy scoase sabia și o ridică în aer. Nu era un gest de capitulare, ci unul de sfidare.

Se ofereau drept momeală.

— Fanning, mă auzi?

Cuvintele lui Amy răsunau în întuneric.

— Dacă mă vrei, vino să mă iei!

— Să mergem mai în față? Întrebă Alicia.

— Dacă am face asta, posibil să nu ne mai putem întoarce.

Apoi, ridicându-și din nou vocea:

— Mă auzi? Sunt chiar aici, afurisitul!

Alicia aștepta. Tot nimic. După care:

Te-ai descurcat bine, Alicia.

Își acoperi urechile cu mâinile, un reflex inutil; vocea lui Fanning era în capul ei.

Ai îndeplinit tot ce mi-aș fi putut dori. Armata ei nu înseamnă nimic pentru mine, o distrug dintr-o suflare. Ce mi-ai dat tu e mult mai mult de atât.

— Taci! Lasă-mă în pace!

Amy se holba la ea.

— Lish, ce se întâmplă? E Fanning?

Simți și tu, Alicia? Vocea lui Fanning era duioasă, ațățătoare. Întocmai ca un lichid uleios ce se scurgea prin creierul ei. Firește că auzi. Ai auzit dintotdeauna. Bântuind străzile, numărând. Fac parte din tine așa cum sunt și eu.

Alicia auzi atunci sunetul. Și nu atât îl auzi, cât îl simți. Era un fel de... răzuit. De unde venea?

Trebuie să vină la mine frântă. Acesta va fi adevăratul test. Să simtă ce simt și eu. Ce simțim noi, Alicia. Să cunoască disperarea. Lumea fără speranță, fără scop, unde totul este pierdut.

— Alicia, spune-mi ce se întâmplă.

Îți cunosc visele, Alicia. Marele oraș împrejmuț și sunetele vieții dinăuntrul lui. Muzica și strigătele fericite ale copiilor. Dorul tău de a fi printre ei și ușa prin care nu poți pătrunde. Oare atunci știi, Alicia? Știi ce te așteaptă?

Zgomotul devenea din ce în ce mai intens. Sângele îi pulsa în gât; credea că o să-i vină rău.

Draga mea Alicia, aproape s-a înfăptuit. Simți? Poți să-i simți?

Mintea ei își recăpătă limpezimea. Se întoarce în șa. Dincolo de bariera armatei lui Amy, străluceau luminle orașului.

Afară, se gândi ea. Sunt afară, exact ca în vis.

— O, Doamne, nu!

Sara încerca să respire.

O sută douăzeci de suflete erau înghesuite în subsol. Lumânările și lanternele, risipite de-a lungul spațiului, aruncau umbre ciudate, mișcătoare, pe pereți. Sara își ținea pistolul în poală, cu mâna pe el, într-o strânsoare lejeră, dar gata de acțiune.

Jenny și Hannah organizaseră un joc „de-a batista parfumată” ca să-i distreze pe unii dintre copii. Alții se țineau ocupați cu jucăriile luate pe ascuns. Câțiva plângeau, deși probabil nici ei nu știau de ce; probabil simțeau neliniștea adulților.

Sara stătea pe podea, cu spatele sprijinit de ușă. Simțea răceala suprafeței ei metalice. Oare avea să țină? În mintea ei se desfășurau tot felul de scenarii: bătăi în ușă, metalul cedând, toată lumea țipând, fugind, apoi lovitura finală și moartea cuprinzându-i pe toți.

Le urmărea cu privirea pe Jenny și pe Hannah. Jenny era îngrozită – emoțiile femeii ăsteia se citeau ca într-o carte deschisă –, însă Hannah se ținea tare. Ea fusese cea care începuse jocul. Erau astfel de oameni, se gândi Sarah, care nu se lăsau afectați sau, cel puțin, nu o arătau, care păstrau înăuntrul lor o mare rezervă de calm. Hannah fugea în jurul cercului cu picioarele ei lungi, rânjind conspirativ, urmărită de un băiețel. Hannah avea de gând să-l lase s-o prindă, firește; făcu o adevărată paradă din capitularea ei, ceea ce stârni chicote de râs din partea băiețelului, lucru care, pentru o clipă, o liniști pe Sara. Își aduse aminte cât de amuzante erau astfel de jocuri, cât de simple și de pure. Jucase și ea „batista parfumată” când era mică, apoi mai târziu, cu Kate și cu prietenii ei. Însă gândul acesta fu numaidecât înlocuit de un altul. „Kate”, se gândi ea, „unde ești? Unde te-ai dus? Trupul tău zace într-un pat departe de casă; spiritul tău a zburat. Sunt pierdută fără tine. Pierdută!”

— Doamnă doctor Wilson, sunteți bine?

Ținându-l în brațe pe Carlos, Grace veni în dreptul ei. Sara își șterse lacrimile cu mâna.

— Cum se mai simte?

— E nou-născut. Nu știe nimic.

Sara îi făcu semn să se așeze lângă ea; Grace se lăsă pe podea.

— O să fim în siguranță aici? întrebă Grace.

— Desigur.

Liniște, apoi Grace ridică din umeri.

— Mințiți, dar e în regulă. Voiam doar să vă aud spunând-o. Se întoarse cu fața spre Sara: Dumneavoastră ați fost cea care v-ați transferat dreptul de naștere părinților mei, nu-i așa?

— Să înțeleg că ți-au spus.

— Mi-au spus doar că a fost o doamnă doctor. Și cum nu văd o altă doamnă doctor pe aici, m-am gândit că dumneavoastră trebuie să fiți aceea. De ce ați făcut-o?

Exista probabil un răspuns, însă Sara nu reuși să formuleze niciunul.

— Așa am simțit că trebuie să fac.

— Părinții mei au fost buni cu mine. Nu le-a fost ușor, dar m-au iubit cât de mult au putut. Întotdeauna îi pomeneam în rugăciunea de seară. Mă gândeam că ar trebui să știți.

Bebelușul Carlos căscă; somnul era pe aproape. Preț de mai bine de un minut, Sara și Grace urmăriră jocul împreună. Apoi, brusc, Grace ridică privirea:

— Ce e zgomotul ăsta?

— Stația 6, avem mișcare.

Peter apucă stația radio.

— Repetă!

— Nu sunt sigur.

Pauză, apoi:

— Se pare că a dispărut.

Stația 6 se afla la capătul de sud al barajului.

— Toată lumea, rămâneți pe poziții! strigă Apgar. Rămâneți pe poziții!

Peter urlă în microfon:

— Ce vezi?

Un hârâit, apoi vocea răspunse:

— Nu contează, m-am înșelat.

Peter se uită la Chase.

— Ce e sub stația 6?

— Doar boscheți.

— Destui pentru acoperire?

— Aproape.

Peter ridică din nou stația:

— Stația 6, raportează. Ce ai văzut?

— Îți zic că n-a fost nimic, repetă vocea. Doar o altă dolină care s-a deschis.

De la postul lui de observație de pe acoperișul orfelinatului, Caleb Jaxon nu auzi sunetul, cât îl simți: o interferență fără vreo sursă anume, ca și cum aerul ar fi vibrat de un roi nevăzut de albine. Scrută orașul prin binoclu. Totul părea normal, neschimbat, și totuși, pe când își liniștea mintea, începu să audă și alte sunete, care veneau din direcții diferite. Trosnetul lemnului crăpându-se. Scrâșnetul sticlei sparte. Un hârâit, care dură poate vreo cinci secunde, al unui obiect neidentificat. În jurul lui și dedesubt, unii dintre oamenii lui începuseră și ei să le perceapă; se opriră din vorbit, spunându-și unul altuia: *Ai auzit asta? Ce-a fost aia?* Cu ochii arzându-i de la lipsa somnului, Caleb se căzni să vadă în întuneric. De pe acoperiș, avea o vedere clară asupra clădirii Capitoliului și a pieței centrale a orașului. Spitalul era la patru străzi înspre est.

Își scoase stația radio de la curea.

— Hollis, ești acolo?

Socrul său era poziționat la intrarea în spital.

— Da.

Încă un bubuit. Venea de pe străzile îndepărtate ale orașului.

— Auzi și tu?

O pauză, apoi Hollis răspunse:

— Recepționez.

— Ce vezi? Vreo mișcare?

— Negativ.

Caleb își duse binoclul la ochi și privi spre Capitoliu. Două camioane și o masă lungă fuseseră lăsate în piață, uitate acolo după ce terminaseră cu recrutarea. Ridică din nou la gură stația radio:

— Soră, mă auzi?

Sora Peg aștepta în dreptul trapei.

— Da, locotenente.

— Nu sunt sigur, dar cred că se petrece ceva.

Pauză, apoi:

— Mulțumesc că m-ai anunțat, locotenent Jaxon.

Își agăță stația înapoi la curea. Își încordă din reflex mâna pe pușcă. Deși știa că are un glonț pe țeavă, trase din nou piedica să se asigure. Învelișul de alamă lucea prin lunetă.

Stația hârâi. Era Hollis.

— Caleb, întoarce-te!

— Ce e?

— E ceva acolo.

Inima lui Caleb începu să bată nebunește.

— Unde?

— Se îndreaptă spre piață, colțul din nord-vest.

Caleb duse din nou binoclul la ochi. Cu o lentoare iritantă, imaginea pieței se limpezi.

— Nu văd nimic.

— Era acolo acum o secundă.

Încă scanând perimetrul, Caleb duse stația radio la gură, ca să ia legătura cu centrul de comandă.

— Stația 1, aici stația 9...

Se opri în mijlocul frazei; zărise ceva. Îndreptă binoclul în direcția de unde venise mișcarea.

Masa din piață fusese răsturnată; în spatele ei, partea din față a unuia dintre camioane era îndreptată în sus la patruzeci și cinci de grade, cu roțile din spate adânc înfipite în pământ.

O dolină. Una mare, deschizându-se.

Peter se întoarse cu spatele la câmpul de luptă. Clădirile orașului se profilau în orizontul întunecat, scăldate în lumina lunii.

Chase veni în spatele lui.

— Ce e?

Senzația îi furnica pielea ca un șuvoi de energie statică.

— E ceva ce nu vedem. Ridică o mână. Stai așa! Ai auzit asta?

— Ce să aud? Apgar își miji ochii și înclină din cap. Așteaptă! Da.

— Parcă sunt șobolani înăuntrul zidurilor.

— Aud și eu, spuse Chase.

Peter luă microfonul.

— Stația 6, aveți ceva?

Niciun răspuns.

— Stația 6, raportează!

Sora Peg intră în camera din bucătărie. Pușca era pusă pe raftul de sus, învelită într-o cârpă. Fusese a fratelui ei, fie-i țărâna ușoară; se înrolase în cadrul Forțelor Expediționare, cu mulți ani în urmă. Își aduse aminte de ziua în care soldatul a venit la orfelinat cu vești despre moartea lui. Îi adusese cutia cu obiectele fratelui ei. Nimeni nu-i verificase conținutul, altminteri pușca ar fi fost confiscată. Sau cel puțin așa crezuse sora Peg la vremea aceea. Mare parte din lucrurile care aparținuseră fratelui ei nu aveau nici cea mai mică legătură cu el și nu meritau să fie păstrate. Dar nu și pușca. Fratele ei o ținuse în mâini, o folosise în luptă; îl definea. Era mai mult decât o amintire. Era un dar, ca și cum o lăsase în urma lui pentru ca într-o zi ea să o aibă la nevoie.

Mută scara și, cu pași ușori, dădu pușca jos și o puse pe masa unde surorile împloteau pâinea. Sora Peg avusese mare grijă de pușcă; mecanismul era bun și țeava, bine unsă. O dată pe an, în mai – luna morții fratelui ei – sora Peg își dădea jos rasa, îmbrăca hainele unui muncitor obișnuit și lua mijlocul de transport în comun până în Zona Portocalie. Pușca se afla lângă ea, ascunsă într-o geantă de pânză. Dincolo de paravânt, își făcea ținte din cutii de conserve, uneori mere sau câte un pepene, sau dintr-o hârtie marcată bătută în cui de vreun

copac.

Duse pușca, acum încărcată, în sala de mese. De-a lungul anilor, pușca devenise grea în mâinile ei, însă putea încă s-o manevreze, inclusiv reculul, înăbușit de un tub cu un arc conectat la patul ei. Foarte important pentru următoarele trageri. Își ocupă poziția lângă trapă, cu o vedere clară spre coridor și spre ferestrele aflate de-o parte și de alta a încăperii.

Se gândi să-și ia o clipă de răgaz ca să se roage. Însă, cu pușca încărcată în mână, o rugăciune obișnuită nu părea cel mai potrivit lucru. Sora Peg spera că Dumnezeu avea s-o ajute, însă credea cu tărie că oamenii care-și purtau singuri de grijă erau mai mult pe placul Lui. Viața era un test; de tine depinde dacă îl treci sau nu. Ridică pușca în dreptul claviculei și privi cu un ochi de-a lungul țeavii.

— Nu copiii mei, spuse, trăgând încărcătorul și introducând astfel primul glonț pe țeavă. Nu în seara asta.

Un călăreț!

O energie nouă și încordată străbătu rampa. Ceva se petrecea. Bariera de virali se desfăcu, formând un coridor întocmai ca în seara precedentă. De-a lungul lui, un singur călăreț venea la galop spre ei. Pe metereze, toți ochii se fixară asupra lunetelor puștilor; tensiunea se acumula de la umeri la brațe, până în vârful arătătoarelor. Ordinul de a nu trage fusese cât se poate de clar, și totuși, dorința de a o face era puternică. Călărețul continuă să înainteze. Ridicată în șa, persoana aceasta – genul ei era încă neidentificat – striga cuvinte de neînțeles. Cu o mână ținea hățurile, pe cealaltă fluturând-o pe deasupra capului, într-un gest al cărui înțeles rămânea de nedescifrat. Era o amenințare? O cerere de îndurare?

De pe platforma de comandă, Peter înțelese ce era pe cale să se întâmple. Noii recruți nu aveau nicio experiență; le lipsea antrenamentul mental al militariei; nu făceau decât să existe pur și simplu în lanțul de comandă. Din clipa în care Alicia avea să pătrundă în perimetrul luminat, el urma să piardă controlul situației.

— *Stați pe loc!* strigă el. *Nu trageți!*

Însă vorbele lui nu avură niciun efect.

Alicia pătrunse cu viteză în perimetru.

— E o capcană!

Cuvintele ei nu aveau nicio logică pentru el.

Ea trase frâiele, oprind calul.

— E o capcană! Sunt înăuntru!

Din stânga lui Peter se auzi un strigăt:

— E femeia de noaptea trecută!

— E un viral!

— Împușc-o!

Cel dintâi glonte străpunse coapsa dreaptă a Aliciei, zdrobindu-i

femurul; cel de-al doilea o nimeri în plămânul stâng. Picioarele din față ale calului se îndoiră, trimițând-o înainte peste gâtul lui. Primele împușcături deveniră o ploaie dezlănțuită. Praful se iscă pretutindeni în jurul ei, pe când se ghemui în spatele animalului căzut, care acum zăcea răsturnat pe o parte și părea mort. Împușcăturile veneau una după alta. Gloanțele își nimereau ținta. Pentru Alicia erau ca un torent de lovituri. Palma stângă îi fusese străpunsă de parcă ar fi fost un măr. Osul iliac, ciuruit ca după o explozie a unei bombe cu șrapnel. Încă două, în piept, cel de-al doilea ricoșând pe diagonală din a patra coastă prin cavitatea toracică, nimerindu-i cea de-a doua vertebră lombară. Se căzni din răspuțeri să se ascundă cât mai bine pe după calul căzut. Sângele țâșnea din carnea lui pe măsură ce gloanțele îl sfârtecau.

Pierdut, se gândi ea, pe când se lăsa o cortină întunecată. *Totul este pierdut.*

Majoritatea viralilor pătrunseră în oraș prin patru locuri: piața centrală, colțul de sud-est al închisorii, o dolină mare din Orașul H și zona de așteptare de dincolo de poarta principală. Alții își croiră drum înăuntru făcând găuri în pământ și răspândindu-se în cete prin tot orașul. Intrară pe sub scândurile caselor; prin parcuri abandonate, năpădite de buruieni și neîngrijite, unde cândva copiii obișnuiau să se joace. Săpară și se târâră. Se strecurară prin conducte și țevi de apă. Erau deștepți, căutau punctele slabe. De luni bune înaintau de-a lungul fisurilor subterane, naturale ori făcute de om, asemenea unei invazii de furnici.

Duceți-vă! le ordonase stăpânul lor. Împliniți-vă menirea! Faceți ce v-am poruncit!

De pe metereze, Peter nu apucă să ia seama la avertizarea Aliciei. În vuietul făcut de arme – mulți dintre soldați, cuprinși de frenezia mulțimii, începuseră să tragă și asupra moleșitorilor – structura se clătina sub el. Se simțea de parcă grilajul de metal de sub picioarele lui era un covor ce fusese ridicat de un colț și scuturat. Senzația îi ajunsese în stomac, provocându-i un val de greață, ca atunci când ai rău de mare. Se uită într-o parte, apoi în cealaltă, căutând sursa acestei mișcări, devenind în același timp conștient de strigătele ce se auzeau în jur. O a doua zguduitură și structura începu s-o ia în jos. Își pierdu echilibrul; fu aruncat pe spate și ateriză pe podeaua meterezului. Armele duduiau, vocile strigau, gloanțele îi șuierau prin dreptul feței. *Poarta, țipa cineva, deschid poarta! Împușcați-i! Împușcați-i pe nenorociți!* Geamătul metalului îndoit, și meterezul începu să se depărteze de perete.

Se rostogoli spre margine.

Nu avea cum să se oprească, negăsind nimic de care să se apuce. Trupuri se rostogoleau pe lângă el, pierzându-se în beznă. Aproape de

margine, se prinse de bara alunecoasă din metal a unei traverse de susținere. Corpul i balansa ca un pendul. Nu avea cum să rămână prins; nu era decât o oprire. Sub el se întindea orașul, aprins de țipete și de împușcături.

— Prinde-mă de mână!

Era Jock. Se întinsese de-a lungul balustradei, cu o mână întinsă peste margine. Meterezul se oprise din cădere la un unghi de patruzeci și cinci de grade deasupra pământului.

— Haide!

O serie de pocnete: ultimele șuruburi se desprindeau și ele din perete. Vârfurile degetelor lui Jock, la doar câțiva centimetri depărtare de ale lui Peter, ar fi putut foarte bine să fie și la kilometri distanță. Timpul se despărțise acum în două șuvoaie: unul de zgomot, de fugă și de violențe, altul, paralel cu primul, un curent leneș în care era învăluit Peter și tot ceea ce-l înconjura. Strânsoarea îi slăbea. Cealaltă mână eșua zadarnic în încercarea de a o prinde pe a lui Jock.

— Împinge-te înainte!

Peter își dădu drumul.

— Te-am prins!

Jock îl ținea de încheietură. Un al doilea chip apăru peste margine: Apgar. Când bărbatul se aplecă, Jock îl trase în sus pe Peter; Apgar îl prinse de curea. Împreună, reușiră să-l ridice.

Atunci meterezul începu să cadă.

Măcelul se pornise.

Ieșind din ascunzătoarea lor, viralii luară cu asalt orașul. Năvăliră pe străzi, azvârlind oamenii în aer. Săreau de pe pământ ori de pe acoperișuri ca niște artificii. Ieșiră prin podelele buncărelor, măcelărindu-i pe ocupanții lor, ori prin podelele clădirilor, ca să-i înșface pe locuitorii lor din dulapuri ori de sub paturi. Dădură buzna pe poarta care, deși impresionantă, nu fusese construită ca să reziste unui atac din interior; nu trebuia decât să-i ridici zăvoarele, să tragi opritoarea și să o împingi, ca orașul să cadă pradă invaziei.

Ceata care ieși lângă închisoare era prin urmare însărcinată cu o misiune aparte. Pe timpul zilei, simțurile lor delicate detectaseră sunetul pașilor unui număr mare de oameni, care se îndreptau cu toții în aceeași direcție. Auziseră hurelul motoarelor și lătratul claxoanelor. Auziseră cuvântul „baraj“. Auziseră cuvântul „adăpost“. Auziseră cuvântul „tuburi“. Acelea prin care se ajungea direct la baraj fuseseră distruse. După cum prezisese Chase, nu aveai cum să intri. Alții, ca de exemplu, o echipă de forțe de elită, se adăpostiră într-o clădire compactă din apropiere. Aceasta era păzită de un mic contingent de soldați, care muriseră instantaneu și violent. Strângând din dinți, frângându-și degetele și învărtindu-și neobosiți ochii primprejur, viralii examinară interiorul. Încăperea era plină de țevi.

Țevile însemnau apă; apa însemna baraj. Un șir de trepte conducea undeva în jos.

Ajunseră într-un coridor pe ai cărui pereți din piatră se scurgea apă. O scară îi duse și mai în adânc, o a doua, și mai în subteran. Nu departe se afla un grup de oameni. Se apropiau. Se duceau drept la țintă.

Ajunseră în dreptul unei uși din metal cu un inel greu. Primul viral, alfa, deschise ușa și se strecură înăuntru, urmat de ceilalți.

Încăperea mirosea toată a om. Un șir de dulapuri, o banchetă, o masă pe care se mai aflau încă resturile unei cine abandonate. Un panou cu șase roți din metal de mărimea unor capace de canalizare era conectat la un sistem de țevi și la alte mecanisme.

Da, spuse Zero. *Acelea.*

Viralul alfa apucă cea dintâi roată. Era marcată CANALUL 1.

Rotește-o!

Șase roți. Șase tuburi.

Opt sute de țipete de moarte.

Cu pistolul înainte, Sara se apropie de camera de depozitare și împinse ușor ușa cu piciorul.

— Poate a fost doar un șoarece, șopti Jenny.

Scârțâitul se auzi din nou. Venea din spatele unei grămezi de cutii. Sara lăsă lampa pe podea și apucă pistolul cu ambele mâini. Erau patru cutii puse una peste alta. Cea de dedesubt începu să se miște, făcându-le pe cele de deasupra ei să se clatine.

— Sara...

Lăzile se rostogoliră. Sara căzu pe spate, în timp ce viralul țâșni din podea, răsucindu-se în aer și lipindu-se de tavan ca un gândac. Începu să tragă orbește cu pistolul. Viralului nu părea să-i pese câtuși de puțin de armă sau știa că Sara era prea speriată ca să mai țintească. Piedica pistolului se dădu înapoi; magazia era goală. Sara se întoarse, o împinse pe Jenny spre ușă și începu să fugă.

La baza zidului, Alicia, imobilizată, rănită, zăcea de una singură. Răsuflarea îi era greoaie și umedă, întreruptă de sughițuri mici, extrem de dureroase. În gură avea sânge. Vederea îi era încețoșată; imaginile refuzau să se limpezească. Pierduse noțiunea timpului. Posibil să fi fost împușcată acum treizeci de secunde. Sau poate acum o oră.

O siluetă întunecată se materializă deasupra ei: Soldat își coborî capul spre al ei. *Vai, uite ce ți-ai făcut*, părea să spună. *Te las singură o clipă și uite ce se întâmplă.* Răsuflarea lui caldă îi sărută fața; se aplecă și mai mult, împingându-o ușor cu botul lui umed și respirând lent pe nări.

Băiatul meu bun! Îi atinse obrazul cu o mână însângерată. *Grozavul, minunatul meu Soldat, îmi pare rău.*

— Surioară, ce ți-au făcut?

Amy îngenunche în dreptul ei. Umerii femeii fură zgâlțâiți de un suspin; își îngropă fața în mâini.

— O, nu! gemu ea. O, nu!

Reflectoarele se stinseră. Alicia auzi împușcături și strigăte, însă acestea erau îndepărtate, din ce în ce mai slabe. O beznă binecuvântată începu s-o învăluie. Amy o ținea de mână. Părea că tot ce se întâmplase până acum fusese doar o călătorie, un drum care o adusese aici și care acum se sfârșea. Noaptea se prefăcu în liniște. Brusc, se simți înfrigorată. Oboseala o cuprinse.

Stai!

Deschise larg ochii. O briză trecu pe deasupra ei – densă, aspră – și, odată cu ea, un vuiet, asemenea unui tunet, deși sunetul nu se opri. Vui și vui, din ce în ce mai puternic, aerul învolburând materia suflată de vânt. Pământul de sub ea începu să se cutremure; cu un scâncet, Soldat se ridică pe picioarele din spate, lovind aerul cu copitele.

Armata ei e o nimica toată. O pulber dintr-o suflare.

Alicia își ridică privirea la timp cât să-i vadă venind.

Peter, Apgar și Jock goneau în josul meterezelui în cădere. Prăbușirea lui se petrecea pe bucăți, ca niște piese de domino. Ordinele lui Peter de a se retrage la orfelinat, ultima linie de apărare a orașului, nu fură luate în seamă; panica domnea pretutindeni. Problema nu era atât prăbușirea meterezelor, de unde soldații picau spre moarte de la o sută de metri înălțime, cât faptul că viralii le luaseră cu asalt. Unii oameni erau aruncați direct, alții mâncați de vii, zbatându-se și țipând, în vreme ce viralii își înfigeau dinții în ei. Și totuși, alții erau doar mușcați și lăsați în voie. Așa cum se văzuse și în provincii, virusul lui Fanning lucra cu o rapiditate nemaivăzută; pe scurt, un număr mare dintre apărătorii orașului Kerrville se întorceau împotriva foștilor camarazi de luptă.

La o sută de metri de ceea ce fusese postul de comandă, Peter, Apgar și Jock se treziră înconjurați. În spatele lor, meterezul continua să se prăbușească, bucată cu bucată; în față, viralii veneau spre ei. Nicio scară nu se vedea prin apropiere.

— La naiba! făcu Apgar. Nu mi-a plăcut niciodată să fac asta.

Lăsară frânghiile în jos. Nici Jock nu se dădea în vânt după înălțimi; incidentul de pe acoperiș îl marcaseră pe viață. Și totuși, la fel de adevărat era că ultimele douăzeci și patru de ore îl schimbaseră. Dintotdeauna se considerase un om slab, dus de curentul vieții. Însă de la nașterea fiului său și de la explozia de iubire pe care i-o provocase, descoperise înăuntrul său o tărie de caracter pe care nu o crezuse posibilă, o expansiune a importanței sensului vieții și a locului pe care-l ocupa în rețeaua ei. Își dori să fie un om despre care să se poată spune că se pune înaintea altora și că moare ca să-i salveze.

Astfel, proaspătul recrut Jock Alvado, acum transformat spiritual, lăsa deoparte groaza care-l stăpânea, păși pe margine și se întoarse cu spatele la hăul ce se căsca sub el; Peter și Apgar îi urmară exemplul.

Și săriră.

Treizeci de metri în care încercară să atenueze alunecarea cu mâinile și picioarele până ce aterizară pe solul bătătorit. Pete și Apgar ajunseră repede, însă Jock nu avu noroc. Își luxase sau poate chiar își rupsese glezna. Peter l-a tras în sus și l-a pus să se sprijine pe umărul său.

— Doamne, dar greu mai ești!

O luară la goană.

Subsolul era o capcană a morții.

Pe când Sara fugea spre ușă, un țipăt se auzi din spatele ei, ascuțit, ca un scrâșnet metalic, apoi întreaga încăpere fu cuprinsă de urlete. Ducea în brațe o fetiță; o luase fără să-și dea seama. Ar fi luat încă și mai mulți dacă ar fi avut cum să-i care pe toți.

Jenny ajunse prima la ușă. În urma ei, oamenii se îmbulzeau. Deodată, femeia nu mai putu să se miște; greutatea trupurilor panicate o imobilizase, strivind-o de metal. Țipă la ei să se dea înapoi, însă abia dacă era auzită. Țipetele copiilor atingeau cele mai înalte note, fiind incredibil de ascuțite.

Ușa se dădu de perete; o sută de oameni încercară atunci să treacă prin ea, toți deodată. Un instinct orb pusese stăpânire pe ei – să fugă, să supraviețuiască cu orice preț. Unii cădeau, copiii erau călcați în picioare. Viralii săreau prin încăpere, țâșnind din perete în perete, de la victimă la victimă. Încântarea lor era dezgustătoare. Unul ducea un copil în gură, scuturându-l de parcă ar fi fost un câine cu o păpușă de cârpă. Pe când Sara se strecură pe ușă, o femeie fără chip îi smulse fetița din brațe și se buluci înainte, dând-o de podeaua de la baza scărilor. Oamenii treceau furtunos pe lângă ea. Un chip familiar se ivi din mulțime: Grace, cu bebelușul în brațe. Stătea sprjinită de peretele casei scării. De sus se auzeau împușcături. Sara o trase pe femeie de mânecă, făcând-o să se uite la ea. *Stai cu mine, ține-mă de mână!*

Jenny și Hannah îi făceau cu mâna din capul scărilor. Sara pe jumătate o trase, pe jumătate o târî pe Grace spre holul de la intrare. Dincolo de uși se ducea o luptă aprigă. Copiii țipau, mamele erau îngrămădite cu copiii lor cu tot, nimeni nu știa încotro s-o apuce. Viralii erau în spatele lor și veneau în sus pe scări.

Un bubuit puternic: partea din față a clădirii se detonă din interior. Cărămizi, cioburi, bucăți de lemn zburară peste tot prin aer. Brusc, un camion de cinci tone apărui în hol. Hollis era la volan.

— Toată lumea, înăuntru!

Amy o acoperi pe Alicia cu propriul trup. Armata ei era pe moarte; îi simțea plecând, sufletele lor pierzându-se în eter. *Nu m-ați*

dezamăgit, spuse ea în gând. *Eu am fost cea care a greșit. Duceți-vă în pace – sunteți liberi, în sfârșit.*

Viralii lui Fanning dădură năvală. Amy își îngropă fața în gâtul Aliciei, strângând-o la piept. Avea să se întâmple rapid, mai iute decât viteza luminii. Se gândi la Peter, apoi la nimic.

Se simțea de parcă ar fi fost în mijlocul unui cârd de păsări; ca și cum aerul din jurul lor devenise fâlfâirea unui milion de aripi.

De pe acoperișul orfelinatului, Caleb urmărea orașul murind.

Auzise meterezul prăbușindu-se, cu un zgomot teribil. Scena dinaintea lui era ciudat de nepotrivită. Era de parcă ar fi urmărit niște evenimente care nu aveau nicio legătură cu el, desfășurându-se la mare depărtare. Deși, atunci când începură să fie trase focurile de arme, își dăduse seama că situația era cât se poate de diferită. Douăzeci și cinci de oameni: cum aveau să reziste?

Împușcăturile, strălucirea gloanțelor trase, țipetele chinuite, demne de milă, toate deveniră din ce în ce mai slabe. Orașul se cufundă în tăcere, un loc al fantomelor. O clipă de o liniște dezarmantă; apoi un sunet nou începu să crească. Caleb duse binoclul la ochi. Un camion de cinci tone, acoperit cu o prelată, se apropia vuind spre piață, flancat de două Humvee-uri. Unii trăgeau neconținut de pe capotă, alții la geamurile cabinei. În același timp, Caleb deveni conștient de un al doilea sunet, aparținând unei mișcări mult mai compacte ce se vedea la dreapta lui. Îndreptă binoclul într-acolo. Era o beznă de nepătruns; apoi, două siluete își făcură apariția. Acestea duceau un al treilea om.

Apgar.

Tatăl lui.

Urmau să ajungă în dreptul camionului, acum în apropiere de fața clădirii. Picioarele lui Caleb abia atingeau scara pe când acesta cobora. Unul dintre Humvee-uri se depărtă de celelalte vehicule; viralii se agățaseră de el. Se răsturnă într-o parte și începu să se rostogolească, întocmai ca un animal care încearcă să scape de un roi de viespi. Camionul înainta mult prea repede; avea să intre direct în clădire. În ultima clipă, șoferul trase de volan spre stânga, punând frână cu un scârțâit.

Hollis sări afară din cabină, Sara, de pe banchetă. Cu toții luară copiii în brațe, grăbindu-se să intre pe ușă. Caleb sări peste sacii de nisip, alergând spre tatăl său și general.

— Ia-l! îi spuse tatăl său.

Caleb își petrecu un braț pe după gâtul rănitului. În mintea lui, situația începu să se contureze: orfelinatul avea să fie ultima redută. În sala de mese, sora Peg aștepta lângă trapa deschisă. Femeia avea în mână o pușcă. Imaginea era atât de ciudată, încât mintea lui Caleb pur și simplu o respinse.

— Grăbiți-vă! strigă sora Peg.

Tatăl lui și Apgar ordonară oamenilor să-și ocupe pozițiile în dreptul ferestrelor. Niște mâini ieșiră prin deschizătura din podea ca să-i ajute pe copii, care fură lăsați prin trapă cu o încetineală chinuitoare, așa cum se petrecea mai totul. Oamenii se împingeau și se îmbulzeau, femeile țipau, bebelușii plângeau. Caleb simți miros de benzină. O canistră goală zăcea răsturnată pe podea, o a doua, lângă cămară. Prezența lor acolo nu avea nicio noimă – se încadra în aceeași categorie de detalii inexplicabile ca pușca surorii Peg. Bărbații aruncau scaune pe fereastră. Alții răsturnau mese, punându-le pe post de baricade. Toate lucrurile din lume intrau în conflict unele cu celelalte. Caleb se puse în dreptul celei mai apropiate ferestre, își îndreptă pușca în întuneric și începu să tragă.

Pentru Peter Jaxon, ultimul președinte al Republicii Texas, cele din urmă momente ale nopții se desfășurară altfel decât se așteptase. De cum începuse meterezul să se prăbușească și pricepu limpede starea situației, își dori din tot sufletul să moară. Era singurul deznodământ onorabil pe care-l putea vedea. Amy plecase, prietenii lui plecaseră și ei, orașul era distrus și numai pe el se găsea vinovat. Să supraviețuiască distrugerii orașului Kerrville era o rușine de neînchipuit. Tocmai ce coborâseră prin trapă și ultimii civili, dar oare ușa avea să țină? Judecând după întâmplările din ultimele zece minute, Peter nu putea decât să tragă concluzia că totul avea să se sfârșească prost, ca restul, de altfel. Fanning însă, indiferent de ce ar fi făcut, știa totul.

Și totuși, trebuia să încerce. Symbolismul mai avea și el un rol, obișnuia Apgar să spună. Afară, viralii se adunau, aveau să ia cu asalt clădirea, ca o hoardă. Încă trăgând de la fereastră, Peter ordonă oamenilor să se retragă la adăpost; nu mai aveau ce să apere în afară de ei înșiși. Mulți rămăseseră oricum fără muniție. O ultimă împușcătură, și încărcătorul puștii lui Peter se blocă. Aruncă arma și scoase pistolul.

— Domnule președinte, e timpul să plecăm.

Apgar stătea în spatele lui.

— Credeam că acum îmi spui Peter.

— Vorbesc serios. Trebuie să coborâți prin trapă chiar acum.

Peter mai introduse un glonț. Poate că avea să ia legătura, poate că nu.

— Nu merg nicăieri.

Peter nu avea să știe niciodată sigur cu ce îl lovise Apgar. Cu patul pistolului? Cu piciorul unui scaun rupt? Un trosnet în moalele capului și își simți picioarele topindu-i-se, urmate de restul trupului.

— Caleb, îl auzi pe Apgar strigând, ajută-mă să-l duc pe tatăl tău de-aici.

Corpul său era lipsit de orice voință; gândurile îi erau alunecoase ca gheața, imposibil de menținut. Fu târât, apoi ridicat, apoi lăsat jos încă o dată. Curios, dar se simțea precum un copil, iar senzația se transformă în amintire – o amintire puțin probabilă, în care era din nou băiat, și nu doar băiat, ci bebeluș, dat din mână în mână. Vedea chipuri deasupra lui. Pluteau în enormitatea lor, trăsăturile fiind mărite și vagi. Fu așezat pe o platformă din lemn. Un singur chip îi apărură acum dinaintea ochilor: cel al fiului său. Însă Caleb nu mai era un băiat, ci un bărbat, o inversare de situație. Caleb era acum tatăl și el fiul sau cel puțin așa i se părea. Era o inversare plăcută, inevitabilă în felul ei, iar Peter se simți fericit că trăise suficient încât să apuce să vadă asta.

— E în regulă, tată, spuse Caleb. Ești în siguranță acum.

Chiar atunci, luminile se stinseră.

Apgar trânti trapa și ascultă cum șuruburile sunt strânse pe interior.

— Ai fi putut să pleci, îi spuse sora Peg.

— La fel, și tu. Se ridică și o privi. Brusc, totul în jur păru incredibil de liniștit. Gazul a fost o idee bună.

— Așa cred și eu.

— Gata?

De deasupra, zgomote: viralii pătrundeau prin acoperiș. Apgar ridică pușca de pe podea, verifică magazia și o introduse înapoi în lăcașul ei. Sora Peg scoase o cutie de chibrituri din buzunarul tunicii. Aprinse unul și îl aruncă. Un râu de flăcări albastre prinseră să șerpuiască de-a lungul podelei, ca mai apoi să se despartă, luând-o în direcții diferite.

— Mergem? întrebă Apgar.

Porniră cu pași iuți de-a lungul holului. Un fum gros începu să se adune. Se opriră în dreptul ușii.

— Știi, începu sora Peg, cred că o să rămân, în cele din urmă.

Ochii lui îi cercetară chipul.

— Cred că e cel mai bine așa, îl lămurii ea. Să... fiu cu ei.

Firește că asta își dorea. Ca să-și exprime aprobarea, Apgar o prinse de bărbie, își aplecă fața și o sărută ușor pe buze.

— Ei bine, bâigui ea, lacrimile gâtuindu-i vocea, căci nu mai fusese sărutată de un bărbat până atunci. Nu mă așteptam la asta.

— Sper că nu te-ai supărat.

— Ai fost dintotdeauna un băiat adorabil.

— Frumos din partea ta să spui asta.

Ea îi luă mâna într-a ei.

— Dumnezeu să te binecuvânteze și să te aibă în paza Lui, Gunnar.

— Și pe tine, soră.

Apoi el plecă.

Ea traversă înapoi holul. În sala de mese, flăcările se înălțau de-a lungul pereților; fumul dens se ridica în vâlătuci. Sora Peg începu să tușească. Se așează pe trapă. Timpul ei în lumea fizică ajunsese la final. Nu se temea de ce urmează, de mâna dragostei în care avea să treacă spiritul ei. Focul cuprinse clădirea în strânsoarea lui. Flăcările de dezlănțuiră, mistuind totul în jur. Pe când fumul o pătrundea, mintea surorii Peg se umplea de chipuri. De sute, mii de chipuri. Copiii ei. Nu avea nicidecum să-i mai vadă.

De jur-împrejurul clădirii, viralii urmăreau totul. Rămăseseră cu privirea pierdută, strălucirea flăcărilor luminându-le chipurile dezgolite. Fuseseră învinși, bariera de foc fiind una pe care nu o puteau trece. Și totuși, încă așteptau, încă mai trăiau cu speranță. Orez treceau. Clădirea ardea în continuare. Jarul era încă aprins la ivirea zorilor, când prima rază de lumină se revărsa peste orașul cufundat în tăcere.

X. EXODUL

„Pentru război și arme eu zbor.“

Richard Lovelace, *Pentru Lucasta, Mergând la războaie*

73

— Greer!

Era mort pentru o lume. Într-o alta, o voce îl striga pe nume.

— Lucius, trezește-te!

Se trezi speriat. Se afla în cabina unei autocisterne. Patch stătea la bord, cu ușa deschisă. Prin parbriz se vedea răsăritul în ceață.

— Cât e ceasul? întrebă.

Își simțea gura uscată.

— Șase jumate.

— Ar fi trebuit să mă trezești.

— Și ce-am făcut acum?

Greer coborî. Suprafața apei era calmă, păsările zburând aproape de oglinda ei.

— S-a întâmplat ceva cât am dormit?

Patch ridică din umeri în felul lui agitat.

— Nimic important. Chiar înainte de răsărit, am zărit o mică ceată croindu-și drum de-a lungul țărmlui.

— Unde?

— La baza podului-canal.

Greer se încruntă.

— Și asta nu ți s-a părut important?

— Nu s-au apropiat chiar atât de mult. Nu mi s-a părut necesar să te trezesc.

Greer se urcă în camionul lui și porni spre istm. Lore era pe doc, cu mâinile în șold, cercetând carena. Reparațiile erau aproape gata.

— Cât mai e până-i dăm drumul? întrebă el.

— Trei, poate patru ore. Rand, ai grijă la lanțul ăla! strigă ea.

— Unde e? întrebă Greer.

— În cazarmă, cred.

Îl găsi pe Michael la stația radio.

— Kerrville, recepție. Aici stația din istm.

O pauză, apoi reluă apelul.

— Vreun răspuns? întrebă Greer.

Michael clătină din cap. Chipul îi era golit de orice expresie, cu mintea forfotind de gânduri.

— Am vești. O ceată de virali a fost văzută prin apropiere acum ceva timp.

Michael se întoarse brusc.

— S-au apropiat?

— Patch spune că nu.

Michael se lăsă pe spătarul scaunului. Începu să-și frece apăsător fața cu mâna.

— Deci știu unde suntem.

— Așa s-ar părea.

Șuruburile erau încă prea fierbinți ca să poate fi atinse. Peter stătea pe platformă, chiar sub trapă. Mintea îi era limpede, însă durerea de cap îi străpungea craniul asemenea unui ciocan de spart gheața.

— Trebuie să se fi făcut ziuă afară, spuse Sara. Ce facem acum?

Caleb și Hollis erau și ei acolo. Peter le cercetă chipurile; amândoi aveau aceeași expresie: de istovire și de înfrângere, puterea unei decizii care nu ținea de ei. Niciunul dintre ei nu pusese geană pe geană.

— Așteptăm, cred.

Trecu o oră sau poate mai mult. Peter moțăia pe platformă, când auzi un ciocănit în trapă. Se întinse ca să atingă suprafața; metalul se răcise întru câtva. Își scoase jerseyul și îl înfășură în jurul mâinilor; lângă el, Caleb îi urmă exemplul. Fiecare apucă de câte un mâner și rotiră. Razele soarelui apărură pe la margini și, odată cu ele, un miros puternic de fum. Apa începu să se prelingă înăuntru. Împinseră trapa până la capăt.

Chase stătea deasupra lor, cu o găleată în mână. Fața îi era neagră de cenușă. Peter urcă pe scară, urmat apoi de ceilalți. Se treziră în mijlocul unor ruine. Orfelinatul nu mai era, tot ce mai rămăsese din el fiind o grămadă de cenușă fumegândă și de bârne prăbușite. Căldura era încă puternică. În spatele lui Chase se afla un grup de șapte

oameni: trei soldați de rang diferit și patru civili, printre care și o adolescentă și un bărbat care părea să aibă cel puțin șaptezeci de ani. Toți aveau găleți în mână, hainele murdare de cenușă, brațele și fețele negre ca tăciunele. Făcuseră o potecă prin cenușă, croindu-și drum afară din calea distrugerii. Focul ajunsese la câteva clădiri vecine, care arseseră și ele în diferite stadii.

— Ne bucurăm să te vedem, domnule președinte!

La fel ca restul supraviețuitorilor acelei nopți, și povestea lui Chase era una despre noroc și sincronizare. Când meterezul începuse să se prăbușească, el doar ce părăsise puntea de comandă, ducându-se după muniție. Se găsea în apropierea scărilor din partea sudică a porții. Ajunsese jos la fix cât să vadă întreaga structură prăbușindu-se la pământ. Doi soldați îl recunoscuseră; îl urcaseră degrabă într-un camion ca să-l ducă la buncărul președintelui, însă nu ajunseseră prea departe, căci fuseseră atacați, șoferul fiind aruncat prin parbriz. Pe când vehiculul se rostogolea, Chase fu azvârlit afară.

Cum pușca îi era goală și buncărul era încă prea departe, alergase spre cea mai apropiată clădire, o căsuță din lemn, folosită de către Oficiul de Taxe drept depozit. Printre teancurile cu hârțoage inutile, îi întâlni în decursul următoarelor ore pe cei șapte supraviețuitori, alături de care se afla acum. Își petrecuseră acolo restul nopții, încercând să nu atragă atenția asupra lor și așteptând sfârșitul care nu mai venea.

Odată cu ivirea zorilor, apărură și alți supraviețuitori, deși nu foarte mulți. Să vezi atâtea cadavre în jur era tulburător, de neîndurat. Vulturii începuseră să coboare, ciugulind din carne. Nu era o priveliște pentru copii. Pe timpul nopții, Sara numărase oamenii. În adăpost se aflau 654 de suflete, majoritatea femei și copii. Sara coborî pe scară ca s-o ajute pe Jenny să organizeze plecarea.

— Cum rămâne cu celelalte buncăre? întrebă Peter.

Chase răspunse cu amărăciune:

— Au pătruns prin podele.

— Olivia?

Chase neagă din cap.

— Îmi pare rău, Ford.

Clătină ușor din cap. Nimic din toate astea nu era încă pe deplin digerat.

— Dar tuburile?

— Inundate. Nu știu cum au reușit, dar au făcut-o.

Peter simți un gol în stomac; fu străbătut de un val de amețeală rece.

— Peter?

Chase îl apucă de braț; deodată, devenise el cel puternic dintre ei doi.

— Nu mai sunt alți supraviețuitori? Întrebă Peter.

Chase clătină din cap.

— Mai e ceva ce trebuie să vezi.

Apgar. Bărbatul era în viață, deși nu mai avea mult. Zăcea pe pământ, sub un Humvee răsturnat. Picioarele îi fuseseră zdrobite de caroserie, însă nu asta era cea mai rea parte; pe mâna stângă, pe care o ținea peste piept, se vedea semicercul unei urme de dinți. Era încă la umbră, însă curând, soarele avea să-l găsească.

Peter îngenunche în dreptul lui.

— Gunnar, mă auzi?

Conștiința bărbatului părea împărțită. Apoi, cu o tresărire slabă, își îndreptă privirea asupra lui Peter.

— Salut, Peter!

Vocea îi era lipsită de emoție, în afară poate de o ușoară surpriză.

— Nu te mișca!

— O, nu plec nicăieri.

Picioarele îi erau strivite de tot, și totuși, părea să nu simtă nicio durere. Ridică mâna rănită, făcând un gest vag.

— Îți vine să crezi așa ceva?

— Are cineva puțină apă?

Caleb îi aduse o ploscă; doar un deget sau două de apă pe fund. Peter îl ridică ușor de ceafă și îi duse plosca la buze. Se întrebă de ce Apgar nu se transformase încă. Dar, firește, era o perioadă de timp care varia de la persoană la persoană. Câteva înghițituri slabe, apa prelingându-i-se pe la colțurile gurii, după care Apgar se lăsă înapoi pe spate.

— E adevărat ce se spune. Simți cum te cuprinde pe dinăuntru. Trase o gură de aer, cutremurându-se tot. Câți au supraviețuit?

— Nu mulți.

— Nu te învinovăți.

— Gunnar...

— Consideră asta un ultim sfat. Ai făcut tot ce-ai putut. E timpul să-i scoți pe oamenii ăștia de-aici.

Generalul își umezi buzele, ridicându-și încă o dată mâna însângerată.

— Hai să n-o mai lungim! Nu vreau ca oamenii să mă vadă așa.

Peter se întoarse și cercetă grupul: Chase, Hollis, Caleb, câțiva soldați. Cu toții se holbau la ei. Se simți amorțit; nimic din toate astea nu părea încă real.

— Cineva să-mi dea ceva!

Hollis îi întinse un cuțit. Peter primi în palmă greutatea rece. Preț de-o clipă, se îndoi că avea să găsească tăria de a face ceea ce i se cerea. Îngenunche încă o dată în dreptul lui Apgar, ținând lama la spate, ca s-o ascundă vederii.

— A fost o onoare să mă aflu în slujba ta, domnule președinte.

Cu un glas înecat de lacrimi, Peter ridică vocea, rostind niște cuvinte pe care nu le mai spusese de douăzeci de ani.

— Acest om este un soldat al Forțelor Expediționare! E timpul să pornească la drum! Să-l salutăm cu toții pe generalul Gunnar Apgar! Hip, hip...

— Ura!

— Hip, hip...

— Ura!

— Hip, hip...

— Ura!

Apgar trase aer adânc în piept, eliberându-l treptat. Pe chip i se așternu o expresie pașnică.

— Îți mulțumesc, Peter. Acum sunt pregătit.

Peter strânse mai bine cuțitul.

Mai erau doi.

Peter privea trupul neînsuflețit al lui Apgar. Bărbatul murise repede, aproape fără să scoată un sunet. Un geamăt pe când cuțitul se înfipsese în el, moment în care căscase ochii mari, moartea strecurându-i-se în privire.

— Cineva să-mi aducă o pătură!

Nimeni nu scoase o vorbă.

— Fir-ar să fie, oameni buni, ce-i cu voi? Tu, făcu el, arătând cu degetul înspre unul dintre soldați. Cum te cheamă, soldat?

Bărbatul păru ușor surprins.

— Domnule?

— Poftim? Nu știi cum te cheamă? Atât de prost ești?

Acesta înghiți nervos.

— Mă cheamă Verone, domnule.

— Strânge o echipă pentru funeralii. Vreau ca toți să fie pe terenul de paradă în treizeci de minute. Cu toate onorurile militare, ai înțeles?

Soldatul se uită la ceilalți.

— E vreo problemă, soldat?

— Tată...

Caleb îl prinse de braț, făcându-și tatăl să-l privească în ochi.

— Știi că e dureros. Înțelegem cu toții cât ai ținut la el. Îți aduc eu o pătură, bine?

Lacrimile începură să curgă nestăvilite; maxilarul îi tremura de o furie stăpânită.

— La naiba, nu vreau să-l lăsăm la cheremul păsărilor!

— Sunt multe alte cadavre. Nu avem timpul necesar.

Peter se smulse din strânsoarea lui.

— Omul ăsta a fost un erou. El e motivul pentru care suntem încă în viață.

Caleb vorbi pe un ton stăpânit:

— Știi, tată. Toate lumea știe asta. Dar generalul avea dreptate. Chiar trebuie să ne gândim la ce va urma.

— Îți zic eu ce va urma. Îl vom îngropa pe omul ăsta.

— Domnule președinte...

Peter se întoarse: cel care vorbise era Jock. Cineva îi bandajase glezna și îi făcuse rost de o pereche de cârje. Transpira și răsufla din greu.

— Ce naiba mai e acum?

Omul păru să șovăie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune odată!

— Cred că mai e cineva în viață... afară.

Poarta nu mai era: un canat fusese smuls din țâțâni, iar acum atârna într-o singură balama; celălalt zăcea la pământ, la vreo sută de metri depărtare de zid. Pătrunzând prin deschizătură, prima oară crezu, deși era cu neputință, că ninsese peste noapte. Un strat fin și alb acoperea fiecare suprafață. Îi trebui o clipă până să priceapă ceea ce vedea de fapt. Armata lui Carter era moartă; oasele lor, acum în bătaia soarelui, începeau să se dizolve.

Amy stătea la baza zidului, cu brațele petrecute în jurul genunchilor și cu privirea pierdută peste câmp. Acoperită din cap până în picioare de cenușă, arăta precum o fantomă, o apariție dintr-o poveste pentru copii. La câțiva metri depărtare, lângă leșul lui Soldat, zăcea Alicia. Gâtul calului era spintecat, și nu numai. Muștele roiau în jurul lui, hrănindu-se din rănilor lui.

Peter înaintă din ce în ce mai repede. Amy se întoarse cu fața spre el.

— Nu ne-a omorât, spuse ea. Vorbea de parcă ar fi fost într-o transă. De ce nu ne-a omorât?

Mintea lui Peter abia dacă îi percepea prezența; pe Alicia o voia el.

— Ai știut! trecu în fugă pe lângă Amy, prinzând-o de braț pe Alicia și întorcând-o cu fața în sus. La naiba, ai știut în tot timpul ăsta!

— Peter, oprește-te! strigă Amy.

El se lăsă în genunchi, peste trupul Aliciei; degetele i se încăleștară în jurul gâtului ei. Privirea și mintea i se umplură de ură la vederea ei.

— Era prietenul meu!

Acum țipau și alte voci la el, nu doar a lui Amy, însă asta nu conta câtuși de puțin. Puteau foarte bine să-l strige și de pe Lună. Alicia scotea un sunet gălgâit; buzele îi deveniseră vineții. Strângea ochii în lumina dimineții. Privirile lor se întâlneau prin pleoapele abia mijite. În ochii ei, Peter nu văzu frică, ci o acceptare fatalistă. Haide, păreau să îi spună, am făcut totul împreună, de ce nu am face-o și pe-asta? Sub buricele degetelor îi simțea încordarea zgârcioasă a traheei. Le coborî până la baza gâtului ei, în adâncitura aceea ca o lingură. Simți

niște mâini cuprinzându-l. Unii îl trăgeau de umeri, alții încercau să-i desprindă degetele din jurul gâtului ei.

— Era prietenul meu și l-ai omorât! I-ai omorât pe toți!

O singură apăsare, suficient de puternică să-i strivească laringele, și s-ar fi terminat cu ea.

— Spune-o, trădătoare! Spune c-ai știut!

O forță impresionantă îl dădu jos de pe ea. Căzu cu spatele pe pământ. Hollis.

— Respiră adânc, Peter!

Bărbatul se postă între Peter și Alicia, care începuse să tușească. Amy îngenunchease lângă ea, cuprinzându-i capul cu mâinile.

— Cu toții am auzit-o, spuse Hollis. A încercat să ne avertizeze.

Peter își simțea fața arzând; mâinile, strânse pumn, îi tremurau de la adrenalina.

— Ne-a mințit.

— Îți înțeleg supărarea. Cu toții înțelegem. Dar nu a știut.

Peter deveni atunci conștient că toți ceilalți îl urmăreau cu o mută nedumerire. Caleb. Chase. Jock, sprijinit în cârje. Bătrânul care, din cine știe ce motiv, încă mai ținea găleata în mână.

— Acum am cuvântul tău că o lași în pace? Da sau nu? întrebă Hollis.

Peter înghiți cu greu. Ceața furiei începuse să se risipească. După încă o clipă, aprobă din cap.

— Bun atunci, făcu Hollis.

Îi întinse mâna și îl ajută pe Peter să se ridice în picioare. Alicia se mai oprise din tușit. Amy ridică privirea.

— Caleb, fugi și adu-o pe Sara!

Amy așteptă lângă Alicia până la sosirea Sarei. La vederea Aliciei, aceasta tresări.

— Glumești!

O spusese pe un ton indiferent, din care lipsea orice urmă de milă.

— Te rog, Sara, spuse Amy, care avea lacrimi în ochi.

— Crezi că o s-o ajut pe ea?

Sara se uită la ceilalți.

— Din partea mea, să se ducă la naiba!

Hollis o luă de umeri și o făcu să-l privească în ochi.

— Nu ne este dușman, Sara. Te rog să mă crezi. Și o să avem nevoie de ea.

— Pentru ce?

— Să ne ajute să plecăm de aici. Și nu doar pe tine și pe mine. Ci și pe Pim, pe Theo, pe fete.

Trecu o clipă, apoi Sara oftă și se desprinsese din strânsoarea lui. Îngenunche lângă Alicia, evaluând-o din ochi și ridicând apoi privirea:

— Nu am nevoie de public. Amy, tu poți rămâne. Voi, ceilalți, am

nevoie de spațiu, vă rog.

Grupul se împrăștie. Caleb îl luă deoparte pe Peter.

— Tată, ești bine?

El nu știa ce să-i răspundă. Furia i se risipise, dar nu și îndoiala. Privi peste umărul fiului său. Sara își trecea mâinile peste pieptul și stomacul Aliciei, palpând-o cu degetele.

— Mda.

— Toată lumea înțelege.

Caleb nu mai spuse nimic; și nici ceilalți. Trecură câteva minute, apoi Sara se ridică și veni la ei.

— E rănită destul de rău.

Tonul îi era la fel de rece; nu-și făcea decât datoria, nimic mai mult.

— Nu pot spune precis. Dar, în cazul ei, probabil că lucrurile vor lua o altă întorsătură. Câteva răni de glonț s-au închis deja, dar nu știu ce se petrece pe interior. Are spatele rupt și încă vreo șase fracturi pe care le-am putut identifica eu.

— O să trăiască? întrebă Amy.

— Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ar fi fost deja moartă. Pot s-o cos și să-i îndrept piciorul. Va trebui să fie imobilizată. Cât despre restul... Ridică din umeri cu indiferență. Nu pot să mă pronunț mai mult decât voi.

Caleb și Chase se întoarseră cu o targă; o duseră pe Alicia înăuntru. Toți supraviețuitorii fuseseră scoși din adăpost și adunați în zona de imbarcare. Jenny și Hannah împărțeau apa din găleți cu polonicul. Pe ici, pe colo, mai era câte cineva care suspina; alții vorbeau în șoaptă ori rămăseseră cu privirea pierdută în gol.

— Și acum ce facem? întrebă Chase.

Peter se simțea detașat de tot, ca și cum ar fi plutit. Fulgi de cenușă, cu miros înțepător, cădeau ușor. Flăcările începuseră să se răspândească. Trecând de la o clădire la alta, aveau să ajungă la râu, mistuind totul în calea lor. În alte părți ale orașului, care fuseseră cruțate de foc, avea să dureze mai mult – ani, poate zeci de ani. Ploaia, vântul, dinții devoratori ai timpului – toate aveau să-și spună cuvântul. Peter vedea totul în mintea lui. Kerrville avea să devină încă o ruină într-o lume deja ruinată. Brusc, se simți copleșit de simplitatea situației. Orașul căzuse; orașul nu mai exista. Simți atunci cât se poate de puternic înțepătura înfrângerii.

— Caleb?

— Aici sunt, tată.

Peter se întoarse. Fiul său îl aștepta, la fel și restul.

— Avem nevoie de vehicule. Autobuze, camioane, tot ce puteți găsi. Și combustibil. Hollis, du-te cu el! Ford, ce avem pentru curent?

— Absolut nimic.

— Barăcile au un generator de rezervă. Vezi dacă poți să-l faci să meargă. Trebuie să-i trimitem un mesaj lui Michael, să-i spunem că venim. Sara, tu ești responsabilă de asta. Oamenii au nevoie de mâncare și de apă pentru azi. Dar nimeni să nu plece nicăieri. Să nu se depărteze de grup ori să plece în căutarea rudelor sau a lucrurilor pierdute.

— Cum rămâne cu echipa de căutări? Întrebă Amy. Poate că mai sunt supraviețuitori.

— Ia doi oameni și o mașină. Începeți de pe celălalt mal al râului. Stați departe de zonele umbrite și nu intrați în clădiri.

— Mi-ar plăcea să ajut și eu, spuse Jock.

— Bine, fă ce poți, dar repede. Nu avem decât o oră. Fără pasageri, decât dacă sunt răniți. Cei care pot merge să ajungă pe propriile picioare.

— Dacă mai găsim persoane infectate care nu s-au transformat încă? Întrebă Caleb.

— Asta rămâne la latitudinea lor. Faceți-le propunerea. Dacă nu o acceptă, lăsați-i acolo. Pentru noi, n-o să conteze. Se opri, apoi reluă: A înțeles toată lumea?

Murmure și aprobări din cap.

— Atunci, asta e tot, spuse Peter. Am terminat aici. Șaizeci de minute, oameni buni, și am plecat de-aici!

74

Erau 764 de suflete.

Murdari, istoviți, îngroziți, confuzi. Mergeau în șase autobuze, câte trei pe o banchetă; patru camioane de câte cinci tone, pline ochi cu oameni; alte opt camioane mai mici, atât militare, cât și civile, încărcate cu provizii – apă, mâncare, combustibil. Nu aveau decât câteva arme, iar muniția abia dacă le ajungea. Printre ei se numărau 532 de copii sub treisprezece ani, iar dintre aceștia, 309 sub șase. Tot aici, 122 de mame ai căror copii aveau trei ani sau mai puțin, inclusiv 19 femei cu sugari. Din cei 110 rămași, 68 erau bărbați și 42 erau femei de diverse vârste și ocupații. Treizeci și doi erau, sau fuseseră, soldați. Nouă aveau peste șaizeci de ani; cea mai în vârstă persoană, o văduvă care își petrecuse noaptea în casă, bombănind de una singură cum că tot zgomotul de afară nu era decât o mare prostie, avea optzeci și doi de ani. Printre ei se numărau mecanici, electricieni, asistente, țesători, vânzători, contrabandiști, fermieri, fierari, un armurier și un cizmar.

Unul dintre pasageri era doctorul bețiv, Brian Elacqua. Prea beat ca să mai înțeleagă ordinele de relocare la baraj, se trezi, după lăsarea nopții, întrebându-se unde dispăruse toată lumea. Își petrecuse

ultimele douăzeci și patru de ore, de când se întorsese în Kerrville, bându-și mințile în casa părăsită care fusese cândva a lui – mare minune c-a găsit-o – și se trezi într-o liniște și o beznă tulburătoare. Plecând din casă în căutare de mai multă băutură, ajunsese în piață tocmai când începuseră împușcăturile de-a lungul zidului. Era profund dezorientat și încă destul de beat. Se întrebă de ce trăgeau oamenii unii într-alții. Decise să se îndrepte spre spital. Era un loc pe care-l cunoștea, o piatră de hotar. Și poate că i-ar fi spus cineva ce se întâmplă. Pe când se îndrepta într-acolo, neliniștea lui crescuse. Focurile de armă continuau, dar se auzeau și alte zgomote: vehicule demarând, țipete de groază. Când spitalul îi apărură dinaintea ochilor, se auzi un strigăt, urmat de o rafală de împușcături. Elacqua se aruncă la pământ. Nu știa ce să creadă despre toate astea; totul părea să nu aibă nicio legătură cu el. Și se întrebă, cuprins de o îngrijorare bruscă, ce se întâmplase cu soția lui? Era adevărat că o ura, dar se obișnuise cu prezența ei. De ce nu era aici?

Aceste întrebări fură amuțite de un zgomot și de un cutremur violent. Elacqua își îngropă fața în pământ. Un camion intră în fațada clădirii. Și nu doar că intră, ci trecu direct prin perete. Se ridică atunci în picioare, împleticindu-se spre vehicul. Poate că cineva era rănit. Poate că avea nevoie de ajutor. „Înăuntru!“, strigă bărbatul din cabină. „Toată lumea în camion!“ Elacqua urcă scările clătănându-se, însă ce-i fu dat să vadă era atât de devastator, încât mintea lui încețoșată pur și simplu refuza să-l priceapă. Încăperea era plină de femei și de copii care țipau. Soldații îi aruncau și îi împingeau în compartimentul de încărcare, dar în același timp trăgeau și peste capetele lor în direcția casei scării. Elacqua fu prins în învălmășeală. Din mijlocul haosului, mintea lui distinse imaginea unui chip cunoscut. Era Sara Wilson. Avea impresia că o văzuse recent, deși nu-și putea aduce aminte exact. Oricum ar fi fost, să intre în camion părea cea mai bună idee. Își croi drum prin aglomerație. Copiii se îngrămădeau de peste tot. Șoferul camionului tura motorul. Acum, Elacqua ajunsese în dreptul trapei. Camionul era plin ochi cu oameni, abia dacă mai era loc. Mai era și problema de a pune un picior pe bara de protecție și de a se ridica în compartimentul de marfă, un act care necesita un anumit grad de coordonare psihică pe care nu credea că o poate aduna.

— Ajutor! bâigui el.

O mână, trimisă din ceruri, se îndreptă spre el. Îl trase și astfel urcă în camion, prăbușindu-se peste trupuri atunci când mașina se puse în mișcare. Toții dinții clănțăniră la unison pe când camionul ieși din clădire și coborî treptele. Prin ceața groazei și a confuziei, Brian Elacqua avu parte de o revelație: viața lui nu era bună de nimic. Poate că nu începuse astfel – voia să spună că fusese cândva un om bun și

decent – însă de-a lungul anilor se depărtase de la calea cea dreaptă. Dacă scap cu viață din asta, își spuse el, jur să nu mă mai ating de băutură.

Și astfel, șaisprezece ore mai târziu, Brian Elacqua se trezi în autobuzul numărul 87, înconjurat de femei și de copii, cuprins de durerile fizice și existențiale ale sevrajului alcoolic sever. Era încă dimineață devreme, o lumină blândă, aurie. Urmărise pe fereastră, ca mulți alții, cum orașul se îndepărta, dispărând apoi din vedere. Se vorbea despre o navă care avea să-i ducă într-un loc sigur, deși găsea asta greu de crezut. De ce tocmai el, dintre toți oamenii, un bărbat care își bătuse joc de propria viață, cel mai notoriu bețiv dintre toți bețivii, rămăsese în viață? Lângă el, pe banchetă, stătea o fetiță cu un păr blond-rozaliu, prins la spate cu o fundă. Presupuse că avea patru sau cinci ani. Purta o rochiță largă, din pânză groasă, țesută; avea picioarele goale și murdare, pline de nenumărate zgârieturi și de răni uscate. La piept ținea o jucărie jerpelită din pluș, un soi de animal, posibil un urs sau un câine. Încă nu-l observase, pierdută cum era cu privirea.

— Unde sunt părinții tăi, scumpo? întrebă Elacqua. De ce ești singură?

— Pentru că au murit, răspunse fetița.

Nu îl privi în ochi când rosti aceste cuvinte. Au murit cu toții.

Și cu asta, Brian Elacqua își îngropă fața în mâini, zguduit de plâns.

La volanul celui dintâi autobuz, Caleb stătea cu ochii pe ceas. Bătea de ora prânzului; mergeau de peste patru ore. Pim și Theo stăteau în spatele lui, împreună cu fetele. Mai avea o jumătate de rezervor; planul era să oprească în Rosenberg, unde o cisternă venită de pe istm avea să le iasă în întâmpinare ca să le facă plinul. În autobuz era liniște; nimeni nu vorbea. Legănați de mișcarea șasiului, majoritatea copiilor adormiseră.

Trecuseră de ultimele provincii, când stația radio hârâi.

— Trageți pe dreapta cu toții! Se pare că am pierdut un autobuz.

Caleb opri vehiculul și coborî, tocmai când tatăl lui, Chase și Amy ieșiră din Humvee-ul care deschidea drumul. Unul dintre autobuze, al patrulea din șir, era parcat și avea capota deschisă. Din radiator ieșea abur și un lichid.

Hollis stătea pe bara de protecție, făcând vânt motorului cu o cârpă.

— Cred că e de la pompa de apă.

— Poți s-o repari? întrebă tatăl lui Caleb. Trebuie să ne grăbim.

Hollis sări jos.

— Nicio șansă. Chestiile astea vechi nu sunt făcute să țină la așa ceva. Mă mir că a durat atât până când a cedat.

— Dacă tot ne-am oprit, poate vor copiii să meargă afară, sugerează Sara.

— Să meargă unde?

— La baie, Peter!

Tatăl lui Caleb oftă nerăbdător. Orice minut de întârziere însemna că aveau să meargă pe întuneric.

— Să aveți grijă la șerpi! E ultimul lucru de care avem nevoie acum.

Copiii fură aliniați și conduși pe câmp, fetele, pe o parte a autobuzului, băieții, pe cealaltă. Când convoiul se puse din nou în mișcare, trecuseră deja douăzeci de minute. Începuse să bată un vânt fierbinte. Ceasul arăta 13:30, soarele era poziționat deasupra lor ca un ciocan pe cer.

Reparațiile erau gata, docul, pregătit să fie inundat. Michael, Lore și Rand, într-una dintre cele șase case ale pompelor situate de-a lungul digului, se pregăteau să deschidă valvele dinspre mare. Greer plecase cu Patch la Rosenberg, luând ultima cisternă.

— Nu ar trebui să zicem ceva? îl întrebă Lore pe Michael.

— Ce spui de „Te rog, deschide-te, afurisitul“?

Roata nu mai fusese mișcată de șaptesprezece ani.

— Ar trebui să meargă, făcu Lore.

Michael fixă o rangă între spițe; Lore ținea ciocanul. Michael și Rand apucară bara de metal și își lăsară greutatea pe ea.

— Lovește-o acum!

Lore se poziționează într-o parte și ridică ciocanul. Nimeri în partea de sus a cadrului.

— Pentru numele lui Dumnezeu! făcu Michael, printre dinți, cu fața roșie de la efort. Lovește-o pe afurisită!

Urmă lovitură după lovitură, însă roata se încăpățâna să nu se clikească.

— Asta nu e prea bine, spuse Rand.

— Lasă-mă și pe mine să încerc, spuse Lore.

— Și cum o să ajute asta?

Dar cum Lore rămase cu privirea ațintită asupra lui, se dădu la o parte.

— Cum vrei!

Lore lăasă ranga unde era, apucând în schimb roata.

— Nu ai nicio pârghie, făcu Rand. Nu o să meargă așa.

Lore nu-l luă în seamă. Depărtă larg picioarele. Mușchii brațelor i se încordară, fibre puternice întinse de-a lungul osului.

— N-are niciun rost, spuse Michael. Trebuie să ne gândim la altceva.

Apoi, în mod miraculos, roata începu să se învârtă. Un centimetru, apoi doi. Auzeau cu toții: apa începuse să curgă. Un jet fin pătrunse

prin valvă pe podeaua docului. Cu un scrâșnet, roata cedă. Sub ei, apele începură să dea năvală. Lore se dădu înapoi, flexându-și degetele.

— Noi am slăbit-o, făcu Rand.

Ea le zâmbi șmecherește.

Timpul zbura cu repeziciune.

Armata lui nu mai era. Carter îi simțise pe moleșiți părăsindu-l: un strigăt de groază, un junghi de durere, apoi senzația renunțării. Sufletele lor trecuseră prin el ca vântul, un vârtej de amintiri, slăbind, apoi dispărând cu totul.

Își termină treburile din acea zi cu un sentiment de solemnitate. Câțiva nori joși apărură pe cer. El duse mașina de tuns iarba în magazie, încuie ușa și se întoarse spre grădină, admirându-și munca. Gazonul tuns la dungă, fiecare fir de iarbă egal cu celălalt. Bordurile frumos aranjate mărginind aleile, cu niște mănunchiuri de iarbă care să le scoată în evidență. Copacii înălțându-se falnici și florile, răsad după răsad, precum un covor colorat, așternut la picioarele gardului viu. În dimineața aceea, la poartă apăruse un arțar japonez pitic. Doamna Wood își dorise dintotdeauna unul. Carter trase ghiveciul de plastic până în colțul curții și îl băgă în pământ. Frunzele erau fine, precum mâinile unei femei frumoase. Plantarea aceluia copac acolo era ca o completare un dar final adus grădinii pe care o îngrijea de atâta vreme.

Își șterse fruntea. Porniră aspersoarele, împrăștiind o ceață fină de-a lungul gazonului. Înăuntrul casei, fetițele râdeau. Carter își dori să le poată vedea, să le poată vorbi. Se închipui stând în curtea interioară, urmărindu-le cum se joacă în grădină, aruncând mingea de la una la alta. Fetițele aveau nevoie să petreacă timp la soare.

Spera să nu miroasă prea urât. Își miroși subrațul și consideră că merge și așa. În fereastra din bucătărie, își inspectă reflexia. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse asta. Se gândi că arată așa cum o făcuse întotdeauna, adică nimic ieșit din comun, o față obișnuită.

Pentru prima oară în mai bine de un secol, Carter deschise poarta și pași dincolo de ea.

Aerul nu era diferit aici; se întrebă de ce ar fi fost. Orașul aglomerat scotea un zumzet pe fundal, însă străzile erau de altfel liniștite, casele mari uitându-se la el fără vreun interes anume. Se duse până la capătul aleii să aștepte, făcându-și vânt cu pălăria.

Era ora la care totul se schimba. Păsările, insectele, viermii din iarbă – toate știau asta. Cicadele bâzâiau prin copaci.

o revistă – citea sau probabil doar o răsfoia. Se numea *National Geographic Kids*; paginile erau sfărâmcioase și se desprindeau când le întorcea. Îl împunse pe Greer în umăr și i-o întinse ca să-i arate o poză.

— Crezi c-așa o să fie?

O scenă din junglă: frunze mari și verzi, păsări viu colorate, totul împânzit de vrejuri. Greer era prea preocupat ca să se uite mai atent.

— Nu știu. Poate.

Patch o luă înapoi.

— Mă întreb dacă sunt oameni acolo.

Greer folosi binoclul ca să scruteze orizontul la nord.

— Mă îndoiesc.

— Pentru că, dacă sunt, sper că sunt prietenoși. Ar fi prea mare bătaie de cap dacă n-ar fi.

Trecură încă cincisprezece minute.

— Poate c-ar trebui să mergem după ei, sugeră Patch.

— Stai așa! Cred că-i văd.

Un nor de praf se formase în depărtare. Greer urmări prin binocl cum imaginea convoiului devine clară. Cei doi bărbați coborâră din cabină când cel dintâi vehicul opri în dreptul lor.

— Ce a durat atât? îl întrebă Greer pe Peter.

— Am pierdut două autobuze. Un radiator defect și o osie ruptă.

Toate vehiculele își făcură plinul cu motorină, în afară de camionete, care aveau propriul combustibil. Greer organizează o echipă care să toarne motorina în recipiente; începură să meargă de la autobuz la autobuz ca să le alimenteze. Copiii nu aveau voie să se depărteze prea mult.

— Cât o să dureze? îl întrebă Chase pe Greer.

Le luă aproape o oră. Umbrele începură să se alungească. Mai aveau optzeci de kilometri de parcurs, însă aceștia aveau să fie cei mai grei. Niciunul dintre autobuze nu putea să meargă cu mai mult de treizeci de kilometri la oră pe teren accidentat.

Convoiul se puse din nou în mișcare.

Umplerea docului dura de aproape șapte ore. Totul era pregătit – bateriile încărcate, pompele pornite, motoarele gata de plecare. Lanțurile fuseseră fixate ca să țină nava *Bergensfjord* pe loc. Michael era în cabina de comandă cu Lore. Marea se ridicase la un metru peste linia de plutire – puțin peste marja de eroare, totuși nimic îngrijorător.

— Nu mai suport, făcu Lore.

Măsura cu pasul mica încăpere, toată energia ei nemaiaivând deodată unde să se ducă. Michael ridică microfonul din panou.

— Rand, ce vezi acolo jos?

Acesta înaintă de-a lungul coridoarelor de sub punte, verificând îmbinările.

— Totul e în regulă până acum, nicio scurgere. Pare etanșă.

Nivelul apei se ridică din ce în ce mai mult, cuprinzând carena în îmbrățișarea ei rece. Și totuși, nava refuza să se urnească din loc.

— Pe toți zburătorii, așteptarea mă omoară! bombăni Lore.

— Nu te-am mai auzit folosind expresia asta, remarcă Michael.

— Ei bine, acum îi înțeleg și eu utilitatea.

Michael ridică atunci o mână; simțise ceva. Își ascuți toate simțurile. Senzația apăru din nou: un tremur abia simțit, reverberând prin carenă. Privirea lui o întâlni pe a lui Lore; îl simțise și ea. Uriașa creatură se trezea la viață. Puntea se mișca sub el cu un geamăt grav.

— Am pornit! strigă Lore.

Bergensfjord începu să se ridice atunci din lanțuri.

La capătul străzii, Denaliul apăru, luând colțul cu o încetineală chinuitoare. Carter ieși în stradă și se puse în calea lui. Nu ridică mâna și nici nu dădu de înțeles prin alt mod că ar vrea să îl oprească. Se dădu la o parte când mașina opri în dreptul lui. Cu un murmur înăbușit, metalic, geamul șoferului fu lăsat în jos. Un aer rece cu aromă de piele, de la tapiseria elegantă, îl izbi în față.

— Domnule Carter?

— Mă bucur să vă văd, doamnă Wood.

Purta echipament de tenis. Pachetele argintii pe bancheta din spate, scaunul de bebeluș cu jucăriile lui mobile, ochelarii de soare puși pe cap: totul era identic ca în dimineața când se întâlniseră prima oară.

— Arătați foarte bine, spuse el.

Ea îl privi cu ochii mijiți, de parcă ar fi încercat să citească un scris mic.

— M-ai oprit din drum.

— Da, doamnă.

— Nu înțeleg. De ce ai făcut asta?

— De ce nu trageți pe alee? Așa am putea vorbi.

Ea privi în jur, nedumerită.

— Vă rog! o încurajă el.

Mai degrabă șovăitoare, femeia trase mașina pe alee și opri motorul. Carter veni încă o dată în dreptul geamului șoferului. Motorul scotea un sunet ca un bâzâit ușor. Cu mâinile pe volan, Rachel se uita țintă prin parbriz, de parcă i-ar fi fost frică să-l privească în ochi.

— Nu cred c-ar trebui să fac asta, spuse ea.

— E în regulă, răspunse Carter.

— Ba nu e în regulă, spuse ea, cu vocea ascuțită de panică. Nu e deloc în regulă.

Carter deschise portiera.

— De ce nu veniți să vedeți grădina, doamnă Wood? Am îngrijit-o

pentru dumneavoastră.

— *Se presupune* că trebuie să conduc mașina. Asta fac. Asta este *treaba* mea.

— Chiar în dimineața asta am plantat un arțar-pitic, cum vă place dumneavoastră. Ar trebui numai să vedeți cât e de frumos.

O clipă, rămase tăcută. Apoi:

— Arțar-pitic ai spus?

— Da, doamnă.

Ea dădu din cap, pierdută în gânduri.

— Întotdeauna mi s-a părut că s-ar potrivi perfect unul în colțul acela. Știi ce spun?

— Absolut!

Se întoarse spre el. Preț de o clipă, se mulțumi să-i cerceteze chipul, cu ochii ei albaștri mijiiți.

— Mereu te gândești la mine, nu-i așa, domnule Carter? Întotdeauna știi exact ce vreau să aud. Nu cred să mai fi avut un prieten așa ca dumneata.

— Aș, ba cred c-ați avut.

— Te rog, cunosc oamenii, cu siguranță. Sunt mulți oameni în viața lui Rachel Wood. Dar niciunul nu mă înțelege așa cum o faci tu. Îl privi cu blândețe: Tu și cu mine facem o pereche pe cinste, nu-i așa?

— Așa aș zice, doamnă Wood.

— Am zis-o o dată și o s-o mai zic de un milion de ori. Spune-mi Rachel.

El încuviință din cap.

— Și mie, Anthony.

Chipul ei se luminează de parcă doar ce făcuse o descoperire.

— Rachel și Anthony! Suntem ca două personaje dintr-un film.

El îi întinse mâna.

— De ce nu vii cu mine, Rachel? O să fie bine, ai să vezi.

Ajutându-se de mâna lui ca să-și mențină echilibrul, femeia ieși din mașină. Se opri în dreptul portierei deschise și trase aer adânc în piept.

— Ce miros minunat! spuse ea. Ce este?

— Doar ce am tuns gazonul. Bănuiesc că de la asta e.

— Firește. Acum îmi aduc aminte.

Miroși cu satisfacție.

— Cât a trecut de când nu am mai simțit miros de iarbă proaspăt tăiată? De când n-am mai mirosit nimic, de fapt!

— Grădina te așteaptă. Sunt o mulțime de mirosuri plăcute acolo.

Îi făcu un gest primitiv cu mâna; Rachel se lăsă condusă. Umbrele se alungeau pe pământ; se lăsa noaptea. El o duse la poartă, unde ea se opri.

— Știi cum mă faci să mă simt, Anthony? M-am tot gândit și acum

știu.

— Cum?

— Mă faci să mă simt văzută. De parcă până ai venit tu am fost invizibilă. Îți sună nebunesc? Probabil că așa și e.

— Mie nu, răspunse Carter.

— Cred că mi-am dat seama de atunci, din dimineața aceea, lângă breteaua autostrăzii. Mai ții minte? O amintire îndepărtată îi apărură în priviri: A fost atât de tulburător. Toată lumea claxonând și țipând la tine și tu, cu semnul pe care scria: MI-E FOAME, ORICE E BINE PRIMIT. DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE. Omul ăla valorează ceva, mi-am spus. Nu e acolo din pură întâmplare. Omul ăla a apărut în viața mea cu un motiv.

Carter descurie zăvorul și intrară. Ea încă îl ținea de braț, cei doi arătând ca un cuplu care merge la altar. Pașii ei erau solemni și măsurați; era ca și cum fiecare în parte presupunea un act de voință separat.

— Anthony, dar e adorabil!

Stăteau lângă piscină. Apa era netulburată și foarte albastră. În jurul lor, curtea abunda de culoare și de viață.

— Sinceră să fiu, nici nu-mi pot crede ochilor. După atâta amar de vreme... Trebuie să fi lucrat din greu.

— N-a fost niciun deranj. Am avut și ceva ajutor.

Rachel îl privi mirată:

— Serios? Pe cine?

— O femeie pe care o cunosc. O cheamă Amy.

Rachel căzu pe gânduri.

— Hmm! făcu ea și își duse un deget la buze. Cred că am întâlnit o Amy acum mult timp. Cred că am luat-o cu mașina. Cam atât de înaltă, cu păr negru?

Carter încuviință din cap.

— O fată foarte dulce. Și ce ten! Absolut remarcabil! Deodată, un zâmbet îi apărură pe chip: Dar ce-avem noi aici!

Privirea îi căzu pe mărarite. Se depărtă de el și porni de-a lungul gazonului, spre răsaduri, Carter venind în urma ei.

— Sunt superbe, Anthony!

Îngenunche dinaintea florilor. Carter plantase două nuanțe de roz: prima, mai aprinsă, a doua, mai pală, cu reflexii verzi pe tulpinile lungi.

— Pot, Anthony?

— După cum ți-e voia. Pentru tine le-am plantat.

Ea alese una de un roz-aprins și o rupse de pe tulpină. Ținând-o între degetul mare și arătător, o răsuci blând, inhalând ușor.

— Știi de la ce îi vine numele? întrebă ea.

— Nu pot spune că da.

— E un cuvânt grecesc¹⁵. Înseamnă „univers în echilibru“.

Se lăsa pe călcâie.

— Ciudat, habar nu am de unde știu asta. Probabil am învățat la școală.

— Haley le adoră. Rachel se uită la flori, privindu-le de parcă ar fi fost vreun talisman ori vreo cheie de la o ușă pe care nu putea s-o descuie.

— Știu, răspunse Carter.

— Mereu își pune câte una în păr. Și sora ei, la fel.

— Domnișoara Riley este tare drăgălașă.

O seară blândă se lăsa printre crengile copacilor. Rachel își îndreptă fața către cer.

— Am atâtea amintiri, Anthony. Câteodată, îmi vine tare greu să le sortez.

— O să se așeze de la sine, o asigură el.

— Îmi aduc aminte de piscină.

Se întâmpla. Carter îngenunche în dreptul ei.

— Cât de groaznic a fost totul în dimineața aceea! Aerul era atât de înțepător!

Trase adânc aer în piept, apoi continuă:

— Eram atât de tristă. Nespus de tristă. Ca un ocean uriaș și negru în care te afli, în care plutești în derivă, niciun petic de uscat pe nicăieri, nimic de care să te agăți. Nu ești decât tu, apa și bezna din jurul tău și știi că așa va fi mereu, de-a pururea.

Tăcu, pierdută în aceste gânduri vechi și tulburi. Aerul se răcise; luminile orașului, acum aprinse, se reflectau în șirul norilor, făcându-i să strălucească ușor. Apoi continuă:

— După care te-am văzut pe tine. Erai în curte cu Haley. Doar îi... arătai ceva, făcu, ridicând din umeri. O broască, poate. O floare. Întotdeauna îi arătai câte ceva, lucruri mărunte care s-o facă fericită. Clătină ușor din cap: Dar asta a fost și chestia. Am știut c-ai fost tu. Am crezut c-ai fost tu. Deși nu pe tine te-am văzut.

Își coborî ochii uscați în pământ, incapabilă de orice alt sentiment. Totul avea să iasă la iveală acum, amintirile, durerea, grozăviile acelei zile.

— Am văzut Moartea, Anthony.

Carter aștepta.

— Știu că e o idee ciudată. Nebunească. Iar tu ai fost atât de drăguț cu mine, cu noi toate. Dar te-am văzut stând acolo lângă Haley și m-am gândit: A venit Moartea. E aici, e chiar aici, cu fetița mea. E o greșeală, o greșeală cumplită. Pe mine mă vrea. Eu sunt cea care trebuie să moară.

Ziua era pe sfârșite, culorile se pierdeau, cerul azvârlind ultima rază de lumină. Ea își ridică fața; ochii îi erau imploratori, umezi și

mari.

— De-asta am făcut ce-am făcut, Anthony. Nu a fost corect. Nu a fost drept, știi asta. Sunt lucruri care nu pot fi iertate. Dar ăsta a fost motivul.

Rachel începu să plângă. Carter o cuprinse în brațe, ea lăsându-și toată greutatea pe pieptul lui. Pielea ei era caldă, cu un miros dulce, o urmă a parfumului ei care încă dăinuia. Cât de mică era, iar el nu era un bărbat mare, nici pe departe. Ar fi putut fi doar o pasăre, o creatură mică prinsă în căușul palmelor lui.

Fetele râdeau în casă.

— O, Doamne, le-am părăsit! suspină Rachel, strângându-și cămașa în pumni. Cum am putut să le părăsesc? Copilașii mei! Fetițele mele frumoase!

— Taci acum, spuse el. Lasă în urmă toate acele lucruri care s-au întâmpat demult.

Rămaseră așa o vreme, unul în brațele celuilalt. Noaptea se instalase în toată regula; aerul era încremenit și umed de la rouă. Fetițele cântau. Un cântec vesel și fără cuvinte, precum trilul unor păsări.

— Te așteaptă, îi spuse Carter.

— Nu pot să dau ochii cu ele, nu pot.

— Fii puternică, Rachel! Fii puternică pentru copiii tăi!

Ea îl lăsă s-o ridice ușor în picioare și îl prinse bine de braț, strângându-l cu amândouă mâinile, chiar deasupra cotului. Cu pași mici, Carter o conduse de jur-împrejurul piscinei până la ușa din spate. Casa era cufundată în întuneric. Carter se așteptase s-o găsească așa, însă nu putea spune de ce. Era pur și simplu o parte, o altă parte, a felului în care decurgeau lucrurile prin locul acesta.

Se opriră dinaintea ușii. Din interiorul casei, se auziră râsete și scârțâit de arcuri: fetele săreau în pat.

— Ai de gând s-o deschizi? întrebă Rachel.

Carter nu răspunse. Rachel îl privi îndeaproape; expresia de pe chipul ei se schimbă. Înțelese atunci că nu avea să vină cu ea.

— Așa trebuie să fie, îi explică el. Hai, du-te! Salută-le din partea mea, bine? Spune-le că m-am gândit la ele în fiecare zi.

Ea privi clanța cu o dorință uriașă. Înăuntru, fetele râdeau cu o încântare nebună.

— Domnule Carter...

— Anthony.

Ea îi atinse obrazul cu mâna; dacă stătea să se gândească, și Carter începuse să plângă încetișor. Când îl sărută, nu simți doar moliciunea gurii lui și căldura ei, ci și lacrimile sărate care se prelingeau – un gust nu atât al suferinței, la drept vorbind, deși se citea și suferința din ele.

— Fii binecuvântat, Anthony!

Și, înainte să-și dea seama – înainte să simtă sărutul ei pierindu-i de pe buze – ușa se deschise, iar ea dispăru.

76

Ora 20:30: lumina aproape dispăruse, convoiul înaintând în ritm de melc.

Se aflau pe un platou de coastă înțesat de tufăriș, drumul fiind ori plin de gropi pe alocuri, ori neted ca în palmă. Chase conducea, cu privirea concentrată la drum, în timp ce se lupta să țină volanul drept. Amy se afla pe bancheta din spate.

Peter îl contactă prin stația radio pe Greer, care conducea cisterna de la capătul șirului.

— Cât mai avem?

— Zece kilometri.

Zece kilometri înaintând cu treizeci de kilometri la oră. În urma lor, soarele coborâse în spatele liniei orizontului, anulând toate umbrele.

— Ar trebui să vedem podul-canal cât de curând, adăugă Greer. Istmul e chiar la sud de aici.

— Ascultați toată lumea, trebuie s-o forțăm! spuse Peter.

Accelerară până la cincizeci de kilometri la oră. Peter se răsuci în scaun ca să se asigure că și ceilalți țin pasul. Se căscă o distanță între ei, apoi se micșoră. Cabina Humvee-ului fu inundată de lumină, pe când primul autobuz din șir aprinse farurile.

— Să mergem mai repede? întrebă Chase.

— Las-o așa, pentru moment.

Se auzi o bubuitură mare pe când nimeriră într-o groapă adâncă.

— Autobuzele alea o să se facă bucăți, spuse Chase.

O fâșie de lumină apăru la orizont: Luna. Se ridica iute dinspre est, rotundă și aprinsă. În același timp, podul-canal se ridica dinaintea lor, o formă îndepărtată – o siluetă nemișcată, vie parcă, cu cablurile lui lungi ce porneau din pilonii înalți. Peter luă încă o dată stația radio:

— Șoferi, vede careva ceva?

Negativ. Negativ. Negativ.

Prin parbrizul cabinei de comandă, Michael și Lore urmăreau deschiderea ecluzei. Ușa din lateral se deschise fără nicio greutate; cea de la tribord era problema. La un unghi de 150° față de doc, ușa se înțepenise. Înceau să o deschidă până la capăt de aproape două ore.

— Sunt în pană de idei, le comunică prin stația radio Rand, care era pe chei. Cred că asta e tot ce o să obținem.

— O să reușim? întrebă Lore. Ușa cântărea patruzeci de tone.

Michael nu știa ce să-i răspundă.

— Rand, du-te în sala mașinilor! Am nevoie de tine acolo.

— Îmi pare rău, Michael.

— Ai făcut ce-ai putut. Va trebui să ne descurcăm așa. Puse microfonul la loc. *La naiba!*

Luminile de pe panou erau moarte.

La patruzeci și cinci de kilometri spre est, aceeași lună de vară se ridicase deasupra navei *Chevron Mariner*. Lumina ei portocalie se revărsa pe punte, strălucind în apele uleioase ale lagunei precum o piele în flăcări.

Cu un bubuit ca al unei mici explozii, trapa fu aruncată în aer. Părea că saltă, avântându-se spre cerul nopții din propria voință. Se înălța tot mai sus, învârtindu-se în jurul axei proprii cu un vâjâit; apoi, întocmai ca un om care și-a pierdut șirul gândurilor, se opri în aer. Pentru o fracțiune de secundă, nici nu se mai ridică, nici nu căzu; ai fi putut crede că era stăpânită de cine știe ce puteri magice, capabile să anuleze forța gravitației. Se prăbuși vertiginos în apele murdare.

Apoi apăru Carter.

Ateriză pe punte cu zgomot, picioarele lui absorbind forța impactului, lăsându-se instantaneu pe vine: cu picioarele desfăcute larg, capul drept, o mână atingând ușor puntea pentru echilibru, părea o poziție gata pentru atac. Nările îi fremătau adulmecând aerul, care era îmbibat de aroma proaspătă a libertății. O briză îi gâdila trupul, o senzație plăcută. Imagini și sunete îi bombardau simțurile din toate părțile. Privi luna. Vederea lui era de așa natură, încât putea detecta până și cele mai mărunte detalii ale chipului ei – crăpăturile și crevasele, craterele și canioanele – cu o limpezime aproape tridimensională. Simți rotunjimea lunii, greutatea ei, de parcă ar fi ținut-o în brațe.

Era timpul să pornească la drum.

O luă spre One Allen Center. Mult deasupra orașului inundat, Carter măsură din ochi clădirile: înălțimea lor și locurile de unde putea să se prindă, golfurile dintre ele asemenea unor fiorduri. O rută i se formă atunci în minte; avea forța, claritatea unei premoniții sau a unui lucru cunoscut în totalitate. O sută de metri până la primul acoperiș, poate încă cinzeci pe secundă, încă două sute până la al treilea, însă cu o cădere de cincisprezece metri avea să-și atingă ținta...

Veni pe buza platformei. Secretul era ca mai întâi să capete viteză, apoi să sară exact la momentul potrivit. Se puse în poziție de start.

Zece pași lungi și era în aer. Zbură în înaltul luminat de Lună precum o cometă, precum o stea dezlănțuită. Ajunse la cel dintâi acoperiș cu o marjă destul de mare. Ateriză, se ghemui și începu să se rostogolească; se ridică, se porni să alerge, apoi sări din nou.

Pentru asta fusese pregătit.

În compartimentul de încărcare al celui de-al treilea vehicul din

convoi, printre ceilalți răniți, Alicia zăcea imobilizată. Corzi groase de cauciuc o țineau legată de targă în zona umerilor, a taliei și a genunchilor; o a patra îi era prinsă de frunte. Piciorul drept îi fusese sfârtecat de la gleznă până la șold; un braț, cel drept, îi era prins de-a lungul pieptului. Mai multe părți ale corpului îi erau bandajate, prinse în copci sau legate.

Pe dinăuntru, rapida regenerare celulară specifică neamului ei era în plin proces. Însă și acesta era un proces imperfect, și încă unul complicat de vastitatea și complexitatea rănilor ei. Mai ales în cazul osului de la șoldul drept, care îi fusese sfărâmat cu totul. Partea virală din ea putea face multe lucruri, însă nu și să reasambleze piesele unui puzzle. Se putea spune că singurul lucru care o ținea pe Alicia Donadio în viață era un obicei – predispoziția ei de a duce lucrurile la bun sfârșit, așa cum făcuse dintotdeauna. Însă de data asta nu mai avea tragere de inimă s-o facă. Pe măsură ce orele se scurgeau chinuitor de lent, faptul că nu murea începea să i se pară o pedeapsă din ce în ce mai mare, o dovadă suficientă care să întărească spusele lui Peter. *Trădătoare! Ai știut! I-ai omorât! I-ai omorât pe toți!*

Sara stătea pe bancă deasupra ei. Alicia înțelese că femeia o ura; vedea acest lucru în ochii ei, în felul în care o privea – sau, mai degrabă, faptul că nu o privea – la îngrijirea rănilor, când îi verifica bandajele, când îi lua temperatura și pulsul, când îi picura elixirul cu gust oribil în gură, cel care o ținea într-o stare de binecuvântată amorțeală. Alicia își dorea să îi poată vorbi femeii, a cărei ură o merita pe deplin. *Îmi pare rău pentru Kate. Sau E în regulă, și eu mă urăsc.* Dar asta nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Alicia prefera să primească ce i se oferea și să păstreze tăcerea.

În plus, nimic din toate astea nu mai contau acum; Alicia dormea și visa. În vis, se făcea că era într-o barcă și că de jur împrejurul ei era numai apă. Marea era calmă, acoperită de ceață, linia orizontului nefiind vizibilă. Vâslea. Scârțâitul vâslelor în lăcașul lor, clipocitul apei împinse de padele: acestea erau singurele sunete care se auzeau. Apa era densă, ușor vâscoasă. Încotro mergea? De ce, brusc, nu-i mai era frică de apă? Pur și simplu; Alicia se simțea pe deplin acasă. Avea spate și brațe puternice, mișcările îi erau coordonate, nu risipea niciun pic de energie. Nu-și amintea să mai fi vâslit o barcă înainte, și totuși îi venea firesc, ca și cum această abilitate îi fusese înregistrată în mușchi pentru a putea fi folosită mai târziu.

Continuă să vâslească, padelele despicând delicat apele tulburi de culoarea cernelii. Își dădu seama că ceva se mișca în adâncuri – o umbră uriașă luneca chiar aproape de suprafața apei. Părea s-o urmărească, ținându-se la o distanță potrivită. Mintea ei nu îi percepea prezența ca fiind amenințătoare, ci mai degrabă părea să fie o parte componentă a mediului înconjurător, una pe care ar fi putut s-

o anticipeze dacă s-ar fi gândit la ea dinainte.

— Barca ta e foarte mică, spuse Amy.

Stătea la pupa. Apa îi curgea pe față și din păr.

— Știi că nu putem merge, zise Amy.

Remarca era de neînțeles. Alicia continua să vâslească.

— Unde să mergem?

— Virusul e în noi.

Vocea lui Amy era lipsită de orice emoție, tonul ei, de orice inflexiune.

— Nu putem pleca de-aici.

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

Silueta începu să le dea târcoale. Valuri mari începură să zgâlțâie barca dintr-o parte în alta.

— O, ba cred că da. Suntem surori, nu-i așa? Surori de sânge.

Mișcarea crescă în intensitate. Alicia trase vâslele înăuntrul bărcii și se apucă de copastie ca să-și mențină echilibrul. Își simți inima ca de plumb; în gură îi veni gust de fiere. De ce nu văzuse primejdia? Atâta apă în jurul lor, și barca ei atât de mică, încât aproape că nu conta. Barca începu să se ridice; brusc, nu mai erau în contact cu apa. O formă mare și albastră se ivi de sub ele, apa scurgându-i-se de pe lateralele zgâriate.

— Știi cine e, spuse Amy impasibil.

Era o balenă. Erau ca un bob de mazăre în vârful capului imens și oribil. Mai sus, tot mai sus, se simțeau ridicate în aer. O singură lovitură din coada monstruoasă le-ar fi azvârlit cât colo; avea să le strivească și să le sfărâme barca în bucăți. O cuprinse o groază deznădăjduită, aceea a morții. De la pupa, Amy scoase un oftat plictisit.

— Așa m-am săturat de el... făcu ea.

Alicia dădu să țipe, însă sunetul i se opri în gâtlee. Se ridicau, marea se depărta din ce în ce, balena părea și mai amenințătoare...

Se trezi brusc. Clipi, încercând să focalizeze imaginea. Era noapte. Se afla în spatele camionului, iar camionul se zgâlțâia din toate încheieturile. Chipul Sarei îi apăru dinaintea ochilor.

— Lish? Ce e?

Buzele i se rotunjiră, formând un singur cuvânt: Vin.

Din capătul convoiului, se auziră împușcături.

Rahat! Rahat, rahat, rahat!

Michael urcă scările spre cabina de comandă câte trei deodată; traversă în fugă puntea, picioarele lui abia atingând oțelul, apoi coborî prin trapă.

— Rand, vino jos în secunda asta! țipă el prin stația radio.

Ajunse degrabă pe pasarela care dădea în camera motoarelor, apucă barele scării și alunecă până jos. Motoarele erau tăcute, totul

fiind oprit în loc. Rand apăru deasupra lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva a blocat catargul mare!

Lore se auzi prin stație:

— Michael, aud împușcături.

— Mai zi o dată!

— Împușcături, Michael! Mă uit acum la istm. Am văzut lumina venind dinspre uscat.

— Faruri sau virali?

— Nu sunt sigură.

Avea nevoie de curent ca să identifice problema. La panoul electric, schimbă alimentarea pe generatorul auxiliar. Acele se treziră la viață.

— Rand! strigă Michael. Ce vezi?

Rand se afla dinaintea panoului de control al motoarelor din partea cealaltă a încăperii, verificând setările.

— Pare ca și cum ceva blochează pompele de apă.

— Asta nu ar bloca și catargul principal! Verifică mai sus!

O scurtă pauză, apoi Rand spuse:

— Am găsit! strigă el și apăsă un buton. A scăzut presiunea la încărcătorul de la tribord. Probabil că asta a făcut să pice sistemul.

— Michael, ce se întâmplă acolo? se auzi din nou Lore.

El își prinse trusa de scule la brâu.

— Prinde! îi zise lui Rand, aruncându-i acestuia stația radio. Vorbește tu cu ea!

Rand păru pierdut.

— Ce să-i spun?

— Spune-i să se pregătească să acționeze elicele din cabina pilotului.

— Nu ar trebui să așteptăm ca sistemul să se represurizeze? Am putea suprasolicita autoclava.

— Tu du-te la panoul electric. Când îți zic eu, muți înapoi pe magistrala principală.

— Michael, vorbește cu mine! se auzi Lore. Lucrurile nu arată deloc bine aici.

— Du-te! îi spuse Michael lui Rand.

El dădu fuga la pupa, își scoase lanterna, se lăsă pe spate și se strecură sub încărcător.

A naibii scurgere! se gândi el. *O să mă termine cu zile.*

Convoiul ajunsese la istm cu 100 de kilometri la oră. Autobuzele se zgâlțâiau din toate părțile, aproape luându-și zborul. Cisterna, ultima din șir, nu reușise să țină pasul. Viralii se apropiau din spate, adunându-se în cete. În lumina farurilor apăru bariera din sârmă ghimpată.

— Continuați să mergeți! Nu vă opriți, țipă Peter prin stația radio.

Trecură drept prin barieră. Chase se înfipse în frâne și trase pe dreapta în timp ce convoiul trecu pe lângă ei la mustață, iscând în urma lui un curent puternic, care zgudui vehiculul cu un zgomot prelung. Peter, Chase și Amy săriră jos din cabină.

Unde era cisterna?

Apăru la capătul străzii – cu farurile aprinse, cu motorul huruind, venind spre ei ca o rachetă cu încetinitorul. Odată trecută de ei, începu să accelereze. Doi virali erau ghemuiți pe capota cabinei. Chase își ridică pușca și miji ochii prin lunetă.

— Ford, nu! îl avertiză Peter. Dacă nimerești cisterna, o să sară în aer.

— Taci, pot face asta!

Un glonț spintecă aerul. Unul dintre virali fu aruncat pe spate. Ford îl ținti pe al doilea, însă acesta sări de pe capotă, înainte să tragă.

— Rahat!

Din cabină, au urmat două împușcături într-o succesiune rapidă; parbrizul se făcu țandări în lumina lunii. Se auzi șuieratul puternic al frânelor. Viralul fu azvârlit pe spate în lumina conică a farurilor camionului și dispăru sub roțile din față cu un zgomot umed.

Deodată, cabina ajunsese în unghiul potrivit față de stradă; cisterna nu mai era în echilibru; chestia începuse să o ia într-o parte. Pe când roțile din spate atinseră apa, spatele camionului încetini, cabina răsucindu-se în direcția opusă ca o greutate pe ață. Camionul era acum la mai puțin de o sută de metri. Peter îl vedea pe Greer cum se luptă să țină volanul sub control, însă eforturile lui erau de-acum zadarnice; momentul cinetic al vehiculului preluase controlul.

Se răsturnă pe o parte. Cabina se desprinsese de remorcă, care se izbi de ea cu un scrâșnet de sticlă și de metal. Un scârțâit prelung și ascuțit, și totul se opri, răsturnându-se într-o parte pe șosea.

Peter dădu fuga într-acolo, cu Chase și cu Amy pe urmele lui. Combustibilul țâșnea de peste tot; un fum negru ieșea de sub șasiu. Viralii se revărsau spre istm; aveau să ajungă la ei în doar câteva secunde. Patch era mort, cu ceafa zdrobită; ce mai rămăsese din el era împrăștiat pe bord. Greer zăcea peste el, îmbibat de sânge. Era al lui sau al lui Patch? Privirea îi era ațintită în sus.

— Lucius, acoperă-ți ochii!

Peter și Chase începură să lovească parbrizul. Trei lovituri puternice și sticla cedă. Amy urcă înăuntru și îl prinse pe bărbat de umeri, în timp ce Peter îl luă de picioare.

— Sunt bine, murmură Greer, ca și cum și-ar fi cerut scuze.

În timp ce îl trăgeau afară, apăsură primele limbi de foc.

Chase și Peter îl apucară fiecare dintr-o parte și o luară la fugă.

Pasagerii se adunaseră dinaintea intrării strâmte a pasarelei, în

încercarea de a-și croi drum prin blocaj. Țipete de panică străpungeau aerul. Bărbații se zbăteau pe puntea vasului, sperând să se elibereze de lanțurile care îi țineau în loc. Mulți dintre copii păreau nedumeriți și șovăielnici, rătăcind pe punte ca o turmă de oi prin ploaie.

Pim și fetele se aflau deja pe navă. La capătul intrării, Sara îi ridica la bord pe cei mici, pe ceilalți trăgându-i de mână ca să-i grăbească; Hollis și Caleb îi mânau pe copii din spate. Un bărbat se îmbulzi spre ei, aproape dărâmându-l pe Hollis. Caleb îl prinse și îl trânti la pământ, înfingându-i un deget în față.

— Așteaptă-ți rândul, afurisitele!

Nu aveau să reușească, se gândi Caleb. Oamenii renunțaseră să se mai elibereze din lanțuri, încercând acum să se tragă pe punte ușor și repede. O femeie își pierdu răbdarea; cu un țipăt, se aruncă în apă. Ieși la suprafață, chipul fiindu-i vizibil numai pentru o secundă, fluturându-și brațele deasupra capului; nu știa să înoate. Se scufundă înapoi.

Unde erau tatăl lui și ceilalți? De ce nu ajunseseră?

Dinspre stradă se auzi o explozie; toți se întoarseră în direcția aceea. O minge de foc se ridica în aer.

Vârât sub încărcător, Michael încerca să identifice sursa șuieratului slab al scurgerii de gaz. *Păstrează-ți calmul!* își spuse el. *Fă-o ca la carte, bucată cu bucată!*

— Ai găsit ceva? Întrebă Rand, care stătea la baza încărcătorului.

— Nu mă ajuți.

Nu avea niciun rost. Scurgerea era prea slabă; probabil că situația dura deja de câteva ore bune.

— Adu-mi niște apă cu săpun, strigă el. Și am nevoie și de o pensulă.

— De unde naiba să fac rost de așa ceva?

— Nu-mi pasă! Descurcă-te!

Rand plecă în grabă.

Explozia îi lovi cu putere, împingându-i înainte și dezechilibrându-i. Resturi fură aruncate în aer: caucicuri, părți de motoare, bucăți de metal ascuțite ca niște cuțite. Pe când fu izbit de un zid de căldură, Peter auzi un țipăt, un scrâșnet metalic și un zgomot de sticlă spartă.

Se trezi cu fața în noroi. Gândurile îi erau împrăștiate; nimic nu părea să aibă vreo legătură cu ce se întâmplă în jur. În stânga lui se afla o formă fără vlagă. Era Chase. Hainele și părul bărbatului fumegau. Peter se târî spre el; prietenul său îl privea cu ochi goi. Cuprinzând capul bărbatului, simți ceva moale și umed. Îl întoarse pe Chase într-o parte.

Partea din spate a craniului bărbatului nu mai era.

Humvee-ul era distrus: era zdrobit tot și cuprins de flăcări. Un fum înecăcios ieșea din el. Îi umplu gura și nările lui Peter cu gustul lui

amar. Cu fiecare gură de aer pe care o respira, acesta își croia drum din ce în ce mai adânc în pământ.

— Amy, unde ești? Se împletici spre Humvee. Amy, răspunde-mi!

— Aici sunt!

Aceasta îl trăgea pe Greer departe de apă. Cei doi ieșiră acoperiți de noroi lipicios și se prăbușiră la pământ.

— Unde e Chase? întrebă ea.

Pe față și pe mâini avea niște arsuri roz.

— E mort.

Îngenuncheat, îl întrebă pe Greer dacă poate să meargă.

Bărbatul își ținea capul în mâini. Apoi, ridicând privirea, spuse:

— Unde e Patch?

Camionul arzând avea să țină viralii departe, însă, odată ce focul avea să se stingă, hoarda s-ar fi revărsat numaidecât asupra istmului. Cei trei nu aveau cu ce să se lupte în afară de sabia lui Amy, care era încă în teaca prinsă la spatele ei.

O lumină albă și orbitoare le inundă fețele; camioneta se apropia cu viteză de ei. Peter își duse palmele streășină la ochi. Șoferul frână.

— Urcați! le spuse Caleb.

Alicia nu vedea decât cerul. Cerul și ceafa unui bărbat. Simți prezența unei mulțimi. Targa se mișca sub ea, apoi auzi voci, oameni plângând, totul învârtindu-se în jurul ei.

Nu mă luați! Trupul îi era frânt; se simțea lipsită de vlagă, întocmai ca o păpușă de cârpă. Sunt una dintre ei. Nu sunt de-a voastră.

Tropot de pași: traversau pasarela.

— Așezați-o acolo! spuse cineva. Cei care duceau targa o lăsară pe punte și plecară în grabă. O femeie stătea lângă ea, cu trupul aplecat deasupra unui ghemotoc înfășat. Murmura ceva înspre ghemotoc, aceeași frază repetată pe care Alicia nu reuși s-o deslușească, deși avea monotonia ritmică a unei rugăciuni.

— Tu! spuse Alicia.

O singură silabă; o simți grea de parcă ar fi ridicat un pian. Femeia nu o luă în seamă.

— Tu! repetă ea.

Femeia ridică privirea. Ghemotocul era un bebeluș. Forța cu care-l strângea la piept femeia era aproape nemiloasă, de parcă s-ar fi temut că în orice clipă cineva avea să i-l înhațe.

— Am nevoie... de ajutorul tău.

Chipul femeii se schimonosi.

— De ce nu ne mișcăm?

Își îndreptă din nou fața spre copil, acoperindu-l cu cârpa.

— Doamne, de ce suntem încă aici?

— Te rog, ascultă...

— De ce vorbești cu mine? Nici măcar nu te cunosc. Nici măcar nu

știu cine ești.

— Sunt... Alicia.

— L-ai văzut pe soțul meu? Era aici acum o secundă. *L-a văzut cineva pe soțul meu?*

Alicia o pierdea. Avea să dispară din clipă în clipă.

— Spune-mi cum o cheamă.

— Poftim?

— Cum îl cheamă pe copilul tău?

Era de parcă nimeni nu-i mai pusese vreodată această întrebare.

— Spune-l! stăruie Alicia. Spune-i numele!

Femeia clătină din cap, suspinând.

— E băiat, murmură ea. Îl cheamă Carlos.

Trecu o clipă, femeia plângând, Alicia așteptând. Era haos peste tot în jurul lor, și totuși, se simțeau de parcă ar fi fost singure, numai ea și femeia asta pe care nu o cunoștea, care ar fi putut să fie oricine. *Rose, Rose a mea*, se gândi Alicia, *cât te-am mai dezamăgit. Nu ți-am putut dăruia viață.*

— Mă... ajuți?

Femeia își șterse nasul cu dosul palmei.

— Ce pot să fac eu?

Vocea îi era plină de deznădejde.

— Nu pot să te *ajut* cu nimic.

Alicia își umezi buzele; își simțea limba grea și uscată. Avea s-o doară, rău; urma să aibă nevoie de fiecare fărâmbă de putere.

— Vreau să... mă dezlegi.

Salt după salt, Carter își croia drum de-a lungul canalui către istm. Rezervoarele chimice în formă de ciupercă. Acoperișurile clădirilor. Marile și uitatele câmpuri de reziduuri ale Americii industriale. Înainta cu repeziciune, cu o forță neobosită, precum un motor uriaș care trăgea din greu.

O formă mare și umbrită se profila dinaintea lui: podul-canal. Își avântă trupul în sus; își luă zborul, prinzându-se de o bară chiar de sub podul distrus. Îi luă o clipă ca să-și recapete echilibrul, după care se ridică încă o dată, se prinse cu o mână de un cablu de ancorare și se urcă pe punte.

Dedesubt, bătălia care se ducea i se desfășura dinaintea ochilor ca o machetă. Nava și mulțimea de oameni se revărsau la bord; camionul vuia înaintând de-a lungul străzii; baricada de flăcări și hoarda de virali care se adunau în spatele ei. Carter își lăsă capul într-o parte ca să-și calculeze unghiul; trebuia să fie undeva mai la înălțime.

Ajutându-se de cabluri, se cățăra în vârful turnului. Apa scliea sub el precum sticla, întocmai ca o oglindă imensă pusă în fața lunii. Simți o oarecare nesiguranță, ba chiar puțină teamă; o alungă numaidecât. Cea mai mică fărâmbă de îndoială l-ar fi dat înapoi, l-ar fi făcut să se

prăbușească în abis. Pentru a traversa o asemenea distanță – pentru a ajunge să-i stăpânești lățimea – trebuia să intri mai întâi într-un tărâm abstract. Să devii nu una cu săritorul, ci cu săritura, nu un obiect în spațiu, ci spațiul însuși.

Se ghemui pe vine. Energia i se răspândi din inimă, ajungându-i la membre.

Amy, vin!

Din cabina de comandă, Lore urmărea hoarda viralilor prin binoclu. Blocați de resturile în flăcări, părea o coloană pulsândă de lumină care se întindea până pe uscat și dincolo de el, lățindu-se într-atât cât să cuprindă practic tot țărnul.

Duse stația radio la gură.

— Nu vreau să te grăbesc, Michael, dar orice e de reparat trebuie reparat *chiar acum!*

— Nu stau!

Ceva se întâmplă cu hoarda, era străbătută de un fel de... unde. Dar și de un fel de încordare, ca aceea a unui arc. Începând din spate, mișcarea înainta, crescând în viteză pe măsură ce traversa strada înspre flăcări. Camionul zăcea răsturnat într-o parte, de-a lungul drumului. Ce vedea oare?

Capul coloanei intra în cisterna arzândă precum un berbec. Rotocoale de fum și de foc țâșniră atunci în aer. Cisterna începu să se târască de-a lungul drumului cu un hârșăit. Virali în flăcări săreau în apă, în timp ce alții erau împinși din spate drept în inima distrugerii.

Lore privi în jos peste balustradă. Lanțurile care legaseră carena de doc nu mai erau; zeci de oameni se aruncau neputincioși în apă. Cel puțin o sută, inclusiv copii, rămăseseră pe doc. Țipete cuprinse de panică se ridicau în aer: „Dă-te din drum!“, „Ia-mi copila!“, „Te implor!“.

— Hollis! strigă ea.

Bărbatul ridică privirea. Lore îi arată cu degetul către istm. Își dădu atunci seama de greșeala ei: și ceilalți de pe doc îi văzuseră gestul. Mulțimea începu să se îmbulzească, toți încercând să pătrundă prin intrarea strâmtă deodată. Se împărțeau lovături, trupuri erau azvârlite prin aer, oameni erau călcați în picioare. Din mijlocul nebuliei se auzi o împușcătură. Hollis se repezi înainte, dând din brațe ca un înotător, croindu-și astfel drum prin acel haos. Și mai multe împușcături; mulțimea se împrăștie, lăsând la iveală un singur bărbat cu un pistol și două cadavre la picioarele lui. Preț de o secundă, bărbatul rămase nemișcat, uimit parcă de ceea ce făcuse, înainte să se întoarcă și s-o ia la fugă spre pasarelă. Prea târziu pentru el: nu bine făcu câțiva pași, că Hollis îl și prinse de guler, îl trase înapoi și, apucându-l de sub craci, îl ridică deasupra capului – bărbatul fluturându-și mâinile și picioarele ca o țestoasă răsturnată –

și îl azvârli peste balustradă.

Lore luă din nou stația radio:

— Michael, lucrurile se împut rău pe-aici!

O spumă fină începu să bolborosească. Rand îi dădu lui Michael o țevă lungă de un metru și un tub cu unsoare. Michael scoase vechea țevă, unse capetele celei noi și o fixă în lăcașul ei. Rand se întorsese la panou.

— Pornește-l! țipă Michael.

Luminile se aprinseră; roțile începură să se învârtă. Presiunea inundă liniile.

— Gata! strigă Rand.

Michael ieși de sub încărcător. Rand îi aruncă stația radio.

— Lore...

Totul muri din nou.

Dăduse greș; armata ei nu mai era, fusese făcută praf și pulbere. Amy își dorea din toată inima să se afle pe nava aceea, să părăsească locul ăsta și să nu se mai întoarcă în veci. Însă nu putea să plece, nici cu nava asta, nici cu o alta. Rămase pe doc, privind-o cum se depărtează.

Cât aș fi vrut să am viața aceea cu tine, Peter, se gândi ea. Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

Camionul gonea spre vest, cu Caleb la volan și cu Peter, Amy și Greer în remorcă. În față se conturau luminile de pe doc; în spatele lor, la o depărtare crescândă, Amy văzu cisterna în flăcări răsturnându-se. Primii virali apărură prin despărțitură. Trupurile le ardeau. Se împleticiră înapoi, niște vâpăi cât un stat de om. Despărțitura continua să se lărgească, deschizându-se ca o ușă.

Amy se întoarse spre fereastra cabinei:

— Caleb...

El se uită în oglindă.

— Îi văd!

Caleb apasă accelerația până la podea; camionul țâșni înainte, dezechilibrând-o pe Amy. Aceasta se dădu cu capul de podeaua din metal cu un zgomot puternic și un țipăt scurt, de panică. Zăcând pe spate, cu fața spre cer, Amy văzu stelele. Erau cu sutele, cu miile, iar una dintre ele cădea. Se apropia, se tot apropia, până când își dădu seama ce stea era de fapt.

— Anthony!

Carter nu-și rată ținta; când camionul trecu în grabă pe lângă ei, el ateriză în spatele lui, rostogolindu-se pe stradă și aterizând înapoi pe călcâie. Viralii se îndreptau spre el. Se ridică în picioare.

Frați, surori!

El le simți nedumerirea. Cine era străinul ăsta care le tăiașe calea?

Eu sunt Carter, al Doisprezecelea dintre cei Doisprezece. Omorâți-mă

dacă puteți.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Nu știu!

Radioul hârâi: era Lore.

— Michael, *trebuie* să plecăm *chiar acum!*

Rand verifica indicatoarele cu disperare.

— Nu e de la încărcător – trebuie să fie ceva electric.

Michael stătea dinaintea panoului, simțindu-se complet devastat. Era zadarnic; fusese înfrânt. Nava lui, *Bergensfjord* a lui îl respinsese. Paralizia lui se transformă în mânie, mânia în furie. Lovi metalul cu pumnul.

— Afurisito! Se dădu înapoi și mai lovi o dată. Afurisită lipsită de inimă! Cum poți să-mi faci una ca asta? Cu lacrimi de frustrare, apucă o cheie franceză de pe bord și începu să lovească metalul cu ea, în repetate rânduri. Ți-am... dat... *tot*... ce-aveam!

Brusc, se auzi un huruit, ca răgetul unei fiare într-o cușcă. Luminile se aprinseră; acele indicatoarelor se treziră toate la viață,

— Michael, spuse Rand, ce naiba ai făcut?

— Asta a fost! făcu și Lore.

Sunetul crescă în intensitate, făcând platforma navei să vibreze. Rand strigă pe deasupra larmei:

— Crește presiunea! Opt mii de rotații pe minut! Douăsprezece! Douăzeci! Treizeci și cinci!

Michael ridică stația radio de pe jos:

— Porniți elicele!

Un geamăt grav, un cutremurat care îi zdruncină până în măduva oaselor.

Bergensfjord se puse în mișcare.

Ajunseră în zona de încărcare. Amy sări jos din partea din spate a camionului înainte ca acesta să se oprească.

— Amy, stai!

Însă Amy dispăruse deja, alergând spre stradă.

— Caleb, ia-l pe Lucius și urcați-vă în barca aia!

În spate, fiul lui părea buimăcit.

— Fă-o! îi ordonă Peter. Nu mai sta!

Peter porni pe urmele ei. Cu fiecare pas pe care îl făcea, își dădea imbold să meargă mai repede. Răsufla din greu, pământul zburând parcă sub tălpile lui. Distanța dintre ei începu să se micșoreze. Șase metri, patru metri, trei metri. O ultimă izbucnire de viteză și o prinse de talie, aruncându-se amândoi la pământ.

— Dă-mi drumul! strigă Amy în genunchi, zbatându-se să se elibereze.

— Trebuie să plecăm *chiar acum!*

— O să-l omoare! făcu ea, cu voce tremurândă.

Carter se răsuca. Își îndoi degetele, cu ghearele lucindu-i. Își îndoi degetele de la picioare, simțind cum i se încordează ligamentele. Lumina albăstruie a lunii îl înconjură ca o aură.

Întinzând o mână, Amy scoase un strigăt îndurerat:

— Anthony!

El porni la atac.

Trebuiră să dragheze vreo două sute cincizeci de metri.

La capătul vasului se formase un val de spumă. Dinspre doc se auzeau strigăte: *Pleacă fără noi!* Ultimii pasageri se grăbiră să urce, îmbulzindu-se pe rampă, care începuse să se clatine pe măsură ce *Bergensfjord* se îndepărta.

Stând în dreptul balustradei, Pim urmărea scena în tăcere. Buza de jos a pasarelei se apropia de margine; curând, avea să cadă. Unde era soțul ei? Atunci îl văzu. Ajutându-l pe Lucius, înainta cu pași mari de-a lungul debarcaderului. Începu să facă semne disperată oricui ar fi văzut-o: *Acela e soțul meu! Opriți nava!* Dar, firește, nimeni nu o luă în seamă.

Pasarela era plină ochi de lume. Înghesuiți printre balustrade, ieșeau pe puntea navei doar câte unul sau doi deodată, scuipați parcă din mulțimea fremătândă. Pim începu să geamă. La început, nu își dădu seama de asta. Sunetul ieșise din propria voință, o expresie a durerii – la fel cum, cu douăzeci și unu de ani în urmă, în brațele Sarei, gemuse cu o asemenea ferocitate, încât ar fi putut să fie luată drept un animal muribund. Pe măsură ce creștea în intensitate, sunetul începu să formeze o dimensiune nouă în viața lui Pim Jaxon: era pe cale să scoată primele cuvinte.

— Caaa... leb! Fuuuuugi!

Buza pasarelei sări. Se agăță de un tachtet de la marginea debarcaderului. Sub presiunea crescândă a navei, începu să se învârtă în jurul axei. Niturile ieșeau afară, metalul se îndoaia. Caleb și Greer erau la doar câțiva pași depărtare. Pim făcea cu mâna, strigând cuvinte pe care nu le putea auzi, ci pe care le simțea – cu fiecare fărâmə din corpul ei.

Pasarela începu să cadă.

Încă atașată de navă, se lovi de carenă. Oamenii se aruncau în apă, unii fără să scoată o vorbă, acceptându-și soarta, alții țipând îndurerați. La capătul rampei, Caleb își strecurase cotul printre bare, în timp ce îl ținea încă pe Greer, ale cărui picioare se bălăngăneau pe ultima treaptă. *Bergensfjord* câștiga viteză, stârnind un vârtej în urma lui. Pe când pupa trecu prin dreptul lor, cei din apă fură trași în adânc, în vârtoarea elicei. Poate un strigăt, o mână ridicată în zadar, și duși au fost.

În pânțele navei, Michael alerga. Urca nivel după nivel, picioarele parcă-i zburau, brațele îi fluturau, inima bătea să-i spargă

pieptul. Cu un salt, se avântă în aer. Vârful provei trecea prin ușa digului marin.

Nu aveau să reușească. Nici pe departe. Fir-ar!

Urcă scările dinspre cabina de comandă câte trei o dată și dădu buzna pe ușă.

— Lore...

Ea privea prin parbriz.

— Știu!

— Mai dă-i spațiu!

— Crezi că nu știu asta?

Distanța dintre ușă și partea dreaptă a navei se micșora. Optsprezece metri. Nouă. Cinci.

— Rahat! făcu Lore.

Peter și Amy goneau de-a lungul punții.

Nava plecase; începuse să se depărteze. De pe dunetă se trăgeau focuri de armă, gloanțele șuierându-le pe deasupra capului; viralii trecuseră de barieră.

Un bubuit.

Carena se izbi de ecluză. Urmă un scârțâit prelung, forța irezistibilă a momentului cinetic al navei opunându-se greutateii de neclintit a porții. Coca se cutremură chiar pe când încetini viteza, avântându-se înainte.

Marele zid de oțel alunecă necruțător pe lângă. În doar câteva secunde, Bergensfjord nu va mai fi. Nu era chip să te mai urci la bord. Peter văzu ceva atârând de partea laterală a navei: pasarela desprinsă, care era încă atașată la capăt. De ea erau agățati doi oameni.

Caleb și Greer.

Cu o mână prinsă de balustrada pasarelei, fiul său îi striga, în timp ce arăta spre debarcader. Poarta ecluzei smulsă de navă; stătea acum într-un unghi ciudat față de carena în mișcare. Când pasarela trecu de capătul porții, distanța dintre ei avea să se reducă la o depărtare care putea fi acoperită dintr-un salt.

Însă Amy nu-i mai era alături; Peter era singur. Se întoarse și o văzu, stând la treizeci de metri depărtare, cu spatele la el.

— Amy, vino!

— Pregătește-te să sari! strigă Caleb.

Viralii ajunseseră la celălalt capăt al digului. Amy își scoase sabia și îl strigă pe Peter peste umăr.

— Urcă-te pe navă!

— Ce faci? O să reușim!

— Nu mă pune să-ți explic. Du-te!

Brusc, înțelese totul: Amy nu intenționa să plece. Poate că nu o făcuse niciodată.

Atunci o văzu pe fată.

Era departe de el, ghemuită în spatele unei bobine uriașe de cablu. Părul de culoarea căpșunei îi era prins cu o fundă, avea zgârieturi pe față, iar la piept ținea strâns animăluțul de pluș cu niște brațe subțiri ca niște crenguțe.

O văzu și Amy.

Își scoase sabia și se repezi înainte. Viralii se năpusteau pe doc. Fetița încremenise de groază. Amy o săltă în brațe și începu să fugă. Cu mâna liberă, îi făcu semn lui Peter: *Nu aștepta! O să am nevoie să ne prinzi!*

El se grăbi spre poarta ecluzei. Capătul pasarelei era la zece metri depărtare și se apropia cu repeziciune.

— Fă-o acum! strigă Caleb.

Peter sări.

Preț de o secundă, păru că sărise prea devreme; că avea să se prăbușească în apa învolburată. Însă chiar atunci se prinse de balustrada pasarelei. Se trase în sus, își recăpătă echilibrul și se întoarse. Amy, cu fetița în brațe, fugea de-a lungul zidului. Pasarela trecu pe lângă ei; nu avea să reușească. Peter se întinse după ele, tocmai când Amy făcea cinci pași mari, fiecare mai lung decât celălalt, și se aruncă în abis.

Peter nu-și mai amintea momentul în care o prinsese de mână, ci doar că o făcuse.

Ieșiseră din doc. Michael dădu fuga din cabina pilotului și se repezi la balustradă. Văzu o spărtură adâncă, lungă de cel puțin patru metri, cu toate că era cu mult deasupra liniei apei. Privi spre țarm. La o sută de metri la pupa, la capătul docului, o masă de virali urmărea cu privirea nava care se depărta, asemenea unei mulțimi de bocitoare.

— Ajutor!

Vocea venea de la pupa.

— Cineva a căzut peste bord!

Se grăbi într-acolo. O femeie, cu un bebeluș la piept, arăta cu degetul spre balustradă.

— Nu știam că avea de gând să sară!

— Cine? Cine era?

— O femeie pe o targă, abia putea merge. Mi-a spus că o cheamă Alicia.

Un colac de funie zăcea pe punte. Michael apăsă butonul de la stația radio.

— Lore, oprește elicele!

— *Poftim?*

— Fă-o! De tot!

El își lega deja funia în jurul taliei, după ce îi pasase stația radio femeii, care îl privea nedumerită.

— Ce vrei să faci? îl întrebă.

El păși peste balustradă. Jos, la mare adâncime, apele se învolburau cu furie. *Oprește-le*, își spuse. *Dumnezeule, Lore, oprește odată elicele alea!*

Sări.

Cu vârfurile picioarelor întinse, cu brațele înainte, străpunse suprafața apei ca o sulită; curenții îl învăluiră numaidecât, trăgându-l în adânc. Ochii îl înțepau de la sare; nu putea vedea nimic, nici măcar propriile mâini.

Dădu drept peste ea.

O învălmășeală de membre: amândoi se rostogoleau, răsucindu-se spre fundul apei. El o apucă de curea și îi trase trupul spre al lui, înconjurând-o cu brațele.

Funia ajunse la capăt.

O smucitură puternică; Michael simți de parcă ar fi fost tăiat în două. Încă ținând-o pe Alicia, fu tras în sus, la un unghi de patruzeci și cinci de grade. Stătea deja în apă de treizeci de secunde; creierul îi urla după aer. Elicele nu se mai învăteau, dar asta nu mai conta acum. Erau trași ca urmare a momentului cinetic al navei. Dacă nu ieșeau cât de curând la suprafață, aveau să se înece.

Brusc, se auzi un scârțâit: elicele porniseră din nou. Nu! Michael își dădu atunci imediat seama de ce întâmpla de fapt: Lore inversase motoarele. Tensiunea din frânghie începu să se amelioreze, apoi dispăru cu totul. Fură cuprinși de o forță nouă. Erau trași înainte, spre elicele care se învăteau.

Aveau să fie făcuți bucăți.

Michael ridică privirea. Mult deasupra lor, sclipea oglinda apei. Care era sursa acelei lumini strălucitoare și misterioase? Sunetul făcut de elice încetă brusc; acum înțelegea intenția lui Lore. Încearca să le creeze suficient avânt cât să se ridice la suprafață. Michael începu să dea din picioare. *Nu te da bătută, Alicia. Ajută-mă să fac asta. Dacă nu mă ajuți, murim amândoi.* Dar nu avea niciun rost; se duceau la fund ca bolovanii. Lumina se depărta fără milă.

Frânghia se tensionă din nou. Erau trași în sus.

Pe când străpungeau suprafata apei, Michael deschise gura larg, trăgând aer în piept cu lăcomie. Se aflau sub pupa, un munte de oțel ridicându-se deasupra lor; lumina pe care o văzuse era cea a lunii. Strălucea deasupra lor, durdulie și plină, revărsându-se peste oglinda apei.

— Gata, gata, te-am salvat, spuse Michael.

Alicia tușea și scuipa apa în brațele lui; de sus, o barcă de salvare plutea spre ei.

— Te-am salvat, te-am salvat, te-am salvat!

Ochii lui Carter erau plini de stele.

Zăcea întins pe stradă, însângărat și frânt. Nici nu-și mai simțea unele părți, de parcă ar fi fost lipsă, desprinse de trup. Nu-l durea nimic; dimpotrivă, propriul trup îi părea un lucru îndepărtat, asupra căruia nu avea niciun control.

Frați, surori!

Se strânseseră cerc în jurul lui. Pentru ei, nu simțea decât dragoste. Nava nu mai era; se depărtase. O dragoste mare pentru tot; dacă ar fi putut, ar fi cuprins întreaga lume în inima lui. La marginea străzii, lumina lunii mângâia suprafața apei, făcând să strălucească drumul pe care el avea să pășească.

Lăsați-mă să fac asta. Simt cum iese din mine. Lăsați-mă să fiu din nou bărbatul care am fost înainte să mor.

Carter începu să se târască. Viralii se dădură înapoi, lăsându-l să treacă. Față de el, aveau o atitudine respectuoasă, de parcă i-ar fi fost elevi ori soldați primind sabia dușmanului lor. Carter traversă strada. Întinse mâna stângă, prima parte din el care atinse marea. Apa era rece și îmbietoare, plină de sare și de pământ. Un miliard de suflete vii sălășluiau în ea; curând, avea să li se alăture.

Frați, surori, vă mulțumesc.

Se lăsă să alunece sub oglinda apei.

XI. ORAȘUL OGLINZILOR

*„Port lanțul pe care l-am construit în timpul vieții, răspunse Fantoma. L-am construit verigă după verigă și centimetru după centimetru. Mi l-am legat din propria voință și tot așa îl port.”*¹⁶
Charles Dickens, *Poveste de Crăciun*

Răsărit pe mare.

Bergensfjord stătea la ancoră, motoarele-i uriașe odihnindu-se. Cerul era înnorat, apa, limpede ca piatra; în depărtare, o pulbere de ploaie se lăsase peste Golf. Majoritatea pasagerilor dormeau pe punte. Trupurile zăceau în dezordine, ca și cum ar fi căzut toți grămadă. Se aflau la sute de mile de pământ.

Amy stătea la provă, Peter, lângă ea. Își simțea mintea plutindu-i departe, refuzând să se agațe de orice alt gând în afară de unul. Anthony nu mai era. Nu mai rămăsese decât ea.

Pe fetiță o chema Rebecca. Mama ei murise în urma atacului, tatăl

ei cu ani în urmă. Impresia pe care i-o lăsase lui Amy – greutatea și căldura trupului ei, forța disperată cu care se agățase de ea, pe când străbăteau spațiul – era încă vie. Amy își închipuia că nu va trece niciodată; senzația devenise o parte din ea, îi intrase în oase. Definise acel moment, care luase hotărârea în locul ei. Nu pe Rebecca o văzuse Amy pe debarcader, ci pe fetița care fusese ea însăși cândva, o fetiță care, la urma urmei, fusese la fel de singură, abandonată de uriașa mașinărie a lumii ce avea nevoie să fie salvată.

O vreme, poate zece minute, nici ea și nici Peter nu scoaseră un cuvânt. La fel ca ea, și Peter era doar pe jumătate prezent, cu privirea pierdută în gol – cerul palid de la răsărit, marea de un calm nesfârșit.

Amy fu cea care rupse tăcerea.

— Mai bine te-ai duce să vorbești cu ea.

În primele ore ale nopții, fusese luată o decizie. Amy nu putea să meargă; nici Alicia. Dacă supraviețuitorii aveau să-și clădească o viață nouă, toate urmele vechii terori trebuiau atunci lăsate în urmă. Ce conta acum era ca și ceilalți să accepte acest lucru.

— Nu ea a făcut asta, Peter.

El o privi, însă nu spuse nimic.

— Și nici tu, adăugă ea.

Se lăsă din nou tăcerea. Își dorea din toată inima ca el să creadă asta, și totuși, știa că îi era cu neputință.

— Trebuie să te împaci cu ea, Peter. De dragul amândurora.

Soarele se ridică alene în spatele norilor; cerul era lipsit de culoare, marginile lui pierzându-se nevăzute la orizont. Ploaia se ținea la distanță. Michael îi asigurase că vremea nu avea să fie o problemă; se pricepea la lucrurile astea.

— Ei bine, spuse Peter cu un oftat, mai bine aș face odată asta.

O lăsă și coborî spre cabinele echipajului. Aerul de sub punte era mai rece, mirosind a metal umed și a rugină. Majoritatea oamenilor lui Michael sforăiau în paturile lor, folosindu-se de această scurtă pauză ca să-și recapete puterile pentru ceea ce avea să urmeze.

Alicia stătea pe un pat jos de la celălalt capăt al coridorului.

— Hei!

— Spune ce ai de spus, îi zise ea, cu privirea ațintită în tavan, fără să se uite măcar la el.

Peter nu era prea sigur ce anume voia să îi zică. *Îmi pare rău că am încercat să te strâng de gât?* Sau *Ce ai crezut?* Sau poate că voia de fapt să îi spună *Du-te naibii!*

— Sunt aici cu o ofertă de pace.

— O ofertă de pace, repetă Alicia. Sună mai degrabă ca fiind ideea lui Amy.

— Ai încercat să te sinucizi, Lish.

— Și aș fi reușit, dacă lui Michael nu i-ar fi năzărit să facă pe

eroul. Am o mică socoteală și cu el.

— Ai crezut că apa o să te poată transforma înapoi?

— Te-ai fi simțit mai bine dacă ar fi fost așa? Oftă din greu, apoi: mi-e teamă că asta nu e o opțiune pentru mine. Fanning a fost destul de clar în privința asta. Nu, trebuie să recunosc că înecatul a fost scopul meu.

— Nu pot crede așa ceva.

— Ce vrei de fapt, Peter? Dacă ai venit să-mi spui că ți-e milă de mine, nu mă interesează.

— Știu asta.

— Atunci, ai venit să spui că ai nevoie de mine.

El încuviință din cap.

— Destul de corect.

— Și că, având în vedere circumstanțele, cel mai bine ar fi să îngropăm securea războiului. Să fim tovarăși, frați de arme, fără diviziune între grade.

— Mai mult sau mai puțin, da.

Cu o lentoare chinuitoare, ea își întoarse fața spre el.

— Vrei să știi ce gândeam? Când mă strângeai de gât, adică.

— Dacă vrei să-mi spui.

— Mi-am zis: *Ei bine, dacă tot e să mor strangulată, mă bucur că e bunul meu prieten Peter.*

Rostise aceste vorbe fără pic de amărăciune; nu făcea decât să afirme o stare de fapt.

— Am greșit, spuse el. Nu o meritai. Nu știu ce e între tine și Fanning și, sincer, mă îndoiesc că voi înțelege vreodată. Dar m-am înșelat în privința ta.

Ea îi cântări vorbele, apoi ridică din umeri:

— Deci, ai dat-o în bară. O scuză cam sărăcuță, dar presupun că va trebui să mă mulțumesc cu asta.

— Presupun că da.

Ea îi aruncă o privire amenințătoare.

— Ți-am spus că te pot duce acolo și asta o să fac. Dar îți arunci viața pe apa sâmbetei.

— Eu aș zice că e exact contrariul.

Alicia scoase un sunet, o încercare de râset, însă nu îi ieși decât o tuse – gravă, hârâită. Închise ochii de durere. Peter așteptă să se liniștească.

— Lish, ești bine?

Se făcuse roșie în obraji, iar pe buze avea picături de salivă.

— Așa ți se pare că aș fi?

— În mare parte te-ai întremat.

Ea clătină din cap cu indulgență, așa cum ar face o mamă către copilul ei fără speranță.

— Nu te-ai schimbat deloc Peter. De cincizeci de ani de când te știu, ai rămas același. Poate de-asta nici nu pot sta supărată pe tine.

— Apreciez. Se ridică în picioare. Ai nevoie de ceva înainte să plec?

— Un corp nou ar fi numai bun. Țasta se pare că a ajuns la capătul puterilor.

— Stăm prost la capitolul ăsta.

Alicia rămase o clipă pe gânduri, după care zâmbi:

— Nu știu – atunci, ce zici de încă un iepure?

Își găsi fiul pe punte, stând pe o ladă de lemn și urmărindu-l pe Michael făcând ultimele pregătiri pe dunetă.

— Te superi? Întrebă el.

Caleb îi făcu loc.

— Unde e Pim?

— Doarme.

Fiul său se întoarse spre el și îi aruncă o privire aspră.

— Ajută-mă să înțeleg ce se întâmplă.

— Nu sunt sigur că pot.

— Atunci, de ce? Ce mai contează acum?

— Oamenii se vor întoarce într-o bună zi. Dacă Fanning e încă în viață, totul o ia de la început.

— Te duci pentru ea.

Peter rămase fără cuvinte.

— Haide, nu te arăta așa de surprins, continuă Caleb. O știu de ani buni.

Peter nu știu ce să-i răspundă. În cele din urmă, nu-i rămânea decât să recunoască adevărul.

— Ei bine, ai dreptate.

— Firește că am *dreptate*.

— Lasă-mă să termin. Are și Amy de-a face cu asta, dar nu e ea singurul motiv.

Încercă să-și adune gândurile.

— Uite cea mai bună explicație. E o poveste despre tatăl tău. În Colonie, aveam o tradiție. Îi spuneam Susținerea Milei. Când o persoană era luată, o rudă o aștepta în fiecare seară în afara zidului orașului. Puneam acolo o cușcă cu un miel înăuntru drept momeală. Șapte nopți îi așteptam să se întoarcă acasă și, dacă se întorceau, ruda respectivă trebuia să o omoare. De obicei, era treaba celui mai apropiat membru al familiei pe linie masculină, așa că atunci când tatăl tău dispărea, tu erai cel care trebuia să-l susții.

Caleb îl privi îndeaproape.

— Câți ani aveai?

— Douăzeci, douăzeci și unu? Eram un puști.

— Dar nu s-a întors. Se dusesese în rai.

— Da, dar eu nu știam asta. Șapte nopți, Caleb. Asta e o perioadă foarte mare ca să te gândești să uciți pe cineva, mai ales pe propriul frate. La început, mă întrebam dacă într-adevăr sunt în stare. Părinții noștri muriseră, Theo era singurul care îmi rămăsese pe lume. Dar, pe măsură ce nopțile treceau, am ajuns să înțeleg un lucru. Era ceva mai rău decât uciderea lui, și anume să permit altcuiva să facă acest lucru. Dacă lucrurile ar fi stat invers, dacă eu aș fi fost cel luat, nu mi-aș fi dorit altceva. Nu voiam să o fac, crede-mă, dar măcar atât îi datoram. Responsabilitatea era a mea și a nimănui altcuiva.

Peter făcu o pauză, așa încât cuvintele sale să-și facă efectul, apoi continuă:

— Așa e și acum, fiule. Nu știu de ce a trebuit să fiu eu acela. Asta e o întrebare la care nu pot răspunde. Dar nici nu contează. Pim și copiii – ei sunt responsabilitatea ta. Ai fost lăsat pe pământ ca să-i protejezi până la ultima suflare. Asta e treaba ta. Iar eu o am pe a mea. Așa că lasă-mă să o duc la bun sfârșit.

La bordul lui *Nautilus*, Michael dădea instrucțiuni membrilor echipajului care aveau să ajute la lansarea ei la apă. Carena fusese acoperită de o rețea din frânghii groase; o macara din oțel și un sistem de scripeți aveau să o ridice din lăcașul ei și să o coboare la apă; odată ajunsă acolo, aveau să taie legăturile, să ridice catargul și să pornească spre New York.

— O să te omoare, spuse Caleb.

Peter nu răspunse.

— Și dacă reușești? Amy tot nu poate pleca. Ai spus-o chiar tu.

— Nu, nu poate.

— Și atunci ce?

— Atunci îmi voi trăi viața. La fel cum o să faci și tu.

Peter așteptă ca fiul său să mai adauge ceva; însă, cum acesta nu o făcu, îi puse o mână pe umăr.

— Trebuie să accepți asta, fiule.

— Nu e ușor.

— Știi că nu e.

Caleb îl privi în ochi, înghiți cu greu, apoi spuse:

— Când eram mic, prietenii mei vorbeau tot timpul despre tine. Unele chestii erau adevărate, altele erau minciuni sfruntate. Partea ciudată era că mă simțeam prost pentru tine. Nu spun că nu-mi plăcea atenția, dar știam și că nu voiai ca oamenii să creadă asta despre tine. Mă cam bloca. Cine nu ar vrea să fie ceva de capul lui, să fie un fel de erou? Apoi, într-o zi, mi-am dat seama. Simțeai asta din cauza mea. Eu eram alegerea pe care o făcuseși, iar restul nu mai conta pentru tine. Ai fi fost perfect fericit chiar dacă lumea ar fi uitat complet de tine.

— Este adevărat. Exact așa vedeam lucrurile.

— M-am simțit al naibii de norocos. Când ai început să lucrezi

pentru Sanchez, am crezut că poate lucrurile aveau să se schimbe, dar nu a fost așa. Se uită din nou la Peter: iar acum mă întrebi dacă te pot lăsa să pleci. Ei bine, nu pot. Nu am puterea asta în mine. Dar te înțeleg.

Rămaseră în tăcere o vreme. În jurul lor, nava se trezea la viață, pasagerii se ridicau, dezmoțindu-și membrele. *Chiar s-a întâmplat una ca asta?* păreau ei să gândească, mijind privirile din cauza sclipirii nefamiliare a oceanului. *Chiar sunt pe o navă? Țăla e soarele, aia e marea?* Cât de uimiți trebuie să fie, se gândi Peter, de calmul acela infinit. Vocile începeau să răsună – în special ale copiilor, pentru care o noapte a groazei deschisese, brusc și complet neașteptat, o ușă către o existență întru totul nouă. Adormiseră într-o lume ca să se trezească într-o alta, atât de diferită încât părea, poate, o variantă a unei realități pe de-a-ntregul diferite. Pe măsură ce minutele treceau, pasagerii erau atrași ca un magnet de balustradă – arătau cu degetul, șopteau, vorbeau între ei. Ascultându-i, fu inundat de un șuvoi de amintiri, precum și de senzația tuturor lucrurilor pe care nu avea să le mai vadă.

Michael se apropie de ei. Ochii bărbatului se îndreptară asupra lui Caleb, înțelegând numaidecât situația, apoi se fixară asupra lui Peter. Frământându-și mâinile în buzunare, spuse pe un ton blând, de parcă și-ar fi cerut scuze:

— Proviziile au fost încărcate la bord. Cred că suntem gata de plecare.

Peter încuviință din cap.

— În regulă.

Însă nu făcu nicio mișcare.

— Vrei să... le spun și celorlalți?

— Cred că așa ar fi bine.

Michael plecă. Peter se întoarse spre fiul său:

— Caleb...

— Sunt bine.

Se ridică de pe ladă, ținându-se țeapăn, ca un om rănit.

— Mă duc după Pim și după copii.

Toată lumea se adună în jurul lui Nautilus. Lore și Rand manevrau vinciul care o transporta pe Alicia, încă legată de targă, până la carlingă. Michael și Peter o duseră jos, în micuța cabină a bărcii, apoi coborâră scara ca să se alăture celorlalți: lui Caleb și familiei lui; Sarei și lui Hollis; lui Greer, care se refăcuse suficient de pe urma accidentului încât să îi însoțească, cu toate că încă avea capul bandajat și nu-și putea ține echilibrul, sprijinindu-se cu o mână de carena lui Nautilus. Oamenii îi urmăreau cu privirea de peste tot de pe navă; se dusesse vestea. Era 8:30.

Trebuia să-și ia rămas-bun: nimeni nu știa de unde să înceapă.

Amy fu cea care rupse tăcerea. Îl îmbrățișă pe Lucius, cei doi schimbând în șoaptă câteva cuvinte, pe care nimeni nu le putu auzi; apoi Sara, urmată de Hollis, care, dintre toți, chiar mai mult decât Sara, părea copleșit de întreaga situație, strângând-o pe Amy cu putere la piept.

Dar, firește, Sara încerca să se țină tare. Calmul ei aparent era doar un șiretlic. Nu se duse la Michael; pur și simplu nu se simți în stare. În cele din urmă, pe când încă își luau rămas-bun unii de la alții, el fu cel care se duse la ea.

— Of, fir-ai tu să fii, Michael! spuse ea cu amărăciune. De ce îmi faci mereu asta?

— Ăsta o fi talentul meu.

Ea îl îmbrățișă și izbucni în lacrimi.

— Te-am mințit, Michael. Nu am renunțat niciodată la tine. Nici măcar pentru o zi.

Se despărțiră; Michael se întoarse către Lore.

— Cred că asta a fost.

— Ai știut dintotdeauna că n-o să mergi, nu-i așa?

Michael nu răspunse.

— O, la naiba! făcu Lore. Cred că și eu am știut-o.

— Ai grijă de nava mea! îi spuse Michael. Contez pe tine.

Lore îi luă obrazii în mâini și îl sărută, lung și tandru.

— Ai grijă de tine, Michael!

El se urcă la bordul lui *Nautilus*. La baza scării, Peter dădu mâna cu Greer, apoi cu Hollis; o îmbrățișă pe Sara îndelung și cu putere. Deja își luase adio de la Pim și de la copii. Fiul său avea să fie cel de pe urmă. Caleb rămăsese retras. Strângea din ochi, stăpânindu-și lacrimile; nu voia să plângă. Brusc, Peter simți ca și cum s-ar fi îndreptat spre moarte. De parcă ar fi fost trăsnit, cum nu i se mai întâmplase vreodată, de un sentiment de mândrie. Bărbatul acesta puternic dinaintea lui. Caleb. Fiul său, băiatul lui. Peter îl cuprinse într-o îmbrățișare strânsă. Nu voia să prelungească momentul; dacă ar face-o, posibil să nu-i mai poată da drumul. Copiii sunt cei care ne dau viață, se gândi el; fără ei, nu suntem nimic, venim aici, apoi plecăm, ca praful dus de vânt. Își îngădui câteva clipe, înregistrând tot ce se putea, apoi se depărtă.

— Te iubesc, fiule. Mă faci să fiu foarte mândru.

Urcă scara pentru a se alătura celorlalți pe punte. Rand și Lore începură să acționeze vinciul. *Nautilus* se ridică din lăcașul ei, coborând peste bord. Cu un plescăit, barca se lăsă la apă.

— În regulă, țineți-o așa! strigă Michael.

Se folosiră de cuțite ca să taie plasa. Trecu pe sub pupa, pe jumătate plutind, pe jumătate trasă în adâncuri de greutatea ei. Peter și Amy legară hobanele, în vreme ce Michael aranjă frânghiile care

aveau să ridice catargul. Începură să se depărteze de *Bergensfjord*. Când totul fu pregătit, Michael răsuci vinciul. Catargul se ridică pe poziție; îl fixă în lăcașul lui și desfăcu pânza de pe ghiu. Până la *Bergensfjord* îi despărțeau acum patruzeci și cinci de metri. Aerul se încălzea, în bătaia unei brize blânde. Urișele motoare ale navei porniră. Un nou sunet se auzi, un zângănit de lanțuri. Sub prova lui *Bergensfjord* se ivi ancora, cu apa prelingându-se de pe ea pe măsură ce urca. De-a lungul balustradei erau numai chipuri; oamenii îi petreceau cu privirea. Unii dintre ei începuseră să le facă cu mâna.

— În regulă, suntem gata! anunță Michael.

Ridicără vela principală. Aceasta flutură golașă, mai apoi Michael trase echea într-o parte, iar prova se mișcă ușor în direcția opusă vântului. Cu un pocnet slab, pânza se umflă.

— O să ridicăm trinca după ce ne depărtăm, spuse Michael.

Pentru Peter, viteza pe care o prinseră era destul de uimitoare. Barca, ușor aplecată, părea stabilă, vârful provei tăind frumos valurile. *Bergensfjord* rămăsese în urma lor. Cerul părea de o profunzime infinită.

Se întâmplă treptat, apoi tot deodată: erau singuri.

79

Nautilus. Jurnal de bord

Ziua 4: 27° 95'N, 83° 99'V.

Vânt SSE 15–25 km/h, cu intensificări de până la 32.

Cer senin, valuri de 1–1,2 m.

După trei zile de vânt slab, în sfârșit am prins un avans decent, înaintând cu șase-opt noduri. Mă aștept să ajungem pe coasta de vest a Floridei până la căderea nopții, la nord de Tampa. Lui Peter pare că i-a trecut în sfârșit răul de mare. După trei zile în care a vomitat peste parapet, astăzi a anunțat că îi este foame. Cât despre Lish, doarme aproape tot timpul și nu spune mai nimic. Cu toții suntem îngrijorați în privința ei.

Ziua 6: 26° 15'N, 79° 43'V. Vânt SSE 8–16 km/h, cu schimbări de direcție.

Parțial înnorat. Valuri de 0,3–0,6 m.

Am înconjurat peninsula Florida și am luat-o spre nord. De aici, vom părăsi coasta și ne vom îndrepta drept spre grupul de insule din Carolina de Nord. Nori negri toată noaptea, dar niciun strop de ploaie. Lish e încă foarte slăbită. Amy a convins-o în sfârșit să mănânce, iar eu și Peter am tras la sorți. El a fost norocosul câștigător, deși aş zice

că asta e în funcție de cum privești situația. Eu am cam avut emoții în privința instrucțiunilor Sarei, plus că nu prea mă pricep la ace, dar a preluat Amy situația. O jumătate de litru. Să vedem dacă o să fie mai bine.

Ziua 9: 31°87'N, 75°25'V. Vânt SSE, 24–32 km/h, cu intensificări de până la 48.

Cer senin. Valuri de 1,5–2 m.

O noapte groaznică. Furtuna a început chiar înainte de apus – mare involburată, vânt puternic, ploaie în rafale. Toată lumea a stat trează, scoțând apa din barcă. Am fost deviați de la curs, iar pilotul automat s-a defectat. Am luat niște apă, dar carena pare intactă. Strângerea terțarolei se face greu în vânt, fără trincă.

Ziua 12: 36°75'N, 74°33'V. Vânt NNE 8–16 km/h.

Nori răzleți. Valuri de 0,6–0,9 m.

Am decis să ne îndreptăm la vest de coastă. Toată lumea este extenuată și are nevoie de odihnă. Pe de altă parte, Lish pare să-și revină. Problema rămâne însă spatele; încă o doare rău și abia dacă poate să se miște. E rândul meu cu acul. Lish pare să se distreze cu asta. „O, haide, Circuit, leagă-mă!“, a spus ea. „O fată trebuie să mănânce. Poate că sângele tău o să mă facă mai deșteaptă.“

Ziua 13: 36°56'N, 76°27'V. Vânt NNE. Valuri de până la 0,3–0,6 m.

Stăm la ancoră la gura râului James. O mulțime de epave peste tot – nave uriașe, tancuri petroliere, ba chiar și un submarin. Dispoziția lui Lish e mai bună. La apus, ne-a cerut să o scoatem pe punte.

O noapte frumoasă cu cer înstelat.

Ziua 15: 38°03'N, 74°50'V. Vânt slab și variabil. Valuri de 0,6–0,9 m.

Am pornit din nou la drum cu vânt slab. Întăim cu șase noduri pe oră. Toată lumea o simte – ne apropiem.

Ziua 17: 39°63'N, 75°52'V. Vânt SSE 8–16 km/h. Valuri de 0,9–1,5 m.

Măine ajungem la New York.

Era pe la apus. Cei patru se aflau în carlingă. Stăteau la ancoră; dincolo de prova babord, o fâșie lungă de nisip. Partea de sud a Staten Island, cândva dens populată, era acum un pustiu întins, golaș.

— Deci, ne-am înțeles? făcu Peter, cercetând grupul. Michael?

Stând lângă eche, se juca cu un briceag, scoțându-i și băgându-i la loc lama. Chipul i se înăsprise de la sare și de la vânt; prin barba de culoarea nisipului îi sclipeau dinții albi.

— Ți-am mai spus. Dacă ai zis că ăsta e planul, urmăm planul.

Peter se întoarse spre Alicia.

— Ultima șansă să-ți spui părerea.

— Chiar dacă aș zice nu, tot nu ai asculta.

— Îmi pare rău, asta nu e suficient.

Ea îl privi circumspect.

— Nu o să se predea pur și simplu, doar știi asta. „Hei, scuze, cred că m-am înșelat până la urmă.“ ăsta nu e deloc stilul lui.

— De-asta am nevoie de tine și de Michael în tunel.

— Vreau să rămân în gară, cu tine.

Peter o fixă cu privirea.

— Nu poți să-l ucizi – chiar tu ai spus-o. Abia dacă te poți ține pe picioare. Știu că ești furioasă și că nu vrei să auzi asta. Dar vreau să dai sentimentele deoparte și să lași asta în seama mea și a lui Amy. Nu ai face decât să ne încetinești. Am nevoie de tine ca să-l protejezi pe Michael. Viralii lui Fanning nu o să te atace. Așa, îl poți acoperi.

Peter își dădea seama cât dureau vorbele lui. Alicia își întoarse privirea, apoi se uită din nou la el, cu ochii mijiți în semn de avertisment:

— Ești conștient de faptul că știe că veniți, nu? Mă îndoiesc sincer să-i fi scăpat una ca asta. Odată intrați în gară veți cădea drept în mâinile lui.

— Asta e și ideea.

— Și dacă nu funcționează?

— Atunci, murim cu toții și Fanning câștigă. Sunt dispus să aud o idee mai bună. Tu ești expertă în Fanning. Spune-mi ce e greșit, te ascult.

— Nu e drept.

— Știu că nu e.

O tăcere scurtă, apoi Alicia oftă, dându-se bătută:

— Bine, nu pot. Ai câștigat.

Peter se uită la Amy. După două săptămâni pe mare, îi mai crescuse părul, îmblânzindu-i trăsăturile și totodată scoțându-i-le oarecum în evidență, făcându-i-le mai ascuțite și mai bine definite.

— Cred că totul depinde de ce vrea Fanning, spuse ea.

— De la tine, poate.

— Posibil că nu-și dorește altceva decât să mă omoare și, dacă e așa, nu prea avem multe de făcut ca să-l oprim. Dar s-a dat prea mult peste cap doar pentru asta.

— Ce crezi că vrea?

Lumina aproape dispăruse; dinspre țărm, se auzea șuieratul prelung al valurilor.

— Nu știu, spuse ea. Dar sunt de acord cu Lish. Bărbatul vrea să demonstreze ceva. Mai mult de asta...

Lăasă fraza neterminată, apoi reluă:

— Important e să ne asigurăm că îl vom găsi în gară. Aduceți-l și țineți-l acolo. Nu ar trebui să stăm după Michael. Trebuie să fim deja acolo când va pătrunde apa. Acela este momentul-cheie.

— Deci ești de acord cu planul.

Ea încuviință din cap.

— Da. Cred că e singura noastră șansă.

— Hai să ne uităm la schiță!

Alicia desenase o hartă simplă: străzile și clădirile, dar și ceea ce se afla sub ele și punctele de acces. La acestea adăugă descrieri verbale: cum arătau și se simțeau lucrurile, anumite repere, locuri unde trecerea lor avea să fie obstrucționată de buruieni ori de ruine, marginile apei acolo unde depășiseră malul sudic al insulei.

— Spune-mi de străzile din jurul gării, îi zise Peter. Câtă umbră se face acolo pentru virali?

Alicia rămase o clipă pe gânduri, apoi:

— Ei bine, multă. În mijlocul zilei, e mai mult soare, dar clădirile sunt toate foarte înalte. Vorbesc aici de șaizeci, șaptezeci de etaje. Nu ați mai văzut așa ceva în viața voastră și e destul de întuneric la nivelul străzii cam la orice oră din zi. Le îndreptă din nou atenția asupra schiței: cred că cel mai bun loc ar fi aici, la ieșirea dinspre vest a gării.

— De ce acolo?

— La două străzi spre vest este un șantier în construcție. Clădirea are cincizeci și două de etaje, nu e uriașă comparând-o cu cele din jurul ei, dar ultimele treizeci de etaje sunt doar schele. E mult soare la bază, chiar și la sfârșitul zilei. O poți vedea din gară – există un lift exterior și o macara înălțată pe una dintre lateralele clădirii. Obişnuiam să petrec mult timp acolo.

— Pe macara?

Alicia ridică din umeri.

— Ei bine, da. Îmi plăcea acolo.

Nu mai dădu alte explicații; Peter nu insistă. Arătă un alt loc de pe hartă, o stradă la est de gară.

— Ce-i asta?

— Clădirea Chrysler. E cea mai înaltă din zonă, aproape optzeci de etaje. Vârful e făcut dintr-un fel de metal lucitor, ca o coroană. E foarte reflectorizant. În funcție de poziția soarelui, poate face multă lumină.

Ziua se sfârșise; temperatura scăzuse, o brumă ușoară pulverizându-se de sus. Pe măsură ce se lăsa tăcerea, Peter își dădu seama că discuția se încheiase. În mai puțin de opt ore, aveau să ridice velele, Nautilus urma să facă ultimul său voiaj spre Manhattan, unde se întâmpla ce era menit să se întâmple. Probabil că nu aveau să supraviețuiască cu toții sau poate că nu avea s-o facă niciunul.

— Stau eu de pază, se oferi Michael.

Peter se uită la el:

— Suntem destul de în siguranță aici. Crezi că e necesar?

— Baza e destul de nisipoasă. Ultimul lucru de care avem nevoie e să tragem ancora prin nisip.

— Rămân și eu, spuse Lish.

Michael zâmbi.

— Nu pot spune că m-ar deranja compania. Apoi, către Peter: e în regulă. Am făcut-o de un milion de ori. Duceți-vă la culcare! Voi doi o să aveți nevoie de odihnă.

Noaptea se așternu peste mare.

Totul zăcea în nemișcare: nu se auzeau decât sunetele oceanului, adânc și calm, și bătaile ușoare ale valurilor de carenă. Peter și Amy stăteau strânși unul într-altul în singurul pat din cabină, ea odihnindu-și capul pe pieptul lui. Era o noapte caldă, însă sub punte aerul se simțea răcoros, aproape rece, din cauza apei care înconjura pereții despărțitori.

— Povestește-mi despre fermă, îi spuse Amy.

Peter avu nevoie de o clipă ca să formuleze răspunsul; toropit de mișcarea bărcii și de apropierea dintre ei, fusese, de fapt, pe cale să adoarmă.

— Nu știu cum s-o descriu exact. Nu erau niște vise obișnuite – erau mult mai reale de atât. În fiecare noapte eram în altă parte, duceam o altă viață.

— Ca o altă... lume. Adevărată, dar nu aceeași.

El încuviință din cap, apoi spuse:

— Nu mi le aminteam de fiecare dată, nu în detaliu. Mai degrabă senzația era cea care persista. Și unele lucruri. Casa, râul. Zile ca oricare altele. Muzica pe care o cântai. Niște cântece atât de frumoase. Aș fi putut să le ascult la nesfârșit. Păreau atât de pline de viață. Se opri, apoi spuse: la fel ai simțit și tu?

— Cred că da.

— Dar nu știi sigur.

Ea șovăi:

— Nu mi s-a întâmplat decât o singură dată, atunci când eram în apă. Cântam pentru tine. Muzica îmi venea atât de ușor. Ca și cum cântecele acelea erau undeva înăuntrul meu și eu le lăsam în sfârșit să iasă la iveală.

— Ce s-a întâmplat pe urmă? întrebă Peter.

— Nu-mi aduc aminte. Nu știu decât că m-am trezit pe punte, unde te-am văzut pe tine.

— Și ce crezi că înseamnă?

Făcu o pauză înainte să răspundă.

— Nu știu. Nu știu decât că, pentru prima oară în viața mea, am fost cu adevărat fericită.

O vreme, ascultară în liniște scârțâitul bărcii.

— Te iubesc, spuse Peter. Cred că te-am iubit dintotdeauna.

— Și eu te iubesc.

Se trase mai aproape de el; Peter îi răspunse întocmai. Îi luă mâna stângă, își împleti degetele cu ale ei, o puse pe piept și o ținu acolo.

— Michael are dreptate, spuse ea. Ar trebui să ne culcăm.

— În regulă.

Nu peste mult timp, respirația îi încetini. Căpătă un ritm adânc, prelung, asemenea valurilor ce se spărgeau de țarm. Amy închise ochii, deși știa că era în zadar. Avea să rămână trează ore bune.

Pe puntea lui *Nautilus*, Michael privea stelele.

Nu te puteai sătura niciodată de ele. În decursul atâtor nopți petrecute pe mare, stelele îi fuseseră cei mai credincioși tovarăși. Le prefera lunii, care îi părea prea directă, mereu cerșind atenție; stelele însă se mențineau la o oarecare distanță, permițând astfel misterului propriei lor naturi să respire. Michael știa ce anume erau stelele – mingi inflamabile de hidrogen și de heliu – precum și pe multe după nume și dispunerea lor pe cerul nopții: informații utile pentru un bărbat singur pe mare, într-o barcă mică. Dar mai înțelegea și că astfel de lucruri aveau o ordine prestabilită de care nici măcar stelele însele nu aveau habar.

Puzderia lor ar fi trebuit să îl facă să se simtă neînsemnat și singur, însă efectul era exact contrar; în toiul zilei simțea cel mai acut propria solitudine. Erau zile când îl durea sufletul din cauza asta, având senzația că se depărtase atât de mult de lume încât nu s-ar mai putea întoarce nicicând printre oameni. Însă venea iarăși noaptea, dezvăluindu-și comoara ascunsă – stelele care, la urma urmei, nu dispăreau peste zi, ci doar stăteau pitite – iar singurătatea lui se estompa, înlocuită de sentimentul că universul, în necuprinsa lui vastitate, nu era un loc dificil și indiferent în care unele lucruri erau vii și altele nu, unde tot ce se petrecea era din pură întâmplare, acțiuni guvernate de mâna rece a legilor fizicii, ci o rețea din fire

invizibile în care totul era conectat la tot, inclusiv el. Printre aceste fire, atât întrebările, cât și răspunsurile vieții pulsau ca pătrunse de un curent electric, nu doar suferințele și regretele, ci și bucuriile, ba chiar fericirea însăși, cu toate că sursa acestui curent nu era cunoscută și nici nu avea să fie vreodată, iar o persoană nu-l putea simți decât dacă își îngăduia acest lucru; iar momentul în care Michael Fisher – Michael Circuit, Prim-Inginer al Luminii și al Curentului, Șef al Negoțului și constructorul lui *Bergensfjord* – îl simțea era când privea stelele.

Se gândea la multe lucruri. La zilele din Sanctuar. La chipul aspru și orb al lui Elton, la spațiul înghesuit al barăcii cu acumulatori. La mirosul de gaz din rafinărie, unde își lăsase în urmă copilăria și își urmase cursul vieții. La Sara, pe care o iubea, la Lore, pe care o iubea de asemenea, la Kate și la ultima dată când o văzuse, la energia ei tinerească și la afecțiunea pe care i-o dăruise cu ușurință atunci când îi spusese povestea despre balenă. Toate păreau să fi fost cu atât de mult timp în urmă, trecutul retrăgându-se pentru totdeauna în marea și interioara acumulare de zile. Probabil că vremea sa pe pământ se apropia de sfârșit. Poate că era ceva după, dincolo de existența fizică a unei persoane; pe acest subiect, cerurile erau discrete. Sau cel puțin așa credea Greer.

Michael știa că prietenul său era pe moarte. Greer încercase s-o ascundă și aproape că reușise, doar că Michael aflase. Nu-și dăduse seama din ceva anume; era pur și simplu ceva instinctual. Timpul se scurgea din el – la fel cum se scurgea din noi toți, mai devreme sau mai târziu.

Și, desigur, se gândea la nava lui, la *Bergensfjord*. Trebuia să fie departe de-acum, undeva prin apropiere de coasta Braziliei, îndreptându-se spre sud sub același cer înstelat.

— E frumos aici, spuse Alicia.

Stătea în fața lui, întinsă pe o bancă, o pătură acoperindu-i picioarele. Avea capul dat pe spate, la fel ca al lui, privirea fiindu-i aprinsă de lumina stelelor.

— Îmi aduc aminte de prima oară când le-am văzut, continuă ea. Era în noaptea în care Colonelul m-a lăsat în afara Zidului. Mă speriau de moarte.

Arată către sud:

— De ce aia e atât de strălucitoare?

El îi urmă degetul cu privirea.

— Ei bine, aceea nu e o stea. E planeta Marte.

— Cum îți dai seama?

— E vizibilă în special vara. Dacă te uiți cu atenție, o să vezi că are o tentă ușor roșiatică. Practic, e un bolovan imens și ruginit.

— Și aia? arată ea drept deasupra lor.

— Arcturus.

Întineric fiind, nu-i putea vedea expresia feței, deși și-o închipuia încruntându-se cu interes.

— Cât de departe e?

— Nu foarte, pentru niște stele. Cam la treizeci și șapte de ani-lumină. Atât îi ia luminii să ajungă aici. Când lumina pe care o vezi a plecat de pe Arcturus, tu și cu mine eram doar niște copii. Deci, când te uiți la cer, vezi practic în trecut. Dar nu doar un trecut. Fiecare stea e diferită.

Ea râse ușor.

— Asta mă cam bulversează. Mi-aduc aminte că-mi spuneai lucruri de genul ăsta și când eram mici. Sau cel puțin încercai.

— Eram destul de insuportabil. Probabil voiam să te impresionez.

— Mai arată-mi, spuse ea.

El făcu întocmai; Michael urmări cerul cu degetul. Steaua Polară și Carul Mare. Antares, Vega cea albăstruie și vecinii ei, micuța constelație Delfinul. Fâșia lată numită Calea Lactee, străbătând orizontul de la un capăt la altul, de la nord la sud, intersectându-se cu partea de est a cerului într-un nor de lumină. Îi povesti toate lucrurile care îi trecură prin minte, ea arătându-se la fel de interesată, iar după ce termină, îi spuse doar că îi e frig.

Alicia se trase mai spre marginea băncii; Michael veni lângă ea și se așază în spatele ei, cuprinzându-i mijlocul între picioarele lui. Trase pătura mai sus, învelindu-i pe amândoi și trăgând-o aproape ca să-i țină de cald.

— Nu am vorbit despre ce s-a întâmplat pe navă, spuse Alicia.

— Nu trebuie să vorbim despre asta dacă nu vrei.

— Simt că-ți datorez o explicație.

— Nu e adevărat.

— De ce ai venit după mine, Michael?

— Chiar nu am stat să mă gândesc. A fost ceva de moment.

— ăsta nu e un răspuns.

El ridică din umeri, apoi spuse:

— Ai putea spune că nu-mi place când oamenii la care țin vor să se sinucidă. Am fost și eu acolo. Așa că o iau destul de personal.

Cuvintele lui o lăsară mută.

— Scuze, ar fi trebuit să mă gândesc...

— Nu ai absolut niciun motiv să fi făcut asta. Doar să nu mai încerci din nou, bine? Nu sunt un înotător prea grozav.

Se lăsă tăcerea. Însă nu era stânjenitoare, dimpotrivă: era tăcerea unui trecut împărțit, a celor care pot vorbi fără să spună ceva. Noaptea era plină de tot felul de zgomote de fundal care, paradoxal, păreau să amplifice acea liniște: valurile spărgându-se de carenă; vecele bătându-se de catarge; scârțâitul metalic al lanțului ancorei.

— De ce ai numit-o *Nautilus*? Întrebă Alicia, cu capul sprijinit de pieptul lui.

— Era dintr-o carte pe care am citit-o când eram copil. Mi s-a părut potrivit.

— Ei bine, chiar este. Îmi place. Apoi, în șoaptă: ce mi-ai spus în celulă?

— Că te iubesc.

Nu simți pic de stânjeneală, ci doar calmul adevărului.

— M-am gândit că ar trebui să știi. Altfel, mi s-ar fi părut doar o mare risipă de sentiment. M-am cam săturat de secrete. E în regulă – nu trebuie să zici nimic.

— Dar vreau.

— Atunci, un mulțumesc ar fi numai bun.

— Nu e atât de ușor.

— De fapt, chiar e atât de ușor.

Își împleti degetele cu ale lui și îi strânse mâna.

— Mulțumesc, Michael.

— Cu mare plăcere.

Aerul era umed, se lăsa ceața, picături de apă atârând de fiecare suprafață. În depărtare, valurile se spărgeau de nisip.

— Doamne, tu și cu mine ne-am certat de când ne știm! spuse ea.

— Asta așa e.

— Așa m-am săturat... de asta.

Ea îi luă brațul și îl petrecu strâns pe după talia ei.

— Știi, m-am gândit la tine. Când eram în New York.

— Chiar așa?

— Mă gândeam: oare ce face Michael azi? Ce mai pune la cale ca să salveze lumea?

El râse ușor:

— Mă simt onorat.

— Așa și trebuie. O pauză, apoi reluă: te gândești vreodată la ei? La părinții tăi?

Întrebarea, deși neașteptată, nu-i păru nelalocul ei.

— Câteodată. Dar totul a fost atât de demult.

— Eu nu mi-i amintesc pe ai mei. Au murit când eram mică. Doar niște frânturi. Mama mea avea o perie de păr din argint. Era foarte veche; cred că aparținuse bunicii mele. Obişnuia să mă viziteze în Sanctuar și să-mi perie părul cu ea.

Michael rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse:

— E adevărat. Cred că îmi amintesc ceva de genul ăsta.

— Serios?

— Te pune pe un scăunel în dormitor, lângă fereastra mare. Îmi amintesc cum fredona – nu era practic un cântec, cât niște note.

— Hmm! făcu Alicia după o clipă. Credeam că nimeni nu mă bagă

în seamă.

Rămaseră în liniște o vreme. Chiar înainte să le rostească, Michael presimți venirea acelor cuvinte. Nu știa ce voia să-i mărturisească, doar că era pe punctul de a o face.

— În Iowa... s-a întâmplat ceva cu mine. Am fost violată de unul dintre gardieni. M-a lăsat însărcinată.

Michael aștepta.

— Am avut o fetiță. Nu știu dacă din cauza a ceea ce sunt sau nu, dar nu a supraviețuit.

Când Alicia tăcu, Michael spuse:

— Povestește-mi despre ea.

— O chema Rose. Așa am numit-o. Avea un păr frumos și roșu. După ce am îngropat-o, am stat cu ea o vreme. Doi ani. Am crezut că o să mă ajute, că, într-un fel, ar fi făcut să treacă mai ușor. Dar nu s-a întâmplat asta nici până în ziua de azi.

Brusc, se simți mai apropiat de Alicia cum nu mai fusese față de nimeni în toată viața lui. Pe cât de dureroasă era povestea, faptul că i-o spunea era ca un dar făcut lui, era chiar inima ei, povara pe care o purtase și dragostea de care avusese parte în viața ei.

— Sper că nu te superi că ți-am zis.

— Sunt foarte bucuros că ai făcut-o.

Încă o pauză, apoi:

— De fapt, nu ești îngrijorat pentru ancoră, nu?

— Nu chiar.

— A fost frumos din partea ta ce ai făcut pentru ei, zise Alicia, dând capul pe spate. Ce noapte frumoasă!

— Da, chiar este.

— Nu, e mai mult decât frumoasă, continuă ea, strângându-i mâna și cuibărindu-se la pieptul lui. E perfectă!

81

Așadar, o poveste, în sfârșit.

Pe lumea asta este adusă o copilă. E pierdută, singură, trădată de prieteni. Ea este purtătoarea unei poveri speciale, a unui scop anume pe care numai ea trebuie să-l îndeplinească. Rătăcește într-un ținut pustiu, o epavă a durerii și a viselor chinuitoare. Nu are trecut, doar un viitor gol; este precum un condamnat la o sentință neștiută, nefiind niciodată vizitată în celula ei în această perioadă de nesfârșită întemnițare. Oricare alt suflet ar fi fost strivit sub greutatea acestui destin, și totuși, copila l-a acceptat; îndrăznește să spere că nu e singură. Că asta e misiunea ei, rolul care i-a fost distribuit la cruda audiție a Cerului. Speră să fie ultima arcă de pe pământ.

Apoi, o minune: un oraș îi apare dinaintea ochilor, un oraș

luminos, ridicat pe un deal și înconjurat de ziduri. Rugăciunile i-au fost ascultate! Strălucind ca un far, pare să fie întruchiparea unei profeții împlinite. Cheia se răsuțește în broască; ușile se deschid larg. Ascunsă dincolo de ziduri, ea descoperă acolo o rasă de bărbați și de femei care, la fel ca ea, înduraseră multe. După o vreme, au devenit ai ei. În ochii acestui copil mut, cel mai înțelept dintre ei primește un răspuns la cea mai arzătoare întrebare; așa cum ea le-a alinat singurătatea, așa și ei i-au îndulcit-o pe a ei.

Călătoria începe. Întunecata ordine a lumii este dezvăluită. Copila crește; își conduce tovarășul spre o victorie glorioasă. Cu mâna ei împrăstie semințele speranței peste tot prin ținut, bulbii promiși ivindu-se din fiecare izvor și torent. Și totuși, știe că această înflorire este doar o iluzie, o simplă amânare. Nu sunt în siguranță; victoria ei nu a făcut decât să zgârie la suprafață. Dedesubt zace un sâmbure întunecat, acel miez uriaș de fier din toate lucrurile. Greutatea lui comprimată este fantastică; e mai vechi decât timpul însuși. Este un vestigiu al beznei de dinainte de orice urmă de viață, când un univers lipsit de formă exista într-o stare haotică de increație, nefiind conștient nici măcar de propria existență.

Șovăie. Are îndoieli. Devine nehotărâtă, ba chiar temătoare. Iată cea mai gravă dintre greșeli; s-a atașat de viață. A îndrăznit, lucru deloc înțelept, să iubească. În mintea ei se duce o luptă, una care pune la îndoială propria-i soartă. Să fie ea doar marioneta unui nebun? Este sclava propriului destin sau făuritorul lui? Trebuie oare să întoarcă spatele tuturor oamenilor și lucrurilor pe care a ajuns să le iubească? Iar această iubire este ea o reflexie a unui scop mai mare, o fărâmă dintr-o creație ordonată și divină? Este adevărul sau îndepărtarea de adevăr? Iubire romantică, iubire frățească, iubirea unui părinte pentru copilul său și iubirea pe care o primește în schimb – sunt ele oglinda în care se reflectă chipul lui Dumnezeu sau cea mai amară fiere dintr-un cosmos de sunet și de furie, care nu înseamnă de fapt nimic?

Cât despre mine: a fost o perioadă în viața mea când am lăsat deoparte toate îndoielile și am sorbit din florile cerului. Cât de dulce mai era sucul lor! Ce balsam pentru suferințele, toate suferințele mele, sfânta durere a sufletului! Faptul că Liz a mea era pe moarte nu mi-a știrbit din fericire; venise la mine în chip de mesager, în ceasurile când nimic nu mai e ascuns, pentru a-mi dezvălui scopul meu pe acest pământ. Cât am trăit, am examinat cu atenție toate lucrările vieții. M-am ocupat de această sarcină orbește, fără să bănuiesc vreodată adevăratul meu motiv. Am privit îndelung la cele mai mici forme și procese ale naturii, căutând amprente divinității. Acum am găsit dovada, și nu la capătul unui microscop, ci sub forma chipului acestei femei plâpânde și pe moarte și în atingerea mâinii ei peste măsuta de cafea. Lungile mele ceasuri de singurătate – la fel ca ale tale, Amy –,

au părut nu un exil sau o întemnițare, cât un test pe care l-am trecut. Eram iubit! Eu, Timothy Fanning din Mercy, Ohio! Iubit de o femeie, iubit de un zeu – de un zeu măreț, părintesc care, punându-mă la încercare, m-a găsit demn! Nu fusesem creat în zadar! Și nu doar iubit; fusesem însărcinat să fiu tovarășul Cerului. Albastra Egee, unde se spune că trăiau zeii străvechi și eroii; casa cu var stins la care ajungeai urcând doar un set de trepte; patul umil și mobilierul rustic; sunetele muncii de zi cu zi ale vieții la sat, o terasă cu vedere la crângurile de măsline și marea sălbatică din depărtări; lumina blândă și albă a dimineților nesfârșite, devenind din ce în ce mai puternică. Le vedeam pe toate cu ochii minții. În brațele mele, ea avea să treacă din viața asta în următoarea, care există fără îndoială, căci iubirea venise la mine – la amândoi – în sfârșit.

Nici un ceas nu trecuse, că trupul ei devenise rece în îmbrățișarea mea, înainte s-o pot urma. Dar și acest lucru făcea parte din destinul meu. Aveam să iau ultimele pastile, cele pe care le păstrasem pentru mine, și să plec în liniște, așa încât, împreună, să fim legați pe veci unul de altul și amândoi, de universul invincibil. Hotărârea mea era de nestrămutat, gândurile mele, limpezi ca gheața. Nu aveam nicio fărâmă de îndoială. Astfel, la ora stabilită, mi-am ocupat locul dinaintea chioșcului, așteptând să apară îngerul meu. În valiză, instrumentele izbăvirii noastre mortale dormeau buștean. Nu știam pe atunci că aceasta avea să fie doar prevestirea unei decăderi și mai mari – că pasagerii grăbiți care treceau în goană pe lângă mine habar nu aveau că prințul morții stătea chiar în mijlocul lor.

De trei ori am fost născut; de trei ori trădat. Mă voi răzbuna.

Tu, Amy, ai îndrăznit să iubești la fel cum am făcut și eu cândva. Ești campioana amăgită a speranței, la fel cum eu am jurat să-i fiu dușman. Eu sunt glasul, mâna, agentul nemilos al adevărului, un adevăr al nimicului. Am fost, fiecare dintre noi, creați de un nebun; din mâinile lui ne-am bifurcat precum cărările într-o pădure întunecată. Și așa a fost de atunci, încă de când materia vieții s-a adunat și s-a târât afară din mizeria naturii.

Ceata ta se apropie; așteptarea devine mai dulce cu fiecare ceas. Știu că el e cu tine, Amy. Cum să nu-ți fie alături bărbatul care te-a făcut om?

Vino la mine, Amy! Vino la mine, Peter!

Veniți la mine, veniți la mine, veniți la mine!

Apăru ca o vedenie, marele oraș, ridicându-se din mare ca un castel sau o uriașă relicvă sfântă. O ruină de dimensiuni impresionante: îți năucea simțurile, prea vast ca să-l cuprinzi cu

mintea. Soarele dimineții era jos pe cer, revărsându-se pe suprafața turnurilor, razele lui reflectându-se în sticla lor ca niște gloanțe.

Peter i se alătură lui Amy la provă. Părea aproape nefiresc de calmă; o intensitate profundă radia din ea precum căldura dintr-o sobă. Cu fiecare minut care trecea, metropola se înălța din ce în ce mai mult.

— Doamne Dumnezeule, e imens! exclamă Peter.

Ea încuviință din cap, deși acesta era doar o jumătate din adevăr. Prezența lui Fanning satura orașul. Era ca și cum zgomotul de fundal, cel pe care-l auzise toată viața ei, pe cât de omniprezent, pe atât de ușor observabil, creștea în intensitate. Îi simțea greutatea. Asta era cel mai potrivit cuvânt. O greutate îngrozitor de obositoare, care domnea peste tot.

Deciseră să intre dinspre vest. În aerul calduț, înaintară spre Hudson, căutând un loc unde să ancoreze. Totul era scăldat în lumina zilei; trebuiau să se miște mai repede. Curentul era puternic, împingându-i asemenea unei mâini invizibile.

— Michael...

Acesta manevra pânzele și echea, căutând să prindă orice pală de vânt.

— Știu!

Râul era negru ca cerneala, cu o forță uriașă. Dimineața se prefăcu în după-amiază. În răstimpuri, se opreau pur și simplu în loc.

Când găsiră un loc unde să lase ancora, se făcuse deja ora patru. Norii se adunaseră dinspre sud; aerul era înăbușitor, cu un miros putred. Mai aveau patru, poate cinci ore de lumină. Din cabină, Michael se întoarse cu un pachet de explozibil și cu o bobină lungă de cablu și cu un detonator – o cutie din lemn cu o manetă. Părea primitiv, dar asta era și ideea, explică el. Cele mai simple lucruri erau întotdeauna și cele mai eficiente și nu aveau decât o singură șansă să le iasă. În cabină, se înarmară și revizuiră planul pentru o ultimă oară.

— Nu vă lăsați amăgiți, le spuse Alicia. Insula asta e o capcană a morții. Dacă se lasa întunericul, am sfeclit-o.

Debarcară. Se aflau în West Twenties. Drumul era înțesat cu caroserii ruginite de mașini; ferestrele fără geam se căscau spre ei ca niște peșteri. Aici aveau să se despartă, Michael și Lish pornind către sud, spre Astor Place, Peter și Amy luând-o prin centrul orașului, spre Gara Centrală. Michael îi făcuse Aliciei o improvizație de cârjă dintr-o vâslă.

— Șaizeci de minute, spuse Peter. Noroc!

Se despărțiră iute, fără să-și ia rămas-bun.

Peter și Amy o luară spre nord de-a lungul străzii 5th Avenue. Cu fiecare intersecție, se apropiau de inima orașului, dezvăluindu-și rețeaua de fiorduri înguste dintre clădiri. Pe alocuri, pavajul era

întrerupt de rădăcini de copaci, ori se surpase, creând adevărate cratere, mușcând câțiva metri din stradă și forțându-i astfel să le ocolească. Pe măsură ce înaintau în interiorul insulei, Peter observă reperele: Empire State Building, amețitor de înaltă, de parcă ar fi fost un deget arătător îndreptat spre cer; blocul Chrysler, cu a lui coroană curbată din metal lucios; biblioteca, acoperită de o rețea de iederă agățătoare, treptele late din față fiind păzite de o pereche de lei pe pedestal. La intersecția străzilor 42nd cu 5th, turnul pe jumătate construit de care le vorbise Alicia le apăru dinaintea ochilor. Grinzile expuse de la etajele superioare aveau o tentă roșiatică – urmare a zecilor de ani de lentă oxidare. Un lift exterior urca până în vârful structurii; de acolo, macaraua se înălța încă zece sau cincisprezece etaje, cu brațul ei paralel cu latura de vest a clădirii, ridicându-se cu mult deasupra 5th Avenue.

Până acum, nu văzuseră nici urmă de viralii lui Fanning – niciun excrement ori leș de vreun animal, nicio mișcare dinspre clădiri. Cu excepția porumbeilor, orașul părea mort. Amândoi aveau câte o pușcă semiautomată și un pistol; Amy avea cu ea și sabia. I-o oferise Aliciei, însă aceasta refuzase. „Peter are dreptate“, spusese ea. „Nu am ce face cu ea. Fă-mi doar o favoare și taie-i capul nemernicului.“

Se apropiară dinspre vest prin intersecția străzilor 43rd cu Vanderbilt; printre clădiri se ivi Gara Centrală. Prin comparație cu cele din jurul ei, clădirea avea dimensiuni modeste, cuibărită asemenea unei inimi în pieptul orașului. Străzile care o înconjurau erau scăldate în soare, cu toate că o șosea suspendată ocolea perimetrul la nivelul balconului, creând o zonă de umbră dedesubt.

Amy se uită la ceas: mai aveau douăzeci de minute.

— Trebuie să verificăm ușa, spuse ea.

Un risc, însă Peter fu de acord. Dacă se mișcau cu luare-aminte și mergeau pe la umbră, menținând ținta în fața ochilor, aveau să detecteze de sub pasaj orice viral, înainte ca acesta să se apropie prea mult.

Lucru care, își dădu Peter prea târziu seama, era exact ce se așteptase Fanning să facă: să se uite în sus. Nu au luat în seamă avertismentele Aliciei de a nu-și subestima adversarul. Nu au luat în seamă faptul că strada era suspect de înțesată de iederă și că aerul devenea din ce în ce mai încărcat cu un miros umed și rânced de canalizare, cu fiecare pas. Nu au luat în seamă fâșăitul slab, care ar fi putut să fie provocat de șobolani, dar care nu era. Nu le-a trebuit decât o singură clipă de neatenție. Se strecurară pe sub pasaj, toată atenția lor fiind concentrată asupra tavanului gol.

Peter și Amy nu au știut ce îi lovește.

Michael urmărea cum numărul străzilor descrește. Câteva erau inaccesibile, sufocate de vegetație sau de dărâmături, altele erau pustii

sau uitate de timp. În unele clădiri creșteau copaci; stoluri de porumbei speriați le tăiară calea, ridicându-se într-un vârtej uriaș și fâlfâitor.

La intersecția străzilor 18 cu Broadway, se opriă să se odihnească. Alicia respira din greu, fața lucindu-i de sudoare.

— Mai e mult? întrebă Michael.

Tuși ca să-și dreagă vocea:

— Unsprezece străzi.

— Știi că mă descurc și singur.

— Nici vorbă.

Cârja era prea instabilă; o lăsară în urmă și își continuă drumul, Michael sprijind-o pe Alicia dintr-o parte. De umărul ei atârna o pușcă. Pășea greoi, mai degrabă șchiopătând decât mergând. Din când în când, mai scotea câte un suspin slab, pe care el știa că încearcă să-l ascundă. Minutele se scurgeau neîncetat. Ajunseră dinaintea unui adăpost cu volute elaborate din fier, pictate în alb de găinașul de porumbel. Mirosul mării devenise și mai pregnant.

— Asta e, spuse ea.

Michael scoase lampa din rucsac și îi aprinse fitilul. Pe când coborau scările, băgă de seamă niște mișcări slabe de-a lungul podelei. Se opri și ridică lampa. Șobolani mișunau peste tot, înșirându-se de-a lungul pereților în cordoane lungi și maronii.

— Scârbos! făcu el.

Ajunseră jos. Coloane arcuite din cărămidă susțineau tavanul de deasupra șinelor de tren. Pe peretele placat cu gresie atârna un semn pe care scria cu litere aurii ASTOR PLACE.

— Încotro? întrebă Michael, răsucindu-se în întuneric.

— Pe aici. Spre sud.

El se lăsă pe vine. Alicia îi dădu pușca, iar el o ajută să coboare. Pe măsură ce înaintau prin tunel, aerul devenea mai rece. Apa le plescăia la picioare. El numără pașii. Când ajunseră la o sută, lumina lămpii surprinse o undă de mișcare: perdeaua fină de apă care țâșnea pe marginile peretelui despărțitor. Păși înainte și își lipi palma de metalul gros. Dincolo de el zăceau tone de presiune, greutatea mării, ca o ghiulea netrasă.

— Cât timp mai avem? întrebă Alicia. Stătea sprijinită de perete, scanând tunelul cu pușca.

Se scurseseră patruzeci și cinci de minute. El își dădu rucsacul jos și scoase proviziile. Alicia stătea de pază la celălalt capăt al tunelului. El răsuci împreună cele două fire ale detonatorului, apoi legă capătul la cablul de pe bobină. Era o adevărată provocare să mențină totul uscat; nu trebuia să lase apa să ajungă la fitil. Puse dinamita înapoi în rucsac și căută un loc pe ușa unde s-o agațe. Suprafața ei era însă complet netedă.

— Acolo! îi arătă Alicia.

Lângă peretele despărțitor, un șurub ruginit ieșea din zid. Michael agăță pachetul de el, îi dădu Aliciei detonatorul și începu să desfășoare cablul de pe bobină.

— Să mergem!

Ieșiră la stația dinspre Astor Place și urcară pe peron. Desfășurând cablul în urma lor, o luară pe scări și urcară la primul etaj. În lumina zilei ce pătrundea pe ferestre se zăreau particule de praf. Lăsându-se în genunchi, Michael puse detonatorul pe podea, despică în două cablul cu dinții și răsuci câte un fir de cele două șuruburi din partea de sus a cutiei. Alicia stătea la un pas în urma lui, cu ochelarii ridicați pe frunte și cu pușca îndreptată spre beznă de dedesubt. Pete de sudoare îi apăruseră la subraț și în jurul gâtului; o dureau maxilarul la cât de încordat îl ținea. În timp ce el strângea piulițele, privirile lor se întâlneau.

— Ar trebui să meargă, spuse Michael.

Mai aveau zece minute.

Amy se trezi în întuneric. Mai întâi, simți durerea, un pocnet ascuțit în partea din spate a craniului. Aceasta fu urmată de senzația că era târâtă. Gândurile refuzau să i se adune. Unde era? Ce se întâmplase? Ce forță o trăgea acum? Imagini răzlețe îi apăreau dinaintea ochilor, aduse de curenții minții: ecranul unui televizor cu imagine bruiată; fulgi de nea mari, lunecând dintr-un cer negru cerneală; grădina lui Carter, un covor viu colorat; marea furtunoasă, de un albastru-închis. Sub ea era o podea – murdară și tocită. Își simțea limba grea și uscată în gură. Încercă să scoată un sunet, însă nu-i ieși niciunul. Podeaua fugi de sub ea în zvâcniri aortice, în ritm cu presiunea care o smucea de încheieturi. Îi trecu prin minte ideea de a opune rezistență, însă, când încercă să-și miște brațele și picioarele, își dădu seama că nu avea putere să acționeze; corpul îi devenise străin de voința ei.

Simți, apoi văzu o lumină, un fel de strălucire filtrată, iar în următoarea secundă totul se schimbă: felul în care aerul se mișca pe pielea ei, modul în care percepea sunetul, sensul intuitiv al parametrilor fizici din jurul ei. Zgomotele se extinseră și se pierdură; aerul mirosea diferit, mai puțin închis, cu un iz biologic.

— Las-o acolo, te rog!

Vocea – nonșalantă, ba chiar puțin plictisită – venea de undeva de deasupra. Presiunea de la încheieturi dispăru; ea căzu cu fața la podea. O minge fierbinte și aprinsă îi circula prin craniu ca un tăciune sărit din foc.

— Cu grijă, pentru numele lui Dumnezeu!

Își pierdu cunoștința, apoi, întocmai ca un val întunecat care se întorcea la țarm, îi reveni. Simți gust de sânge în gură; își mușcase

limba. Podeaua era rece sub obrazul ei. Ce era cu lumina aia? Și cu sunetul? Un murmur scăzut, nu făcut de niște voci în sine, cât de răsuflarea unor trupuri. Simți prezența unor chipuri. Fețe, dar și mâini, care așteptau în ceață. Creierul parcă îi spunea: *Uită-te mai atent, Amy! Concentrează-ți privirea și uită-te!*

Nu era bine. Nu era bine deloc.

Era înconjurată de virali. Primul rând stătea pe vine la o distanță de un metru sau doi față de ea –, plescăind din limbă ori gâlgâind, degetele îngherate mângâind aerul cu mișcări scurte, ritmate, ca și cum ar fi atins clapele unui pian invizibil. Era de rău, dacă nu cel mai rău. Încăperea era ticsită de ei, sute și sute. Înconjurau pereții. Priveau de la balcoane ca niște spectatori la un spectacol. Umpleau fiecare colțisor și ungher și ocupau fiecare pervaz. Locul fremăta ca o groapă cu șerpi.

— Cu toții s-au descurcat destul de bine, continuă vocea ușor amuzată. Sunt chiar puțin uimit. Mi-era teamă că entuziasmul lor să nu le-o ia înainte. Tind să facă asta.

Încă îi venea greu să-și coordoneze mintea cu trupul, să refacă lanțul de comandă potrivit. Totul părea întârziat și desincronizat. Vocea părea să vină de undeva din jurul ei, ca și cum aerul ar fi vorbit, nu ea. Plutea afară și în ea ca un ulei, alunecos, lăsându-i o dulceață grea și sufocantă pe gât în jos.

— Ar fi prea evident dacă ți-aș spune că am așteptat foarte mult ca să te întâlnesc? Dar așa a fost. Încă din ziua în care Jonas mi-a spus de existența ta, m-am tot întrebat când o să ne întâlnim? Când o să vină Amy a mea la mine?

„Amy a mea.“ De ce îi spunea vocea așa? Descoperise cerul. Nu, nu era cerul, ci tavanul: era înalt, foarte înalt, iar pe el era transpusă imaginea stelelor cu niște siluete aurii plutind printre ele.

— Ar fi trebuit să-l auzi. Cât de vinovat se simțea. Cât de rău îi părea. „Doamne, Tim, ar trebui s-o vezi! E doar o copilă. Nici măcar nu are un nume de familie. E doar o fată de nicăieri.“

Sunt stelele pe dos, se gândi Amy. Ca și cum cerul era văzut dinafară sau reflectându-se într-o oglindă. Simți cum gândurile cuprind această noțiune și, pe măsură ce o făceau, o idee nouă începu să se formeze. Ca și cum s-ar fi dezmeticit dintr-un vis, mintea începu să-i perceapă situația; amintirile se ridicau la suprafață. O imagine îi apărură dinaintea ochilor: Peter, cu trupul în aer, izbindu-se de un perete de sticlă.

Un chicotit macabru.

— Nu e foarte amuzant, presupun, când e vorba de vreo câteva miliarde de cadavre. Și totuși, toată chestia a fost o adevărată performanță. Jonas și-a ratat adevărata chemare. Ar fi trebuit să se facă actor.

E Fanning, se gândi ea.

Vocea era a lui Fanning.

Și atunci își aduse aminte totul.

— Am așteptat atât de mult, Amy.

Oftă din greu.

— Întotdeauna am sperat că Liz a mea avea să fie în următorul tren. Știi cum e asta? Dar de unde să știi tu? De unde să știe oricine altcineva?

Se căzni să se ridice în patru labe. Se afla la capătul vestic al holului. La dreapta ei, ghișeul de bilete, cu barele trase ca o celulă într-o închisoare, rămășițele vagi ale peroanelor de tren. Ferestre acoperite cu cearșafuri, atât în spatele, cât și în fața ei, pulsau de o strălucire febrilă. În față, la o distanță de vreo treizeci de metri, se afla chioșcul, cu ceasurile lui perlate în vârf. Un bărbat stătea în dreptul lui. Un bărbat cu o înfățișare comună, îmbrăcat într-un costum negru. Era întors în profil, cu spatele drept și cu bărbia ușor ridicată, mâna stângă ascunsă lejer în buzunarul sacoului, atenția fiindu-i îndreptată spre gurile întunecate ale tunelelor.

— Cât de singură trebuie să se fi simțit la sfârșit, cât de frică trebuie să-i fi fost! Fără nicio vorbă de alinare. Fără atingerea unei mâini care să-i țină tovarășie.

El tot nu se uita la ea. De jur împrejurul ei, viralii fremătau și se agitau, tresăltau și zvâcneau. Simțise că erau ținuți în frâu doar de o barieră invizibilă dintre cele mai fine.

— „Știi serile, și diminețile, și după-amiezile incerte, mi-am drămuیت viața cu lingurița de cafea. “¹⁷ Țasta e T.S. Eliot, în caz că te întrebai. Vechi, dar bun. Când era vorba de istovire existențială, omul era pe teren cunoscut.

Unde era Peter? Oare fusese omorât de virali? Și ce se întâmplase cu Michael și cu Alicia? Se gândi la apă. Se gândi la timp. Cât trecuse? Însă răspunsul la această întrebare era ca un sertar gol din creier. Mișcându-și doar ochii, scană împrejurimile după ceva ce ar fi putut folosi drept armă. Dar nu găsi nimic. Nu erau decât virali și cerul inversat și inima care îi bătea să-i spargă pieptul.

— Da, aveam cărțile mele, gândurile mele. Amintirile. Dar și lucrurile astea nu-ți pot ajunge la nesfârșit.

Fanning se opri, apoi spuse, cu și mai mult aplomb:

— De exemplu, locul ăsta, Amy. Gândește-te cum a fost cândva. Toată lumea se grăbea, alergia de colo-colo. Întâlniri. Programări. Cine cu prietenii. Cât de glorios și de vivace mai era! În toată viața noastră, singurul lucru care ni se pare insuficient este timpul. Timp să muncim. Timp să mâncăm. Timp să dormim. Timp să iubim și să fim iubiți înainte să vină timpul să murim.

Ridică din umeri.

— Dar divaghez de la subiect. Ai venit să mă ucizi, nu-i așa?

Își întoarce fața spre ea. În mâna dreaptă, se vedea acum, ținea sabia.

— Doar ca să clarific lucrurile, dă-mi voie să spun că nu-ți port cătuși de puțin pică. *Au contraire, mon amie.* Asta e în franceză, apropo. Liz spunea mereu că e amprenta unei persoane cu adevărat cultivate. Eu n-am avut niciodată înclinație pentru limbi străine, dar când ai un secol la îndemână, ajungi să înveți tot felul de lucruri noi. Ai vreo preferință? Italiană, rusă, germană, daneză, greacă? Ce zici de latină? Am putea purta discuția asta în norvegiană, dacă vrei.

Ține-ți gura! îi porunci creierul lui Amy. *Folosește-te de tăcere, e tot ce ai.*

Expresia de pe chipul lui Fanning se înăspri.

— Ei bine, e alegerea ta. Eu nu încercam decât să fac conversație. Făcu un gest din mână: să te vedem mai de-a-proape.

Simți mai multe mâini atingând-o: un mascul mare și o femeie puțin mai mică, cu o corolă de păr alb și aspru pe craniul de altfel lipsit de trăsături. O prinseră de brațe și începură s-o tragă, picioarele alunecându-i pe gresie, aruncând-o apoi fără menajamente pe podea.

— *Am zis cu grijă, fir-al al naibii!*

Amenințător ca un nor de furtună, Fanning stătea deasupra ei, aura sa de veselă stăpânire de sine fiind înlocuită de o furie care-i încleșta gura.

— Tu! spuse, arătând cu degetul spre masculul masiv. Treci încoace!

O lucire de ezitare în ochii creaturii – sau oare fusese doar în mintea ei? Viralul se împletici înainte. Se aruncă în genunchi la picioarele lui Fanning și își plecă supus capul, ca un câine umil.

Fanning își ridică vocea, așa încât să răsună în toată încăperea.

— Mă ascultați? Auziți ce spun, afurisiților? Femeia asta e oaspetele nostru! Nu e o valiză pe care s-o aruncați de colo-colo după bunul plac! Mă aștept s-o tratați cu respect!

În timp ce ridica sabia, Amy își acoperi capul cu mâinile. Un zgomot surd, urmat de un scrâșnet și de sunetul a ceva greu căzând la podea. O umezeală lipicioasă îi împrășcă obrazul și, odată cu ea, simți miros de putred, de parcă s-ar fi deschis o ușă care dădea într-o încăpere plină de cadavre.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Viralul era încă în genunchi, cu trupul fără cap aplecat spre podea. Șuvoaie negre, ritmice țâșneau din gâtul tăiat, formând o baltă lucioasă pe podea.

Fanning se holba dezgustat la partea din față a pantalonilor. Costumul lui, își dădu Amy seama, era putred și jerpelit. Îi atârna pe trup ca niște cârpe lălâi.

— Uită-te și tu, mormăi el. Asta n-o să iasă în veci. Sunt ca niște animale de casă, la ce mizerie fac. Și mai și put. E pur și simplu îngrozitor.

Totul era cât se poate de absurd. La ce se așteptase? La orice, dar nu la asta. În niciun caz la vârtejul ăsta de schimbări neprevăzute de toane și de gânduri. Bărbatul dinaintea ei: era ceva aproape demn de milă la el.

— Ei bine, zise el, zâmbind fără sens, hai să te ridicăm în picioare, nu vrei?

Fu ridicată. Fanning se apropie de ea; scoase din buzunar o batistă, o deschise cu o fluturare a mâinii și îi șterse sângele de pe față. Ochii lui păreau apropiați și depărtați deopotrivă, ciudat de măriți, ca și cum s-ar fi uitat la ei printr-un telescop. Pe obraji și pe bărbie avea o umbră de barbă albă; dinții îi erau cenușii, de mort. Fredona fără ritm pe măsură ce-și vedea de treabă, apoi făcu un pas înapoi și, cu buzele strânse, cu sprâncenele apropiate, examinează rezultatul, aprobând scurt din cap.

— Mult mai bine.

O privi de sus până jos, apoi declară:

— Trebuie să recunosc, e ceva foarte atrăgător la tine. O anumită inocență. Deși presupun că e mai mult decât lasă să se vadă la prima vedere.

— Unde e Peter?

El făcu ochii mari:

— Vorbește! Chiar începeam să-mi fac griji. Apoi, cu indiferență: Nu e cazul să te preocupi pentru prietenul tău. Probabil e prins în trafic. În ceea ce mă privește, mă bucur că avem ocazia să vorbim doar noi doi. Sper că nu ți se pare prea direct, dar simt că avem un fel de legătură, Amy. Drumurile noastre nu sunt atât de diferite, dacă stai să te gândești. Dar, mai întâi, spune-mi, rogu-te, unde e prietena mea Alicia? Acest specimen plin de tacâmuri de masă îmi spune că e pe aici, pe undeva.

Amy nu răspunse.

— Nu ai nimic să-mi spui? Cum vrei. Știi ce ești tu, Amy? Eu m-am gândit mult la asta.

Lasă-l să vorbească, își spuse. De timp avea ea nevoie. Lasă-l să risipească minutele.

— Ești... o apologie.

Fanning nu continuă. Viralii o prinseră strâns. El se duse la intrarea tunelului de tren, reluându-și poziția inițială, cu privirea pierdută în beznă.

— Multă vreme am vrut să te ucid. Ei bine, poate vrut nu e cuvântul potrivit. Nu poți să negi ceea ce ești mai mult decât pot eu. Nu era nimic personal. Erai doar un simbol, o întruchipare a ceea ce

uram din toată inima.

Se întoarce, ținând sabia în mână și studiindu-i lama.

— Închipuie-ți, Amy. Închipuie-ți nebunia omului. Chiar *credea* că poate să îndrepte totul, că poate să-și răscumpere crimele săvârșite. Dar nu a reușit. Nu după ce i-a făcut lui Liz. Mie, ție.

Ridică privirea.

— Nu a însemnat nimic pentru mine. Despre cealaltă femeie vorbesc. A fost doar o tipă într-un bar, în căutarea unei nopți de distracție, a unei scurte companii în viața ei singuratică și neînsemnată. Dar regret nespus.

Amy aștepta.

— Am crezut că am să pot uita. Dar aceea a fost noaptea. Văd totul cât se poate de clar acum. Aceea a fost noaptea când adevărul lumii mi s-a dezvăluit. Și nu datorită femeii. Ci copilului. A fetei din pătuț. Știi că încă îi simt mirosul, Amy? Mirosul acela dulce, de bebeluș. Practic, e ceva sfânt. Degețelele ei, moliciunea pielii. Având toată viața înainte. Toți am început așa. Și eu, și tu, toți. Plini de iubire, plini de speranță. O vedeam în ochii ei: avea încredere în mine. Mama ei zăcea moartă pe podeaua bucătăriei, dar iată-l pe bărbatul ăsta, răspunzând țipetelor ei. Avea nevoie de biberon? Să-i schimb scutecul? S-o iau în brațe și, în poala mea, să-i citesc o poveste? Habar nu avea ce făcusem, ce eram. Mi-a părut rău pentru ea. Dar nu ăsta a fost motivul. Mi-a părut rău în primul rând pentru că se născuse. Ar fi trebuit s-o omor atunci și acolo. Ar fi fost o dovadă de milă.

Tăcu o vreme, apoi continuă:

— Îți citesc pe chip că te dezgust. Crede-mă, mă dezgust și pe mine câteodată. Dar adevărul e adevăr. Nu e nimeni care să vadă de noi. Aici e buba, mare amăgire. Sau, dacă există, e un afurisit nemilos care ne lasă să credem că îi pasă de noi. Eu sunt mic copil în comparație cu el. Ce fel de Dumnezeu ar permite ca o mamă să moară în halul ăla? Ce fel de Dumnezeu ar permite ca Liz să rămână singură, fără o mângâiere ori o vorbă bună care s-o ajute în ultimele clipe ale vieții? Îți zic eu ce fel, Amy. Același fel care m-a făcut pe mine.

Se întoarce din nou cu fața spre ea:

— Prietenii tăi de pe barcă o să vină înapoi. Nu fi surprinsă – știu totul. Practic, i-am urmărit plecând din dană. Sau poate nu chiar atât de curând. Dar în cele din urmă curiozitatea o să fie mai puternică decât voința lor. Stă în firea omului. Toate astea se vor fi transformat în praf și pulbere până atunci, dar eu voi fi aici, așteptând.

Fă-o, Alicia! se gândi ea. *Fă-o, Michael! Acum!*

— Ce vreau, Amy? Răspunsul e destul de simplu: vreau să te salvez. Mai mult decât atât. Vreau să te învăț. Să te fac să vezi adevărul. Expresia de pe chipul lui se înăspri: țineți-o bine, vă rog.

Începuse numărătoarea inversă. Michael îi aruncă o privire Aliciei:

— Pregătită?

Ea încuviință din cap.

— Mai bine ți-ai astupa urechile.

El acționează detonatorul.

— Ce naiba, Circuit?

Trase mânerul în sus și încercă încă o dată. Nimic. Trase de firul pozitiv, făcând ușor contact și apăsă maneta pentru a treia oară. Sări o scânteie.

Avea curent; problema era la celălalt capăt.

— Rămâi aici!

Desfăcu cel de-al doilea fir, luă detonatorul și lampa și porni în goană în josul scărilor.

Strânsoarea fermă a viralilor se înteeți cu o lovitură aprigă. Îi dădeau lacrimile de durere; pete colorate îi jucau pe dinaintea ochilor.

— Aduceți-l înăuntru, vă rog!

Peter.

Doi virali îl trăgeau dinspre tunele. Trupul îi atârna flasc, cu fața în jos; vârfurile cizmelor măturau podeaua.

— E singura cale, Amy. Am sperat să mai fie o alta, dar nu e.

Amy abia dacă putea să mai gândească. Până și cea mai mică mișcare o făcea să urle de durere. Își simțea oasele brațelor zdrobite sub strânsoarea viralilor.

— Ah, iată-ne!

Viralii se opriră, încă ținându-l pe Peter de umeri. De pe păr i se prelingea sânge, curgându-i de-a lungul obrazilor murdari. Fanning se apropie de el, cu sabia scoasă. Lui Amy i se opri răsuflarea. Așeză lama sub bărbia lui Peter și, cu o lentoare crudă, îi dădu capul pe spate.

— Ții la bărbatul ăsta, nu-i așa?

Privirea lui Peter o întâlnește pe a lui Amy, însă fără s-o vadă. Gura i se mișcă mută, scoțând un geamăt.

— Răspunde la întrebare!

— Da, spuse ea.

— Atât de mult încât ai face orice să-l salvezi, nu?

Simți cum se învâрте camera cu ea. Să fii terminat atât de ușor: era cea mai mare cruzime dintre toate.

— Spune-o, Amy! Vreau să te aud spunând-o.

Cuvintele îi ieșiră înăbușite:

— Da, aș face orice să-l salvez.

Își lăsă capul în jos, în semn de înfrângere; nu-i mai rămăsese nimic.

— Te rog, dă-i drumul.

O singură fluturare de încheietură și ar fi putut să-i reteze gâtul ca pe-o coală de hârtie. Peter închise ochii, pregătindu-se de moarte. Era

asta ori căzuse din nou într-o binecuvântată stare de inconștiență.

— Dă-mi voie să-ți arăt ceva, spuse Fanning. E un mic talent pe care l-am descoperit. Jonas se pricepea mult mai bine la asta.

Făcu ceva neobișnuit: începu să se dezbrace. Mai întâi, își dădu jos sacoul, pe care îl împături în două și îl așeză cu grijă pe podea, alături de sabie, apoi cămașa, descheindu-i nasturii și lăsând astfel la iveală un smoc de păr alb pe piept și un abdomen neted, musculos.

— Trebuie să recunosc, mă bucur să scap în sfârșit de hainele astea. Îngenunche apoi să-și dezlege șireturile pantofilor. Ca să nu mai spun de *minunile* astea.

Șosete, pantofi, pantaloni. Aerul din jurul lui începuse să se schimbe. Se unduia precum valurile de căldură deasupra unui drum prin deșert. Își dădu capul pe spate; un strat de sudoare uleioasă îi apăru pe piele. Își umezi buzele lent cu limba și începu să-și rotească umerii și gâtul, cu ochii pe jumătate închiși, lăsându-se pradă senzației.

— Doamne, ce bine e! făcu el.

Trosnindu-și oasele, Fanning își arcui spatele și gemu de plăcere. Părul îi creștea smocuri-smocuri; vene groase îi pulsau pe sub pielea de pe față și de pe piept, formând o rețea albăstruie. Își mișcă maxilarul, dezvelindu-și colții. Degetele, din care porneau gheare lungi, îngălbenite, i se mișcau acum agitate.

— Nu e... minunat?

Michael ajunse la tunel, strigând-o pe Alicia în urma lui. Șobolanii mișunau peste tot, un val unduitor, plutind spre peretele despărțitor.

Șurubul ieșise; pachetul zăcea aruncat în apă. Fitilele erau ude leoarcă și inutile.

— La naiba!

Ochii îi căzură asupra unui mic panou electric, chiar la dreapta peretelui despărțitor. Podeaua clocotea de șobolani. Îi viermuiau în jurul gleznelor, atingându-se de picioarele lui cu greutatea lor moale, dezgustătoare. Cu vârful șurubelniței, forță ușa și strecură lampa în interior.

— Treci înapoi!

Alicia stătea la câțiva metri depărtare de el. La zece metri de el, un viral stătea ghemuit pe podeaua tunelului; un al doilea era atârnat de tavan, legănându-și capul dintr-o parte în alta. Din gură îi ieșea coada lungă și țepăună a unui șobolan.

— Haide, dă-i bătaie!

Viralii nici nu se uitau la ea.

— Pleacă de aici!

În interiorul panoului era o încurcătură de cabluri conectate la un panou de distribuție. Dă-mi o oră, se gândi Michael, pot să rezolv, nu-i nicio problemă.

— Tipii ăia arată înfometați, Circuit. Spune-mi că știi ce e de făcut!

Doamne, cât mai ura porecla asta! Începuse să scoată cablurile, în încercarea de a le da de capăt, de a vedea care de unde vine.

— Mai vin și alții!

Aruncă o privire peste umăr. Pereții tunelului începuseră să strălucească în verde. Se auzi un foșnet, ca niște frunze uscate rostogolindu-se pe podea.

— Credeam că tipii ăștia sunt prietenii tăi!

Alicia trase în viralul din tavan. Ținta îi fu nesigură; scânteii țâșniră în sus. Viralul se împletici înapoi și se lasă la pământ, aterizând în patru labe.

— Nu cred că pe mine mă vor!

Tăie o bucată de cablu, îi retează capetele și îl legă la detonator. Cu firul în mână, aruncă o ultimă privire la panou. Va trebui s-o ia la nimereală. ăsta? Nu, ăsta?

În spatele lui apăru un baraj de foc.

— Nu glumesc, Michael, mai avem vreo zece secunde!

Cu patru răsuciri rapide, conectă capetele despicate ale cablurilor. Alicia se depărtă de el, trăgând în rafale scurte. Zgomotul reverberă în pereții tunelului, bubuindu-i în timpane. Dumnezeuule mare, se săturase de asta! Se săturase să o ia pe ghicite și să lucreze în beznă, se săturase de valve sparte, de circuite proaste și de releuri defecte – se săturase de lucruri care nu funcționau, de lucruri care refuzau să se alinieze voinței lui.

— Am nevoie de puțin ajutor! strigă Alicia.

Pușca i se golise. Alicia o azvârli cât colo, scoțând două lame de la curea, câte una în fiecare mână. Michael o apucă de mijloc și o trase spre el.

Tunelul devenise o masă forfotindă.

Căzură pe spate tocmai când primul viral se repezi înainte. Michael își scoase pistolul și trase două focuri, primul nimerindu-l pe viral în umăr, al doilea, în ochiul stâng. O împrôscare de sânge și, cu un țipăt ascuțit, se prăbuși la podea. Porniră înapoi spre peretele despărțitor, Michael trăgând din pistol, împingându-și călcâiele în beton, cu o mână petrecută pe după mijlocul Aliciei, ca s-o tragă după el prin apa fetidă. Avea cincisprezece gloanțe încărcate, încă două încărcătoare în buzunar, dar care erau prea departe și, deci, inutile.

Atunci, închizătorul se trase înapoi.

— Rahat, Michael!

Așa deci, capăt de linie. Cât de lent se apropiase, cât de rapid sosi. Nu ne gândim niciodată că o să vină, își spuse el, ca apoi să ajungă înainte să ne dăm seama. Toate câte am făcut în viață și cele nefăcute dispar într-o secundă. Aruncă arma și o trase pe Alicia spre el. Cu mâna pe detonator, îi spuse:

— Închide ochii!

Transformarea era completă.

Fanning stătea cu capul dat pe spate, cu buzele ușor despărțite, cu ochii închiși. Din adâncul pieptului îi ieși un oftat plin de satisfacție. Amy nu mai văzuse nicicând și nici nu-și închipuisese vreodată o asemenea creatură precum cea din fața ei – încă îl puteai recunoaște, dar nu era nici om, nici viral pe deplin. Ci un amalgam, jumătate om, jumătate viral, ca și cum fusese creată o versiune complet nouă a celor două specii. Avea ceva de rozătoare, nas turtit cu nări mari, urechi ascuțite și depărtate de curbura craniului. Părul îi căzuse, fiind înlocuit de un puf rozaliu, ca de nou-născut. Avea aceiași dinți, deși gura i se lărgise într-un rictus enorm, care lăsa să i se vadă colții, ieșiți pe la margini. Măinile și picioarele îi erau delicate, având oase subțiri; degetele arătătoare de la ambele mâini erau lungi și ascuțite la vârf.

Amy îl asemui cu un liliac uriaș și fără aripi.

Păși către ea. Ochii lui se fixară asupra ei; ea nu îndrăzni să-și întoarcă privirea, oricât de mult ar fi vrut. Frica îi paraliza membrele. Și le simțea străine și inutile, imateriale precum lichidul. Fanning se apropie, cu mâna dreaptă ridicată. Între degete avea o membrană translucidă. Arătătorul, ca o cruce, unit la mijloc, se îndrepta spre fața ei. Închise ochii din instinct. O presiune ușoară pe obraz, nu suficient de puternică încât să-i spargă pielea: simți cum i se cutremură fiecare celulă din corp. Cu o lentoare lascivă, unghia începu să coboare, urmărindu-i curbura feței. Era ca și cum îi gusta carnea prin buricul degetului.

— Cât de bine se simte să lași adevărul să iasă la iveală!

Și vocea i se schimbă, având acum o notă ascunsă, ascuțită. Aerul din jurul lui mirosea a animale. Animale mici, scormonitoarele lumii.

— Deschide ochii, Amy!

Fanning stătea lângă Peter. Viralii îl ridicaseră în picioare.

— Omul ăsta e blestemul tău, așa cum Liz e al meu. Iubirea e cea care ne transformă în sclavi, Amy. Este piesa dinăuntru piesei, scena pe care ne desfășurăm drama vieții noastre omenești. Asta e lecția pe care trebuie să ți-o predau.

Și cu aceste cuvinte, Fanning își deschise larg gura, înclină capul lui Peter cu un deget lung și membranos – cu blândețe, asemenea unei mame cu al său copil – și îl mușcă de gât.

Scânteia de curent acționat de manetă nu fu suficientă cât să deschidă peretele despărțitor până la capăt; dar fu suficientă cât să pornească lucrurile. În timp ce contragreutățile ușii se lăsau în jos, creând un spațiu între ușă și podeaua tunelului, Michael și Alicia fură azvârliti de un jet de apă. În mai puțin de o secundă, tunelul se prefăcu într-un torent dezlănțuit. Michael încercă să se ridice, însă

forța apei era prea mare, nu găsi nicio suprafață de care să se agațe, așa că se prăbușiră în apă și fură purtați la vale de curent.

Dădură năvală în gară, cu viteza unui glonț. Nu era lumină în adevăratul sens al cuvântului, ci doar o strălucire palidă dinspre scări, pe care o văzură cu coada ochiului pe când trecură prin dreptul ei. Apa îi umplea nasul și gura, cu gustul ei de putreziciune – se gândi că așa trebuie să fi avut gust șobolanii –, amenințându-l să-l sufocă. Se aflau acum chiar sub peron. Prinzând-o pe Alicia de încheietură, Michael se folosi de mâna liberă ca să se agațe cu disperare de un colț. Nu reuși decât să-l atingă în treacăt.

Traversară stația. Nivelul apei se ridica cu repeziciune; curând avea să-i depășească în înălțime. Următoarea stație era la 14th Street – mult prea departe. În față, zări o lucire slabă. Pe măsură ce se apropiau, lumina se contura într-un cerc discret – o deschizătură în acoperișul tunelului.

— Uite o scară! strigă Alicia, capul scufundându-i-se înapoi sub apă.

— Ce?

Ieși la suprafață, chinuindu-se din răputeri să respire. Arătă cu degetul:

— O scară pe perete!

Se îndreptau direct spre ea. Alicia se prinse prima. Michael veni după ea și, folosindu-se de mâna stângă, se apucă de o bară, trecându-și cotul după ea. În vârful scării îi aștepta un grilaj metalic, prin care răzbătea lumina zilei.

— Poți? întrebă Michael.

Erau trași de curent. Lish clătină din cap.

— Încearcă, fir-ar să fie!

Ea nu mai avea putere; nu mai avea nimic.

— Nu pot.

Trebuia să o tragă. Michael se ridică deasupra capului ei și ieși din apă. Grătarul punea însă o cu totul altă problemă; dacă nu găsea o modalitate de a-l îndepărta, aveau să se înece fără doar și poate. La capătul scării, ridică o mână și împinse. Nimic, nici nu se clinti din loc. Se dădu înapoi și împinse cu podul palmei în grilajul de metal, lumina zilei pătrunzând prin el. Lovi grătarul iar și iar. La a patra lovitură, se mișcă.

Îl dădu la o parte, ieși și se întinse pe caldarâm. Apa o ridicase pe Alicia până la jumătatea scării. Lumina părea să-i proiecteze o aură în jurul feței.

El se aplecă după ea:

— Ia-mă de mână...

Dar nu apucă să termine fraza, că amândoi fură izbiți de un șuvoi de apă, care țâșni ca un gheizer prin deschizătură, aruncându-l pe

Michael în mijlocul străzii.

Prăbușirea peretelui despărțitor de la sud de stația Astor Place – unul dintre cele opt baraje care protejau liniile de metrou ale orașului Manhattan de lacumul Ocean Atlantic – fu prima dintr-o serie de evenimente pe care nimeni, nici măcar Michael, nu ar fi putut să le preîntâmpine. Odată eliberată, apa năvăli în tunel cu forța coplesitoare a o sută de locomotive. Smulgea și distrugea totul în calea ei. Făcea fărâme. Rupea, zdrobea și distrugea, tăia în structurile de susținere ale Manhattanului subteran precum o coasă în lanul de grâu. La opt străzi la nord de Astor Place, pe 14th Street, apa se revărsa pe șine. În vreme ce șuvoiul principal o ținu drept spre nord, pe sub Lexington Avenue, spre Gara Centrală, restul o luă spre vest pe Broadway, năpustindu-se spre peretele despărțitor din Times Square, care avea să cadă și el, inundând totul de la sud de 42nd Street și până la Broadway și 8th Avenue, lăsând tot cartierul West Side la cheremul mării.

Și asta nu era decât începutul.

Șuvoiul furtunos lăsase numai distrugere în urma lui. Capacele gurilor de canal fură azvârlite în aer. Țevile plesniră. Străzile cedară și se prăbușiră. Sub pământ, fu stârnită o reacție în lanț. Întocmai ca oceanul din care făcea parte, torentul de apă nu căuta decât să-și extindă suprafața; premiul cel mare era însăși insula, care, după un secol de îmbibare neglijentă, putrezise până la măduvă.

La intersecția lui 10th Street cu 4th Avenue, Michael își veni în simțiri, având neliniștitoare senzație că relația lumii cu gravitația se schimbaseră între timp. Era ca și cum fiecare obiect se depărta de altul, într-o reacție de generală repulsie. Clipi și așteptă ca senzația să dispară, însă nu se întâmplă una ca asta. Un șuvoi mare de apă țâșnea din grătar, sus în aer, spărgându-se la capăt într-o ceață fină, și proiecta un curcubeu deasupra străzii inundate. Cu mintea încețoșată, Michael îl privea mut de uimire, fără să facă încă legăturile, dar observând în același timp, deși vag, că se întâmplau mai multe lucruri deodată: lucruri zgomotoase, lucruri violente, lucruri cărora trebuia să le acorde mai multă atenție, asta dacă ar fi fost în stare să-și orânduiască gândurile. Strada părea să se scufunde – ori asta, ori obiectele din jur creșteau în înălțime – de pe fațadele clădirilor fiind îndepărtate bucăți de material.

Ia stai un pic!

Structura la care se uita – o clădire de birouri cu ferestre fumurii de înălțime medie și cu nimic ieșită din comun – făcea ceva ciudat. Părea să... respire. O mișcare adâncă, respiratorie, întocmai ca un bebeluș care trage primele guri de aer. Era ca și cum structura asta anonimă, una dintre o mie altele de pe insulă, se trezise la viață după ce zeci de ani zăcuse adormită și uitată. Crăpături ca niște pânze de

păianjen apăreau pe suprafața ei reflectorizantă. Michael se ridică, sprijinindu-se în palme. Pavajul începu să se clatine amenințător sub el.

Sticla se sparse.

Michael se rostogoli și se întinse la pământ, protejându-și capul cu mâinile împotriva ploii de cioburi. Bucăți întregi cădeau cu furie la pământ. El începu să strige din toți rărunchii. Cuvinte fără noimă, injurii murdare, o vomă auditivă de teroare. Era pe cale să fie făcut chiseliță. N-avea să rămână nimic din el pentru îngropăciune, nu că ar fi fost cineva prin preajmă să facă asta. Secunde treceau, sticla cădea în rafale în jurul lui, Michael aștepta, pentru a doua oară în aceeași zi, să moară.

Dar nu muri.

Își ridică fața de jos. Soarele dispăruse, aerul devenise sufocant. Cioburi fine, sclipitoare îi acopereau trupul, agățate de brațele lui, de mâini, de firele de păr și de materialul hainelor. Începuse să sufle un vânt aspru. Aparent, din cer cădea zăpadă. Nu, nu era zăpadă. Ci hârtie. În mâinile lui ajunse leneșă o singură coală. „Memorandum“, scria în partea de sus, iar dedesubt, „De la: Departamentul de Resurse Umane. Către: Toți angajații. Re: Bonus perioada de înscriere.“ Michael fu pentru o clipă luat prin surprindere de ciudățenia acestor cuvinte. Parcă era un cod. În frazarea lor misterioasă se ascundea o întreagă realitate, o lume pierdută în timp.

Brusc, hârtia dispăru; o pală de vânt i-o smulse din mână. Strada se cufundă în întuneric. Din stânga lui se auzi un zumzet. Creștea în intensitate cu fiecare clipă care trecea, la fel ca vântul. Întoarse capul să privească spre centrul orașului, de unde răzbătea zgomotul.

Un monstru uriaș și cenușiu venea vuind spre el.

Se ridică nesigur în picioare. Capul i se învârtea; își simțea picioarele ca nisipul ud.

Și totuși, o luă la fugă mâncând pământul.

Prima clădire care se dărâmasese nu fusese cea văzută de Michael. De-acum, centrul orașului Manhattan era deja distrus de câteva minute bune. Din partea de sud a Central Park din Washington Square, edificii mici și mari erau în procesul de lichefiere structurală gravă, topindu-se și prăvălindu-se în groapa devoratoare care începea să devină inima insulei. Unele cădeau singure, prăbușindu-se vertical în propriile fundații ca niște prizonieri căzând de mâna plutonului de execuție. Altele erau încurajate de vecinele lor, după ce o clădire se înclina și se prăvălea peste alta. Câteva, printre care și marele turn din sticlă din partea de est a cartierului trapezoidal dintre 5th Avenue și Broadway păru că se surpă numai prin puterea sugestiei: Prietenele mele cedează în fața fantomei – de ce să nu fac și eu la fel? Procesul ar fi putut să fie asemănat cu o metastază aflată în rapidă evoluție; trecea

de la un bulevard la altul de parcă ar fi fost organe, infiltrându-se printre străzile de sânge, înfășurându-și degetele mortale în jurul oaselor de oțel. Nori de praf fură stârniți într-o uriașă regurgitare cancerigenă, înnegrind cerul.

O noapte nefirească se abătu asupra orașului Manhattan.

Sub Gara Centrală, apa năvăli din două direcții: mai întâi, pe linia de metrou de pe Lexington Avenue, de la Astor Place și, câteva secunde mai târziu, prin traseul autobuzului din Times Square, pe 42nd Street. Cele două torente se uniră; întocmai ca un tsunami care se apropie de țărm, puterea apei crescuse înmiit în timp ce se revărsa pe scări.

— Scorpie nerecunoscătoare! strigă Fanning. Ce-ai făcut?

Însă nu apucă să mai spună și altceva; apa sosi, un zid tremurător, măturându-i cu totul. Într-o clipită, coridorul principal fu inundat. Amy fu trasă la fund. Era întoarsă, răsucită, simțul direcției anulându-se cu totul. Apa era adâncă de aproape doi metri și nivelul creștea. Sticla se spărgea, lucrurile se surpau, totul era cuprins de un haos total. Ieși la suprafață atât cât să vadă înaltele ferestre ale sălii făcându-se fărâme; curentul o trase înapoi, scufundând-o încă o dată. Se zbătea neajutorată, căutând să se agațe de ceva. Un viral intră în ea. Era femela cu păr. Printre gemete, Amy îi surprinse privirea, plină de o neînțelegere îngrozită. Se scufundă și dispăru sub ape.

Amy fu dusă spre scările de la balcon. Se izbi cu putere de ele – și mai mulți clopoței, și mai multă durere – însă reuși să se prindă de balustradă cu mâna dreaptă. Plămânii îi urlau după aer; din gură îi ieșiră bulbuci. Nevoia de a respira nu mai putea fi înăbușită mult timp. Nu-i mai rămânea de făcut decât să se lase în voia curentului, în speranța că avea s-o ducă undeva în siguranță.

Se desprinse de balustradă.

Se lovi iar de scări, însă de data asta pornise măcar în direcția cea bună. Dacă ar fi fost dusă spre tunele, s-ar fi înecat cu siguranță. Fu lovită de o a doua undă de șoc, care o azvârli în aer.

Ateriză pe balcon, în sfârșit departe de apă. Stând în patru labe, tuși până când îi veni să verse, scuipând apa cu un gust atât de rău.

Peter.

Purtat în sus pe scări de același curent, zăcea la doar câțiva metri depărtare în spatele ei. Unde era Fanning? Fusesse și el tras la fund de propria greutate, ca restul viralilor? În timp ce se gândea la asta, podeaua începu să se miște. Ceva pocni în aer. Ridică privirea și văzu o bucată imensă de tavan desprinzându-se și căzând în apă.

Clădirea se prăbușea.

Pieptul lui Peter se mișca cu repeziciune. Transformarea nu începuse încă. Îl scutură de umeri, strigându-l pe nume; el deschise larg ochii, apoi o privi cu ei mijiți. Ea nu citi în ei nicio recunoaștere,

poate doar o ușoară nedumerire, ca și cum nu ar fi știut de unde s-o ia.

— O să te scot de-aici.

Îl trase de brațe și îl ridică, punându-l pe umărul ei drept. Se împletici puțin pe picioare, însă reuși să se țină. Podeaua se clătina și se unduia precum puntea unei nave. Bucăți de tavan se desprindeau în continuare, pe măsură ce stâlpii de susținere ai clădirii cedau.

Se uită în jur. La dreapta ei era o ușă.

Fugi! se gândi. Fugi și nu te opri!

Apoi erau afară, deși cu greu ți-ai fi dat seama. Cerul era negru ca noaptea, soarele, eclipsat de norul de praf, marele oraș fiind de nerecunoscut. O distrugere în masă, totul grăbindu-se să ajungă într-o stare de ruină. Zgomotul mai că-i spărgea timpanele, răsunând din toate direcțiile. Se afla pe șoseaua suspendată la vest de gară. Era înclinată periculos de mult; crăpăturile se extindeau, bucăți întregi prăbușindu-se. Amy alege o direcție; sub greutatea lui Peter, nu reuși să înainteze decât la pas iute. Instinctul era singura ei călăuză. Să alerge. Să supraviețuiască. Să-l ducă pe Peter cât mai departe.

Șoseaua suspendată se sfârși la nivelul străzii. Nu putea să meargă mai mult de-atât; picioarele îi cedară. La baza rampei, îl lăsă pe Peter jos. Tremura – zguduit de spasme scurte, ca niște frisoane, care deveneau însă mai puternice, mai bine definite. Amy știa ce ar fi vrut. Ar fi vrut să moară cât mai era încă om. Instrumentele morții zăceau pretutindeni printre ruine: fragmente de armături metalice ascuțite ca niște cuțite, bucăți de metal contorsionat, cioburi. Atunci, își dădu seama: asta era exact ce voise Fanning în tot timpul ăsta. *Iubirea e cea care ne transformă în sclavi, Amy*. Fusesse înfrântă; în cele din urmă, totul fusese în zadar. Curând, avea să fie din nou singură.

Îngenunche în dreptul lui, scuturată de un suspin puternic, durerea vieții ei mult prea îndelungate, înăbușită de mai bine de un secol, fiind în sfârșit lăsată în voie. Fărâma de viață pe care-i fusese dat s-o trăiască: cât de trecătoare părea acum! Mai bine, poate, dacă nu ar fi avut nimic. Peter începu să geamă. Virusul se trezise la viață înăuntrul lui; începuse să-l consume.

Alegerea ei fu o bucată de oțel lungă de zece metri, cu un vârful triunghiular. La ce servește? Făcuse parte din vreun panou publicitar? Din vreun cadru de geam care dăduse cândva spre o lume prinsă în treburile ei? Structura de susținere a vreunui turn ce se înălța la cer? Îngenunche încă o dată în dreptul lui Peter. Bărbatul din el îl părăsea puțin câte puțin. Se aplecă și îl mângâie pe obraz. Pielea îi era umedă și fierbinte. Începuse să clipească din ce în ce mai des.

— Fir-ai să fii! se auzi o voce din spatele lor.

Ea se trezi azvârlită în aer.

Michael alerga pe 5th Avenue, norul de praf ridicându-se în spatele

lui. Nu avea unde să fugă de el. Viră la dreapta pe 8th Street. La capătul străzii, atât în față, cât și în spate, norul trecu în goană cu forța unei tornade, ca și cum brusc și-ar fi adus aminte de prezența lui – *Oh, Michael scuze c-am uitat de tine!* – și dădu colțul, venind după el din două direcții.

Dădu buzna pe cea mai apropiată ușă și o trânti în urma lui. Era un fel de prăvălie cu haine, costume, rochii și cămași atârând haotic pe umerase. O vitrină mare cu manechine așezate pe un pedestal înalt dădea spre stradă.

Norul sosi.

Ferestrele se sparseră spre interior; Michael își feri ochii cu mâinile. Norul învălui întreaga încăpere, aruncându-l pe spate. Pe tot corpul simți împunsăturile durerii – pe mâini și pe picioare, la baza gâtului, pe porțiuni din față care îi fuseseră expuse – ca și cum ar fi fost atacat de un roi de albine; abia atunci observă ciobul lung care îi intraseră în coapsa dreaptă. Ciudat era că nu-l durea – ar fi trebuit să-l înțepe ca naiba – însă apoi se făcu resimțită și durerea, anihilându-i orice gând. Se împletici cât mai departe de fereastră. Tușea, se sufoca, se îneca din cauza prafului. Trase o cămașă de pe umeras. Era făcută dintr-un material transparent. O înfășură în jurul pumnului și o duse la gură și la nas. Trase cu nesaț aer în piept, oxigenul revenindu-i în plămâni.

Își legă cămașa la ceafă, acoperindu-și cu ea nasul și gura. Simțind înțepături, privi în susul străzii întunecate. Se afla în mijlocul norului. Totul era cufundat în liniște, cu excepția unui foșnet ușor: sunetul fragmentele din aer căzând pe trotuar și pe capota mașinilor abandonate. Mâinile și brațele îi erau pline de sânge lipicios; piciorul, unde era împlântat ciobul lung, îi urla de durere la cea mai mică mișcare. Își scoase lama și tăie, apoi sfâșie cracul pantalonului. Sticla, un ciob lung și subțire, cu margini neregulate și ușor curbat, îi intrase pieziș; rana era undeva la mijlocul distanței dintre zona genitală și genunchi, pe interiorul piciorului. *Dumnezeule mare!* își spuse. *Câțiva centimetri mai sus și chestia aia mi-ar fi retezat boșele!*

Întinse mâna deasupra capului ca să mai ia o cămașă de pe umeras și o folosi ca să înfășoare în ea capătul ciobului care ieșea la suprafață. Se presupunea că, dacă ar fi scos ciobul, ar fi deschis rana mai mult, însă durerea era de nesuportat. Dacă nu îl scotea, nu putea să meargă nicăieri. Trebuia s-o facă repede: era cea mai bună soluție.

Apucă ciobul cu pumnul înfășurat în cămașă. Numără până la trei. Trase.

În susul și în josul străzii, siluete cât un stat de om, care înaintau prin praf, se opriră în loc și își întoarseră capul înspre direcția de unde se auzise țipătul lui Michael.

— Țsta era un templu!

Fanning o plesni peste obraz. Lovitura o făcu să se împleticească înapoi.

— Tu mi-ai făcut asta? Orașului meu?

Ea își ridică brațele ca să-și protejeze fața. În schimb, Fanning o apucă de guler, o smulse de la podea și o azvârli cât colo.

— Nu o să mă grăbesc în ceea ce te privește. O să ajungi să vrei să te omor. O să ajungi să mă *implori*.

Veni la ea iar și iar. O lovi, o plesni, dădu în ea cu picioarele. Se trezi cu fața lipită de podea. Se simți detașată de tot. Gândurile îi erau leneșe, neancorate. Păreau pe punctul de a fi separate de ea într-un mod permanent și final, ca și cum următoarea lovitură i-ar fi trimis trupul departe, înghițit de înalțuri precum un balon al cărui fir fusese tăiat.

Și totuși, să renunțe, să accepte moartea: mintea ei pur și simplu refuza acest lucru. Mintea îi cerea, în ciuda a tot, să meargă înainte. Fanning era undeva în spatele ei. Amy era conștientă de prezența lui nu atât fizică, cât de o forță abstractă, întocmai ca și gravitația, o fantă de întuneric spre care era trasă neconținut. Începu să se târască. De ce nu o omora odată Fanning și gata? Doar o spusese chiar el: voia să simtă cum viața se scurge afară din ea, strop cu strop.

— Uită-te la mine!

O lovitură în stomac o ridică de la pământ; Fanning îi dăduse un șut. Simți cum aerul îi iese din piept.

— Am spus să te uiți la mine!

O lovi din nou, implantându-și piciorul sub sternul ei și întorcându-o cu fața în sus.

Deasupra capului ținea ridicată o sabie.

— Trebuia să ne întâlnim în fata chioșcului!

Noi?

— Ai spus că o să fii acolo! Ai spus că o să fim împreună!

Ce vedenii avea? Ce era ea pentru el? Transformarea trebuie să-i fi afectat cumva mintea.

— N-ar fi trebuit niciodată să te iubesc!

Pe când sabia era coborâtă, ea se rostogoli într-o parte. Lama ei lovi podeaua cu un zăngănit. Fanning urlă ca un animal rănit.

— Am vrut să mor odată cu tine!

Ajunse din nou cu fața în sus. Fanning ridică sabia deasupra capului, gata să lovească din nou. Ea își ridică brațele în semn de îndurare. Nu avea decât o singură șansă.

— Tim, nu face asta!

Fanning încremeni în loc.

— Am vrut să fiu acolo. Să fiu cu tine. E tot ce mi-am dorit vreodată.

El încordă brațele. Din clipă în clipă, lama avea să pice.

— Te-am așteptat toată noaptea! Cum ai putut să-mi faci asta? De ce nu ai venit? De ce?

— Pentru că... am murit, Tim.

Preț de o clipă, nu se întâmplă nimic. Te rog, își spuse în gând.

— Ai... murit.

— Da, îmi pare rău. Nu am vrut asta.

— În tren, spuse el, cu voce înăbușită.

Amy vorbi cu băgare de seamă, încercând să mențină un ton egal.

— Da, veneam să te văd. M-au dus departe. Nu am putut să-i opresc.

Fanning își întoarse privirea de la ea. Privi nesigur prin jur.

— Dar acum sunt aici, Tim. Și asta contează. Îmi pare rău că mi-a luat atât.

Cât putea să mai continue cu minciuna asta? Sabia era salvarea ei. Dacă l-ar fi putut convinge pe Fanning să i-o dea...

— Încă putem s-o facem. Încă putem fi împreună, cum am plănuț.

El își întoarse privirea asupra ei.

— Văno cu mine, Tim! Știu un loc unde să mergem. L-am văzut.

— Unde? întrebă el.

— Un loc unde vom putea să o luăm de la început. De data asta o să ne iasă. Nu trebuie decât să-mi dai sabia.

Întinse mâna.

— Văno cu mine, Tim!

Fanning o țintuia cu privirea. Totul se afla înăuntru lor, întregul trecut al bărbatului care fusese cândva. Durerea. Singurătatea. Nefârșitele ore ale vieții sale. Apoi:

— Tu!

Îl pierdea.

— Dă-mi sabia, Tim! Nu trebuie să faci altceva.

— Tu nu ești ea.

Simți cum toate speranțele i se năruie.

— Eu sunt, Tim. Sunt Liz.

— Tu ești... Amy.

La cincizeci de metri depărtare, întins cu fața în sus pe pământ, bărbatul cunoscut sub numele de Peter Jaxon începea să dispară.

Mintea i se scindase în două. În prima, una a întinericului și a haosului, în care Fanning o azvârlea pe Amy prin aer. Peter simțea acest lucru destul de vag; nu-și aducea aminte de ce era așa. Nu putea nici măcar să intervină, puterea de a acționa, ba chiar și de a se clinti din loc, îl părăsise întru totul.

În cealaltă era o fereastră.

Peste ea era tras un oblon, care strălucea în lumina verii. Imaginea i se părea vag familiară, ca un déjà-vu. *Fereastră*, își spuse Peter. *Înseamnă că am murit*. Pe când se căznea să-și limpezească privirea, să

Își revină în simțiri, lumina începu să se schimbe. Deveni ceva diferit: nu mai era o fereastră în mintea lui, ci un lucru cât se poate de fizic. Prin întunericul împânzit de particule de praf se ivi o deschizătură, întocmai ca un coridor ce ducea la o lume superioară, iar prin acest tunel apăru o formă strălucitoare. Era ca o farsă jucată memoriei lui; știa ce anume era, însă numai dacă reușea să deslușească imaginea. Atunci se clarifică. Părea o coroană, cu mai multe straturi, fiecare strat îngustându-se până devenea un vârf ascuțit. Lumina soarelui se reflecta în suprafața ei, aruncând o rază strălucitoare în josul coridorului care, pentru ochii lui, era ca o gaură în nori.

Clădirea Chrysler.

Coridorul se prăbuși; întunericul îl învălui din nou. Însă acum știa: noaptea în care se cufunda era falsă. Soarele adevărat era încă sus pe cer. Deasupra norului, strălucea cu putere, ca în miezul zilei. Dacă ar putea ajunge la soare, dacă ar putea cumva să-l îndrepte pe Fanning spre lumina lui...

Însă gândul acesta se pierdu, în timp ce o forță extraordinară puse stăpânire pe el, întocmai ca un vârtej. Forța lui era colosală. Se simțea tras, mai jos, din ce în ce mai jos. Nu știa ce îl așteaptă pe fundul aceluia hău doar că, atunci când îl va atinge, avea să fie pierdut pe veci. Undeva în depărtare, trupul i se transforma. Cuprins de convulsii, se lovea de pavajul orașului distrus. Oasele i se alungeau. Dinții i se desprindeau din gingii. Se cufundă într-o mare de întuneric veșnic, din vechiul eu nemairămânând nimic. *Nu! Nu încă!* Căuta ceva, orice de care să se agațe. Chipul lui Amy îi apăru dinaintea ochilor. Imaginea nu era una închipuită, ci desprinsă din realitate. Stăteau pe patul lui, față în față, cu mâinile împreunate. Lacrimi atârnav de genele ei ca niște mărgele luminoase. *Am avut voie să păstrez o singură amintire*, îi spuse ea. *Acea amintire ai fost tu.*

Ai fost tu, repetă Peter în sinea lui.

Tu.

Căzu.

Lui Michael mai că-i explodă piciorul de durere. Scoțând ciobul care îi străpunsese pielea de parcă ar fi fost o coajă de portocală, până la fibre, se vedea mușchiul pulsând ușor dedesubt. Ridică încă o dată mâna deasupra capului și luă o eșarfă lungă, din mătase. O răsuci într-o coardă groasă și o legă strâns deasupra rănii. Materialul se îmbibă instantaneu de sânge. Oare făcea bine ce făcea? Își dori ca Sara să fie lângă el. Sara ar fi știut ce să facă. Ce lucruri îți mai treceau prin minte într-un asemenea moment: creierul nu era deloc bun cu tine, deloc corect, te necăjea făcându-te să te gândești la lucruri la care nu te-ai fi gândit în mod normal.

Zgomotul de afară se pierduse pe măsură ce distrugerea înainta spre nord. Aerul mirosea a ceva chimic, amar și ars. Pentru prima oară

de când se trezise în stradă, gândul îi zbură la Alicia, la privirea ei când fusese izbită de val și luată de ape. Nu mai era. Alicia nu mai era.

Dinspre stradă, se auzi un zgomot de sticlă spartă.

Michael încremeni. Zgomotul se auzi din nou.

Erau pași.

Împingându-se în călcâie, Amy se împletici înapoi:

— Tim, nu! Sunt eu!

— Nu-mi spune așa!

Îl pierduse; vraja se destrămase. Scânteia albă și clocotitoare a furiei din ochii lui se întoarse. Brusc, Fanning ridică privirea. Pe chipul lui apăru o expresie nouă, una de o satisfacție neașteptată.

— Dar ce-avem noi aici?

Era Peter. Transformarea lui era completă; trupul lui, zvelt, puternic, se alăturase hoardei anonime.

— Ce băiat bun!

Buzele lui Fanning se strânseseră într-un zâmbet care-i dezveli colții.

— Nu vrei să ni te alături?

Peter înaintă spre ei prin moloz, cu picioarele îndoite, cu brațele depărtate de trup. Pașii îi păreau nesiguri; spatele și umerii îi erau scuturați de o mișcare unduitoare, întocmai ca o persoană care se întindea după o noapte lungă sau care își potrivea mai bine pe trup niște haine noi.

— Amy, dă-mi voie să îți arăt ceva.

Cu o fluturare din încheietură, Fanning aruncă sabia, cu mânerul înainte, spre Peter, care o prinse mecanic în aer.

— Hai să vedem cine-i acolo, ce zici?

Fanning se duse la el cu pași mari, se îndreptă de spate și își duse mâna în mijlocul pieptului.

— Chiar aici, mă gândeam.

Peter se uită lung la sabie, ca și cum nu știa la ce folosește. Ce era obiectul ăsta străin din mâinile lui?

— Haide! Promit că nu mă clintesc din loc.

Peter făcu un pas înainte. Mișcările îi erau bruște, ca și cum unele părți din corp nu erau încă pe deplin coordonate. Mușchii brațelor și ai umerilor se încordară atunci când încercă să ridice lama.

— Văd că e din ce în ce mai grea.

Încă un pas și Peter se opri. Acum era la o distanță numai bună ca să lovească. Fanning nu făcu nicio încercare de a se apăra; chipul lui de liliac radia de încredere, ba chiar de puțin amuzament. Sabia, la un unghi de patruzeci și cinci de grade de pământ, refuza să se ridice.

— Stai, lasă-mă să te ajut!

Cu unghia lungă a degetului arătător, Fanning aduse lama în poziție orizontală. Înaintă ușor, până când vârful ei îi atinse pieptul,

chiar sub stern.

— O singură împunsătură zdravănă ar trebui să fie suficientă.

Efortul îl făcu pe Peter să scoată un geamăt prelung din gâtleej. Clipele se scurgeau lent, fiecare părticică din corpul lui fiind încordată. O gură mare de aer îi ieși din adâncul plămânilor; căzu în genunchi, sabia alunecând cu zgomot pe podea.

— Vezi, Amy? Pur și simplu nu e posibil. Peter e acum al meu.

Întocmai ca viralul din hol, Peter își aplecă capul într-un gest de abjectă supunere. Fanning îi puse o mână pe umăr. Era ca și cum mângâia un câine deosebit de ascultător.

— Îmi faci o favoare? îl întrebă Fanning.

Peter ridică privirea.

— Vrei, te rog, s-o omori?

Michael se depărtă de fereastră sprijinindu-se în palme, lăsând o dără de sânge pe podea. Erau mai mulți virali acolo, îi simțea; erau ca niște spectre, acolo și totuși nu, niște siluete fantomatice, alunecând și dispărând în praf.

Căutând. Vââând.

Odată ce aveau să-l găsească, nu va mai putea face nici doi pași. Se duse în spatele încăperii, unde era o tejghea lungă și, în spatele ei, o ușă pe jumătate ascunsă de perdele. Pe când se strecura în spatele tejghelei, podeaua începu din nou să se zgâlțâie. Senzația creștea în intensitate de parcă ar fi fost un motor care se trezea la viață. Umerașele căzură. Oglinzile se sparseră, cioburile săriră. Bucăți de tencuială se desprinseră din tavan și se prăbușiră la podea. Ghemuit, cu brațele în jurul capului, Michael gândea: *Doamne, oricine ai fi, m-am săturat de prostiile tale. Nu sunt jucăria ta. Dacă vrei să mă omori, nu mai pierde vremea și termină odată cu asta.*

Zgâlțâitul încetă. Din susul și din josul străzii, Michael auzi geamurile spărgându-se și căzând pe trotuar. Viralii erau încă undeva acolo, dar poate că acest cutremur îi pusese pe fugă. Poate că se ascundeau undeva într-un ungher întunecat, la fel ca el. Sau poate erau morți.

Aruncă o privire după tejghea. Locul arăta de parcă fusese lovit de o bilă de demolări, totul fiind distrus, în afară de o oglindă mare, cu picior, care rămăsese ciudat de stingheră în partea dreaptă a camerei, întocmai ca un supraviețuitor mirat observând ruinele provocate de un dezastru de proporții. Înclinată ușor spre partea din față a magazinului, suprafața oglinzii îi oferea o vedere parțială asupra străzii.

O ceată de trei virali apăru din ceață. Păreau să nu aibă vreo direcție anume. Michael încercă să nu se clinească din loc. Poate, dacă nu îl auzeau, aveau să treacă pe lângă el. Preț de câteva secunde, continuară să înainteze bezmetic, până când unul dintre ei se opri

brusc. Din profil, viralul își roti capul din stânga în dreapta, ca și cum ar fi încercat să identifice sursa zgomotului. Michael își ținu respirația. Creatura încremeni și ea, apoi își ridică privirea, rămânând așa câteva secunde, ca apoi să și-o îndrepte spre partea din față a prăvăliei. Nărilor îi fremătau ca ale unui șobolan.

Peter păși spre ea. Nu avea rost să încerce să scape; rezultatul avea să fie oricum același. Timpul renunțase la curgerea lui normală. Totul părea să se petreacă acum atât repede, cât și neobișnuit de lent; vederea i se diminuase, orașul din jurul ei reducându-se la o mână de umbre.

Plângea, deși nu pentru ea. Nu ar fi știut să zică din ce motiv; erau lacrimi de supărare, dar nu numai. Încercările ei ajunseseră la final. Într-un fel, se bucura. Ce ciudat se simțea să lase jos povara pe care o cărase fără voia ei atâta amar de vreme. Spera să ajungă la fermă. Cât de fericită fusese acolo. Își aminti de pian, de cântecul lui, de mâinile lui Peter odihnindu-i-se pe umeri, bucuria atingerii lui. Cât de fericiți fuseseră împreună!

— E în regulă, murmură ea.

Vocea îi era distantă, străină. Îi aluneca de pe buze în râsuflări scurte și rapide.

— E în regulă, e în regulă.

Peter așază sabia așa încât vârful să vină la baza gâtului ei. Distanța se micșoră, apoi se opri, carnea aflându-se la doar câțiva centimetri de oțel. Își ținea capul plecat într-o parte; în următoarea secundă, avea să lovească.

— Ei? făcu Fanning.

Privirile lor se întâlniră. Să cunoști și să fii cunoscut; aceasta era dorința finală, inima iubirii. Era singurul lucru pe care putea să i-l dăruiască. O forță uriașă izbucni înăuntrul ei. Era ca un fel de lumină. Ar fi îndreptat-o drept spre inima lui dacă ar fi putut.

— Tu ești Peter, șopti Amy, și continuă astfel, ca el să-i audă cuvintele. Tu ești Peter, tu ești Peter, tu ești Peter...

Sângele, se gândi Michael.

Îmi pot mirosi sângele.

Nu credea că se poate ține pe picioare, darămite să fugă. Lăsase o dără roșie pe podea, care îi ducea direct la el. Își lipi spatele de tejghea și își trase genunchii la piept. Viralii intraseră în prăvălie. Auzi un fel de adulmecat umed, ca al porcilor scormonind prin noroi; îi lingeau sângele de pe podea. Michael simți o nevoie ciudată de a se proteja. *Hei, lasă-mi sângele în pace!* Însă ei își văzură în continuare de sorbit. Atât de concentrați erau, încât Michael începu să se gândească la ușa de după perdea. Oare ce se afla dincolo de ea? Să fie o fundătură sau poate un coridor care să ducă și mai în interiorul clădirii – ori poate chiar strada? Ușa era doar parțial ascunsă de

tejghea. Pentru un timp, în funcție de cât de repede se putea deplasa, avea să fie eșpus.

Aruncă o privire după colț, ajutându-se de oglindă ca să scruteze încăperea. Viralii, stând în patru labe, erau ocupați să-și lipească gurile de podea, limbile lor răsucindu-se ca un mop. Michael se duse până la capătul tejghelei, ca să fie cât mai aproape de ușă, aflată acum la mai puțin de trei metri în spatele lui, la dreapta. Dacă ar putea să-i facă pe virali să se mute în celălalt colț al încăperii, tejgheaua l-ar ascunde atunci complet.

Michael își desfăcu eșarfa de la picior. Materialul era îmbibat de sânge. O strânse ghem, îi legă capetele ca să nu se desfacă, și se ridică în genunchi, ținându-și capul chiar deasupra tejghelei. Dându-și mâna pe spate, număra până la trei, apoi azvârli eșarfa în celălalt capăt al încăperii.

Aceasta se lovi cu zgomot de perete. Michael se aruncă pe burtă și începu să se târască. Din spatele lui, se auzi un tropot de picioare, apoi o serie de pocnete și de mârâieli. Era chiar mai bine decât sperase; viralii se băteau pe cârpă. Se strecură pe după perdea și nu se mai uită înapoi. Nu că ar fi putut să vadă ceva. Se mai târî vreo trei metri, până când se depărtă de ușă, după care încercă să se ridice. Era sigur că nu avea să uite nicicând secunda în care puse piciorul rănit în podea. Durerea fu pur și simplu terifiantă. Scoase din buzunarul cămășii o cutie de chibrituri. Bâjbâind pe întuneric, reuși să extragă unul fără să le verse pe celelalte și îl aprinse.

Se afla într-un coridor îngust cu pereți din cărămidă, care ducea în interiorul clădirii. De-a lungul pereților erau înșirate bare de metal, de care atârnavă umerașe goale. Aerul era mai curat aici, mai puțin încărcat de praf. Își trase batista de pe față. În stânga lui era o deschizătură ce dădea într-o cameră mică, plină cu cabine cu perdelețe. Privi în jos; picăturile de sânge îl urmaseră ca o dâră de firimituri. Altele îi pătasera cizmele. Chibritul se stinse; aprinse un altul și continuă să înainteze.

Opt chibrituri mai târziu, Michael trase concluzia că nu există cale de ieșire. Holurile adiacente dădeau înapoi în coridorul central. Cine proiectase o astfel de clădire? Cât timp mai avea până când viralii să se plictisească de cârpă și să ia urma sângelui?

Ajunse la o ultimă încăpere. Părea să fie o bucătărie, cu un cuptor, o chiuvetă și niște bufete înșirate pe doi dintre cei patru pereți; în mijloc era o măsuță pătrată, plină cu sticle de plastic și conserve deschise. Două schelete maronii zăceau pe salteaua lăsată, strânse unul într-altul. Acestea erau primele rămășițe omenești pe care le întâlni Michael în tot New Yorkul. Îngenunche în dreptul lor. Unul dintre ele era mult mai mic decât celălalt, care părea să fie o femeie matură, cu părul strâns în coadă. O mamă și copilul ei? Probabil se

ascunseseră împreună pe timpul crizei. Zăceau acolo de o sută de ani, ultima lor clipă împreună fiind immortalizată pentru vecie. Îl făcea să se simtă ca un intrus, ca și cum pângărise un mormânt.

Apoi văzu o fereastră.

Era acoperită de un grilaj, niște obloane de sârmă întrepătrunsă, ținute în loc de niște bare de metal prinse în perete. Cele două jumătăți erau prinse la mijloc de un lacăt. Chibritul se stinse, arzându-i vârful degetelor; îl azvârli cât colo. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, observă o strălucire palidă ce răzbătea prin fereastră, atât cât să poată vedea dincolo de ea. Se uită prin cameră după vreun obiect pe care să-l folosească pe post de pârghie. *Gândește, Michael!* Pe masă era un cuțit de unt. Podeaua se cutremură din nou cu un singur zgâlțâit orizontal. Din tavan căzu var. Michael introduse vârful cuțitului în brațul curbat al lacătului. Își simțea mâinile reci și ușor amortite, abia mai putând să le cotoleze; începea să resimtă pierderea de sânge. Își încordă brațele și umerii și răsuci cu putere lama.

Aceasta se rupse în două.

Gata, se terminase. Michael se săturase. Se prăbuși la podea și își lipi spatele de perete, ca să-i poată vedea venind.

Peter se afla pe un câmp cu iarbă care îi ajungea până la genunchi. Culoarea peisajului era neobișnuită, de o intensitate nefirească, excentrică, scoțând în evidență până și cele mai puțin observate mișcări din jur. Vântul sufla ușor. Ținutul era perfect plat, deși în depărtare, niște vârfuri montane împungeau orizontul. Nu era nici zi, nici noapte, ci undeva la mijloc, o lumină lipsită de umbre. Ce era locul acesta ciudat? Cum ajunsese aici? Încercă să-și amintească; abia atunci își dădu seama că, de fapt, nu știa cine este. Se simți ușor alarmat. Era viu, exista, și totuși părea să nu aibă un trecut de care să-și aducă aminte.

Auzi zgomotul unei ape curgătoare, așa că se îndreptă într-acolo. Mișcarea asta fusese una mecanică, ca și cum o inteligență invizibilă îi pilota corpul. După o vreme, ajunse la un râu. Apa curgea leneșă, susurând în jurul pietrelor risipite pe ici, pe colo. Frunzele erau învârtite de curenții lui ca niște mâini întoarse. Urmă râul în aval până când ajunse la o cotitură ce se vărsa într-un iaz. Suprafața apei era încremenită, părând aproape solidă. Simți pe dinăuntru o stranie agitație. Ca și cum în adâncurile aceluia iaz îl aștepta un răspuns, deși nu pusesese încă întrebarea. Îi stătea pe limbă, și totuși, când încerca să se concentreze asupra ei, țâșnea departe, zburându-i din gând asemenea unei păsări. Îngenunche la marginea iazului și privi în jos. Se contură o imagine: un chip de bărbat. Nu era prea plăcut să-l privești. Era fața lui, și totuși, ar fi putut la fel de bine să fie a unui străin. Cercuri concentrice începură să se formeze în urma acestui contact; apoi, imaginea se limpezi. Deși vagă la început, fu cuprins de

senzația din ce în ce mai puternică de recunoaștere. Știa cine este, numai dacă și-ar fi putut aminti. *Tu ești...* Era ca și cum încerca să ridice un bolovan cu mintea. *Tu ești... Tu ești...*

Peter.

Se împletici înapoi. O cortină i se ridică de pe ochi. Imagini, chipuri, zile, nume – toate dădeau năvală într-un șuvoi aproape dureros. Scena din jurul lui – câmpul, râul și lumina cerului – începu să se risipească. Dispărea. Dincolo de ea se afla o cu totul altă realitate, cu obiecte, oameni, evenimente și un timp ordonat. *Eu sunt Peter Jaxon*, își spuse în sinea lui. Apoi, cu glas tare:

— Eu sunt Peter Jaxon.

Peter se împletici înapoi.

— Ce crezi că faci? lătră Fanning. Am spus s-o omori!

Peter își întoarse capul; privirea i se opri asupra lui Fanning.

— Se întâmplă, își spuse Amy. Își amintește.

Mușchii din picioare i se încordară. Sări.

Îl izbi pe Fanning cu capul. Elementul-surpriză era de partea lui: Fanning fu azvârlit cât colo. Se prăbuși la pământ și se rostogoli iar și iar, până când se opri într-un pilon din beton. Se ridică în patru labe, însă mișcările îi erau anevoioase. Își scutură capul cum fac caii și scuipă pe jos.

— Ei bine, asta a fost foarte neașteptat.

Amy simți atunci că este ridicată de la pământ; Peter o luase în brațe și porni cu pași mari pe 43rd Street. Unde o ducea? Apoi înțelese: la turnul de birouri aflat încă în construcție. Își îndreptă fața spre cer, însă norul de praf era prea dens ca să poată vedea dincolo de el etajele superioare ale clădirii. Peter se opri în dreptul liftului. O puse pe umăr, se cățăără vreo trei metri în sus pe puțul ascensorului, o aduse pe Amy în față, o strecură printre barele din acoperișul liftului și o urmă. Scopul lui îi rămânea necunoscut. O săltă din nou în spate, ajutându-se de coate ca să-i strângă picioarele în jurul mijlocului sau, ținând-o cât mai strâns posibil. Toate astea se petrecură în doar câteva secunde. Cablurile liftului, trei la număr, erau fixate într-o placă de metal prinsă de o bară pe acoperișul liftului. Peter strânse cablurile în pumn și depărtă picioarele. Amy avea brațele petrecute în jurul umerilor lui, iar cu picioarele îi strângea mijlocul ca într-o menghină. Peter începu să mârâie printre dinți. Abia atunci îi înțelese și ea intențiile. Închise ochii.

Placa se desprinse. Amy și Peter fură azvârliți în sus, Peter ținându-se de cabluri, cu Amy în spatele lui precum carapacea unei țestoase. Cinci etaje, zece, cincisprezece. Contragreutatea liftului trecu în goană pe lângă ei. Ce avea să se întâmple când ajungeau la capăt? Aveau să iasă prin acoperiș direct în spațiu?

Brusc, întreaga cabină se cutremură; contragreutatea ajunsese la

fund. Tensiunea din cablu dispăru pe dată. Azvârlită în sus, Amy se trezi că se uită în jos la capătul puțului. Era singură, în aer, neprinsă de nimic. Trupul își încetini din viteză pe când se apropie de punctul culminant al ascensiunii ei și, pentru o secundă, păru că se oprește în aer. *O să cad*, se gândi ea. Cât de departe de pământ era. Avea să pice cu o sută cincizeci de kilometri la oră, poate chiar mai mult. *Cad*.

Un zgâlțâit; Peter, încă prins de cabluri, o apucase de încheietură. Își încordă picioarele, schimbându-și centrul de greutate ca s-o poată balansa pe Amy în arcuri mai mari. Amy văzu ținta, o deschizătură din peretele puțului, nu mult sub ei.

O aruncă.

Ateriză pe podea și se rostogoli până când se opri. Erau încă în interiorul norului de praf. Adrenalina ascensiunii lor îi ascuțise gândurile. Totul se contura într-o imagine fină, aproape granulară. Se târî până la margine și se uită în jos, în hăul amețitor de gol.

Fanning se cățăra pe cealaltă parte a clădirii.

Aerul vibra din cauza unui răget de proporții titanice. Clădirea de vizavi, de pe 43rd Street începu să se surpe, ca un om ce cădea în genunchi. Podeaua de sub Amy începu să se zgâlțâie. Tremurul se accentuă; sunete metalice răsunau acum de-a lungul structurii pe măsură ce podeaua se apleca periculos de mult înspre stradă. Obiecte de tot felul – unelte ruginite, mese de dulgherie, bucăți de rigips umflate de umezeală, o găleată de cuie – trecură pe lângă ea și căzură în abis. Stătea întinsă pe burtă, lipită de podea. Unghiul creștea. Alunecă, mâinile și picioarele își pierdeau tracțiunea, gravitația cerându-și drepturile...

— Peter, ajutor!

Presiunea dulce a mâinii lui pe brațul ei trăgând-o înapoi; stătea și el pe burtă, capetele lor abia atingându-se. Podeaua se înclină încă o dată, și totuși, el o ținu, proptindu-se în beton cu degetele mari de la picioare. Adunându-și forțele, o trase departe de margine.

— Aha! făcu Fanning, care apăru de după buza prăpăstiei. Aici erați!

Michael auzi un zgomot metalic slab venind dinspre coridor – sunetul umerășelor lovindu-se unul de altul pe bară. Urmă o perioadă scurtă de liniște; urma sângelui său intersectând diversele holuri sau dublându-se, îi nedumerise pentru o clipă. Întârzierea era chinuitoare. Dacă ar fi putut să-și piardă cunoștința. Dimpotrivă, însă, se simțea mai vioi ca niciodată.

Poate ar trebui să facă un zgomot. Să strige la ei, ca să termine odată cu toată tărăsenia. *Hei, idiților, aici sunt! Veniți să mă prindeți!*

Ce loc stupid și arbitrar în care să mori! Nu se gândise vreodată că o să moară în pat; nu era genul ăla de lume și el nu era genul ăla de persoană. Dar o bucătărie afurisită? O bucătărie?

Nici nu se punea problema să se ridice în picioare. Însă putea ajunge la marginea cuptorului. Îl cuprinse amețea pe când se puse șovăitor în genunchi; întinzându-se înainte, apucă tigaia. Trase un scuipat pe fundul ei și șterse metalul cu marginea cămășii. Reflexia lui era nedeslușită și lipsită de detalii, mai degrabă un contur al unei fețe omenеști decât chipul unei persoane anume, însă era tot ce avea.

Zgomotul se apropia.

O luară la fugă pe scări. Două etaje mai sus și ajunseră pe acoperiș. Norul de praf era mai dens ca oricând, deși, în partea de vest, cerul era mai senin, un soare slab, dar vizibil, făcându-și simțită prezența.

Trebuiau să ajungă mai sus. Trebuiau să urce deasupra norului.

Amy ridică privirea. Baza macaralei se zgâlțâia precum gâtul unei păsări care ciugulește. Un cablu lung se bălăngănea, prins de vârful ei. O scară din interiorul brațului ducea până în vârf.

Începură să urce. Unde era Fanning? Îi urmărea de undeva, fără îndoială – distrându-se pe seama lor, alegându-și momentul.

Se cățărara până sus. Bălăngănitul devenea din ce în ce mai puternic. Macaraua era tot mai instabilă, părând că în orice moment avea să se desprindă de clădire. Încă se aflau în interiorul norului. La orizont, centrul orașului Manhattan era o ruină fumegândă, distrugerea continuând să se răspândească din epicentrul acestuia. Un bubuit, un nor, încă o clădire prăbușindu-se. Goluri mari rămăseseră acolo unde cândva fuseseră blocuri.

— Hei, voi de-colo!

Fanning era la jumătatea brațului. Apucându-se de bară cu o mână, se întinse în afară și le făcu semn din mână cu o veselie încrezătoare:

— Nu vă faceți griji, vin și eu numaidecât!

O pasarelă îngustă ducea până la capătul brațului. Amy se târî de-a lungul ei, urmată de Peter. Brațul se legăna în sus și în jos. Ea își ținea privirea ațintită înainte; nu îndrăznea să se uite în hău. Până și o privire fugară ar fi paralizat-o de frică.

Ajunseră la capăt; nu mai aveau unde să se ducă.

— *La naiba*, ce-mi place cum se vede!

Fanning ajunsesese în vârful macaralei, iar acum se afla la cincisprezece metri în spatele lor. Cu spatele arcuit, cu pieptul în afară, își plimba privirea de-a lungul orașului în ruine.

— Chiar ai făcut-o de oaie. Ca locuitor al New Yorkului, trebuie să mărturisesc că asta îmi trezește niște amintiri tare neplăcute.

Brusc, o căldură neașteptată cuprinse obrajii lui Amy. Se uită la stânga ei, dincolo de 5th Avenue. Fațada de sticlă a clădirii de vizavi strălucea într-o lumină portocalie. Ceea ce nu avea nicio logică; clădirea era cu fața spre est, în partea opusă față de soare. Lumina, își dădu ea seama, era o reflexie.

Fanning scoase un oftat:

— Ei bine, din câte văd eu, am ajuns la capăt de linie. Ți-aș cere să te dai la o parte, Peter, dar se pare că nu prea ascuți.

Mișcarea violentă a macaralei se înteeți. Dedesubt, lanțul prins de ea se legăna ca un pendul. Strălucirea reflectată în sticlă devenea din ce în ce mai intensă. De unde venea lumina?

— Ce spui? Poate vă luați frumușel de mână și vă aruncați în gol, ce ziceți? Aș aștepta bucuros.

O sclipire intensă. O rază de soare puternică, răzbătând din coroana de oțel de pe Chrysler Building, pătrunsese prin norul dens.

Îl izbi pe Fanning direct în față.

Deodată, macaraua se desprinsese de clădire. Șuruburile care țineau corpul ei de grinzile exterioare cedau. Cu un geamăt prelung, brațul începu să se aplece spre 5th Avenue, la început lent, apoi din ce în ce mai repede. Macaraua se înclina de la bază. Se mișca atât în jos, cât și în lateral, brațul ei căzând ca un ciocan spre turnul de sticlă de peste stradă. Avea să străpungă clădirea într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, ca o țepușă.

O, te rog! își spuse Amy, ținându-se strâns de marginea pasarelei. *Fă-o să se oprească.*

În jurul lor, sticla explodă în mii de fărâme.

Viralii nu părură să intre, cât să apară pe neașteptate în încăpere. Primul dintre ei, masculul alfa, sări direct peste masă, aterizând în fața lui. Michael îi vârî tigaia sub nas.

Acesta încremeni.

Ceilalți doi se arătară nedumeriți, neștiind ce să facă. Era exact ce sperase Michael; rupsese lanțul de comandă. Mișcă tigaia într-o parte; viralul o urmări cu privirea. Descoperirea aceasta l-ar fi intrigat, dacă nu ar fi fost atât de îngrozit. Abia îndrăznind să mai respire, Michael trase ușor tigaia spre el. Viralul o urmă supus; părea ca într-o trasă. Centimetru cu centimetru, distanța dintre ei se micșoră. Michael mută tigaia spre dreapta, făcându-l pe viral să-și întoarcă fața.

Un cuțit rupt, își spuse Mihael. *Ar fi bine să-mi iasă.*

Lovi.

Capătul brațului macaralei străpunse turnul de sticlă în partea de nord-vest a intersecției străzilor 43rd și 5th, la etajul treizeci și doi. Atât de mare fu forța impactului, încât își continuă căderea încă două etaje, pătrunzând totodată din ce în ce mai adânc în interiorul structurii. Se opri apoi într-o poziție de precară stabilitate, macaraua și brațul ei fiind laturile superioare ale unui triunghi isoscel suspendat la o sută de metri deasupra străzii.

Amy își veni în simțiri, amintindu-și doar o parte din ultimele evenimente: senzația unei căderi nebunești, culminând cu un haos atât de complet, încât mintea ei nu reușea să-l descifreze. Zăcea pe podea, cu trupul contorsionat, cu genunchii ridicați, iar brațul stâng întins

peste cap. În fața ei se distingea o zonă de lumină, vânt și praf învolburat, care, după o clipă, se dovedi a fi o gaură imensă în laterala clădirii. La stânga ei, capătul brațului alunecă înspre podea, legănându-se dintr-o parte în alta cu un scârțâit metalic. Aerul era de altfel ciudat de încremenit. Sub ea simțea ceva tare și voluminos: lanțul. Încă era prins de vârful brațului. Era de-a dreptul uimită că supraviețuise, că era încă în viață. Era singurul lucru pe care îl simțea. Pe când se răsucea pe burtă, centrul ei de gravitație, dat peste cap de prelunga cădere în gol, se întoarse amețitor înăuntrul ei. Cu toate acestea, reuși să se ridice în patru labe și să se târască până la capătul brațului.

Peter zăcea cu fața în jos pe pasarelă. La prima vedere, nu părea să mai fie în viață. Era sânge peste tot, iar gâtul îi era întors într-un unghi nefiresc. Un braț îi atârna peste margine. Dar când Amy se aplecă înainte, strigându-l pe nume, observă o slabă mișcare respiratorie, urmată de un zvâcnet al mâinii ieșite în afară.

— Vin! strigă ea. Vin după tine! Rezistă!

Nu avea mult timp la dispoziție; starea și așa nesigură de echilibru a macaralei nu avea să dureze mult. Chestia putea în orice clipă să alunece și să cadă peste strada de dedesubt. Îngenunchind pe pasarelă, Amy își strecură palmele pe sub umerii lui Peter. Răsufla greu; broboane de transpirație i se prelingeau în gură și în ochi. După o serie de smucituri, reuși să-l tragă până la capătul brațului și să-l așeze pe podea.

Îl întoarse pe spate. Trupul îi părea complet inert, și totuși, avea ochii deschiși. Amy îi cuprinse bărbia cu mâinile, făcându-l s-o privească. Limba i se zvârcoli în spatele dinților, scoțând un sunet înăbușit; încerca să vorbească.

— Ești rănit, îi spuse ea. Nu încerca să vorbești.

Mușchii feței lui se încordară. Căscă ochii mari. Ea își dădu atunci seama că nu se uită la ea, ci dincolo de ea.

Un singur cuvânt, ultimul din viața lui, se desprinsese de pe buzele lui Peter:

— *Fanning*.

Capătul rupt al cuțitului de unt se împlântă în ochiul creaturii, făcând să țâșnească un lichid albicios. Michael încercă să reziste, însă metalul îi alunecă dintre degete în timp ce creatura scoase un sunet ascuțit și se împletici înapoi, cu lama încă înfiptă în el. Lui Michael nu-i mai rămăsese acum decât tigaia. Pe când cel de-al doilea se repezi spre el, o ridică, lovind cât de tare putu drept în țeasta creaturii. Căzu, cu spatele încă sprijinit de perete. Ridică tigaia în dreptul feței.

Viralul o azvârli cât colo.

Michael se rostogoli pe burtă și își îngropă fața în mâini.

Urlând de furie, Fanning se repezi spre ea. O clipă de confuzie, ca

apoi să se trezească pe spate, cu Fanning deasupra ei, încleștându-i gâtul cu ghearele lui. Pielea feței îi era înnegrită și ușor arsă, carnea despicându-i-se în șanțulețe lungi și încrețite ce scoteau la iveală mușchii de dedesubt; nu mai avea buze, ceea ce îi prefăcea gura într-un rânjet scheletic de dinți dezgoliți. Bucăți de material umed și ațos îi atârnavă din găvanele ochilor; orbitele care îi plesniseră. Încerca să respire, însă aerul se încăpățâna să treacă de nodul din gâtul ei. Stropi de scuipat zburau din gura lui Fanning în ochii ei. Îl lovea cu mâinile peste brațe și peste față, însă încercările ei erau slabe și zadarnice. Podeaua se cutremură; macaraua începea să alunece. Vederea i se diminuea ca un tunel care se strânge în jurul ei. Renunță la luptă și se apucă să pipăie podeaua cu mâinile. E orb, își spuse. Nu vede ce faci. Zgâlțâitul devenea din ce în ce mai puternic; cu un scrâșnet de metal contorsionat, brațul țâșni în sus.

Aici era, în mâna ei! Dăduse de lanț.

Pe când îl petrecea după gâtul lui Fanning, chipul și corpul acestuia tresăriră; Amy simți pentru o secundă cum presiunea din gâtul ei scade. Brațul începuse să se depărteze de clădire. Formă degrabă o a doua buclă, pe care o aruncă peste capul lui.

Fanning îi dădu drumul și se ridică în picioare. Își duse o mână băjbăindă la gât. Lațul se strângea.

— Du-te la ea! îi spuse Amy.

El nu scoase niciun sunet. Părăsi această lume într-o clipită. Într-o secundă era acolo, în următoarea dispăru, absorbit în vârtejul de praf, trupul lui alăturându-se astfel cenușii orașului de odinioară.

Totul se sfârși apoi.

Michael așteptă multă vreme. Liniștea părea o capcană. Însă, pe măsură ce secunde treceau și nu se întâmpla nimic, își dădu seama că se schimbă ceva. De jur împrejurul lui, era o tăcere adâncă, de parcă ar fi fost singur în încăpere.

Își descoperi ochii și privi.

Viralii erau morți. Cel pe care îl lovise cu tigia zăcea acum la picioarele lui, ghemuit în poziția fetusului. Ceilalți doi se aflau în cealaltă parte a încăperii, într-o poziție asemănătoare – chiar și cel cu cuțitul în ochi, din care încă ieșea un fluid sângerieu. Era ceva nevinovat la poziția lor, ca și cum, copleșiți brusc de o extenuare neașteptată, se așezaseră pe podea și se pusese să doarmă.

Se ajută de cuptor să se ridice în picioare și șchiopătă până în hol, luându-se după urmele propriului sânge. Luă o eșarfă de pe unul dintre umerase, își bandajă la loc piciorul și se aventură afară. Era aproape pe înserat, soarele, răzbătând prin praf, inunda norii de culoare. Își croi drum spre est, către Lafayette Street, apoi o luă spre nord. Abia după ce mai trecu de o stradă își dădu seama ce se întâmplase de fapt.

Viralii zăceau pretutindeni. Pe trotuare. Pe străzi. Pe capota vechilor mașini. Toți în aceeași poziție fetală, ghemuiți ca niște copii în pătuțurile lor, istoviți după o zi lungă. O priveliște nu atât a morții, cât a unei odihne colective. Trupurile lor, întocmai ca orașul din care făcuseră parte pentru atâta amar de vreme, se prefăcură în scrum. Era o scenă de toată frumusețea. O frumusețe imensă, tristă, jovială, prea grea ca să poată fi cuprinsă cu mintea. Se împletici înainte. În centru, vuietul distrugerii persista. Ba chiar avea să continue pentru luni, ani, chiar secole la rând, până când marele oraș avea să fie înghițit de ape. Însă momentan, Michael înainta printre cadavre, în jur domnind o tăcere infinită, lumea adâncită în recunoaștere, trecutul fiind ținut în palmele făcute căuș ale timpului.

Iar Michael Fisher făcu singurul lucru la care se putu gândi. Căzu în genunchi și izbucni în plâns.

Peter murea.

Amy simțea cum spiritul îl părăsea; Fanning îl părăsea. Avea ochii deschiși, totuși, lumina lui interioară pălea. Curând, nu avea să mai fie.

Nu mă părăsi! Ea îi luă mâna și o duse la obrazul ei; pielea lui era din ce în ce mai rece. Mușchii de pe chipul lui se destinseră de moarte. Te rog, îi spuse ea, cutremurată de un suspin, *nu mă lăsa singură!*

Venise timpul să-l lase să plece, să-și ia adio de la el, cu toate că un asemenea gând era de neîndurat; nu putea fi acceptat. Posibil să fi fost o cale. Cel mai grav act dintre toate – o trădare chiar. Preț de o clipă avu senzația că-și ieșise din trup, urmărindu-se din afară pe când lua un ciob de pe podea și își cresta podul palmei. Sângele țâșni numaidecât din rană, formând o băltoacă stacojie. Luă mâna lui Peter și făcu la fel și cu a lui. O clipă de șovăire, apoi își uni mâna cu a lui, amestecându-și degetele printre ale lui. Simți o zvâcnire ușoară cu o presiune crescândă; Peter o strânse ușor.

Ea închise ochii.

XII. PUSTIUL DE DINCOLO

*„Deși-n negură apune, sufletul pe-o rază urcă;
Stelele iubit-am foarte, nu mă tem acum de noapte.”*
Sarah William – *Bătrânul astronom către elevul său*

În punctul cel mai înalt din Central Park, departe de distrugere, Amy și Michael își ridicară tabăra. Le luase aproape o săptămână să se găsească; centrul insulei era blocat de un munte impenetrabil de

resturi. În dimineața celei de-a șasea zile, Amy îl auzise strigând. Michael ieșise dintre dărâmături, o siluetă fantomatică, plină din cap până în picioare de cenușă. La acel moment, Amy știa că Alicia nu mai era; prezența ei, spiritul ei, nu se mai afla nicăieri pe această lume. Totuși, când Michael îi povesti ce se întâmplase, realitatea o izbi din plin. Se așeză pe pământ și începu să plângă.

— Și Peter? întrebă Michael timid.

Fără să ridice privirea, Amy clătină din cap.

— Nu.

Rămaseră acolo vreme de trei săptămâni ca să se odihnească și să adune provizii. Michael își recăpătă treptat puterile. Împreună, construi ră o mică afumătoare și puseră capcane pentru vânat mic. Prin parc, pe alocuri, dădură peste o varietate de plante comestibile, ba chiar și peste niște meri, doldora de fructe zemoase. Michael își făcea griji că apa din rezervoare să nu se fi amestecat cu cea de mare, însă nu era așa; recuperară filtrul de apă de pe Nautilus ca s-o curețe de impurități. Din când în când, mai auzeau câte o clădire prăbușindu-se, urmată de o liniște care părea că se adâncește cumva după aceea. La început, acest lucru îi neliniști, însă în cele din urmă, zgomotul deveni unul obișnuit, nimic de luat în seamă.

Zilele erau lungi, soarele ardea. Într-o dimineață devreme, se treziră în bubuitul unui tunet. O serie de furtuni se abătu asupra orașului. Când, în cele din urmă, soarele reapăru, aerul se simțea diferit. O prospețime scânteietoare se așternuse peste parc, frunzele copacilor fiind acum curățate de praf.

În ultima lor noapte, Michael scoase sticla de whisky. O găsisese într-o clădire de apartamente pe când se dusesse să caute unelte și haine. Era sigilată, sticla fiind acoperită cu un strat atât de gros de praf, încât ai fi zis că e un strat de pământ. Stând lângă foc, Michael fu primul care să-l încerce. „Pentru prietenii care nu sunt lângă noi“, spuse el, ridicând sticla și trăgând o dușcă prelungă. Îl dădu pe gât, apoi începu să tușească, având totodată pe chip un zâmbet triumfător.

— O, o să-ți placă! șuieră el, întinzându-i sticla.

Amy luă o sorbitură, ca să vadă cum e, apoi, întocmai ca Michael, își dădu capul pe spate și lăsă whisky-ul să-i umple gura. Un gust bogat, parfumat îi înflori pe limbă, inundându-i sinusurile cu o căldură plăcută.

Michael o privi întrebător, cu sprâncenele ridicate.

— Mai bine o iei mai ușor, o avertiză el. Bei un scotch vechi de o sută douăzeci de ani.

Ea mai luă o gură, savurându-i mai pe îndelete aroma.

— Are gust de... trecut, spuse ea.

De dimineață, strânsesă tabăra și porniră spre sud, prin parc, apoi pe 8th Avenue. La marginea apei, încărcară pe *Nautilus* ultimele

provizii găsite de Michael. Mai întâi, avea să se ducă în Florida, unde să refacă stocul, apoi avea să facă un ocol uriaș până pe coasta Braziliei, înconjurând uscatul până când va ajunge la strâmtoarea Magellan. Odată trecut de ea, o ultimă oprire pentru odihnă și realimentare, ca mai apoi să pornească spre Pacificul de Sud.

— Ești sigur că poți să-i găsești? întrebă Amy.

El ridică indiferent din umeri, deși amândoi înțelegeau pericolul la care se expuneau.

— După tot ce s-a întâmplat, cât de greu poate fi? Se opri, îi aruncă o privire, apoi continuă prevăzător. Știu că nu crezi că poți veni cu mine...

— Nu pot, Michael.

El încercă să-și găsească cuvintele.

— Dar... cum o să te descurci? De una singură?

Amy nu avea un răspuns, cel puțin nu unul care să aibă sens pentru el.

— Va trebui să mă descurc.

Văzându-i expresia tristă de pe chip, adăugă:

— O să fiu bine, Michael.

Căzuseră de acord că o despărțire rapidă era cea mai bună soluție. Și totuși, când sosi clipa despărțirii, acest lucru nu păru numai prostesc, ci și imposibil. Se îmbrățișară, rămânând așa pentru multă vreme.

— Te-a iubit, să știi, îi spuse Amy.

El începu să plângă încetitor; amândoi plâneau. El clătină din cap:

— Nu știam asta.

— Poate nu așa cum voiai tu. Dar te-a iubit cum a știut mai bine.

Amy se trase puțin înapoi și îi puse o mână pe obraz:

— Să nu uiți asta, Michael.

Se despărțiră. Michael se urcă în carlingă; Amy se depărtă de țarm. Vela se desfăcu zgomotos, iar barca porni. Michael îi mai făcu o dată cu mâna de la pupă; Amy îi răspunse cu același gest. *Dumnezeu să te binecuvânteze și să te țină în paza Lui, Michael Fisher!* Îl urmări cu privirea până când se pierdu în larg.

Își puse rucsacul în spate și porni spre nord. Când ajunse în dreptul podului, era deja după-amiază. Un soare puternic de vară se oglindea strălucitor pe suprafața apei. Își croi drum până pe cealaltă parte, unde se opri ca să bea și să mănânce, apoi își luă încă o dată în spate rucsacul și își continuă călătoria.

Utah era încă la luni depărtare de mers.

De la postul de observație de pe Empire State Bulding – una dintre ultimele clădiri rămase intacte între Gara Centrală și mare – Alicia urmărea cum *Nautilus* înaintează în josul râului Hudson.

Îi luase aproape două zile ca să urce. Două sute patru scări, cufundante aproape în întregime în întuneric, un urcuș agonizant în cârja ei improvizată și, când durerea devenea prea mare, urca în mâini și în genunchi. Ore bune, făcuse popas pe diferite paliere, inspirând și expirând adânc, întrebându-se dacă mai putea să continue. Avea trupul frânt, terminat. În acele locuri nu mai simțea nicio durere, ci doar o amorțeală continuă. Una câte una, luminile vieții începeau să se stingă înăuntrul ei.

Însă mintea, gândurile, erau numai ale ei. Nu ale lui Fanning, nu ale lui Amy. Nu își aducea aminte cum scăpase din tunel; cumva, ajunsese la suprafață. Restul erau doar fragmente, frânturi. Își amintea chipul lui Michael, lumina soarelui bătându-i din spate și mâna lui întinzându-se spre ea; apa izbind-o, cu puterea ei de nemăsurat, mare cât a unei planete; cum o părăsise voința, trupul fiindu-i luat de ape; prima gură de apă, luată involuntar, care o făcu să se înece, pe când gâtulejul i se deschidea instinctiv ca să ia pentru a doua oară aer, apa pătrunzându-i adânc în plămâni; durerea, apoi o alinare binecuvântată a durerii; sentimentul dispersării, trupul și gândurile pierzându-și caracterul distinct, întocmai ca un semnal radio care iese din raza de acoperire; apoi, absolut nimic.

Se trezise în cele mai ciudate circumstanțe. Stătea pe o bancă; de jur împrejurul ei, un părculeț de copaci crescuți peste măsură și un teren de joacă năpădit de iarbă înaltă și de buruieni. Treptat, își reveni în simțiri. Dâmburi uriașe de resturi înconjurau perimetrul, deși parcul însuși rămăsese ca printr-o minune neatins. Soarele apusese; păsările ciripeau printre copaci, un sunet pașnic. Hainele îi erau learcă și în gură avea gust de sare. Simțea ca și cum între întâmplările de care își aducea aminte și situația ei prezentă era un fel de prăpastie temporală, într-o liniște întru totul anacronică, cum nu mai trăise vreodată. Se întreba, oarecum fără prea mare tragere de inimă, dacă era moartă – dacă nu care cumva era o fantomă. Dar, când încercă să se ridice în picioare și tot corpul îi fu străfulgerat de durere, știu că nu era cazul de așa ceva; cu siguranță că, în moarte, senzațiile corporale ar fi fost întru totul absente.

Atunci își dădu seama. Virusul dispăruse.

Nu se transformase, așa cum făcuse în cazul lui Fanning și al lui Amy, redându-le înfățișarea omenească, dar neatingându-se de celelalte trăsături. Însă virusul nu mai era prezent pe nicăieri înăuntrul ei. Cumva, apa îl omorâse, retrezind-o pe ea la viață.

Cum era posibil? S-o fi mințit Fanning? Scotocindu-și însă prin memorie, își dădu seama că nu-i spusese niciodată, în atât de multe cuvinte, că apa nu avea s-o omoare, de vreme ce nu era nici viral, nici om pe deplin, ci puțin din amândouă. Poate că el bănuise adevărul sau poate că, pur și simplu, nu știuse. Ce ironie! Se aruncase de la bordul

lui *Bergensfjord* cu gând să se omoare, și totuși, apa fusese, în cele din urmă, salvarea ei.

Să fie în viață! Să miroasă, să audă și să simtă gustul unei lumi așa cum era normal! Să fie în sfârșit singură în mintea ei! Se bucura de senzație ca de cel mai pur aer. Cât de minunat, cât de uimitor și de neașteptat! Să fie pur și simplu o persoană *obișnuită* din nou!

Fanning era mort. Acest lucru îl spusese mai întâi ruina orașului, apoi cadavrele, ghemuite și prefăcute în țărână. Se adăposti într-o bodegă distrusă. Poate că prietenii ei o căutau; sau poate că nu, crezând-o moartă. În dimineața celei de-a doua zile, auzi pe cineva strigând. Era Michael. „Hei!“ Glasul îi răsuna de-a lungul străzilor cufundate în tăcere. „Hei! E cineva aici?“ *Michael!* răspunse ea. *Vino după mine! Sunt aici!* Însă abia pe urmă își dădu seama că nu rostise cu voce tare aceste vorbe.

Era tare ciudat. De ce nu strigase după el? Ce era cu impulsul acesta de a rămâne tăcută? De ce nu-i spunea unde se află? Strigătele lui se depărtară, apoi se pierdură de tot.

Așteptă să priceapă înțelesul acestui episod, așa încât să poată formula un plan. Zilele treceau. Când ploua, scotea niște oale în afara prăvăliei ca să adune apa de ploaie și astfel își potolea setea, deși nu avea nici mâncare, nici mijloace ca să și-o procure, un aspect care părea straniu de lipsit de importantă; căci nu-i era foame deloc. Dormea mult: nopți întregi, ba chiar și zile. Cădea în stări lungi de inconștiență, în care avea vise de o fascinantă intensitate emoțională și senzorială. Uneori, era doar o fetiță, stând în afara zidurilor Coloniei. Alteori, era o tânără, stând de pază cu arbaleta și cu lamele ei. Îl visă pe Peter. O visă pe Amy. Îl visă pe Michael. Îi visă pe Sara, pe Hollis și pe Greer și, destul de des, pe minunatul ei Soldat. Zile în șir, se derulau dinaintea ochilor nenumărate episoade din viața ei.

Însă cel mai bun vis dintre toate era acela cu Rose.

Începea într-o pădure – cețoasă, întunecată, întocmai ca un codru din poveștile pentru copii. Vâna. Pășea atent, aproape pe nesimțite, înaintând pe sub coroanele dese ale pomilor, cu arcul pregătit. De peste tot răzbăteau tot felul de sunete slabe și de mișcări ale micilor animale de prin tufișuri, cu toate că cele mari se lăsau așteptate. Cât de curând, identifică sursa câte unui sunet anume – trosnetul unei crenguțe, foșnetul frunzelor uscate – care veneau de undeva din spate sau din lateral, ca și cum locuitorii pădurii se jucau cu ea și nu alta.

Dădu într-o zonă de dealuri cu pășuni înverzite. Soarele apusese, însă întunericul nu se lăsase încă. Pe măsură ce înainta, iarba devenea din ce în ce mai înaltă. Îi ajunsese până la talie, apoi până la piept. Lumina – slabă, cu o lucire ușoară – rămânea uniformă și părea să nu aibă o sursă anume. De undeva de deasupra ei, auzi un alt sunet. Era un râset. Un râset vesel și contagios al unei fetițe. *Rose!* strigă ea, căci

știa instinctiv că vocea îi aparținea fiicei ei. *Rose, unde ești? Goni înainte. Iarba o biciuia peste față și ochi. Inima îi fu cuprinsă de disperare. Rose, nu te văd! Ajută-mă să te găsesc!*

— Sunt aici, mami!

— Unde?

Alicia zări o mișcare, chiar în față, la dreapta. O străfulgerare de păr roșu.

— Aici! o necăjea fetița.

Râdea, jucându-se un joc.

— Nu mă vezi? Sunt chiar aici!

Alicia se repezea spre ea. Dar, asemenea animalelor din pădure, fiica ei părea să fie peste tot și nicăieri, strigătele ei răzbătând parcă din toate direcțiile.

— Aici sunt! găngurea Rose. Încearcă să mă găsești!

— Așteaptă-mă!

— Vino după mine, mami!

Brusc, iarba dispăru. Alicia se trezi pe un drum prăfuit, care urca spre culmea unui deal mai mic.

— Rose!

Niciun răspuns.

— Rose!

Drumul o îmbia să meargă înainte. Tot mergând, începu să ia aminte la peisajul înconjurător, ori cel puțin la ce fel de loc era acela. Era dincolo de lumea cunoscută ei, și totuși, o parte din ea, o realitate ascunsă, putea fi zărită cu coada ochiului, dar în care nu puteai niciodată pătrunde în timpul vieții. Cu fiecare pas, neliniștea îi dispărea. Era ca și cum o putere invizibilă, întru totul binevoitoare, o ghida. Pe măsură ce urca dealul, auzi, încă o dată, melodia îndepărtată și veselă a râsetului fiicei ei.

— Vino la mine, mami! Îngâna ea. Vino la mine!

Ajunse în vârful movilei.

Atunci Alicia se trezi. Ce o aștepta în valea de dincolo de vârful dealului nu-i fu dat să vadă, deși bănuia cam ce era, așa cum știa și înțelesul celorlalte vise, cele despre Peter, Amy, Michael și toți ceilalți pe care îi iubise și de care fusese iubită la rândul ei.

Își lua la revedere.

Veni o noapte în care Alicia nu mai visă deloc. Se trezi cu un sentiment de plenitudine. Îndeplinise tot ce-i fusese dat să facă; lucrarea vieții ei era acum completă.

Cu cârja făcută dintr-o bucată de lemn își croi drum printre dărâmături, trei străzi la nord și una la vest. Chiar și pe distanța asta scurtă, se trezi că își pierde suflul din cauza durerii. Era în toiul dimineții când își începu ascensiunea; până la căderea nopții ajunsese la etajul cincizeci și șapte. Apa aproape i se terminase. Dormise pe

podeaua unei încăperi cu ferestre, așa încât să nu o trezească lumina soarelui, iar în zori își continuă urcușul.

Era oare o coincidență faptul că, în aceeași dimineață, Michael ridicase și el pânzele? Alicia prefera să creadă că nu era. Prefera să creadă că *Nautilus*, care se îndepărta cu vântul la pupă, era un semn anume pentru ea. Oare Michael o simțea? Simțea el , în vreun fel, că ea îl observă de undeva de sus. Cu neputință, și totuși Aliciei îi plăcea să creadă că da – că s-ar putea uita pe neașteptate în sus, ca atins de o briză pornită pe nepusă masă. *Nautilus* se depărta de port, înaintând în larg. Soarele strălucea pe suprafața apei. Ținându-se strâns de balustradă, Alicia urmărea cu privirea cum micuța formă devenea din ce în ce mai minusculă, până ce dispăru. *Dintre toți oamenii, Michael*, se gândi ea. Și totuși, el fusese acela. El fusese cel care o salvase.

Un gard înalt, curbat de la vârf spre interior, fixat la capătul balustradei, formase cândva baricada din jurul perimetrului platformei; rămăseseră în picioare multe secțiuni, dar nu toate. Alicia își păstrase puțină apă, pe care o bău acum. Cât de dulce era apa de ploaie! Fu încercată de un simțământ profund de interconectare cu toate lucrurile, cu eternele urcușuri și coborâșuri ale vieții – cum apa, care provenea din mare, se ridicase, se adunase în nori și coborâse din cer sub formă de ploaie, ca să fie adunată în oalele puse de ea. Iar acum devenise parte din ea.

Alicia stătea pe balustradă. Dedesubt, în exterior, se găsea un prag. Își răsuci trupul, folosindu-se de mâini ca să-și treacă picioarele neascultătoare peste balustradă. Cu spatele la clădire, înaintă doar câțiva centimetri pe beton, până când ajunse pe acel prag. Cum reușeau unii? Cum reușeau să-și ia adio de la lume? Trase aer adânc în piept și îl scoase afară treptat. Își dădu seama că plângea. Nu de tristețe – nu, nu de asta – deși lacrimile nu păreau străine de tristețe. Erau lacrimi și de tristețe și de bucurie, pentru tot ce s-a întâmplat și s-a sfârșit.

Draga mea Rose.

Împingându-se în palme, se ridică în picioare. Un hău se căsca dinaintea ei; își îndreptă privirea spre cer.

Vin, Rose. O să fim împreună curând.

Unii ar fi putut spune că a căzut. Alții, că a zburat. Ambele erau corecte. Alicia Donadio – Alicia Cuțitelor, Noua Creatură, Căpitan al Pazei și Soldat al Forțelor Expediționare – avea să moară după cum trăise.

La înălțime.

Se lăsa noaptea.

Amy era undeva prin New Jersey. Lăsase în urmă străzile principale, înaintând acum de-a lungul ținuturilor pustii. Își simțea brațele și picioarele grele, cuprinse de o extenuare aproape plăcută. Pe

măsură ce întunericul se instaura, își făcu tabăra pe un câmp plin cu licurici scânteietori, își mâncă cina și se așeză sub stele.

Vino la mine! spuse în sinea ei.

De jur împrejurul ei și peste tot deasupra, luminițele cerului dansau neconținut. O lună plină se ridica îndrăzneță dintre copaci, ascuțind umbrele.

Te aștept. Te voi aștepta mereu. Vino la mine!

O tăcere adâncă; nici măcar aerul nu se clintea. Timpul se scurgea leneș. Apoi, întocmai ca o pană care o gădilă pe dinăuntru, simți:

Amy!

La capătul celălalt al câmpului, printre coroanele copacilor, văzu și auzi un foșnet; Peter se lăsă la pământ. Doar ce mâncase, o veveriță, un șoarece sau poate o păsăruică; îi simțea mulțumirea, satisfacția deplină a actului săvârșit, întocmai ca un val de căldură care-i inundă venele. Amy se ridică pe când el se apropia de ea, trecând printre licurici. Erau atât de mulți, era ca și cum el – amândoi, de fapt – înotau împreună într-o mare de stele. *Amy!* Vocea îi era o adiere blândă de vânt, un vânt al dorului, care-i purta numele. *Amy, Amy, Amy!*

Ridică mâna; Peter făcu întocmai. Distanța dintre ei se micșora. Degetele lor se împletiră, mâinile li se lăsară în jos, simțind pe palma ei presiunea dulce a palmei lui Peter.

Sunt...?

Ea încuviință din cap.

— Da.

Și sunt... al tău? Îți aparțin?

Ea îi înțelese nedumerirea. Trauma era încă proaspătă, confuzia. Își încordă degetele, strângând palmele împreună și menținându-i privirea.

— Tu ești al meu și eu sunt a ta. Aparținem unul altuia, tu și cu mine.

O pauză, apoi:

Aparținem unul celuilalt. Tu ești a mea și eu sunt al tău.

— Da, Peter.

Peter. Rămase o clipă pe gânduri, apoi: Eu sunt Peter.

Ea îi prinse obrazii în palme.

— Da.

Eu sunt Peter Jaxon.

Ochii i se umplură de lacrimi. Noaptea cu lună plină era fantastic de încremenită, totul era ținut în suspendare, iar cei doi ca niște actori pe o scenă cu aripi negre și cu un singur reflector care să cadă asupra lor.

— Da, asta ești tu. Tu ești Peter al meu.

Și tu ești Amy a mea.

Pe când își croia drum spre vest – și mulți ani mai târziu – el avea s-o viziteze astfel în fiecare noapte. Conversația avea să se repete de nenumărate ori, întocmai ca un cânt sau ca o rugăciune. Fiecare vizită avea să fie precum cea dintâi; la început, el nu-și aducea aminte de nopțile trecute ori de evenimentele anterioare, ca și cum ar fi fost o creatură nouă pe acest pământ, renăscută în fiecare noapte. Însă treptat, pe măsură ce anii se transformau în decenii, bărbatul dinăuntrul trupului – esența spiritului – devenea din ce în ce mai puternic. Nu aveau să mai vorbească niciodată, deși aveau să-și spună multe, cuvintele curgând prin atingerea mâinilor lor, amândoi singuri printre stele.

Dar asta avea să se întâmple mai târziu. Acum, stând în câmpul de licurici, sub cerul de vară cu lună plină, el o întreabă:

Unde mergem?

Ea zâmbi printre lacrimi.

— Acasă, răspunse Amy. Peter al meu, dragostea mea. Mergem acasă.

Michael ieșise din port. Dincolo de balustradă, imaginea orașului devenea din ce în ce mai îndepărtată. Momentul hotărâtor atârna numai de el. La sud, cum îi spusese lui Amy, sau într-o cu totul altă direcție?

Nici măcar nu se punea problema.

O îndreptă pe *Nautilus* către nord. Bătea un vânt slab, marea era calmă, de un verde blând. În următoarea după-amiază, înconjură Long Island, ieșind în largul mării. La trei zile după ce părăsise New Yorkul, făcu popas în Nantucket. Insula era incredibil de frumoasă, cu plaje lungi cu nisip alb și cu valuri care se spărgeau la țărm. Nu păreau să fie clădiri pe nicăieri sau, cel puțin, din cât vedea el; toate urmele civilizației fuseseră șterse de valurile oceanului. La ancoră într-un golful țărmului ferit, Michael își făcu ultimele calcule și, în zori, ridică din nou pânzele.

Curând, oceanul se schimbă. Deveni din ce în ce mai întunecat, având o înfățișare solemnă. Ajunsese în zona sălbatică, departe de țărm. Nu simțea frică, ci curiozitate și, dincolo de asta, un sentiment de dreptate plină de entuziasm. Barca lui, *Nautilus*, era zdravănă; avea vântul și marea și stelele drept călăuze. Spera să ajungă pe coasta Angliei în douăzeci și trei de zile, deși probabil că asta nu avea să se întâmple. Erau multe variabile la mijloc. Putea să îi ia o lună sau chiar mai mult; poate că avea să sfârșească în Franța sau în Spania. Dar nu conta.

Michael Fisher avea să afle ce anume era acolo.

Fanning deveni conștient de peisajul înconjurător treptat și pe bucăți. Mai întâi, simți nisipul rece la picioare, senzație urmată de sunetul valurilor spărgându-se blând de malul liniștit. După un interval necunoscut de timp, își dădu seama și de alte lucruri. Era noapte. Stelele împânzeau cerul de o întunecime ca de mătase, incredibil de adâncă. Aerul era rece și încremenit, ca după o lungă zi ploioasă. Deasupra și în spatele lui, pe o faleză abruptă invadată de iarbă-de-mare și de pruni, erau case; fațadele lor albe străluceau ușor în lumina lunii, a cărei reflexie se ridica dinspre mare.

Începu să meargă. Tivul pantalonilor i se udase; părea că-și rătăcise pantofii pe undeva ori că ajunsese aici fără ei. Nu avea nicio direcție în minte, ci doar simțea nevoia să meargă. Natura neașteptată a circumstanței sale, senzația ei de elastică realitate, nu trezea deloc neliniște în el. Dimpotrivă: totul părea liniștitor de inevitabil. Când încercă să-și aducă aminte ceva din cele întâmplate înainte de a fi în locul ăsta, nu reuși câtuși de puțin. Știa cine era, și totuși, trecutul lui părea lipsit de orice coerență narativă. Știa că existase o perioadă când fusese copil. Și totuși, această perioadă a vieții lui, ca a tuturor, nu rămăsese decât sub forma unei colecții de impresii emoționale și senzoriale cu un aspect metaforic. De exemplu, mama și tatăl lui locuiau în amintire nu ca niște ființe individuale, ci ca un sentiment de căldură și de siguranță, ca atunci când stăteau ghemuit în cadă. Orașul în care crescuse, al cărui nume nu și-l amintea, nu era o unitate compactă de locuințe și de străzi, ci o imagine văzută printre picăturile de ploaie care cădeau peste frunzele văratice. Totul era foarte ciudat, nu tulburător, cât pur și simplu neașteptat, mai ales că viața de adult îi părea aproape întru totul necunoscută. Știa că fusese fericit, dar că avusese și episoade de tristețe; și că, pentru o vreme îndelungată, fusese foarte, foarte singur. Totuși, când încercă să reconstruiască circumstanțele, nu putu să-și amintească decât un ceasornic.

Multă vreme, cuprins de această stare generală plăcută a imposibilității de a-și aminti, își croi drum de-a lungul bulevardului lat de nisip care mărginea apa. Luna, înălțându-se de la orizont, își încheiase ascensiunea. Valurile erau nespuse de înalte, cerul nesfârșit. În cele din urmă, deveni conștient de prezența unei siluete în depărtare. O vreme, silueta nu păru să se apropie; apoi, cu claritatea unei lentile de telescop, distanța începu să se micșoreze.

Liz stătea pe nisip, cu brațele petrecute în jurul genunchilor și cu privirea pierdută în larg. Purta o rochie albă dintr-un material diafan, ușoară ca o cămașă de noapte; și ea, la fel ca el, era desculță. Își amintea vag că i se întâmplase ceva, ceva tragic, deși nu putea spune ce anume; plecase, asta era tot, iar acum se întorsese. Era fericit, foarte fericit să o vadă și, deși ea nu părea să-i fi observat prezența,

simțea cumva că îl așteaptă.

— Bună, Liz!

Ea ridică privirea spre el; în ochi i se reflecta lumina stelelor.

— Ia te uită! spuse ea, zâmbind. Chiar mă întrebam când o să ajungi. Ai ceva pentru mine?

Chiar avea. Ochelarii ei erau în mâna lui. Cât de ciudat.

— Poți să mi-i dai, te rog?

Ea luă ochelarii, își întoarse privirea înapoi spre apă, apoi îi puse la ochi.

— Gata, făcu ea, dând satisfăcută din cap, e mult mai bine acum. Nu vedeam nimic fără ei! Toată frumusețea asta era practic risipită pe mine, dacă vrei să știi adevărul. Dar acum văd foarte bine.

— Unde suntem? întrebă el.

— De ce nu stai lângă mine?

El se așeză alături de ea pe nisip.

— E o întrebare nemaipomenită, reluă Liz. La plajă, ar fi răspunsul. Aici e o plajă.

— De cât timp ești aici.

Ea își duse un deget la buze.

— Asta chiar e ciudat, acum câteva minute, cred că aș fi spus că sunt aici de ceva vreme. Dar acum, că ai venit și tu, nu îmi mai pare atât de mult timp.

— Suntem doar noi?

— Dacă suntem doar noi? Da, cred că da. Făcu o pauză, o expresie năstrușnică apărându-i pe chip. Nu recunoști nimic din toate astea, așa-i? E în regulă; îți ia ceva să te obișnuiești. Crede-mă, când am ajuns prima oară aici, habar n-aveam ce se petrece.

El aruncă o privire în jur. Era adevărat: mai fusese aici.

— Mereu m-am întrebat, continuă Liz, ce s-ar fi întâmplat dacă m-ai fi sărutat în noaptea aia. S-ar fi schimbat ceva în viețile noastre? Firește, poate că ai fi făcut-o, dacă nu aș fi băut eu atât de mult. Ce fraieră demnă de toată mila am fost! A fost numai vina mea de la bun început.

Își aminti pe dată. Plaja de lângă casa părinților ei din Cape Cod: acolo erau. Locul unde, acum multă vreme, lăsase o viață să treacă pe lângă el, nerostind cu glas tare ceea ce inima lui știa deja.

— Cum de suntem... aici?

— Nu cred că asta e întrebarea.

— Dar care, atunci?

— Întrebarea e „De ce?“, Tim.

Îl privea absorbită, ca și cum el ar fi fost bolnav, iar privirea ei era menită să-l aline. Îi luă mâna într-a ei, fără ca el să-și dea măcar seama. Era caldă ca o ceașcă de ceai.

— E în regulă, îi spuse ea încetișor. Poți să spui ce ai pe suflet

acum.

Brusc, mintea lui păru să facă un salt. Își aminti totul. Trecutul năvăli înăuntrul lui complet. Văzu chipuri; retrăi zile; rememoră ceasul în care se născuse și toate celelalte care îi urmară. Simțea că se sufocă; plămânii lui păreau că rămân fără aer.

— Asta e tot ce trebuie să faci, să-ți descarci sufletul.

Îl cuprinse în brațe. Tremura și plângea cum nu mai plânsese în viața lui. Pentru toate durerile și suferințele, toate lucrurile îngrozitoare pe care le săvârșise.

— Ți se iartă totul, dragul meu, dragostea mea. Ți se iartă totul, nu ai pierdut nimic. Tot ce ai iubit se va întoarce la tine. De asta a trebuit să vii aici.

El scoase un geamăt, cutremurându-se tot. Își înălță plânsul către cer. Valurile continuau să vină și să se retragă în ritmul lor străvechi; stelele își revărsau lumina primordială asupra lui.

Sunt aici, spunea Liz, Liz a lui. S-a terminat, totul o să fie bine. O, *iubitule, sunt chiar aici*.

Dură ceva vreme. Câteva zile, câteva săptămâni, câțiva ani. Dar nu asta conta. Oricum avea să treacă într-o clipită, și nici măcar atât. Toate lucrurile devin de domeniul trecutului, în afară de unul: dragostea.

XIII. MUNȚII ȘI STELELE

„Și-aici ieșirăm spre-a vedea iar stele.”¹⁸
Dante Alighieri – *Divina Comedie* – *Infernul*

85

— Închide-l! spuse Lore.

Rand o privea cu chipul lipsit de orice expresie. Se aflau pe puntea de comandă – o căldură înăbușitoare, aerul vibrând în vuietul ritmic al motoarelor. Pieptul dezgolit și lat al lui Rand lucea de sudoare.

— Ești sigură?

Intraseră în ultimii cinci mii de litri de combustibil.

— Te rog, spuse Lore, nu mă contrazice. Nu e ca și cum avem de ales.

Rand duse stația radio la gură.

— Asta a fost, domnilor. Reducem curentul. Weir, treci pe generatorul auxiliar – să rămână în funcțiune doar santinele, luminile și desalinatoarele.

Un hârâit, apoi se auzi vocea lui Weir.

— Lore a spus asta?

— Da, ea a spus-o. E aici, de față.

O clipă de tăcere; huruitul motoarelor încetă, fiind înlocuit de un zumzet slab, electric. Deasupra lor, becurile pâlpâiră, se stinseră, apoi, ca și cum avuseseră un moment de ezitare, se aprinseră din nou la viață.

— Deci, asta e? întrebă Rand. Am rămas fără curent în mijlocul mării?

Lore nu avea ce să-i răspundă.

— Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să pun așa problema.

Ea făcu un gest vag:

— Las-o baltă!

— Știu că ai făcut tot ce-ai putut. La fel ca toată lumea.

Ea nu avea ce să spună. Erau pe o grămadă de douăzeci de mii de tone de oțel, plutind în derivă.

Lore traversă nava până pe punte și urcă scările dinspre cabina de comandă. Era dimineața celei de-a treizeci și noua zile pe mare, iar soarele de la Ecuator deja ardea ca un furnal. Nu adia nicio pală de vânt; marea era perfect liniștită. Mulți dintre pasageri erauampați pe punte, ascunși în umbra adăposturilor din pânză. Pe masa cu hărți erau coli de hârtie groasă pe care Lore își trecuse ultimele calcule. Curenții pe unde înconjurau Capul Horn aproape că îi opriseră de tot; înaintând cu toată viteza, abia avuseseră puterea să treacă mai departe, cu valuri uriașe spărgându-se peste punte, toată lumea vomitând neajutorată. Reușiseră să treacă în cele din urmă, însă, zi după zi, pe când Lore observa cum combustibilul se împruținează, costul devenea dureros de evident. Renunțaseră la tot, aruncându-le în mare: pereți despărțitori, uși, macaraua de încărcare. Orice ca să reducă din greutate, ca să mai înainteze o milă cu puținul combustibil pe care îl mai aveau. Dar tot nu fusese suficient. Le mai lipsea pentru cinci sute de mile.

Caleb intră în cabina de comandă. La fel ca Rand, și el era la bustul gol, cu pielea de pe umeri și de pe obraji arsă de soare.

— Ce se întâmplă? De ce ne-am oprit?

De la cârmă, Lore clătină din cap.

— Iisuse!

Preț de o clipă, păru buimac, apoi ridică privirea.

— Cât timp?

— Putem menține desalinatoarele în funcțiune o săptămână.

— Și după aceea?

— Chiar nu știu, Caleb.

Simțea nevoia să stea jos. Se așază pe bancheta de lângă masa cu hărți.

— Oamenii o să-și dea seama, Lore. Nu putem să închidem pur și simplu motoarele și să nu le spunem nimic.

— Și ce ai vrea să le spun?

— Am putea minți.

— Uite o idee! De ce nu găsești tu ceva?

Certitudinea ei că aveau să dea greș era copleșitoare; vorbise mult prea deschis.

— Scuze, nu meritai asta.

Caleb trase adânc aer în piept.

— E în regulă, am înțeles.

— Spune-le tuturor că e vorba de o reparație minoră, nimic pentru care să-și facă griji, spuse Lore. Ar trebui să câștigăm astfel o zi sau două.

Caleb se ridică și îi puse o mână pe umăr.

— Nu e vina ta.

— Dar a cui e, atunci?

— Vorbesc serios, Lore. E doar ghinion.

O strânse ușor, gest care nu-i oferă niciun pic de alinare.

— O să răspândesc eu vestea.

După ce plecă, ea rămase singură o vreme. Era extenuată, se simțea murdară, înfrântă. Fără motoare, nava părea lipsită de suflet, inertă ca o piatră.

Îmi pare rău, Michael, își spuse în sinea ei. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, dar nu a fost suficient.

Și își luă capul în mâini.

Era într-o după-amiază târzie când coborî sub punte. O întâlni pe Sara, tocmai când femeia închidea ușa de la cabina lui Greer.

— Cum se simte?

Sara clătină cu amărăciune din cap: nu prea bine.

— Nu văd cum putem s-o mai ducem așa mult timp. Făcu o pauză, apoi continuă: Caleb mi-a zis despre motoare.

Lore încuviință din cap fără tragere de inimă.

— Ei bine, spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva. Poate că pur și simplu nu a fost să fie.

— Nu ești prima care zice asta.

Cum Lore nu răspunse, Sara oftă:

— Vezi dacă-l poți convinge să mănânce ceva. I-am lăsat tava lângă pat.

O urmări cu privirea pe femeie cum traversează holul, apoi apăsă ușor clanța și pași înăuntru. În aer plutea un miros greu, un amestec de sudoare, de urină, de respirație acră și încă ceva, ca de fructe fermentate. Greer zăcea întins pe pat cu fața în sus, cearșaful acoperindu-l până la gât, și cu brațele întinse pe lângă corp. La început, Lore credea că ațipise – dormea în majoritatea timpului – însă de cum o auzi intrând, își întoarse fața spre ea.

— Chiar mă întrebam când o să te văd.

Lore își trase un scaun lângă pat. Bărbatul rămăsese doar o umbră din cel care fusese cândva, o mână de oase. Pielea lui, de un galben bolnăvicios, părea umedă, translucidă, precum straturile unei cepe.

— Presupun că ai observat, spuse ea.

— E greu să nu o faci.

— Nu încerca să îmi ridici moralul, da? Mulți încearcă asta și deja începe să mă sâcăie. Acum, am auzit cumva că nu mănânci?

— Nu merită să-ți bați capul.

— Prostii! Hai să te ridicăm!

Era prea slăbit ca să se ridice singur de pe saltea; Lore îl săltă în capul oaselor, strecurându-i o pernă la spate.

— E bine?

El îi oferă un zâmbet slab, dar curajos.

— Ca niciodată.

Pe tavă erau o cană cu apă, un bol cu terci de ovăz, o lingură și un șervet. Întinse șervetul pe pieptul lui Greer și începu să-i dea cu lingura din terci. El își mișca buzele și limba șovăitor, ca și cum până și aceste simple acțiuni necesitau o mare putere de concentrare. Totuși, reuși să mănânce destul de mult până să-i facă semn că îi ajunge. Ea îi șterse bărbia și îi duse cana cu apă la buze. El sorbi puțin; își dădea seama că îi face ei pe plac. În timp ce îi dădea să mănânce, observă un lighean la capul patului, pătat cu sânge.

— Ești fericită acum? întrebă el pe când ea pune cana deoparte.

Aproape că izbucni în râs.

— Ce întrebare!

— Michael te-a ales cu un motiv. Asta nu e mai puțin adevărat decât era acum treizeci și nouă de zile.

Lacrimile începură să-i curgă pe neașteptate.

— La naiba, Lucius! Ce o să le spun oamenilor?

— Nu o să le spui nimic încă.

— O să-și dea seama. Probabil că mulți dintre ei au făcut-o deja.

Greer arătă către masa de lângă pat.

— Deschide sertarul, spuse el. Cel de sus.

Înăuntrul, găsi o coală groasă de hârtie, împăturită în trei și sigilată cu ceară. Preț de câteva secunde, nu făcu decât să se uite la ea, buimăcă.

— E de la Michael, spuse Greer.

Ea o luă în mână. Era aproape imponderabilă – era doar hârtie – dar se simțea ca și cum ar fi fost mai mult de atât; părea că e o scrisoare de dincolo de mormânt. Își șterse fața cu dosul palmei.

— Ce scrie în ea?

— Asta e între voi doi. Nu mi-a spus decât că nu trebuie să o deschizi până când nu ajungem pe insulă. Ordinele lui.

— Și atunci de ce mi-o dai acum?

— Pentru că simt că ai nevoie. El crede în tine. Crede în *Bergensfjord*. Situația e cum e; nu o să te mint. Dar lucrurile mai au timp să se lămurească.

Ea șovăi, apoi spuse:

— Mi-a povestit cum au murit pasagerii. Cum s-au sinucis, închizându-se în navă și inhalând gazele de eșapament.

— Nu-ți mai face gânduri rele, Lore.

— Nu spun decât că a luat în calcul această posibilitate. Voia să mă pregătească.

— Nu s-a ajuns încă acolo. Se pot întâmpla multe între momentul prezent și cel viitor.

— Aș vrea să am și eu convingerea ta.

— Te poți folosi de a mea. Sau de a lui Michael. Numai Dumnezeu știe de câte ori am împrumutat-o pe a lui. Tuturor ne-a venit rândul. Niciunul dintre noi nu ar mai fi aici dacă nu am fi făcut-o.

O scurtă tăcere, apoi:

— Ești obosit? întrebă Lore.

El avea pleoapele grele.

— Puțin, da.

Ea îi puse mâna pe braț.

— Odihnește-te, atunci. Trec mai târziu să văd ce faci.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Lore?

Ea se întoarce în prag; Greer era cu ochii în tavan.

— O mie de ani, spuse el.

Lore așteaptă să continue, însă nu mai urmă nimic. În cele din urmă, zise:

— Nu înțeleg.

Greer înghiți cu greu.

— Atât o să dureze până când se va putea întoarce cineva, în cazul în care Amy și ceilalți dau greș. Trase aer adânc în piept, lăsându-l să iasă treptat, ținând ochii închiși. Îți spun asta pentru că e posibil să nu mai fiu prin preajmă mai târziu.

Îeși în hol și-l traversă înapoi până în cabina de comandă, unde se așază la masa cu hărți. Cerul de dincolo de geam arăta că se înnoptează. O masă de nori, denși și pufoși ca niște ghemotoace de bumbac, se apropiaseră dinspre sud; poate că aveau să aibă noroc și să plouă puțin. Urmări cu privirea cum soarele se pierde dincolo de orizont, aprinzând cerul cu ultimele raze. Fu cuprinsă de o extenuare neașteptată. Bietul Lucius, bieții oameni. Lumea se putea descurca fără ea o vreme, își spuse, așa că își așază capul pe masă și adormi numaidecât.

Visă multe lucruri. Într-unul dintre vise, era din nou doar o fetiță, pierdută într-o pădure; într-altul, rămăsese blocată într-un dulap; în

cel de-al treilea, căra după ea un obiect necunoscut, pe care nu-l putea lăsa jos. Nu erau niște vise plăcute, dar nu erau nici coșmaruri. Fiecare părea să treacă pe nesimțite în următorul, furându-i întreaga putere – nu se atingea niciun punct culminant, nu existau momente de tensiune – și, cum se întâmplă uneori, era totodată conștientă că visează, că peisajele care o înconjurau aveau o simbolistică nevinovată.

Ultimul vis al lui Lore din cea de-a treizeci și noua noapte pe mare abia dacă se putea numi vis. Se făcea că se afla pe un câmp. Totul era cufundat în tăcere, și totuși, știa că se apropie un pericol. Culoarea aerului începuse să se schimbe, devenind mai întâi galbenă, apoi verde. Părul de pe brațe și de pe ceafă i se ridică, străbătut parcă de un curent electric. În același timp fu învăluită de o briză puternică. Își îndreptă fața spre cer. Nori negri și argintii începuseră să formeze un vârtej deasupra capului. Cu o explozie asurzitoare și cu un miros înțepător de ozon, un fulger se asmuți asupra peticului de pământ dinaintea ei, orbind-o de-a dreptul.

O luă la fugă. Ploaia începu să cadă pe când, deasupra ei, norii involburați se adunară laolaltă într-o formă conică. Pământul se zgâlțâia, tunetele bubuiau; copacii izbucneau în flăcări. Furtuna o urmărea. Curând, avea s-o arunce în uitare. Când atinse pământul, aerul se cutremură din cauza unui răget animalic, asurzitor. Puterea lui o prinse ca într-un pumn; brusc, pământul îi dispăru de sub picioare. O voce îndepărtată o strigă pe nume. Fu ridicată în aer, din ce în ce mai sus, cât mai departe de fața pământului...

— Lore, trezește-te!

Își ridică degrabă capul de pe masă. Rand o privea lung. De ce era ud tot? Și de ce se mișcau?

— Ce naiba faci? lătră Rand. Ploaia și marea băteau în geam. Suntem într-o mare încurcătură aici.

Pe când încerca să se ridice de la masă, puntea se înclină într-o parte. Ușa se deschise cu zgomot, ploaia și vântul intrând în cabina de comandă. Încă un geamăt prelung dinăuntru carenei, iar puntea începu să se încline în direcția opusă. Lore căzu, rostogolindu-se de-a lungul punții și izbindu-se de perete. Pentru o clipă, părea că o să mai dureze, însă mișcarea se inversă. Apucându-se de marginea mesei ca să-și mențină echilibrul, se căzni să se ridice în picioare.

— Când naiba au început toate astea?

Rand se ținea de marginea scaunului căpitanului.

— Acum vreo treizeci de minute. S-a pornit de nicăieri.

Înfruntau marea în piept. Fulgerele luminau cerul, făcându-l să se cutremure; valuri uriașe se spărgeau de balustradă.

— Du-te jos și pornește motoarele! ordonă ea.

— Asta o să consume și ultima rezervă de combustibil.

— Nu avem de ales.

Se legă de scaunul de comandă; apa începuse să umple podeaua.

— Fără transmisia de la timonă, o să ne facem bucăți. Sper doar că ne-a mai rămas suficient cât să trecem de asta. E nevoie de toată puterea pe care o mai avem.

După ce Rand ieși, Caleb apăru din furtună. Chipul bărbatului era alb ca al unei stafii, însă Lore nu putea spune dacă din pricina groazei sau din cauza răului de mare.

— Toată lumea e sub punte? întrebă ea.

— Glumești? Parcă e un concurs de țipete acolo.

Se strânse bine cu centura și spuse:

— O să fie urât, Caleb. Toate trapele trebuie să fie închise ermetic. Spune-le oamenilor să se prindă de orice au la îndemână.

El încuviință cu amărăciune din cap și dădu să plece.

— Și închide naibii ușa aia!

Nava intră din nou într-un unghi periculos de strâns înainte să o apuce în partea opusă. Cum aproape că li se terminase tot combustibilul, nu mai aveau deloc echilibru, prin urmare era doar o problemă de timp până când aveau să se răstoarne. Se uită la ceas: 5:30. Curând avea să se crape de ziuă.

— La naiba, Rand! bombăni ea. Hai odată, hai...

Acele de presiune săriră cât colo; panoul fu străbătut de curentul electric. Lore fixă cârma, apucă maneta de accelerație și o împinse până la capăt. Busola se învârtea ca un titirez. Cu o lentoare chinuitoare, prova începu să se întoarcă împotriva vântului.

— Haide, fata mea!

Prova se poticni, apoi se aruncă asupra următorului val de parcă ar fi coborât de pe creasta unui munte. Apa năvăli peste punte. Preț de o secundă, partea din față a navei fu complet scufundată; ieși din nou la suprafață, prova ridicându-se în aer ca un animal gata de atac.

— Așa te vreau! strigă Lore. Fă-o pentru mama!

Și o conduse înainte în beznă asurzitoare.

Furtuna ținu vreme de douăsprezece ore. Lore crezu de multe ori, pe când valurile uriașe se spărgeau de punte, că le venise sfârșitul. Însă de fiecare dată când partea din față a navei se scufunda, de atâtea ori revenea la suprafață.

Furtuna nu se potoli, ci încetă brusc. Într-o secundă, vântul vuia de mama focului, iar ploaia bătea în rafale, în următoarea, totul se liniștea. Era ca și cum trecuseră pur și simplu dintr-o cameră în alta, prima, a violenței, a doua, a calmului desăvârșit. Cu mâini amorțite, Lore își desfăcu centura. Habar nu avea ce se petrecea sub punte, dar, în momentul acela, nici nu o prea interesa. Era mult prea extenuată și avea mare nevoie să urineze. Se aplecă deasupra oalei pe care o ținea în cabină, după care ieși, ca să-i golească conținutul peste bord.

Norii începuseră să se risipească. Rămase în dreptul balustradei o clipă, admirând cerul pe înserat. Habar nu avea unde se aflau; nu reuşise să citească busola de când începuse furtuna. Supravieţuiseră, dar cu ce preţ? Aproape că rămăseseră fără combustibil. Sub pupa, încheieturile navei scârţâiau ușor, împingându-i înainte prin marea nemișcată.

Rand ieși prin prima trapă și urcă scările spre ea. Se opri în dreptul ei, lângă balustradă.

— Trebuie să recunosc, chiar e frumos aici, spuse el. E ciudat cum sunt lucrurile după furtună.

— Care e situația sub punte?

Avea umerii adunați, iar în jurul ochilor i se formaseră cercuri negre de oboseală; în barbă îi rămăseseră prinse niște resturi, poate de vomă.

— Am pus santinele la treabă – ar trebui să fim uscați cât de curând. Trebuie să recunoști, Michael a știut ce face când a construit barca asta.

— Sunt răniți?

Rand ridică din umeri.

— Câteva oase rupte, din câte am auzit. Câteva tăieturi și julituri. Sara are grijă de toate. Norocul nostru este că nimeni n-o să mai vrea să mănânce nimic vreo săptămână, la cât de prost stăm cu alimentele. Miroase destul de urât acolo jos. O privi lung un moment, apoi continuă prevăzător. Vrei să opresc motoarele? E numai decizia ta.

Ea cântări întrebarea:

— Într-un minut, răspunse ea.

Rămaseră tăcuți o vreme, urmărind soarele cum coboară dincolo de linia orizontului. Tocmai se risipeau și ultimii nori, aprinși din interior de o licărire purpurie. O zonă de apă de lângă port începuse să forfotească de pești, care se hrăneau la suprafață. În timp ce Lore se uita, o pasăre mare cu cap galben și aripi cu vârf negru se lăsă în jos și apucă în cioc – o mișcare iute, agilă – un pește pe care îl dădu pe gât, înălțându-se din nou în văzduh.

— Rand, aia e o pasăre!

— Știu că e o pasăre. Am mai văzut păsări înainte.

— Nu și în mijlocul oceanului!

Dădu fuga în cabina de comandă, de unde se întoarse cu binoclul. Inima îi bătea nebunește, în gât i se pusese un nod. Duse binoclul la ochi și scrută orizontul.

— Vezi ceva?

Ea ridică o mână:

— Liniște!

Trasă lent un cerc. Se opri cu fața spre sud.

— Lore, ce vezi?

Ea rămase nemișcată mai multe secunde, ca să fie sigură. Să fiu a naibii! Își spuse. Apoi lăsă în jos binoclul.

— Adu-l aici pe Greer!

Până când reușiră să-l aducă pe punte, întunericul se lăsase deja. Lucius nu părea să aibă dureri; partea aceea trecuse. Ținea ochii închiși; nu părea să știe unde era sau ce se întâmplă în jurul lui. Sub supravegherea Sarei, Caleb și Hollis îl aduseră pe o targă. Alții se adunaseră în jurul lor; vestea circulase repede pe toată nava. Pim era acolo, cu Theo și cu fetele; Jenny și Hannah; Jock și Grace, cu fiul lor în fașă; bărbații din echipaj, istoviți după lupta îndelungată împotriva furtunii. Toți se dădură la o parte ca să treacă cei doi cu targa.

Îl purtară până la provă, unde lăsară targa jos. Lore îngenunche lângă el și îi luă mâna într-a ei. Pielea îi era rece și uscată și abia dacă îi mai stătea pe oase.

— Lucius, sunt Lore.

El scoase un geamăt din adâncul gâtului.

— Am ceva să-ți arăt. Ceva frumos.

Îi ridică gâtul cu podul palmei, aplecându-i ușor capul spre prova.

— Deschide ochii! îi spuse ea.

El întredeschise puțin pleoapele, apoi ceva mai mult. Era ca și cum își folosea ultimele puteri ca să întreprindă acest act minor. Cu toții rămaseră tăcuți, așteptând. Insula se vedea clar de acum, chiar în față: un singur munte, cu vegetație abundentă, se ridica din mare și, deasupra ei, o cruce alcătuită din cinci stele luminoase se proiecta în amurg.

— Vezi? îl întrebă ea șoptit.

El abia mai respira; moartea era chiar după colț. Trecu o clipă prelungă, încercând să-și concentreze privirea. În cele din urmă, un zâmbet slab i se întipări pe chip.

— E... frumos! spuse Greer.

86

Lucius Greer mai trăi încă trei zile, câștigându-și astfel distincția de a fi primul locuitor care să moară pe pământul insulei încă fără nume. Nu mai rosti niciun cuvânt de atunci; s-ar fi putut spune că nu și-a mai recăpătat niciodată conștiința pe deplin. Și totuși, din când în când, pe când era îngrijit de Sara și de ceilalți, îi mai apărea zâmbetul, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis frumos.

Îl îngropară într-un luminiș înconjurat de palmieri înalți, cu vedere la mare. În afară de bărbații care lucraseră pe barcă, puțini oameni din echipaj știau cine fusese, cu atât mai puțin copiii, care nu auziseră decât că în cabină era cineva pe moarte și ale căror țipete jucăușe se putură auzi și pe timpul înmormântării. Însă acest lucru nu deranjă pe

nimeni; părea într-un totu potrivit. Lore fu prima care să vorbească, urmată de Rand și de Sara. Hotărâseră dinainte să spună fiecare câteva cuvinte. Lore vorbi despre prietenia lui cu Michael; Rand, de poveștile pe care Greer i le spusese despre viața din Forțele Expediționare; Sara le vorbi despre ziua în care îl întâlnise pe Greer, acum mulți ani, în Colorado, și despre tot ce se întâmplase acolo. După ce terminară, se înșiruiră, așa încât să pună fiecare câte o piatră pe mormânt, care era marcat cu o cruce simplă pe care Lore o făcuse din bucăți de lemn aduse de apă:

LUCIUS GREER

VIZIONAR, SOLDAT, PRIETEN

În următoarea dimineață, micul grup folosi două dintre bărcile de salvare ca să se întoarcă la Bergensfjord, care aștepta la ancoră la un kilometru de țărm. Fuseseră niște dezacorduri în legătură cu acest aspect – pe navă se găseau alimente perisabile – însă Lore se ținu ferm pe poziții și, în calitate de căpitan, avu ultimul cuvânt. O lăsăm la ancoră, spuse ea. E ce ar fi vrut Michael.

De fapt, nu deschisese scrisoarea de la Michael decât în a doua zi de când ajunseseră pe insulă, însă începuse deja să bănuiască cam ceea ce scria în ea. Nu ar fi știut să zică de ce; poate că pur și simplu îl cunoștea prea bine. Astfel că, fără nicio surpriză, ci doar cu bucuria de a-i auzi mintal vocea, citi cele patru propoziții simple pe care le conținea scrisoarea:

Caută în dulapul numărul 16.

Scufundă nava.

Ia-o de la capăt.

Cu dragoste, M.

În dulap era o ladă cu explozibil, precum și o bobină de cablu și un detonator. Michael îi lăsase instrucțiuni pentru împărțirea lor. Caleb și Hollis desfășurară cablul de-a lungul coridoarelor, în timp ce Lore și Rand împrăștiară explozibilul prin toată coca. În rezervoarele acum aproape goale se găseau vapori foarte inflamabili. Lore porni elicele, deschise valvele și pregăti ultima manevră.

Nu mai existară discuții în privința a ceea ce avea să se întâmple în continuare; era numai treaba lui Lore. Bărbații se întoarseră la bărcile de salvare. Lore făcu un ultim tur al navei, trecând prin cabinele și coridoarele ei acum tăcute. Se gândi la Michael, căci, pentru ea, Michael și *Bergensfjord* erau unul și același lucru. Era tristă, dar și recunoscătoare pentru tot ceea ce el îi dăruise.

Urcă pe punte și se îndreptă spre pupa. Detonatorul era o cutie din metal acționată de o cheie. Scoase cheia, pe care o purta pe un lanț în jurul gâtului, și o introduse cu grijă în locașul ei. Rand și ceilalți

așteptau jos, în bărci.

— Adio, Michael!

Întoarse cheia și țâșni spre prova. Sub ea, explozia mușcă din carenă, îndreptându-se spre rezervoarele goale. Ajunse la dunetă într-o goană, făcu trei pași mari și sări.

Lore DeVeer, căpitanul navei *Bergensfjord*, zbură.

Plonjă în apă aproape fără să stropască în jur. De jur împrejurul ei, apăru o frumoasă lume albastră. Se lăsă pe spate și privi în sus. Trecură câteva secunde; apoi o izbucnire de lumină aprinse suprafața. Apa se undui cu un zgomot înăbușit.

Ieși la doar câțiva metri de bărci. În spatele ei, *Bergensfjord* era în flăcări, un nor gros de fum negru ridicându-se în văzduh. Caleb o ajută să urce.

— Frumoasă săritură! îi spuse el.

Se așază pe banchetă. *Bergensfjord* se scufunda de la pupa. Pe când prova îi ieșea de tot din apă, scoțându-i la iveală vârful uriaș și bulbucat, dinspre plajă se auziră țipete; erau copiii, extaziați de minunatul spectacol. Când carena ajunse la patruzeci și cinci de grade, nava începu să alunece dinapoi, accelerând cu o viteză uimitoare. Lore închise ochii; nu voia să vadă momentul final. Când îi deschise, *Bergensfjord* nu mai era.

Vâsliră înapoi la țarm. Pe când se apropiau de plajă, Sara veni fugind în întâmpinarea lor.

— Caleb, cred că mai bine vii cu mine, spuse ea.

Lui Pim i se rupseseră membranele. Caleb o găsi sub o prelată întinsă între doi copaci, pe una dintre saltelele subțiri pe care le luaseră de pe *Bergensfjord*. Avea o expresie calmă pe chip, deși transpirată din cauza căldurii tropicale. În ultimele câteva săptămâni, părul i se îndesise incredibil de mult, devenind de un castaniu deschis care bătea spre roșu în lumina soarelui.

— *Bună!* o salută el prin semne.

— *Bună!* Apoi, zâmbind: *Ar trebui să te vezi. Nu-ți face griji, o să se termine cât de curând.*

El își întoarse privirea spre Sara.

— Cum se simte?

Întrebare acest lucru atât cu voce tare, cât și prin semne; secretele nu-și mai aveau locul. Nu acum.

— Nu văd nicio problemă. Doar că sarcina și-a depășit puțin termenul. Plus că are dreptate: la a doua naștere, lucrurile tind să meargă mai repede.

Nașterea lui Theo durase o veșnicie, aproape douăzeci de ore de la prima contracție până la ultima. Caleb aproape că murise de grijă, deși, la niciun minut după ce Theo venise pe lume, Pim era toată numai zâmbet, cerând să-l țină în brațe.

— Rămâi prin preajmă, îi spuse Sara. O să aibă grijă Hollis de Theo și de fete. Caleb își dădea seama de faptul că femeia îi ascundea ceva. Când dădu să plece, Sara îl urmă:

— Hai, spune-mi tot! făcu el.

— Ei bine, se aud două bătăi de inimă.

— Două, repetă el.

— Gemeni, Caleb.

El o privi lung:

— Și nu ai știut asta până acum?

— Se mai întâmplă uneori. Întinse mâna și îl apucă de braț. E puternică – a mai trecut prin asta.

— Nu cu doi.

— E cam același lucru, în afară de ultima parte.

— Doamne Dumnezeule, cum o să-i deosebesc?

Ce grijă stupidă, și totuși fu primul lucru care îi trecu prin minte.

— O să te descurci. Oricum e posibil să nu fie identici.

— Serios? Cum vine asta?

Ea râse ușor.

— Habar nu ai, așa e?

Lui i se strânse stomacul de teamă.

— Cred că nu.

— Doar stai cu ea. Conracțiile sunt încă la intervale îndepărtate, dar asta nu e încă nimic momentan. Hollis o să-i țină ocupați pe copii. Îi aruncă o privire maternă: Bine?

Caleb încuviință din cap. Se simțea copleșit.

— Ce băiat bun! făcu ea.

El o urmări îndreptându-se spre plajă și întorcându-se la adăpost. Pim mângălea ceva în jurnalul ei. Era unul pe care nu-l mai văzuse până acum, unul frumos legat în piele. Lângă ea, sprijinită în nisip, se afla o călimară, alături de un teanc de cărți din colecția lui Hollis. Pim ridică privirea, închizând jurnalul cu un zgomot înăbușit, în timp ce Caleb se așeză pe nisip.

— Ți-a spus?

— Da.

Pim zâmbea larg. El se simțea ca și cum ar fi nimerit în camera greșită la o petrecere unde toată lumea cunoștea pe toată lumea, iar el nu cunoștea pe nimeni.

— *Relaxează-te!* îi spuse ea prin semne. *Nu e mare lucru.*

— *De unde știi?*

— *Pentru că femeile știu.*

Trase aer adânc în piept, chipul schimonosindu-i-se de durere. Caleb i-o citi în priviri. Atitudinea ei veselă era doar un paravan. Cu fiecare oră, avea să se depărteze tot mai mult de el, refugiindu-se în locul de unde își lua ea toată puterea.

— *Pim? Ești bine?*

Trecură câteva secunde; chipul i se relaxă, pe când expira lung. Îi făcu semn către teancul de cărți:

— *Vrei să-mi citești?*

El luă primul volum din grămadă. Caleb nu fusese niciodată un cititor înfocat; găsea asta o preocupare plicticoasă, cu toate încercările socrului său de a-l ispiți să se apuce. Măcar titlul avea o noimă pentru el: *Război și pace*. Poate că, în ciuda așteptărilor lui, chiar avea să fie interesant. Cartea însă era uriașă; parcă ar fi cântărit cinci kilograme. Deschise coperta și întoarse prima pagină, care era plină de un scris minuscul, precum un zid de cerneală.

Ești sigură? întrebă el prin semne.

Ochii lui Pim erau strălucitori, iar mâinile petrecute peste pântec.

— *Da, te rog. E una dintre preferatele lui tata. Tot zic c-o s-o citească.*

Îngrozit, și totuși dornic să-i facă plăcerea, Caleb se așeză pe nisip, sprijinind cartea în poală, și începu să recite:

„Așadar, prințule, Genova și Lucca nu mai sunt decât niște apanaje, niște moșii ale familiei Bonaparte. Nu, te previn că dacă și de data aceasta vei spune că nu avem război, dacă mai cutezi să micșorezi toate infamiile și grozăviile acestui Antihrist (și să știi că sunt convinsă că e Antihrist), nu vreau să te mai cunosc, nu mai ești prietenul meu, nu mai ești robul meu credincios, cum îți place să spui.“¹⁹

Și tot așa. Caleb era într-un totuși buimăcit; nu părea să se întâmple nimic, doar conversații obscure care nu duceau nicăieri, pline de referințe despre locuri și personaje cărora nici nu putea să le țină evidența. Scrierea era elaborată; erau multe cuvinte pe care nici nu le înțelegea. Și totuși, lui Pim părea să îi placă. Uneori, pe neașteptate, ofta de plăcere, căsca ochii de nerăbdare ori îi zâmbea lui Caleb atunci când în carte era vorba de echilaventa unei glume. Nu dură mult până când începură să-l doară mâinile. Constrațiile lui Pim continuau, distanțele dintre ele micșorându-se, în vreme ce durată lor creștea. Atunci Caleb se oprea din citit, așteptând să-i treacă durerea; Pim dădea scurt din cap când o lăsa, iar el își relua cititul.

Astfel trecură orele. Sara îi vizita la intervale regulate, luându-i pulsul lui Pim, palpându-i pe alocuri pântecul, spunând că totul era în regulă. Cât despre Război și Pace, nu făcu decât să le ureze noroc, ridicând din sprâncene.

Veniră și alții pe la ei: Lore și Rand, Jenny și Hannah, precum și câțiva oameni cu care Pim se împrietenise pe vas. Pe după-amiază, Hollis îi aduse pe Theo și pe fete. Băiatului nici că ar fi putut să-i pese mai puțin, stând jos lângă mama lui și încercând să-și umple gura cu nisip, însă pentru fete, nașterea unui văr era o bucurie de mult așteptată, întocmai ca un cadou ce se voia despachetat. În timpul săptămânilor de stat pe navă, Elle ajunsese să învețe mai bine limbajul

semnelor. Acum nu se mai limita la fraze elementare. Vorbea întruna cu Pim, neluând în seamă durerea femeii, deși pe Pim nu părea să o deranjeze sau, dacă o deranja, nu lăsa să se vadă.

— În regulă, spuse Hollis în cele din urmă, bătând din palme, mătușa voastră trebuie să se odihnească. Hai să mergem după scoici, bine?

Fetele începură să se plângă, însă se duseră cu el, Theo în brațele bunicului său, în timp ce Pim îi urmărea cu privirea.

— *Seamănă atât de mult cu Kate*, spuse ea prin semne.

— *Care dintre ele?*

— *Amândouă.*

Începu să se lase seara. Caleb începu să remarce o anumită energie care se îndrepta spre cort din mai multe direcții. Se dusesse vestea că un copil era pe cale să se nască. În cele din urmă, Pim îi zise să se oprească din citit. *Să lăsăm restul pentru mai târziu*, prin care voia de fapt să spună că își îndreaptă toată atenția spre nașterea copilului. Conracțiile se intensificară, devenind mai dureroase și mai îndelungate. Caleb strigă după Sara. O examinare rapidă, în urma căreia ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Du-te și spală-ți mâinile! Avem nevoie și de niște prosoape curate.

Jenny încălzise o oală cu apă. Caleb făcu după cum îi spuse Sara și se întoarse la cort. Pim începuse să facă mult zgomot. Sunetele pe care le scotea erau diferite de ale celorlalți. Aveau ceva sălbatic în ele, aproape animalic. Sara îi ridică fusta lui Pim și îi întinse sub fund unul dintre prosoape.

— *Ești gata să împingi?*

Pim încuviință din cap.

— Caleb, așază-te lângă ea. Am nevoie să-mi traduci ce spune.

Următoarea contracție puse stăpânire pe ea. Pim închise ochii strâns, îndoi genunchii și își duse bărbia la piept.

— Foarte bine! o încurajă Sara. Ține-o tot așa!

Mai dură câteva secunde, îngrozitoare pentru Caleb, și Pim se relaxă, cerșind după aer și lăsându-și capul înapoi pe nisip. Caleb spera la o oarecare pauză, însă următoarea contracție veni aproape imediat. După-amiaza lungă și plictisitoare se transformase într-o luptă. Caleb o luă de mână și începu să îi scrie în palmă: *Te iubesc. Poți face asta.*

— Vine! spuse Sara.

Pim se aplecă înainte și se încordă. Sara își puse mâinile sub pelvisul lui Pim, cu palmele desfăcute, ca atunci când vrei să prinzi o minge. Un cap rotund, cu păr negru, se ivi, după care fu tras înapoi, ca pe urmă să apară încă o dată. Pim pufăia cu repeziciune printre buzele strânse.

— Încă o dată, îi spuse Sara.

Caleb îi traduse prin semne cuvintele, deși Pim nici nu observă. Dar nici nu prea conta; corpul ei preluase controlul – ea nu făcea decât să-i urmeze ordinele. Îl apucă de braț pe Caleb, ca să aibă un sprijin, se ridică și își înfipse degetele în carnea lui, pe când fiecare părticică din ea se contracta.

Capul apăru din nou, apoi umerii; cu un sunet umed, bebelușul ieși, alunecând în mâinile Sarei. O fetiță. Copilul era o fetiță. Sara i-o dădu lui Jenny, care îngenunchease în dreptul ei. Jenny îi tăie numaidecât cordonul și așeză bebelușul pe brațul ei; cuprinzându-i fața cu palmele, începu să îi maseze spatele mic și albăstrui cu mișcări blânde, circulare. Aerul din adăpost avea un miros înecăcios, dulce, aproape floral.

Bebelușul scoase un scâncet umed, ca un strănut.

— Floare la ureche, spuse Jenny cu un zâmbet.

— Nu am terminat aici, Caleb, spuse Sara. Următorul e al tău.

— Glumești!

— Trebuie să înveți să-ți câștigi locul pe-aici. Tu fă ce face Jenny.

Pim se aplecă încă o dată. Ultima împingere păru aproape lipsită de efort. Calea fusese deschisă. O singură forțare susținută, și sosi pe lume și al doilea copil.

Un băiat.

Sara i-l dădu lui Caleb. Cordonul ombilical, o frânghie lucitoare, vascularizată, era încă atașat. Băiețelul avea pielea caldă, de o culoare ștersă, aproape cenușie. Îl așeză de-a lungul brațului, la fel cum făcuse și Jenny, și începu să-l maseze. Incredibil cât de ușor era; uimitor cum o persoană putea crește din ceva atât de mic, și nu doar oamenii, ci orice creatură de pe acest pământ. Caleb simți că fusese martorul unui miracol. Ceva moale și umed îi umplu palma; pieptul bebelușului se umplu cu aer.

Îi părăsise o viață și primiseră două la schimb. Pim, pe al cărui chip se putea citi ușurarea, deja își ținea în brațe fiica. Sara tăie cordonul, îl șterse pe băiat cu o cârpă umedă, îl înfășură într-o pătură și i-l dădu înapoi lui Caleb. Acesta fu cuprins de un dor neașteptat; cât și-ar mai fi dorit ca tatăl lui să-i fie acum alături. De săptămâni bune încercase să-l țină în frâu. Însă avându-l pe fiul său în brațe, nu se putu stăpâni.

Îi dădură lacrimile.

Pe fetiță o numiră Kate, iar pe băiat, Peter.

Trecură două luni. Bucuria sosirii primilor coloniști fu rapid înlocuită de nevoia comună de a face din insulă un cămin. S-au

organizat grupuri de vânători, de culegători, au fost întinse plase de pește, au cultivat o plantație de viță-de-vie și au tăiat copaci pentru construirea adăposturilor. Insula părea nerăbdătoare să le satisfacă nevoile. Multe lucruri erau noi pentru ei. Bananierii. Cocotierii. Vieri cu colți uriași, răi ca naiba și cu care nu ai fi vrut să te pui, dar care, odată doborâți, s-au dovedit o sursă numai bună de carne. În junglă, la mai puțin de o sută de metri de plajă, un izvor de munte, care cădea într-o cascadă uimitoare, umplea golful stâncos cu o apă atât de rece și de proaspătă, încât le dădea dureri de cap.

Hollis fu cel care le sugeră ca prima clădire civică să fie o școală. Un subiect sensibil; neavând nimic de făcut ca să-și petreacă zilele, copiii ar fi mișunat prin jur ca niște șoareci. Alese un loc, organizează un grup și se puseră pe treabă. Când Caleb îi menționează din întâmplare că aveau prea puține cărți, uriașul izbuchni în râs. „Se pare că o luăm de la început în mai multe privințe“, spuse el. „Atunci, cred că va trebui să ne apucăm noi de scris.“

Nu dură mult până când amintirile vechii lor vieți să nu se piardă. Și poate că asta era cel mai minunat lucru dintre toate. Totul era nou: mâncarea pe care o mâncau, aerul pe care îl respirau, sunetul vântului foșnind printre frunzele palmierilor, ritmul în care se scurgeau zilele. Era ca și cum viețile lor fuseseră tăiate în două de un cuțit, împărțindu-le în timpul de dinainte și timpul de după. Fantomele rămăseseră însă cu ei, ale oamenilor pe care îi pierduseră. Și totuși, pretutindeni pe plajă și în junglă se auzeau glasuri de copii.

Responsabilitatea conducerii căzuse, firește, în grija lui Lore. La început, nu prea îi convenise: „Nu știu să conduc un oraș“. Însă se stabilise deja un precedent; oamenilor le venea greu s-o separe de rolul de căpitan, iar ea câștigase respectul nu doar al echipajului, care fusese la ordinele ei, ci și al oamenilor pe care îi adusese în siguranță la țărm. Organizară un vot; în ciuda obiecțiilor ei, care fuseseră fără prea mare tragere de inimă, fu aleasă în unanimitate. Se discută apoi ce titulatură ar trebui să adopte; ea optă pentru „primar“. Alcătui un cabinet de ajutoare; Sara avea să fie responsabilă cu problemele medicale; Jenny și Hollis se vor ocupa de școală; Rand și Caleb aveau să supravegheze construcția tuturor clădirilor rezidențiale; Jock, care se dovedise a fi un excelent trăgător cu arcul, avea să organizeze partidele de vânătoare și tot așa.

Nu exploraseră încă toată insula, care era mult mai mare decât păruse la o primă vedere. Se hotărî ca două echipe de patrulare să dea înconjur munților din direcții opuse. Rand conducea o echipă, Caleb, pe a doua. Se întoarseră o săptămână mai târziu, raportând faptul că insula nu era de sine stătătoare, ci că era cea mai sudică din ceea ce părea a fi un arhipelag. Din vârf, se mai vedeau două la nord și posibil o a treia, în depărtare. De asemenea, nu găsiseră nicio urmă de

civilizație anterioară. Dar asta nu însemna că nu există; poate că într-o zi aveau să descopere că mai trăiseră oameni acolo. Însă, pentru moment, insula era neatinsă, sălbăticia și abundența ei vorbindu-le pe tonuri de solitudine.

Erau vremuri pline de speranță, dar nu lipsite de griji. Era multă treabă de făcut. Însă erau abia la început.

Pim se gândise multe săptămâni ce să facă cu jurnalul ei. Era gata, cuvintele, șlefuite. Firește, povestea nu era încheiată; sfârșitul îi era necunoscut până și ei. Însă făcuse tot ce îi stătuse în puteri.

Decizia de a o îngropa sau de o ascunde în vreun fel îi veni în minte treptat, nu fără surprize. Dintotdeauna se gândise să o arate și altora. Și totuși, cu fiecare zi care trecea, crescuseră ideea că scrierile ei nu erau, de fapt, pentru cei în viață, ci serveau unui scop mult mai mare. Atribuia această intuiție aceleiași influențe misterioase care o făcuse să scrie aceste pagini de la bun început, și încă în maniera în care o făcuse. Într-o dimineață devreme, la puțin timp după ce Caleb se întorsese din explorarea insulei, se trezi cu o senzație de calm infinit. Caleb și copiii încă dormeau. Pim se ridică fără zgomot, își luă jurnalul și pantofii și pași afară.

Primele raze de soare se ridicau de la orizont. Curând, așezarea avea să se trezească, însă, pentru moment, Pim avea plaja numai pentru ea. Lumea îi vorbea dacă o lăsa; trebuia doar să asculte. Rămase acolo o clipă, savurând liniștea și ascultând ceea ce liniștea avea să-i spună în dimineața aceea.

Se întoarse cu spatele la apă și se îndreptă înspre junglă.

Nu avea nicio direcție; voia să-și lase picioarele să o poarte unde voiau. Se trezi mergând pe sub vegetația bogată care era aproape paralelă cu plaja, poate la vreo două sute de metri spre uscat. Firește, toată această parte fusese deja explorată. Roua se scurgea de pe frunze; soarele se înălța pe cer, inundând jungla cu o lumină de un verde-pal. Pământul nu mai era neted, ci stâncos. Uneori, era forțată să meargă în patru labe. Din vârful unui deal, văzu întinzându-se dedesubtul ei o ușoară depresiune, mărginită din trei părți de ziduri năpădite de iederă. Picături de apă se prelingeau pe zidul cel mai îndepărtat, formând o băltoacă la baza lui. Coborî cu grijă. Locul părea nou și nedescoperit; emana ceva din sacralitatea unui sanctuar. Îngenunchind în dreptul bălții, își făcu palmele căuș și bău. Apa era curată și avea gust de piatră.

Se ridică și se uită prin jur. Era ceva aici, o putea simți. Ceva ce se voia a fi aflat.

Pe când cerceta perimetrul stâncos, privirea îi căzu pe o zonă umbroasă din mijlocul unei vegetații bogate. Porni într-acolo. Era o peșteră, intrarea fiind acoperită de o perdea de iederă. O dădu la o parte. Uite un loc bun – ideal chiar – unde să-și ascundă jurnalul. Își

vârî mâna în buzunarul rochiei; da, o cutie de chibrituri, una dintre ultimele. Aprinse un chibrit și îl îndreptă spre deschizătura peșterii. Nu era mare, cam cât o încăpere dintr-o casă. Chibritul îi arse vârful degetelor. Îl stinse cu o fluturare din încheietură, aprinse un altul și îi urmă lumina înăuntrul peșterii.

Pim deveni pe dată conștientă de faptul că intrase nu într-o formă naturală de relief, ci mai degrabă în căminul cuiva. Spațiul era mobilat cu o masă, un pat mare și două scaune, toate făcute din bucăți de lemn prinse laolaltă cu lujeri. Alte obiecte, la fel de primitive în ceea ce privește modul lor de alcătuire, umpleau podeaua: unelte simple din piatră, coșuri din frunze de ferigă împletite, farfurii și căni din lut nears. Aprinse încă un chibrit și se apropie de pat. Umbrele se întindeau dinaintea ei, lăsând la iveală o formă umană ascunsă sub pătură. O dădu la o parte. Corpul, ce mai rămăsese din el – oase uscate de culoarea lemnului și un smoc de păr – zăcea întins pe-o parte, cu mâinile strânse protector la piept. Pim nu putea spune dacă era bărbat sau femeie. În peretele de lângă pat erau scrijelite mai multe semne, niște mici tăieturi în piatră. Pim numără treizeci și două. Reprezentau oare zile? Luni? Ani? Patul era nefiresc de mare pentru o singură persoană; plus că erau două scaune, nu unul. Probabil că pe undeva, nu departe, trebuia să fie mormântul celui alt locuitor.

Pim ieși. Era evident că trebuia să-și ascundă jurnalul în locul acela; peștera era ca o magazie a trecutului. Totuși, voia să afle mai multe. Cine au fost oamenii ăștia? De unde veniseră? Muriseră cu toții? Stând la marginea bălții, simțea prezența acelor vieți reduse la tăcere. Înaintă de-a lungul zidului. Treptat, ca și cum un vâl îi fusese luat de pe ochi, începură să apară la iveală și alte artefacte. Cioburi de lut. O lingură de lemn. Un cerc din pietre unde fusese cândva făcut focul. De cealaltă parte a bălții, dădu peste niște tufișuri dese, cu frunze lucioase. Ceva se ascundea dincolo de ele – o formă curbată, care ieșea din pământ.

Era o barcă – mai precis, o barcă de salvare. Carena din fibră de sticlă, lungă cam de șapte metri, era intrată adânc în pământ. Iedera o acoperea în întregime, făcând-o aproape invizibilă; un strat gros de mușchi îi căptușea fundul, din care creșteau mici plante. De cât timp eșuase aici, scufundându-se încet-încet în podeaua junglei? Ani, zeci de ani, poate mai mult? Dădu ocol carenei, în căutare de indicii. Nu găsi nimic, până când nu ajunse la pupa. Prinsă de catarg, ușor ascunsă din pricina vegetației, era o placă de lemn – ștersă, sfărâmicioasă, mâncată de putregai. Umbrele unor litere se vedeau cioplite în suprafața ei. Se așeză pe vine și dădu iedera la o parte.

O vreme, rămase nemișcată, atât de mare i-a fost uimirea. Cum era posibil așa ceva? Însă, pe măsură ce minutele treceau, fu cuprinsă de o senzație nouă. Își aduse aminte de furtună, de vântul care vuisse cu

putere, ducându-i la țărni atunci când orice speranță părea pierdută. Destin era un cuvânt prea sărac; la mijloc fusese o forță mult mai puternică, un fir care ținea întreaga țesătură a lumii. După o vreme, se ridică și se întoarse în luminiș. Nu avea niciun gând în minte, acționa după instinct. Îngenunche încă o dată la marginea bălții. Acolo, în suprafața netedă a apei, descoperi reflexia propriului chip: un chip tânăr fără riduri, deși, era sigură, asta avea să se schimbe. Timpul avea să-și spună cuvântul, la fel cum se întâmplă cu toată lumea. Copilașii ei aveau să crească; ea și toți oamenii pe care îi iubea aveau să dispară, aveau să devină amintiri, apoi amintirea amintirilor, după care nu mai avea să rămână nimic din ei. Era un gând trist, dar o făcea și fericită într-un fel nou. Această insulă a refugiului: era menită să fie a lor. Îi așteptase în tot timpul ăsta, încât istoria putea s-o ia de la capăt. Asta îi spusese cuvintele de pe placa aceea.

Și poate că va veni o vreme când va simți să împărtășească acest lucru și celorlalți. În ziua aceea, avea să-i conducă la barcă și să le arate ceea ce descoperise. Dar încă nu era timpul. Pentru moment – întocmai ca jurnalele și ca povestea pe care o spuneau – avea să rămână secretul ei, acest mesaj din trecut, gravat pe catargul acelei bărci de salvare abandonate.

BERGENSFJORD

OSLO, NORVEGIA

88

Carter își ținu respirația cât de mult putu. În jurul capului începeau să se ridice bulbuci; plămânii îi țipau după aer. Lumea părea la kilometri depărtare, deși, în realitate, nu era decât la câțiva metri. În cele din urmă, nu mai putu îndura. Se împinse la suprafață, ieșind cu putere în lumina soarelui de vară.

— Încă o dată, Anthony!

Haley era agățată de spatele lui. Purta un costum roz din două piese și niște ochelari albaștri-cobalt care o făceau să arate ca un gândac uriaș.

— În regulă, zise el, râzând, dar lasă-mă numai o clipă. În plus, e rândul lui Riley.

Sora lui Haley stătea lângă piscină, bălăcindu-și picioarele în apă. Costumul ei de baie era dintr-o singură piesă, verde, cu o fustiță cu volănașe și cu o margaretă din plastic pusă pe una dintre breteluțe; pe brațe avea aripioare portocalii. Carter ar fi putut s-o arunce în apă ore în șir, fără ca ea să se plictisească.

— Încă o dată! Încă o dată! îi ceru Haley.

Rachel veni spre ei din grădină. Purta o pereche de pantaloni scurți și un tricou alb, murdar de pământ; pe cap avea o pălărie de paie cu

boruri largi. Într-o mână înmănușată avea o foarfecă, în cealaltă, un coș cu flori proaspăt tăiate, de diferite tipuri și culori.

— Fetelor, lăsați-l pe Anthony să mai respire!

— Nu mă deranjează, spuse Carter, agățat de marginea piscinei. E în regulă.

— Vezi? făcu Haley. Nu-l deranjează.

— Asta pentru că e politicos.

Rachel își scoase mănușile și le lăsă în coș. Chipul îi lucea de la sudoare și de la soare.

— Ce spuneți de ceva de mâncare?

— Ce avem la prânz? întrebă Haley.

— Să mă gândesc. Mama ei se încruntă teatral, apoi răspunse: Hotdogi?

— Iu-hu, hotdogi!

Rachel zâmbi.

— Cred că ne-am hotărât. Hotdogi să fie. Tu vrei unul, Anthony?

El încuviință din cap.

— Nu pot refuza niciodată un hotdog.

Ea se întoarse în casă. Carter ieși din piscină și aduse prosoape pentru el și pentru fete.

— Mai putem înota? întrebă Haley, în timp ce-și ștergea părul. Era blond, cu șuvițe arămii. Al lui Riley era moale, castaniu-închis, destul de lung. Îi plăcea să și-l strângă în coadă când înota.

— Depinde de ce spune mama voastră. Poate după prânz.

Ea făcu ochii mari. Era genul de fată care făcea o scenă ca să primească ce voia. Era cel mai drăgălaș lucru.

— Dacă tu spui da, va trebui și ea să spună.

— Știi că nu merge așa. O să vedem.

Îi stoarse ultimele picături de apă din păr și le trimise pe amândouă să se joace, în vreme ce el se așeză la masa din fier ca să-și recapete răsuflarea și să le urmărească cu privirea. Jucării erau împrăstiate prin toată curtea – păpuși Barbie, animăluțe de pluș, un set din plastic viu colorat, pentru care Haley era mult prea mare, dar cu care îi mai plăcea încă să se joace, amândouă prefăcându-se că era altceva, de exemplu tejgheaua unui magazin. Haley o luase într-o direcție, sora ei, în cealaltă.

— Uite! strigă Riley. Am găsit un broscoi!

Stătea ghemuită în dreptul potecii de lângă poartă.

— Chiar așa? întrebă Carter. Adu-l încoace să arunc o privire.

Ea traversă curtea cu palmele făcute căuș întinse dinaintea ei, urmată de sora ei mai mare.

— Ia te uită, ce broscoi frumos! spuse Carter. Creatura, de o culoare închisă și pestriță, respira cu repeziciune, bucăți de piele flască fluturându-i pe lângă corp.

— Mi se pare dezgustătoare, făcu Haley cu o față acră.
— Pot să-l păstrez? întrebă Riley. O să-i pun numele Pedro.
— Pedro, repetă Carter, încuviințând încet din cap. E un nume bun. Dar, firește, continuă el, posibil să aibă deja unul. Trebuie să te gândești și la asta. Celelalte broaște îl strigă deja cumva.

Fetița se încruntă.

— Dar broaștele nu au nume.

— De unde știi? Vorbești limba broaștelor?

— Asta e o prostie! făcu cealaltă față, trăgând de partea de jos a costumului. Nu-l asculta, Riley!

Carter se aplecă în scaun și ridică un deget, atrăgându-le atenția asupra lui:

— O să vă spun ceva, începu el. Uitați cum stă treaba: totul are un nume. Așa se cunoaște fiecare lucru. E o lecție importantă în viață.

Cea mică îl privi lung.

— Și copacii?

— Desigur, răspunse el.

— Și florile?

— Copacii, florile, animalele. Orice ființă vie.

Haley îl privi întrebătoare.

— Invenezi.

Carter zâmbi.

— Nicidecum. Oamenii mari știu multe, o să vezi.

— Dar tot vreau să-l păstrez, stăruie Riley.

— Așa o fi. Și sunt sigur că domnului Broscoi i-ar plăcea asta. Dar locul unei broaște este în iarbă, cu celalalte broaște care îl cunosc. Pe lângă asta, mama ta ar face o criză dacă l-ar vedea.

— Ți-am spus eu! mormăie Haley.

Carter se lăsă pe spate.

— Sunteți libere. Puteți să vă mai jucați cu el puțin dacă vă place, dar după aceea lăsați-l în pace.

Plecară. Carter se ridică să-și îmbrace cămașa, apoi se așeză la loc. Soarele îi atinge ușor chipul ascuns în umbra stejarilor; din depărtare, auzi zgomotul traficului. Trecură câteva minute înainte ca Rachel să iasă pe ușa din spate, ducând tava cu hotdogii promiși. Riley vru unul cu ketchup și cu brânză, Haley, cu muștar; Carter, câte unul din fiecare. Pentru ea, Rachel își făcuse o salată. Se întoarse în bucătărie, de unde veni cu niște farfurii de carton și cu o pungă de chipsuri, apoi încă o dată, pentru băuturi: lapte pentru fete și o carafă cu ceai pentru adulți.

— Riley a găsit un broscoi, anunță Carter. A vrut să-l păstreze.

Rachel puse hotdogii pe o farfurie și întinse șervețele pe masă.

— Normal că a vrut să-l păstreze. Presupun că ai spus nu. Ridică privirea și strigă: La masă, fetelor!

Mâncară hotdogii și chipsurile și băură ceaiul și laptele. Apoi, avură înghețată de cireșe, la desert. După ce au terminat, fetele începură să picotească. Riley trăgea un pui de somn după prânz; Haley de obicei comenta, însă nu era prea mare pentru așa ceva, mai ales după dimineața intensă pe care o avuseseră, jucându-se ore întregi în piscină în soarele dogoritor. Cu promisiunea că aveau să înoate și mai târziu, le băgară pe fete în casă, Carter ducând-o în brațe pe Riley, care era pe jumătate adormită. În dormitorul fetelor, i-o dădu lui Rachel, care schimbă costumul de baie ud al fetei cu un tricou și cu niște pantalonași, băgând-o apoi în pat. Haley era deja sub pături.

— Acum, vreau să vă culcați, le spuse Rachel din prag. Fără prosteală.

Închise ușa cu un clic scurt.

— Dacă stau să mă gândesc, și mie mi-ar prinde bine un pui de somn.

Carter încuviință din cap.

— La asta mă gândeam și eu. Fetele m-au stors de vlagă.

În dormitor, își schimbă șortul cu o pereche de pantaloni scurți mai vechi care îi plăceau lui, moi de la spălat, și se întinse pe cuvertură. Rachel veni lângă el. El își petrecu brațul pe după ea și o trase mai aproape. Părul ei avea mirosul dulce, de proaspăt spălat care lui îi plăcea atât de mult. Era cel mai frumos lucru dintre toate.

— Știi, începu ea încetișor, mă gândeam...

— Ce mai e de data asta?

Ea ridică din umeri, cu capul pe pieptul lui.

— Ce dimineață minunată am avut. Și grădina era atât de frumoasă!

Carter o trase și mai aproape de el ca să-i spună că era de aceeași părere.

— Aș putea face asta la nesfârșit, zise ea.

Și exact asta aveau să facă. Curând, răsuflarea ei deveni regulată, prelungă și domoală, întocmai ca un val pe un țărm neted. El se lăsă purtat de ritmul ei ca de un curent lent.

Ce fericire! își spuse Carter, și închise ochii. În sfârșit, ce fericire!

XIV. GRĂDINA DE LÂNGĂ MARE

343 D.V.

*„De dragostea-într-o clipă înflorită,
Când merge-îndrăgostită să se culce.”
William Shakespeare, Romeo și Julieta*

89

Alesese un loc de unde să se vadă râul. Pământul era mai moale aici, însă acesta nu era singurul motiv. Pe măsură ce soarele răsărea deasupra șirului de dealuri, Amy începu să sape. Râul nu era adânc, așa cum se întâmplă de obicei vara; ceața plutea deasupra apei ca un fum. Săpă mai întâi în trilurile păsărilor, apoi, pe măsură ce se lăsa căldura, în liniștea ce se întindea de-a lungul ținutului.

Oprindu-se din când în când ca să se odihnească, termină la amiază. La marginea râului, își stropi fața și bău niște apă, ținând palmele căuș. Transpira abundent din cauza arșiței. O vreme, stătu pe un bolovan ca să mai răsuflă, lopata odihnindu-se deasupra ei, pe mal. În apă, desluși formele unor păstrăvi ascunși printre pietre. La adăpost de curent, se țineau pe loc dând ușor din coadă, pândind după insectele aduse de curent drept în gurile lor deschise.

Trupul era înfășurat într-un cearșaf. Amy folosi o targă din lemn și din frânghii, legate de o creangă zdravănă de copac, ca să-l coboare. Gândurile îi erau bine orânduite și calme; se pregătise ani la rândul pentru momentul ăsta. Dar, când prima mână de pământ atinse giulgiul, fu cuprinsă de o emoție puternică, un sentiment tulburător pe care nu-l putea numi. Părea că era o combinație de mai multe lucruri; nu-i izvora din minte, ci dintr-un loc mai adânc, aproape fizic. Pe obraji, lacrimile i se amestecau cu transpirația. Trupul dispărea treptat, lopată după lopată, devenind una cu pământul.

Bătători suprafața și îngenunche în dreptul mormântului. Nu voia să ridice nicio cruce. O slujbă potrivită avea să fie ținută cât de curând. Posibil să fi trecut un ceas; pierduse noțiunea timpului, nu că ar fi avut nevoie de el. Își simțea inima grea. Pe când soarele ajunsese la linia orizontului, ea atinse cu palma pământul proaspăt răscolit.

— Adio, dragostea mea! spuse ea.

Peter murise, așa cum crezuse demult că avea s-o facă, într-o după-amiază de vară. Cu patru nopți în urmă, nu se mai întorsese acasă. Asta se mai întâmplase și înainte, când peregrinările lui îl purtasera

prea departe ca să se mai întoarcă înainte de zori. Dar, cum nu apărui nici în următoarea noapte, Amy se duse în căutarea lui. Îl găsi ghemuit pe o proeminență din partea de est a platoului, cu trupul strâns în peretele de piatră. Era doar parțial conștient. Răsufierea îi era rapidă și slabă, pielea palidă, mâinile uscate și reci. Ea îl înfășură într-o pătură și îl ridică în brațe; rămase uimită de cât de ușor îi era trupul. Îl cără în spate înapoi în casă și în sus pe scări, în dormitor. Trăsese deja obloanele. Îl întinse pe pat și se așeză lângă el, ținându-l în brațe în timp ce dormea, iar a doua zi simți o prezență străină. Moartea intrase în casă. Părea să nu simtă nicio durere, ci doar că se stinge ușor. Nu deveni conștient de ce era în jurul său ori, cel puțin, așa părea. Orele treceau. Ea nu îl părăsi nici măcar o clipă. La prânz, respirația i se domoli, până când deveni aproape imperceptibilă. Amy aștepta. La un moment, își dădu seama că el pierise.

Acum, odată împlinită datoria, se întoarse acasă și își pregăti o cină simplă. Curăță prin bucătărie și strânse vasele. Liniștea eternității se așternuse prin încăperi. Se lăsă seara. Stelele tronau deasupra tărâmului mut. Mai avea pregătiri de făcut, însă acestea puteau aștepta până dimineață. Nu voia să meargă la etaj – zilele acelea se sfârșiseră. Se culcă pe canapea, cuibărindu-se sub o pătură, și cât de curând adormi.

Fu trezită de lumina blândă a zorilor. Stând pe verandă, luă pulsul zilei, apoi se întoarse în casă pentru a-și pregăti proviziile. Făcuse un rucsac simplu cu un cadru de lemn, pe care să-l poarte în spate. În el intrară lucrurile pentru viitoarea ei călătorie: o pătură, niște unelte, haine de schimb, mâncare pentru câteva zile, o farfurie și o cană, o prelată, un colac de frânghii, un cuțit ascuțit, sticle cu apă. De ceea ce îi lipsea sau nu se gândise să-și ia avea să facă rost de pe drum. La etaj, se spală și se îmbracă. În oglinda de deasupra poliței, își privi chipul. Îmbătrânise și ea. Era o femeie de patruzeci, poate patruzeci și cinci de ani. Prin părul ei lung avea șuvițe cenușii, aproape albe. Ridurile îi încrețeau colțurile ochilor; buzele i se subțiaseră și îi păliseră, devenind aproape lipsite de culoare. Cât timp avea să mai treacă până când acest chip, chipul ei, avea să fie văzut de un alt suflet? Avea să se întâmple una ca asta sau urma să părăsească această lume nevăzută?

În sufragerie, Amy se așeză la pian. Existența lui nu era ceva pe care ar fi putut s-o explice; când ea și Peter sosiseră la fermă, cu atâția ani în urmă, pianul îi aștepta acolo, un dar din lumea de dincolo. Amy cânta la el noapte de noapte; muzica era forța care-l chema pe Peter acasă. Acum, cu mâinile deasupra clapelor, aștepta acel ceva să vină la ea; începu cu o notă gravă, lăsându-se condusă de mâini. Note puternice umpleau casa. În frazele muzicale lăsa să exprime tot ceea ce simțea. Treceau prin ea ca niște valuri, crescând și scăzând,

apropiindu-se și îndepărtându-se, un limbaj de emoție pură. *Nu o să mă satur niciodată*, îi spunea Peter de fiecare dată. Obişnuia să se așeze în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri într-un gest tandru, în încercarea de a simți și el muzica așa cum o simțea ea, ca pe o forță care izvora din interior. *Aș putea să te ascult cântând la nesfârșit*, Amy.

Fiecare cântec este unul de dragoste, se gândi ea. Și fiecare este pentru tine.

Ajunse la sfârșit. Mâinile i se opriră deasupra clapelor; ultimele note se pierdură încet, apoi dispărură cu totul. Așadar, sosise momentul despărțirii. I se puse un nod în gât. Își roti privirea prin încăpere pentru o ultimă oară. Era o cameră ca oricare alta – mobilier simplu, un șemineu înnegrit de atâta folosință, lumânări pe masă, cărți – dar pentru ea însemna mai mult de atât. Însemna totul. Aici își trăiseră viața.

Se ridică, își puse rucsacul și porni cu pași mari spre ușă, fără să se mai uite înapoi.

Ajunse în California la căderea serii. Mai întâi deșerturile, arse de soare, apoi munții se ridicară din ceață, spinările lor mari și albastre înălțându-se deasupra văii aride. Îi avu în ochi încă două zile, apoi începu să urce. Temperatura scăzu; păduri înverzite și răcoroase o așteptau în vârf. Sub ea, văile și munții marelui lanț Mojave se unduiau în ceață. Simțea vântul puternic și uscat în față.

În cele din urmă, Zidul Coloniei îi apărură dinaintea ochilor. Rămăsese încă întreg pe alocuri, în alte părți fiind căzut complet, bariere de vegetație ivindu-se printre ruine. Amy se strecură printre dărâmături și își croi drum spre centrul orașului. Copaci mari se înălțau acolo unde înainte nu creștea nimic; majoritatea clădirilor nu mai erau, prăbușite în propria fundație. Și totuși, câteva dintre cele înalte încă mai stăteau în picioare. Ajunse la clădirea care fusese cândva cunoscută drept Sanctuar. Acoperișul se surpase; clădirea era doar o cochilie goală. Urcă scările ca să se uite pe fereastra care, în chip miraculos rămăsese intactă. Era acoperită de un strat gros de praf; folosi o cârpă umedă ca să curețe o porțiune mică și privi afară cu mâinile streșină la ochi. Sub cerul liber, interiorul devenise o adevărată pădure.

Îi luă ceva până când își adună lucrurile, însă, în cele din urmă, găsi piatra. Intrase oarecum în pământ; multe dintre numele înscrise pe ea se șterseseră, fiind acum aproape ilizibile. Și totuși, reuși să deslușească următoarele: Fisher, Wilson, Donadi, Jaxon.

Se lăsă seara. Își dădu jos rucsacul și scoase din el uneltele: dălți de toate mărimile, târnăcoape și două ciocane, unul mare și unul mic. O vreme, stătu pe pământ, cu privirea pierdută la piatră. Ochii îi măsurau suprafața rece ca și cum și-ar fi plănuit atacul. Ar fi putut aștepta până dimineață, însă momentul prielnic părea să fie acum.

Alese un loc, își luă dalta și ciocanul și se puse pe treabă.

Termină în dimineața celei de-a treia zile. Mâinile îi erau însângerate și crăpate. Soarele era sus pe cer, când ea se trase înapoi ca să-și examineze lucrul. Calitatea inscripției lăsa de dorit, dar, în mare, ieșise mai bine decât sperase. Dormi toată ziua și noaptea următoare, apoi, de dimineață, refăcută, își strânse tabăra și coborî de pe munte. Se îndreptă spre vest, mai întâi cu spatele la soare, apoi cu fața. Tărâmul era pustiu, lipsit de istorie, golit de viață. Zilele treceau într-o tăcere bătută de vânt, până când, într-o dimineață, Amy auzi marea. În aer se simțea miros de flori. Sunetul, un vuiet grav, se întetea; brusc, dinaintea ei apărură Oceanul Pacific. Întinderea lui albastră părea infinită; se simțea ca și cum ar fi privit o planetă întregă. Valuri înspumate se spărgeau de țarm. Își croi drum de-a lungul malului cu trandafiri sălbatici și cu alge, până la plaja largă de la marginea apei. Se simțea neliniștită, dar și consumată de o dorință nestăpânită. Își dădu jos rucsacul, apoi hainele și sandalele. Pe când primul val îi lovi trupul, forța lui aproape că o trânti la pământ; un al doilea urmă numaidecât și, în loc să-i opună rezistență, se aruncă în apa ce se înălța. Nu mai ajunse să atingă fundul – totul se petrecuse prea repede. Nu simți frică, ci doar o bucurie sălbatică și neașteptată. Era ca și cum își redescoperise o condiție cu totul nouă, în care se conectase cu forțele creației. Apa era minunat de rece și de sărată. Cu niște mișcări abia perceptibile din brațe și din picioare, reușea să se mențină la suprafață. Se lăsă să plutească la suprafață, apoi se cufundă din nou. Deschise ochii, însă nu reuși să vadă nimic, doar niște forme vagi; se răsuci cu fața în sus. Razele soarelui se reflectau în apă, formând un fel de aură. Uitându-se în lumina aceea divină, își ținu respirația pe cât putu, ascunsă în acea lume nevăzută de sub valuri.

Se hotărî să rămână o vreme. Înota în fiecare dimineață, de fiecare dată ajungând tot mai departe. Nu își puna la încercare hotărârea, ci mai degrabă aștepta un nou impuls ca să iasă la suprafață. Își simțea trupul curat și puternic și mintea eliberată de orice griji. Intra într-o etapă nouă din viața ei. Își petrecea zilele stând și privind valurile ori făcând plimbări lungi pe întinderea de nisip. Avea nevoi simple și puține; descoperi o livadă de portocali și, lângă ea, un pâlâc mare de afini, și cu acestea se hrănea. Îi era dor de Peter, însă sentimentul nu se asemena cu unul al pierderii. El nu mai era, dar avea să rămână pe veci o parte din ea.

Așa mulțumită cum era, își dădu seama pe parcursul lunilor că nu își încheiase călătoria. Plaja era doar o stație, un loc de pregătire pentru etapa finală. Când veni primăvara, își strânse tabăra și porni spre nord. Nu avea nicio direcție în minte; voia să lase pământul să-i vorbească. Terenul deveni din ce în ce mai accidentat: promontorii stâncoase, frumusețea care-ți tăia răsuflarea a coastei californiene,

copaci semeți, bătuți de vânturile sărate, profilând siluete ciudate, dominante, care străjuiau marea. Își petrecea zilele plimbându-se, cu soarele deasupra, cu oceanul lângă ea, valurile lui venind și plecând; noaptea, dormea sub cerul liber ori, dacă ploua, întindea prelată de o frânghie legată de crengile copacilor. Văzu tot soiul de animale: veverițe, iepuri și hârciogii, dar și dintre cele mai mari, mai impunătoare, antilope, lincși, ba chiar și urși, siluete uriașe și întunecate, strecurându-se prin frunziș. Era singură pe un întreg continent pe care omul îl cucerise, apoi îl abandonase. Curând, nu avea să se mai vadă deloc că fusese cândva locuit; avea să redevină un ținut virgin.

Primăvara deveni vară și vara, toamnă. Zilele erau răcoroase, iar noaptea făcea focul ca să se încălzească. Se afla la nord de San Francisco, deși nu știa precis unde anume. Într-o dimineață, se trezi sub prelată și știu pe dată că se schimbase ceva. Pășii afară într-o lume de lumină albă și de liniște; zăpada căzuse peste noapte. Fulgi mari cădeau muți din cer. Își îndreptă fața în sus, gata să-i primească. Aceștia i se prindeau în gene și prin păr; deschise gura ca să le simtă gustul pe limbă. Fu cuprinsă de un șuvoi de amintiri. Parcă era din nou doar o fetiță. Se lăsă pe spate și își întinse brațele și picioarele, mișcându-le înainte și înapoi ca să facă un înger pe zăpadă.

Atunci înțelese natura acelei forțe care o trăgea spre nord. Ajunse în primăvară și chiar și atunci fu luată prin surprindere. Era într-o dimineață devreme, aerul pădurii fiind gros de la ceață. În depărtare, la baza unei stânci înalte, marea era învolburată și întunecată. În umbra deasă a copacilor, urcă pe vârful unui munte, când fu brusc cuprinsă de o senzație de desăvârșire, atât de puternică, încât rămase nemișcată. Își continuă apoi urcușul și ieși într-un luminiș cu vedere la ocean, unde avu impresia că inima i se oprește în loc.

Câmpia era tapetată cu cel mai bogat covor de flori sălbatice pe care îl văzuse vreodată – erau flori cu sutele, cu miile, cu milioanele. Iriși purpurii. Liliac alb. Margarete roz. Gălbenele și mușcate și multe altele ale căror nume nu le cunoștea. Vântul începuse să sufle ușor; soarele răzbătuse printre nori. Își dădu jos rucsacul și înaintă încet. Era ca și cum se pierdea într-o mare de culoare pură. Mergea atingând cu vârful degetelor petalele florilor. Acestea păreau să-și plece capul în semn de salut, primind-o în îmbrățișarea lor. Copleșită de frumusețe, Amy înaintă printre ele. Raze aurii cădeau pieziș peste câmpie; în depărtare, dincolo de mare, o nouă eră începuse.

Aici avea să-și facă grădina. Avea să-și facă grădina și să aștepte.

EPILOG

MILENARISTUL
REPUBLICA INDO-AUSTRALIANĂ. POP. 186 de MILIOANE
1003 D.V.

*„Trecutul nu este niciodată pierdut,
nu este nici măcar trecut.“*

William Faulkner, *Recviem pentru o Călugăriță*

90

Cea de-a Treia Conferință Globală despre Perioada de Carantină
din America de Nord

Centrul pentru Studiul Culturilor și Conflictelor Umane

Universitatea din New South Wales, Republica Indo-Australiană

16–21 aprilie, 1003 D.V.

Transcriere: Ședința plenară nr. 1

Discurs de deschidere susținut de către Dr. Logan Miles.

**Profesor și șef al catedrei de Studii Mileniale din cadrul
Universității din New South Wales și director al Grupului
Rectoratului de Cercetare și Reconversie din America de Nord**

Bună ziua și bine ați venit. Mă bucur să văd în public atâția
prieteni și colegi pe care îi respect și la care țin. Avem un program
plin și știu că toată lumea e nerăbdătoare să înceapă prezentările, așa
că voi fi scurt.

Adunarea, a treia de acest fel, aduce laolaltă cercetători din toate
domeniile și efectiv din fiecare specializare. Printre aceștia se numără
doctori în antropologie umană, în teoria sistemelor, în biostatistică, în
ingineria mediului, în epidemiologie, în matematică, în economie, în
folclor, în studii religioase, în filosofie – și tot așa. Suntem un grup
divers, cu o gamă largă de metodologii și de interese. Dar suntem uniți
de un scop comun, unul care este mai presus de orice domeniu de
studiu. Sper că această conferință să nu servească doar ca un stimulent
pentru o colaborare inovatoare între cercetători, ci să fie de asemenea
o invitație la reflecție – ocazia tuturor, atât la nivel individual, cât și
colectiv, de a ne pune marile întrebări cu privire la Carantina din
America de Nord și a istoriei acesteia. Acest lucru este cu atât mai
important acum, când suntem în pragul noului mileniu, iar proiectul
de reconversie a Americii de Nord, aflat sub autoritatea Consiliului
Transpacific și al Acordului de la Brisbane, ajunge în a doua fază.

Acum un mileniu, istoria omului aproape că se sfârșise. Epidemia
viralilor, cunoscută nouă drept Marea Catastrofă, a ucis aproape șapte
miliarde de oameni, aducând omenirea în pragul extincției. Unii
dintre noi ar putea presupune că acest eveniment a fost întâmplător –

felul naturii de a da cu zarurile. Fiecare specie, indiferent de cât de bine îi merge, ajunge la un moment dat să întâlnească o forță mai mare decât ea însăși, iar atunci a fost pur și simplu rândul nostru. Alții au postulat că rana a fost autoprovocată, consecința asaltului neîncetat al omului asupra sistemelor biologice care ne susțineau existența. Am adus război pe această planetă, iar războiul s-a întors împotriva.

Și totuși, sunt mulți – printre care mă număr și eu – care privesc această perioadă a Marii Catastrofe nu ca pe un episod al pierderilor și al suferinței, al aroganței și al morții, ci ca pe unul al speranței și al renașterii. Cum și de unde a venit virusul rămâne un mister încă nedelegat. De unde a venit? Cum a dispărut de pe pământ? Mai este încă acolo, în așteptare? Poate că nu vom afla niciodată răspunsurile și, în cele din urmă, mă rog să nici nu o facem. Știm doar că specia noastră, în ciuda tuturor dificultăților, a rezistat. Pe o insulă izolată din Pacificul de Sud, o mână de oameni au supraviețuit și, în cele din urmă, au ajuns să împrăstie sămânța noii civilizații de-a lungul emisferei sudice, inițiind astfel a doua epocă a omenirii. A fost o luptă grea, înșesată de pericole și încă avem multe de făcut. Istoria ne învață că nu există garanții, iar dacă alegem să ignorăm lecțiile învățate de pe urma Marii Catastrofe, o facem pe pielea noastră. Însă exemplul strămoșilor noștri nu ne este mai puțin folositor. Instinctul nostru de supraviețuire este de netăgăduit; suntem o specie cu o voință de neclintit și cu capacitatea de a avea speranță. Iar dacă va mai veni încă o zi când forțele naturii se vor ridica împotriva noastră, omenirea nu va pieri neobservată.

Până foarte recent, strămoșii noștri nu aveau cunoștințe prea solide. Sfintele Scripturi ne spun că și-au croit drum dinspre Pacificul de Sud spre America de Nord, ducând cu ei un avertisment. Se spunea că America de Nord era un ținut al monștrilor și că, dacă se întorceau, aveau să aducă încă o dată pe lume moarte și distrugere. Vreme de o mie de ani, niciun bărbat și nicio femeie nu a mai pus piciorul acolo. Acest ordin a stat la baza civilizației noastre și a fost transmis prin lege de fiecare instituție civică și religioasă încă de la fondarea Republicii. Nu a existat nicio dovadă științifică pentru a susține această supoziție ori sursa ei. Ca să spunem așa, am luat chestiunea de bună credință. Însă reprezintă miezul ființei noastre.

S-au schimbat multe în ultimii câțiva ani. Odată cu descoperirea scrierilor antice denumite „Cartea celor Doisprezece“, trecutul cunoscut de noi a fost pus într-o lumină nouă. Ascuns într-o peșteră din cel mai sudic punct din insulele Holy, acest text, al cărui autor a rămas necunoscut, a adus pentru prima oară o dovadă în istorie care să susțină credința noastră populară, ba chiar a reușit să adâncească misterele originii noastre. Datând din cel de-al doilea secol D.V.,

„Cartea celor Doisprezece“ ne relatează lupta epică dusă pe continentul Americii de Nord între un mic grup de supraviețuitori și rasa așa-numiților virali. În centrul acestei lupte este tânăra Amy – Fata de Nicăieri. Posedând niște calități trupești și spirituale unice, aceasta își conduce semenii – Peter, Bărbatul Zilelor, Alicia Lamelor, Michael cel Isteț, Sara cea Vindecătoare, Lucius cel Credincios etc. – în bătălia pentru salvarea omenirii. Povestea și personajele ei ne sunt cunoscute tuturor, desigur. Niciun document din istoria noastră nu a fost supus atâtor studii și speculații și, în unele cazuri, chiar cu scepticism, cât a fost acest manuscris. Anumite elemente ale narațiunii sunt trase de păr, ținând mai degrabă de domeniul religiei decât al științei. Și totuși, din momentul descoperirii lui, aproape toată lumea a fost de acord că documentul este de o extraordinară importanță. Faptul că a fost găsit pe insulele Holy, leagănul civilizației noastre, face prima legătură solidă dintre America de Nord și legenda care a prins formă și care ne-a călăuzit pașii în ultimii aproape o mie de ani.

Eu sunt un istoric. Mă ocup de fapte, de dovezi. Crezul meu profesional îmi dictează că numai prin prisma îndoielii și a unei cercetări îndelungate te poți aștepta ca adevărul despre trecut să-ți fie revelat. Însă, doamnelor și domnilor, de-a lungul nenumăratelor mele călătorii în trecut, am învățat că în spatele fiecărei legende se ascunde un sâmbure de adevăr.

Puteți da la primul slide, vă rog?

Slide Nr. 1a:
Mediul geografic
din America de Nord
O.D.V.
Prezentat la Cea de a Treia
Conferință Globală
despre Perioada de Carantină
din America de Nord
Centrul pentru Studiul Culturilor
și Conflictelor Umane
Universitatea din New South Wales,
Republica Indo-Australiană
16-21 aprilie, 1003 D.V.

- Agricultură mixtă
- Animale domestice
- Recolte comerciale
- Zone urbane & industriale
- Câmpuri petrolifere
- Păduri
- Tundră
- Desert & stepă
- Tătură pășuni (incl. aboriginali)

Încă de la întoarcerea noastră în America de Nord, acum treizeci și șase de luni, am aflat multe despre starea acestui continent atât

dinainte, cât și în timpul Perioadei de Carantină. Aceste imagini alăturate reprezintă două continente nord-americane foarte diferite. Contrastul nici că putea fi mai evident. În stânga avem reconstrucția continentului din ultimii ani ai Perioadei Imperiale Americane. Orașe cu milioane de locuitori dominau ambele coaste. Agricultură abuzivă a decimat practic toate câmpiile din interiorul continentului. Industria grea, susținută de combustibilii fosili, a făcut ca fâșii întinse de pământ să fie practic de nelocuit, solul și apa fiind contaminate de metale grele și de produse chimice. Deși au rămas și regiuni sălbatice, în special în zonele Munților Apalași, ale coastei Pacificului de Nord și în zona intermontană de vest, nu prea lasă loc de îndoială faptul că imaginea reprezintă un continent, o cultură care se autodistruge.

În dreapta vedem America de Nord așa cum o știm noi astăzi. Cu ajutorul recunoașterii aeriene, condusă de pe platforme plutitoare situate la trei sute de kilometri în spatele liniei de carantină, am descoperit o sălbăcie neatinată, uimitoare în diversitatea ei organică. Acum cresc păduri virgine unde cândva erau mari orașe ori complexe industriale toxice. Câmpurile din interiorul continentului au fost înlocuite de câmpii de o bogăție biologică incomparabilă. Și, cel mai important, majoritatea dintre marile metropole de pe coastă, printre care se numără New York, Philadelphia, Boston, Baltimore, Washington D.C., Miami, New Orleans și Houston au dispărut cu totul, înghițite de nivelul crescut al mării. Natura, așa cum îi stă în obicei, și-a revendicat drepturile asupra ținutului, curățând urmele puterii imperialiste care cândva radiase de pe țărmurile lui.

Imagini care vă pot afecta emoțional, într-adevăr, dar care nu vă iau câtuși de puțin prin surprindere. La nivelul solului am descoperit cele mai surprinzătoare lucruri.

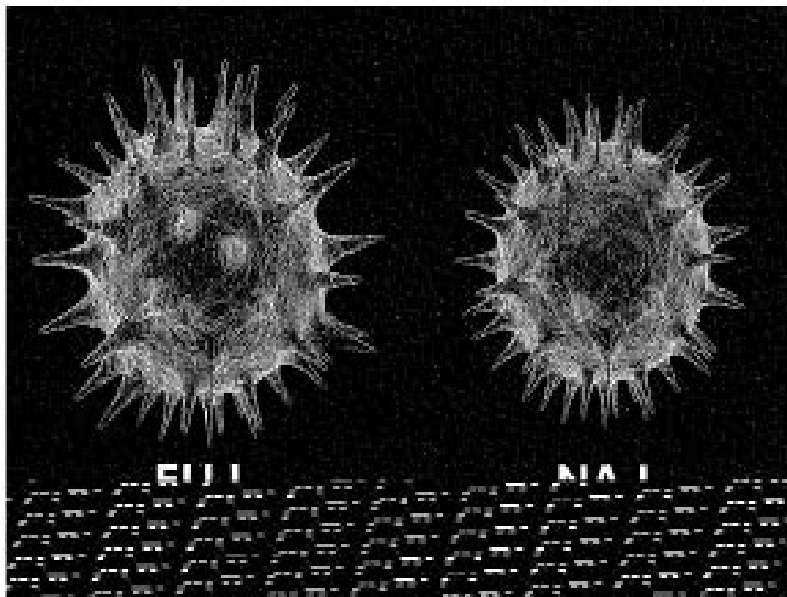

Următorul slide!

Aceste rămășițe mumificate, un bărbat și o femeie, au fost recuperate acum trei luni dintr-un bazin arid de la poalele munților San Jacinto din sudul Californiei. Înfațișarea lor monstruoasă este de netăgăduit. Observați oasele lungi, în special cele de la mâini și de la picioare, care au căpătat aspect de gheare; structura facială plată, de o netezime aproape fetală, lipsită de personalitate; maxilarul masiv și dentiția radical alterată. Și totuși, surprinzător, testele genetice indică faptul că sunt, de fapt, ființe omenești – niște omologi paramutați ai speciei noastre, înzestrați cu atributele psihologice ale celor mai temuți prădători. Scoase de la o adâncime mai mică de doi metri, aceste rămășițe au fost găsite împreună cu multe altele, sugerând astfel un fel de dispariție în masă, care e probabil să se fi produs pe la sfârșitul primului secol D.V. – din aceeași perioadă de timp datând și scrierea „Cartea celor Doisprezece“.

Să fie aceștia „viralii“ în privința cărora ne-au avertizat strămoșii noștri? Și, dacă da, cum au avut loc aceste schimbări semnificative? La aceste întrebări posibil să fi găsit răspunsul.

Următorul slide!

În stânga vedem tulpina EU-1 a virusului GC, prelevată din corpul așa-numitului „bărbat înghețat“, un cercetător de la Polul Nord care a fost infectat acum mai bine de un mileniu. Credem că virusul a fost principalul agent biologic al Marii Catastrofe, un microorganism de o asemenea rezistență și putere, încât a reușit să-și omoare gazda în doar câteva ore și practic a șters de pe fața pământului întreaga populație în mai puțin de optsprezece luni.

Vreau să vă atrag acum atenția asupra virusului din dreapta, care a fost prelevat dintr-un țesut timic al unuia dintre cele două cadavre găsite în bazinul Los Angeles. Credem că acesta ar fi precursorul tulpinii EU-1. În vreme ce virusul din stânga conține o cantitate considerabilă de material genetic dintr-o sursă aviară – mai precis, *Corvus Corax*, cunoscut drept corb – cel din dreapta, nu. În locul lui, găsim material genetic înrudit cu o specie complet diferită. Deși echipele noastre nu au identificat încă autorul genetic, acesta seamănă cu *Rhinolophus philippinensis* sau liliacul-cu-potcoavă. Am denumit acest virus NA-1 sau Nord America-1.

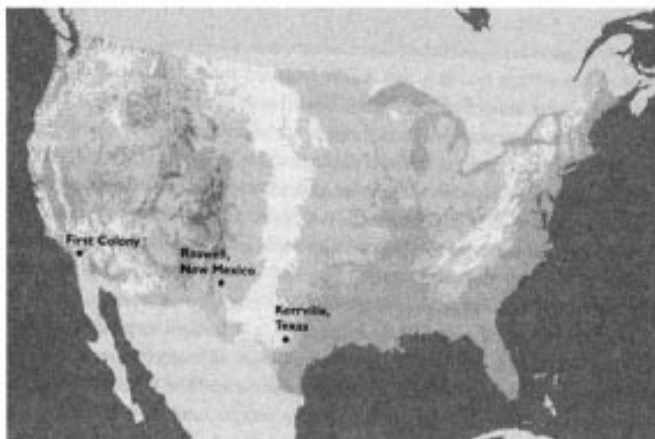
Cu alte cuvinte, Marea Catastrofă nu a fost cauzată de un singur virus, ci de două: unul din America de Nord și un al doilea, descendent al tulpinii care a apărut ulterior în altă parte a lumii. Din acest fapt, cercetătorii au alcătuit o schemă cronologică a epidemiei. Virusul a apărut prima oară în America de Nord, infiltrându-se în rândul populației umane prin intermediul unui vector necunoscut, deși cel mai probabil să fi fost o specie de liliac; mai târziu, virusul NA-1 s-a modificat, dobândind ADN aviar; această nouă tulpină secundară, mult mai agresivă și mai letală, s-a răspândit din America

de Nord către restul lumii. De ce tulpina EU-1 nu a cauzat aceleași schimbări fizice ca NA-1 nu putem decât să speculăm. Însă opinia generală este aceea că își omora victimele mult prea repde.

Ce înseamnă acest lucru pentru noi? Pe scurt, „viralii“ din „Cartea celor Doisprezece“ nu sunt o invenție. Și nu sunt nici vreun artificiu literar, o metaforă pentru lăcomia feroce a culturii nord-americane din perioada de dinainte de virali, așa cum au sugerat unii. Au existat. Au fost reali. „Cartea celor Doisprezece“ îi descrie ca fiind o manifestare a dezgustului unui creator față de rasa umană. Această chestiune trebuie dezbătută de către fiecare în intimitatea propriei conștiințe. Astfel că aceasta este și povestea unui bărbat pe nume Zero și a doisprezece deținuți care au servit drept vectorii inițiali ai infecției. După părerea mea, juriul încă dezbate. Dar, între timp, știm cine și ce au fost viralii: bărbați și femei obișnuți, infectați cu o boală.

Dar cum rămâne cu omenirea? Cum rămâne cu povestea lui Amy și a prietenilor ei? Să privim acum chestiunea din perspectiva supraviețuitorilor.

Următorul slide.

După cum mai mult ca sigur știe toată lumea, am avut parte de un am surprinzător în domeniu, foarte surprinzător. Excavările din mai multe așezăminte omenești din vestul Americii de Nord, datând din secolul întâi al Perioadei de Carantină, au început să dea roade. Mai e încă mult de muncă, dar cred că nu sunt departe de adevăr când spun că numai ce am descoperit în ultimele douăsprezece luni ne-a ajutat să ne schimbăm radical ideea despre acea perioadă.

Noi credeam că, la începutul Perioadei de Carantină, niciun om nu a mai rămas să locuiască în America de Nord între Istmul Ecuatorial și Linia de Frontieră cu Hudson, începând din anul zero. Întreruperea infrastructurii biologice și sociale a continentului s-a crezut a fi atât de

deplină, încât l-a făcut incapabil de a mai susține viață umană, darămite orice alt fel de cultură organizată.

Știm acum – și repet, anul acesta a fost extraordinar – că nu avem informații complete cu privire la Perioada de Carantină. Într-adevăr, au existat supraviețuitori. Dar nu știm exact câți anume. Dacă ne luăm după descoperirile de anul trecut, credem acum că e posibil, ba chiar foarte probabil, că existau cu zecile de mii, trăind în comunități numeroase între zona intermontană de vest și câmpiile din sud.

Mărimea și alcătuirea acestor așezări variază considerabil, de la sate în vârf de munte, cu doar câteva sute de locuitori, la complexe de mărimea unui oraș, pe dealurile din centrul Texasului. Însă toate dovezile ne indică faptul că aceste așezări omenеști au existat la mult timp după ce s-a crezut că populația continentului a fost nimicită. Aceste comunități au în comun o serie de caracteristici distincte, printre care, poate cea mai importantă, o cultură care era orientată înspre supraviețuire, dar și, paradoxal, foarte atentă la aspectul social de a fi om. Înăuntrul acestor enclave protejate, bărbații și femeile au supraviețuit Marii Catastrofe, iar generațiile următoare și-au văzut de viețile lor, așa cum se întâmplă de obicei. S-au căsătorit și au avut copii. Au format guverne și s-au angrenat în comerț. Au construit școli și locașe de cult. Au lăsat mărturii scrise cu privire la experiențele lor – vorbesc, firește, despre documente pe care le cunoaște oricine din această încăpere, ca de exemplu „Cartea Sarei” și „Cartea Mătușicii” – și, poate, chiar au căutat să ia contact cu alții ca ei, de dincolo de acele insule izolate ale umanității.

Folosindu-ne de traseul descris în „Cartea celor Doisprezece”, echipele de teren au identificat trei astfel de așezări, toate pomenite în acea scriere. Printre acestea se numără Kerrville, Texas; Roswell, New Mexico, situl denumit „Masacrul de la Roswell”; precum și comunitatea cunoscută drept Prima Colonie, din Munții San Jacinto din sudul Californiei.

Puteți da la următorul slide, vă rog?

Această imagine este o reprezentare aeriană a sitului Primei Colonii, care ar putea, servind scopurile noastre, să fie considerată o așezare omenească „tipică” pentru Perioada Carantinei. Situată pe un platou arid, la două mii de metri deasupra formațiunii de coastă a Los Angelesului, și mărginită la vest de o structură de granit de încă o mie cinci sute de metri înălțime, așezarea se înfățișă precum un oraș medieval fortificat – de aproape cinci kilometri pătrați, de o formă neregulată, cu metereze înalte care delimitau perimetrul exterior. Aceste fortificații din oțel și din beton, înalte de douăzeci de metri, par să fie construite chiar în vremea Marii Catastrofe. Acest lucru se potrivește cu cele scrise în „Cartea celor Doisprezece”, care spune că Prima Colonie a fost construită drept adăpost pentru copiii evacuați pe Coasta de Est, orașul Philadelphia. Dincolo de aceste fortificații, terenul prezintă acum o varietate de păduri de munte și deșerturi cu tufișuri spinoase, dar mostrele de sol luate atât dinăuntru, cât și din afara perimetrului, ne induc faptul că versanții muntoși au fost

distruși de foc în ultimii cincizeci de ani, iar în primul secol din Perioada de Carantină, terenul a fost aproape în totalitate despădurit. Întreaga așezare pare să fi fost înconjurată de rânduri de lămpi cu vapori de sodiu la presiune înaltă. Acestea credem că erau alimentate de o serie de celule de combustie conectate, printr-un cablu îngropat sub pământ, la un șir de turbine acționate de vânt, și acestea datând din perioada de dinainte de Carantină, localizate la patruzeci de kilometri la nord, în Trecătoarea San Gorgonio. Activitatea seismică a deformat versantul de nord al muntelui, dar mai avem de localizat sursa de alimentare ce conecta Prima Colonie la sursa ei primară de energie. Sperăm că acest lucru se va întâmpla cât de curând.

Înăuntrul zidurilor, găsim mai multe zone de activitate umană, aranjate concentric. Inelul exterior, care a fost cel mai intens excavat, pare să fi servit ca o platformă de apărare. Din aceste zone, am recuperat o serie de artefacte, inclusiv, la nivelurile de jos, o varietate de arme de foc tipice perioadei pre-Carantină, la nivelurile superioare găsiindu-se și mai mult armament, ca de exemplu cuțite, arcuri și arbalete. Deși mult mai primitive, aceste arme erau surprinzător de sofisticate ca design și ca manufactură, cu vârfuri ascuțite ce se îngustează până la doar cincizeci de microni – suficient, credem noi, încât să pătrundă în platoșa din silicat cristalin a unui om infectat.

Mai spre interior, găsim regiuni dedicate medicinei, agriculturii, animalelor, negoțului și gospodăriei. Structuri din părțile de est și de nord par să servească drept adăposturi, poate chiar pentru cupluri căsătorite ori familii. Fundația expusă din centru pare să fie un fel de școală datând din perioada pre-Carantină, dar transformată de cetățenii Primei Colonii așa încât să servească la o serie de activități civice. Credem că structura, cea mai importantă clădire din întregul complex, să fi servit drept ultim refugiu în cazul în care apărarea coloniei era doborâtă. Dar, în viața de zi cu zi, pare să fi servit drept spital sau creșă.

Aceste descoperiri sunt în sine lor remarcabile. Și nu numai. „Cartea celor Doisprezece” ne vorbește despre Prima Colonie ca fiind locul din care Amy și prietenii ei au pornit către est, luând în cele din urmă contact cu alți supraviețuitori, inclusiv o grupare armată originară din Texas, cunoscută sub numele de Forțele Expediționare. Există oare vreo dovadă arheologică care să demonstreze acest lucru?

Vă atrag acum atenția către zona mare și deschisă din centru, în special către obiectul situat în colțul nord-est.

Următorul slide, vă rog!

Obiectul acesta, pe care noi îl numim Piatra Primei Colonii, este așezat adiacent față de spațiul public central al așezării. Piatra în sine este un bolovan de granit obișnuit, similar cu cele găsite de-a lungul podișului San Jacinto, cu înălțimea de trei metri și aproximativ patru

metri la bază. Pe suprafața pietrei găsim gravate trei grupuri distincte de scrieri. Primul grup, care este de departe cel mai des întâlnit, începe cu o dată, 77 D.V., care se continuă cu o listă a ceea ce pare să fie 206 nume aranjate în patru coloane. Din câte se observă, ele sunt ordonate pe familii și includ 17 nume distincte. Cu toate că se poate discuta pe tema asta, aranjamentul sugerează că acești indivizi au pierit în același eveniment, poate chiar masivul cutremur care a lovit California în acea perioadă.

Al doilea grup, care este așezat sub primul, prezintă trei nume care pot fi lizibile: Ida Jaxon, Elton West și o persoană pe numele Colonelul, cel din urmă fiind cu siguranță un lider militar cu un anumit statut. În memoriam este tot ce găsim sub aceste notări. Cea mai bună estimare a noastră arată că aceste persoane au dispărut într-o luptă, poate una care a determinat destinul Coloniei.

Cel de-al treilea grup a constituit de departe cea mai mare provocare. Din câte putem observa, scrierea este mult mai simplă, iar expunerea la diverse elemente a făcut ca numele să fie ilizibile cu ochiul liber. În mod surprinzător, analiza de uzură indică faptul că aceste notări au fost realizate în jurul anului 350 A.V., la mult timp după ce așezarea a fost abandonată. Apar din nou contradicții asupra acestui punct, dar părerea generală susține că aceste gravări sunt, la fel ca celelalte, un fel de memorial. Amplificarea digitală dezvăluie nume (foarte) cunoscute tuturor.

Și ultimul slide, vă rog!

Nu există, în schimb, nicio mențiune despre Amy, Fata de Nicăieri. Poate că nu vom afla niciodată cine a fost, dacă a existat într-adevăr sau nu.

Există multe lucruri pe care nu le înțelegem. Nu știm cine au fost acești oameni. Nu știm ce rol au avut în extincția rasei paramutante cunoscută drept virali, în cazul în care a avut vreunul. Și nu știm nici ce s-a ales de ei sau cum au murit. Sper că toate aceste lucruri adunate vor conduce la dezvăluirea acestor mistere. Mai mult de atât, ceea ce îmi doresc este ca toți să apreciem întrebările fundamentale care ne definesc. Istoria reprezintă mai mult decât date, mai mult decât fapte, mai mult decât știință și cercetare. Aceste lucruri servesc doar unui scop mai important. Istoria este o poveste – povestea noastră. De unde venim? Cum am supraviețuit? Cum putem evita greșelile din trecut? Avem vreo însemnătate? Și dacă răspunsul este da, care este locul potrivit pentru noi pe pământ?

Ar trebui să întreb altfel: Cine suntem noi?

Privind lucrurile într-o manieră realistă și imediată, studiul Perioadei de Carantină al Americii de Nord este mult mai mult decât o investigație academică a trecutului. Este un pas crucial – și cred că toată lumea rezonază cu această noțiune – pentru protejarea sănătății și a supraviețuirii speciei noastre pe termen lung. Acest lucru este cu

atât mai important acum, cu cât contemplăm revenirea mult așteptată pe acel continent temut și pustiu.

91

Pentru Logan Miles, în vârstă de 56 de ani, șef al Catedrei de Studii Mileniale din cadrul Universității din New South Wales și director al Grupului Rectoratului de Cercetare și Reconversie din America de Nord, fusese o dimineață bună. O dimineață foarte bună, într-adevăr.

Conferința începe în forță. Sunt prezenți sute de savanți; presa este cu atenția concentrată la maximum. Înainte să ajungă la ușa sălii, un zid de reporteri îl înconjură. Ce înseamnă, vor ei să știe, numele acestea pe piatră? Cei Doisprezece discipoli ai lui Amy au fost oameni adevărați? Care va fi efectul reconversiei Americii de Nord? Vor suferi primele așezări întârzieri?

— Aveți răbdare, spune Logan.

În ochi îi sclipesc lumini de blițuri.

— Știți ce fac, nici mai mult nici mai puțin.

Odată scăpat de mulțime, părăsește clădirea printr-o ieșire din spate, prin bucătării. Era o dimineață plăcută de toamnă, cu cer senin și cu o briză care venea dinspre port; în văzduh, două avioane zburau liniștit,acompaniate de bâzâitul elicelor lor uriașe. Imaginea îl face mereu să își aducă aminte de fiul său; Race, pilot la serviciul aerian, abia fusese promovat căpitan, cu aeronava proprie – o realizare importantă mai ales pentru cineva atât de tânăr. Logan se oprește să tragă aer în piept înainte să dea colțul clădirii și să pornească spre curtea centrală a campusului. Obişnuiții protestatari, vreo 40–50 la număr, rămân lângă scări, ținând pancarte: „America de Nord = moarte“, „Biblia e legea“, „Trebuie să rămânem în carantină“. Majoritatea sunt oameni mai în vârstă de la țară, adepți ai vechilor obiceiuri. Printre ei erau poate vreo douăsprezece ammalii și o mână de discipoli, femei îmbrăcate în halate simple, gri, legate cu un cordon în talie, tunse la fel ca Mântuitoarea. Veneau acolo de trei luni, apărând mereu la 8 fix dimineața, ca și cum ar fi venit la serviciu. La început, lui Logan i s-au părut enervanți, ba chiar puțin deranjați, dar, cu timpul, prezența lor a devenit inertă, putând fi ușor trecută cu vederea.

Erau zece minute de mers până la biroul său, iar el era bucuros și, în același timp, surprins să găsească clădirea practic goală. Până și secretara departamentului o tulise. Ajunse la biroul său de la etajul al doilea. În ultimii trei ani trecuse rar pe acolo; mare parte din munca lui se desfășura în Capitoliu, iar uneori treceau săptămâni la rând fără să treacă prin campus, nepunând la socoteală vizitele lui în America de Nord, care puteau dura luni întregi. Cu pereții ei cu biblioteci,

biroul imens din lemn de tec – un moft făcut cu 15 ani în urmă, în cinstea promovării ca șef de catedră – și în general cu un aer de izolare tipică unui profesor, camera îi amintea de cât de departe a ajuns, dar și de rolul neobișnuit care îi fusese încredințat. Ajunsese într-un fel de vârf; totuși, e drept că, din când în când, i se făcea dor de vechea lui viață, de liniștea și rutina ei.

Făcea ordine într-un dosar cu hârtii – un raport al comitetului, formulare de absolvire pe care trebuia să le semneze, factura de la catering – când aude un ciocănit și zărește o femeie stând în prag: avea treizeci sau poate treizeci și cinci de ani și era destul de impresionantă, cu părul roșcat, chip ce exprimă inteligență și ochi câprui, vii. Poartă un costum bleumarin-închis și tocuri înalte pe care se cam clatină; o geantă uzată din piele îi atârna pe umăr. Logan are impresia că a mai văzut-o.

— Professore Miles?

Nu așteaptă să fie invitată înăuntru și intră în încăpere.

— Mă scuzați, domnișoara...

— Nessa Tripp, de la Territorial News and Record.

Apropiindu-se de biroul lui, îi întinde mâna.

— Speram să-mi acordați un minut din timpul dumneavoastră.

Bineînțeles, un reporter; Logan și-o amintește de la conferința de presă. Are o strângere fermă, însă nu masculină – transmitea un mesaj de seriozitate profesională. Logan simți notele de vârf ale parfumului ei, ușor florale.

— Mi-e teamă că o să trebuiască să te dezamăgesc. Sunt destul de ocupat astăzi. Am spus tot ce aveam de spus pentru o dimineață. Poate ar trebui să o suni pe secretara mea să stabilești o programare.

Nu ia în seamă sugestia, știind foarte bine că e doar o cale prin care vrea să scape de ea; n-ar exista nicio programare. Zâmbește cochet, vrând să-l farmece.

— Promit că nu durează mult. Am doar câteva întrebări.

Logan nu voia. Nu îi plăcea să aibă de-a face cu presa, chiar și în cele mai previzibile împrejurări. De multe ori, când deschidea ziarul de dimineață, descoperea că a fost citat greșit sau că ceea ce spusese a fost scos din context. Totuși, își dădu seama că nu poate să scape prea ușor de femeia asta. Mai bine să îi facă pe plac, rapid, și să treacă mai departe.

— Ei bine, să zicem...

Se luminează la față:

— Minunat!

Trage un scaun în fața lui și caută prin geantă după un carnetel și un reportofon mic, pe care le pune pe masă.

— Pentru început, mă întrebam dacă aș putea afla câteva informații personale, pentru imaginea de ansamblu. Nu am reușit să

aflu multe despre dumneavoastră, iar biroul de presă al universității nu a fost de prea mare ajutor.

— Asta, dintr-un motiv anume. Sunt foarte retras.

— Pot respecta asta. Însă oamenii vor să știe despre omul din spatele descoperirii, nu credeți? Lumea e cu ochii pe dumneavoastră, profesore.

— Chiar nu sunt prea interesant, domnișoară Tripp. Cred că o să vă par foarte plictisitor.

— Îmi vine greu să cred asta. Sunteți doar modest.

Răsfoiește repede paginile carnețelului.

— Așa, din câte am înțeles, v-ați născut la... Headly?

O întrebare ușoară, ca să spargă gheața.

— Da, părinții mei au fost crescători de cai.

— Și ați fost singur la părinți.

— Așa este.

— Pare că nu prea v-a plăcut asta.

În mod clar, tonul îl trădase.

— A fost o copilărie că oricare alta. Au fost momente bune și momente rele.

— Prea izolat?

Logan ridică din umeri.

— La vârsta mea, sentimentele astea nu mai sunt la fel de intense, deși atunci probabil că așa mi se părea. Până la urmă, viața aia n-a fost pentru mine – cam asta e tot ce ar fi de spus.

— Totuși, Headly este un loc foarte tradițional. Unii ar spune chiar înapoiat.

Logan zâmbi:

— Probabil nu m-am exprimat bine. Vreau să spun că e o cale lungă de la o fermă din Headly către poziția de director al Grupului Rectoratului de Cercetare și Reconversie E corect?

— Presupun că da. Dar eu nu m-am îndoit niciodată că o să merg la facultate. Părinții mei erau oameni de la țară, însă m-au lăsat să-mi aleg drumul.

Îl privi cu căldură.

— Un băiat sânguinos, așadar.

— Dacă așa vreți să-i spuneți.

Își verifică din nou notițele.

— Acum, continuă ea, aici scrie că sunteți însurat.

— Mi-e teamă că informația e cam veche. Sunt divorțat.

— Da? Când ați divorțat?

Întrebarea îl stânjenește. Totuși, este o informație publică; n-are niciun motiv să nu răspundă.

— Acum șase ani. A fost foarte amiabil. Suntem încă prieteni buni.

— Și fosta dumneavoastră soție este judecător, nu?

— A fost, la Curtea pentru Crimă Organizată. Dar nu mai face asta acum.

— Și aveți un fiu, Race. El cu ce se ocupă?

— E pilot la serviciul aerian.

Fața i se înseninează.

— Nemaipomenit!

Logan aprobă dând din cap. Evident, ea știa toate astea.

— Și el ce părere are despre descoperirile dumneavoastră?

— Nu prea am vorbit despre asta, nu recent.

— Dar trebuie că este mândru de dumneavoastră, spune ea. Propriul tată, responsabil de un întreg continent.

— Cred că e o exagerare, dumneavoastră nu?

— Să reformulez. Trebuie să recunoașteți că întoarcerea în America de Nord este destul de controversată.

Ah! gândi Logan. Începem.

— Pentru majoritatea nu este. Conform sondajelor, nu.

— Cu siguranță este pentru unii. Pentru Biserică, de exemplu. Ce părere aveți despre opoziție, profesore?

— N-am nicio părere.

— Dar cu siguranță v-ați gândit la acest lucru.

— Nu e de datoria mea să spun cine are dreptate. America de Nord – nu numai locul, dar ideea locului – s-a aflat în centrul conștiinței omenirii timp de o mie de ani. Povestea lui Amy, oricare ar fi adevărul, aparține tuturor, nu numai politicienilor sau Bisericii. Treaba mea este să fac în așa fel încât să ajungem acolo.

— Și care credeți dumneavoastră că este adevărul?

— Nu contează ce cred eu. Oamenii vor trebui să analizeze dovezile cu ochii lor.

— Sună atât de...imparțial. Detașat, chiar.

— N-aș spune asta. Îmi pasă foarte mult, domnișoara Tripp. Însă nu trag concluzii pripite. Luați spre exemplu aceste nume pe piatră. Cine au fost? Tot ce vă pot spune e că au fost oameni, că au trăit și au murit cu mult timp în urmă și că cineva i-a respectat îndeajuns de mult încât să le facă un mormânt. Asta spun dovezile. Poate că vom afla mai mult, poate că nu. Oamenii pot să umple golurile după cum doresc, însă asta e credință, nu știință.

Pentru o clipă, ea pare înmărmurită; el nu cooperează. Apoi, uitându-se din nou peste notițe, continuă:

— Aș vrea să ne întoarcem puțin la copilăria dumneavoastră. Considerați că vă trageți dintr-o familie religioasă, profesore?

— Nu neapărat.

— Dar cam așa ceva.

Tonul ei asta dă de înțeles.

— Am mers la biserică, recunoaște Logan, dacă asta vreți să știți. E

ceva normal prin părțile acelea. Mama mea era ammalită. Tatăl meu nu era în niciun fel.

— Așadar era adepta lui Amy, spuse Nessa, dând din cap. Mama dumneavoastră.

— Așa a fost crescută. Există credințe și există obiceiuri. În cazul ei așa spune că era vorba mai mult de un obicei.

— Dar dumneavoastră? Vă considerați un om religios, profesore?

Așadar, acesta era punctul central. Simte că trebuie să fie din ce în ce mai precaut. Sunt istoric. Cred că e o ocupație mai mult decât suficientă.

— Dar despre istorie s-ar putea spune că e un fel de credință. Până la urmă, trecutul nu e ceva ce poți ști cu certitudine.

— N-aș spune asta.

— Nu?

Se oprește puțin să-și adune gândurile. Apoi continuă:

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Ce ai mâncat la micul dejun, domnișoară Tripp?

— Poftim?

— Este o întrebare directă. Ouă? Pâine prăjită? Poate un iaurt?

Ea ridică din umeri, făcându-i jocul.

— Dacă țineți neapărat să știți, am mâncat terci de ovăz.

— Și sunteți sigură? N-aveți nicio îndoială?

— Niciuna.

— Dar marțea trecută? Tot terci de ovăz sau a fost altceva?

— De unde până unde curiozitatea aceasta legată de micul meu dejun?

— Faceți-mi pe plac. Marțea trecută. Nu a trecut atât de mult timp de atunci, cu siguranță ai mâncat ceva.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— De ce nu?

— Pentru că nu e important.

— Nu merită să ții minte, adică.

Ea dă iarăși din umeri.

— Bănuiesc că nu.

— Dar cicatricea de pe mâna dumneavoastră? Logan arată spre mâna care ținea pixul pregătit. Semnul, mai multe adâncituri semicirculare, deschise la culoare, se întindea de la baza degetului ei arătător până unde începea încheietura mâinii. Cum v-ați ales cu ea? Pare destul de veche.

— Ce spirit de observație aveți!

— Nu vreau să fiu impertinent, vreau doar să demonstrez ceva.

Ea se fâșâie încurcată pe scaun.

— Dacă trebuie să știți, m-a mușcat un câine. Aveam opt ani.

— Deci asta vă amintiți. Nu vă amintiți ce ai mâncat săptămâna

trecută, în schimb știți ce s-a întâmplat acum mult timp.

— Da, bineînțeles. Am tras o sperietură de moarte.

— Sunt sigur că așa a fost. Era câinele vecinului? Sau poate unul fără stăpân?

Expresia de pe chipul ei devine din ce în ce mai iritată. Sau nu iritată, cât demascată. Sub privirile lui, duce mâna cealaltă la cicatrice și o acoperă cu palma. Gestul a fost involuntar; nu și-a dat seama că îl face sau era numai parțial conștientă.

— Profesore, nu văd care este ideea aici.

— Așadar a fost câinele tău.

Ea tresare.

— Iertați-mă, domnișoară Tripp, dar dacă nu ar fi fost, nu ați fi atât de defensivă. Felul în care tocmai v-ați acoperit mâna îmi spune altceva.

Își îndepărtează mâna intenționat.

— Și ce vă spune?

— Două lucruri. Primul, credeți că a fost vina dumneavoastră. Poate vă jucați prea intens. Poate l-ați întărâtat, fără să vreți, sau poate ați vrut doar puțin. În orice caz, ați avut o parte din vină. Ați făcut ceva, iar câinele a reactionat mușcându-vă.

Ea nu are nicio reacție.

— Și care e celălalt lucru?

— Nu ați spus niciodată nimănui adevărul.

Expresia de pe chipul ei îi spune lui Logan că a lovit drept la țintă. Bineînțeles, mai e un al treilea lucru care nu a fost spus: câinele a fost eutanasiat, probabil pe nedrept. În orice caz, după un moment, pe fața ei apare un rânjel. Jocul se poate juca și în doi.

— Ce truc pe cinste, profesore! Pun pariu că studenții dumneavoastră îl adoră.

Acum el e cel care zâmbește.

— Touché! Dar nu e un truc, domnișoară Tripp, nu în totalitate. Ideea este importantă. Istoria nu e ce ai mâncat la micul dejun. Acelea sunt informații neimportante, luate de vânt. Istoria este cicatricea de pe mâna dumneavoastră. Sunt poveștile care au un impact, trecutul refuză să rămân trecut.

Ea ezită.

— Vreți să spuneți... ca Amy.

— Exact. Ca Amy.

Privirile li se intersectează. Pe parcursul interviului, se produce o ușoară schimbare. O barieră se prăbușește pe neașteptate sau așa părea. Logan observă din nou cât de atrăgătoare este – cuvântul care îi vine în mine, cam învechit, era “fermecătoare” – și că nu purta verighetă. De când divorțase, Logan avusese puține relații de scurtă durată. Problema nu era că o mai iubea încă pe soția lui. Căsătoria, își

dăduse el seama, era un fel de prietenie mai elaborată. Nu știa exact care era problema, deși începuse să creadă c-ar fi unul dintre acei oameni sortiți să fie singuri, o ființă a muncii și a datoriei și nimic altceva. Era oare cochetăria interlocutoarei sale doar o strategie sau ceva mai mult de atât? Știa că pentru vârsta lui era destul de atrăgător. Înota cincizeci de ture de bazin în fiecare dimineață, avea încă tot părul pe cap, purta costume scumpe, bine croite și cravate colorate. Era atent cu femeile și curtenitor – le ținea ușa, le oferea umbrela, se ridica atunci când o femeie se scuza și pleca de la masă. Dar vârsta e vârstă. Nessa îi spunea „profesore“, care era formula adecvată de adresare, însă cuvântul amintea și de faptul că avea cu douăzeci de ani mai mult decât ea, fiind destul de bătrân cât să-i fie tata.

— Ei bine, spune el, ridicându-se de pe scaun. Dacă îmi permiteți, domnișoară Tripp, mă tem că trebuie să ne oprim aici. Întârzii la o întâlnire la prânz.

Pare luată pe nepregătite de această declarație – smulsă dintr-o înșiruire complexă de gânduri de acest detaliu obișnuit.

— Desigur. Nu trebuia să vă rețin atât de mult.

— Îmi permiteți să vă conduc?

Merg prin clădirea liniștită.

— Aș vrea să mai vorbim, spune ea, în timp ce se afla pe treptele din față. Poate la finalul conferinței?

Scoate o carte de vizită din geantă și i-o da. Logan aruncă o scurtă privire – Nessa Tripp, reporter la Territorial News and Record, cu numărul de acasă și de la birou – și o strecoară în buzunarul sacoului său. Tăcere din nou; ca să o rupă, îi oferă mâna. Studenți trec pe lângă ei, singuri și în grupuri, cei pe biciclete revărsându-se ca valurile în jurul unui debarcader. Zumzetul vocilor tinere dă viață împrejurimilor. Nessa mai întârzie strângerea de mână o clipă sau poate o face chiar el.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, profesore.

O privește cum coboară scările. La capătul lor, se întoarce.

— Încă un lucru. Ca să știți, câinele nu era al meu.

— Nu?

— Era al fratelui meu. Îl chema Tunet.

— Înțeleg. Cum ea nu zice nimic, el continuă: Dacă nu vă supărați că întreb, ce s-a întâmplat cu el?

— Ah, știți dumneavoastră.

Tonul ei este relaxat, chiar puțin crud. Își ridică degetul arătător pentru a mima ghilimelele.

— Tata l-a dus la „o fermă“.

— Îmi pare rău să aud asta.

Râde.

— Glumiți? Nu mai era vreunul mai nenorocit de atât care putea s-o pățească. Am avut noroc că nu mi-a rupt mâna de tot. Își ridică geanta mai sus pe umăr. Sunați-mă când sunteți pregătit, în regulă? zice, zâmbind în tot timpul ăsta.

Logan ia tramvaiul până în port. Este ora trei când ajunge la restaurant, iar chelnerița îl conduce la masa unde îl așteaptă fiul său. Înalt și deșirat, cu păr blond-deschis, îi seamănă mamei sale. Poartă uniforma de pilot, pantaloni negri, o cămașă albă apretată cu epoleți pe umeri și o cravată subțire, neagră, prinsă de partea din față a cămășii. La picioare are așezată o servietă mare, pe care o poartă mereu cu el când zboară și care are gravată sigla serviciului aerian. Când îl zărește pe Logan, lasă meniul jos și se ridică, zâmbind cu căldură.

— Iartă-mă că am întârziat, spune Logan.

Se îmbrățișează – o îmbrățișare scurtă, ca între bărbați – și se așază. Vin la restaurantul acesta de ani buni. Priveliștea de la masa lor cuprinde portul agitat. Vase de agrement și altele de comerț roiesc pe suprafața apei, care strălucește în lumina puternică a soarelui de toamnă; departe de coastă, turbine eoliene stau aliniate cu elicele învârtite de briza oceanului.

Race comandă un sandvici cu pui și un ceai, Logan, o salată și o apă minerală. Își cere încă o dată scuze că a întârziat și pentru timpul scurt pe care îl vor petrece împreună, fiind prima lor întâlnire de luni bune. Discută despre chestiuni de zi cu zi – gemenii fiului său, călătoriile lui, pregătirile pentru conferință și următoarea plecare a lui Logan în America de Nord, programată la sfârșitul iernii. Totul este familiar și confortabil, iar Logan se relaxează. A fost plecat prea mult timp, privându-se de plăcerea de a petrece timp cu fiul său. Are anumite regrete legate de copilăria lui Race. Logan a fost prea absent, prea distras de muncă, iar multe lucruri cădeau astfel în grija mamei băiatului. Bărbatul acesta capabil și atât de arătos în uniformă: ce a făcut Logan să merite un astfel de premiu?

În timp ce chelnerița le strânge farfuriile, Race își drege vocea și spune:

— E ceva despre care am tot vrut să vorbim.

Logan simte o nuanță de neliniște în vocea fiului său. Primul său impuls, venit din propria experiență, e că are probleme în căsnicie.

— Sigur. Spune-mi ce te macină.

Fiul său își strânge pumnul pe masă. Acum Logan e sigur: ceva nu e în regulă.

— În primul rând, tată, am decis să părăsesc serviciul aerian.

Cuvintele nu pot descrie șocul lui Logan.

— Ești surprins?

Logan caută cu disperare un răspuns.

— Dar îți place. Ai vrut să zbori de când erai mic.

— Încă vreau asta.

— Atunci, care e motivul?

— Kaye și cu mine am stat de vorbă. Călătoritul ăsta ne afectează, îi afectează pe băieți. Sunt plecat tot timpul. Lipsesc prea mult.

— Dar abia ai fost promovat. Căpitan de aeronavă. Gândește-te ce înseamnă asta.

— M-am gândit. Nu îmi e ușor, crede-mă.

— Kaye a venit cu ideea asta?

Logan își dă seama că vorbele lui sună oarecum acuzator. Ține la soția fiului său, profesoară de arte la școala primară, dar i s-a părut întodeauna că e puțin cam fantezistă, efect care, credea el, era o cauză a faptului că petrecea atât de mult timp cu copiii.

— La început, da, răspunde Race. Dar, cu cât am discutat despre asta, cu atât avea mai mult sens. Viața noastră e prea haotică. Avem nevoie ca lucrurile să fie mai simple.

— Lucrurile vor deveni mai simple. Mereu e greu când ai copii mici. Ești doar obosit, atâta tot.

— Sunt hotărât, tată. Nu prea mai poți să spui nimic ca să mă faci să mă răzgândesc.

— Dar ce-o să faci în schimb?

Race ezită; Logan își dă seama că urmează punctul principal al veștii lui.

— Mă gândeam la fermă. Eu și Kaye am vrea să o cumpărăm de la tine.

Vorbește despre ferma de cai a părinților lui Logan. După moartea tatălui său, Logan a vândut un sfert din ea ca să plătească taxele pentru proprietate. Din motive pe care nici el nu le știe, a păstrat restul, deși nu a mai trecut pe acolo de ani buni. Ultima dată când a văzut-o, casa și anexele erau în ruină, dărăpănate și pline de șoareci. Buruienile creșteau prin jgheaburi.

— Am economisit niște bani, spune Race. O să-ți oferim un preț bun.

— Din partea mea, poți s-o iei pe degeaba. Nu asta e problema.

Îl privește pe fiul sau o secundă, complet uluit. Doleanța nu are nicio noimă pentru el.

— Serios? Asta vreți?

— Nu numai eu și Kaye. Băieții adoră și ei ideea.

— Race, au patru ani!

— Nu asta am vrut să spun. Își petrec jumătate din timp la grădiniță. Îi văd două săptămâni din patru dacă am noroc. Băieții ca ei au nevoie de aer proaspăt, de loc să zburde.

— Crede-mă, fiule, viața la țară e mai atractivă în teorie.

— Tu ai ajuns bine. Ia-o ca pe un compliment.

Simte o frustrare crescândă.

— Dar ce o să faci acolo? Nu știți nimic despre cai. Chiar mai puțin decât știu eu.

— Ne-am gândit la asta. Vrem să plantăm o vie.

E un plan cel puțin nerealizabil; poartă semnătura visătoarei de Kaye.

— Am pus să fie evaluată zona, continuă Race, și e aproape ideală – veri uscate, ierni umede, sol potrivit. Am și niște investitori. Nu o să se întâmple peste noapte, dar, între timp, Kaye poate preda la școala din localitate. Deja are o ofertă. Dacă suntem chibzuiți, ar trebui să ne ajungă până vom începe.

Fără să fie exprimată direct, critica se află în substrat: Race vrea să fie alături de băieți, pentru o bucată bună din viața lor, cum Logan nu a reușit să fie alături de el.

— Sunteți siguri?

— Suntem, tată.

O scurtă tăcere, timp în care Logan caută să spună ceva care l-ar descuraja pe singurul său fiu să urmeze planul ridicol. Însă Race este bărbat în toată firea; pământul stă acolo degeaba; și-a exprimat dorința de a sacrifica ceva important pentru familia sa. Cum poate Logan să se opună?

— Cred că pot să-l sun pe avocat să începem demersurile, cedează el.

Fiul său pare surprins; pentru prima dată, Logan își dă seama că Race se aștepta ca el să spună nu.

— Vorbești serios?

— Ți-ai spus punctul de vedere. E viața ta. Nu pot să mă împotrivesc.

Fiul său îi privi cu insistență.

— Am vorbit serios. Vreau să plătesc cât valorează.

Logan se întreabă: Cât valorează așa ceva? Nimic. Totul.

— Nu-ți face griji în privința banilor, insistă el. Ne vom înțelege la momentul potrivit.

Chelnerița vine cu nota, pe care Race, binedispus, insistă să o plătească. Afară, o mașină așteaptă să îl ducă la aerodrom. Race îi mulțumește din nou tatălui său, apoi spune:

— Deci, ne vedem duminică la mama?

Logan este confuz pe moment. Habar nu are despre ce vorbește fiul său. Race își dă seama.

— Petrecerea? Pentru băieți? Logan își amintește acum: o petrecere de ziua gemenilor, care împlinesc cinci ani. Desigur, spune el, rușinat de faptul că îi scăpase.

Race îi face un semn râzând.

— E în regulă, tată. Nu-ți face griji.

Șoferul vine la ușă.

— Căpitane Miles, mi-e teamă că trebuie să plecăm.

Logan și fiul său dau mâna.

— Nu întârzia! îl previne Race. Băieții sunt nerăbdători să te vadă.

Dimineața următoare, întors de la înot, Logan vede articolul Nessei în ziar. Prima pagină, jumătatea de jos; pe un ton neutru, cum sunt lucrurile de genul ăsta. Conferința și discursul inaugural, sunt menționați protestatarii și “controversa constantă”, fragmente din conversația lor din birou. În mod curios, se simte dezamăgit. Replicile lui par exersate și din topor. Articolul are un aer de superficialitate rigidă. Nessa l-a descris ca „profesoral” și “rezervat”; ambele erau adevărate, dar părea simplist. Asta era tot ce însemna el? Tot ce devenise?

Timp de două zile, conferința îl ține complet ocupat. Sunt grupuri și întâlniri, prânzuri și, seara, cine într-un cadru organizat. Este momentul lui de triumf și, totuși, simte o tristețe tot mai mare. Se datorează în parte veștii lui Race; lui Logan nu îi place să știe că fiul său își abandonează realizările ca să ducă o viață de azi pe mâine în mijlocul pustietății. Headly nici nu poate fi numit un oraș în adevăratul sens al cuvântului. Nu are decât o prăvălie, un oficiu poștal, un hotel, un magazin cu articole pentru fermă. Școala, în care învață copii de toate clasele, se află într-o clădire urâtă, din beton și nu are nici locuri de joacă ori bibliotecă. Și-l imaginează pe Race purtând o pălărie cu boruri largi, o eșarfă îmbibată de transpirație la gât și cu insecte roind în jurul feței lui, înfigând o cazma în solul neiertător, în timp ce nevasta și copiii săi, plictisiți peste măsură, mișună prin casă. Scene dintr-o viață provincială: Logan ar fi trebuit să vândă locul cu ani în urmă. Totul e o greșală groaznică pe care nu o poate îndrepta.

Joi seara, odată ce treaba la conferință se termină, se întoarce în apartamentul cu grădină unde locuiește de la divorț. Trebuia, ca multe alte lucruri în viață, să fie ceva temporar, însă, șase ani mai târziu, iată-l încă aici. E un apartament compact, ordonat, fără prea multă personalitate; mare parte din mobilier fusese cumpărat în grabă în timpul perioadei confuze imediat după separare. Își pregătește o cină simplă cu paste și cu legume, se așază în fața televizorului să mănânce, iar primul lucru pe care îl vede este propria lui față. Filmarea fusese făcută imediat după ceremonia de încheiere a conferinței. E el, microfoane învârtindu-se în jurul capului său, cu chipul alb ca un cadavru din cauza strălucirii dure a reflectoarelor. “Dezvăluiri uimitoare”, scrie în partea de jos a ecranului. Închide televizorul.

Se hotărăște să o sune pe Olla, fosta lui soție. Poate reușește să îl lămurească în legătură cu planurile de neînțeleas ale fiului lor. Olla

locuiește la marginea orașului într-o casă mică, o cabană chiar, pe care o împarte cu iubita ei, Bettina, horticultoare. Olla a insistat că relația nu s-a suprapus cu căsnicia, că a început mai târziu, deși Logan bănuiește altceva. Nu contează; ba, într-un fel, chiar se bucură. Faptul că Olla s-a încurcat cu o femeie – a știut dintotdeauna că era bisexuală – a făcut lucrurile mai ușoare pentru el. I-ar fi venit mai greu dacă s-ar fi căsătorit cu un bărbat, dacă ar împărți patul cu un altul.

Îi răspunde Bettina. Au o relație distantă, dar cordială. Aceasta o cheamă pe Olla la telefon. Pe fundal, Logan aude ciripitul și cârâitul colecției de păsări a Bettinei, care este considerabilă – cinteze, papagali, peruși.

— Te-am văzut la televizor, începe Olla.

— Serios? Cum arătam?

— Chiar destul de chipeș. Inspirai încredere. Un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Nu ai zice, Bett? A zis că da.

— Mă bucur să aud asta.

Această ușoară tachinare dintre ei. Într-un fel, nu s-au schimbat multe. Au fost mereu prieteni care puteau vorbi.

— Cum e? întreabă Olla.

— Ce să fie?

— Logan, nu fi modest! Ai făcut ravagii. Ești celebru.

Logan schimbă subiectul.

— Ai vorbit cumva cu Race în ultima vreme?

— Ah! oftează Olla. Nu prea m-a surprins. De fapt, tot bate apropouri de ceva vreme. Mă mir că nu te așteptai la asta.

Încă un lucru care i-a scăpat.

— Tu ce părere ai? spune el, după care adăugă, pripindu-se să tragă concluzii: eu cred că o mare greșeală.

— Poate. Dar el știe ce vrea – la fel și Kaye. Asta își doresc. O să le-o vinzi?

— Nu prea am avut de ales.

— Mereu ai de ales, Logan. Dar, dacă mă întrebi pe mine, ai făcut ce trebuia. Locul a stat degeaba prea mult timp. Mereu m-am întrebat de ce nu ai renunțat la el. Poate ăsta a fost motivul.

— Ca fiul meu să-și arunce cariera pe apa sâmbetei?

— Acum ești cinic. E un gest frumos din partea ta. De ce nu vrei să îl vezi așa?

Vocea îi este calmă, prudentă. Cuvintele ei, nu chiar exersate, sunt totuși lucruri închipuite dinainte. Logan are din nou sentimentul tulburător că e cu un pas în urma tuturor, o marionetă care să fie trasă de sfoară de către cei mai pricepuți decât el.

— Sentimentele tale sunt complicate, știu, continuă Olla, dar a trecut mult timp. Într-un fel, nu e un nou început doar pentru Race. E

un nou început și pentru tine.

— Nu știam că am nevoie de unul.

Urmă o pauză la capătul celălalt al firului; apoi Olla spune:

— Îmi pare rău. N-a sunat cum trebuie. Ce vreau să spună e că îmi fac griji pentru tine.

— De ce ți-ai face griji pentru mine?

— Te cunosc, Logan. Nu renunți ușor.

— Mi-e teamă că fiul nostru e pe cale să facă cea mai mare greșală a vieții lui. Ce vrea el e un capriciu fantezist.

În tăcerea ce urmează, Logan și-o imaginează pe Olla stând în bucătărie cu receptorul la ureche. Camera este primitoare, cu tavanul jos; oale din cupru și ierburi uscate, legate în mănunchiuri cu sfoară, atârnă de grinzi. Ea rotește firul telefonului în jurul degetului arătător, obicei pe care l-a avut dintotdeauna. Alte imagini, alte amintiri: felul în care își împinge ochelarii spre frunte ca să citească scrisul mic; pata roșiatică ce se aprinde pe fruntea ei când se enervează; deprinderea de a-și pune sare în mâncare înainte să o guste. Divorțați, dar încă împărțind aceeași istorie, inventarul vieților unul altuia.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, spune Olla.

— Sigur.

— Ești peste tot la știri. Ai muncit pentru asta toată viața ta. După părerea mea, primești mai mult decât ți-ai fi putut dori vreodată. Te bucuri de ceva din toate astea? Pentru că nu pare.

Întrebarea e ciudată. Să se bucure? Asta ar trebui să facă?

— Nu m-am gândit la asta.

— Atunci, poate e timpul să o faci. Lasă deoparte marile întrebări o vreme și trăiește-ți viața.

— Asta credeam că fac.

— Toată lumea crede asta. Îmi e dor de tine, Logan, și mi-a plăcut să fiu soția ta. Știu că nu crezi asta, dar așa e. Am avut o familie minunată împreună și sunt foarte mândră de tot ce ai realizat. Dar Bettina mă face fericită. Viața asta mă face fericită. La urma urmei, nu e foarte complicat. Aș vrea să ai și tu parte de asta.

El nu mai are nimic de spus; l-a nimerit mai bine decât ar fi crezut. Se simte rănit? De ce ar trebui s-o facă? E adevărat. Își dă seama dintr-odată că exact asta ce îi cere și Race. Fiul lui vrea ca el să fie fericit.

— Așadar, ne vedem duminică? Întreabă Olla, îndreptând discuția către un teren mai sigur. Patru fix, să nu întârzie.

— Race mi-a spus același lucru.

— Asta, pentru că te cunoaște la fel de bine ca mine. Nu te simți jignit, ne-am obișnuit de acum.

Face o pauză.

— Dacă mă gândesc mai bine, de ce nu vii cu cineva?

Logan nu știe ce să creadă despre această sugestie ciudată.

— În general, asta nu ține de fostele soții.

— Vorbesc serios, Logan! Trebuie să începi de undeva. Ești celebru. Sigur ai pe cine invita.

— Nu am, nu chiar.

— Dar biochimista aceea, cum o chema?

— Olla, aia a fost acum doi ani.

Olla oftează – un sunet specific soțiilor, specific căsniciei.

— Încerc doar să ajut. Nu îmi place să te văd așa. E momentul tău important. N-ar trebui să faci asta de unul singur. Mai gândește-te, da?

Convorbirea se încheie, iar Logan începe să-și pună întrebări. Soarele a apus, întunecând încăperea. Nu îi place să îl vadă „așa”? Dar cum era? Și „celebru”: cuvântul e ciudat. Nu e celebru. E un bărbat cu o slujbă care locuiește singur și care vine acasă într-un apartament ce arată ca o cameră de hotel.

Își toarnă un pahar de vin și merge în dormitor. Își găsește sacoul în dulap și, într-un buzunar exterior, cartea de vizită a Nessei. Răspunde după al treilea ton, cu răsuflarea puțin tăiată.

— Domnișoara Tripp, sunt Logan Miles. Vă deranjez?

Nu pare surprinsă de telefon.

— Tocmai m-am întors de la alergat. Dați-mi voie un moment, trebuie să beau un pahar cu apă.

Lasă telefonul jos. Logan îi ascultă pașii, după care aude apa la robinet. Mai aude altceva – pe altcineva? Nu i se pare. Revine după treizeci de secunde.

— Mă bucur că ați sunat, profesore. Ați văzut articolul? Bănuiesc că l-ați văzut.

— Mi s-a părut foarte bun.

Râde ușor.

— Nu vi s-a părut, dar nu-i nimic. Nu prea mi-ați dat multe informații. Sunteți un om secretos. Aș fi vrut să discutăm mai mult.

— Da, vedeți, de asta am sunat. Domnișoara Tripp, mă întrebam...

— Vă rog, îl întrerupe, spuneți-mi Nessa.

Se simte dintr-odată agitat.

— Nessa, desigur. Înghite în sec și își ia inima în dinți.

— Știu că e din scurt, dar mă întrebam dacă ai vrea să mă însoțești la o petrecere duminică asta, la ora patru.

— De ce, profesore? Pare amuzată timid. Mă invitați la o întâlnire?

Logan își dă seama imediat: se face de râs. Nici măcar nu știe dacă e disponibilă. Invitația e ridicolă.

— Trebuie să te avertizez, spune, dând înapoi, este o petrecere pentru ziua de naștere a doi copii de cinci ani. Nepoții mei, de fapt.

Tare elegant din partea ta, să îi spui că ești bunic, își zice în sinea lui. Cu fiecare cuvânt, simte cum își sapă propria groapă.

— Gemeni, adaugă, inutil.

— E și vreun magician invitat?

— Poftim?

— Pentru că îmi plac foarte mult magicienii.

Râde de el? A fost o idee groaznică.

— Desigur, înțeleg că nu sunteți liberă. Poate altădată...

— Mi-ar plăcea, spune ea.

Vine și ziua de duminică, însorită și strălucitoare. Logan petrece dimineața cumpărând cadouri pentru băieți – un balansoar în formă de căluț pentru Noa; pentru fratele său, Cam, mai cerebral, un set de construcție – înoată ca să se calmeze, apoi așteaptă să vină ora petrecerii.

La ora trei, își scoate mașina din garaj – pe care nu a mai condus-o de mai multe săptămâni și care, spre disperarea lui, e cam prăfuită – și pornește spre adresa oferită de Nessa. Se afla în fața unui complex de apartamente mare și modern, la trei străzi distanță de port; Nessa îl așteaptă la intrare. Poartă pantaloni albi, o bluză de culoarea piersicii și sandale cu toc jos și vârf decupat. Are părul desprins și proaspăt spălat. Logan coboară să-i deschidă portiera.

— Foarte drăguț din partea ta, spune el despre cutie, dar nu era nevoie să îmi iei un cadou.

— E o minge pe funie, spune ea, încântată. Pune cutia pe bancheta din spate alături de celelalte. Nu crezi că sunt prea mici? Nepoții mei se joacă cu a lor ore în șir.

E prima dată când pomeneste ceva de familia ei, despre care Logan afla că e destul de numeroasă. Crescută într-o suburbie din nord, unde părinții ei încă locuiesc – tatăl ei este diriginte la poștă – este a patra din șase copii. Trei dintre ei, surorile ei mai mari și un frate mai mic, sunt căsătoriți și au familie. Așadar, se gândește Logan, este singură, dar nu străină de viața pe care o are și el, viața aceea obișnuită cu copii și cu slujbă, în care nu ai niciodată timp destul. Logan i-a explicat deja că petrecerea se va ține acasă la fosta lui soție, lucru despre care Nessa nu a avut nimic de comentat. Se întreabă dacă e un obicei specific jurnaliștilor, să își țină gândurile pentru sine tocmai ca alții să spună mai multe despre ei, după care se învinovățește din cauză că e bănuitor; poate nu contează pentru cineva din generația ei, crescută într-o lume mai flexibilă din punct de vedere moral, în care partenerii se schimbă mereu.

Drumul până la Olla durează treizeci de minute. Discuția se desfășoară firesc. Vorbesc puțin și despre conferință. El îi pune întrebări legate de munca ei, dacă îi place ce face, întrebare la care răspunde afirmativ. Îi mai place să călătorească, să întâlnească oameni noi, să învețe despre lume și să încerce să o transforme în povești.

— Mereu am fost așa, chiar și atunci când eram mică, explică ea. Stăteam în camera mea și scriam ore în șir. Prostioare în mare parte,

elfi și castele și dragoni, dar, cu cât am crescut, au început să mă intereseze lucrurile reale.

— Mai scrii ficțiune?

— Da, din când în când, doar în joacă. Toți reporterii pe care îi cunosc au câte un roman scris pe jumătate pe undeva printr-un sertar, iar de obicei sunt oribile. E ca o boală pe care o avem cu toții, dorința asta de a străpunge cumva suprafața, de a găsi un tipar la o scară mai mare.

— Crezi că e posibil așa ceva?

Se gândește la întrebare privind pe geam.

— Cred că există unul. Viața trebuie să însemne ceva. Nu înseamnă numai să mergi la muncă, să pregătești cina și să duci mașina la reparat. Nu credeți?

Trec printr-un cartier de la marginea orașului: case așezate departe de șosea, cutii poștale în poziție de drepti la marginea străzii, câini care latră din curți în timp ce trecem prin dreptul lor.

— Cred că majoritatea ar fi de acord, spune Logan. Cel puțin, așa sperăm. Poate fi destul de greu de observat, totuși.

Pare mulțumită de răspunsul lui.

— Așadar dumneavoastră faceți lucrurile în felul dumneavoastră, iar eu, în al meu. Unii oameni merg la biserică. Eu scriu povești. Dumneavoastră studiați istoria. Nu e atât de diferit. Îl privește lung, după care își îndreaptă ochii asupra lumii de dincolo de sticlă.

— Am un prieten scriitor. E destul de cunoscut – poate ați auzit de el. Omul e un dezastru total, bea de stinge zilnic, abia dacă se schimbă de haine, întregul clișeu al artistului chinuit. L-am întrebat odată: de ce faci asta dacă te face să te simți oribil? Serios acum, nu o să apuce patruzeci de ani în ritmul ăsta. Iar cărțile lui sunt complet deprimante.

— Ce a spus?

— „Pentru că nu pot suport să nu știu.“

Sosesc la destinație. Ușa e deschisă pentru întâmpinare; mașini stau aliniate pe alea din fața casei. Părinți și copii de diferite vârste înaintază pe alee, cei mai mici zbughind-o înainte, cu cadourile pe care abia așteaptă să le vadă deschise, cu magicul lor conținut la vedere. Logan nu își dăduse seama că petrecerea va fi atât de mare; cine sunt toți oamenii aceștia? Colegi de-ai băieților de la grădiniță, vecini, colegi de-ai lui Race și de-ai lui Kaye și familiile lor, surorile Ollei și soții lor, câțiva prieteni vechi pe care Logan îi recunoaște, dar printre care sunt și câțiva pe care nu i-a văzut de ani buni.

Când intră, Olla îi salută. Poarte o rochie vaporosă, un colier mare, puțin nearanjat; nu poartă nici pantofi, nici machiaj. Părul ei, grizonant încă de când avea vreo patruzeci de ani, îi cade liber pe umeri. A dispărut avocatul cu costum și cu tocuri și a fost înlocuit de o femeie cu obiceiuri și cu gusturi mai relaxate. Îl sărută pe Logan pe

ambii obraji și se întoarce către Nessa să dea mâna cu ea, cu ochii strălucitori care abia dacă îi ascund surprinderea; fosta soție nu își imaginase niciodată că provocarea îi va fi acceptată. Nessa merge la bucătărie să ia ceva de băut, în vreme ce Logan și Olla duc cadourile în camera goală de la capătul coridorului, unde o grămadă mare așteaptă deja pe pat.

— Cine e, Logan? spune Olla entuziasmată. E încântătoare.

— Vrei să spui tânără.

— Asta e complet treaba ta. Cum v-ați cunoscut?

Îi povestește despre interviu.

— Am mers la noroc, recunoaște el. M-a surprins că a acceptat, cu un moș ca mine.

Olla zâmbește.

— Ei, mă bucur că ai chemat-o. Și cu siguranță pare să te placă.

În sufragerie trece printre adulți, salutându-i pe cei pe care îi cunoaște, făcând cunoștință cu cei pe care nu îi cunoaște. Nessa e de negăsit. Logan iese pe ușile terasei pe o peluză amplă, înclinată, flancată de grădini, opera Bettinei. Copiii aleargă nebunește de colo-colo după un cod secret al jocului. O spionează pe Nessa stând cu Kaye la marginea terasei, cele două fiind prinse într-o discuție animată, însă, înainte să meargă la ele, Race îl apucă de braț.

— Tată, trebuia să-mi fi spus, spune el cu o încântare ghidușă. Măi, să fie!

— Pe mama ta să dai vina. A fost ideea ei să vin însoțit.

— Bravo ei! Bravo ție! Băieți, strigă el, veniți să-l salutați pe bunicul vostru!

Ei întrerup jocul și aleargă spre el. Logan se apleacă ca să le cuprindă corpul mic și cald în brațe.

— Ne-ai adus cadouri? întreabă Cam radiind.

— Bineînțeles.

— Hai să te joci cu noi! imploră Noa, trăgându-l de mână.

Race își dă ochii peste cap.

— Băieți, lăsați-l pe bunicul vostru să-și tragă răsuflarea.

Logan privește dincolo de nepoții săi și observă că Nessa s-a alăturat deja copiilor.

— Ce, par prea bătrân?

Le zâmbește băieților. E copleșit de amintiri de la alte petreceri, de când era Race mic.

— Care sunt regulile?

— Nu te miști când ești atins, explică Noa, cu ochii mari.

Pare că anunță o descoperire care va schimba soarta omenirii.

— Când toată lumea rămâne nemișcată, câștigi.

— Arată-mi tu, spune el.

Petrecerea continuă, consumând energia copiilor, care pare a fi

inepuizabilă, un motor care nu obosește. Logan se lasă atins cât de repede poate, deși Nessa nu face același lucru, ferindu-se până când, cu un țipăt, cedează. Doi ponei sunt aduși cu remorca, gârboviți și năpârliți, ca hainele mâncate de molii. Sunt atât de blânzi încât par a fi drogați; cel care se ocupă de ei pare un om al străzii. Nu contează, copiii sunt încântați. Cam și Noa sunt plimbați primii, în vreme ce ceilalți se așază la coadă și își așteaptă rândul.

— Te distrezi?

Logan, apropiindu-se de Nessa dintr-o parte, îi oferă un pahar cu vin. Are fruntea udă de transpirație. Părinții fac poze, urcându-și copiii pe poneii jigăriți.

— De minune, spune ea zâmbind.

— Au distracția în sânge. Mă refer la copii.

Nessa soarbe vinul.

— Nora ta e adorabilă. Mi-a vorbit despre planurile lor.

— Ești de acord?

— De acord? Cred că e minunat. Trebuie că ești încântat pentru ei.

Să fie din cauza atmosferei acelei după-amiezi faptul că dintr-odată chiar așa se simțea? Poate nu entuziasmat, dar cu siguranță mai deschis cu privire la idee. Da, de ce nu, gândește el. O podgorie la țară. Spații deschise, dimineți reci, umede, cerul nopții cu o explozie de stele. Cine nu și-ar dori asta?

— Și păstrezi și terenul în familie, urmează Nessa.

Își ridică paharul pentru un scurt toast.

— Puțină istorie, nu? Mie îmi sună ca și cum ar fi fix pe gustul tău.

Vine și timpul marelui eveniment: deschiderea cadourilor. Băieții abia se uită la unul înainte să înceapă să îl deschidă pe următorul. Hamburgeri și hotdogi, chipsuri, căpșuni și felii de pepene, tort. Printre copii apar capete moleșite, se iscă mici neînțelegeri, pleoapele devin grele. Odată cu lăsarea serii încep să plece, în vreme ce adulții mai rămân, bând pe terasă. Toată lumea pare să o recunoască pe Nessa drept o prezență nouă și importantă, mai ales Bettina, care la lăsarea serii îi oferă Nessei un tur al grădinilor ei.

La momentul plecării lor nu mai rămâne aproape nicio mașină în față. Nessa, extenuată și poate puțin amețită de băutură, se lasă pe spate în scaun în timp ce restul pleacă.

— Ai o familie minunată, zice ea adormită.

E adevărat, își spune Logan; chiar așa e. Până și fosta sa soție, care, în ciuda problemelor lor, a apărut în această etapă târzie a vieții ca susținător al fericirii lui. Sub efectul celor întâmplare peste zi, simte cum o coardă lăuntrică se relaxează.

Viața nu e așa de rea, dedicată strict carierei, cum crezuse el. Pe drum, gândul îi zboară la fermă. A vorbit deja cu avocatul să înceapă demersurile pentru întocmirea actelor. Curând fiul său și familia lui

voi fi acolo, hrănind locul cu viață, cu amintiri proaspete.

— Mă gândeam, începe Logan, poate ar trebui să merg până acolo să vizitez locul. N-am mai fost acolo de ani buni.

Nessa dă din cap visătoare.

— Cred că e o idee bună.

— Ai vrea să vii? Ar fi vreo două zile. Weekendul viitor, să zicem.

Nessa are ochii închiși. Încă o greșeală; se lăsase purtat de val. Ea e amețită; el profită de acest moment plin de căldură. Poate că a și adormit.

— Ți-ar putea fi de folos, adaugă. Pentru un alt articol, poate.

— Un articol, repetă Nessa pe un ton neutru.

Mai trece un moment.

— Deci, doar să clarificăm, mă chemi să petrecem un weekend împreună de dragul unui articol.

— Da, așa cred. Dacă asta vrei.

— Trage pe dreapta.

— Nu ți-e bine?

Ce e mai rău abia acum urmează. Seara e distrusă.

— Te rog!

Trage mașina pe marginea străzii. Se așteaptă ca ea să sară pe ușă, însă ea se întoarce către el.

— Nessa, ești bine?

Pare că mai are puțin și râde. Înainte ca el să mai poată spune ceva, îi apucă obrazii cu mâinile și îl trage spre ea să-l sărute.

Iau prânzul împreună marți, merg la film noaptea următoare și sâmbătă se despart în zori. Orașul se prăbușește în spatele lor în timp ce ei se îndreaptă spre inima țării. E o zi răcoroasă, cu nori mari și albi, deși temperatura începe să crească cu cât se îndreaptă mai către vest, departe de mare.

Este abia amiază când ajung la Headly. Orașul arată puțin mai bine. Sunt mai multe magazine de-a lungul străzii principale prăfuite, iar școala s-a extins. În capătul pieței este acum o nouă primărie.

Se cazează la han – Logan ia camere separate, nevrând să întindă coarda – și, cu prânzul la pachet, pornesc spre fermă.

Priveliștea e dezolantă. Terenul, de care nu se îngrijise nimeni de ani buni, e în paragină și năpădit de buruieni; hambarul e prăbușit în parte și la fel și multe dintre dependințe. Casa e doar cu puțin mai răsărită –, vopseaua e scorjită, pridvorul lăsat într-o parte, jgheaburile desprinse de streășină. Logan rămâne tăcut pentru o clipă, digerând ceea ce vede. Casa nu a fost niciodată mare, dar, ca toate locurile vizitate după mult timp, pare mai mică decât își amintea. Starea de degradare în care se găsește îl tulbură. Și totuși, e copleșit de o emoție pe care nu a mai avut-o de ani buni: sentimentul venirii acasă, la adevăratul său cămin.

— Logan, ești în regulă?

Se întoarce către Nessa, care stă la o mică depărtare de el.

— E ciudat să mă întorc aici, spune el, ridicând indiferent din umeri, deși ciudat e prea puțin spus.

— Chiar nu e atât de rău, să știi. Sunt sigură că o pot pune pe picioare.

Nu vrea încă să intre în casă. Așază pătura pe jos și pun de picnic: pâine și brânză, fructe, carne afumată, limonadă. Din locul ales se văd dealurile arse de soare, care strălucește cu putere. Norii însă nu s-au risipit, ceea ce creează pete de umbră. În timp ce mănâncă, Logan îi descrie zona și istoria ei: hambarele, padocurile, câmpurile unde candva păscuseră cai, desișurile unde își petrecuse ore bune pe când era copil, pierdut în lumea propriei plăsmui. Începe să se relaxeze; tensiunea dintre amintire și ceea ce vede acum se pierde; trecutul se revarsă pe lângă el, vrând să-i fie spusă povestea – deși, firește, e una lungă.

Vine și momentul când casa nu mai poate fi ignorată. Logan își scoate cheile din buzunar – zăcuseră neatînse în sertarul biroului vreme de ani buni – și le răsucește în broască. Ușa dă direct în sufragerie. Aerul e stătut. A mai rămas o parte din mobilier: două fotolii, niște rafturi, biroul la care tatăl lui obișnuia să-și țină socotelile. Un strat gros de praf acoperă fiecare suprafață. Înaintează. În bucătărie, toate dulapurile sunt deschise, ca și cum ar fi fost explorate de fantome flămânde. În ciuda aerului stătut, mirosurile îl copleșesc, purtând încă aroma trecutului.

Ajung în camera din spate. Nessa îl atrage ca un magnet. Acolo, sub o prelată, se distinge forma de neconfundat a unui pian. O trage deoparte și saltă capacul, scoțând claviatura la vedere, galbenă ca niște dinți bătrâni.

— Știi să cânti? întreabă Nessa.

Sunt primele cuvinte rostite de la intrarea în casă Logan apasă o clapă, stârnind un zgomot amar.

— Eu? Nu.

Sunetul plutește în aer, apoi se pierde. Mi-e teamă ca nu am fost într-un totu sincer cu tine, spune el, ridicând privirea. M-ai întrebat dacă provin dintr-o familie religioasă. Mama obișnuia să fie o „ammalită visătoare“. Ți-este cunoscut termenul?

— Nu e doar un mit? întreabă Nessa, încruntând din sprâncene.

— Vrei să spui dacă știința modernă a redenumit fenomenul? Convențional vorbind, ai putea spune ca era nebună. Că suferea de schizofrenie, cu o aplecare spre grandomanie. Mai mult sau mai puțin ceea ce ne-au spus și doctorii.

— Dar tu nu crezi asta.

Logan ridică din umeri.

— Nu e o întrebare la care să răspunzi cu da și nu. Uneori cred că da, alteori că nu. Dar nu i se spunea așa degeaba. Numele de fată era Jaxon.

Nessa e vizibil uimită.

— Te tragi din Prima Familie?

— Nu este ceva despre care îmi place să vorbesc, răspunde Logan. Oamenilor le place să tragă concluzii.

— Nu prea cred că îi mai pasă cuiva de asta în zilele noastre.

— O, ai fi surprinsă. Pe aici, oamenii chiar pun preț pe așa ceva.

Nessa face o pauză, apoi întreabă:

— Și tatăl tău?

— Tata a fost un om simplu. Direct ar fi termenul potrivit. Dacă avea vreo credință, aceea erau caii. Asta, și mama. A iubit-o mult, chiar și atunci când lucrurile nu au mai mers prea grozav. Din ce zicea el, când s-au căsătorit, ea era ca toți ceilalți de prin părțile astea. Poate puțin mai credincioasă. Abia mai târziu a început să facă incantații. Să aibă viziuni, să umble prin somn sau cum vrei să-i zici.

— Pianul era al ei?

Nessa intuise corect.

— Mama a fost o fată simplă, de la țară, dar provenea dintr-o familie cu talent muzical. Cânta bine încă de la o vârstă fragedă. Unii chiar o considerau un copil-minune. Ar fi putut face carieră, dar apoi l-a întânit pe tata și asta a fost. Din punctul ăsta de vedere, păstram tradiția. Mai cânta uneori, dar cred că nu o făcea cu aceeași plăcere.

Face o pauză, trage adânc aer în piept, apoi continuă:

— Apoi, într-o seară, m-am trezit în acorduri de pian. Eram mic, aveam vreo șase ani, poate șapte. Nu mai auzisem așa muzică. Era incredibil de frumoasă, aproape hipnotizatoare. Nici nu o pot descrie în cuvinte. M-a copleșit în întregime. După o vreme, am coborât la parter. Mama canta încă, deși nu era singura. Era și tata acolo. Stătea în fotoliul lui, cu fața în mâini. Mama ținea ochii larg deschiși, ațintiți în gol. Chipul îi era șters de orice expresie. Era ca și cum o forță din afară se întrupase în ea după bunul plac. E greu de explicat – poate că nu mă pricep eu – dar am știut imediat că persoana care cântă de fapt la pian nu era mama mea, ci altcineva. „Penny, oprește-te“, spunea tata, pe un ton rugător. „Nu e real, nu e real.“

— Trebuie să fi fost înfricoșător.

— A fost. Bărbatul acela mândru, puternic ca un taur, complet neajutorat tremura de plâns. M-a atins până în măduva oaselor. Voiam să plec naibii de acolo și să pretind că nu s-a întâmplat nimic, dar atunci mama s-a oprit din cântat.

Logan pocnește din degete pentru efect.

— Exact așa, reluă el, fix în mijlocul unei fraze muzicale, de parcă cineva ar fi apăsât pe un comutator. S-a ridicat de la pian și a trecut

atât de aproape de mine de parcă nici nu aş fi fost acolo. L-am întrebat pe tatăl meu „Ce se întâmplă? Ce se întâmplă cu ea?“. Dar nu mi-a răspuns. Am urmat-o afară. Nu ştiam cât este ceasul, cu toate că era târziu, undeva la miezul nopţii. S-a oprit la marginea pridvorului, privind peste pajişte. Timp de câteva clipe nu s-a întâmplat nimic – doar a stat acolo, cu aceeaşi privire pierdută. Apoi a început să şoptească ceva. La început nu am înţeles ce spunea. Aceeaşi frază, pe care o tot repeta. „Vino la mine!“, spunea. „Vino la mine, vino la mine, vino la mine!“ Nu o să uit niciodată asta.

Nessa se uită cu atenţie la el.

— Cu cine crezi că vorbea?

Logan ridică din umeri.

— Cine ştie? Nu îmi amintesc ce s-a întâmplat după aceea. Presupun că am mers la culcare. Câteva zile după aceea se întâmplă acelaşi lucru. De-a lungul timpului s-a transformat într-un ritual nocturn. „O, mama iar cântă la pian la 4 dimineaţa.“ În timpul zilei, părea în regulă, dar şi asta s-a schimbat după aceea. A devenit tulburată, obsesivă, rătăcind prin casă fără direcţie. Şi asta a fost momentul când a început să picteze.

— Să picteze? repetă Nessa. Vrei să spui, tablouri?

— Vino, o să-ţi arăt!

El o conduce la etaj. Trei dormitoare mici, ascunse sub streăşină; în tavanul holului este o trapă cu o coardă. Logan o trage în jos şi dezvăluie scările şubrede de lemn care duc la mansardă.

Urcă amândoi în spaţiul îngust, cu tavanul foarte jos. Aşezate în teancuri de câte douăsprezece, tablourile mamei lui ocupau aproape un perete întreg. Logan îngenunchează şi îndepărtează pânza protectoare.

Parcă se deschide poarta către o grădină. Tablourile, de diverse mărimi, evocă un câmp cu flori sălbatice, culorile având o luminozitate aproape supranaturală. Unele au pe fundal munţi, altele au marea.

— Logan, sunt frumoase!

Chiar sunt. Izvorâte din durere, sunt, cu toate acestea, creaţii de o frumuseţe extraordinară. El ia primul tablou şi îl duce Nessei, care îl prinde în mâini.

— Este... începe ea, dar apoi se opreşte. Nu sunt sigură cum să o spun.

— Nepământesc?

— Eram pe cale să spun tulburător.

Ea priveşte înapoi.

— Şi sunt toate la fel?

— Diferite puncte de vedere, iar stilul ei s-a îmbunătăţit de-a lungul timpului. Dar subiectul e acelaşi. Câmpurile, florile, oceanul

din fundal.

— Sunt sute.

— Trei sute șaptezeci și două.

— Ce crezi că este locul acesta? Să fie oare un loc unde să fi fost?

— Dacă e așa, eu nu l-am văzut niciodată. Și nici tata. Nu, cred că imaginea a venit din închipuirea ei. La fel ca muzica.

Nessa rămâne o clipă pe gânduri.

— O viziune.

— Poate că ăsta este cuvântul.

Ea examinează din nou tabloul. Se așterne tăcerea.

— Ce s-a întâmplat cu ea, Logan?

El inspiră adânc pentru a se liniști.

— Au ajuns-o din urmă. Amețea, nebunia. Aveam 16 ani când tatăl meu a pus să fie internată. O vizita săptămânal, câteodată chiar mai des, dar pe mine nu mă lăsa să o văd. Presupun că starea ei era destul de gravă. S-a sinucis în primul meu an de facultate.

Pentru un moment, Nessa nu mai spune nimic. La urma urmei, ce mai era de spus? Logan nu aflase niciodată. Într-o clipă era acolo, în următoarea dispăruse. Toate astea se petrecuseră demult, acum mai bine de patruzeci de ani.

— Îmi pare rău, Logan. Cred că a fost foarte greu.

— A lăsat un bilet, a adăugat el. Nu a fost prea lung.

— Ce scria?

Funia, scaunul, clădirea tăcută după ce toată lumea merge la culcare: aici se termină imaginația lui. Nu i-a permis să meargă mai departe, pentru a nu vizualiza momentul morții.

„Lăsați-o să se odihnească.“

Se întorc la han. Acolo, pentru prima dată, în camera Nessei, fac dragoste. Totul se petrece fără grabă și fără prea multe cuvinte. Trupul ei, ferm și neted, este ceva extraordinar pentru el, cel mai minunat cadou pe care l-a primit vreodată. După care adorm.

Noaptea se lasă atunci când Logan se trezește auzind apa care curge. Dușul se închide cu zgomot și Nessa apare din baie într-un halat moale, cu un prosop în jurul capului. Se așază pe marginea patului.

— Ți-e foame? Întreabă ea zâmbind.

— Nu sunt prea multe opțiuni. Am crezut că mergem la restaurantul de la parter.

Ea îl sărută pe gură. Un sărut scurt, ca apoi să-l privească îndelung.

— Îmbracă-te!

Ea se întoarce în baie să se aranjeze. Cât de rapid se poate schimba cursul vieții, gândește Logan. Nu era nimeni, acum este cineva; nu este singur. Realizează că a avut de la început intenția de a spune povestea mamei sale, pentru că nu are altă cale de a explica cine este. Asta este ceea ce doi oameni trebuie să-și ofere, se gândește el: istoria

personală. Cum altcumva putem spera să ne facem cunoșcuți?

Pune pe el pantalonii și tricoul ca să meargă să se schimbe pentru cină, dar, de îndată ce ajunge în coridor, se aude strigat pe nume.

— Doctore Miles, doctore Miles!

Vocea aparține proprietarului hotelului, un bărbat mic, bronzat, cu părul închis la culoare și o manieră agitată, formală. Urcă scările cu pași mari.

— Vă caută cineva la telefon, spune el cu entuziasm.

Se oprește o clipă pentru a-și trage sufletul, făcându-și vânt cu mâinile.

— Cineva încearcă de dimineață să vă contacteze.

— Serios? Cine?

Din câte știa Logan, nimeni nu cunoștea locul în care se afla.

Proprietarul aruncă o privire către ușa camerei Nessei și reia.

— Ei bine, continuă el, în timp ce-și drege vocea, sunt chiar acum la telefon. Mi-au spus că este destul de urgent. Vă rog, vă conduc eu.

Logan îl urmează jos, pe scări, prin holul hotelului, până la o cameră mică din spatele recepției, unde un telefon mare și negru așteaptă pe o masă goală.

— Vă las, spune proprietarul, în timp ce face o scurtă plecăciune.

Rămas singur, Logan ridică receptorul.

— Profesorul Miles la telefon.

Răspunde o voce de femeie, străină lui:

— Doctore Miles, vă rog să așteptați până vă fac legătura cu Doctorul Wilcox.

Melville Wilcox este supervisorul de pe șantierul Primei Colonii. Astfel de apeluri au loc foarte rar și doar cu planificare. Doar prin poziționarea unui lanț de aeronave deasupra Pacificului, un aranjament nejustificat și scump, poate fi transmis semnalul. Indiferent ce dorește Wilcox, nu poate fi decât important. Timp de un minut, pe fundal se aud numai zgomote. Logan începuse deja să creadă că semnalul a fost pierdut, când îi aude vocea lui Wilcox.

— Logan, mă auzi?

— Da, te aud bine.

— Am încercat de câteva zile să aranjez asta. Stai jos? Pentru că s-ar putea să fie nevoie când vei auzi.

— Mel, ce se întâmplă acolo?

Vocea lui e plină de emoție.

— Acum șase zile, o aeronavă de recunoaștere fără echipaj, care studiază coasta Pacificului de Nord Vest a făcut o fotografie. O fotografie foarte interesantă. Ai acces la un fax?

Logan se uită prin cameră. Surprinzător, vede unul.

— Dă-mi numărul, spune Wilcox. Îți va trimite Lucinda fotografia.

Logan îl caută pe proprietar, care îi oferă plin de entuziasm

informațiile solicitate și mașinăria.

— În regulă, se trimite, spune Wilcox.

Aparatul emite un sunet.

— Cred că a fost realizată conexiunea, declară proprietarul.

— De ce nu îmi spui direct ce este? îl întreabă Logan pe Wilcox.

— O, crede-mă, este mai bine să vezi cu ochii tăi.

După o serie de proceduri mecanice, mașinăria scoate o bucată de hârtie pe tăviță. Pe când aceasta se mișcă înainte și înapoi, atenția lui Logan este captată de un alt zgomot, care vine de afară – un fel de bătaie ritmică. Și-a dat seama ce aude doar atunci când Nessa intră în cameră, îmbrăcată pentru cină. Pare înșuflețită, chiar un pic alarmată.

— Logan, afară este un elicopter! Pare că va ateriza pe gazonul din față.

— Și iată-ne aici, anunță proprietarul.

Cu un zâmbet triumfător, pune imaginea primită pe birou. Este imaginea unei case, văzută din exterior. Nu o ruină, ci o casă adevărată. Este înconjurată de un gard; în acest perimetru se mai găsește o structură, mai mică, poate una privată și rândurile frumos plantate ale unei grădini de legume.

— Ei bine? întreabă Wilcox. Ai primit-o?

Este mai mult de atât. Pe pajiștea alăturată casei, pietrele sunt aranjate astfel încât să formeze litere, suficient de mari cât să poată fi citite din aer.

— Ce este, Logan? întreabă Nessa.

Logan își ridică privirea. Nessa îl privește insistent. El știe că lumea e pe cale să se schimbe. Nu doar pentru el. Pentru oricine. În afara zidurilor hanului, zgomotul atinge punctul maxim, în timp ce ridicătorul se apropie de pământ.

— E un mesaj, îi spune el, în timp ce îi arată hârtia.

Trei cuvinte: VINO LA MINE.

92

Au trecut șase zile. Logan și Nessa stau în tăcere în sala de observație.

Timpu trece diferit într-o navă aeriană. Bucuria de a călători se diminuează rapid, fiind înlocuită de un fel de hibernare mintală și psihică; zilele par la fel, din moment ce mișcările aeronavei sunt abia perceptibile. Logan și Nessa, singurii pasageri, pentru care tot echipajul se frământă inutil, și-au petrecut timpul dormind, citind sau jucând cărți. Seara, după ce iau cina singuri într-o sufragerie mult prea mare, aleg un film din colecția care se află la bordul aeronavei și îl vizionează singuri sau împreună cu unii dintre membrii echipajului.

Dar acum, de când sunt conștienți de destinația lor, timpul își reia

curgerea obișnuită. Nava îndreptată către nord urmărește linia de coastă a Californiei de la o altitudine de la două mii de picioare. Stânci înalte, împrejmuite de ceața matinală, o pădure bătrână, nemărginita măreție a mării care întâlnește pământul: inima lui Logan începe să o ia razna, la fel cum se întâmplă de fiecare dată când vede locul acesta sălbatic și neexplorat.

— Este cum ți-ai imaginat? o întreabă el pe Nessa.

Cu privirea pe geam, abia dacă a mai spus câteva cuvinte după micul dejun.

— Nu sunt sigură de ce am crezut.

Își întoarce privirea către el, cu buzele strânse și ochii întredeschiși, parcă preocupată de ceva.

— Este frumos, dar este altceva. Un sentiment diferit.

Nu mult după aceea apare platforma. La o sută de metri deasupra oceanului, dă impresia unei structuri rigide, cu toate că, de fapt, plutește la ancoră. Aeronava se lasă grațios în jos și se cuplează la doc; funiile și lanțurile sunt aruncate peste bord; vasul este tras încet către punte. În timp ce Logan și Nessa coboară, Wilcox se îndreaptă agale către ei: un bărbat masiv, cu o barbă neîngrijită, căruntă și cu fața și brațele arse de vânt și de soare.

— Bine ați revenit! spune Wilcox în timp ce-și strâng mâinile. Și tu, spune el în timp ce se întoarce, trebuie să fii Nessa.

Wilcox este conștient de rolul pe care îl are Nessa, cu toate că nu se simte în totalitate confortabil cu asta, iar Logan știe, fiind de părere că este mult prea devreme ca să implice presa. Dar asta face parte din planul lui Logan. Securitatea nu este niciodată atât de drastică pe cât ar trebui; vorbele se răspândesc repede și odată cu asta ei vor pierde controlul asupra poveștii. El ar oferi mai degrabă povestea unei persoane în care să poată avea încredere.

— Ai nevoie de mâncare sau să te reîmprospătezi? întreabă Wilcox. Totul este pregătit pentru orice ai nevoie.

— Cât de mult durează până vom ajunge la sit? întreabă Logan.

— Aproximativ nouăzeci de minute.

Logan o privește pe Nessa, care încuviințează.

— Nu avem niciun motiv pentru care să mai pierdem vremea, spune el.

Elicopterul mai așteaptă o clipă pe platforma ușor ridicată, cu elicele îndreptate în sus. În timp ce se îndreaptă către el, Wilcox îl grăbește pe Logan. Conform instrucțiunilor date de Logan, nu s-a apropiat nimeni de casă, cu toate că locuitorul acesteia, o femeie, a fost surprinsă de nenumărate ori lucrând în grădină. Echipa lui Wilcox a mutat echipamentul în tabără pentru a putea tencui casa, în cazul în care Logan și-ar dori asta.

— Ea știe că este urmărită? întreabă Logan.

— Cred că și-a dat seama, cu toate elicopterele alea tot venind și plecând, deși nu o arată.

Își ocupă locurile în avion. Din mapa pe care o ține la subsuoară, Wilcox scoate o fotografie și i-o înmânează lui Logan. Poza, făcută de la o distanță considerabilă, este veche și neclară; în poză este surprinsă o femeie cu părul alb, aplecată deasupra unui petic de pământ pe care cresc legume. Poartă o rochie din pânză de sac, aproape fără formă; silueta ei, aplecată, nu este limpede.

— Deci ea cine este? întreabă Wilcox.

Logan îi aruncă o privire.

— Știu la ce te gândești, spune Wilcox, ridicând o mână să aibă răbdare, dar, cu scuzele de rigoare, nu pot să cred asta.

— Ea este singurul locuitor al unui continent care a fost depopulat timp de 900 de ani. Spune-mi tu o altă variantă.

— Poate oamenii s-au întors fără știrea noastră.

— Posibil. Dar de ce doar ea? De ce nu am mai găsit pe nimeni altcineva în 36 de luni?

— Poate că ei nu vor să fie găsiți.

— Ea nu are nicio problemă în a fi găsită. Vino la mine sună mai degrabă ca o invitație gravată.

Conversația este acoperită de zgomotul creat de motorul elicopterului. După o pauză sunt din nou în aer, ridicându-se drept. Când este atinsă o anumită altitudine, vârful este îndreptat în sus, în timp ce rotoarele revin în poziție orizontală. Elicopterul ajunge deasupra coastei. Oceanul dispare. Sub ei se află doar copaci, formând un covor verde. Zgomotul este teribil, fiecare dintre ei închizându-se într-o bulă plină cu gânduri proprii; nu va mai vorbi nimeni până la aterizare.

Logan este pe cale să adoarmă atunci când simte că elicopterul încetinește. Se ridică și privește pe fereastră.

Culoare.

Ăsta este primul lucru pe care îl observă. Nuanțe de roșu, albastru, portocaliu, verde, violet: începând de la baza munților și până la mare, florile pictează pământul într-o paletă de culori atât de variată, de parcă însăși lumina s-a împrăștiat. Rotoarele se înclină; aeronava începe să coboare. Logan simte privirea Nessei ațintită asupra lui și își întoarce fața de la fereastră. Ochii exprimă o mirare mută, în care se regăsește și el.

— Dumnezeu! spune ea aproape în șoaptă.

Tabăra este situată într-o depresiune îngustă, separată de câmpul cu flori sălbatică printr-o porțiune de copaci. În cortul principal, Wilcox își prezintă echipa, formată din aproximativ doisprezece cercetători, cu care Logan este obișnuit deja, având contact cu ei și în excursiile precedente. La rândul său, el o prezintă pe Nessa grupului,

explicând că ea a venit doar în calitate de consultant special. El află că locuitorul casei lucrează în grădină încă de dimineață.

Logan formulează instrucțiunile. Toată lumea trebuie să aștepte, spune el; sub nicio formă nu trebuie ca cineva să se apropie de casă până nu primește răspuns de la el și de la Nessa. În cortul lui Wilcox, se dezbracă până la lenjerie și îmbracă biocostumele galbene. Este o după-amiază strălucitoare și fierbinte; costumele vor fi insuportabile. Wilcox le sigilează mânușile cu bandă adezivă și le verifică rezervele de oxigen.

— Mult noroc! le urează el.

Își fac drum printre copaci, spre pajiște. Casa se află la o distanță de vreo două sute de metri.

— Logan... începe Nessa.

— Știu.

Totul este perfect. Totul este fix la fel, fără nici cea mai mică schimbare. Florile. Munții. Marea. Direcția în care bate vântul și cum cade lumina. Logan își păstrează privirea ațintită înainte, încercând să nu se lase copleșit de emoțiile puternice care îl tulbură pe interior. Încet, în costumele voluminoase, el și Nessa își croiesc drum de-a lungul terenului. Casa cu un singur nivel este primitoare și îngrijită: șezlonguri lăcuite în nuanțe de gri, un pridvor simplu, un acoperiș din turbă pe care crește un strat de iarbă verde.

Întocmai cum li se spusese, o găsesc pe femeie muncind în grădină, plantând trandafiri de diferite culori. Logan și Nessa se opresc chiar la intrare, în fața gardului. Îngenuncheată pe pământ, femeia nu îi observă sau cel puțin așa pare. Este foarte bătrână. Cu mâinile noduroase – degete strâmbe și înțepenite, pielea plină de riduri, articulații de grosimea unei nuci – smulge buruienile și le pune într-o găleată.

— Bună ziua! spune Logan.

Ea nu îi răspunde, ci își continuă munca. Mișcărilor ei sunt pline de răbdare și atenție. Poate că nu l-a auzit. Poate că aude mai greu sau e surdă.

Logan încearcă din nou.

— Bună ziua, doamnă!

Ea se oprește de parcă ar fi auzit un sunet îndepărtat; își ridică privirea încet. Ochii ei sunt umezi și aproape galbeni. Are câțiva dinți lipsă, care-i fac gura să-i pară strânsă.

— Așadar, te-ai decis să vii până la urmă, spune ea cu voce aspră. Mă întrebam când se va întâmpla asta.

— Numele meu este Logan Miles. Ea este prietena mea Nessa Tripp. Speram să putem purta o conversație. Ar fi în regulă?

Femeia își reia smulsul ierbii. A început să vorbească în șoaptă, ca pentru sine. Logan o privește pe Nessa, care transpiră în spatele măștii

de plastic, exact cum i se întâmplă și lui.

— Vă putem ajuta? o întreabă Nessa pe femeie.

Întrebarea o nedumerește. Femeia se întoarce.

— Ajutor?

— Da, cu iarba.

Femeia își țuguie buzele.

— Te cunosc de undeva, domnișoară?

— Nu cred, răspunde Nessa. Noi doar ce am ajuns.

— De unde?

— De departe, spune Nessa. Foarte de departe. Am parcurs o distanță enormă ca să te putem vedea.

Face un semn către pietre.

— Am primit mesajul tău.

Ochii galbeni ai femeii urmăresc gestul Nessei.

— Ah, la asta te referi! spune ea după un moment. Le-am așezat cu foarte mult timp în urmă. Nici nu-mi mai amintesc motivul pentru care am făcut-o. Totuși, spuneai că vrei să mă ajuți cu iarba – în regulă. Intră pe poartă.

Ei intră pe pajiște. Nessa, luând-o înainte, îngenunchează în fața patului de trandafiri și începe să muncească, scoțând mizeria cu mănusa ei subțire; Logan face același lucru. El e de părere că cel mai bine ar fi să se obișnuiască unul cu altul, înainte de a mai pune întrebări.

— Trandafirii sunt minunați, spune Nessa. Ce specie sunt?

Femeia nu răspunde. Scormonește pământul cu un clește de metal. Pare oricum că nu îi pasă de vizitatorii ei.

— Și de cât timp sunteți aici? întreabă Logan.

Măinile femeii se opresc, dar, după o clipă, își reiau activitatea.

— Am început să muncesc azi de dimineață. Grădina nu se odihnește.

— Nu, mă refeream la locul acesta. De cât timp locuiți aici?

— O, de mult timp!

Smulge altă buruiană, ia un fir și îl așază între dinții din față, rumegând la el ca un iepure. Cu un sunet de dezaprobare, clatină din cap și îl scuipă în găleată.

— Costumele astea pe care le purtați, spune ea, cred că le-am mai văzut.

Logan e nedumerit. A mai fost cineva aici?

— Îți amintești când s-a întâmplat asta?

— Nu-mi amintesc.

Își țuguie buzele.

— Mă îndoiesc că sunt prea confortabile. Oricum, voi puteți să purtați ce vă place. Nu e treaba mea.

Timpul trece. Găleata e aproape plină.

— Cred că nu v-am întrebat cum vă numiți, îi spune Logan femeii.

— Numele meu?

— Da. Cum vi se spune?

Părea că întrebarea nu are sens pentru ea. Femeia își înalță capul și privește către mare. Ochii ei se fac mici din cauza luminii puternice a oceanului.

— Nu e nimeni aici ca să mă strige în vreun fel.

Logan îi aruncă o privire Nesei, care dă cu precauție din cap.

— Dar sunt sigur că aveți un nume, insistă el.

Femeia nu răspunde. Începe din nou să șoptească ceva. De fapt, realizează Logan, că mai degrabă fredonează. Note misterioase, aproape în surdină.

— Te-a trimis Anthony? întreabă ea.

Logan se uită din nou la Nessa. Fața ei îi spune că și ea se gândește la același lucru: Anthony Carter, al treilea nume de pe piatră.

— Mi-e teamă că nu îl cunosc pe Anthony, răspunde Logan. Este pe aici?

Femeia se încruntă de absurditatea întrebării sau, cel puțin, așa pare.

— A plecat acasă acum foarte mult timp.

— Este un prieten?

Logan așteaptă un răspuns, dar nu mai primește nimic. Femeia apucă un trandafir între degetul mare și cel arătător. Petalele cad, fragile și ofilite. Din buzunarul rochiei scoate o lamă subțire, taie tulpina de la primul rând de frunze și aruncă floarea veștejită în găleată.

— Amy: spune Logan.

Ea se oprește.

— Ești chiar tu? Tu ești... Amy?

Cu minuțiozitate, aproape mecanic, își întoarce fața. Preț de o clipă îl privește fără expresie, după care se încruntă de nedumerire.

— Încă sunteți aici.

Unde să fi plecat?

— Da, spune Nessa. Am venit să te vedem.

Își întoarce privirea către Nessa, după care îl privește pe Logan.

— De ce mai sunteți aici?

Logan simte o prezență adâncă în privirea ei. Gândurile ei încep să prindă contur.

— Ești... real?

Întrebarea îl oprește. Dar era de așteptat ca să întrebe asta. Este cea mai naturală întrebare, pentru o persoană care a fost singură atât de mult timp. Ești real?

— La fel de real cât ești și tu, Amy.

— Amy, repetă ea.

Pare că încearcă să digere cuvântul.

— Cred că numele meu a fost Amy.

Trece și mai mult timp. Logan și Nessa așteaptă.

— Costumele astea, începe ea, sunt din cauza mea, nu-i așa?

El face un lucru cu care se surprinde chiar și pe sine. Cu toate astea, nu ezită deloc; actul în sine pare o poruncă. Își îndepărtează mânușile și atinge cu mâinile încuietoarea care îi ține casca.

— Logan! îl avertizează Nessa.

El își scoate casca și o așază pe pământ. Aerul proaspăt îi invadează simțurile. Inspiră adânc, umplându-și plămânii cu mireasma florilor și a mării.

— Așa e mult mai bine, nu crezi? întreabă el.

I se umezesc ochii femeii. O privire mirată se zărește pe chipul ei.

— Tu chiar ești aici!

Logan dă din cap afirmativ.

— Te-ai întors.

Logan îi ia mâna. Este foarte ușoară și alarmant de rece.

— Îmi pare rău că a durat atât. Îmi pare rău că ai fost singură.

O lacrimă începe să se prelingă pe fața arsă de soare.

— Te-ai întors, după atâta timp!

Este pe moarte. Logan nu înțelege cum știe lucrul ăsta, dar își amintește de biletul mamei ei. Lăsați-o să se odihnească. A crezut mereu că este vorba despre mama lui. Dar acum înțelege că mesajul era pentru el, pentru momentul acesta.

— Nessa, spune el, neluându-și privirea de la Amy, întoarce-te la tabără și spune-i lui Wilcox să-și adune echipa și solicită încă un elicopter.

— De ce?

El își întoarce privirea către ea.

— Vreau ca ei să plece. Tot echipamentul, cu excepția radioului. Transmite-le mesajul și întoarce-te. Aș fi foarte recunoscător dacă ai putea face asta, te rog.

Ea face o pauză, după care dă aprobator din cap.

— Mulțumesc, Nessa.

Logan o urmărește cu privirea cât timp ea trece printre flori, ajunge la copaci și până dispare din raza lui vizuală. Își dă seama cât de multă culoare este împrejur. Și atât de multă viață pretutindeni. Se simte extrem de fericit. I s-a luat o piatră de pe inimă.

— Știi, mama te-a visat.

Capul lui Amy este aplecat. Lacrimile curg șiroaie pe obraji ei. Este fericită? Este tristă? Este o fericire atât de puternică de parcă ar fi tristețe, dar și invers, iar Logan știe asta.

— Mulți oameni te-au visat. Locul acesta, Amy. Florile, marea. Mama mea a pictat tablouri cu imaginea asta, sute de tablouri. Îmi

spunea să te gălesc.

Face o pauză și reia.

— Tu ești cea care a scris numele pe piatră, nu-i așa?

Dă scurt din cap, tristețea trecutului reieșind la suprafață.

— Brad. Lacey. Anthony. Alicia. Michael. Sara. Lucius. Pe toți, familia ta, Cei Doisprezece ai tăi.

— Da, șoptește ea.

— Și Peter. Peter cel mai mult. „Peter Jaxon, soț mult iubit.“

— Da.

El îi apucă bărbia și îi ridică ușor capul.

— Ne-ai oferit o întreagă lume, Amy. Îți dai seama? Noi suntem copiii tăi. Copiii tăi. Vino acasă!

Se lasă un moment de tăcere – un moment sfânt, crede Logan, în care el trăiește o emoție cu totul nouă. Este sentimentul unei lumi, a unei realități care depășește barierele vizibile și ajungând în necunoscut; de asemenea, crede că el – că toată lumea, viața și moartea și tot ce urmează să vină – aparțin acestei existențe divine, care se află în afara timpului. Țsta este motivul pentru care a venit: să fie un agent al propriei cunoașteri.

— Poți să faci ceva pentru mine? Întreabă el.

Ea dă din cap. Timpul petrecut împreună va fi scurt; Logan știe asta. O zi, o noapte, poate chiar mai puțin.

— Spune-mi povestea, Amy.

PERSONAJE

(În ordine cronologică)

B.V., OHIO, CAMBRIDGE ȘI NEW YORK

Timothy Fanning, student

Harold și Lorraine Fanning, părinții lui

Jonas Lear, student

Frank Luccessi, student

Arianna Luccessi, sora lui

Elizabeth Macomb, studentă

Alcott Spence, un pierde-vară

Stephanie Healey, studentă

Oscar și Patty Macomb, părinții lui Elizabeth Macomb

Nicole Forood, editor

Reynaldo și Phelps, polițiști detectivi

D.V., REPUBLICA TEXAS

Alicia Donadio, soldat

Peter Jaxon, muncitor

Amy Bellafonte Harper, Fata de Nicăieri

Lore DeVeer, petrolist

Caleb Jaxon, fiul adoptiv al lui Peter Jaxon
Sara Wilson, medic
Hollis Wilson, soțul ei; librar
Kate Wilson, fata lor
Sister Peg, măicuță
Lucius Greer, mistic
Michael Fisher, explorator
Jenny Apgar, asistentă
Carlos și Sally Jimenez, viitori părinți
Grace Jimenez, fata lor
Anthony Carter, grădinar
Pim, un copil abandonat
Victoria Sanchez, președintele Republicii Texas
Gunnar Apgar, generalul armatei
Ford Chase, șeful personalului președintelui
Maestrul, colecționar
Foto, laborant
Jock Alvado, laborant
Theo Jaxon, copilul minor al lui Caleb și al lui Pim Jaxon
Bill Speer, jucător
Elle și Merry ("Gândăcel") Speer, fiicele lui Kate Wilson Speer și
ale lui Bill Speer
Meredith, partenera lui Victoria Sanchez
Rand Horgan, mecanic
Byron „Patch“ Szumanski, un mecanic
Weir, mecanic
Fastau, mecanic
Dunk Withers, criminal
Phil și Dorien Tatum, agricultori/fermieri/țărani
Brian Elacqua, medic
George Pettibrew, proprietar de prăvălie
Gordon Eustace, om al legii
Fry Robinson, adjunctul său
Rudy, un locuitor din Iowa
Nevasta Bărbatului Oposum, o locuitoare din Iowa
Rachel Wood, un sinucigaș
Haley și Riley Wood, fetele sale
Alexander Henneman, un ofițer
Hannah, o adolescență, fata lui Jenny Apgar
D.V., REPUBLICA INDO-AUSTRALIA
Logan Miles, om de știință
Nessa Tripp, reporter
Race Miles, pilot, fiul lui Logan și al Ollei Miles
Kaye Miles, profesoară, soția lui Race Miles

Olla Miles, fosta soție a lui Logan Miles

Noa și Cam Miles, băieții gemeni ai lui Race și ai lui Kaye Miles

Melville Wilcox, arheolog

MULȚUMIRI

Multe mulțumiri suspecților obișnuiți: Mark Tavani, Libby McGuire, Gina Centrello, Bill Massey, și departamentului acestei spectaculoase editări, celui de marketing, de producție, de vânzări, precum și echipei de publicitate de la Ballantine, Orion și tuturor editurilor din întreaga lume. Cu toții veți avea nevoie de un hambar mai mare.

Lui Ellen Levine, agentul și prietenul meu de 20 de ani: Ești o adevărată comoară în viața mea.

În timpul lucrărilor la trilogia de față am solicitat expertiza multora, pe teme variate, începând de la epidemiologie și până la strategii militare. Vă sunt tuturor recunoscător. O mulțumire specială doctorului Annete O'Connor de la Universitatea La Salle, care m-a sfătuit încă de la început în privința întrebărilor științifice.

Cu toate că în general ader la o politică de realism strict în ceea ce privește geografia și peisajul, acest lucru nu e întodeauna posibil. Scuzele de rigoare bunilor cetățenii din Kerrville, Texas, pentru libertățile permise în ceea ce privește topografia zonei. Schimbări similare au avut loc și în privința canalului navigabil Houston și a împrejurimilor acestuia.

Lui Leslie îi spun din nou: Fără tine, nu aș fi realizat nimic.

În cele din urmă, mulțumiri speciale fetei mele, Iris, care, în urmă cu zece ani m-a provocat să scriu o poveste despre „o fată care salvează lumea.“

Draga mea, iat-o!

Observații

[←1]

În engleză: grație divină, milă, îndurare (n. tr.).

[←2]

Coranul, Surat An-Nahl, 16: 77, traducere de George Grigore, Ed. Herald, București, 2018 (n. tr.).

John Milton, *Paradisul pierdut*, traducere de Adina Begu,
Editura Aldo Press, București, 2007 (n. tr.).

W. Shakespeare, *Cei doi tineri din Verona*, traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Univers, București, 1983 (n. tr.).

[←5]

„Îți provoacă plăcere, domnișoară?“, în lb. fr. în orig. (n. red.).

[←6]

Facerea – Întâia Carte a lui Moise, cap.1 (n. tr.).

W. Shakespeare – *Cum vă place*, act 2, scena 7, Opere, vol. 5, Editura Univers, București, 1986 – traducere de Virgil Teodorescu (n. tr.).

Traducere de Victor Anestin, Editura Librăriei Alcalay&Co.,
București, 1908 (n. tr.).

William Shakespeare, Măsură pentru măsură, traducere Ioana Ieronim, Ed. LiterNet, București, 2012 (n. tr.).

[←10]

Where the Wild Things Are, de Maurice Sendak (n. tr.).

[←11]

Traducere de Adolph Stern, p. 146, ediția a 2-a, rev., Editura
Librăriei Socec & Co, Societate Anonimă, București, 1922.

[←12]

Pierre Corneille, Teatru, traducere de Aurel Covaci, Ed. Univers, București, 1983 (n. tr.).

[←13]

Specie de arbore pitic, specifică zonelor deșertice, des întâlnită în sudul și sud-vestul Statelor Unite (n. tr.).

[←14]

Traducere de George Murnu, Editura Univers, București, 1985 (n. tr.).

[←15]

Denumirea științifică a mărașelor este *Cosmos bipinnatus* (n. tr.

[←16]

Traducere Emilia Neculai, p. 33, Editura Eduard, Constanța, 2009
(n. tr.).

T. S. Eliot, *Opere Poetice 1909-1962*, ediție bilingvă, traducere de Șerban Foarță, Mircea Ivănescu, Sorin Mărculescu și Adriana-Carmen Racoviță, p. 51, Editura Humanitas Fiction, București, 2011 (n. tr.).

[←18]

Traducere de George Coşbuc, p. 210, Adevărul Holding, Bucureşti, 2010 (n. tr.).

Lev Tolstoi, *Război și pace*, vol. 1, p.7, trad. de Al Philippide, N. Parocescu, N. Teică și N. Radici, Ed. Adevărul Holding, București, 2011 (n. tr.).